H. P. BLAVATSKY

TITKOS TANÍTÁS IV.

ANTROPOGENÉZIS – AZ EMBER TEREMTÉSE

A TUDOMÁNY, A VALLÁS ÉS A FILOZÓFIA SZINTÉZISE

SATYÂT NÂSTI PARO DHARMAH
Nincs magasztosabb vallás az igazságnál

Dr. Harry Györgyné **fordítását (1965) átdolgozta:** ***Szabari János*****, 2014.**

Magyar Teozófiai Társulat

EZT A MUNKÁT

MINDEN ORSZÁG ÉS MINDEN FAJ

IGAZ TEOZÓFUSÁNAK

AJÁNLOM,

MERT ŐK AKARTÁK, ÉS NEKIK KÉSZÜLT.

T A R T A L O M

ELŐZETES MEGJEGYZÉSEK 5
ANTROPOGENÉZIS DZYAN STANZÁIBÓL 13
MAGYARÁZATOK 17
I. STANZA: AZ ÉRZŐ ÉLET KEZDETEI 17
Két özönvíz előtti csillagász 35
II. STANZA: A TERMÉSZET SEGÍTSÉG NÉLKÜL KUDARCOT VALL 38
Az Isteni Lények teremtése az exoterikus leírásokban 42
A brahmanák kronológiája 48
III. STANZA: KÍSÉRLETEK AZ EMBER MEGTEREMTÉSÉRE 54
IV. STANZA: AZ ELSŐ FAJOK TEREMTÉSE 62
A testet öltő hatalmasságok azonosságáról és különbözőségeiről 64
V. STANZA: A MÁSODIK FAJ FEJLŐDÉSE 79
Az isteni hermafrodita 91
VI. STANZA: A „VEREJTÉK-SZÜLÖTTEK" FEJLŐDÉSE 96
Néhány szó a „vízözönökről" és „Noékról" 102
Létezhetett-e az ember 18 millió évvel ezelőtt? 109
VII. STANZA: A FÉLISTENI FAJOKTÓL AZ ELSŐ EMBERI FAJOKIG 117
VIII. STANZA: AZ EMLŐSÁLLATOK FEJLŐDÉSE, AZ ELSŐ BUKÁS 131
Mik lehetnek az ellenvetések az eddig elmondottakkal szemben? 135
IX. STANZA: AZ EMBER VÉGSŐ FEJLŐDÉSE 139
Édenek, kígyók és sárkányok 147
Az „Isten-fiak" és a „Szent sziget" 160
X. STANZA: A NEGYEDIK FAJ TÖRTÉNETE 164
Ősi tanítások a *Purâna-kban* és *Mózes Könyvében*: A fizikai fejlődés 182
Körkép a korai fajokról 191
A képzelet szülöttei-e az óriások? 201
A „harmadik szemmel" rendelkező fajok 210
Az emberiség ősi Manui 223
XI. STANZA: A HARMADIK ÉS A NEGYEDIK FAJOK CIVILIZÁCIÓJA ÉS PUSZTULÁSA 229
A küklopszi romok és a hatalmas kövek az óriásokról tanúskodnak 247
XII. STANZA: AZ ÖTÖDIK FAJ ÉS ISTENI TANÍTÓI 254
A kígyók és a sárkányok a különböző jelképrendszerekben 257
Csillagászati és kozmikus jelek 258
Isteni tanítóink 265
A sátáni mítosz eredete 274
Noé egy kabir volt, ezért démonnak kellett lennie 283
A legrégibb perzsa hagyományok a sarki és az elsüllyedt kontinensekről 285
Nyugati feltevések a görög és a purânai hagyományok alapján 291
Az „átok" filozófiai szempontból 296
Kiegészítő töredékek a XII. Stanza verseiről szóló egyik kommentárból 306
BEFEJEZÉS 317

Ἡ ἐμί διδαχή οὐκ ἐστιν ἐμή, ἀλλά τοῦ πέμψαντός με.
„Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, a ki küldött engem."
(János, VII. 16.)

A modern tudomány ragaszkodik az evolúció tanításához, ahogyan a józan ész és a Titkos Tanítás is, és ezt az elgondolást támogatják az ősi legendák és mítoszok is, sőt, maga a *Biblia* is, amikor a sorok között olvasunk. Látjuk, hogyan fejlődik ki lassan egy virág a bimbóból, az pedig a magból. De honnan van ez a mag, amely magában foglalja a fizikai átalakulás előre megszabott programját, és azokat a láthatatlan, tehát *spirituális* erőket, amelyek fokozatosan kifejlesztik a formáját, a színét és az illatát? Maga a szó, *fejlődés* önmagáért beszél. A jelenlegi emberi faj csírájának meg kellett lennie már e fajt megelőző ősökben, ahogyan a mag is, amely a következő nyár virágát rejti magában, az anya-növényben fejlődött ki. A szülő lehet, hogy csak *némileg* különbözik, de mégis eltér jövendő utódjától. A jelenlegi elefánt és gyík özönvíz előtti ősei talán a mamut és a plesiosaurus voltak, akkor a *Védák,* a *Völuspa* és a *Mózes Könyve* „óriásai" miért ne lehettek volna a mi emberi fajunk ősei? Miközben biztosan képtelenség azt hinni, hogy a „fajok átalakulása" az evolucionisták egyes materialisztikus elképzelése szerint ment végbe, természetes viszont azt gondolni, hogy minden faj, kezdve a puhatestűektől egészen az emberszabású majomig, a saját őseredeti jellegzetes formájából alakult át.

(Isis Unveiled, I. köt. 152-3.)

ELŐZETES MEGJEGYZÉSEK
az ősi stanzákról és a négy történelem előtti kontinensről

Facies totius universi, quamvis infinitis modis variet,
Manet tamen semper eadem. – Spinoza*

Az ebben a kötetben tárgyalt stanzákat és a hozzájuk kapcsolódó kommentárokat ugyanazokból az ősi feljegyzésekből vettük, mint az I. kötetben ismertetett, a kozmogóniáról szóló stanzákat. Amennyire lehetséges, szószerinti fordítást adunk, de néhány stanza túlságosan homályos ahhoz, hogy magyarázat nélkül meg lehessen őket érteni, ezért – ahogyan az I. kötetben is – először teljes terjedelmükben ismertetjük, majd pedig, miközben sorról sorra veszszük azokat a kommentárokkal együtt, megpróbáljuk megvilágítani értelmüket, lábjegyzetekkel is kiegészítve, hogy a kommentárban foglalt magyarázat még teljesebb legyen.

Az emberiség fejlődésével kapcsolatban a Titkos Tanítás három új tételt fogalmaz meg, amelyek teljesen ellentmondanak mind a modern tudománynak, mind a jelenlegi vallásos dogmák állításainak. Ezek a következők: (*a*) hét embercsoport egyidejű fejlődése földünk hét különböző részén; (*b*) az *asztrális* test korábbi megszületése, mint a *fizikai* testé, mivel az előbbi a minta az utóbbi számára; és (*c*) az ember ebben a körben megelőzött az állatvilágban minden emlőst, beleértve az emberszabású majmokat is.[E/1]

Nem egyedül a Titkos Tanítás az, ami a hét őseredeti emberről beszél, akik egyidejűleg születtek Földünk hét különböző részén. Hermész Triszmegisztosz *Isteni Pymander*-ében ugyanezt a hét őseredeti embert[E/2] találjuk meg, akik a Természetből és az Égi Emberből fejlődtek ki –, az utóbbit a Teremtő Szellemek összefoglaló értelmében véve. A George Smith által összegyűjtött káldeai táblák töredékein, amelyekre a babiloni teremtés-legendát jegyezték fel, a Cutha-tábla első oszlopa hét „holló-arcú" emberi lényt – vagyis sötétbarna arcbőrű embert – említ, akiket „a [hét] Nagy Isten teremtett". Vagy ahogyan a 16. 17. és 18. sorban megmagyarázzák:

A Föld közepén nőttek fel és lettek nagyok,
És sokasodtak számban,
Hét király, testvérek ugyanazon családból.[E/3]

---

* „Az egész világegyetem arca (megjelenése), jóllehet végtelen sokféle módon változik, mégis mindig ugyanaz marad". Spinoza Levelei, XXIV. – a ford.

[E/1] Lásd *Mózes I. Könyve,* II. 19. Ádám teremtéséről a 7. vers szól, a 19. versben pedig ez áll: „És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat". Az ember teremtése tehát *korábban* történt, mint az állatoké, mert az 1. fejezetben említett állatok az állatöv jegyei, míg az *ember*, a „férfi és nő", nem az embert jelentik, hanem a Sephiroth seregét, erőket vagy angyalokat, akiket „[az Isten] saját képére és hasonlatosságára teremtett". Ádámot, az embert nem erre a hasonlatosságra teremtette az Úr, ezt a *Biblia* nem is állítja. Azonfelül a második Ádám ezoterikusan egy hetesség, amely hét embert jelent, helyesebben az emberek hét csoportját. Az első Ádám, a Kadmon, a *tíz* Sephiroth szintézise. Közülük a felső Hármasság az Őstípusok világában marad, mint jövendő „Háromság", míg a hét alsó Sephiroth megteremti a megnyilvánult anyagi világot, és ez a hetesség a Második Ádám. *Mózes Könyvei* és azok a misztériumok, amelyen alapul, Egyiptomból származnak. *Mózes Könyve* I. fejezetének „Istene" a Logosz, a II. fejezetben szereplő „Úr Isten" pedig a Teremtő Elohim, a kisebb Hatalmak.

[E/2] Így szólt Pymander: „Ez az a titok, amely mai napig rejtve volt. A Természet összekeveredve az Égi Emberrel [Elohim vagy Dhyânik] létrehozta a csodát… a hét embert, mindegyik férfi és nő [hermafrodita]… a hét Kormányzó természetének megfelelően" (II. 29.), vagyis a Pitrik vagy Elohim hét seregének megfelelően, akik kivetítették vagy megteremtették őt. Ez egészen világos, de lássuk, hogyan értelmezik ezt még a modern teológusaink is, akiket intelligenseknek és művelteknek tartanak. A John David Chambers (Oriel College, Oxford) által összeállított műben, a *Theological and Philosophical Works of Hermes Trismegistos, Christian[?] Neoplatonist*-ban a fordító azon tűnődik, hogy „mit jelent itt ez a hét ember"? A problémát pedig azzal a következtetéssel oldja meg, hogy „mivel az ember eredeti mintája [*Mózes 1. Könyvének* Adam Kadmonja] férfi-nő volt… ez a hét a *Mózes Könyvében* megnevezett soron következő pátriárkákat jelentheti" (9. old.). E kijelentés valódi teológiai módon vágja át a gordiuszi csomót!

[E/3] George Smith: *Chaldean Account of Genesis,* 103. oldal.

Ez az a hét edomi király, akikre a *Kabalah*-ban is találunk hivatkozást. Az első faj, amely *tökéletlen* volt, vagyis amely még az egyensúly (a nemeké) létrejötte előtt született, és amit ezért megsemmisítettek.[E/4]

> Hét király, mind fivérek, megjelent s gyermekeket nemzett, népeik száma 6000 volt. Negras [a halál] Isten elpusztította őket. „Hogyan pusztította el őket?" Egyensúlyba hozta azokat, akik még nem léteztek.[E/5]

Fajként úgy „pusztították" el őket, hogy egybeolvasztották saját (kiizzadás által keletkezett) utódaikkal. Ez annyit jelent, hogy a nem nélküli faj a (potenciálisan) kétnemű fajba reinkarnálódott, ez utóbbi a hermafroditákba, végül ezek a különvált nemű későbbi harmadik fajba. Ha ezek a táblák nem lennének ilyen töredékesek, bizonyára szóról szóra ugyanazt a beszámolót tartalmaznák, mint az ősi feljegyzésekben és a Hermésznél találhatók, legalábbis ami az alapvető tényeket illeti, ha nem is az apróbb részleteket. Hermész feljegyzéseit ugyanis a félrefordítások jelentősen eltorzították.

Teljesen biztos, hogy e tanítások látszólagos természetfölöttisége, noha allegorikusak, olyan homlokegyenest ellentétesek a *Biblia* betűszerinti kijelentéseivel,[E/6] csakúgy, mint a tudomány legújabb feltevéseivel, hogy szenvedélyes visszautasítást fog kiváltani. Az okkultista azonban tudja azt, hogy az ezoterikus filozófia hagyományainak kell helyeseknek lenniük, egyszerűen azért, mert ezek a leglogikusabbak, és mert minden nehézséget megoldanak. Ezenkívül itt vannak az egyiptomi *Toth Könyvek*, a *Halottak Könyve*, valamint a hindu *Purânák* a hét Manu-jukkal, ahogyan a kaldeo-asszír feljegyzések, amelyeknek cseréptáblái megemlítik a hét őseredeti embert, vagy Ádámot. E név valódi jelentését a *Kabalah* segítségével lehet kideríteni. Azok, akik hallottak valamit a Samothracia-i Misztériumokról, arra is emlékezni fognak, hogy a Kabiri általános elnevezés a „Szent Tüzek" voltak, amelyek Electria vagy Samothrace – Vulkánnak szentelt – szigetének hét helységében a „Szent Lemnos-ban született Kabir-t" megteremtették.

Pindaros szerint ez a Kabir, akinek a neve Adamas volt,[E/7] a Lemnos-i hagyományok szerint a Föld méhéből született őseredeti ember típusa volt. Ő volt a nemzési rendszerben az első férfiak őstípusa, és egyike volt az emberiség hét ősének vagy nemzőjének.[E/8] Ha ezt összekapcsoljuk azzal a ténnyel, hogy Samothrace-t a fóniciaiak gyarmatosították, ő előttük pedig a titokzatos pelazguszuk uralkodtak a szigeten, akik keletről jöttek, és emlékezetünkbe idézzük azt is, hogy a fóniciaiak, a kaldeaiak és az izraeliták „misztériumbeli" Istenei azonosak voltak, akkor könnyen felfedezhetjük a Noé-féle vízözön zavaros leírásának eredetét is. Az utóbbi időkben tagadhatatlanná vált, hogy a zsidók, akik a teremtésről szóló kezdetleges elképzeléseiket Mózestől, aki viszont az egyiptomiaktól szerezte, teremtéstörténetüket és első kozmogóniai hagyományaikat a kaldeo-akkád beszámolókból szerkesztették össze, amikor azokat Ezra és mások újraírták. Elegendő tehát, ha megvizsgáljuk a babiloni és asszír ékírásokat és egyéb feliratokat, hogy ott megtaláljuk különböző helyeken elszórva nemcsak az Adam, Admi vagy Adami név eredeti jelentését, hanem a hét Ádám vagy emberi ős teremtését is, akik fizikailag a Föld Anyától születtek, spirituálisan vagy asztrálisan pedig az Ősapák Isteni Tüzéből keletkeztek. Az asszirológusoktól, akik semmit nem tudnak az ezoterikus tanításokról, aligha várhatjuk azt, hogy nagyobb figyelmet szenteljenek a babiloni hengereken állandóan visszatérő, titokzatos *hetes* számnak, mint amennyire nem tűnik fel nekik, hogy e

---

[E/4] Hasonlítsuk össze: *Zohar, Siphra Dtzenioutha, Idra Suta,* 2928, Franck: *La Kabbale,* 205. oldal.

[E/5] *Siphra Dtzenioutha*.

[E/6] Mivel most azt állítják, hogy a kaldeai táblákat, amelyek allegorikusan leírják a teremtést, a bűnbeesést, a vízözönt, sőt még a Bábel tornyának legendáját is, még „Mózes ideje előtt írták" (Smith: *Chaldean Account of Genezis*), miért nevezik akkor a *Mózes Könyvét* „kinyilatkoztatásnak"? Az egyszerűen ugyanannak a történetnek egy másik változata.

[E/7] *Philosophumena*, V. 7; Miller kiadása, 98. oldal.

[E/8] *Ugyanott,* 108. oldal.

számok megtalálhatók *Mózes Könyveiben* és a *Biblia* többi részében. Mindenesetre tény az, hogy e hengereken – eltekintve a töredékek pusztuló állapotától – éppen olyan világosan megtalálható az Ősszellemek száma és az azoktól leszármazó hét embercsoport, mint ahogyan megtalálható a *Pymander*-ben és a *Kabalah Book of Concealed Mystery* című részében. Ez utóbbiban Adam Kadmon a Sephiroth-i Fa, ugyanakkor „a Jó és Rossz tudásának Fája" is. A 32. vers azt mondja, hogy e Fa körül „hét oszlop van", vagy a hét teremtő Angyal palotái, akik a Földünkön a hét bolygó hatókörében működnek. Mivel Adam Kadmon egy *gyűjtőnév*, ugyanúgy gyűjtőnév az emberi Ádám neve is. George Smith ezt írja a *Chaldean Account of Genesis* című könyvében:

> Az Ádám név, amelyet ezekben a legendákban az első emberi lényre alkalmaznak, nyilvánvalóan *nem személynév, hanem az emberiség fogalmaként használt név. A Mózes Könyvében* Ádám egy személynévként jelenik meg, de bizonyos részekben nyilvánvalóan ugyanolyan értelemben használatos, mint az asszír kifejezés.[E/9]

Továbbá sem a kaldeai, sem a bibliai vízözön-történetek – az egyikben Xisuthrus, a másikban Noé alakjával – nem az egyetemes vízözönről, sem pedig a Vaivasvata Manu indiai allegóriájában lejegyzett atlantiszi vízözönökről szólnak. Ezek a történetek a Samothrace-i ezoterikus misztériumokon alapuló exoterikus allegóriák. Még ha a régi kaldeaiak ismerték is a Purâna-i legendákban elrejtett ezoterikus igazságot, a többi nép már csak a Samothrace-i misztériumokat ismerte, és azokat foglalta allegóriákba. Hozzáillesztették azokat a saját csillagászati és antropológiai vagy inkább fallikus elképzeléseikhez. Samothrace történelmileg arról ismert, hogy az ókorban híres volt egy vízözönről, amely elborított az egész szigetet, és elérte a legmagasabb hegyek csúcsait. Ez az esemény még az argonauták kora előtt történt. A szigetet teljes hirtelenséggel az Euxine vizei borították el, amelyről addig azt hitték, hogy egy tó.[E/10] Volt azonban az izraelitáknak ezenfelül még egy másik legendájuk is, amire alapozhatták szimbólumukat, annak a vízözönnek a legendája, amely a jelenlegi Góbi-sivatagot a *legutolsó alkalommal* tengerré változtatta át mintegy 10.000 vagy 12.000 évvel ezelőtt, és amely sok Noét és családjaikat a környező hegyekbe űzte. Minthogy a babiloni beszámolókat csak mostanában restaurálták törött cserépdarabok százezreiből – csupán a Kouyunjik-domb mélyéből Layard ásatásai során eddig húszezer felirat-töredéket szedtek ki – az itt idézett bizonyítékok viszonylag szűkösek. De akármilyenek is, szinte minden tanításunkat megerősítik, hármat legalábbis feltétlenül. Ezek a következők:

(1) Az első faj, amely eljutott a nemzésig, egy sötét faj volt (zalmat-qaqadi), amit ők Adamu-nak, vagy Sötét Fajnak neveztek, míg Sarku, vagy a Világos Faj ezután még hosszú ideig tiszta maradt.

(2) A babiloniak a Bűnbeesés idején két főfajt ismertek, ezt a kettőt pedig az Istenek Faja, a Pitrik éterikus testmása még megelőzte. Ez Sir H. Rawlinson véleménye. Ez a két faj a mi második és harmadik gyökérfajunk.

(3) A hét Isten, akiknek mindegyike teremtett egy embert vagy embercsoportot, „bebörtönzött vagy testet öltött Istenek" volt. Ezek az Istenek a következők: Zi Isten, Zi-ku Isten, a nemes élet, a tisztaság igazgatója, Mir-ku Isten, a nemes korona, „a [később] bebörtönzött Istenek megváltója a haláltól" és a „saját kezével létrehozott sötét fajok" teremtője, Libzu Isten, „a bölcs az Istenek között", Nissi Isten, Suhhab Isten. Végül pedig Hea vagy Sa, az előbbiek szintézise, a bölcsesség és mélység istene, akit a bűnbeesés idején Oannes-Dagon-nal azonosítottak, és összefoglaló néven Demiurge vagy Teremtő néven neveztek.[E/11]

[E/9] 86. oldal.
[E/10] Lásd Plinius, IV, C. 12; Strabo, 10, Herodotos, VII, C. 109; Pausanias, VII, C. 4; stb.
[E/11] *Chaldean Account of Genesis*, 82. oldal.

A babiloni töredékekben két úgynevezett „Teremtés” van, és mivel a *Mózes Könyve* is ezekhez ragaszkodott, a két első fejezetében megtaláljuk egymástól megkülönböztetve az Elohim-i és a Jehova-i teremtést. Ezek megfelelő sorrendjét azonban nem őrizte meg sem ez a leírás, sem más exoterikus beszámolók. Az Okkult Tanítások szerint viszont ez a két „teremtés” egyrészt az Ősapák, a Pitrik vagy az Elohim által teremtett őseredeti hét emberre, másrészt a bűnbeesés utáni embercsoportokra vonatkozik.

Mindezeket a későbbiek folyamán a tudomány fényében fogjuk megvizsgálni, és össze fogjuk hasonlítani valamennyi régi nép írásait, köztük a *Bibliát* is. Addig is, mielőtt a történelem előtti fajok antropogenezisét ismertetnénk, hasznos lenne megegyeznünk abban, hogy milyen nevet adjunk azoknak a földrészeknek, amelyeken a mi ádámi fajunkat megelőző négy nagy faj megszületett, élt és meghalt. E kontinenseknek sokféle ősi és ezoterikus nevet adtak, és ezek is változtak azon nemzetek nyelve szerint, amelyek krónikáikban vagy szentírásaikban megemlítették azokat. Például amire a *Vendidâd*-ban Airyana Vaêjô-ként utalnak,[E/12] ahol az eredeti Zoroaszter[E/13] született, azt a purânai irodalomban Shveta Dvîpa-nak, Meru Hegyének, Vishnu Hajlékának, stb. nevezik, a Titkos Tanításban pedig egyszerűen az „Istenek Földjének” hívják, aminek fő vezetői „e Bolygó Szellemei”.

Ezért, hogy elkerüljük a lehetséges, sőt nagyon valószínű zűrzavart, ami a különböző nevek használatából keletkezhet, a következőkben folyamatosan előforduló négy kontinensnek a művelt olvasó számára ismerősebb elvezéseket fogunk adni. Azt ajánljuk tehát, hogy az első kontinensnek, helyesebben az első *terra firma*-nak, amelyen az isteni Ősapák az első fajt kifejlesztették, a következő elnevezést adjuk:

I. Az Elpusztíthatatlan Szent Föld.

Ennek a névnek az az oka, hogy a tanítások szerint ez az „Elpusztíthatatlan Szent Föld” soha nem osztozott a többi kontinens sorsában, mert ez az egyedüli, amelynek az a végzete, hogy fennmaradjon valamennyi körön át a manvantara kezdetétől a végéig. Ez az első ember bölcsője, és az utolsó *isteni* halandó lakhelye, akit egy Shishta-ként kiválasztanak az emberiség jövendő magvának. Erről a titokzatos és szent földről csak nagyon keveset lehet mondani, talán csak annyit, hogy – ahogyan azt az egyik kommentár költőien kifejezi – „A Sarkcsillag szeme vigyáz reá a Nagy Lélegzet egy napjának hajnalától alkonyatáig.”[E/14]

II. Hiperborea.

Ezt a nevet fogjuk használni a második kontinensre. Hegynyúlványai az Északi sarktól délre és nyugatra húzódtak, hogy befogadják a második fajt, és magába foglalta mindazt, amit most Észak-Ázsiaként ismerünk. Ezt a nevet adták a legrégebbi görögök annak a távoli és titokzatos tájnak, ahová – a hagyományuk szerint – Apolló, a Hiperboreai, minden évben elutazott. *Csillagászati* szempontból természetesen a Nap az, aki elhagyva hellén szentélyeit, évente egyszer szerette meglátogatni távoli országát, ahol a Nap tudomásuk szerint egy félévig nem nyugszik le. Ahogy az Odüsszeia egyik verse mondja: „*’Εγγύς γάρ νυκτός τε καί ἡματός είσι κέλευθοι*”.[E/15]

De történelmileg, vagy inkább talán etnológiailag és geológiailag ennek más a jelentése. A hiperboreaiak földje, vagyis az ország, amely a hó és szélviharok fagyott-szívű istene, Boreas földjén túl terül el, aki a Rhipæus hegyláncon szeretett mély szendergésben pihenni, nem egy elképzelt ország volt, amint azt a mitológusok feltételezik, és nem is Scythia és a Duna szom-

---

[E/12] Lásd: *Bundadish*, 79. 12.

[E/13] „Eredetin” az Amshaspendet értjük, akit „Zarathustra, a Vara uralkodója teremtett, amit azon a földön Yima” néven neveznek. Számos Zarathustra vagy Zertust volt, egyedül a *Dabistan* 13-at sorol fel, de ők mind az első reinkarnációi voltak. Az utolsó Zoroaszter az Azareksh-i Tűztemplom alapítója volt, akinek az ősi szent mágikus vallásról írt műveit Nagy Sándor megsemmisítette.

[E/14] Indiában „Brahmâ egy napjának” hívják.

[E/15] X. 86. [„Mint egymáshoz a nap meg az éj ösvénye közel van.” – Devecseri Gábor fordítása.]

szédságában terült el.[E/16] Hyperborea egy valódi kontinens volt, egy komoly szárazföld, amely azokban a korai időkben nem ismerte a telet, és szánalmas maradványainak még ma is csak egy éjszakájuk és egy nappaluk van egész éven át. A görögök azt mondták, hogy az éjszaka árnyai sohasem borulnak rá, mert ez az „Istenek Földje", Apolló, a fény istenének kedvenc lakhelye, lakosai pedig az ő szeretett papjai és szolgái. Ezt lehet napjainkban költőies *mesének* tekinteni, de akkoriban ez a költői *igazság* volt.

III. Lemúria.

A harmadik kontinenst Lemúriának javasoljuk nevezni. Ezt az elnevezést P.L. Sclater találta ki vagy gondolta ki, aki 1850 és 1860 között zoológiai alapon bizonyította egy olyan kontinens tényleges létezését a történelem előtti időkben, amely szerinte Madagaszkártól Ceylonig és Szumátráig terjedt. Magába foglalta a jelenlegi Afrika egyes részeit, egyébként azonban ez a hatalmas földrész, amely az Indiai-óceántól Ausztráliáig terjedt, ma már teljesen elsüllyedt a Csendes-óceánban, és csak itt-ott maradtak fenn legmagasabb hegycsúcsai, amelyek ma szigetek. A természettudós A. R. Wallace ezt írja Charles Gould-nak:

> A harmadkori Ausztrália Új-Guineáig és a Salamon-szigetekig, talán a Fidzsi-szigetekig terjed, és erszényes állatai alapján feltételezni lehet, hogy összeköttetésben állt az északon levő kontinenssel a másodidőszak folyamán.[E/17]

Ezt a témát másutt részletesen fogjuk tárgyalni.[E/18]

IV. Atlantisz.

Így nevezzük a negyedik kontinenst. Ez lenne az első történelmi földrész, ha a régiek hagyományai több figyelmet kapnának az eddigieknél. Platón ugyanilyen nevű híres szigete csak ennek a nagy kontinensnek egyik töredéke volt.[E/19]

V. Európa.

Az ötödik kontinens Amerika volt, mivel azonban a földgömb túlsó felén van, az indo-árja okkultisták általában a vele csaknem egyidős Európát és Kis-Ázsiát említik ötödik kontinensként. Ha az okkultisták tanításai a kontinensek megjelenését azok geológiai és földrajzi sorrendjében követnék, akkor ezt a besorolást meg kellene változtatni. Mivel azonban a kontinensek egymásutániságát úgy állapították meg, hogy kövessék a fajok fejlődési sorrendjét az elsőtől az ötödikig, a jelenlegi árja gyökérfajunkig, Európát az ötödik nagy kontinensnek kell neveznünk. A Titkos Tanítás nem veszi figyelembe a szigeteket és félszigeteket, és nem is követi a szárazföldek és tengerek modern földrajzi eloszlását. Legkorábbi tanításai és a nagy Atlantisz elpusztulása óta a Föld felszíne többször is megváltozott. Volt olyan idő, amikor Egyiptom deltája és Észak-Afrika Európához tartozott, még mielőtt a Gibraltári szoros kialakult, majd pedig a kontinens újabb megrázkódtatása teljesen megváltoztatta Európa földrajzi arculatát. Az utolsó komoly változás mintegy 12.000 évvel ezelőtt történt,[E/20] és ezt követte

---

[E/16] Lásd Volcker: *Mythological Geography,* 145-170. oldalak.

[E/17] *Mythical Monsters,* 47. oldal.

[E/18] Meg kell azonban jegyezni, hogy Wallace nem fogadja el Sclater elképzelését, sőt támadja azt. Sclater szerint egy szárazföld vagy kontinens régebben egyesítette Afrikát, Madagaszkárt és Indiát, de Ausztrália és India nem volt összekapcsolódva. A.R. Wallace *Geographical Distributionof Animals and Island Life* című könyvében kimutatja, hogy egy ilyen földrész feltételezése állítólagos zoológiai alapon teljesen szükségtelen. Elismeri viszont, hogy India és Ausztrália valószínűleg sokkal közelebb voltak egymáshoz egy olyan nagyon távoli időben, amelyet „nyilvánvalóan harmadkor előttinek" lehet nevezni. Egy magánlevélben pedig hozzáteszi, hogy „ennek a feltételezett földrésznek nem adtak nevet". De azért létezett egy ilyen földrész, és természetesen „harmadkor előtti" volt, mivel Lemúria – ha elfogadjuk ezt a nevet a harmadik kontinens számára – már megsemmisült, mielőtt Atlantisz teljesen kifejlődött volna, Atlantisz pedig elsüllyedt, a főbb részei pedig eltűntek még a miocén korszak vége előtt.

[E/19] Lásd: *Esoteric Buddhism*.

[E/20] Még egy „véletlen egybeesés": „Bebizonyosodott, hogy geológiai értelemben a legújabb korban Észak-Afrika e része ténylegesen Spanyolország egyik félszigete volt, és hogy a (jelenlegi) Afrikával való egyesülése

Platón kis Atlantisz szigetének elmerülése, amit Platón az anya-kontinens után nevezett el Atlantisznak. A régi időkben a földrajz a misztériumok része volt. A *Zohar* ezt mondja:

> A [szárazföld és a tenger] titkait feltárták a *titkos tudomány emberei* előtt, de a földrajztudósok előtt nem.[E/21]

Annak az állításnak, hogy a fizikai ember eredetileg egy hatalmas, harmadkor előtti óriás volt, és már 18 millió évvel ezelőtt létezett, természetesen ostobaságnak kell látszania a modern tanítások csodálói és hívei szemében. A biológusok egész csapata fog elfordulni attól az elképzeléstől, hogy a másodidőszak e harmadik fajbeli titánját, amely alkalmas volt arra, hogy sikeresen felvegye a harcot a levegő, a vizek és a szárazföldek akkori hatalmas szörnyetegeivel, mint ahogyan őseiknek – az atlantisziak éterikus őstípusainak – sem volt okuk félni a nekik ártani nem tudó őslényektől. A modern antropológus csak hadd nevessen a titánjainkon, mint ahogyan nevet a bibliai Ádámon is, és ahogyan a teológus őt neveti ki az emberszabású majomősével együtt. Az okkultisták és azok szigorú bírálói úgy érezhetik, hogy mostanra meglehetősen jól kölcsönösen kiegyenlítették a számláikat. Az okkult tudományok mindenesetre kevesebbet mondanak, és többet nyújtanak, mint akár a darwini antropológia, akár pedig a bibliai teológia.

Nem kellene az ezoterikus kronológiától senkinek megrémülnie, mert a kor legnagyobb tekintélyei a számok terén éppen olyan szeszélyesek és bizonytalanok, mint a Földközi-tenger hullámai. Ami csak a geológiai korszakok időtartamát illeti, a Királyi Társaság tudós tagjai reménytelenül tanácstalanok, és a legnagyobb könnyedséggel ugornak át egymillió évről ötszáz millióra, amint ezt az összehasonlítás folyamán nem is egyszer látni fogjuk.

Szavaink bizonyítására vegyünk erre egy példát, Croll-nak, a Királyi Társaság tagjának számításait. E szaktekintély szerint – ahogyan egy amerikai geológus idézi tőle[E/22] – 2.5 millió év telt el a harmadkor, vagyis az eocén kor kezdetétől, viszont egy angol geológus[E/23] azt írja, hogy Croll „szerint 15 millió év telt el az eocén korszak kezdetétől". A Titkos Tanítás állításait mindkét számadat magába foglalja.[E/24] Ugyanis ha a Titkos Tanításnak megfelelően négy-öt millió évet veszünk a negyedik gyökérfaj kezdete és végső kifejlődése közötti időtartamnak a Lemuro-Atlantiszi kontinensen, egy millió évet az ötödik, vagy árja fajra a jelen időkig, és kb. 850 ezer évet a nagy Atlantisz utolsó hatalmas félszigetének elsüllyedésére – mindez könnyen

---

úgy történt, hogy északon Gibraltár leszakadt, délen pedig a tengerfenék – amiből a Szahara lett – felemelkedett. Az egykori Szahara-tenger partjait még most is jelzik ugyanazok a Gastropoda-kagylók, amelyek a Földközi-tenger partjain is megtalálhatók. (Oscar Schmidt professzor: *Doctrine of Descent and Darwinism,* 244. oldal.)

[E/21] III. fol. 10a.

[E/22] A. Winchell, a geológia professzora: *World-Life,* 399. oldal.

[E/23] Charles Gould, Tazmánia néhai geológiai felmérője a *Mythological Monsters*-ben, 84. oldal.

[E/24] Sir Charles Lyell-nek, akinek a harmadkor hármas felosztását jelentő eocén, miocén és pliocén kifejezések „szerencsés kitalálását" tulajdonították, ténylegesen meg kellett volna határozta „elmeszüleményének" hozzávetőleges időtartamát. Mivel azonban e korszakok időtartamát a szakemberek feltevésére bízta, jelenleg a legnagyobb zűrzavar és összevisszaság uralkodik e szerencsés elképzelés következtében. Szinte reménytelen vállalkozásnak látszik akárcsak egy számadatot is idézni valamilyen munkából anélkül, hogy ugyanaz a szerző egy korábbi vagy későbbi kötetében maga ne állítana mást. Sir William Thomson, aki egyike a legkiválóbb modern szaktekintélyeknek, legalább féltucatszor változtatta meg a véleményét a Nap korával és a Föld kérgének megszilárdulási időpontjával kapcsolatban. Thomson és Tait *Natural Philisophy* című könyvükben csak tíz millió évet engedélyeznek attól az időponttól kezdődően, amikor a Földön uralkodó hőmérséklet lehetővé tette a növényi élet megjelenését. (D. és további függelékek; valamint *Trans. Roy. Soc. Edin*. XXIII. 1. pont, 157, 1862, ahol 847 törölve van.) Darwin szerint Sir William Thomson becslése „a földkéreg megszilárdulása óta minimum 98, maximum 200 millió év telt el". (Lásd Ch. Gould, *idézett mű*, 83. o.) Ugyanebben a műben (*Nat. Phil.*) nyolcvan millió évet adnak a kezdeti megszilárdulástól a Föld jelenlegi állapotáig. Legutolsó előadásában (1887) pedig – ahogyan máshol bemutatjuk –, Sir William Thomson kijelenti, hogy a Nap nem idősebb 15 millió évnél! Eközben pedig Croll érveit a Sir William Thomson által korábban becsült, a Nap hősugárzásának korára vonatkozó számaira alapítva 60 millió évet mond a kambriumi korszak kezdetére. Ez biztató az *egzakt* tudás kedvelői számára. Így bármilyen számot is ad meg az okkult tudomány, egészen biztos, hogy a modern tudományos szaktekintélyek között van néhány olyan, aki azt megerősíti.

lejátszódhatott a Croll által a harmadkorra elfogadott 15 millió év alatt. Kronológiai értelemben azonban a korszak időtartama végül is másodlagos fontosságú, mivel vannak bizonyos amerikai tudósok, akikre ráfanyalodhatunk. Ezeket az urakat nem hatja meg, hogy megállapításaikat nemcsak kétségeseknek, hanem képtelenségeknek nevezik, továbbra is fenntartják, hogy az ember a Földön más a másod-időszakban létezett. Ők ugyanis emberi lábnyomokat találtak ilyen képződményű sziklákon. Továbbá M. de Quatrefages sem talál komoly tudományos ellenérvet arra, miért ne létezhetett volna ember már a másod-időszakban.

A geológiai korok és korszakok – ez a színtiszta igazság – egyszerűen megszokott fogalmak, mivel még alig körvonalazottak, ráadásul nincs két olyan geológus vagy természettudós, akik megegyeznének a számokban. Így tehát az okkultistának választásához széles területet kínálnak a tudós társaságok. Támaszkodjunk például T. Mellard Reade megállapításaira? Ez az úr az egyik előadásában, amit a Királyi Társaságban 1878-ban „Limestone as an Index of Geological Time" (A mészkő, mint a geológiai korszak egyik mutatója) címen tartott, azt állítja, hogy *minimálisan* 600 millió évre van szükség ahhoz, hogy az üledékes rétegek kialakuljanak, és a mész tartalmú anyagok megsemmisüljenek.[E/25] Vagy forduljunk Darwin műveihez kronológiánk alátámasztására, amelyekben kifejti, hogy elmélete szerint a szerves átalakulásokhoz 300-500 millió év szükséges? Sir Charles Lyell és Houghton professzor megelégedtek azzal, hogy a kambrium kezdetét 200-240 millió évvel ezelőttre helyezték. A geológusok és a zoológusok a maximális időtartamot bizonygatják, bár Huxley egy időben a földkéreg megszilárdulásának kezdetét 1.000 millió évvel ezelőttre helyezte, és ebből egy évezredet sem akart engedni.

A mi szempontunkból azonban nem az a fontos, hogy a természettudósok a geológiai korszakok időtartamában megegyeznek-e vagy sem, hanem inkább az, hogy csodálatos módon egy pontban tökéletesen megegyeznek, és ez egy nagyon lényeges pont. Egyetértenek abban, hogy a miocén kor folyamán – akár egy, akár 10 millió évvel ezelőtt is volt az – Grönlandon, sőt még a Spitzbergákon is, az általunk másodiknak vagy Hiperborea kontinensnek mondott földrész maradványain „csaknem tropikus éghajlat volt". Nos, a Homérosz előtti görögök megőriztek egy élő hagyományt erről az „Örök Nap Országáról", ahová Apolló évente egyszer elutazott. A tudomány pedig ezt mondja:

> A miocén korszak alatt Grönlandon (70° északi szélesség) nagy bőségben teremtek a fák, mint a tiszafa, a vörösfenyő, a kaliforniai fajtákkal rokon mamutfenyő, a bükkfák, a platánok, a fűzfák, a tölgyek, a nyárfák, a diófák, valamint a magnólia és a zamia.[E/26]

Tehát röviden, Grönlandon olyan déli növények voltak, amelyek az északi földrészen ismeretlenek.

Akkor most természetszerűen adódik a kérdés: Ha a görögök Homérosz idejében tudtak egy hiperboreai földről, vagyis egy olyan áldott földrészről, amely a tél és a forgószél istenének, Boreas-nak uralmán kívül esett, egy tökéletes vidékről, amelyet a későbbi görögök és íróik tévesen próbáltak Scythia-n túl elhelyezni, egy olyan országról, ahol a nappalok hosszúak és az éjszakák rövidek voltak. Azon túl pedig volt egy ország, ahol a Nap sohasem nyugodott le, és a pálmafa szabadon nőtt, ha mindezt tudták a görögök, akkor vajon ki mondta el nekik? Az ő idejükben, és korszakokkal korábban is Grönlandot bizonyára már örök hó és soha el nem olvadó jégpáncél fedte, mint ahogyan ma is. Minden jel arra mutat, hogy a hosszú nappalok és a rövid éjszakák földje Norvégia vagy Skandinávia volt, amin túl terült el az örök fény és nyár áldott földje. Mivel a görögök tudtak erről, akkor a hagyománynak egy náluk sokkal régibb néptől kellett származnia, akik tisztában voltak azokkal az éghajlati különbségekkel, amelyekről maguk a görögök mit sem tudhattak. Még napjainkban is a tudomány azt feltételezi, hogy a sarki tengereken túl, az Északi Sark közepén van egy tenger, amely soha-

---

[E/25] Lásd *Proceedings*, Royal Society, London, XXVIII, 281.
[E/26] Gould: *Mythical Monsters*, 91. oldal.

sem fagy be, és van egy örökzöld kontinens. Az Ősi Tanítások, valamint a *Purâna*-k is – ha az ember megérti az allegóriáikat – ugyanezeket az állításokat tartalmazzák. Elégedjünk meg tehát azzal az erős valószínűséggel, hogy a modern tudomány szerinti miocén kor folyamán, abban az időben, amikor Grönland szinte trópusi ország volt, élt ott egy nép, amely ismeretlen a történelem számára.

Megjegyzés

Kérjük az olvasót, jegyezze meg, hogy a következő fejezetek nincsenek szoros időrendiségbe foglalva. Kötetünkben ismertetjük a Stanzákat, amelyek a tanítások vázát képezik, valamint bizonyos fontosabb részeihez kapcsolódó megjegyzéseket és magyarázatokat. A további kötetekben különböző kiegészítő részleteket gyűjtöttünk össze, és megpróbáljuk a témát alaposabban megmagyarázni.

Vala íme egy szűz, ég leánya,
Kave szép teremtő tündér,
Nagy szentségben élt az égben,
Mind szüntelen szüzességben.
……..
Hordja méhe magzatterhét,
Hordja hétszáz álló évig,
Nem lesz meg a létlen magzat.
……..
Kacsa jön, kecses madárka,
Kóvályogva, karingálva,
Földet néz, hol fészkelhetne.
……..
Észreveszi kék víz tükrén
Vízasszonya térét tüstént.
…….
A térdfőre lassan leszáll,
Fészkét rajta meg is rakja,
Tojásokat tojik abba.
…….
Arany tojást, hat darabot,
Hetediket vasból valót.

Kalevala, 1. rúna (Vikár Béla fordítása)

ANTROPOGENÉZIS DZYAN STANZÁIBÓL[S/1]

I. STANZA

1. Lha, amely a Negyediket forgatja, azon hét Lha szolgája, akik keringenek, Szekereiket hajtva Uruk, az Egy Szem körül. Lehelete Életet adott a Hétnek. Életet adott az Elsőnek.

2. Szólt a Föld: „Ragyogó Arc Ura, Házam üres… Küldd el Fiaidat, hogy benépesítsék ezt a Kereket. Elküldted Hét Fiadat a Bölcsesség Urához. Hétszer közelebb lát téged magához, hétszer jobban érez téged. Megtiltottad Szolgáidnak, a kis Köröknek, hogy elfoglalják Fényedet és Melegségedet, hogy feltartóztassák útjában nagy Adományodat. Küldd el most ugyanezt Szolgádhoz”.

3. Szólt a Ragyogó Arc Ura: „Küldök neked egy Tüzet, amikor munkád megkezdődik. Emeld fel szavadat a többi Loká-khoz: fordulj Atyádhoz, a Lótusz Urához Fiaiért… Néped az Atyák uralma alatt lesz. Embereid halandók lesznek. A Bölcsesség Urának Emberei halhatatlanok, de a Soma Fiai nem. Fejezd be panaszaidat. A hét Bőr még rajtad van… Még nem vagy kész. Embereid még nincsenek készen”.

4. Nagy vajúdások után a Föld levetette a régi Hármat, és felvette Hét új Bőrét és ott állt az elsőjében.

II. STANZA

5. A Kerék még forgott harmincszor tízmillióig. Rûpa-kat teremtett; lágy Köveket, amelyek megkeményedtek, kemény Növényeket, amelyek megpuhultak. Láthatót teremtett a láthatatlanból, Rovarokat és kis Életeket. Az Anya lerázta őket hátáról, valahányszor azokkal elborították. … Harmincszor tízmillió után megfordult. Hátára feküdt, oldalára feküdt. … Nem hívta az Ég Fiait, nem kérte a Bölcsesség Fiait. Saját kebeléből teremtett. Kifejlesztette a Víz-embereket, a retteneteseket és rosszakat.

6. A rettenetes és rossz Víz-embereket ő maga teremtette a többiek maradványaiból. Megformálta őket az Első, a Második és a Harmadik salakjából és iszapjából. A Dhyâni-k jöttek és megnézték… jöttek a Dhyani-k a ragyogó Atya-Anyától, a Fehér Tájakról, a Halhatatlan Halandó Hajlékaiból.

7. Nem tetszett nekik. „Nem a mi Testünk. Nem alkalmas Rûpa-k az Ötödikhez tartozó Fivéreinknek. Nem jó lakhelyek az Életeknek. Tiszta Vizeket kell inniuk, nem zavarosat. Szárítsuk ki a vizeiket”.

8. Jöttek a Lángok. A Tüzek a Szikrákkal, az Éjszaka Tüzei és a Nappal Tüzei. Kiszárították a zavaros, sötét Vizeket. Saját melegükkel felitatták azokat. Jöttek a Magasság Lha-i, a Mélység Lhamayin-ja. Elpusztították a két- és négyarcú Formákat. Legyőzték a Kecskeembereket, a Kutyafejű Embereket, a Haltestű Embereket.

9. A Víz-anya, a Nagy Tenger sírt. Felemelkedett, eltűnt a Holdban, amely őt felhúzta és megszülte.

10. Amikor ezek elpusztultak, a Föld Anya csupaszon maradt. Kérte, hogy szárítsák ki.

III. STANZA

11. Eljött az Uraknak Ura. A Föld Testéből elválasztotta a Vizeket, és ez lett az Égbolt odafenn, az első Ég.

[S/1] A több száz slokából itt csak negyvenkilencet ismertetünk, és nem minden verset szószerinti fordításban, mert néha a világosság és érthetőség kedvéért körülírást alkalmaztunk ott, ahol a szószerinti fordítás teljesen érthetetlen lett volna.

12. A nagy Chohan-ok hívták a Hold Urait, a Levegő-testűeket: „Teremtsetek Embereket, olyan természetű Embereket, mint ti vagytok. Adjátok meg Formáikat belülről. A Föld majd megalkotja a külső Burkokat. Hím-nők lesznek. A Láng Urai is…”

13. Mindegyik a neki kijelölt Földre ment; Heten, mindegyik a saját részére. A Láng Urai visszamaradtak. Ők nem akartak menni, nem akartak teremteni.

IV. STANZA

14. A Hét Sereg, az Akarat-szülte Urak, az Életadás Szelleme által sarkallva, kiválasztották magukból az Embereket, mindegyik a saját Területén.

15. Megszületett a Jövő Embereinek hétszer hét Árnyéka, mindegyik saját Színében és Fajtájában. Mindegyik Atyjának alárendeltje. Az Atyák, a Csontnélküliek, nem adhattak életet Csontokkal rendelkező Lényeknek. Az ő szülötteik Bhûta voltak, Forma és Elme nélküliek. Ezért ezeket a Chhâyâ Fajnak nevezik.

16. Hogyan születtek a Mânushya-k? Hogyan teremtették az elmével rendelkező Manukat? Az Atyák segítségül hívták saját Tüzüket, azt a Tüzet, amely a Földben ég. A Föld Szelleme segítségül hívta a Nap Tüzét. Ez a Három közös erőfeszítéssel egy jó Rûpa-t teremtett. Ez tudott állni, járni, szaladni, feküdni vagy repülni. De még csak egy Chhâyâ volt, Értelem nélküli Árnyék…

17. A Leheletnek szüksége volt egy Formára; az Atyák megadták. A Leheletnek szüksége volt egy Sűrű Testre; a Föld megformálta. A Leheletnek szüksége volt az Élet Szellemére; a Nap Lha-i belehelték a Formájába. A Leheletnek szüksége volt a Testének Tükörképére; „Odaadtuk a magunkét!” – mondták a Dhyâni-k. A Leheletnek szüksége volt a Vágyak Hordozójára; „Megkapta!” – mondta a Vizek Kiszárítója. De a Leheletnek szüksége van egy Elmére is, hogy átfogja az Univerzumot; „Ezt nem tudjuk adni!” – mondták az Atyák. „Magamnak sem volt soha!” – mondta a Föld Szelleme. „A Forma kiégne, ha odaadnám az enyémet!” – mondta a Nagy Tűz. … Az Ember üres, értelemnélküli Bhûta maradt. … Így adtak Életet a Csont Nélküliek azoknak, akik a Harmadikban a Csontos Emberek lettek.

V. STANZA

18. Az Elsők a Jóga Fiai voltak. Fiaik a Sárga Atya és a Fehér Anya gyermekei.

19. A Második Faj sarjadással és kiterjeszkedéssel jött létre, a Nem nélküliből lett Egynemű.[S/2] A Második faj, óh Lanoo, így teremtődött.

20. Atyáik az Ön-szülték voltak. Ön-szülték, Chhâyâ-juk az Urak, az Atyák, a Szürkület Fiai ragyogó Testéből keletkezett.

21. Amikor a Faj megöregedett, a régi Vizek az újabb Vizekkel keveredtek. Amikor a régi Cseppek zavarossá váltak, eltűntek és beolvadtak az új Áramba, az Élet forró Áramába. Az Első Külseje a Második Belsejévé vált. A régi Szárny az új Árnyékká vált, éspedig a Szárny Árnyékává.

VI. STANZA

22. Ekkor a Második kifejlesztette a Harmadikat, a Tojásból-keltet. A Verejték nőtt, Cseppjei nőttek, és a Cseppek keménnyé és kerekké váltak. A Nap felmelegítette; a Hold lehűtötte és megformálta; a Szél táplálta, amíg meg nem ért. A Fehér Hattyú a Csillagos Égbolt-

---

[S/2] A mondatnak csak szellemiségét és gondolatiságát adtuk meg, mert a szó szerinti fordítás nagyon keveset mondana az olvasónak.

ról beárnyékolta a nagy Cseppet. A Jövendő Faj Tojását, a késő Harmadik Hattyú Emberét. Először férfi-nő, majd férfi és nő.

23. Az Ön-szülték voltak a Chhâyâ-k, a Szürkület Fiainak Testéből képződött Árnyak. Sem tűz, sem víz nem pusztíthatta el őket. A fiaikat igen.

VII. STANZA

24. A Bölcsesség Fiai, az Éjszaka Fiai, készen az újraszületésre, lejöttek. Látták az Első Harmadik rút formáit. „Mi választhatunk – mondták az Urak – mi bölcsek vagyunk”. Egyesek beléptek a Chhâyâ-kba. Egyesek egy Szikrát bocsátottak ki. Egyesek halogattak a Negyedikig. Saját Rûpa-jukból töltötték a Kâma-t. Azok, akik beléptek, Arhatok lettek. Azok, akik csak egy Szikrát kaptak, tudás nélkül maradtak; a Szikra pislákolt. Egyharmad elme-nélküli maradt. Jîva-ik nem voltak készen. Őket félretették a Hét közé. Ők szűk-fejűkké váltak. Egyharmad készen volt. „Ezekben fogunk lakozni” – mondták a Láng és a Sötét Bölcsesség Urai.

25. Hogyan cselekedtek a Bölcsesség Fiai, a Mânasa-k? Visszautasították az Ön-szültéket. Azok nincsenek készen. Elzavarták a Verejték-szültéket. Azok nincsenek egészen készen. Nem akartak az első Tojásból-keltekbe belépni.

26. Amikor a Verejték-szülték létrehozták a Tojásból-kelteket, a kettősöket, a hatalmasokat, az erős csontosakat, a Bölcsesség Urai szóltak: „Most fogunk teremteni”.

27. A Harmadik faj a Bölcsesség Urainak Vâhan-ja lett. Az teremtette az Akarat és Jóga Fiait, Kriyâshakti által teremtette őket, a Szent Atyákat, az Arhatok Őseit…

VIII. STANZA

28. Az első állatokat a verejtékcseppekből, az anyag maradványaiból, az előző Kerék embereinek és állatainak holttesteiből és felkavart porból teremtették.

29. A csúszó-mászókon kívül teremtettek csontos állatokat, tengeri sárkányokat és repülő sarpa-kat. A földön csúszók szárnyakat kaptak. A hosszúnyakú vízlakók a levegő madarainak őseivé váltak.

30. A Harmadik alatt a csontnélküli állatok növekedtek és megváltoztak; csontos állatokká váltak, Chhâyâ-juk megszilárdult.

31. Először az állatok váltak ketté. Elkezdtek szaporodni. A kettős ember szintén kettévált. Azt mondta: „Legyünk mi is olyanok, mint ők, egyesüljünk és hozzunk létre teremtményeket”. És úgy tettek…

32. Azok, akikben nem volt Szikra, hatalmas nőstényállatokat vettek magukhoz. Ezekkel néma fajokat nemzettek. Ők maguk is némák voltak. De nyelvük feloldódott. Ivadékaik nyelve néma maradt. Szörnyetegeket nemzettek. Hajlott hátú, négy lábon járó, vörös szőrrel borított szörnyetegeket nemzettek. Néma fajt, hogy szégyenüket ne mondhassák el.

IX. STANZA

33. Ezt látva, a Lha-k, akik nem teremtettek embereket, sírtak, mondván:

34. „Az Amânasa-k bemocskolták jövendő lakhelyeinket. Ez Karma. Lakjunk a többiekben. Tanítsuk jobbra őket, nehogy még rosszabb legyen.” Ezt tették…

35. Azután minden ember kapott Manas-t. Látták az értelem-nélküliek bűnét.

36. A negyedik Faj kifejlesztette a beszédet.

37. Az egy kettővé vált; ahogyan minden élő és csúszó-mászó, amely még egy volt: óriás halak, madarak és kagylófejű kígyók.

X. STANZA

38. Így, kettesével, a hét Területen, a Harmadik Faj létrehozta a Negyediket; a Sura A-surává vált.

39. Az Első, minden Területen, holdszínű volt; a Második sárga, mint az arany; a Harmadik vörös; a Negyedik barna, amely bűntől fekete lett. Az első hét emberi sarj mind egyszínű volt. A következő hét keveredni kezdett.

40. Azután a Harmadik és a Negyedik gőgjükben felfuvalkodtak. „Mi vagyunk a királyok, mi vagyunk az istenek."

41. Gyönyörű nőket vettek magukhoz. Az értelem-nélküliek, a szűk-fejűek fajtájából vettek feleségeket. Szörnyetegeket nemzettek, gonosz démonokat, hímneműeket és nőneműeket, valamint Khado-kat, kevés értelemmel.

42. Templomokat építettek az emberi test imádására, a hím és a nő imádására. Ettől kezdve a Harmadik Szem nem működött többé.

XI. STANZA

43. Hatalmas városokat építettek. Különleges földanyagból és fémekből építettek. A kiokádott tüzekből, a hegyek fehér köveiből és fekete kövekből kifaragták saját képeiket, saját méretükre és hasonlóságukra, és azokat imádták.

44. Óriási képmásokat faragtak, kilenc yati magasat, amekkora testük volt. Atyáik földjét a belső tüzek pusztították el. A Negyediket a víz fenyegette.

45. Jöttek az első vízözönök. Elborították a hét nagy szigetet.

46. A szentek mind megmenekültek, a gonoszok elpusztultak. Velük együtt a legtöbb óriási állat, amelyek a föld verejtékéből születtek.

XII. STANZA

47. Kevesen maradtak meg. Néhány sárga, néhány barna és fekete, és néhány vörös maradt meg. A Hold-színűek örökre kipusztultak.

48. A szent nemzetségből származó Ötödik megmaradt; felettük uralkodtak az első Isteni Királyok.

49. …A Kígyók, akik újra leszálltak, kibékültek az Ötödikkel, tanították és vezették őt…

MAGYARÁZATOK

A tizenkét Stanzáról, valamint a Stanzákban és a Slokákban szereplő fogalomrendszerről, azok számozásának megfelelően

I. STANZA: AZ ÉRZŐ ÉLET KEZDETEI

1. A Lha, vagy a Föld Szelleme. 2. A Föld könyörgése a Naphoz. 3. A Nap válasza. 4. A Föld átalakulása.

1. LHA *(a),* AMELY A NEGYEDIKET[I/1] FORGATJA, AZON HÉT[I/2] LHA SZOLGÁJA *(b),* AKIK KERINGENEK, SZEKEREIKET HAJTVA URUK, AZ EGY SZEM[I/3] KÖRÜL. LEHELETE ÉLETET ADOTT A HÉTNEK[I/4]. ÉLETET ADOTT AZ ELSŐNEK *(c).*

„Ők mind a Bölcsesség Sárkányai” – teszi hozzá a kommentár *(d).*

(a) A „Lha” a Himaláján túli vidékeken ősi kifejezés a „szellemre”, bármilyen égi vagy *emberfeletti* lényre. Ez a fogalom fedi le az égi hierarchiák teljes sorozatát, kezdve az Arkangyaltól vagy Dhyâni-tól le, egészen a sötétség angyaláig, vagy földi szellemig.

(b) Ez az egyszerű nyelvezetű kifejezés azt jelenti, hogy Földünk – amely negyedik a láncban – szellem-őrzője a hét bolygói géniusz vagy szellem fő Szellemének (vagy Istenének) van alárendelve. Ahogyan már elmagyaráztuk, a régiek isteneik sorában hét fő misztérium-istenséget tartottak számon, akiknek a vezetője *exoterikusan* a látható Nap volt, vagyis a nyolcadik Isten, *ezoterikusan* pedig a Második Logosz, a Demiurgos. A Hét – akik mostanra a keresztény vallásban az „Úr Hét Szemévé” váltak – a hét *fő* bolygó uralkodói voltak. Ezeket azonban nem úgy tekintették, mint azok a népek, amelyek elfelejtették vagy helytelenül ismerték a valódi misztériumokat, és a felsorolásukban nem vették bele sem a Napot, sem a Holdat, sem pedig a Földet. Exoterikusan a Nap volt a tizenkét Nagy Isten vagy az állatövi csillagképek vezetője. Ezoterikusan pedig a Nap volt a Messiás, a Krisztus – a Nagy Lélegzet vagy az Egy által „felkent” alattvaló –, akit körülvesz a tizenkét alárendelt erőközpontja, amelyek alárendeltjei a bolygók a hét Misztérium-istenének is.

„*A Hét Magasabb megparancsolta a Hét Lha-nak, hogy teremtsék meg a világot*” – jelenti ki egy kommentár. Ez azt jelenti, hogy Földünk – a többiről nem beszélve – teremtését vagy megformálását Földi Szellemek végzik, az uralkodók csupán felügyelik. Ez az a kezdeti mag, amiből később az asztrológia és a csillagimádat fája kifejlődött. A Magasabb Lények a Kozmokrátorok voltak, Naprendszerünk megformálói. Ezt valamennyi ősi kozmogónia megerősíti, mint például Hermészé, a kaldeaiké, az árjáké, az egyiptomiaké, sőt még a zsidóké is. Az állatöv jelei – a *„Szent állatok”* vagy az „Égi Öv” – éppen úgy a Bne’ Alhim – az Istenfiak vagy az Elohim – mint a Föld Szellemei; de az állatövi jelek ezeknél korábbiak. Soma és Sin, Isis és Diana mind holdbeli istenek vagy istennők, akiket Földünk Atyáinak és Anyáinak neveznek, amely alájuk van rendelve. Ők azonban szintén alárendeltjei saját „Atyáiknak” és

---

[I/1] A negyedik bolygót, vagyis a Földünket. A Stanzák és a kommentárok szövegének fordításával kapcsolatos jegyzeteket a szerző írta. Egyes helyeken hindu nézőpontból talán hiányosak vagy nem kielégítők, de a transz-himalájai ezotéria által hozzájuk kapcsolt értelmezések helyesek. Minden esetben a szerző vállal minden felelősséget. Mivel sohasem nyilvánította magát személyében csalhatatlannak, megállapításai bizonyára sok kívánnivalót hagynak, különösen azokban a nagyon nehezen érthető esetekben, ahol mély metafizikáról van szó. A tanítást a szerző úgy adja át, ahogy megértette. Mivel pedig minden jelképhez és allegóriához magyarázatul hét kulcs szolgál, így egy dolog jelentése lehet helytelen pszichológia vagy csillagászati szempontból, ugyanakkor teljesen helyesnek bizonyulhat fizikai vagy metafizikai értelemben.

[I/2] A bolygói szellemek.

[I/3] Loka Chakshus.

[I/4] A bolygók.

„Anyáiknak” – ezek a különböző nemzeteknél felcserélhetők és változhatnak – olyan Istenek és bolygóik, mint a Jupiter, a Szaturnusz, Bel, Brihaspati, stb.

(c) „Lehelete Életet adott a Hétnek”, ez éppen úgy vonatkozik a Napra, amely életet ad a bolygóknak, mint a „Magasságos Egyre”, a *Szellemi Napra*, amely életet ad az egész Kozmosznak. Az istenek leszármazásának misztériumaihoz vezető kapu csillagászati és asztrológiai kulcsait csak a Stanzákat kísérő későbbi jegyzetekben lehet megtalálni.

Az ősi feljegyzések homályos slokáiban a nyelvezet ugyanolyan szimbolikus, bár kevésbé misztikus, mint a *Purâna*-kban. A későbbi magyarázatok segítsége nélkül, amelyeket az Adeptusok generációi szerkesztettek egybe, lehetetlen lenne pontosan megérteni a slokák jelentését. Az ősi kozmogóniákban a látható és láthatatlan világok ugyanazon lánc kettős összekapcsolását jelentik. Ahogyan a Láthatatlan Logosz a Hét Hierarchiájával – amelyeket fő angyaluk vagy rektoruk képvisel vagy személyesít meg – egyetlen HATALMAT, a belsőt és láthatatlant formálják meg, ugyanúgy a formák világában a Nap és a hét fő bolygó alkotják a látható és tevékeny erőket. Ez utóbbi Hierarchia úgymond a láthatatlan – a legalacsonyabb fokozatok kivételével – és mindig tárgyiasulatlan angyalok látható és tárgyiasult Logosza.

Ezek szerint – kissé elébe vágva a későbbi magyarázatoknak – azt tartják, hogy minden fajnak fejlődése során valamelyik bolygó közvetlen befolyása alatt kell megszületnie. Az első faj – ahogyan a későbbiekben látni fogjuk – a Naptól kapta az élet-leheletet, míg a harmadik emberiség – azok, akik párosodni kezdtek, vagy az androgün állapotból kettéváltak férfira és nőre – a Vénusz közvetlen befolyása alatt áll, amelyről azt tartják, hogy az „*a ’kis nap’, amelyben a napgolyó felhalmozza fényét*.”

Az I. kötetben levő Stanzák összefoglalásánál bemutattam, hogy az istenek és az emberek genezise[I/5] ugyanabból az egy pontból ered, ami nem más, mint az Egy Egyetemes, Megváltoztathatatlan, Örök és Abszolút EGYSÉG. Elsődleges, megnyilvánult aspektusában láttuk, hogy Belőle lesz: (1) a tárgyiasulás és a fizika síkján az ŐSEREDETI SZUBSZTANCIA és ERŐ, – vagyis a centripetális és centrifugális, a pozitív és negatív, a férfi és női, stb. erő; (2) a metafizika világában pedig az UNIVERZUM SZELLEME, vagy a Kozmikus Gondolatalkotás, amelyet egyesek LOGOSZ-nak neveznek.

Ez a Logosz a pithagorászi háromszög csúcsa. Amikor a háromszög teljes, akkor a tetraktisszé, vagyis a négyzetben levő háromszöggé válik, és ez kettős szimbólum: a négy betűvel jelzett Tetragrammaton a megnyilvánult Kozmoszban, a megnyilvánulatlan Kozmoszban pedig annak alapvető hármas sugara, a noumenon-ja.

Metafizikusabb módon nézve a Kozmikus Végokok fenti osztályozásához nem szükséges abszolút filozófiai pontosság, inkább csak kényelmessége miatt használtuk. Egy nagy Manvantara kezdetén, Parabrahman először Mûlaprakriti-ként, majd a Logoszként nyilvánul meg. Ez a Logosz azonos a nyugati panteisták „Öntudatlan Egyetemes Elméjével”, vagy ehhez hasonló kifejezésekkel. Ez alkotja a megnyilvánult Létezés *tárgyiasulatlan* oldalának alapját, és ez minden egyéni tudatosság megnyilvánulásnak a forrása. Mûlaprakriti, vagy az Őseredeti Kozmikus Szubsztancia jelenti a dolgok *tárgyiasult* oldalának alapját, a kozmogenezis és minden tárgyiasult fejlődés bázisát. Az Erő tehát az Őseredeti Szubsztanciával együtt nem a parabrahmani lappangó állapotból emelkedik ki. Az erő *a Logosz tudat-feletti gondolatának energiává való átalakítása*, amelyet ez a gondolat úgymond a potenciális lappangásból az Egy Valósággá tárgyiasít. Innen erednek az anyag csodálatos törvényei, innen az „eredeti lenyomat”, amelyet olyan értelmetlenül fejteget Temple püspök. Az erő tehát *nem egyidejű* Mûlaprakriti első tárgyiasulásával. Mindazonáltal mivel erő nélkül az utóbbi szükségszerűen és teljesen tehetetlen – *egy puszta absztrakció* – szükségtelen a Kozmikus Végokok egymásutáni-

[I/5] Dr. A. Wilder tudományos meghatározása szerint a Genezis, γένεσις, nem nemzés, hanem „*kilépés az örökkévalóból* a Kozmoszba, és az Időbe”; ezt egy teozófus úgy mondaná: „az *esse*-ből az *existere*-be való átlépés”, vagy a „lét-ségből” a „létezésbe” való kijövetel.

ságának rendszerével kapcsolatban egy túlzott finomságú pókhálót szőnünk. Az erő időben követi Mûlaprakritit, de erő *nélkül* Mûlaprakriti tulajdonképpen nem létező.[I/6]

Az „Égi Ember" vagy tetragrammaton, aki a Protogonos, a Tikkoun, a passzív Istenség elsőszülöttje, és aki az Istenség Árnyékának első megnyilvánulása, az az Egyetemes Forma vagy Eszme, amelyből a Megnyilvánult Logosz, Adam Kadmon keletkezik, vagy pedig a kabbalában magának az Univerzumnak, másként nevezve a Második Logosznak négy betűvel kifejezett szimbóluma. A Második az Elsőből jön elő, és kifejleszti a Harmadik Háromszöget.[I/7] Ennek utolsójából (az angyalok alacsonyabb rendjéből) jön létre az *ember*. Mi itt most ezzel a harmadik aspektussal fogunk foglalkozni.

Az olvasónak nem szabad elfelejtenie, hogy nagy különbség van a Logosz és a Demiurgos között, mert az első *Szellem*, a második pedig *Lélek*; vagy ahogyan Dr. Wilder mondja:

> Dianoia és Logosz azonos értelműek. Mivel az elme magasabb rendű, és szoros kapcsolatban van a *Τὸ Ἀγαθὸν*-nal, az egyik a magasabb rendű felfogó, a másik a megértő, az egyik a szellemi, a másik a lelki.

De ezen felül a különböző rendszerekben az embert a Harmadik Logosznak tekintették. A Logosz szó ezoterikus jelentése – Logosz = beszéd, vagy szó, ige – a rejtett gondolat tárgyiasult értelmezése, mintha egy fénykép lenne. A Logosz a tükör, ami visszatükrözi az ISTENI ELMÉT, az Univerzum pedig a Logosz tükre, bár az utóbbi ennek az Univerzumnak az *esse*-je (lét-sége). Ahogyan a Logosz *mindent* visszatükröz a Plerôma Univerzumában, úgy az ember is önmagában visszatükröz mindent, amit a *saját* Univerzumában, a Földön lát és talál. Ez a kabbala Három Feje – „*unum intra alterum, et alterum super alterum*".[I/8] „Minden Univerzumnak (világnak vagy bolygónak) megvan a maga Logosza" – mondja a Tanítás. Az egyiptomiak a Napot mindig is „Ozirisz Szemének" hívták, és ő volt a Logosz, az Elsőszülött, vagy a Fény, amely megnyilvánítja a világot, amely „az Elrejtőzött isteni Értelme és Elméje". Mi csak e Fény hétszeres Sugarán keresztül ismerhetjük meg a Logoszt a Demiurgos-on keresztül, tekintve, hogy az utóbbi a bolygónk és minden rajta levő „Teremtője", az előbbi pedig e „Teremtő" irányító Ereje, amely egyszerre jó és rossz, a jó és a rossz eredője. Ez a „Teremtő" önmagában se nem jó, se nem rossz, csak a természetben az elkülönülő aspektusai öltenek magukra ilyen vagy olyan jellegzetességet. A térben szétszórt láthatatlan és ismeretlen Univerzumokkal a Nap-istenek egyikének sem volt semmi dolga. Ez a gondolat nagyon világosan van kifejezve a Hermész Könyvében és valamennyi ősi néphagyományban. Általában a Sárkány és a Kígyó szimbolizálja – a Jó Sárkánya és a Gonosz Kígyója, amelyet a Földön a fehér és a fekete mágia képvisel. A finn eposzban, a *Kalevalában*[I/9] megtaláljuk a Gonosz Kígyójának eredetét: az Suoyatar nyálából születik, élő lélekkel pedig a gonosz princípiuma, Hisi látja el. Leírja a küzdelmet a „gonosz", a Kígyó vagy a Varázsló és Ahti, a Sárkány vagy Lemminkainen, a fehér mágus között. Az utóbbi Ilmatar hét fiának egyike. Ilmatar a szűz, a „levegő leánya", aki a Teremtés előtt „az égből a tengerbe esett", vagyis a Szellem átalakult az érző élet anyagává. A következő néhány sorban rengeteg jelentést és okkult gondolatot találunk. A hős Lemminkainen:

Töri falat mágiával,
Darabokra a kerítést,
Szilánkokra a *hét* karót,
Pozdorjává *kígyó* fészkét.
……
Támad a szörny mit se nézve

[I/6] A kezdetek pontosabb magyarázatához, ahogyan azt a *Bhagavad Gita* ezoterizmusa tartalmazza, lásd a *The Theosophist* 1887. februári, márciusi, áprilisi és júniusi számaiban kiadott, erről szóló jegyzeteket.

[I/7] Lásd a Sephiroth-i Fát.

[I/8] *Zohar, Idra Suta,* VII. rész. [Egyik a másikban, és mindegyik a másik fölött. – a ford.]

[I/9] II. kötet, 26. rúna, Vikár Béla fordítása.

…….
Tűzokádó állkapcsával
Lemminkainen fejéhez vág.
Hősünk gyorsan emlékezve
Mondja ki a *tudás szavát,*
Mit ősei tanítottak,
Régi korok tárházából.

(d) Kínában Fohi embereinek, vagy az „Égi Embernek" nevezik a tizenkét Tien-Hoang-ot, a Dhyânik vagy angyalok tizenkét hierarchiáját, akiknek emberi arcuk és sárkány testük van. A sárkány az isteni bölcsességet vagy szellemet jelenti.[I/10] Ők úgy teremtik az embereket, hogy hét agyagfigurába – vízbe és földbe – öltenek testet, amelyeket e Tien-Hoang-ok alakjára formálnak, és ez a harmadik allegória.[I/11] A skandináv Eddák tizenkét Æser-je ugyanezt teszi. A szíriai drúzok Titkos Katekizmusában – egy olyan legendában, amelyet az Eufrátesz mentén és környékén lakó legősibb törzsek szóról szóra azonosan mondanak el – az embereket az „Isten Fiai" teremtették, akik leszálltak a Földre, majd miután összegyűjtöttek hét mandragórát, életet öntöttek a gyökerekbe, amelyek azonnal emberré váltak.[I/12]

Mindezek az allegóriák egy és ugyanazon eredetre mutatnak: az ember kettős és hármas természetére. Kettős férfiként és nőként, és hármas, mert *belülről* spirituális és pszichikai eszszenciából áll, kívülről pedig anyagi felépítésű.

[I/10] Már többször megállapítottuk, hogy a kígyó az okkult tudás és bölcsesség szimbóluma. „A kígyót a bölcsesség istenével hozták kapcsolatba a legkorábbi időktől kezdve, amikortól vannak történelmi feljegyzések" – írja C. Staniland Wake. „Ez az állat volt Toth vagy Taut egyéni szimbóluma… és mindazon isteneké, mint Hermész [?] és Seth, akiket vele összefüggésbe lehet hozni. Ez igaz az őseredeti kaldeai hármasság harmadik tagjára, Héa-ra vagy Hoa-ra is." Sir Henry Rawlinson szerint „ezen istenség legfontosabb címei utalnak a 'minden tudás és tudomány forrását jelentő szerepére'. Ő nemcsak 'az értelmes hal', de a nevét úgy is lehet olvasni, hogy mind az 'életet', mind a 'kígyót' [beavatott adeptust] jelenti, továbbá lehet úgy is tekinteni, mint 'a hatalmas kígyóként megjelenőt, amely rendkívül feltűnő helyet foglal el az istenek szimbólumai között a babiloni jótetteket megörökítő fekete köveken'." (*The Great Pyramid*, 75. oldal) Esculapius, Serapis, Plúto, Esmun és Kneph mind kígyó jelképű istenségek – mondja Dupuis. Ezek mind *gyógyítók,* – spirituális és fizikai – egészséget és *megvilágosodást* adók. Az áspisból készített korona, a Thermuthis Isisé, az Élet és Gyógyítás Istennőjéé. Az *Upanishadokban* van egy tanulmány a *Kígyók Tudományáról*, más szavakkal az okkult ismeretek tudományáról. Az exoterikus buddhista Nâga-i pedig nem „kígyótermészetű mesebeli lények, … akik magasabb rendűek az embernél, és akiket Buddha törvénye őrzőinek tartanak", amint azt Schlagintweit hiszi, hanem valódi élő emberek. Egyesek okkult tudásuk alapján magasabb rendűek az embernél, és *Buddha törvényének őrzői,* mivel *helyesen értelmezik a metafizikai tanításait*, mások *erkölcsi értelemben* alacsonyabb rendűek, mivel „fekete mágusok". Ezért helyes az a megállapítás, hogy Gautama Buddha „egy filozofikusabb vallási rendszert tanított nekik, mint a többi embernek, akik a megjelenése idején még nem voltak eléggé fejlettek a megértéséhez". (*Ugyanott,* 72. oldal.)

[I/11] Vesd össze: *Symbols of the Bonzes.*

[I/12] A mandragóra a bibliai Ráchel és Lea történetében szereplő nadragulya. E növény gyökerei húsosak, szőrösek és szétágazók, durván hasonlítanak az ember végtagjaihoz, törzséhez, sőt még fejéhez is. Mágikus és titokzatos tulajdonságai szerepelnek a mesében, és szerepet játszanak a legősibb koroktól kezdve. Rácheltől és Leától kezdve, akik boszorkányságot űztek vele, egészen Shakespeare-ig (Rómeó és Júlia, IV. felvonás, 3. jelenet), aki szerint *úgy sikoltanak*

„Mint földből kitépett mandragórák,
Mit hallva élő halandók megőrülnek".

A mandragóra különösképpen mágikus növény volt.

Ezeknek a gyökereknek semmi látható száruk nincsen, széles leveleik egyenesen a gyökér fejéből nőnek ki, mint egy hatalmas, dús hajkorona. A Spanyolországban, Olaszországban, Kis-Ázsiában vagy Szíriában található példányaik kevéssé hasonlítanak az emberhez, de Candia szigetén és Karamania-ban (régebben Kis-Ázsiához tartozó terület) Adan város közelében csodálatosan emberi formájuk van, és amulettként nagyra becsülik. Viselik nők is meddőség elleni talizmánként és más célokból. Különösen hatásos a „fekete mágiában".

2. SZÓLT A FÖLD: „RAGYOGÓ ARC URA,[I/13] HÁZAM ÜRES… KÜLDD EL FIAIDAT, HOGY BENÉPESÍTSÉK EZT A KEREKET.[I/14] ELKÜLDTED HÉT FIADAT A BÖLCSESSÉG URÁHOZ *(a)*. HÉTSZER KÖZELEBB LÁT TÉGED MAGÁHOZ, HÉTSZER JOBBAN ÉREZ TÉGED *(b)*. Megtiltottad Szolgáidnak, A KIS KÖRÖKNEK, HOGY MEGKAPJÁK FÉNYEDET ÉS A MELEGSÉGEDET, HOGY FELTARTÓZTASSÁK ÚTJÁBAN NAGY ADOMÁNYODAT. KÜLDD EL MOST UGYANEZT SZOLGÁDHOZ" *(c)*.

(a) A „Bölcsesség Ura" Merkúr, vagy Budha.

(b) A modern Kommentár szerint ezek a szavak arra a jól ismert csillagászati tényre vonatkoznak, hogy a Merkúr hétszer annyi fényt és hőt kap a Naptól, mint a Föld, vagy akár a gyönyörű Vénusz, amely csak kétszeresét kapja annak, ami a mi jelentéktelen bolygónkra esik. Az, hogy ez a tény ismert volt a régiek számára, kikövetkeztethető a „Föld-Szellem" Naphoz intézett könyörgéséből, ahogyan ezt a szövegben láthatjuk.[I/15] A Nap azonban visszautasítja, hogy benépesítse a bolygót, mert az még nem kész az élet befogadására.

A Merkúr asztrológiai bolygóként még a Vénusznál is titokzatosabb és okkultabb. A Merkúr azonos a mazdeán Mithra-val, a Védőszellemmel vagy Istennel, aki „a Nap és Hold között helyezkedik el, mint a Bölcsesség 'Napjának' örökös társa". Pausanias (V. könyv) úgy mutatja be, mint akinek közös oltára van Jupiterrel. Szárnyai voltak, amik azt fejezték ki, hogy útja során a Nap mellett teljesít szolgálatot; és a Nuntis-nak, Nap-farkasnak, „*solaris luminis particeps*"-nek[*] nevezték. Ő volt a lelkek vezetője és felidézője, a nagy Mágus és a Főpap. Vergilius pálcájával a kezében írja le, hogy azzal előhívja az Orcus-ba süllyedt lelkeket – *tum virgam capit, hac animas ille evocat Orco*.[I/16] Ő az aranyszínű Merkúr, az *Χρυσοφαής Ερμής* [Aranyarcú Hermész], akit a főpapoknak nem volt szabad megnevezniük. A görög mitológiában az egyik „kutyával" szimbolizálták (éberség), amely az égi nyáj (okkult bölcsesség) fölött őrködik, és Hermész Anubisznak nevezték, más helyen Agathodæmon-nak. Ő az Argus, aki a Földet őrzi, és akit a Föld összetévesztett magával a Nappal. Julianus császár a Merkúr közbenjárásával imádkozott az Okkult Naphoz minden éjszaka, mert ahogyan Vossius mondja:

> Minden teológus azt állítja, hogy *Merkúr és a Nap egyek*… Ő volt valamennyi Isten közül a legékesszólóbb és legbölcsebb, amin nem is lehet csodálkozni, mivel *Merkúr olyan szorosan közel van a Bölcsességhez és az Isten Igéjéhez* (a Naphoz), hogy mindkettővel összetévesztették.[I/17]

Vossius itt nagyobb okkult igazságot mondott, mint gondolta volna. A görögök Hermésze szoros kapcsolatban van a hindu Saramâ-val és Sârameya-val,[**] az isteni pásztorral, „aki a napsugarak és csillagok arany nyáját őrzi".

A Kommentár világosabb megszövegezésében pedig:

[I/13] A Nap.

[I/14] A Föld.

[I/15] Kopernikusz „Az égitestek körforgásáról" szóló elméleteit a XVI. században írta meg, a *Zohar* pedig – még ha azt Moses de Leon a XIII. században szerkesztett is egybe – a következőket jelenti ki:

„Hammannunah, az Öreg (vagy az Ős) Könyvéből tudjuk, hogy a Föld önmaga körül forog kört formálva; hogy egyesek fent vannak, mások lent; hogy… a föld bizonyos vidékei meg vannak világítva, míg mások sötétségben vannak; ezeknél akkor van nappal, amikor az előzőknél éjszaka van. És hogy vannak olyan vidékek, ahol állandóan nappal van, vagy ahol az éjszaka legfeljebb csak néhány percig tart". (*Zohar*, III. fol. 10a, idézi Myer: *Qabbalah* című művében, a 139. oldalon)

[*] [A Nap fényében részesülő. – a ford.]

[I/16] [Akkor fogja pálcáját, és kihívja vele a lelkeket az Orcus-ból. – a ford.] Lásd még a *Vendidâd* 21. Fargard-ját az égi milíciáról.

[I/17] *Idolatry*, II. kötet. 373. oldal.

[**] Saramâ és Sârameya egyaránt „vad kutyát" jelentenek. – a ford.

A bolygó, amelyet a Föld Szelleme *és hat segítőtársa hajt előre, a Nap Szellemétől kapja minden életerejét, életét, és képességeit a hét planetáris Dhyâni közvetítésével. Ők a Nap Fényének és Életének hírnökei.*

Ahogyan a Föld hét tájékának mindegyike, úgy a hét[I/18] *Elsőszülött [az őseredeti emberi csoportok] mindegyike a fényét és életét a saját egyéni Dhyâni-jától kapja spirituális értelemben, fizikailag pedig e Dhyâni palotájától [házától, a bolygójától]. Ugyanez igaz a Földön megszületendő hét nagy fajra is. Az első faj a Nap jegyében születik, a második Brihaspati [Jupiter] jegyében, a harmadik Lohitânga [Mars, a „tüzes testű", ugyanakkor Vénusz vagy Shukra] jegyében. A negyedik Soma [a Hold, de a mi bolygónk is, mivel a negyedik bolygó szintén a Hold jegyében és a Holdból született], valamint Shani, Szaturnusz,*[I/19] *a Krûralochana [a Gonosz szemű] és az Asita [a Sötét] jegyében, az ötödik pedig Budha [Merkúr] jegyében.*

Ugyanígy van az emberrel és az emberben levő minden „emberrel" [minden princípiummal]. Mindegyik a saját Elsőjétől [a Bolygói Szellemétől] kapja egyedi tulajdonságát, ezért minden ember egy hetesség [vagy olyan princípiumok kombinációja, amelyeknek az eredete az adott egyedi Dhyâni egyik tulajdonságában van]. A Föld valamennyi aktív erejét vagy energiáját a hét Úr valamelyikétől kapja. A fény Shukra-n (Vénuszon) keresztül jön, amely háromszoros adagot kap belőle, és annak egyharmadát átadja a Földnek. Ezért a kettőt „Ikernővéreknek" nevezik, de a Föld Szelleme alárendeltje a Shukra „Urának". A mi bölcseink a két bolygót úgy ábrázolják, hogy az egyik a kettős jel [az ősi szvasztika, amelyről hiányzik a négy kar, vagyis a + *kereszt) felett, a másik pedig az alatt van.* [I/20]

A „kettős jel", amint azt az okkultizmus minden tanulmányozója tudja, a természet férfi és női princípiumainak, a pozitívnak és a negatívnak a szimbóluma, mert a szvasztika vagy 卍 mindez, és még sokkal több. Az ősi időkben mindig, a csillagászat – amelyre az Isteni Dinasztiából származó egyik király tanította meg a negyedik fajt – és az asztrológia születésétől kezdve a Vénuszt úgy ábrázolták a csillagászati táblázatokban, mint egy *keresztben álló bolygót*, a Földet pedig úgy, mint egy *kereszt alatt álló bolygót*. Ennek ezoterikus jelentése az, hogy a Föld nemzésbe merült, vagyis fajainak szaporodását a szexuális egyesülésen keresztül éri el. A későbbi nyugati nemzeteknek azonban sikerült ezt a szimbólumot egészen másként értelmezni. Misztikusaikon keresztül – akiket a római egyház fénye vezetett – e jelet úgy magyarázták, hogy Földünket és minden rajtalevőt a *kereszt* vált meg, míg a Vénusz – másként Lucifer vagy Sátán – rátapos a keresztre. A Vénusz a legokkultabb, a legerősebb és a legtitokzatosabb valamennyi bolygó között, az, amelynek a befolyása a Földünkre és a hozzá való viszonya a legerősebb. Az ezoterikus brahmanizmusban Vénusz vagy Shukra – egy férfi istenség[I/21] – Bhrigu fia, a Prajâpati-k egyike, egy védikus bölcs, és ő az ősi óriások Daitya-Guru-ja, vagy pap-tanítója. A *Purâna*-kban levő Shukra-ról szóló teljes történet a harmadik és a negyedik fajra vonatkozik. Ahogyan a Kommentár mondja:

[I/18] A tudomány azt tanítja, hogy a Vénusz kétszer annyi fényt és hőt kap a Naptól, mint a Föld. Ez a bolygó tehát, amely a hajnal és az alkonyat előfutára, és a legragyogóbb minden bolygó közül, a hagyomány szerint átadja a Földnek egyharmad részét annak, amit kap, és így magának két rész marad. Ennek okkult, valamint csillagászati jelentése is van.

[I/19] Az okkult filozófia alapvető tétele: „Amint fent, úgy alant". Mivel a Logosz hétszeres, vagyis a Kozmoszban mindenhol hét különböző formában, mint hét Logoszként jelenik meg. Vagy ahogyan a tudós brahminok tanítják: „ezek mindegyike az ősi bölcsesség-vallás hét fő ágának egy-egy központi alakja". Továbbá, mint a hét princípium, amelyek a Tudat vagy Prajnâ hét külön állapotának felelnek meg, az anyag hét állapotához és az erő hét formájához társulnak – tehát ugyanilyen felosztása van mindennek, ami Földünkre vonatkozik.

[I/20] Így a Vénusz jele: ♀, a Föld jele pedig: ♁.

[I/21] Az ezoterikus filozófiában hím- és nőnemű, vagyis hermafrodita, ezért a mitológiában Vénusz szakállas.

Shukra-n keresztül származtak le az első „izzadság-szülöttekből” a harmadik [gyökérfaj] „kettős egyedei” [a hermafrodíták]. Ezért a harmadik [faj] alatt a ⊖ [kör és átmérő] szimbólummal ábrázolták, míg a negyedik alatt a ⊖ jellel.

Ez magyarázatra szorul. Az átmérő, amikor egy körbe zárva látjuk, a női természetet jelenti, ugyanis az első eszményi világ, amely *önmagát nemzi* és *önmagától termékenyül meg* az egyetemesen szétszórt Élet-szellem által – így vonatkozik az ősi gyökérfajra is. Androgünné válik, ahogy a fajok, és minden más a földön kifejlesztik fizikai formáikat, a szimbólum pedig átalakul egy körbe zárt átmérővé, amelyből egy függőleges vonal ereszkedik le, kifejezve a még szét nem vált férfit és nőt. Ez az első és legkorábbi egyiptomi tau: ⊖ , majd ebből lesz a **+**, vagyis a szétvált férfi és nő[I/22], nemzésbe merülve. Vénuszt (a bolygót) egy kereszten levő gömb jele szimbolizálja, amely azt mutatja, hogy e bolygó uralkodik a természetes emberi nemzésen. Az egyiptomiak Ankh-ot, az „életet” a füles kereszttel, vagy ☥-tel ábrázolták, ami csupán Vénusz (Isis), ♀ egy másik formája, és ezoterikusan azt jelentette, hogy az emberiség és minden állati élet kilépett az isteni spirituális körből, és belemerült a fizikai férfi és női nemzésbe. Ez a jel a harmadik faj végétől kezdődően ugyanolyan fallikus jelentőségű, mint az Édenkert „Élet*fája*”. Anouki, Isis egyik formája, az Élet istennője, az Ankh-ot pedig a héberek az egyiptomiaktól vették át. Ezt a szót Mózes vezette be a nyelvbe, akit az egyiptomi papok tanítottak a bölcsességre, és aki sok más misztikus szót átvett tőlük. A héberben az Ankh, a személyes raggal „életem” – lényem – jelentésű, és ez az „Anouchi személyes névmás” az egyiptomi Anouki istennő nevéből.[I/23]

Dél-India Madras tartományának egyik legrégibb katekizmusában a hermafrodita Ardhanârî istennő[I/24] középső testrészén a füles kereszt, a szvasztika, a „férfi és női jel” van, hogy jelezze vele a harmadik faj pre-szexuális állapotát. Vishnu-t, akit most a köldökéből kinövő lótusszal ábrázolnak – vagyis Brahmâ univerzuma, ami az a központból, Nara-ból kifejlődik – az egyik legrégibb faragványon kétneműnek (Vishnu és Lakshmî) ábrázolják, aki egy vízen lebegő lótuszlevélen áll, a víz félkörben felemelkedik körülötte, és a szvasztikán, „a nemzés – vagyis az ember származásának – forrásán” keresztül ömlik.

Pythagoras Shukra-Vénuszt *Sol alter*-nek, azaz a „másik Napnak” nevezi. A „Nap hét Palotája” közül a keresztény és zsidó kabbalában a Lucifer-Vénuszé a harmadik, a *Zohar* Samael hajlékának nevezi. Az okkult tanítás szerint ez a bolygó a Föld *őse*, és spirituális prototípusa. Ezért mondják, hogy Shukra (Vénusz-Lucifer) kocsiját „*földszülte* lovak” *Ogdoad*-ja húzza, míg a többi bolygó szekereinek paripái másfélék.

A Földön minden elkövetett bűnt megérez Ushanas-Shukra. A Daityák Guruja a Föld és az emberek Védőszelleme. A Föld a Shukra-n történő minden változást megérez és visszatükröz.

Shukra-t vagy Vénuszt így a Daitya-knak, a negyedik faj óriásainak tanítójaként ábrázolják, akik a hindu allegóriában valaha az egész Föld felett megkapták a korlátlan uralmat, és legyőzték a kisebb isteneket. A nyugati allegória titánjai is szorosan kapcsolódnak Vénusz-Luciferhez, akit a későbbi keresztények a Sátánnal azonosítottak. Mivel pedig Vénuszt – csak-úgy, mint Isist – a fején tehénszarvval, a misztikus Természet szimbólumával ábrázolták, ami jellemző a Holdra és átváltoztatható arra, hiszen ők holdi istennők voltak, e bolygó körvonalát a teológusok jelenleg a misztikus Lucifer szarvai közé helyezik.[I/25] Az ősi hagyo-

---

[I/22] Ezért félretéve a vallásos-metafizikai aspektust, a keresztények keresztje szimbolikusan sokkal fallikusabb, mint a pogány szvasztika. (Lásd I. kötet.)

[I/23] A füles kereszt Vénusz csillagászati bolygójele, „ami a nemi érzékben levő *vajúdási energia* létezését jelenti, és ez volt Isisnek, az Anyának, Évának, Hauvah-nak vagy Föld-anyának az egyik jellegzetessége, és ennek tartotta valamennyi régi nép ilyen vagy amolyan módon kifejezve”. (Egy modern kabbalista kéziratból.)

[I/24] Lásd Edward Moore: *Hindu Pantheon*.

[I/25] Athenæus kimutatja, hogy a régi időkben a Sátán nevének első betűjét egy körívvel és holdsarlóval ábrázolták, és néhány római katolikus – különben derék és jó emberek – arról akarta meggyőzni a közvéleményt,

mányt, amely szerint Vénusz változásai egyidejűek (geológiai értelemben) a Földével, hogy bármi történik az egyiken, az megtörténik a másikon is, és hogy sokszoros, jelentős közös változásokon mentek keresztül, később képzeletszülte módon értelmezték. Ennek következtében Szent Ágoston a két bolygó egymáshoz való helyzetében, színében, sőt pályájában történő számos változását a Vénusz-Lucifer teológiailag megszőtt jellemére vonatkoztatja. Annyira megy jámbor fantáziálásában, hogy a bolygón végbement legutóbbi változásokat a Noé-féle és mitikus vízözönnel hozza kapcsolatba, amelyről azt tartja, hogy i.e. 1796-ban történt.[I/26]

Mivel a Vénusznak nincs holdja, allegorikus értelemben azt szokták mondani, hogy Âsphujit (ez a „bolygó") örökbe fogadta a Hold leszármazottját, a Földet, „*aki túl nőtt szülőjén, és sok gondot okozott*" – ez utalás a kettő közötti okkult kapcsolatra. A Shukra[I/27] (bolygó) uralkodója annyira megszerette örökbe fogadott gyermekét, hogy testet öltött Ushanasként, és tökéletes törvényeket alkotott számára, amiket a későbbi korokban semmibe vettek és elutasítottak. Egy másik allegória a *Harivansha*-ban arról szól, hogy Shukra elment Shivához, és megkérte, hogy védje meg tanítványait, a Daitya-kat és az Asura-kat a harcos istenektől, és céljának elősegítésére egy jóga-rítust végzett: „*fejjel lefelé* ezer éven át szívta be a pelyva *füstjét*". Ez a Vénusz tengelyének nagy hajlásszögére vonatkozik – amely 50 fokot tesz ki –, és arra, hogy örök felhőkbe van beburkolva. Mindez azonban csak a bolygó fizikai összetételére vonatkozik. Az okkult miszticizmusnak a bolygó uralkodójával, a bolygót éltető Dhyân Chohan-nal kell foglalkoznia. Az allegória, amely szerint Shukra megátkozta Vishnut, hogy büntetésből *hétszer kell megszületnie* a Földön, mert megölte (Shukra) anyját, tele van okkult filozófiai jelentéssel. Ez nem a Vishnu Avatárjaira vonatkozik, minthogy ezek eddig kilencen voltak – a tízedik eljövetelét még várják – hanem a Föld emberfajaira. Vénusz vagy Lucifer – másként Shukra és Ushanas –, a bolygó, a Földünk fényhozója, mind fizikai, mind misztikus értelemben. A keresztények a korai időkben ezt jól tudták, mivel egyik legkorábbi római pápájukat főpapi néven Lucifernek hívták.

Minden világnak megvan a maga szülő-csillaga és a testvér-bolygója. Így a Föld a Vénusz örökbe fogadott gyermeke és fiatalabb testvére, de a lakói saját fajtájúak… Minden érző, teljes lény [teljes hetességű ember vagy magasabb lény] kezdetétől fogva olyan formákkal és szervezettel van ellátva, amelyek teljes összhangban vannak az általuk lakott bolygó természetével és állapotával.[I/28]

---

hogy Lucifer holdsarló alakú szarvai tiszteletére választották a muzulmánok a félholdat nemzeti címerükként. A római katolikus dogmatizmus meghonosodása óta a Vénuszt a Sátánnal és Luciferrel, vagy a Nagy Sárkánnyal azonosították, minden józan ész és logika ellenére. Ahogyan a szimbológusok és a csillagászok mondják:

„A kígyó és a sötétség elképzelése közötti kapcsolatnak csillagászati alapja van. Valaha a Sárkány csillagkép olyan helyzetet foglalt el, ami azt mutatta, hogy a Nagy Kígyó volt az éjszaka uralkodója. Ez a csillagkép korábban az égbolt középpontján volt, és nagy kiterjedése miatt nevezték el a Nagy Sárkánynak. Teste az állatöv hét jegye fölött terül el, és Dupuis, aki az Apokalipszis Sárkányában az égi kígyóra való utalást lát, azt mondja: 'Nem meglepő, ha egy ilyen kiterjedt csillagképet annak a könyvnek a szerzője egy hatalmas hétfejű sárkányként ábrázol, aki az égből lehúzta a csillagok harmad részét, és a földre hajította azokat'." (Staniland Wake: *The Great Pyramid*, 79. oldal; Dupuis, III. 255.)

Csakhogy Dupuis soha nem tudta, hogy a Sárkányt, az egykori sarkcsillagot, a Vezető, a Guru, az Irányító szimbólumát az utókor *miért* alacsonyította le így. „Apáink istenei a mi ördögeink" – mondja egy ázsiai közmondás. Amikor a Sárkány megszűnt a „sarkcsillag", vagyis a vezető égi istenség lenni, osztozott a bukott istenek sorsában. Bunsen elmondja, hogy Seth vagy Typhon valaha „egy egész Egyiptomban általánosan imádott nagy Isten volt, aki a 18. és a 19. dinasztia uralkodóira ruházta át az élet és a hatalom szimbólumait. Azután viszont, a 20. dinasztia korában hirtelen egy gonosz démonként kezelik, annyira, hogy képmásait és nevét kitörölték minden hozzáférhető emlékműről és feliratról". Ennek valódi okkult okát a későbbiekben ismertetjük.

[I/26] *De Civitate Dei*, LXXXI. VIII.

[I/27] Shukra a nagy Rishi, Bhrigu fia, aki a hét Prajâpati egyike, a Bhârgavas faj alapítója, amelybe Parashu Râma megszületett.

[I/28] Ez teljesen ellentmond Swedenborgnak, aki „az asztrális világ első földjén" az európai parasztokhoz hasonlóan öltözött lakókat *látott*, a negyedik földön pedig a jelmezbálok pásztorlányaihoz hasonlóan kiöltözött

Számtalan Létezés bolygója, vagy Élet-központ létezik, amelyek elkülönült központok embereik és állataik szaporodása számára. Egyik sem hasonlít semmiben sem testvérbolygójára vagy bármely más bolygóra saját egyedi leszármazottaiban.[I/29]

Mindegyiknek kettős fizikai és spirituális természete van.

A nukleolák örökkévalók és örökké tartók, a központok időszakosak és végesek. A nukleolák az Abszolút részét képezik. A nukleolák annak a sötét és áthatolhatatlan erődnek a lőrései, ami örökké rejtve marad az emberi, sőt Dhyâni látás elől. A központok a belőle kiszabaduló örökkévalóság fénye.

Ez a FÉNY *az, amely a „Létezés Urainak" formáivá sűrűsödik. Közülük az elsők és a legmagasabbak összefoglalóan a* JÎVÂTMÂ *vagy Pratyagâtmâ. [ami átvitt értelemben a Paramâtmâ-ból származó. Ez a görög filozófusok Logosza, aki minden új Manvantara elején megjelenik.] Tőlük lefelé – ennek a Fénynek egyre inkább megszilárduló hullámaiból, amik a tárgyiasulás síkján durva anyaggá válnak – jön elő a Teremtő Erők megszámlálhatatlan hierarchiája. Vannak közöttük forma nélküliek, mások meghatározott formával rendelkeznek, megint másoknak, a legalacsonyabbaknak [az elementáloknak] pedig nincs saját formájuk, hanem felvesznek bármely formát a környező körülményeknek megfelelően.*

Így spirituális értelemben csak egyetlen Abszolút Upâdhi [kiindulási pont] létezik, amelyből, amelyen és amelyben manvantarikus célból felépül az a megszámlálhatatlan alapvető központ, amelyekből az aktív időszak alatt az egyetemes, ciklikus és egyéni fejlődési folyamatok kiindulnak.

A Létezés e különböző központjait átható és éltető Értelmeket a Nagy Hegyláncon túli[I/30] *emberek megkülönböztetés nélkül Manu-knak, Rishi-knek, Pitri-knek,*[I/31] *Prajâpati-knak, stb. nevezik; a másik oldalon pedig Dhyâni-Buddháknak, Chohán-oknak, Melhá-knak [Tűzisteneknek], Bodhiszattvá-knak,*[I/32] *és így tovább. Az igazán tudatlanok Isteneknek hívják őket, a művelt világiak az Egy Istennek, a bölcsek pedig, a beavatottak, bennük csupán AZ manvantarai megnyilvánulásait tisztelik, akiről sem a mi Teremtőink [a Dhyân Chohanok], sem azok teremtményei soha semmit nem tudhatnak meg, és nem is tudják megmagyarázni. Az ABSZOLÚT-at nem lehet meghatározni, sem halandó, sem halhatatlan sohasem látta, és meg sem érthette a Létezés korszaka alatt. A változó nem ismerheti meg a Megváltoztathatatlant, az élő pedig nem értheti meg az Abszolút Életet.*

„Ezért az ember nem tud megismerni saját őseinél magasabb lényeket,". „*Nem is szabad imádnia őket"*, hanem meg kell tanulnia, hogy *miként* jött ebbe a világba.

(c) A hetes számnak, amely az alapszám az összes többi közül minden nemzeti vallási rendszerben a kozmogóniától kezdve az emberig, meg kell lennie a létjogosultságának. Az ősi

---

nőket. Még Huygens, a híres csillagász is abban a téves elképzelésben dolgozott, hogy más világokon és bolygókon ugyanolyan fajú lények élnek, mint a Földön, akik ugyanolyan alakkal, érzékekkel, intelligenciával, művészetekkel, tudományokkal, lakóhelyekkel, sőt ugyanolyan anyagból készült ruhákkal rendelkeznek! (*Thèorie du Monde.*)

[I/29] Ez már egy modern magyarázat. A régi Kommentárokhoz azért fűzték hozzá, hogy azok a tanítványok, akik az ezoterikus kozmogónia tanulmányozása előtt nyugati műveltséget szereztek, könnyebben megérthessék a témát. A korábbi magyarázatok túlságosan bővelkednek jelzőkben és képletes kifejezésekben ahhoz, hogy könnyen feldolgozhatók legyenek.

[I/30] „Túl" a Nagy Hegyláncon ebben az esetben Indiát jelenti, miután a „Transz-Himalájai" terület a tibeti régiót jelenti.

[I/31] A Pitri kifejezést ezekben a slokákban a könnyebb megértés kedvéért használtuk, de az eredeti Stanzákban nem így használják, ahol saját külön elnevezéseik vannak, azonkívül, hogy „Atyáknak" és „Ősöknek" hívják őket.

[I/32] Tévedés az emberi Bodhiszattvák vagy Manjushrîk *imádását* szó szerint értelmezni. Igaz az, hogy exoterikusan a Mahâyâna iskola a megkülönböztetés nélküli imádatukat tanítja, és hogy Huien Tsang beszél Buddha néhány tanítványáról, akiket imádtak. Ezoterikusan azonban nem a tanítvány vagy a tudós Manjushrî az, akinek a tiszteletadás személyében szól, hanem azon isteni Bodhiszattvák és Dhyâni-Buddhák, akik az emberi formákat éltetik (*amilakha* = élteti, animálja, ahogy a mongolok mondják).

amerikaiaknál éppen olyan vezető szerepet játszik, mint az ősi árjáknál és egyiptomiaknál. E kérdéssel bővebben fogunk foglalkozni az V. kötetben, de addig is néhány tényt megemlíthetünk itt. A *Sacred Mysteries among the Mayas and the Quiches 11,500 years ago* szerzője[I/33] a következőt mondja:

> Úgy tűnik, a hetes szám valamennyi civilizált ősi népnél különösen szent szám volt. Miért? Erre a kérdésre soha nem kaptunk kielégítő választ. Mindegyik különálló nép más magyarázatot ad, saját [exoterikus] vallásának sajátos tanításai szerint. Nem lehet kétség afelől, hogy a szent misztériumokba beavatottak számára ez volt a számok száma. Pythagoras… az „élet hordozójának" nevezi, amely magába foglalja a testet és a lelket, mivel egyrészt egy négyesség alkotja, ami *a bölcsesség és az értelem*, másrészt egy hármasság, ami *a cselekvés és az anyag*. Julianus császár a *Matrem*-ben és az *Oratio*-ban[I/34] így fejezi ki magát:„Ha érinteném a szent misztériumainkba történő beavatást, amelyeket a kaldeaiak tettek bacchusivá a *hétsugarú* isten tiszteletére, általa világosítva meg az emberi lelket, akkor olyan dolgokat kellene mondanom, amelyek teljesen ismeretlenek a csőcselék számára, de jól ismertek az áldott teurgisták előtt."[I/35]

Aki pedig ismeri a *Purâna*-kat, a *Holtak Könyvét*, a *Zendavesta*-t, az asszír cseréptáblákat és végül a *Bibliát*, és aki megfigyelte a hetes szám állandó felbukkanását a legrégibb időkből származó, egymástól távol eső és kapcsolatban nem lévő népek feljegyzéseiben, tekintheti-e véletlen egybeesésnek a következő tényt, amelyet az ősi misztériumok ugyanezen kutatója ismertet? A hét misztikus számként való elterjedtségéről szólva az Amerika „nyugati kontinensén" élő bennszülöttek között, nem kevésbé érdekes megállapítást tesz. Ugyanis:

> Gyakran előfordul a *Popul-Vuh*-ban. Megtaláljuk a *hét család* esetében is, akik Sahagun és Clavigero szerint azon misztikus személyiség kíséretében voltak, akit *Votan*-nak neveztek. Ő volt Nachan nagy városának híres alapítója, amelyet egyesek Palanque-vel azonosítanak. Megtaláljuk a *hét barlangban,*[I/36] ahonnan a beszámolók szerint Nahuatls ősei eredtek. Cibola *hét városában*, amelyeket Coronado és Niza írtak le. … A *hét Antillákban*; a *hét hősben*, akikről azt mondják, hogy megmenekültek a Vízözönből.

Ráadásul a hősök minden vízözön-történetben heten vannak, kezdve a hét Rishi-től, akiket a Vaivasvata Manu mentett meg, egészen Noé bárkájáig, amelybe „hetesével" vitték be az állatokat, madarakat és egyéb élőlényeket. Így látjuk, hogy az 1, 3, 5, 7 számok, mint tökéletes – mert teljesen misztikus – számok kiemelkedő szerepet játszanak minden kozmogóniában, és az élőlények fejlődésében. Kínában az 1, 3, 5 és 7 számokat „égi számoknak" nevezik a kanonikus „Változások Könyvében", a *Yi King vagy átalakulás-ban*, és az „evolúcióban" egyaránt.

Ennek a magyarázata nyilvánvalóvá válik, amikor az ősi szimbólumokat megvizsgáljuk. Ezek az I. kötet előszavában említett Ősi Kéziratban megadott számokon alapulnak és onnan erednek. A fejlődés és a nemzésbe, illetve anyagba merülés szimbóluma a ⊖ , amely ugyanúgy visszatükröződik a régi mexikói szobrokon és festményeken, mint a kabbalista Sephirothban és az egyiptomi Tauban. Megvizsgálva a mexikói kéziratot (*Add. MSS*. Brit. Mus. 9789)[I/37] egy fát látunk, amelynek törzsét *tíz* gyümölcs borítja, készen arra, hogy a fa egyik és másik oldalán álló férfi és nő leszedje azokat, míg a fatörzs tetején két ág nyúlik ki vízszintes

---

[I/33] E munka szerzője Augustus Le Plongeon. Ő és felesége az USA-ban jól ismertek Közép-Amerikában kifejtett fáradhatatlan munkájukért. Ők fedezték fel Cichen-Itza-ban a Kan Coh királyi sírját. A szerzőnek az a meggyőződése, és igyekszik azt bebizonyítani, hogy az árják és még az egyiptomiak ezoterikus tudása a mayáktól származik. Jóllehet azonban, a mayák egyidősek Platón Atlantiszával, mégis az ötödik kontinenshez tartoztak, amely későbbi, mint Atlantisz és Lemúria.

[I/34] Pontosabban: *In Matrem Deorum, Oratio V.*

[I/35] 143. oldal.

[I/36] Ez a *hét barlang, a hét város,* stb. minden esetben arra a hét központra vagy övezetre vonatkozik, amelyeken az első gyökér faj hét őseredeti csoportja megszületett.

[I/37] Ez a metszet a *Sacred Mysteries of the Mayas and the Quiches* című könyv 134. oldalán reprodukcióban látható.

irányban jobbra és balra, kialakítva ezzel a tökéletes T-t (tau). Ezenkívül a két ág végén egy-egy hármas fürt van egy madárral – a halhatatlanság madarával, Âtmâ-val vagy az Isteni Szellemmel –, amely a kettő között ül, így az a *hetedik*. Ez ugyanazt a gondolatot fejezi ki, mint a Sephiroth-i Fa, amely összesen *tíz*, de amikor elválasztjuk a felső hármasságtól, akkor *hét* marad. Ezek az égi gyümölcsök, a tíz vagy Ⓘ, 10, amelyek a láthatatlan férfi és női csírából születtek, velük együtt alkotva a 12-t, vagyis az Univerzum Dodekaéderét. A misztikus rendszer tartalmazza a ·-ot, a középpontot; a 3-at, vagy Δ-et; az 5-öt, vagy ★-ot; és a 7-et, vagy □-t; vagy ✡-t; tehát a háromszöget, a négyzetben és a két egymásba fonódó háromszögben lévő egybefogó pontot. Ez az őstípusok világára vonatkozik. A jelenségek világa az EMBERben éri el csúcspontját és mindennek a visszatükröződését. Ezért az ember – metafizikai aspektusában – a misztikus négyzet, a Tetraktisz, a teremtő síkon pedig a Kockává válik. Az ember szimbóluma a kiterített kocka,[I/38] a 6, amelyből 7 lesz, vagyis a , 3 keresztirányú (a női) és a 4 függőleges (a férfi); ez tehát az ember, az istenség betetőzése a földön, akinek a teste a hús keresztje, *amelyen keresztül,* és *amelyben* állandóan keresztre feszíti, és megöli az isteni Logoszt, vagyis saját MAGASABB ÉN-jét. Minden filozófia és kozmogónia ezt mondja:

> A világegyetem fölött áll egy Uralkodó [összefoglalóan uralkodók], amelynek neve az IGE (Logosz); a Királynéja a működő Szellem; e kettő együtt az Első Hatalom, az EGY után.

E kettő a Szellem és a Természet, amelyek ketten alkotják az illuzórikus világegyetemünket. A kettő elválaszthatatlan marad az *Eszmék Univerzumában* mindaddig, amíg az tart, azután pedig visszamerülnek a Parabrahman-ba, az Egy örökké változatlanba. „A Szellem, amelynek lényege örök, egy és önmagában létező”, egy tiszta éterikus Fényt áraszt ki – egy kettős fényt, amely nem érzékelhető a kezdetleges érzékekkel – a *Purâna*-k, a *Biblia,* a *Sepher Yetzirah,* a görög és latin himnuszok, a *Hermész Könyve,* a kaldeai *Számok Könyve,* Lao-tze ezoterikus tanításai és egyéb írások szerint. A kabbalában, amely megmagyarázza *Mózes Könyveinek* titkos értelmét, ez a Fény a Kettős Ember, vagyis az androgün (vagy inkább: nem-nélküli) angyalok, akiknek a gyűjtőneve: Adam Kadmon. Ők azok, akik befejezik az embert, akinek az éterikus formáját már más isteni, de jóval alacsonyabb rendű lények árasztják ki, akik a testet agyaggal, vagy „a föld porával” megszilárdítják – ami egy valódi allegória, de éppen annyira tudományos, mint bármely darwini fejlődéstan, amellett sokkal *igazabb.*

A *Source of Measures* szerzője azt mondja, hogy a kabbala és annak valamennyi misztikus könyve a *tíz* Sephiroth-on alapul, ami sarkalatos igazság. A szerző a Tíz Sephirot-ot vagy a 10 számot a következőképpen mutatja be:

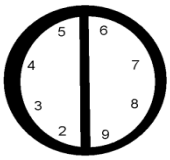

> A kör a *nulla*; a függőleges átmérője az első vagy elsődleges *Egy* [az Ige vagy Logosz], amelyből fakad a 2, a 3, fel egészen 9-ig, a számjegyek határáig. A 10 az első Isteni Megnyilvánulás,[I/39] amely az arányok pontos kifejezésének minden lehetőségét magában foglalja, a szent *Jod*. A kabbala azt tanítja, hogy ezek a Sephiroth-ok az Égi Fény (20612 – 6561) *számai* vagy kiáradásai, ők a 10 Szó, a DBRIM, 41224, a fény, amelynek ők a kiáradásai, a mennyei ember, Adam KDM (a 144 – 144); a Fény pedig az Új-

[I/38] Lásd: *Source of Measures,* 50-53. oldalak.

[I/39] Lásd: *Isis Unveiled,* II. 300. és következő oldalakon a tízes számrendszer ősrégiségére vonatkozó bizonyítékokat.

szövetség vagy Frigyszövetség (41224) szerint teremtette Istent; ugyanúgy, mint az Ószövetség szerint Isten (Alhim, 31415) teremti a Fényt (20612, 6561).[I/40]

Az okkultizmusban – ahogyan a kabbalában is – három féle Fény van. (1) Az absztrakt és abszolút Fény, ami a Sötétség. (2) A Megnyilvánult-Megnyilvánulatlan Fénye, amelyet egyesek Logosznak neveznek. (3) A későbbi Fény, amely a Dhyân Chohanokban, a kisebb Logoszokban – összefoglalóan az Elohim-ben – tükröződik vissza, akik azután kiárasztják azt a tárgyiasult univerzumra. A kabbalában azonban – amelyet a XIII. századi kabbalisták átszerkesztettek, és gondosan hozzáigazítottak a keresztény tantételekhez – e három Fényt így határozzák meg: (1) Jehova tiszta és átható fénye, (2) a visszatükröződött fény és (3) az *absztraktban levő* fény.

> Ez a Fény, elvont értelemben véve (metafizikai vagy szimbolikus értelemben) Alhim (Elohim, Isten), míg a tiszta átható fény Jehova. Alhim fénye általában a világhoz tartozik, annak egészében és általános teljességében, de a Jehova fénye a világ legfőbb teremtményéhez, az emberhez tartozik, akit a fény átjárt, és akit ez a fény teremtett.[I/41]

A *Source of Measures* szerzője helyesen idézi az olvasónak Inman *Ancient Faiths Embodied in Ancient Names* című művének II. 648. oldalát, ahol egy metszetről van szó.

> A metszetet Velencében, 1542-ben nyomtattak ki, és a Boldogságos Szűz egyik rózsafüzérjéről való *vesica piscis*, Mária, és a női szimbólum ábrázolását mutatja.

Ezért – ahogyan Inman megjegyzi – „az inkvizíció engedélyével, tehát ortodox módon" bemutatja az olvasónak, hogy mit értett a Római Egyház ezen „a fény átható erején és annak hatásain". Mennyire sajnálatosan eltorzultak a keleti filozófia legmagasztosabb, legnemesebb és legemelkedettebb istenfogalmai, amikor a keresztény értelmezés azokat szinte a legdurvább antropomorfikus fogalmakra alkalmazta!

Keleten az okkultisták ezt a Fényt Daiviprakriti-nek hívják, nyugaton pedig Christos Fényének. Ez a Logosz Fénye, az örökké Megismerhetetlen közvetlen visszatükröződése az egyetemes megnyilvánulás síkján. A modern keresztények a kabbala alapján viszont az imént idézett szerző szerint ezt így értelmezik:

> A világ teljességére általában, annak legfőbb tartalmával, az emberrel együtt az Elohim-Jehova kifejezés alkalmazható. A Zohar-ból vett kivonataiban Rev. Dr. Cassel [egy kabbalista] annak bizonyítására, hogy a kabbala a Háromság dogmáját fejezi ki, többek között a következőket mondja: „Jehova ugyanaz, mint Elohim/Alhim"… *Három* lépéssel Isten (Alhim) és Jehova ugyanazzá váltak, és bár különállók, külön és együtt ugyanazt az Egyet alkotják.[I/42]

Hasonlóképpen Vishnu a Nappá válik, a Személytelen Istenség látható szimbólumává. Vishnu-t úgy írják le, mint aki „*három lépéssel* átlép az Univerzum hét régióján". A hinduk azonban ezt exoterikus beszámolónak, felszínes tanításnak és allegóriának tekintik, míg a kabbalisták ezt az ezoterikus és végleges magyarázatként adják meg. De folytassuk:

> Ahogyan bemutattuk, a Fény 20612 aránya a 6561-hez, amely a kör átmérőjének a kerülethez való integrális és számbeli arányának pontos megjelölése. Isten (Alhim, aki 31415 aránya az Egyhez, a fentinek módosított formája) ennek a redukálása azért, hogy megkapjunk egy szabványos egységet, az *Egy*et, mint minden számítás és mérés általános alapját. Az állati élet létrehozásához, és az egyedi *időmértékhez* vagy holdévhez azonban, amelynek hatásaként a fogantatás és az embrionális fejlődés létrejön, Jehova mértékének számait (tehát az „*ember egyenlő Jehova*" mértéket), vagyis a 113 arányát a 355-höz külön kell tanulmányozni.[I/43] Ez utóbbi arány a Fény, vagyis a 20612:6561 csak egy módosított formája, mivel egy *π érték*, csupán ugyanannak

---

[I/40] Lásd: *Masonic Review,* Cincinatti, 1886. júniusi számában a „The Quabbalah – No. VI." cikk, 10. oldal.
[I/41] *Ugyanott, az idézett helyen.*
[I/42] *Ugyanott,* 11. oldal.
[I/43] Lásd: *Source of Measures*, 276. és köv. oldalak, App. VII.

egy variációja (tehát 20612:6561 = 3.1415:1, és 355:113 = 31415, vagyis Alhim vagy Isten), éspedig olyan módon, hogy az egyiket át lehet származtatni a másikba, és le lehet vezetni a másikból. Ez az a három lépés, amelyekkel az isteni nevek *egységét* és azonosságát ki lehet mutatni. Vagyis a kettő nem más, mint ugyanazon aránynak, a π-nek változatai. E fejtegetés célja az, hogy bemutassuk, mennyire azonos a kabbalában tanított szimbolikus mérési rendszer a *bibliai* Három Frigykötéssel és a szabadkőművesség fent említett tételével.

Először is, a Sephiroth-ot *Fényként* írják le, tehát ők jelentik az Ain Soph egyik funkcióját, helyesebben ők maguk annak megnyilvánulása. Ez abból a tényből következik, hogy a „*Fény*" a 20612-nek a 6561-hez való arányát jelenti részeként a DBRIM, 41224 „szavaknak", vagy a Dabar, 206 (= 10 rőf) szónak. A „*Fény*" annyira a kabbala lényege a Sephiroth magyarázatával kapcsolatban, hogy a kabbaláról írt leghíresebb könyvet *Zohar*-nak, vagy „*Fénynek*" nevezik. Ebben a könyvben ilyen kifejezéseket találunk: „A végtelen teljesen ismeretlen volt, és nem árasztott fényt mindaddig, amíg a fénylő pont erőszakkal át nem tört, és láthatóvá nem vált". „Amikor Ő először öltött formát magára (a korona, vagy ez első Sephira formáját), abból 9 ragyogó fényt sugároztatott ki, amelyek rajta keresztül kiragyogva minden irányba ragyogó fényt szórtak szét" – vagyis ez a 9 az 1-gyel (amely a fentiek szerint a 9 eredete volt) együtt összesen 10-et tesz ki. Vagyis a Ⓘ-t, vagy ⊗-t, vagy a szent Tíz-et (szám vagy Sephiroth), vagy *Jod*-ot – és ezek a számok voltak „*a Fény*". Éppen úgy, mint a János evangéliumában, Isten (Alhim, 31415 az egyhez) volt az a Fény (20612 a 6561-hez), amely által minden dolog teremtetett.[I/44]

A *Sepher Yetzirah*-ban, vagyis a „Teremtés számában" a fejlődés teljes folyamatát számokban adják meg. E mű szerint „a Bölcsesség harminckét ösvényén" a 3-as szám négyszer ismétlődik, a 4-es szám pedig ötször. Ezért az Isten Bölcsessége számokban fejezhető ki (Sephrim vagy Sephiroth), mert a Sepher (vagy S-ph-r magánhangzók nélkül) jelentése „számolni". Hasonlóképpen Platón is megállapította, hogy az Istenség „geometrizál", amikor a világegyetemet megteremti.

A kabbalista könyv, a *Sepher Yetzirah* annak megállapításával indul, hogy Alhim rejtett bölcsessége Sephrim-ben van, vagyis az Elohim a Sephiroth-ban.

A harminckét ösvény, a rejtett bölcsesség Három Sephrim-ben állapította meg a következőket: Jah, JHVH, Tzabaoth, Izrael Elohi-ja, az Élet Alhim-ja, a Kegyelem és Könyörület El-je – magasztos magasságbéli Lakó, Örökkévaló Király, akinek neve – Szent! A három Sephrim a következő: B – S'ph-r, V – S'ph-r, V – Siph-o-r.

Ralston Skinner így folytatja:

Ez a magyarázat az eredeti szöveg „*rejtett bölcsességét*" rejtett bölcsességgel mutatja be, vagyis olyan szavak használatával, amelyek egy különleges számsort és egy különleges kifejezésmódot tartalmaznak. Ezek ugyanazt a magyarázati rendszert képviselik, mint amit a héber Bibliában is pontosan megtalálhatunk… A szerző, amikor magyarázatait kifejti, tételének elfogadtatása és a részletes kifejtés végeredményének összefoglalása céljából azt az egy szót: „*Sephrim*" (*Sephiroth*) – a Jezirah számát – úgy magyarázza, hogy mintegy szójátékként szétválasztja három alárendelt egységre, a *s-ph-r* vagy szám jelentésű közismert szóra.

Al-Chazari[I/45] herceg azt mondja a rabbinak: „Azt szeretném, ha közölnéd velem a *Természetes Filozófia* néhány legfontosabb vagy legfőbb alapelvét, amelyeket – mint mondod – ők (az ősi bölcsek) a régmúlt időkben kidolgoztak". Erre a rabbi így felelt: „Egyik ilyen alapelv fajunk atyjának, Ábrahámnak a Teremtés Száma". (Vagyis Abram és Abraham, másként a 41224 és 41252 számok.) Azután azt mondja, hogy ez a számok könyve azt tanítja, hogy az „*Alhim*-ság és *Egy*-ség a DBRIM-ben", vagyis a „*szavak*" jelentésű szó számaiban van meg. Ezek szerint tehát tanítja a 31415 arányát az Egy-hez a 41224 számon keresztül, amely utóbbi a Szövetség Frigyládájának leírásában két részre volt választva, *két* kőtáblán, amikre rávésték vagy írták ezeket a számokat, azaz DBRIM-et, másként 41224-t, tehát a 20612*2-t. Azután elmagyarázza ezt a há-

[I/44] Cikk a *Masonic Review*-ban, 11, 12. oldalak.
[I/45] Az *Al-Chazari* című könyvben, aminek a szerzője Jehuda-ha-Levi, fordította: Dr. D. Cassel.

rom másodlagosan használt szót, és az egyikkel kapcsolatban a következő megjegyzéssel hívja fel a figyelmet: „és *Alhim* (31415 az Egy-hez) szólt, legyen Világosság (20612 a 6561-hez)".

A szöveg szerinti három szó a következő:

מפם רפים רפרו

a rabbi pedig így magyarázza ezeket: „Tanítja az *Alhim*-ságot (31415) és az *Egy*-séget (az Alhim átmérője) a Szavakon át (DBRIM=41224), amely annyit jelent, hogy egyrészről a teremtés különbözőségében a kifejeződés végtelensége rejlik, másrészről van egy harmonikus végcél az *Egy*-ség felé". (Mindenki tudja, hogy az iskolák *pi*-jének ez a matematikai funkciója, amely megméri, megszámolja és meghatározza az ég csillagait, végén mégis az Univerzum végső egységébe foglalja össze.) „Mindez a Szavakon keresztül történik. Végső összhangjuk tökéletessé válik abban az *Egy*-ségben, amely elrendelte őket, és amely benne van a

מפם רפם רפרו -ban".

Vagyis a rabbi első magyarázatában kihagyja az egyik szóból a *jod* vagy *i* betűt, majd utána megint beleveszi. Ha megnézzük ezen alárendelt szavakat, akkor ezek értékét 340, 340 és 346-ban állapíthatjuk meg, összesen tehát 1026, és az általános szó felosztását azért végezték, hogy ezeket a számokat előállítsák, amelyeket T'mura segítségével különböző módokon, különböző célokra lehet átváltoztatni.[I/46]

Kérjük az olvasót, lapozza fel az I. kötet 4. Stanzájának 3. slokáját és a kommentárt, ahol megtalálhatja, hogy a 3, 4, (7) és a háromszor hét, vagy 1065, Jehova száma a *Mahâbhârata*-ban említett 21 Prajâpati száma, azaz a három Sephrim száma (betűkkel vagy ábrákkal kifejezett szavak). Összehasonlítva az ősi filozófia Teremtő Hatalmait az *exoterikus* júdaizmus (minthogy a zsidók *ezotériája* azonos a Titkos Tanítással) antropomorf Teremtőjével, a tanuló el fog odáig jutni és fel fogja fedezni, hogy valójában Jehova csak egy „holdbeli" és „nemzedékbeli" Isten. Jól ismert tény a kabbala minden lelkiismeretes tanulmányozója előtt az, hogy minél mélyebbre merül a kabbalába – illetve ami belőle megmaradt –, annál bizonyosabbá válik afelől, hogy – az exoterikus judaizmus és kereszténység irányvonalát követve – e kettő monoteizmusa nem más, mint ősi csillagimádat, amelyet a modern csillagászat ma már magáénak tart. A kabbalisták mindig is hangoztatták, hogy az Elsődleges Értelmet nem lehet megérteni. Mivel sem megérteni, sem térben elhelyezni nem lehet, névtelennek és negatívnak kell maradnia. Innen ered az Ain Soph – a „Megismerhetetlen" és „MEGNEVEZHETETLEN" – kifejezés, mivel pedig megnyilvánulásra bírni lehetetlen, ezért úgy képzelték el, mint amely kiárasztja magából a Megnyilvánuló Erőket. Következésképpen az emberi értelem csak kiáradásaiban foglalkozik és foglalkozhat vele. A keresztény teogónia, miután elvetette a kiáradások tantételét, és ezt az angyalok közvetlen tudatos teremtésével és a világ többi dolgainak a *semmiből* való létrehozásával helyettesítette, ma már reménytelenül zátonyra futott egyfelől a természetfölötti vagy a csoda, másfelől pedig a materializmus között. Egy *extra*-kozmikus Isten végzetes a filozófia szempontjából, egy *intra*-kozmikus Istenség – vagyis az egymástól elválaszthatatlan szellem és anyag – filozófiai szükségesség. Ha e kettőt el akarjuk választani egymástól, akkor nem marad más, mint a vaskos babona az érzelgősség álarca alatt. De miért kell a „geometrizálás", ahogy Platón mondja, és miért kell ezeket a kiáradásokat egy hatalmas számtábla formájában bemutatni? Az előbb idézett szerző jól megválaszolja a kérdést, amikor ezt mondja:

Ahhoz, hogy a mentális érzékelés fizikai érzékeléssé váljon, rendelkeznie kell a *Fény* kozmikus princípiumával, és ezáltal a mentális körünknek láthatóvá kell válnia a fényen keresztül, vagy teljes megnyilvánulásához a körnek fizikailag láthatóvá, vagyis magává a Fénnyé kell válnia.

Az így megfogalmazott elképzelések váltak az univerzumban megnyilvánuló Istenség filozófiájának alapjává.[I/47]

[I/46] Idézett cikk, 12. 13. oldalak.

[I/47] Idézett cikk, 2. oldal.

Ez tehát a filozófia. Másként beszél azonban az *Al-Chazari* című műben a rabbi, amikor ezeket mondja:

> Az s'ph-r alatt a teremtett testek *kiszámítását* és *megmérését* kell érteni. Mert a *kiszámítás,* aminek segítségével egy testet harmonikusan vagy szimmetrikusan fel kell építeni, aminek segítségével szerkezetileg jól kell elrendezni és az eltervezett célnak megfelelővé tenni, végül is *számokból, terjedelemből, tömegből, súlyból* tevődik össze; – a mozgások egyenrangú kapcsolatának, továbbá a zenei összhangnak is összességében a számokból, vagyis s'ph-r-ből kell állnia. … Sippor (s'phor) kifejezésen Alhim szavait (206 az 1-hez, vagy 31415 az 1-hez) kell értenünk, amikhez kapcsolódik vagy alkalmazkodik a szerkezeti forma vagy keret terve; például így szól a mondás: „Legyen Világosság". A mű létrejött, amint a *szavakat* kimondták, vagyis amikor a mű számai előjöttek.[I/48]

Ez minden lelkiismeret-furdalás nélkül a *szellemi materializálása.* De a kabbala nem mindig alkalmazkodott ennyire az antropo-monoteisztikus elképzelésekhez. Hasonlítsuk össze ezt India hat filozófiai iskolájának bármelyikével. Például Kapila Sânkhya-filozófiájában az áll, hogy hacsak Purusha nem mászik fel Prakriti vállára – szimbolikus értelemben –, akkor az utóbbi értelem nélküli marad, míg az előbbi az utóbbi nélkül cselekvésre képtelen. Ezért a természetnek (az emberben) a szellem és az anyag összetételévé kell válnia, mielőtt azzá válik, ami, az anyagban lappangó szellemet pedig fokozatosan kell életre és tudatosságra ébreszteni. A monádnak először át kell haladnia az ásványi, a növényi és az állati formáin, mielőtt a Logosz Fénye felébred az állati emberben. Éppen ezért, ez utóbbit mindaddig nem nevezhetjük „embernek", hanem csak úgy kell tekinteni, mint egy állandóan változó formába börtönzött monádot. A keleti filozófiában a *Szavak* által történő *Fejlődést* és nem *Teremtést* ismerik el, még az exoterikus feljegyzéseikben is. *Ex oriente lux.*[*] Még a mózesi *Bibliában* is az első ember neve Indiából származik, bármennyire is tagadja ezt Max Müller professzor. A zsidók az Ádám nevet Kaldeából vették át, az Adam-Adami pedig egy összetett szó, ezért egy több jelentésű szimbólum, és az okkult tételeket bizonyítja.

Ez nem a nyelvészeti értekezések helye. De azért emlékeztetnünk kell az olvasót arra, hogy az *Ad* és *Adi* szavak szanszkrit nyelvű jelentése: az „első"; arámi nyelven: „egy" (*Ad-ad* az „egyetlen egy"), asszír nyelven: „Atya", amiből az *Ak-ad* vagy „teremtő atya" származik.[I/49] Ha pedig már egyszer a fentiek bebizonyosodtak, akkor meglehetősen nehéz az Adam szót a mózesi *Biblia* eredeti kifejezésének tekinteni, és benne egyszerűen egy zsidó személynevet látni.

Gyakran összetévesztik a teogóniáikban szereplő Istenek leszármazását és jellemzőit, e szimbolikus tudomány feljegyzéseinek Alfáját és Omegáját annak alapján, ahogyan a félig beavatott brahmani és bibliai írók a világgal közölték. Ilyen kavarodás azonban nem lehetett a legkorábbi nemzeteknél, mivel ezek az Isteni Tanítók tanítványai és leszármazottai voltak. Náluk ugyanis az istenek leszármazása és jellemzői elválaszthatatlanul kozmikus szimbólumokhoz kapcsolódtak, mivel ezek az „istenek" voltak a világegyetem különböző régióinak életei és életadó „lélek-princípiumai". Sehol semmilyen népnek nem engedték meg, hogy e *megnyilvánult* isteneken *túli* dolgokról töprengjenek. A határtalan és végtelen Egység minden nemzetnél tiltott szűzterület volt, amelyen emberi gondolat nem járhatott, és amelyet nem érinthetett terméketlen elmélkedés. Mindössze annyit tanítottak róla, hogy egyik sajátsága az összehúzódás és elernyedés, hogy periódikusan kitágul és összehúzódik. A világegyetem, tele

---

[I/48] *Ugyanott,* 14. oldal.

[*] A fény keletről jön. – a ford.

[I/49] Az *Ak-ad* (vagy akkád) elnevezés ugyanabba az osztályba tartozik, mint *Ad-m, Ha-va* (Éva), *Æd-en* (Éden); Ak-ad azt jelenti: „*Ad* fia", mint az ősi Arábiában az Ad fiai. *Ad-ad*, az „egyetlen egy" és az „első" volt a szíriai *Ad-on*, vagy „Úr", *Ad-ar-gat* vagy Aster't, a szíriai istennő férje. Gan-Æden (éden) vagy Gandunia pedig Babilon és Mezopotámia volt. Asszír nyelven az *Ak* jelentése: Teremtő, a *k* betűt torokhangon *kh (ah)*-nak ejtették. Swedenborg miszticizmusa szerint Adam nem ember volt, hanem az őseredeti fény temploma(?). A *Védákban Ad-iti* az őseredeti fény, a jelenségek világának Âkâsha-ja.

a naprendszerek és világok megszámlálhatatlan sokaságával, eltűnik, majd újra megjelenik az örökkévalóságban, az antropomorfizált hatalmaknak vagy az isteneknek, azok lelkeinek el kell tűnniük a testeikkel együtt. Ahogyan a *Katekizmusunk* mondja:

„*A Lehelet visszatér az Örök Kebelbe, amely kilélegzi és beszívja azt.*"

Az eszményi természet, az absztrakt tér, amelyben az Univerzumban található minden dolog titokzatosan és láthatatlanul létrejön, mind a védikus, mind minden más kozmogóniában a természetben lévő teremtő erőnek ugyanazt a női oldalát jelenti. Aditi ugyanaz, mint Sephira és a gnosztikusok Sophia-ja, valamint Isis, Hórusz szűz anyja. Minden kozmogóniában a „Teremtő" istenség mögött és felett van egy felsőbb istenség, a Tervező, az Építész, akinek a Teremtő csak végrehajtó közvetítője. És még ennél is magasabban, *mindenen túl köröskörül, belül és kívül* ott van a Megismerhetetlen és az *Ismeretlen*, mindezen Kiáradások Forrása és Oka.

Így már könnyű megtalálni annak az okát, hogy miért szerepel Adam-Adami a kaldeai szentírásokban, amelyek kétségkívül korábbiak, mint a mózesi könyvek. Asszír nyelven *Ad* az „atya", arámi nyelven *Ad* „egyet" jelent, az *Ad-ad* pedig az „egyetlen egy", míg *Ak* asszír nyelven a „teremtő". Így vált az *Ad-am-ak-ad-mon* a kabbalában (*Zohar*) Adam-Kadmon-ná, amely azt jelentette, hogy „Egy (Fiú) az isteni Atyától vagy a Teremtőtől", az *am* vagy *om* szavak ugyanis egy időben szinte minden nyelven *istenit* vagy *istenséget* jelentettek. Tehát Adam-Kadmon és Adam-Adami jelentése az lett, hogy „az Atya-Anya vagy az Isteni Természet első Kiáradása", szó szerint pedig az „első Isteni Egy". Könnyen belátható, hogy ezek szerint *Ad*-Argat (vagy Aster't, a szíriai istennő, *Ad-on*, a szíriai Úristen vagy a zsidó Adonai felesége), továbbá Vénusz, Isis, Istar, Mylitta, Éva, stb. azonosak a hinduk Aditi és Vâch istennőjével. Ezek mind „minden élők és az istenek anyjai". Másrészről viszont – kozmikusan és csillagászatilag – valamennyi férfi isten először „Napisten" volt, azután – teológiailag – lett belőlük az „Igazság Napja" és egyéb logoszok, amelyeket mind a Nap szimbolizált.[I/50] Ők mind Protogonos-ok (Elsőszülöttek) és Microprosopus-ok. A zsidóknál Adam-Kadmon ugyanaz volt, mint Athamaz, Tamaz, vagy a görögök Adonis-a – „aki egy az Atyával, és aki az Atyától van" – az Atya pedig a későbbi fajokban *Helios*, a Nap, mint például Apollo Karneios,[I/51] aki a „Nap-szülötte" volt. Osirist, Ormazd-ot és a többit később sokkal földibb típusok követték, sőt jóformán maguk is azzá változtak, mint például Prometheus, a Kajbee hegy keresztre feszítettje, Hercules és még sokan mások, Nap-istenek és hősök, míg végül valamennyien alig jelentenek többet fallikus szimbólumoknál.

A *Zohar*-ban ez áll:

> Az embert a Sephiroth (másként Elohim-Javeh) teremtette, és közös erővel létrehozták a *földi* Ádámot.

[I/50] Adam-Jehova, Brahmâ és Mars egy bizonyos értelemben azonosak, valamennyien az emberi fajfenntartás céljait szolgáló őseredeti vagy kezdeti *nemző erőket* szimbolizálják. Ádám vörös, mint ahogyan vörös Brahmâ-Virâj és Mars is – az isten és a bolygó. A víz a Föld „vére", ezért ezek a nevek mind kapcsolatban vannak a földdel és a vízzel. „*Földet* és *vizet* vesz az *emberi* lélek megteremtéséhez" – mondja Mózes. A Mars azonos Kârttikeya-val, a háború istenével (egy bizonyos értelemben), ez utóbbi isten Shiva izzadságából, Shivagharmaja-ból és a Földből született. A *Mahâbhârata*-ban Kârttikeya-t úgy mutatja be, hogy asszony közbejötte nélkül született. Lohita-nak, a Vörösnek is hívják, mint Ádámot, és mint a többi „első embereket". A *The Source of Measures* szerzője helyesen gondolja azt, hogy a Mars (és minden hasonló tulajdonságokkal rendelkező isten) „csak másodlagosan vált a *háború* és a *vérontás* istenévé, mert az elsődleges gondolat a szűznek az első ízben történő közösülésénél kifolyó vérhez kapcsolódott". Így vált később Jehova harcos istenné, a „Seregek urává", aki elrendeli a háborút. Ő a támadó Zodh, – vagy Cain felcserélés folytán, aki *megölte* (leány) *testvérét*, akinek „vére a földről kiált", a *Föld* pedig kinyitja *száját*, hogy befogadja a *vért*. (*Mózes Könyve*, III.)

[I/51] Apollo Karneios nyilvánvalóan a hindu Krishna-Karna görög átalakítása. Karna ragyogót jelent, Karneios pedig Apollo címe mind a keltáknál, mind a görögöknél, „Nap-szülöttet" jelent.

Ezért mondja *Mózes Könyvei*ben az Elohim: „Lám, az Ember olyan lett, *mint egy közülünk*”. A hindu kozmogóniában vagy „Teremtésben” viszont Brahmâ-Prajâpati Virâj-t és a Rishi-ket szellemi úton *teremti,* ezért az utóbbiakat érthetően „Brahmâ Elme-szülte Fiainak” nevezik, a *nemzésnek* ez a meghatározott módja eleve kizárja a fallicizmus minden gondolatát, legalábbis a korai nemzeteknél. Ez a példa jól mutatja a két nemzet saját *spiritualitását*.

3. SZÓLT A RAGYOGÓ ARC URA: „KÜLDÖK NEKED EGY TÜZET, AMIKOR MUNKÁD MEGKEZDŐDIK. EMELD FEL SZAVADAT A TÖBBI LOKÁK-HOZ, FORDULJ ATYÁDHOZ, A LÓTUSZ URÁHOZ[I/52] *(a)* FIAIÉRT. … NÉPED AZ ATYÁK[I/53] URALMA ALATT LESZ. EMBEREID HALANDÓK LESZNEK. A BÖLCSESSÉG URÁNAK[I/54] EMBEREI HALHATATLANOK, DE A SOMA[I/55] FIAI NEM. FEJEZD BE PANASZAIDAT. *(b)* A HÉT BŐR MÉG RAJTAD VAN. … MÉG NEM VAGY KÉSZ. EMBEREID MÉG NINCSENEK KÉSZEN”. *(c)*

(a) Kumuda-Pati a Hold, a Föld szülője, Soma-loka körzetében. Bár a Pitrik vagy Atyák, az Istenek Fiai, másutt Brahmâ Fiai vagy éppen Rishi-k, általában Holdbeli Ősökként ismerik őket.

(b) Pitri-Pati a Pitrik Ura vagy Királya, Yama, a Halál Istene és a halandók Bírája. Budha, Merkúr emberei képletesen „halhatatlanok” bölcsességük révén. Ezt általánosan úgy tartják azok, akik szerint minden bolygó vagy csillag lakott hely – sőt a tudósok között is vannak olyanok, mint többek között C. Flammarion, akik erősen hisznek ebben, részben logikai, részben pedig csillagászati adatokból kiindulva. Mivel a Hold egy alsóbbrendű test – még a Földhöz képest is, nem is szólva a többi bolygóról –, azok a földi emberek, akik a Hold fiaitól származnak, vagyis a Hold burkából vagy testéből való holdbéli emberektől vagy ősöktől, nem lehetnek halhatatlanok. Ők nem remélhetik azt, hogy valódi, öntudatos és értelmes emberekké válnak, hacsak más teremtők úgymond „be nem fejezik” őket. Így a Purâna-i legendában a Hold (Soma) fia Budha (Merkúr), az értelmes és bölcs, mivel Soma-nak, a láthatatlan Hold uralkodójának leszármazottja, nem pedig Indu-é, a fizikai Holdé. Így Merkúr képletesen szólva a Föld idősebb fivére, féltestvére, úgymond a Szellem leszármazottja, míg a Föld a Test ivadéka, Ezeknek az allegóriáknak sokkal mélyebb és tudományosabb jelentése van – csillagászatilag és geológiailag egyaránt – mint ahogy azt a modern fizikusaink hajlandók lennének elismerni. Az első „Mennyei Háború”, a Târakâ-maya, teljes ciklusa tele van mind filozófiai, mind kozmogóniai, mind csillagászati igazságokkal. Ebből a leírásból le lehet vezetni valamennyi bolygó élettörténetét, aszerint, hogy mi történt e bolygók isteneivel és uralkodóival. Ushanas (Shukra, vagy Vénusz), aki Soma kebelbarátja, és Brihaspati-nak (Jupiternek), az „Istenek tanítójának” – akinek feleségét, Târâ-t vagy Târakâ-t elrabolta a Hold, Soma, „és vele nemzette Budha-t” – ellensége volt, és aktív részt vállalt ebben az „Istenek” elleni háborúban, ezért egy Démon (Asura) istenséggé fokozták le, és így is maradt a mai napig.[I/56]

[I/52] Kumuda-Pati.

[I/53] Pitri-Pati.

[I/54] Budha, Merkúr.

[I/55] A Hold.

[I/56] Ushanas-Shukra vagy Vénusz természetesen a mi Luciferünk, a Hajnalcsillag. Ennek az allegóriának a sokszoros jelentésében levő szellemessége valóban nagyszerű. Így Brihaspati (a Jupiter bolygó) vagy Brahmanaspati a *Rig Véda* szerint egy olyan istenség, aki az *exoterikus* vagy szertartásos istentisztelet szimbóluma és őstípusa. Ő a pap, az áldozó, a könyörgő, akinek közvetítésével a halandók imái elérik az Isteneket. Ő a hindu Olümposz Purohita-ja (udvari lelkésze vagy családi papja) és az Istenek szellemi tanítója. Soma a misztériumok istene, ő uralkodik az ember és az univerzum misztikus és okkult természetén. Târâ, a pap felesége, aki a hívőt szimbolizálja, többre becsüli az ezoterikus igazságokat, mint az üres burkot, az exoteriát, ezért írják róla, hogy Soma megszökteti. Soma pedig az ugyanilyen nevű szent italt jelenti, amely misztikus látomásokat és transzban kapott kinyilatkoztatásokat idéz elő, és *ezek egyesüléséből származik Budha* (a Bölcsesség), Merkúr, Hermész,

Itt az „emberek” kifejezés az égi emberekre vonatkozik, vagy azokra, akiket Indiában Pitara-knak vagy Pitri-knek, az Atyáknak, az ember nemzőinek neveznek. Ezzel ugyan még nem tüntetjük el a tanításnak azt a látszólagos nehézségét – legalábbis a modern hipotézisek nézőpontjából –, amely szerint ezek a Nemzők vagy Ősök az első emberi Ádámokat asztrális árnyékokként saját magukból teremtették. Jóllehet ez a tanítás előrelépés Ádám bordájához képest, mégis geológiai és éghajlati kifogásokat fognak ellene felhozni. Az okkultizmus tanítása azonban ezt mondja.

(c) Az ember szervezete minden fajban alkalmazkodott a környezetéhez. Az első gyökérfaj annyira éterikus volt, mint amennyire a mi fajunk fizikai. A Hét Teremtő leszármazottainak, akik kifejlesztették a Hét Őseredeti Ádámot,[I/57] biztosan nem volt szüksége az élet fenntartásához és a lélegzéshez megtisztult gázokra. Ezért, bármennyire is lehetetlennek tartják ezt a tanítást a modern tudomány hívei, az okkultisták azt állítják, hogy ez volt a helyzet korszakokkal korábban, mielőtt az első fizikai ember, a lemúriai emberfaj fejlődése elkezdődött volna 18 millió évvel ezelőtt.

Az ősi szentírások azt tanítják, hogy minden helyi kalpa vagy kör megkezdésekor a Föld újra születik, előzetes fejlődését pedig eképpen írják le a *Dzyan könyveinek* egyikében és a rá vonatkozó kommentárban:

„Ahogyan az emberi Jîva [monád], amikor egy új anyaméhbe költözik, új testet vesz magára, így történik ez a Föld Jîva-jával is. Minden körben egy tökéletesebb és szilárdabb takarót ölt magára, amint újra kiemelkedik a tér méhéből a tárgyiasult megnyilvánulásba.”

Ezt a folyamatot természetesen az újraszületés vajúdásai, vagyis geológiai megrázkódtatások kísérik.

Az erre vonatkozó egyetlen utalást az előttünk levő *Dzyan Könyvének* csupán egyetlen verse tartalmazza, amely így szól:

4. NAGY VAJÚDÁSOK UTÁN A FÖLD LEVETETTE A RÉGI HÁRMAT, ÉS FELVETTE HÉT ÚJ BŐRÉT, ÉS OTT ÁLLT AZ ELSŐJÉBEN

Ez a Föld növekedésére vonatkozik, míg a Kommentárok szerint az első körről szóló Stanzában ez áll:

Miután a változatlan [Avikâra] és megváltoztathatatlan Természet [Esszencia, Sadaikarûpa] felébredt, és átváltozott [elfejlődött] az okiság [Avayakta] egyik állapotába, és az okból [Kârana] saját különálló okozatává [Vyakta] vált, láthatatlanból látható lett. A kicsik legkisebbjei [az atomok legatomikusabbjai, vagy az anîyânsam anîyasâm] eggyé és a sokká váltak [Ekânekarûpa], és létrehozva a világegyetemet, megteremtették a negyedik Loka-t [Földünket] is a hét lótusz koszorújában. Az Achyuta ezután a Chyuta-vá vált.”[I/58]

---

stb., röviden az a tudomány, amelyet a mai napig a Brihaspati-k, a teológia papjai ördöginek vagy sátáninak minősítenek. Nem csoda tehát, ha ezen allegória körét kitágítva a keresztény teológia is magáévá tette a hindu istenek harcának tanulságait. Ushanas-t (Lucifert) – aki segítette Soma-nak a szertartásos istentisztelet ősi megszemélyesítőjével szemben (Brahmanaspati, a Brâmanák Urával szemben, akit most Jupiter-Jehova néven neveznek) – a Sátánnak, az „Isten ellenségének” tekinti.

[I/57] Ahogyan máshol már bemutattuk, csak az Égi Ember, *Mózes Könyveinek* első fejezetében szereplő Adam Kadmon teremtődött az Isten képére és hasonlatosságára. A második fejezetben levő Ádámról, még a tiltott gyümölcsből evése előtt sem mondják, hogy az Isten *képére* és hasonlatosságára teremtetett. Az első Ádám a Sephirothi Seregek, a második Ádám az értelem nélküli első emberi gyökérfaj, a harmadik Ádám pedig a nemek szétválása utáni faj, amelynek szeme kinyílt.

[I/58] Az Achyuta szinte lefordíthatatlan fogalom. Azt jelenti, ami nem bukhat el, vagy ami nem válhat roszszabbá, a lesüllyedhetetlen, szemben Chyuta-val, a bukottal. Azokat a Dhyâni-kat, akik a harmadik gyökérfaj emberi formáiban öltöttek testet, és felruházták azokat értelemmel (manasszal), Chyuta-knak hívják, mivel nemzésbe süllyedtek.

A Földről azt mondják, hogy levetette a „régi *három*” bőrét, ami arra utal, hogy előzőleg már három körön áthaladt, a jelenlegi pedig a negyedik kör a hét közül. Minden új kör kezdetén, egy elsötétülési időszak után a Föld – ahogyan a többi hat „Föld” is – leveti, vagy feltételezhetően leveti régi bőreit, mint a kígyó szokta. Ezért nevezik a Földet az *Aitareya-Brâhmana*-ban a Sarpa Râjnî-nak, a „Kígyók Királynőjének”, és „minden mozgó lény anyjának”. A „hét bőr”, amelyek közül az elsőben most ott áll, arra a hét geológiai változásra vonatkozik, amely az emberiség hét gyökérfajának fejlődését kíséri, és amely megfelel ennek a fejlődésnek.

A II. Stanza, amely erről a körről szól, azzal kezdődik, hogy néhány szóban tájékoztatást ad a Föld életkorával kapcsolatban. A kronológiát a megfelelő helyen közölni fogjuk. A Stanzához tartozó Kommentár két személyiséget említ: Nârada-t, és Asuramaya-t, különösen az utóbbit. Valamennyi számítást ennek az ősi hírességnek tulajdonítanak. A következőkben az olvasó nagy vonalakban meg fog ismerkedni ezekkel az emberekkel.

Két özönvíz előtti csillagász

A keleti okkultizmus tanulójának elméjében két személy kapcsolódik össze elválaszthatatlanul a misztikus csillagászattal, kronológiával és azok ciklusaival. Valahányszor Yuga-król, Kalpá-król kell beszélnie, két hatalmas és rejtélyes alak tornyosul elé, mint két óriás az ősi múltból. Azt, hogy mikor, a történelem előtti kor melyik szakaszában éltek, azt néhány emberen kívül senki sem tudja és tudhatja azzal a pontossággal, amely az egzakt kronológiához szükséges. Lehet, hogy 100 ezer évvel ezelőtt éltek, lehet, hogy 1 millió évvel ezelőtt, – a világ ennél többet soha nem fog tudni róluk. A misztikus nyugat és a szabadkőművesség Énoch és Hermész nevétől hangos. A misztikus kelet Nârada-ról, az ősi védikus Rishi-ről és Asuramaya-ról, az atlantisziról beszél.

Már utaltunk arra, hogy a *Mahâbhârata* és a *Purâna*-k valamennyi érthetetlen szereplője közül a legtitokzatosabb Nârada, aki a *Matsya Purâna* szerint Brahmâ fia, míg a *Vishnu Purâna*-ban Kashyapa és Daksha leányának leszármazottjaként szerepel. A Deva-Rishi (inkább isteni Rishi, mint félisten) megtisztelő címmel hivatkozik rá Parâshara, mégis Nârada az, akit Daksha, sőt még Brahmâ is megátkoz. Ő tudatja Kansha-val, hogy Bhagavân, vagy az exoteria szerint Vishnu Devakî nyolcadik gyermekében fog újraszületni, és ezzel az indiai Heródes haragját rázúdítja Krishna anyjának fejére. Azután a felhőkből, ahol – láthatatlanul, mint egy igazi Mânasaputra – trónol, dicséri Krishnát afeletti örömében, hogy az Avatâra hősiesen legyőzte Keshin-t, a szörnyeteget. Nârada itt is, ott is, mindenütt ott van, mégis, a *Purâna*-k egyike sem ad igazi jellemzést a fizikai nemzés e nagy ellenségéről. Bármilyen jellemzőkkel rendelkezik is a hindu ezoteriában, Nârada – akit a Himaláján inneni okkultizmusban Pesh-Hun-nak, a „Küldöttnek”, vagy görögül Angelos-nak neveznek – a Karma és Adi-Budha egyetemes rendelkezéseinek az egyedüli megbízottja és végrehajtója. Nârada olyan, mint egy cselevő, mindig újra inkarnálódó Logosz, aki az emberek ügyeit a Kalpa kezdetétől annak végeztéig vezeti és irányítja.

Pesh-Hun egy általános, nem pedig egyedi hindu személyiség. Ő az a rejtélyes vezető, értelmes hatalom, amely beindítja a ciklusokat, Kalpákat és egyetemes eseményeket, és azután irányítja azok folyamatát.[I/59] Ő a karma látható irányítója az általános vonatkozásokban, e manvantara legnagyobb hőseinek inspirálója és vezetője. Az exoterikus munkákban néhány nagyon goromba néven utalnak rá, mint például Kali-kâraka, a Bajkeverő, Kapi-vaktra, a Majompofájú, sőt Pishuna, a Kém, noha máshol Deva-Brahmâ-nak hívják. Még Sir William Jones-ra is mély benyomást tett ez a titokzatos alak szanszkrit tanulmányai során. Hermészhez

[I/59] Talán ez az oka annak, hogy a *Bhagavad Gitâ*-ban azt olvassuk: Brahmâ kezdetben közölte Nârada-val, hogy minden ember, még a Mlechchha-k, a kiközösítettek és a barbárok is megismerhetik Vâsudeva valódi természetét, és megtanulhatnak hinni ebben az istenségben.

és Merkúrhoz hasonlítja, és „az Istenek ékesszóló küldöttének” nevezi.[I/60] Mindezek a dolgok, túl azon a tényen, hogy a hinduk Narâda-t egy nagy Rishi-nek tartják, „aki örökké a Földön vándorol jó tanácsokat osztva”, arra vezették a néhai Dr. Kenealy-t,[I/61] hogy benne lássa a tizenkét Messiásának egyikét. Talán nem is járt olyan messze a helyes ösvénytől, mint egyesek képzelik.

Hogy *valójában* kicsoda Nârada, azt nyomtatásban nem lehet megmagyarázni, a világi emberek modern generációi sokat úgysem tudnának felfogni a magyarázatból. Annyit azonban megjegyezhetünk, hogy ha a hindu Pantheonban lenne egy olyan istenség, aki Jehovához hasonlítana abban, hogy megkísért bizonyos gondolatok „sugalmazásával”, és hogy „megkeményíti” azok szívét, akiket eszközül és áldozatul fel akar használni, akkor Nârada lenne az. Csakhogy ez utóbbi nem keresi az ürügyet arra, hogy „csapásokkal sújtson”, így mutatva ki, hogy „*Én vagyok* az Úristen”. Benne nincs semmi becsvágy vagy önző indíték, mert valóban csak azért cselekszik, hogy vezesse és szolgálja az egyetemes fejlődést és haladást.

A *Purâna*-kban Nârada egyike annak a kevés kiemelkedő személyiségnek – néhány istent számításon kívül hagyva –, akik meglátogatják Pâtâla-t, az úgynevezett alvilágot vagy poklot. Nem tudjuk, hogy az ezerfejű Shesha, a Hét Pâtâla-t tartó Kígyó – aki az egész világot egy koronaként viseli a fején, és aki a csillagászat nagy tanítója[I/62] – adta-e át Nârada-val való kapcsolata során minden tudását. Annyi azonban bizonyos, hogy Nârada többet tud a ciklusok bonyolult titkairól, mint Garga Guru-ja. Ő az, aki felelős haladásunkért és nemzeti jó- vagy balsorsunkért. Ő az, aki háborúkat hoz, és végüket veti. A régi Stanzákban Pesh-Hun-nak tulajdonítják, hogy kiszámított és lejegyezett minden eljövendő csillagászati és kozmikus ciklust, és megtanította a csillagos égbolt első bámulóinak ezt a tudományt. És Asuramaya az, akiről azt tartják, hogy e feljegyzések alapján írta meg az összes csillagászati munkáját, határozta meg minden elmúlt geológiai és kozmikus korszak időtartamát és az eljövendő ciklusok hosszát is, egészen a jelenlegi életciklus végéig, vagyis a hetedik faj végéig.

A Titkos Könyvek között van egy mű, aminek a címe *A Jövő Tükre*, amelyben a Kalpákon belüli valamennyi Kalpa és a Shesha vagy a végtelen idő kebelében levő valamennyi ciklus fel van jegyezve. Azt tartják, hogy ezt a munkát Pesh-Hun-Nârada írta. Van egy másik ősi munka is, amelyet különböző atlantisziaknak tulajdonítanak. Ez az a két könyv, ahonnan a ciklusok adatait vesszük, és azt a lehetőséget, hogy kiszámítsuk az eljövendő ciklusok idejét. A következőkben megadott kronológiai számítások azonban – amint azt a későbbiekben megmagyarázzuk – a brâhmanáké, de legnagyobb részük a Titkos Tanításé is.

A brâhman beavatottak kronológiája és számításai az indiai állatövi feljegyzéseken és a fent említett csillagász és mágus – mármint Asuramaya – munkáin alapulnak. Az atlantiszi állatövi feljegyzések tévedhetetlenek, mivel ezeket azok vezetése alatt szerkesztették össze, akik először tanították csillagászatra – más egyebek között – az emberiséget.

Itt azonban ismét egy új nehézséggel szembesülünk szándékosan és vakmerően. Azt fogják mondani, hogy állításunknak ellentmond a tudomány, egy olyan férfi személyében, akit (nyugaton) nagy szaktekintélynek tartanak a szanszkrit irodalom minden témájában, ő pedig Albrecht Weber professzor Berlinből. Ezen a legnagyobb sajnálatunkra nem tudunk segíteni, de fenntartjuk vele szemben is állításainkat. Asuramaya, akit az epikus hagyomány a legkorábbi csillagászként mutat be az Aryâvârta-ban, és akinek „a Napisten átadta a csillagok ismeretét”, Dr. Weber állítása szerint Asuramaya saját személyében valamilyen nagyon titokzatos módon azonos a görögök Ptolemaios-ával. Erre az azonosításra nem tud megalapozottabb érvet felhozni, mint hogy:

[I/60] Lásd: *Asiatic Researches*, I. 264. oldal.

[I/61] *Book of God*, 60. oldal.

[I/62] Úgy gondolják, hogy Shesha, aki egyben Ananta is, az ezotéria szerint a végtelen, az „Örökkévalóság Ciklusa”, adta át csillagászati tudását India legrégibb csillagászának, Garga-nak, aki elnyerte jóindulatát, és azonnal megtudott mindent a bolygókról, és megtanulta értelmezni az előjeleket.

> Ez utóbbi név (Ptolemaios), ahogyan azt a Piyadasi feliraton láthatjuk, a „Turamaya” névre változott Indiában, és ebből a névből könnyen „Asura Maya” válhatott.

A „lehetőség” kétségtelen, de a döntő kérdés az: Van-e arra megfelelő bizonyíték, hogy tényleg *átváltozott*? Az egyedüli elénk tárt bizonyíték az, hogy így *kell* lennie:

> Mivel… ezt a Maya-t határozottan a Romaka-pura-hoz kapcsolják nyugaton.[I/63]

A Mâyâ nyilvánvaló, mivel az európai szanszkritológusok közül senki nem tudja megmondani, hogy helyileg hol volt ez a Romaka-pura, legfeljebb csak azt tudják, hogy valahol „nyugaton”. Minden esetre mivel sem az Asiatic Society tagjai, sem a nyugati orientalisták sohasem fognak odafigyelni a brahmani tanításokra, felesleges az európai orientalisták ellenvetéseivel foglalkozni. Romaka-pura valóban „nyugaton” volt, mivel a letűnt Atlantisz földrész része és darabja volt. Az is hasonlóképpen biztos, hogy a hindu *Purâna*-kban Atlantiszt jelölték meg Asuramaya születési helyéül, aki „mágusnak éppen olyan nagy volt, mint asztrológusnak és csillagásznak”. Weber professzor ráadásul az indiai állatövnek sem hajlandó semmilyen ősiséget engedélyezni, és hajlandó azt gondolni, hogy a hinduk semmit sem tudtak az állatövről mindaddig, amíg

> a görögöktől át nem vettek egyet.[I/64]

Ez a kijelentés teljesen ellentmond India legősibb hagyományainak, ezért figyelmen kívül kell hagyni. Ez a figyelmen kívül hagyás annál is jogosabb, mivel maga a tudós német professzor mondja el könyvének előszavában, hogy:

> A természetes akadályokon kívül, amelyek [Indiában] akadályozzák a kutatást, ráadásul még az előítéletek és a téveszmék sűrű köde lebeg az ország fölött, mintegy fátyolként borítva be azt.[I/65]

Fennakadva ebben a fátyolban, nem csoda, ha Dr. Weber akaratlan tévedéseket követett el. Reméljük, most már többet tud.

Nos, akár egy modern mítosznak tekintjük is Asuramaya-t, egy olyan személyiségnek, aki a macedóniai görögök idejéből való volt, akár annak tartjuk, aminek az okkultisták mondják, minden esetre számításai teljesen megegyeznek a titkos feljegyzések számításaival.

1884-ben és 1885-ben két rendkívül képzett brahmana összeállította a könyvünk más helyén tárgyalt kalendáriumot az atlantiszi csillagásznak tulajdonított mérhetetlenül ősi munkák Dél-Indiában talált töredékeiből. [I/66] Ezt a művet – brahmanikus szempontból – a legkiválóbb brahmin tudósok hibátlannak nyilvánították, így az megegyezik az ortodox tanítások kronológiájával. Ha összehasonlítjuk a fenti mű megállapításait a több éve megjelent *Isis Unveiled* megállapításaival és néhány teozófus által publikált töredékes tanításokkal, valamint a könyvünkben szereplő, az okkultizmus titkos könyveiből származó adatokkal, akkor azt találjuk, hogy mindezek tökéletesen megegyeznek, eltekintve néhány részletkérdéstől, amelyeket nem lehet megmagyarázni. Magasabb beavatások titkait – amelyek ugyanolyan ismeretlenek a szerző számára, mint az olvasó előtt – kellene ugyanis feltárni, és *erre nincsen mód.*

[I/63] Lásd: A. Weber professzor: *The History of Indian Literature*, 253. old. Trübner, Oriental Series.

[I/64] Még a guatemalai maya indiánok is a beláthatatlan őskorból hozták magukkal az állatövüket. Ahogyan egy francia író megjegyzi: „a primitív emberek minden korban egyformán cselekedtek, függetlenül az időponttól és a földrajzi helytől”.

[I/65] *Ugyanott*, 2. oldal.

[I/66] Ez a „kalendárium” a *Tirukkanda Panchanga* a Kali Yuga 4986. évére. Szerzői: Chintamany Raghanaracharya, a híres madraszi állami csillagász fia, és Tartakamala Venkata Krishna Rao.

II. STANZA: A TERMÉSZET SEGÍTSÉG NÉLKÜL KUDARCOT VALL

5. Hatalmas korszakok után a Föld szörnyetegeket teremt. 6. A Teremtőknek nem tetszik. 7. Kiszárítják a Földet. 8. Elpusztítják a formákat. 9. Az első nagy vízözönök. 10. A kéregképződés kezdete.

5. A KERÉK MÉG FORGOTT HARMINCSZOR TÍZMILLIÓIG.[II/1] RÛPA-KAT[II/2] TEREMTETT; LÁGY KÖVEKET, AMELYEK MEGKEMÉNYEDTEK,[II/3] KEMÉNY NÖVÉNYEKET, AMELYEK MEGPUHULTAK.[II/4] LÁTHATÓT TEREMTETT A LÁTHATATLANBÓL, ROVAROKAT ÉS KIS ÉLETEKET.[II/5] AZ ANYA LERÁZTA ŐKET A HÁTÁRÓL, VALAHÁNYSZOR AZOK ELBORÍTOTTÁK *(a)*. … HARMINCSZOR TÍZMILLIÓ UTÁN MEGFORDULT. HÁTÁRA FEKÜDT, OLDALÁRA FEKÜDT. … NEM HÍVTA AZ ÉG FIAIT, NEM KÉRTE A BÖLCSESSÉG FIAIT. SAJÁT KEBELÉBŐL TEREMTETT. KIFEJLESZTETTE A VÍZ-EMBEREKET, A RETTENETESEKET ÉS ROSSZAKAT *(b)*.

(a) Ez a földtengely elfordulására vonatkozik – ami többször megtörtént – amit vízözön és káosz követett (aminek azonban semmi köze az Őseredeti Káoszhoz), amely során szörnyetegek, félig emberi, félig állati lények keletkeztek. Találunk erre utalást a *Halottak Könyvében*, és az erősen megrongálódott Cutha táblákon is, amelyekre a kaldeaiak a teremtés történetét leírták.

Ez még csak nem is allegória. Itt *tényekről* van szó, amelyek ugyanúgy megtalálhatók *Pymander* elbeszélésében, mint a kaldeai teremtés tábláin. Ezek a versek szinte pontosan ellenőrizhetők a Berosus által ismertetett kozmogóniával, amelyet a felismerhetetlenségig eltorzított Eusebius, de amelynek egyes részeit mégis meg lehet találni ősi görög írók – mint Apollodorus, Alexander Polyhistor, stb. – után fennmaradt töredékekben. Stanzáinkban kudarcként mutatják be a „rettenetes és rossz víz-embereket", akiket a fizikai természet egyedül hozott létre egy „fejlődési sugallat" eredményeként. Ez volt az első kísérlet az „ember" teremtésére, amely a Földön levő minden állati élet koronája, törekvése és célja. Nem ugyanezt találjuk a Berosus-féle kozmogóniában, amelyet a pogány képtelenségek csúcspontjaként olyan hevesen visszautasítottak? De vajon az evolucionisták közül ki mondhatja azt, hogy a kezdet kezdetén a dolgok nem úgy történtek, ahogyan leírják azokat? Azt, hogy – amint azt a *Purâna*-k, az egyiptomi és a kaldeai töredékek, sőt még *Mózes Könyvei* is leírják – két, sőt több „teremtés" is volt bolygónk utolsó kialakulása előtt, amely, megváltoztatva geológiai és légköri viszonyait megváltoztatta a növény- és az állatvilágát és az embereit is? Ezzel az állítás nemcsak minden ősi kozmogóniával megegyezik, hanem a modern tudománnyal is, sőt egy bizonyos mértékig még az evolúciós elmélettel is, ahogyan ezt néhány szóval be is mutatjuk.

A legkorábbi világ-kozmogóniákban nincs „sötét teremtés", nincs „gonosz sárkány", akit egy Napisten legyőz. Még az akkádoknál is a Nagy Mélység – a Vizes Szakadék vagy Tér – Ea-nak, a Bölcsességnek, a megismerhetetlen végtelen Istenségnek volt a szülőföldje és lakhelye. A semitáknál és a későbbi kaldeaiaknál viszont a Bölcsesség mérhetetlen Mélye durva

---

[II/1] Évig, 300 millió évig, vagy három okkult korszakig. A *Rig Véda* ugyanezt a felosztást használja. A „Orvos Himnuszában" (X. 97. old.) az mondja, hogy „a növények az isteneknél *három korszakkal* (Triyugam) korábban jelentek meg" Földünkön. (Lásd e Stanza végén a „Brahmanák kronológiáját".)

[II/2] Formákat.

[II/3] Ásványokat.

[II/4] Növényeket.

[II/5] Sarîsripa, svapada.

anyaggá válik, bűnös szubsztanciává, Ea pedig átváltozik Tiamat-tá, a Merodach vagy Sátán által az asztrális hullámokban leölt Sárkánnyá.

A hindu *Purâna*-kban Brahmâ, a Teremtő, többször, minden egyes kudarc után, az elejéről nekikezd a „teremtésnek". A mű két nagy Teremtést említ,[II/6] a Pâdma-t és a Vârâha-t, a jelenlegit, amikor a Földet Brahmâ vaddisznó formájában, mint Varâha Avatâra kiemeli a vizekből. A teremtést itt a Teremtő Isten sportjaként, szórakozásaként (Lîlâ) mutatja be. A *Zohar* beszél az őseredeti világokról, amelyek alighogy létrejöttek, mindjárt meg is semmisültek. Ugyanezt mondja a *Midraish* is, ahol Abahu rabbi félreérthetetlenül elmagyarázza,[II/7] hogy a „Szent Egy" egymás után különböző világokat teremtett és rombolt szét, mielőtt a jelenlegit sikerült létrehozni. Ez nemcsak a tér egyéb világaira vonatkozik, hanem saját bolygónk egyik misztériumára is, amelyet az „Edom királyairól" szóló allegória tartalmaz. Az „Ez tetszik nekem" szavakat elismétli a *Mózes Könyve* is,[II/8] bár szokás szerint eltorzított módon. A kaldeai kozmogóniai töredékek az ékírásos feliratokon és máshol is az állatok és az emberek két különálló teremtéséről számol be, az elsőt elpusztították, mert nem sikerült. A kozmogóniai táblák azt bizonyítják, hogy jelenlegi teremtésünket több teremtés előzte meg.[II/9] Ahogyan pedig a *The Quabbalah* szerzője bebizonyítja, a *Zohar*-ban, a *Siphra Dtzenioutha*-ban, a *Jovah Rabba*-ban, a *128a*-ban, stb. a kabbala ugyanezt jelenti ki.

(b) Oannes vagy Dagon, a kaldeai „ember-hal", két részre osztja kozmogóniáját és genezisét. Először beszél a sötétségről és a vizek mélyéről, ahol a legvisszataszítóbb lények laktak – szárnyas emberek, négy és két szárnyú emberek, kétfejű emberi lények kecskeszarvakkal és lábakkal – a mi „bakkecske-embereink"[II/10] – hippocentaurok, emberfejű bikák, halfarkú kutyák. Egyszóval különböző állatok és emberek, halak, hüllők és egyéb utálatos állatok kombinációiról beszél, amelyek egymás alakját és képét öltik magukra. Az a női elem, amelyben ezek éltek, a Tenger vagy „Víz", megszemélyesítője pedig Thalatth, akit végül Belus, a férfi princípium győz – le. Polyhistor pedig ezt mondja:

> Belus jött, és kettévágta a nőt; egyik feléből megformálta a földet, a másik feléből pedig az eget, ugyanakkor elpusztította a benne lévő állatokat.[II/11]

Ahogyan Isaac Myer találóan megjegyzi:

> Az akkádoknál minden természeti erőnek vagy tárgynak megvolt a *Zi*-je vagy Szelleme. Az akkádok isteneiket háromságokra osztották, általában férfi háromságokra [talán inkább nem nélküliekre?], a semitáknak szintén hármas isteneik voltak, de ők már bevezették a nemeket[II/12]

[II/6] Ezeket nem szabad összetéveszteni az egyes Kalpákban történő hét teremtéssel vagy osztállyal. Itt az *Elsődleges* és *Másodlagos* Teremtésről van szó.

[II/7] *Bereschith Rabba,* Parscha IX.

[II/8] I. 31.

[II/9] Lásd: *Hibbert Lectures,* 1887. Sayce, 390. oldal.

[II/10] Honnan vannak mindenütt ezek az elképzelések? A kínaiaknak ugyanezek a hagyományaik vannak. A *Shan-Hai-King*-nek nevezett „Tengeri és szárazföldi csodák" című műben, amelyet Chung Ku történész írt le Yü császár (i. e. 2255) által készített kilenc urnán levő véset alapján, Kwoh P'oh magyarázó szerint megemlítenek egy találkozást a *kétarcú emberekkel*, akiknek fején elől és hátul arc volt, továbbá kecske testű és emberi arcú szörnyalakokkal, stb. Gould *Mythical Monsters* című művében (27. oldal) a természettörténettel foglalkozó szerzők neve között megemlíti *Shan-Hai-King*-et. „Kwoh P'oh (i. sz. 276-324) magyarázó szerint ezt a művet az ő ideje előtt háromezer évvel korábban, vagyis hét dinasztia távolságban állították össze. A Ming dinasztiabeli Yang Sun (ez a dinasztia i. sz. 1368-ban kezdődött) kijelenti, hogy a művet Kung Chia és Chung Ku (?) állította össze" – amint ezt már fent is megállapítottuk. „Chung Ku… a Hia dinasztia utolsó császárának korában (i. e. 1818), attól való féltében, nehogy a császár elpusztítsa a múltra és az akkori időkre vonatkozó könyveket, elvitte azokat magával Yin-ba való menekülésekor."

[II/11] Cory: *Ancient Fragments*, eredeti kiadás, 25. oldal.

[II/12] *Qabbalah,* 246. oldal.

– vagyis a fallicizmust. Az árjáknál és a korai akkádoknál minden dolog a Teremtőn vagy a Logoszon *keresztül* – nem pedig az által – történő kisugárzás. A semitáknál minden dolog *nemzés* által keletkezik.

6. A RETTENETES ÉS ROSSZ VÍZ-EMBEREKET Ő MAGA TEREMTETTE A TÖBBIEK MARADVÁNYAIBÓL.[II/13] MEGFORMÁLTA ŐKET AZ ELSŐ, A MÁSODIK ÉS A HARMADIK[II/14] SALAKJÁBÓL ÉS ISZAPJÁBÓL. A DHYÂNI-K JÖTTEK ÉS MEGNÉZTÉK … JÖTTEK A DHYÂNI-K[II/14] A RAGYOGÓ ATYA-ANYÁTÓL, A FEHÉR[II/15] TÁJAKRÓL, A HALHATATLAN HALANDÓK HAJLÉKAIBÓL. *(a)*

(a) A Stanzáinkban megadott magyarázatok sokkal világosabbak, mint amit a Cutha tábláról vett teremtés-legenda adna, még ha az teljes is lenne. Ami azonban fennmaradt rajta, megerősíti a mi magyarázatainkat. A táblán ugyanis az „Angyalok Ura” elpusztítja a mélyben levő embereket, és a lemészárolásuk után „nem maradtak holttestek és hulladék”. Ezek után a Nagy Istenek embereket teremtenek a pusztaság madarainak testével, emberi lényeket, „hét királyt, testvéreket ugyanabból a családból”, stb., ami utalás az ember kezdeti éterikus testének helyzetváltoztató képességeire, amellyel ugyanúgy tudtak repülni, mint járni,[II/16] de akiket „elpusztítottak”, mert nem voltak „tökéletesek”, vagyis „nem nélküliek voltak, mint Edom Királyai”.

Kigyomlálva a metaforákat és az allegóriákat, vajon mit fog szólni a tudomány a fajok őseredeti teremtésének ehhez az elképzeléséhez? Ellenezni fogja azt, hogy az „Angyaloknak” és a „Szellemeknek” bármi közük is lenne a teremtéshez, de ha csak a természet és az evolúció fizikai törvényei azok, amik mindennek a teremtői, ami a Földön jelenleg van, akkor miért ne lehettek volna „olyan mélységek”, amikor a bolygót víz borította, amelyekben szörny-lények sokasága jött létre? Vajon azt kifogásolják, hogy léteztek „emberi lények” és állatok emberi fejjel és kettős arccal? De ha az ember csak egy magasabb rendű állat, és átalakulások végtelen sorozatán keresztül fejlődött ki az állati fajokból, akkor miért ne lehetett volna a „hiányzó láncszemnek” a természet korai erőfeszítéseinek idején állati testekhez kapcsolódó emberi feje, vagy két feje, vagy fordítva, emberi testhez állati feje? Nincsenek-e bizonyítékaink arra, hogy a geológiai korszakok folyamán az őshüllők és az emlősök korában léteztek gyíkok madárszárnyakkal, és kígyófejű állati testek?[II/17] A tudomány szemszögéből érvelve pedig, a mai modern emberi fajban nem jelennek-e meg olykor szörny példányok: kétfejű gyermekek, emberfejű állati testek, kutyafejű csecsemők, stb.? Mindez azt bizonyítja, hogy ha a természet még manapság is képes ilyen csínytevésekre, jóllehet már korszakok óta megállapodott a fejlődés rendes menetében, akkor – kezdeti próbálkozásai idején – a Berosus leírásához hasonló szörnyek előfordulásának megvolt a lehetősége; sőt ez a lehetőség valaha törvény volt, még mielőtt a természet a különféle adottságokból kiválasztotta, és módszeresen kidolgozta volna a megfelelő típust. Mindezeknek tényleges bizonyítéka a tudomány által is elismert „reverzió”* puszta ténye.

Ez az, amire a Tanítás oktat, és számtalan bizonyítékkal igazolja ezt. Mi azonban nem várunk sem a dogmatikus teológia, sem a materialista tudomány jóváhagyására, hanem folytatjuk Stanzákkal. Beszéljenek azok magukért annak a fénynek a segítségével, amivel megvilá-

---

[II/13] Az ásványi, növényi és állati maradványokból.

[II/14] Körök.

[II/14] Istenek és bolygói szellemek, különösen a Ribhu-k. „A három Ribhu”, akikből „háromszor hét” lesz. Ajándékaik ugyanis ennyit tesznek ki.

[II/15] Nap-Hold – szoláris-lunáris.

[II/16] Emlékezzünk vissza Platón „szárnyas fajaira”, és a *Popol-Vuh* beszámolójára az első emberi fajról, amely tudott járni, repülni, és látni távol levő dolgokat.

[II/17] Lásd Charles Gould: *Mythical Monsters*.

* Az eredeti alakhoz való visszatérés, visszafejlődés, atavizmus – a ford.

gítják azokat a kommentárok és magyarázataik. E kérdések tudományos szempontjait pedig később fogjuk megvizsgálni.

Tehát a fizikai természetet úgy mutatják be, hogy amikor magára marad az állati és emberi teremtésben, kudarcot vall. Létre tudja hozni a két első birodalmát, valamint az alacsonyabb rendű állatok birodalmát is, de amikor az ember következik sorra, akkor már spirituális, független és értelmes erőkre van szükség megteremtéséhez, a „bőrtakarón" és az „állati élet leheletén" kívül. Az előző körök emberi monádjainak valami magasabb rendűre van szükségük személyiségük felépítéséhez, mint tisztán fizikai anyagokra, olyan büntetés terhe mellett, hogy még bármilyen „frankensteini" szörnynél is alacsonyabb szinten maradnak.[II/18]

7. NEM TETSZETT NEKIK. NEM A MI TESTÜNK.[II/19] NEM ALKALMAS RÛPÁK AZ ÖTÖDIKHEZ TARTOZÓ FIVÉREKNEK. NEM JÓ LAKHELYEK AZ ÉLETEKNEK.[II/20] TISZTA VIZEKET KELL INNIUK, NEM ZAVAROSAT. *(a)* SZÁRÍTSUK KI A VIZEIKET".

(a) A Kommentárokhoz tartozó *Katekizmus* ezt mondja:

Anyagi világokból szállnak le azok, akik az új Manvantara-kban megalkotják a fizikai embert. Ezek alacsonyabb rendű Lha-k [Szellemek], akiknek kettős testük van [asztrális test, egy éterikus formán belül]. Ők a mi illúzió-testünk megformálói és teremtői…

A Lha [Pitrik] által kivetített formákba a Várakozás Szféráiból[II/21] *leszáll a Két Betű [a Monád, akit neveznek Kettős Sárkánynak is].*[II/22] *Ezek azonban olyanok, mint egy tető, aminek nincsenek falai vagy oszlopai, amelyekre támaszkodhatna…*

Az embernek négy Lángra és három Tűzre van szüksége, hogy eggyé váljon a Földön, és a tökéletessé váláshoz pedig meg kell szereznie a negyvenkilenc Tűz lényegét.[II/23] *Ők azok, akik*

[II/18] A nemrégiben megjelent *Introduction a l'Étude des Races Humaines* című könyv első kötetében a szerző, M. de Quatrefages bebizonyította, hogy a harmadkor utáni időszak óta, sőt még annál is korábban – mivel ebben a korban Földünkön már többféle emberfaj létezett szétszórtan – fizikai felépítésében az ember egy szemernyit sem változott. Ha pedig az embert korszakokon át olyan fauna vette körül, amely periódusonként vagy ciklusonként megváltozott, kihalt, majd más formában újraszületett – és így ma már nincs a földön egyetlen olyan, akár kicsiny, akár nagy állat, amely abban a korszakban együtt élt volna az emberrel –, tehát ha minden állat átalakult, kivéve magát az embert, akkor ez a tény nemcsak az ember ősrégiségét bizonyítja, hanem azt is, hogy az ember egy *különálló birodalmat* képez. Vajon miért csak egyedül ő nem alakult át? Azért – mondja de Quatrefages –, mert az általa használt fegyver a természettel, a folyamatosan változó geológiai körülményekkel és az elemekkel szembeni küzdelemben, ellentétben az állatokkal, „nem a puszta fizikai erő vagy test, hanem a *pszichikus ereje*" volt. Ha az embernek csupán annyi intelligenciája vagy értelme lenne, mint amennyivel a többi emlős rendelkezik, akkor jelenlegi testi felépítésével a föld leggyámoltalanabb teremtménye lenne. Mivel pedig minden azt bizonyítja, hogy az emberi szervezet minden jellegzetességével, sajátosságával és egyéni vérmérsékletével már olyan távoli geológiai korszakokban létezett a bolygónkon, amikor *a jelenleg létező emlősformáknak egyik fajtája sem volt még meg*, mire lehet ebből elkerülhetetlenül következtetni? Nos, arra, hogy mivel valamennyi emberfaj egyetlen emberi nemhez tartozik, ebből következik, hogy ez az emberi nem *a legrégibb* minden jelenleg élő emlős között. Ezért az ember a legállandóbb és legmaradandóbb valamennyi közül, és már ugyanolyan teljesen ki volt fejlődve, mint most, amikor minden más jelenleg ismert emlős még kezdetleges formájában sem jelent meg Földünkön. Ez tehát a nagy francia természettudós véleménye, amellyel szörnyű csapást mér a darwinizmusra.

[II/19] Mondták.

[II/20] A harmadik kör „látszat-embereinek", a hatalmas, majomszerű formáknak a monádjai.

[II/21] A köztes szférák, ahol a nirvánába még el nem jutott monádok – mint mondják – öntudatlan tétlenségben szunnyadnak a manvantarák között.

[II/22] Az ezoterikus rendszerben az emberben levő hét „princípiumot" hét betűvel fejezik ki. Az első kettő *szentebb,* mint a Tetragrammaton négy betűje.

[II/23] A magyarázatot más helyeken találjuk. A Három Tűz Pâvaka, Pavamâna és Shuchi, akiknek 45 fiuk volt, három apjukkal, és ezek apjával, Agni-val ők alkotják a 49 tüzet. Pavamâna, a súrlódás által keletkező tűz az „Asurák Tüzének" szülője; Shuchi, a naptűz az „Istenek tüzének" a szülője; Pâvaka, az elektromos tűz pedig a „Pitrik Tüzének" a szülője. (lásd: *Vâyu Purâna*.) De ez a magyarázat az anyagi, földi síkra vonatkozik. A Lán-

elhagyták a magasabb szférákat, az Akarat Istenei,[II/24] *akik befejezik az illúzió Manuját. Mert a „Kettős Sárkány” nem tudja megragadni a puszta formát. Olyan, mint a szellő, ahol nincs fa vagy ág, amely befogadja és megtartja. Nem tudja ott a formát befolyásolni, ahol nincs átadó közeg [Manasz, „elme”], a forma pedig nem ismeri őt.*

A legmagasabb világokban a három egy,[II/25] *a Földön [először] az egy kettővé válik. Olyanok, mint egy háromszög két oldala, amelyek elveszítették az alapjukat – ami a harmadik Tűz.*[II/26]

Mielőtt tovább folytatnánk, ehhez szükség van némi magyarázatra. Különösen árja hindu testvéreink kedvéért – akiknek ezoterikus értelmezéseik esetleg különböznek a miénktől – az előbb mondottakat saját exoterikus könyveik, nevezetesen a *Purâna*-k bizonyos részleteivel fogjuk megmagyarázni. Ezek allegóriáiban Brahmâ-t, aki összefoglalóan a világegyetem teremtő ereje, így írják le:

> A Yugák [ciklusok] kezdetén… eltelve a teremtés iránti vággyal és erővel, a megteremtendő dolgok potenciájától ösztönözve, újra és újra, minden Kalpa kezdetén elindít egy hasonló teremtést.[II/27]

Azt javaslom, vizsgáljuk meg most a *Vishnu Purâna* exoterikus leírását, és nézzük meg, mennyiben egyezik, vagy nem egyezik a mi okkult változatunkkal.

Az Isteni Lények teremtése az exoterikus leírásokban

A *Vishnu Purâna*-ban, amely bizonyára a legősibb az ilyen nevű írások között, azt találjuk – mint a többiben is – hogy Brahmâ, mint a férfi Isten, a teremtés céljából *„három* tulajdonsággal felruházott *négy* testet ölt magára”.[II/28] Az írás így szól:

> Így Maitreya, *Jyotsnâ* [hajnal], *Râtri* [éjszaka], *Ahan* [nappal[és *Sandhyâ* (este [alkonyat]) Brahmâ négy teste.[II/29]

Ahogyan Parâshara elmagyarázza, amikor Brahmâ újra akarja teremteni a világot, és *akaratával* megalkotni a négyféle állapotú nemzetséget, vagyis a lények négy rendjét, akiknek az elnevezése Istenek (Dhyân Chohan-ok), Démonok[II/30] (vagyis az anyagibb Dévák), az Ősök (Pitrik) és az Emberek, akkor „[jóga-szerű] elméjét önmagában vonja össze” (Yûyuge).

Különösen hangzik, de Brahmâ a démonok teremtésével kezdi, akik így megelőzik az angyalokat vagy isteneket. Ez nem összeegyeztethetetlen dolog, nem is következetlenség, hanem – akárcsak a többi – mély ezoterikus jelentéssel rendelkezik, ami teljesen világos azok számára, akik mentesek a keresztény teológiai előítélettől. Ennek okát az érti meg, aki észben tartja, hogy az ÖNTUDATOSSÁG gyökere a Mahat princípium, vagyis az Értelem vagy „Egyetemes Elme”. (A Mahat szó szerinti jelentése: „nagy”). Ezt az ezoterikus filozófia a „megnyilvánult mindentudásként” magyarázza, ahogyan a *Vishnu Purâna* mondja, ez a

---

gok tovatűnők és csak periodikusak; a Tüzek örökkévalók hármas egységükben. Ezek a *négy* alsó és a *három* felső emberi „princípiumnak” felelnek meg.

[II/24] A Sura-k, akik később A-Sura-kká válnak.

[II/25] Âtmâ, Buddhi és Manasz. A Devachan-ban szükség van a Manasz magasabb elemére, hogy a testnélküli Monád észlelőképes és tudatos állapotba kerülhessen.

[II/26] *Katekizmus,* III. könyv, 9. rész

[II/27] Lásd: *Vishnu Purâna,* I. kötet, V. fejezet, záró sloka. Fitzedward Hall tolmácsolásában, a Wilson-féle fordításban, I. 88. Lásd még: *Mânava-Dharma Shâstra,* I. 30.

[II/28] Az ezoteriában ennek közvetlen jelentése a megnyilvánult Brahmâ vagy az Univerzum hét „princípiuma”, ugyanolyan sorrendben, mint az embernél. Exoterikusan azonban ez csak négy „princípium”.

[II/29] Wilson fordítása, I. kötet, 88. oldal, valamint Mânava-Dharma Shâstra, I. 30.

[II/30] A démon szó számunkra nagyon tág értelmű, mivel nagyszámú alacsonyabb rendű – vagyis anyagibb – szellemre vagy kisebb istenre vonatkozik, akiket azért neveznek így, mert „harcban” állnak a magasabb rendűekkel, de ezek nem ördögök.

Pradhâna, az őseredeti anyag „első teremtménye”, az okkultizmus tanítása szerint azonban Mahat a Parabrahman vagy ezoterikus Sat, az Egyetemes Lélek első kozmikus aspektusa.[II/31] Az úgynevezett démonok – akik ezoterikusan az önérvényesítő és intellektuálisan aktív princípium – úgymond a *teremtés pozitív pólusát* jelentik, ennélfogva először jönnek létre. A *Purâna*-kban az allegorikusan elbeszélt folyamat röviden így hangzik:

> Miután elméjét önmagában vonta össze, és a Sötétség minősége járta át Brahmâ magára öltött testét, combjából kiáradva legelőször az Asura-k jöttek létre, ami után elhagyva ezt a testet, az átváltozott az Éjszakává.

Ez két fontos dolgot foglal magába: *(a)* A *Rig Véda*-ban eredetileg az Asura-k *spirituális isteni Lényekként* jelennek meg. A szó etimológiája az Asu-ból, lélegzetből, „Isten Lélegzetből” vezethető le, és a jelentése ugyanaz, mint a Legfőbb Szellem, vagy a zoroaszteri Ahura. Csak később, teológiai és dogmatikus célokból mutatták be őket úgy, mint akik Brahmâ combjából áradtak ki, és hogy a nevük az *a* fosztóképzőből és a Sura, Isten szóból származik, tehát jelentése „nem-Isten”, és így váltak az Istenek ellenségeivé. *(b)* Kivétel nélkül valamennyi ősi teogónia – kezdve az árjától és az egyiptomitól egészen Hésziodoszig – a kozmikus fejlődés rendjében az Éjszakát a Nappal elé helyezi. Még *Mózes Könyvében* is „sötétség volt a mélység színén” az „első nap” előtt. Ennek oka az, hogy valamennyi kozmogónia – kivéve a Titkos Tanítást – az úgynevezett „Második Teremtéssel” kezdődik, vagyis a *Megnyilvánult* Világegyetemmel, amelynek keletkezését azzal kell kezdeni, hogy határozott különbséget teszünk az „Elsődleges Teremtés” örök Fénye – amely titkának örökre „Sötétségnek” kell maradnia az avatatlan kutató véges felfogása és értelme számára – és a megnyilvánult látható természet másodlagos fejlődése között. A *Véda* e felosztás teljes filozófiáját tartalmazza, és enélkül az orientalistáink soha nem tudták pontosan megmagyarázni, mivel *soha nem is értették meg azt.*

A teremtést folytatva, Brahmâ egy másik formát ölt magára, a Nappalét, és lélegzetéből megteremti az isteneket, akik a jóság (passzivitás) minőségével rendelkeznek.[II/32] Ebben a következő testében a nagy passzivitás minősége volt túlsúlyban, amely egyben (negatív) jóság is, és személyiség ezen oldalából áradtak ki a Pitri-k, az emberek nemzői, mert – ahogyan a szöveg magyarázza – Brahmâ „úgy gondolt magára [a folyamat alatt], mint a világ atyjára”.[II/33] Ez a Kriyâ-sakti, a titokzatos jóga-képesség, amit máshol már elmagyaráztunk. Brahmâ e teste, amikor levetette, Sandhyâ-vá, az alkonyattá, a nappal és az éjszaka közötti időszakká vált.

Végül Brahmâ felöltötte legutolsó formáját, amelyet az tisztátalanság minősége járt át.

> Ebből pedig, amelyben a tisztátalanság (vagy a szenvedély) az uralkodó, jöttek létre az emberek.

Ez a test, amikor levetette, a hajnallá, vagy reggeli szürkületté vált – az Emberiség hajnalává. Itt Brahmâ ezoterikusan a *Pitri*-k helyett szerepel. Ő összefoglalóan Pitâ, az „Atya”.

Most meg kell magyaráznunk ezen allegória valódi, ezoterikus jelentését. Itt Brahmâ személyesen szimbolizálja a világ és az emberek együttes teremtőit, vagyis magát az univerzu-

---

[II/31] Az emberben a princípiumoknak ugyanez a sorrendje: Âtmâ (szellem), Buddhi (lélek), az előbbi hordozója, mivel az anyag a szellem Vâhan-ja és Manas (elme), a harmadik, vagy mikrokozmikusan az ötödik. *A személyiség síkján* a Manas az első.

[II/32] Ezek szerint – mondja a Kommentár – az a mondás, hogy „nappal az Istenek, éjjel pedig a Démonok a leghatalmasabbak”, tisztán csak allegorikus.

[II/33] Ez az „önmagára gondolás” ilyen, olyan vagy amolyan formában mindenféle pszichikai, sőt fizikai jelenség létrehozásában a fő tényezőt jelenti. Azok a szavak, hogy „bárki mondja e hegynek, hogy mozdulj el helyedről, s omolj a tengerbe, és *nem kételkedik…* e dolog meg fog történni”, nem üres szavak. Csak a „hit” szót kell „akarat”-ként értelmezni. A hit akarat nélkül olyan, mint a szélmalom *szél* nélkül – eredmény nélküli.

mot, annak számtalan mozgó és (látszólag) mozdulatlan teremtményével együtt.[II/34] Ő összefoglalóan a Prajâpati-k, a Létezés Urai, a négy test pedig a teremtő erők vagy Dhyân Chohanok négy osztályát jelképezi, ahogyan ezt az I. kötet VII. Stanzájában, az 1. shloka kommentárja leírja. Brahmâ e négy testének helyes értelmezésén alapul a világban levő jó és rossz úgynevezett „Teremtésének", valamint az ebből keletkező teljes manvantarikus ciklusnak a teljes filozófiája.

Az olvasó már eléggé felkészült a most következők valódi, ezoterikus jelentésének megértéséhez. Ezen kívül van egy fontos dolog, amit tisztázni kell. A keresztény teológia önkényesen elhatározta, és megegyezett abban, hogy a Sátán a Bukott Angyalaival együtt a legkorábbi teremtéshez tartozott, mivel Sátán volt Isten arkangyalai között a legelsőként teremtett, a legbölcsebb, a legszebb. A keresztény teológia ezzel megütötte az alaphangot, kiadta a jelszót. Ettől kezdve valamennyi pogány szentírásnak ugyanazt a jelentést engedték tulajdonítani, mindegyiket démonikusnak mutatták be, és azt állították és állítják *ma is*, hogy az *igazság* és a *tények* csak a kereszténységgel kezdődnek, és ahhoz tartoznak. Még az orientalisták és mitológusok is, akik közül sokan egyáltalán nem keresztények, hanem „hitetlenek", vagy tudósok, öntudatlanul, pusztán a gondolattársítás és a megszokás hatalmánál fogva belezökkentek a teológiai kerékvágásba.

A hatalomvágyon és a nagyravágyáson alapuló tisztán brahmani meggondolások a tömegeket tudatlanságban hagyták a nagy igazságokkal kapcsolatban. Ugyanezek az okok a korai keresztények közötti beavatottaknál azt eredményezték, hogy hallgassanak, míg azok, akik soha nem ismerték az igazságot, eltorzították a dolgok rendjét, és az „angyalok" hierarchiáját az exoterikus formájuk után ítélték meg. Így a népszerű vallásokban az Asura-k lázadó kisebb istenekké váltak, akik a nagyobbakkal harcoltak, a legmagasztosabb Arkangyal pedig, valójában az Agathodæmon, a legősibb jóakaratú Logosz a teológiában az „Ellenséggé" vagy a Sátánná vált. De vajon igazolja-e ezt az ősi szentírások helyes értelmezése? A választ ez: a leghatározottabban nem. A mazdean szentírások, a *Zend Avesta, a Vendidâd* és a többiek helyesbítik és feltárják a hindu Pantheon isteneinek későbbi ravasz összekuszálását, és Ahura-n keresztül visszahelyezik az Asura-kat a teogóniában őket megillető helyre. Hasonlóképpen a nemrég felfedezett kaldeai táblák is megvédik az első isteni emanációk jó hírnevét. Mindez könnyen bizonyítható. A keresztény angyal-tan közvetlenül és kizárólag a farizeusoktól származik, akik tanításaikat Babilonból hozták magukkal. Mózes törvényeinek valódi őrzői, a szadduceusok nem ismertek semmiféle angyalokat, még az emberi lélek (de nem a személytelen Szellem) halhatatlanságát is tagadták. A *Bibliában* más angyalokról nem beszélnek, csak az „Isten Fiairól", akiket *Mózes Könyvének* VI. fejezetében említenek – őket most *Nephilim*nek, a Bukott Angyaloknak tekintenek –, továbbá néhány emberi formájú angyalról, a zsidó Isten „küldötteiről", akinek a rangja egyébként az eddiginél alaposabb elemzésre szorul. Ahogyan fentebb már bemutattuk, a korai akkádok Ea-nak, Bölcsességnek hívták, amelyet a későbbi kaldeaiak és semiták eltorzítottak Tiamat-tá, Tisalat-tá és Berosus Thalatth-jává, a női Tengeri Sárkánnyá, a mai Sátánná. Valóban: „Milyen mélyre buktál [az emberek keze által], ó ragyogó Csillag, és a Hajnal Fia!"

Nos, mit mondanak el a babiloni „Teremtés" leírások, amelyeket asszír cserép-töredékeken találtak, azok a valódi leírások, amelyekre a farizeusok ráépítették a saját angyal-tanukat? Hasonlítsuk össze George Smith: *Assyrian Discoveries*[II/35] és a *Chaldean Account of Genesis*[II/36] című műveit. A Hét Gonosz Isten vagy Szellem történetét tartalmazó táblán a következő leírást találjuk; a fontos részeket dőlt betűvel szedtük:

1. Az *első napokban* a gonosz Istenek,

[II/34] Ugyanezt a gondolat található *Mózes Könyvének* első négy fejezetében, ahol az „Úr" és az „Isten" egyfelől az Elohim, másfelől az androgün Eloha.

[II/35] 398. oldal.

[II/36] 107. oldal.

2. az *angyalok, akik fellázadtak, akik a mennyek alsó részén*
3. *lettek teremtve,*
4. gonosz munkájukat végezték
5. gonosz elmével tervezve… stb.

Így a lehető legvilágosabban kitűnik egy folyamatos szövegű töredékből, és így nem lehet kétség az értelmezésben, hogy a „lázadó angyalokat" a „mennyek alsó részén" teremtették, vagyis hogy *a fejlődés egyik anyagi síkjához* tartoztak és tartoznak, bár ez nem az a sík, amit érzékeinkkel megismerhetünk, az számunkra általában láthatatlan marad, és így tárgyiasulatlannak tekinthető. Akkora tévedésben voltak-e a gnosztikusok ezek után, akik azt állították, hogy a látható világunk, és különösen a Föld teremtését az *alacsonyabb* angyalok, a kisebb Elohim végezték, akiknek egyike – tanításuk szerint – Izrael Istene volt? Ezek a gnosztikusok időben közelebb voltak az ősi Titkos Tanítás feljegyzéseihez, és ezért feltételezhetjük, hogy jobban ismerték annak tartalmát, mint a beavatatlan keresztények, akik több száz évvel később magukra vállalták, hogy újrafogalmazzák és *helyesbítik* az elmondottakat. De lássuk, mit mond még ugyanaz a tábla a továbbiakban:

7. Heten voltak [a gonosz istenek].

Ezután leírja ezeket, a negyedik közülük a „kígyó" volt, az emberi fejlődés negyedik fajának fallikus szimbóluma.

15. Mind a hét Anu Isten, királyuk küldöttje.

Nos, Anu a kaldeai Szentháromság egyik tagja, és egyik aspektusában azonos Sin-nel, a „Holddal". A héber kabbalában a Hold minden materiális élet magjának az Argha-ja, és még szorosabban kapcsolódik kabbalisztikusan Jehovához, aki kettős nemű, ahogyan Anu is az. Az ezotériában mindkettőt megjelenítik, és kettős megjelenési formában tekintenek rá: hímnemű vagy szellemi és nőnemű vagy anyagi, vagyis szellem és anyag, a két ellentétes princípium. Ennek következtében „Anu küldötteit" – aki különben Sin, a „Hold" – a 28-41. sorokban úgy jelennek meg, hogy végül legyőzi őket ugyanezen Sin Bel, a Nap és Istar, a Vénusz segítségével. Az asszirológusok ezt ellentmondásnak tartják, pedig csak egyszerűen az ezoterikus tanítás *metafizikája.*

A „bűnbeesés" misztériumának egynél több értelmezése van, ugyanis hét kulcs létezik hozzá. A teológiában ráadásul két „bűnbeesés" van: az arkangyalok lázadása és az ő „bukásuk", valamint Ádám és Éva „bűnbeesése". Így mind az alacsonyabb, mind a magasabb hierarchiákat egy feltételezett bűnténnyért teszik felelőssé. A „feltételezett" kifejezés valódi és helyes jelző, mert mindkét esetben téves értelmezésen alapul. Az okkultizmusban mindkettőt karmikus következménynek tekintik, és mindkettő a fejlődés törvényének tartozéka – amely egyrészt értelmi és szellemi, másrészt pedig fizikai és pszichikai. A „bűnbeesés" vagy „bukás" egy egyetemes allegória. A fejlődés létrájának egyik végén elindítja a „lázadást", vagyis a megkülönböztető értelem vagy tudat tevékenységét a különböző síkokon, keresve az anyaggal való egyesülést. A másik, az alsó végén pedig az anyag lázadását a szellem ellen, vagyis a szellemi tétlenség elleni tevékenységet. Ebben rejlik egy tévedés csírája, ami ilyen szerencsétlen hatással volt a civilizált társadalom felfogására több, mint 1800 éven keresztül. Az eredeti allegóriában az anyag – tehát az anyagibb angyalok – az, amit a szellem legyőzőjének tekintettek, vagyis az e síkra „bukott" arkangyalok legyőzőjének.

Ők, a *lángpallosúak* [az állati szenvedélyűek] megfutamították a Sötétség Szellemeit.

Mégis ez utóbbiak voltak azok, akik a tudatos és isteni spiritualitás győzelméért harcoltak a Földön, és elbuktak, mert nem tudtak ellenállni az anyag hatalmának. A teológiai dogma azonban az ellenkezőjét állítja. Jehova képviselője Michael, „aki hasonlatos Istenhez" az, aki a mennyei seregeket vezeti – ahogyan Milton fantáziájában Lucifer a pokolbeli seregek vezé-

re –, és legyőzi a Sátánt. Igaz, hogy Michael természete függ Teremtőjétől és Mesterétől. Azt, hogy ez utóbbi kicsoda, csak akkor tudhatjuk meg, ha gondosan tanulmányozzuk a „mennyei háború” allegóriáját a csillagászati kulcs segítségével. Ahogyan Bentley bebizonyította, a hésziodoszi „Titánok háborúja az Istenek ellen”, valamint a Purâna-i legendában található Asura-k vagy a Târakâmaya háborúja a dévák ellen, mindenben azonos egymással, kivéve a neveket. A csillagok állása megmutatja – Bentley az i. e. 945 évet vette, mint az ilyen együttállás legközelebbi időpontját – hogy:

> valamennyi bolygó a Szaturnusz kivételével, az égbolt ugyanazon oldalán volt, mint a Nap és a Hold.

Vagyis a Szaturnusz ellenfelei voltak. Mégis a Szaturnusz, vagyis a zsidó „Holdisten” az, akit győztesnek mutat be mind Hésziodosz, mind Mózes, és egyiküket sem értették meg. Így történt, hogy a valódi jelentés eltorzult.

8. JÖTTEK A LÁNGOK. A TÜZEK A SZIKRÁKKAL, AZ ÉJSZAKA TÜZEI ÉS A NAPPAL TÜZEI. *(a)* KISZÁRÍTOTTÁK A ZAVAROS, SÖTÉT VIZEKET. SAJÁT MELEGÜKKEL FELITATTÁK AZOKAT. JÖTTEK A MAGASSÁG LHA-I,[II/37] ÉS A MÉLYSÉG LHAMAYIN-JA[II/38]. *(b)* ELPUSZTÍTOTTÁK A KÉT- ÉS NÉGYARCÚ FORMÁKAT. LEGYŐZTÉK A KECSKE-EMBEREKET, A KUTYAFEJŰ EMBEREKET, A HALTESTŰ EMBEREKET.

(a) A „Lángok” a szellemek egyik hierarchiája, amely párhuzamos, sőt talán azonos az Ézsaiás által említett[II/39] „égő” tüzes Saraph-fal (Seraphim), akik a héber teogóniában a „Mindenható trónjánál” szolgálnak. A „Lángok” ura Melha. Egy népszerű legenda szerint, amikor megjelenik a Földön, egy Buddha személyiségét ölti magára. Ő a legrégibb és legmélyebben tisztelt *Lha*-k egyike, egy buddhista Szent Michael.

(b) A „Mélység” szót nem szabad úgy érteni, hogy az pokolbeli régiókat jelent, hanem egyszerűen egy alacsonyabb rendű létezésről van szó, amely szellemi vagy inkább éterikus, mert a Földünk közelében van, vagy egy fokkal magasabban, mint a mi földi szféránk. A Lha-k pedig a magasabb szférák szellemei – innen ered Tibet fővárosának, Lha-ssa-nak a neve.

Ehhez a slokához – egy tisztán fizikai természetű és Földünkön levő élet fejlődéséhez tartozó magyarázaton kívül – még egy allegorikus jelentést is hozzá lehet kapcsolni, vagyis valójában többet is, ahogyan tanítják. A „Lángok”, vagy „Tüzek” a szellemet vagy férfi elemet jelentik, a „Víz” pedig az anyag vagy az ellenkező elem. Itt ismét egy utalást találunk a szellem azon tevékenységében, hogy megöli a tisztán anyagi formát, az örök harcra, amely a fizikai és a pszichikai síkon a szellem és az anyag között zajlik. Ez ráadásul egy tudományos kozmikus tény. A következő vers ugyanis ezt mondja:

9. A VÍZ-ANYA, A NAGY TENGER SÍRT. FELEMELKEDETT, ELTŰNT A HOLDBAN, AMELY ŐT FELHÚZTA ÉS MEGSZÜLTE.

Nos, mit jelenthet ez? Nem nyilvánvaló utalás-e ez arra az árapály jellegű eseményre, amely bolygónk történelmének korai szakaszában, a negyedik körében végbement? A modern kutatás az utóbbi időkben sokat töpreng a paleozoikus nagy árvizekkel kapcsolatban. G.H. Darwin elmélete az volt, hogy legalább 52 millió évvel ezelőtt – de valószínűleg sokkal régebben – a Hold a Föld képlékeny anyagából jött létre. Ott folytatva a kutatásokat, ahol Helmholtz, Ferrel, Sir William Thomson és mások abbahagyták, rekonstruálta a Föld forgó

[II/37] Szellemek.
[II/38] Szintén szellemek.
[II/39] VI. 2 – 6.

mozgásainak árapály-késleltető folyamatát, messze visszamenve az idők kezdetéig, és a Holdat bolygónk gyermekkorában csak „a jelenlegihez képest töredéknyi távolságba” helyezte el a Földtől. Röviden, az volt az elmélete, hogy a Hold vált ki a Földből. Amikor az árapály felemelkedése egybeesett a gömbszerű tömeg kilengésével – mivel akkor a centrifugális erő közel azonos volt a gravitációval – az utóbbi vereséget szenvedett, és így az árapály-szerűen kiemelt tömeg el tudott válni a Földtől.[II/40]

Az okkult tanítás ennek pontosan az ellenkezője. A Hold sokkal régibb, mint a Föld, és ahogyan az I. kötetben megmagyaráztuk, a Föld köszönheti létét a Holdnak, akárhogyan magyarázza a csillagászat és a geológia ezt a tényt. Innen ered az árapály jelensége és a Hold vonzása, amelyet bolygónk folyékony része megjelenít, amint örökké fel akar emelkedni szülőjéhez. Ez a jelentése annak a mondatnak, hogy a Víz-anya „felemelkedett, eltűnt a Holdban, amely őt felhúzta és megszülte”.

10. AMIKOR EZEK[II/41] ELPUSZTULTAK, A FÖLD-ANYA CSUPASZON MARADT.[II/42] KÉRTE, HOGY SZÁRÍTSÁK KI.[II/43]

Elérkezett a Föld kéregképződésének ideje. A vizek elváltak egymástól, és a folyamat megindult. Ez egy új élet kezdete volt. Az egyik kulcs ezt árulja el nekünk. Egy másik kulcs a Víz eredetét tanítja, annak elegyedését a Tűzzel – amit „Folyékony Tűznek” nevez – és nekilát, hogy alkímiailag levezesse e kettő származékait – vagyis a szilárd anyagokat, mint az ásványok és a talajok. A „Tér Vizei”, a hímnemű Szellem-tűz és a nőnemű (gáznemű) Víz származéka vált Földünkön az óceáni térségekké. Varuna-t lehúzzák a végtelen térből, hogy Neptunuszként uralkodjon a véges tengereken. Mint mindig, a népi képzeletről azt találjuk, hogy egy szigorúan tudományos alapon nyugszik.

A víz mindenhol a női elem szimbóluma, Mater, amelyből az M betű származik, ami képszerűen a ⋀⋀⋀ víz hieroglifából ered. Ez az egyetemes anyaméh vagy a „Nagy Mélység”. Vénusz, a nagy Szűzanya a tenger hullámaiból emelkedik ki, Cupido vagy Erosz pedig a fia. Vénusz azonban Gaea-nak, Gaia-nak, a Földnek egy későbbi mitológiai változata, amely magasabb megjelenésében Prakriti, a természet, metafizikailag pedig Aditi, sőt még Mûlaprakriti is, Prakriti gyökere, vagy annak noumenonja.

Ebből következik, hogy Cupido vagy a szerelem az eredeti jelentésében Erosz, az Isteni Akarat vagy a látható teremtésen keresztül önmagát megnyilvánító vágy. Emiatt Fohat, Erosz ősalakja a Földön az „élet-elektromosság” nagy erejévé, vagy az „élet-adó” szellemmé válik. Emlékezzünk vissza a görög istenek származástanára, és próbáljuk meg felfogni annak filozófiáját. A görögök azt tanítják, hogy minden dolog, beleértve az isteneket is, létezését az Óceánnak és feleségének, Tethys-nek köszönhetik. Ez utóbbi Gæa, a Föld, vagy a természet. De kicsoda Óceán? Az Óceán a mérhetetlen tér, a Káoszban levő Szellem, ami az Istenség, Tethys pedig nem a Föld, hanem a kialakulás folyamatában levő őseredeti anyag. A mi esetünkben tehát nem Aditi-Gæa nemzi Ouranos-t vagy Varuna-t, a fő Âditya-t a hét bolygói isten közül, hanem Prakriti, amely anyagiasult és helyhez kötődött. A Hold, amely teogóniai jellegében hímnemű, kizárólag kozmikus aspektusában a női nemző princípium, ahogyan a

---

[II/40] Ezen elmélet ellen később sok ellenvetést tettek különböző geológusok munkáikban. Hasonlítsuk össze Sir R.S. Bull cikkeit a *Nature* 1881. nov. 24. és dec. 1. számában a 79-82. és 103-107. oldalakon.

[II/41] A Rûpa-k.

[II/42] Az az Istennő, aki ezeknek az őseredeti szörnyeknek életet adott – Berosus leírása szerint – Thalatth volt, görögül Thalassa, a „tenger”.

[II/43] Összehasonlításként nézzük meg Berosus teremtés-leírását, ahogyan azt Alexander Polyhistor az utókor számára megőrizte. A kétszeres princípiumból – a földből és vízből az őseredeti teremtés mélységeiben született undorító lényekkel kapcsolatban pedig a Brahmâ által a Kalpa kezdetén teremtett Narâ-kat (kentaurokat, ló végtagokkal és emberi testtel rendelkező lényeket) és a Kinnara-kat (lófejű embereket).

Nap ugyanannak a hímnemű jelképe. A víz a Hold ivadéka, amely minden nemzetnél androgün istenség.

A fejlődés az analógia törvényei szerint ugyanúgy megy végbe a Kozmoszban, mint a legkisebb bolygó keletkezésénél. Tehát a fent lejátszódó dolgok – alkalmazva ezt a működési módra az Univerzum megjelenésének idején – alkalmazandók Földünk kialakulásának esetében is.

A most ismertetett stanza azzal kezdődik, hogy harminc „crore-ról", azaz 300 millió évről beszél. Megkérdezhetik: Mit tudhattak a régiek a geológiai korszakok időtartamáról, amikor még a modern tudósok vagy matematikusok sem tudják kiszámítani e korszakok hosszát, még megközelítő pontossággal sem? Akár rendelkeztek ehhez jobb eszközökkel, akár nem – kijelenthető, hogy az állatövük azt bizonyítja, hogy igen –, a régi brahmanák kronológiáját amennyire csak lehet, olyan hitelesen fogjuk bemutatni.

A brahmanák kronológiája

Nincs nagyobb rejtély a tudományban, nincs reménytelenebbül megoldhatatlan problémája, mint a kérdés: Milyen idős – akár csak megközelítőleg is – a Nap és a Hold, a Föld és az ember? Mit tud a modern tudomány a világkorszakok időtartamáról, vagy akár csak a geológiai időszakok hosszáról?

Semmit, egyáltalán semmit.

Ha kronológiai információért fordulunk a tudományhoz, akkor azok, akik őszinték és igazmondók, mint például Pengelly, a kiváló geológus, azt mondják: „Ezt nem tudjuk."[II/44] Annyit megtudhatunk, hogy eddig még nem lehetett megbízható számadatokkal megbecsülni a világ és az ember korát, és hogy ez mind a geológia, mind az antropológia számára síkos terület. Amikor azonban az ezoterikus filozófia egyik tanulmányozója elő mer hozakodni az okkult tudomány tanításaival, azonnal letorkolják. Miért kell ennek így lennie, amikor a legnagyobb tudósok saját fizikai módszereikre támaszkodva még csak megközelítő egyetértésre sem tudtak jutni?

Igaz, hogy a tudományt aligha lehet hibáztatni ezért. Valóban, a történelem előtti idők örök sötétségében a kutatók utat vesztenek abban a labirintusban, amelynek folyosói sehová sem nyílnak, és lehetetlenné teszik a kijutást az ősi múltba. Beleveszve saját ellentmondó feltevéseik útvesztőjébe, visszautasítva – szokásuk szerint – a keleti hagyomány bizonyítékait, vezérfonal vagy bármilyen mérföldkő segítsége nélkül mi mást tehetnének a geológusok vagy az antropológusok, mint hogy felvegyék Ariadné vékony fonalát ott, ahol először észreveszik, és azután találomra nekivágjanak az útnak? Ezért azt mondják elsőre, hogy a legtávolabbi időpontot, amiről rendelkezünk dokumentációs feljegyzéssel, az antropológia általában úgy tekinti, mint „a történelem előtti korszak legkorábbi ténylegesen látható pontját", hogy az *Encyclopedia Britannica* cikkírójának szavait idézzük.

Ugyanakkor bevallja, hogy „e korszak mögött a történelem előtti korok hatalmas meghatározhatatlan sorozata húzódik meg".

Először is ezekkel a meghatározott „korokkal" fogjuk kezdeni. Ezek csak az anyag puszta szeme számára „történelem előttiek". Minden faj látnoka vagy prófétája spirituális sas-szeme számára Ariadné fonala szakadás vagy törés nélkül húzódik a „történelmi korszakokon" túl, biztosan és folyamatosan, egészen az idők kezdetéig, a fonalat tartó kéz pedig túlságosan is hatalmas, semhogy elejtse, vagy elszakadni engedje. Léteznek feljegyzések, bár a beavatatlanok elutasítanák azokat, mint fantázia-szültéket. Pedig valójában többet közülük hallgatólagosan elfogadnak a filozófusok és nagy tudású emberek, míg változatlan visszautasításban csak az *ortodox* tudomány hivatalos és közös testülete részesíti őket. Mivel pedig ez utóbbi még

[II/44] Hasonló beismerést tett Lefèvre professzor *Philosophy* című munkájának 481. oldalán.

csak egy megközelítő elképzelést sem hajlandó adni a geológiai korszakok időtartamáról – eltekintve néhány egymással ütköző és ellentmondó hipotézistől – lássuk, mit taníthat az árja filozófia nekünk.

Ahogyan már mondtuk, az ilyen számítások, amelyeket a *Manu* és a *Purâna*-k megadnak – eltekintve néhány jelentéktelen és teljesen nyilvánvaló *szándékos* túlzástól – szinte azonosak az ezoterikus filozófiában tanítottakkal. Ez láthatóvá válik, ha a kettőt összehasonlítjuk bármilyen elismert ortodoxiájú naptárban.

Minden ilyen naptár közül a legjobb és legteljesebb jelenleg Dél-India művelt brahmanjainak jótállása mellett a már említett tamil naptár, az úgynevezett *Tirukkanda Panchanga,* amelyet – mint mondják – Asuramaya adatainak titkos töredékeiből, és azoknak tökéletesen megfelelve szerkesztettek össze. Ahogyan Asuramaya-ról azt mondják, hogy ő volt a legnagyobb csillagász, még azt is suttogják róla, hogy ő volt a „Fehér Sziget" leghatalmasabb „varázslója", amit „a bűn befeketített", vagyis Atlantisz szigetén.

A „Fehér Sziget" szimbolikus név. Asuramaya a *Jñâna-bhâskara* hagyományai szerint nyugaton Romaka-pura-ban élt, ez a név pedig célzás a harmadik faj „Izzadság-szülötteinek" földjére és bölcsőjére. Ez az ország vagy kontinens már korokkal Asuramaya élete előtt eltűnt, mert ő atlantiszi volt. Viszont közvetlen leszármazója volt a Bölcs Fajnak, a *halhatatlan fajnak*. Sok legenda kering erről a hősről, Sûrya-nak, magának a Napistennek a tanítványáról, ahogyan az indiai leírások állítják. Nem sokat számít, vajon az egyik vagy a másik szigeten élt, a lényeges az, hogy bebizonyítsuk, nem egy mítoszról van szó, ahogyan ezt Dr. Weber és mások állítják. Még érdekesebb azonban az a tény, hogy az ősi korok e hősének szülőföldjét nyugaton levő Romaka-pura-nak nevezik, mert ez a név az ezoterikus tanításban szereplő izzadság-szülte fajokra, a „szülők pórusaiból született" emberekre enged következtetni. Szanszkrit nyelven a „ROMA-KÛPA" „haj-pórust" jelent. A *Mahâbhârata*-ban[II/45] egy Rauma-nak nevezett népről azt mondják, hogy őket Vîrabhadra, egy szörnyű óriás pórusaiból teremtették. Ő volt az, aki elpusztította Daksha áldozatát. Más törzsekről és népekről is állítják, hogy ilyen módon születtek. Mindezek a késői második és a korai harmadik fajra vonatkoznak.

A következő számokat az imént említett naptárból vettük. Lábjegyzetben mutatjuk be az eltéréseket az Ârya Samâj iskola számadataitól:

I.	A kozmikus fejlődés[II/46] kezdetétől a hindu Tarana évig (vagyis 1887-ig)	1,955,884,687 év
II.	Az (asztrális), ásványi, növényi és állati birodalmak fejlődési ideje az ember megjelenéséig	300,000,000 év[II/47]

[II/45] XII. 10,308.

[II/46] Az ezoterikus tanítás azt mondja, hogy ez a „kozmikus fejlődés" csak a Naprendszerünkre vonatkozik, míg az exoterikus hinduizmus – ha nem tévedünk – ezt a számot az egész univerzum rendszerére vonatkoztatja.

[II/47] Ez egy másik véleménykülönbség. Az okkultizmus azt mondja, hogy az ásványi, növényi és állati birodalmak asztrális ősalakjai fejlődtek ki ennyi idő alatt (300 millió év) az ember megjelenéséig, az előző kör levetett anyagait átalakítva, amelyek bár nagyon sűrűk és fizikaiak voltak a maguk ciklusában, viszonylag azonban éterikusak a jelenlegi középső körünk anyagiságához hasonlítva. Ennek a 300 millió évnek a lejártával a természet a lefelé tartó íven, a fizikai és anyagi felé vezető úton az emberiséggel kezdi, és lefelé haladva dolgozik, megkeményítve vagy anyagiasítva a formákat, ahogy halad előre. Tehát azok a kövületek, amiket az őskori rétegekben találtak – amelyek korának nem 18 millió, hanem több százmillió évet kell tulajdonítani –, valójában az előző kör formáihoz tartoznak, amelyek életük folyamán *az általunk ismert fizikainál* sokkal éterikusabbak voltak. Az, hogy mi megtaláljuk és kiássuk ezeket kézzelfogható formákként, az említett anyagiasodási vagy kristályosodási folyamatnak köszönhető, amely később, a negyedik kör elején kezdődött, a csúcspontját pedig az ember megjelenése után érte el, és párhuzamosan folytatódott az ember fizikai fejlődésével. Ez már önmagában is szemlélteti azt a tényt, hogy a Föld anyagiasultsági foka karöltve változik a lakóiéval. Most pedig az ember így találja meg kézzelfogható kövületek formájában azt, ami valamikor (jelenlegi érzékei számára) az alacsonyabb

III.	Az „emberiség” első megjelenése (a mi bolygói láncunkban) óta eltelt idő	1,664,500,987 év[II/48]
IV.	A Vaivasvata Manvantara[II/49] – vagy *Emberi* Korszak – beköszönte óta 1887-ig eltelt idő	18,618,728 év
V.	Egy Manvantara teljes időtartama	308,448,000 év
VI.	Tizennégy Manvantara és egy Satya Yuga korszak összesen jelenti Brahmâ egy napját, vagyis egy teljes Manvantarát, tehát	4,320,000,000 évet.
	Ezért egy Mahâ Yuga-ban van összesen:	4,320,000 év[II/50]
	A Kali Yuga kezdetétől 1887-ig eltelt:	4989 év.

Hogy ezt részleteiben még világosabbá tegyük, bemutatjuk Rao Bahadur P. Sreenivas Row számításait a *Theosophist* 1885. novemberi számából.

	Földi év
A földi halandó 360 napja 1 évet tesz ki.	1
A Krita Yuga tartama	1,728,000
A Tretâ Yuga tartama	1,296,000
A Dvâpara Yuga tartama	864,000
A Kali Yuga tartama	432,000
A fenti négy Yuga összesen egy Mahâ Yuga-t tesz ki	4,320,000
71 ilyen Mahâ Yuga alkotja egy Manu uralkodásának korszakát	306,720,000
14 Manu uralkodásának időtartama 994 Mahâ Yuga, amely összesen	4,294,080,000
Hozzáadva a Sandhi-kat, vagyis az egyes Manuk uralkodása közötti időközöket, amelyek összesen hat Mahâ Yugat-t tesznek ki	25,920,000
A 14 Manu uralkodásának és az interregnumoknak az összege	

birodalmak éterikus formái voltak. A fenti bráhmanai számok az A bolygón kezdődő fejlődésre és az első körre vonatkoznak. Mi ebben a kötetben csak a jelenlegi, negyedik körről beszélünk.

[II/48] A szerző nem vállalkozhat arra, hogy megmagyarázza ezt az eltérést és a változást, ami a három utolsó számcsoportban látható. Minden számítás szerint, ha a 300 milliót levonjuk, 1,655,884,687-nek kellene maradnia. A fent említett tamil naptárban azonban így van megadva, és így fordították le. A néhai Dayânand Sarasvati pandit, az Ârya Samâj alapítójának iskolája ezt az évszámot 1,960,852,987-ben adja meg. Lásd: *Ârya Magazine*, Lahore, amelynek a címlapján ez áll: „Ârya kor, 1,960,852,987”.

[II/49] Vaivasvata Manu az egyetlen emberi lény – egyes változatok még a hét Rishi-t is hozzáteszik –, aki a Matsya Avatâra allegóriában egy csónakban megmenekül a Vízözönből, mint Noé a bárkában. Ezért ez a Vaivasvata Manvantara lenne a „vízözön utáni” korszak. Ez azonban nem a későbbi „atlantiszi” vagy Noé-féle vízözönre vonatkozik, sem pedig a kozmikus „Vízözönre” vagy az elsötétülés Pralaya-jára, amely körünket megelőzte, hanem az emberiség megjelenésére az utolsó körben. Óriási különbség van azonban a különböző Pralayak között: mint a Naimittika, az alkalomszerű vagy véletlen, a Prâkritika, az elementális, az Atyantika, az abszolút és a Nitya, az örök. Ez utóbbit úgy írják le, mint „Brahmâ által az univerzum feltételes egybeolvasztása Brahmâ egy napjának végén”. Egy művelt brahman teozófus megkérdezte: „Vajon létezik-e olyan dolog, mint kozmikus Pralaya? Hiszen akkor a Logosznak (Krishnának) újra kellene születnie, Ő pedig Aja (nem-született).” Nem látjuk be, miért. A Logoszról csak metaforikusan mondják, hogy megszületik, ahogyan a Nap minden nap újraszületik, vagy inkább a Nap egyik sugaráról mondják, hogy reggel megszületik, és meghal, amikor letűnik, pedig csak egyszerűen feloldódik a szülő esszenciában. A kozmikus Pralaya a látható dolgokra vonatkozik, nem pedig az Arûpa, a forma nélküli világra. A kozmikus vagy Egyetemes Pralaya csak Brahmâ száz évének végén következik be, amikor – mint mondják – az egyetemes felbomlás megtörténik. Ahogyan az exoterikus írások mondják, akkor Avyaya, a Vishnu által szimbolizált Örök Élet magára ölti Rudra-nak, a Pusztítónak a természetét, belép a Nap hét sugarába, és fölissza az Univerzum valamennyi vizét. „Ilyen módon táplálva a hét szoláris sugár *hét nappá* tágul, és felgyújtja az egész Kozmoszt.”

[II/50] Mivel egy Mahâ Yuga Brahmâ egy napjának ezredrésze.

1000 Mahâ Yuga, amely egy Kalpa-t jelent, vagyis Brahmâ egy napját	4,320,000,000
Minthogy Brahmâ egy éjszakája ugyanilyen hosszú, így Brahmâ egy napja és egy éjszakája	8,640,000,000
360 ilyen nap és éjszaka alkotja Brahmâ egy évét	3,110,400,000,000
100 ilyen év alkotja Brahmâ egy korszakának, vagyis egy Mahâ Kalpa-nak a teljes időtartamát	311,040,000,000,000

Ezek az egész Indiában elfogadott exoterikus számok, és egészen jól illeszkednek a Titkos Munkák számaihoz. Ez utóbbiakat viszont még kibővítették több ezoterikus ciklusra való felosztással, amelyeket brahmani, könnyen érthető írások soha nem említenek, ezek egyike például a Yuga-k felosztása a faji ciklusokra, amiket máshol ismertetünk. A többit részleteikben természetesen sohasem hozták nyilvánosságra. Mindazonáltal ezek ismertek minden „kétszerszületett" (Dvija vagy beavatott) brahman számára, és a *Purâna*-k is tartalmaznak néhány rájuk vonatkozó burkolt utalást, amelyeket eddig még egyetlen gyakorlatias orientalista sem próbált meg kibogozni, de ha akarná, se tudná.

Ezek a szent csillagászati ciklusok mérhetetlenül ősiek, legnagyobb részüknek az a jellemzője, hogy a számításokat – ahogyan már megállapítottuk – Nârada és Asuramaya végezték. Az utóbbiról az a hír járja, hogy óriás és varázsló volt. De a vízözön előtti óriások – a Biblia szerinti Gibborim – nem voltak mind rosszak vagy varázslók, ahogyan ezt a keresztény teológia feltételezi, amely minden okkultistában a Gonosz szolgáját látja. Rosszabbak sem voltak, mint az „egyház sok hűséges fia". Egy Torquemada és egy Medici Katalin saját korukban bizonyára sokkal több rosszat tettek, méghozzá Mesterük nevében, mint bármely atlantiszi óriás vagy az ősi idők félistene, akár küklopszoknak, medúzának, vagy az Orphikus Titánnak, az Ephialtes-ként ismert kígyószerű szörnynek nevezték őket. Voltak *jó* „óriások" is a régi időkben, ahogyan ma is vannak *rossz* „pigmeusok". A Lankâ-i Rakshasa-k és Yaksha-k sem rosszabbak, mint a mi modern dinamitos merénylőink és a modern háborúk bizonyos keresztény és civilizált tábornokai. Ők pedig nem is mítoszok.

Ahogyan egy modern író valahol megjegyzi:

> Annak, aki nevetne Briareus-on és Orionon, nem szabadna elmennie Karnakba vagy Stonehenge-be, de még csak beszélnie sem szabad róluk.

Mivel az imént ismertetett brahmani számok nagyjából megegyeznek az ezoterikus rendszerünk számításaival, kérjük az olvasót, jól jegyezze meg azokat.

Az *Enciclopaedia Britannica*-ban azt találjuk a tudomány végső szavaként, hogy az ember létezése *csak* „néhány tízezer évre" nyúlik vissza. Nyilvánvaló, hogy ezek a számok 10,000 és 100,000 között ingadozhatnak, ezért nagyon keveset jelentenek, ha egyáltalán jelentenek valamit, és csak sűrűbbé teszik a kérdést körülvevő sötétséget. Ráadásul a baj az, hogy a tudomány az ember keletkezését a „jégkorszak előtti vagy utáni időszakra teszi, ha ugyanakkor kijelenti, hogy az úgynevezett „jégkorszak" egyszerűen a korszakok hosszú egymásutánja, amely

> bármilyen hirtelen változás nélkül ment át abba, amit emberi vagy legújabb kornak nevezünk… mivel a geológiai korszakok átfedése az idők kezdete óta szabály.[II/51]

Ez utóbbi „szabály" csak még rejtélyesebb, bár szigorúan tudományos és helyes információt eredményez, amely szerint:

> A mai ember pedig egykorú az Alpok völgyeiben és Finnországban található jégkorszakkal.[II/52]

[II/51] *Idézett mű*, „geológia" szócikk.

Ha tehát a Titkos Tanítás, sőt még az exoterikus hinduizmus és hagyományai nem adtak volna tanításokat ezzel kapcsolatban, akkor még ma is teljes bizonytalanságban lebegnénk az egyik tudományos iskola meghatározatlan „korszakai”, a másik „néhány tízezer éve” és a bibliai magyarázók 6000 éve között. Ez annak a számos oknak az egyike, amiért a modern idők tudósainak – jóllehet tiszteletreméltó – következtetéseit kénytelenek vagyunk figyelmen kívül hagyni minden olyan kérdésben, ami a történelem előtti őskorra vonatkozik.

A modern geológia és antropológia természetesen nem fogadhatja el a nézeteinket. E két tudománnyal szemben azonban az okkultizmusnak legalább annyi fegyvere van, mint a csillagászati és fizikai elméletekkel szemben. Hiába állítja Laing azt, hogy:

> A régebbi és az újabb képződményekre vonatkozó ilyen típusú [kronológiai] számítások nem *elméleten*, hanem pozitív tényeken alapulnak, amiket mindkét irányban csak bizonyos lehetséges tévedés[?] korlátoz.[II/53]

Az okkultizmus be fogja bizonyítani a tudományos beismerések alapján, hogy a geológia nagyon is sokat téved, gyakran még többet is, mint a csillagászat. Laing ugyanezen bekezdésében, amelyben pontosság tekintetében a csillagászattal szemben a geológiát tekinti elsőbbrendűnek, találunk egy olyan részt, amely éles ellentmondásban van a legjobb geológusok beismeréseivel. A szerző ezt mondja:

> Röviden, a geológia következtetései, legalábbis a szilur korszakig[II/54], amikor a dolgok jelenlegi rendje már meglehetősen összeállt, megközelítőleg [valóban] *tények* és nem *elméletek*, míg a csillagászati következtetések *adatokon* alapuló *elméletek,* amelyek oly bizonytalanok, hogy míg egyes esetekben valószínűtlenül rövid időt eredményeznek, … addig más esetekben szinte hihetetlen hosszú időt adnak.[II/55]

Ezek után biztosítja az olvasót, hogy a „legbiztosabb módszernek”:

> az tűnik, ha feltételezzük, hogy a geológia valóban bebizonyítja a dolgok jelenlegi rendjének időtartamát, ami 100 millió évnél valamivel többet tesz ki, a csillagászat pedig mérhetetlen hosszúságú, de ismeretlen időtartamot ad meg a múltra és a jövőre a Naprendszer születésére, növekedésére, teljes kifejlődésére, hanyatlására és pusztulására, aminek Földünk jelenleg lakható fázisban levő egyik kicsi bolygója.[II/56]

A múlt tapasztalataiból ítélve a legkisebb kétségünk nincs afelől, hogy ha egyszer válaszolni kellene „az exoterikus (és ezoterikus) árja kronológia abszurd, tudománytalan és nevetséges állításaira”, akkor mind a „hihetetlenül rövid eredményeket”, vagyis csak 15 millió évet megadó tudósok, a „600 millió évvel számoló” tudósok, valamint azok, akik elfogadják Huxley 1 milliárd évét,[II/57] „amikor az üledékképződés megkezdődött Európában”, valamennyien ugyanolyan dogmatikus álláspontot fognak elfoglalni. Azt sem fogják elmulasztani, hogy emlékeztessék az okkultistát és a brâhmant, hogy az egzakt tudományt csakis a modern tudósok képviselik, akiknek kötelességük, hogy harcoljanak a „pontatlanság” és a „babonaság” ellen.

Földünk „lakhatósági fázisa” csak a dolgok *jelenlegi rendjére* vonatkozik, és csak a jelenlegi emberiségre, annak mostani „bőrruhájára” és foszfortartalmú csontjaira és agyára.

Készek vagyunk elfogadni a geológia által ajánlott 100 millió évet, minthogy azt tanultuk, hogy a jelenlegi fizikai emberiség – másként a Vaivasvata emberiség – csak 18 millió évvel ezelőtt kezdődött. De a geológia, amint bemutattuk, nem szolgál tényekkel a geológiai kor-

---

[II/52] *Ugyanott*. Ez még a bibliai 6000 éves „Ádám-kronológiát” is lehetővé teszi.

[II/53] *Modern Science and Modern Thought,* 48. oldal.

[II/54] A szilur korszakig, ami a puhatestűeket és az egyéb állati életet illeti, rendben van, de mit tudnak az emberről?

[II/55] *Ugyanott, idézett részlet*.

[II/56] *Ugyanott,* 49. oldal.

[II/57] Winchell: *World-Life,* 180. oldal.

szakok időtartamáról, még annyival sem, mint a csillagászat. W. Pengelly, a Királyi Társaság tagja mértékadó levelében – amelyből máshol már idéztünk – ezt mondja:

> Jelenleg *lehetetlen,* és talán soha nem is lesz lehetséges a geológiai korokat – még megközelítőleg sem – évekbe vagy akár évezredekbe összefoglalni.

Mivel pedig eddig még másfajta emberi maradványokat nem ástak ki, csak olyat, amilyen az ember *jelenlegi formája,* – végeredményben mit tudhat a geológia az emberről? Nyomon követik a zónákat vagy rétegeket, és azokkal együtt az ősi állati életet, le egészen a szilur korig. Amikor majd ugyanilyen módon nyomon követik az embert annak ősi protoplazmikus formájáig, akkor majd hajlandók leszünk elismerni, hogy tudhat valamit az ősi emberről. Lehet, hogy nem túlságosan fontos „a mai ember gondolkodásának szempontjából a modern tudományos felfedezésnek az a megállapítása", hogy

> az ember egy 15 millió évig tartó korszak utolsó 50 ezer évében, vagy pedig egy 150 millió évig tartó korszak utolsó 500 ezer évében állandó, bár lassú fejlődésen ment keresztül.[II/58]

ahogyan ezt S. Laing közli olvasóival, de ez az okkultisták állításaihoz képest nagyon is sok. Ha az utóbbiak nem bizonyítják be azt, hogy megvan a *lehetősége,* esetleg teljes bizonyossága annak, hogy az ember már 18 millió évvel ezelőtt élt, akkor lehet, hogy jobb lett volna a *Titkos Tanítást* meg sem írni. Ebben az irányban kell tehát erőfeszítéseket tennünk, és éppen a modern geológusok és a tudósok azok, akik bizonyítékot fognak szolgáltatni erre a tényre majd a VI. kötetben. Eközben és annak a ténynek ellenére, hogy az orientalisták a hindu kronológiát állandóan „tényleges" számítási alap nélküli képzelgésként mutatják be,[II/59] ami egy egyszerű „gyermekes dicsekvés", ugyanakkor gyakran kiforgatják értelméből azért, hogy azt a nyugati elméletekkel összeegyeztethessék. Soha számokkal annyit nem vacakoltak, annyira értelmükből ki nem forgattak, mint a Yugá-k és a Mahâ Yugá-k híres, 4, 3, 2-vel kezdődő, és más számjegyekkel folytatott számaival.

Mivel a történelem előtti események teljes ciklusa, mint a fajok fejlődése és átalakulása, valamint az ember rendkívüli ősisége a fenti kronológián alapul, különösen fontos, hogy azt más, létező számításokkal ellenőrizzük. Ha a keleti kronológiát elutasítják, akkor legalább meglesz az a vigaszunk, hogy semmilyen más kronológia – akár a tudomány, akár az egyházak számai – sem lesz egy hajszálnyival sem megbízhatóbb. Ahogyan Max Müller professzor mondja, gyakran éppen olyan fontos bebizonyítani egy dolog valótlanságát, mint rámutatni arra, mi a valóság. Ha pedig egyszer sikerül rámutatnunk mind a keresztény, mind a tudományos számítások tévedéseire – megadva nekik azt a méltányos lehetőséget, hogy azt a mi kronológiánkkal összehasonlíthassák –, akkor egyiknek sem lesz ésszerű alapja annak kijelentésére, hogy az ezoterikus számok kevésbé megbízhatók, mint a sajátjaik.

Emlékeztetnünk kell itt az olvasót a korábbi munkánkban, az *Isis Unveiled*-ben[II/60] szereplő néhány megjegyzésre a néhány oldallal korábban idézett számokkal kapcsolatban.

Ma már néhány további ténnyel ki lehet egészíteni az ott ismertetett információt, amelyek már minden orientalista számára ismertek. A 4,320-as sorozat – további számjegyekkel megtoldva – szentsége mögött az a tény húzódik meg, hogy a sorozatot alkotó számjegyek mind külön, mind együttesen, különböző variációkban, egytől egyig a természet legnagyobb misztériumait szimbolizálják. Valóban, akár külön vesszük a 4-et, vagy a 3-at, vagy a kettőt együtt, hogy 7 legyen, akár pedig mind a hármat, 4, 3, 2, összeadva, hogy 9 legyen, mindezek a számok megjelennek a legszentebb és okkultabb anyagokban, és megörökítik a természet működéseit annak örökkévaló, periodikus jelenségeiben. Ezek soha nem tévedő, állandóan visszatérő számok, és a természet titkait tanulmányozó előtt felfednek egy valódi, isteni rendszert, a kozmogónia intelligens tervét, amely az idő, a korszakok, a láthatatlan hatások, a csil-

---

[II/58] *Idézett mű,* 49. oldal.
[II/59] Wilson: *Vishnu Purâna*, I. kötet, 51. oldal.
[II/60] I. kötet, 32. oldal.

lagászati jelenségek természetes kozmikus felosztását eredményezi, azok hatásaival és visszahatásaival a földi, sőt az erkölcsi természetre, a születésre, a halálra és a növekedésre, az egészségre és a betegségre. Mindezek a természeti események magában a kozmoszban végbemenő ciklikus folyamatokon alapulnak, és azoktól függenek. Ezek a ciklusok periodikus hatóerőket hoznak létre, amelyek kívülről hatnak, befolyásolják a Földet és mindent, ami rajta él és lélegzik bármely Manvantara kezdetétől a végéig. Az okok és okozatok lehetnek ezoterikusak, exoterikusak, és úgymond „endexoterikusak".

Az *Isis Unveiled*-ben írtuk azt, amint most megismételünk: *Mi egy ciklus alján vagyunk, és nyilvánvalóan egy átmeneti állapotban.* Platón az Univerzum intellektuális fejlődését minden ciklus folyamán termékeny és terméketlen periódusokra osztja. Az evilági régiókban a különböző elemek szférái örökre tökéletes harmóniában maradnak az isteni természettel – mondja Platón – „de részei", mivel túlságosan közel vannak a földhöz, és a földi dolgokkal (vagyis az anyaggal, tehát a gonosz birodalmával) keverednek, „néha megfelelnek az (isteni) természetnek, néha ellentétesek azzal". Amikor a minden elemet magában foglaló egyetemes éterben ezek a körforgások – amiket Eliphas Lévi „az asztrálfény áramlásainak" nevezett – az Isteni Szellemmel harmóniában mennek végbe, akkor Földünk és mindaz, ami hozzá tartozik, termékeny szakaszba kerül. A növények, állatok és ásványok okkult erői mágikusan vonzódnak a „felsőbb természetekhez", az ember Isteni Lelke pedig tökéletes megértéssel van ezen „alsóbbrendű" természetek iránt. A terméketlen időszakokban azonban az utóbbiak elveszítik mágikus vonzódásukat, és az emberiség többségének szellemi látóképessége annyira vakká válik, hogy minden érdeklődését elveszíti saját Isteni Szellemének magasabb rendű képességei iránt. Jelenleg ilyen terméketlen periódusban vagyunk. A XVIII. század, amelynek során a szkepticizmus rosszindulatú láza elfojthatatlanul kitört, a hitetlenséget, mint örökletes betegséget hagyta a XIX. századra. Az isteni értelemre fátyol borult az emberben, egyedül állati elméje „filozofálgat". A filozofálgatással pedig hogyan érthetné meg a „Lélek Tanát"?

Ahhoz, hogy ne szakítsuk meg elbeszélésünk fonalát, ezekkel a ciklikus törvényekkel kapcsolatban néhány érdekes bizonyítékot az V. kötetben fogunk bemutatni, addig pedig folytatjuk a geológiai és faji ciklusokra vonatkozó magyarázatainkat.

III. STANZA: KÍSÉRLETEK AZ EMBER MEGTEREMTÉSÉRE

11. A Demiurgos leszállása. 12. A holdi istenek parancsot kapnak a teremtésre. 13. A magasabb istenek visszautasítják.

11. ELJÖTT AZ URAKNAK URA. A FÖLD TESTÉBŐL ELVÁLASZTOTTA A VIZEKET, ÉS EZ LETT AZ ÉGBOLT ODAFENN, AZ ELSŐ ÉG.[III/1]

Ebben a kérdésben a hagyomány ismét egyetemes. Ugyanígy hangzik a legkorábbi változatában, amelyeket a *Purâna*-kban ismételnek el, mint a legkésőbbiben, a mózesi leírásban. Az előbbiben ez áll:

> Az Úr [az Isten, Brahmâ formájában], amikor a világ egyetlen óceánná vált, elhatározta, hogy mivel a vizekben fekszik a föld, és kívánatos azt kiemelni [elválasztani azt], önmagát egy másik formában teremtette meg. Ahogyan az előző Kalpában [Manvantarában] a teknősbéka alakját öltötte fel, úgy ebben egy vadkan formáját vette fel, stb.[III/2]

[III/1] Az atmoszféra vagy légkör, az égbolt.
[III/2] *Harivamsha,* I. 36.

Az elohimi „teremtésben”[III/3] „Isten elválasztotta a vizektől az égboltozatot, s megjelent a *szárazföld*”. Ekkor jön az a hagyományos szeg, amelyre a kabbalista értelmezés ezoterikus részét akasztják.

12. A NAGY CHOHAN-OK[III/4] HÍVTÁK A HOLD URAIT, A LEVEGŐ-TESTŰEKET. „TEREMTSETEK EMBEREKET,[III/5] OLYAN TERMÉSZETŰ EMBEREKET, MINT TI VAGYTOK. ADJÁTOK MEG[III/6] FORMÁIKAT BELÜLRŐL. A FÖLD[III/7] MAJD MEG-ALKOTJA A KÜLSŐ BURKOKAT.[III/8] HÍM-NŐK LESZNEK. A LÁNG URAI IS…”

Kik a „Hold Urai”? Indiában Pitri-knek vagy „Holdbeli Ősöknek” hívják őket, de a héber kézirat-tekercsekben maga Jehova az, aki a „Hold Ura”, összefoglalóan, mint a Seregek, de úgy is, mint az Elohim egyike. A héberek csillagászatát, és az „*idővel* kapcsolatos szertartásaikat” a Hold szabályozta. Egy kabbalista, miután megállapítja, hogy „Dániel… az isteni előrelátást meghatározott *időkben* észleli”, és hogy János Jelenései „egy gondosan kimért *négyszögletes* városról beszélnek, amely a mennyből ereszkedett alá”, majd így folytatja:

> de a mennyek éltető ereje főként a *Holdban* helyezkedik el… A Hold volt a héber יהוה [Jehova]. Szt. Pál pedig ezt írja elő: „Senki meg ne ítéljen benneteket azért, mert betartjátok a hetedik napot és *az újhold napját, – ezek a jövendő dolgok árnyéka*; de a test (vagy az anyag) Krisztusé”, vagyis Jehováé. A hatalomnak ez a szerepe az, ami „a terméketlen nőt gyermekek boldog anyjává tett”, „mert azok Jehova ajándékai”. Ez a magyarázata annak, hogy miért tiltakozott Súnemita férje az ellen, hogy felesége elmenjen az Isten emberéhez: „ma nincs sem *újhold*, sem szombat”. A csillagképek élő spirituális erői hatalmas háborúkat hoztak, amiket a csillagok és a bolygók mozgásai és helyzetei jeleztek, és különösen a Hold, a Föld és a Nap együttállásai okoztak ilyeneket. Bentley magyarázatokat fűzött a hinduk „háborújához az istenek és az óriások között”, amit i.e. 945-ben[!] a Hold felszálló csomópontjában történő napfogyatkozás jelzett. Ekkor született[III/9] vagy jött létre a tengerből SRI (Sarai, S-r-i, a héber Ábrahám felesége[I-II/10]), aki a nyugatiak Vénusza-Afroditusza [*sic*] volt, a „hold-nap év, vagy a hold jelképe [mivel Sri a Hold felesége – lásd a lábjegyzetet], a növekedés istennője”.[III/11] [Ezért] „a holdév és holdhónap pontos időtartamának tájékozódási pontja és emlékműve, amelynek segítségével ezt a ciklust [a nap 19 tropikus évét és a hold 235 fordulatát] ki lehetett számítani, a Sínai hegy, amelyre az Úr Jehova leszállt”… Pál [azután] egy misztériumokba beavató tanítóként beszél, amikor Ábrahám szabad asszonyáról és rab asszonyáról ezt mondja: „Mert ez a Hágár (Ábrahám rab asszonya) a Sínai hegy Arábiában”. Hogyan lehetett egy asszony egy hegy? És egy ilyen hegy! Mégis, bizonyos értelemben… az volt, és nagyon csodálatosan igaz értelemben. Hágár neve héberül הגר, amelynek számértéke 235, vagyis pontosan a 19 trópusi évvel egyenlő holdhónap, amellyel ez a ciklus teljessé válik, és így a hasonlatot helyessé teszi. A Sínai hegy

---

[III/3] *Mózes Könyve*, I. 6-9.

[III/4] Az Urak.

[III/5] Mondták nekik.

[III/6] Vagyis a Jîva-knak vagy Monádoknak.

[III/7] A Földanya vagy a természet.

[III/8] A külső testek számára.

[III/9] Legalábbis Bentley csodálatos kronológiája szerint, aki azokban az időkben írt, amikor még a bibliai kronológia kétségbevonhatatlan volt, továbbá azon modern orientalisták szerint is, akik a hindu dátumokat összetömörítik, amennyire csak tudják.

[III/10] Nos, Srî Bhrigu leánya, aki a Prajâpati-k és Rishi-k egyike, a Bhrigu-knak, a „Fogyasztóknak”, az istenek légies osztályának a vezetője. Ő Lakshmî, Vishnu felesége, és ő Gaurî is, „Shiva menyasszonya”, valamint ő Sarasvatî, a „vizes”, Brahmâ felesége, mert a három Isten és Istennő egyet jelent a három aspektus alatt. Olvassuk el Parâshara magyarázatát a *Vishnu Purâna*-ban, (Wilson, I. köt. I. fej. 119. old.) és meg fogjuk érteni. „Shrî ura a Hold – mondja, és – Shrî Nârâyana-nak, az Istenek Istenének a felesége”. Shrî vagy Lakshmi (Vénusz) Indrânî is, ahogyan Sarasvatî is, mert Parâshara szavaival: „Hari [vagy Îshvara, az „Úr”] mindaz, amit férfinek nevezünk [az Univerzumban], Lakshmî pedig mindaz, amit nőnek tartunk. Rajtuk kívül nincs semmi más.” Ezért Lakshmî a női, „Isten” pedig a férfi természet.

[III/11] Shrî a „szerencse és a jómód” istennője, és maga is az.

ugyanis e bölcsesség ezoterikus nyelvén a holdév és a holdhónap pontos időtartamának emléke, aminek segítségével ki lehetett számítani ezt a spirituálisan életadó ciklust. Ezt a hegyet valóban a „Hold hegyének (Sin)" nevezték (lásd: Fuerst). Ugyanígy Ábrahám feleségének, Sarai-nak (SRI) nem lehetett addig gyermeke, amíg nevét Sarah-ra, שרה, nem változtatták, amely megadta neki e holdbeli hatás jellegét.[III/12]

Mindez tekinthető elkalandozásnak a főtémától, de nagyon is szükséges a keresztény olvasókra való tekintettel. Mert aki elfogulatlanul tanulmányozza egymás mellett Abram vagy Ábrahám, Sarai vagy Sarah – aki „szemrevaló" volt –, valamint Brahmâ és Sarasvatî vagy Shrî, Lakshmî-Vénusz történetét, és mindezek kapcsolatait a Holddal és a vízzel – különösen az, aki megérti a Jehova név valódi kabbalista jelentését és annak viszonyát és kapcsolatát a Holddal –, vajon kételkedhet-e abban, hogy Abram története Brahmâ történetén alapul, és hogy *Mózes Könyveit* ugyanabból a forrásból írták meg, ahonnan valamennyi régi nép merített? Az ősi szentírásokban minden allegorikus, és minden elválaszthatatlan kapcsolatban van a csillagászattal és a kozmolátriával, és ezeken alapul.

13. MINDEGYIK[III/13] A NEKI KIJELÖLT FÖLDRE MENT; HETEN, MINDEGYIK A SAJÁT RÉSZÉRE. A LÁNG URAI VISSZAMARADTAK. ŐK NEM AKARTAK MENNI, NEM AKARTAK TEREMTENI.

A titkos tanítások szerint az Isteni Ősapák a bolygó hét részén teremtettek embereket, „mindegyik a saját részén", vagyis mindegyik egy külsőleg és belsőleg különböző fajt, különböző területeken. Ezt a poligenista kijelentést máshol, a VII. Stanzában vizsgáljuk meg. De kik „Ők", akik teremtenek, és kik a „Láng Urai", akik „nem akartak teremteni"? Az okkultizmus a „Teremtőket" tizenkét osztályba sorolja. Ezek közül négy elérte a „Felszabadulást" a „Nagy Korszak" végére, az ötödik készen áll az elérésére, de még tevékeny marad az értelmi síkokon, hét osztály viszont még a karmikus törvény irányítása alatt áll. Ez utóbbiak azok, akik a láncunk embernek helyet adó bolygóin tevékenykednek.

Az exoterikus hindu könyvek a Pitri-k hét osztályát, és közülük az Ősapák vagy az Ősök két meghatározott fajtáját említik: a Barhishad-okat és az Agnishvâtta-kat, vagyis azokat, akik rendelkeztek a „szent tűzzel", és azokat, akikből hiányzott. Úgy tűnik, a hindu szertartástan az áldozati tüzekkel kapcsolja őket össze, valamint a Grihastha (családapa) bráhminokkal korábbi inkarnációkban, azokkal, akik korábbi életeikben megfelelően ápolták a házi szent tüzeket, és azokkal, akik *nem* így tettek. Azt mondják, a megkülönbözetés a *Védák*-ból származik. Az (ezoterikusan) első és legmagasabb osztályt, az Agnishvâtta-t az exoterikus allegóriában a Grihastha-k vagy Brahman-családapák képviselik, akik, mivel elmulasztották a házi tüzek ébrentartását és az égetett áldozatok bemutatását más Manvantarákban töltött régebbi testet öltéseikben, elveszítették minden jogukat, hogy nekik tűzzel történő áldozatokat mutassanak be. Ezzel szemben a Barishad-oknak, mivel ők olyan brahmanák, akik fenntartják a családi szentelt tüzeket, a mai napig is így adják meg a tiszteletet. Ennek következtében az Agnishvâtta-kat úgy ábrázolják, mint akikből hiányzik a tűz, míg a Barishad-ok rendelkeznek azzal.

Az ezoterikus filozófia azonban az eredeti minősítést a két osztály természete közötti különbséggel magyarázza. Az Agnishvâtta Pitri-kből hiányzik a „tűz", vagyis a teremtő szenvedély, mert ők túlságosan isteniek és tiszták. Viszont a Barishad-ok, mivel ők a Földünkkel sokkal szorosabb kapcsolatban álló Hold-szellemek, a forma, vagyis a porból való Ádám teremtő Elohim-jává váltak.

Az allegória azt mondja, hogy Sanandana és a többi Vedha-k, Brahmâ fiai és első leszármazottai:

[III/12] *Masonic Review* (Cincinnati), 1886. június, „The Cabbalah" c. cikk, 15-17. old.
[III/13] A Holdistenek.

> Vágy és szenvedély nélküliek voltak, a szent bölcsesség által inspiráltak, akik idegenkedtek az univerzumtól, és *nem kívántak utódokat*.[III/14]

Ez tehát a slokában levő „Nem akartak teremteni” szavak jelentése, amit a Kommentár a következőképpen magyaráz:

„A Teremtőerő őseredeti kiáradásai túl közel vannak az Abszolút Okhoz. Ezek átmeneti és szunnyadó erők, amik majd csak a következő és a további fokozatokban fejlődnek ki.”

Ez világos magyarázat. Ezért mondják Brahmâ-ról azt, hogy megdühödött, amikor látta, hogy a

> végtagjaiból [*gâtra*] keletkezett, megtestesült szellemek nem akarják megsokszorozni önmagukat.

Ezek után az allegóriában Brahmâ megteremt további hét elme-szülte fiat,[III/15] név szerint a következőket: Marichi, Atri, Angiras, Pulastya, Pulaha, Kratu és Vasishta – az utolsót gyakran Daksha-val helyettesítik, a legtermékenyebbel a Teremtők között. A legtöbb szövegben Vasishtha-Daksha e hét fiát a *harmadik* Manvantara hét Rishi-jének nevezik. A „harmadik Manvantara” kifejezés egyaránt vonatkozik a harmadik körre és a negyedik kör harmadik gyökérfajára és annak alfajaira. Ezek mind a Föld különféle lényeinek teremtői, a Prajâpati-k, ugyanakkor a korai Manvantarákban vagy fajokban isteni reinkarnációkként jelennek meg.

Így világossá válik, hogy az Agnishvâtta-kat – akikből hiányzott az erősebb „teremtő tűz”, ennélfogva nem voltak képesek fizikai embert teremteni, mivel nem rendelkeztek semmilyen „formával”, amelynek mását vagy az asztrális testet kivetíthették volna – az exoterikus allegóriákban miért mutatják be jógikként, Kumâra-kként (szűz ifjakként), akik „lázadókká” váltak, Asurá-kká, akik harcban és szemben álltak az Istenekkel.[III/16] Mégis egyedül ők azok, akik teljessé tudták tenni az embert, vagyis öntudatos, csaknem isteni lénnyé tudták tenni, egy Istenné a földön. A Barhishad-ok, noha rendelkeztek a „teremtő tűzzel”, híjával voltak a magasabb Mahat-i elemnek. Mivel egy síkon vannak az alacsonyabb „princípiumokkal” – azokkal, amelyek megelőzik a sűrű, tárgyiasult anyagot – így csak a külső embert teremthették meg, helyesebben a fizikai ember modelljét, az asztrális embert. Így bár Brahmâ – Mahat együttese, vagyis az Egyetemes Isteni Elme – őket bízta meg a feladattal, a „teremtés misztériuma” megismétlődik a Földön, csak fordított értelemben, mintha egy *tükörkép* lenne.

Ők azok, akik képtelenek megteremteni a szellemi halhatatlan embert, akik a fizikai lény értelem nélküli modelljét (az asztrálist) kivetítik, és ahogyan látni fogjuk, akik nem akartak szaporodni, akik feláldozták magukat a szellemi emberiség javára és üdvözítésére. Ahhoz, hogy a *hetes ember* teljes legyen, vagyis hogy a három alacsonyabb princípiuma kiegészüljön, és összekötődjön a spirituális monáddal – amely soha nem lakozhatna egy ilyen formában másként, csak *tökéletesen szunnyadó állapotban* –, két összekötő „princípiumra” van szükség: a manaszra és a kâmára. Ehhez pedig a plerôma ötödik és harmadik állapota középső princípiumának élő Szellemi Tüzére van szükség. Ez a Tűz azonban a Háromszögek birtokában van, nem pedig a (tökéletes) Kockákéban, amelyek az angyali lényeket szimbolizálják.[III/17] Az

---

[III/14] *Vishnu Purâna*, I. köt. VII. Wilson fordítása: I. 101. old.

[III/15] Lásd *Mahâbhârata, Mokshadharma Parvan*.

[III/16] Mert ahogyan az allegória mutatja, az Istenek, akiknek nem volt saját személyes érdemük, és rettegtek azoknak az önmaguktól törekvő, testet öltő lények szentségétől, akik aszkétákká és jógikká váltak, és így azzal fenyegettek, hogy megzavarják az előbbiek hatalmát az önmaguk által megszerzett hatalommal, beárulták őket. Mindezeknek mély filozófiai jelentése van, és az isteni erők *saját erőfeszítés* útján történő kifejlesztésére és megszerzésére utal. A *Purâna*-kban néhány Rishi-jógit úgy mutatnak be, mint akik sokkal hatalmasabbak az Isteneknél. A Másodlagos Istenek, vagy a természet ideiglenes hatalmai (erői) arra vannak ítélve, hogy letűnjenek, csak az emberben levő rejtett spirituális lehetőségek azok, amik elvezethetik oda, hogy eggyé váljon a VÉGTELENNEL és az ABSZOLÚTTAL.

[III/17] A háromszög a Földön egy ötszöggé (ötszörösséggé) válik.

előbbiek az Első Teremtés óta maguk is rendelkeznek vele, és azt mondják róluk, hogy megszerezték a maguk számára, ahogyan ezt a Prométheusz-allegória bemutatja. Ezek az aktív, és ezért – égi szempontból – többé már nem „tiszta" lények. Független és szabad Értelmekké váltak, akiket minden teogónia a függetlenség és szabadság harcosaiként mutat be, ennek következtében – mindennapi értelemben – „az isteni passzív törvény elleni lázadókként". Ezek tehát azok a „Lángok" – az Agnishvâtta-k –, akik a sloka leírása szerint „hátramaradtak", ahelyett, hogy a többiekkel együtt mentek volna megteremteni az embert a Földön. Ennek az igazi ezoterikus jelentése azonban az, hogy a legtöbbjüknek az volt a végzete, hogy Én-ekként öltsenek testet az emberiség egy későbbi termésében.

Az emberi Én nem az Âtman, nem is a Buddhi, hanem a felső Manasz, az értelmes, öntudatos – magasabb szellemi értelemben vett – egoizmus intellektuális kivirágzása és gyümölcsbe érése. A régi munkák a Sûtrâtmâ síkján levő Karâna Sharîra-ként hivatkoznak rá, ami az „aranyfonál", amelyre gyöngyszemekként vannak felfűzve e magasabb Én különböző személyiségei. Az olvasó aligha értené meg a szöveget helyesen, ha elmondanánk – ahogyan a *félig-ezoterikus* allegóriákban szerepel –, hogy ezek a lények a visszatérő Nirvâni-k voltak az előző Mahâ-Manvantarákból, kiszámíthatatlan időtartamú korszakokból, amelyek az örökkévalóságban már leperegtek még kiszámíthatatlanabb időkkel ezelőtt. Néhány vedantista pedig talán azt mondaná: „Ez nem így van, a Nirvâni soha nem térhet vissza", ami igaz is az adott Manvantara folyamán, amelyhez tartozik, de téves, ha az örökkévalóság szempontjából nézzük. A szent slokákban ugyanis ez áll:

„A Ragyogó Fonál, amely elpusztíthatatlan, és csak a Nirvânában oldódik fel, újból kiemelkedik belőle a maga teljességében azon a napon, amikor a Nagy Törvény minden dolgot visszahív a cselekvésbe."

Ennek következtében, mivel a magasabb Pitri-knek vagy Dhyáni-knak nem volt benne a kezük az ember fizikai teremtésében, azt látjuk, hogy az őseredeti embert – aki a *szellemileg* „tűznélküli" Ősök testeiből áradt ki – légneműnek, tömörség nélkülinek és „értelem nélkülinek" írják le. Nem rendelkezett a középső princípiummal, ami a legmagasabb és a legalacsonyabb – a szellemi ember és a fizikai agy – közötti közvetítőként szolgálta volna, mert hiányzott belőle a Manasz. Azok a monádok, amelyek ezekbe az *üres* burkokban öltöttek testet, ugyanolyan öntudatlanok maradtak, mint amilyenek akkor voltak, amikor elváltak előző tökéletlen formáiktól és eszközeiktől. Egy *tiszta* szellemben ezen a síkunkon nincs meg a teremtés vagy az öntudat lehetségessége, hacsak annak túlságosan homogén, tökéletes – minthogy isteni – természete el nem keveredik egy már elkülönült esszenciával, és meg nem erősödik ennek következtében. Az Egyetemes Monádból kiáradó első hármasságot jelképező háromszögnek csak az alsó vonala az, ami megadhatja a szükséges tudatosságot az elkülönült Természet síkján. De hogyan tudták ezek a tiszta Emanációk, amelyeknek a fenti elv alapján (a mi értelmünkben) eredetileg maguknak is „öntudatlanoknak" kellett lenniük, ellátni az embert a szükséges princípiummal, hiszen maguk is aligha rendelkeztek vele?

A választ nehéz megérteni, hacsak az ember nem jól tájékozott a kozmikus újraszületések kezdet és vég nélküli sorozatának filozófiai metafizikájában, és nem ismeri meg jól a természet azon megváltozhatatlan törvényét, ami az ÖRÖK MOZGÁS, ciklikus és spirális – ezért fejlődő még látszólagos visszafejlődési szakaszában is. Az egy Isteni Princípium, a *Védák* név nélküli „AZ"-a, az Egyetemes Összesség, amely sem szellemi aspektusaiban és kiáradásaiban, sem pedig fizikai atomjaiban soha nem lehet „abszolút nyugalomban", Brahmâ Éjszakái kivételével. Ebből következik az is, hogy az „Első szülöttek" azok, akik egy Manvantara kezdetén először indulnak el, így ők az elsők, akik lemerülnek az anyagi világ alsóbb szféráiba. Nekik, akiket a teológiában „Trónoknak" neveznek, és akik „Isten székei", kell lenniük a Földön elsőként testet öltő embereknek. Így érthetővé válik, hogy ha az elmúlt Manvantarák végtelen sorozatára gondolunk, miért kellett az utolsóknak elsőnek jönniük, az elsőknek pedig utoljára.

Röviden, azt látjuk, hogy a magasabb angyalok számtalan aeonnal ezelőtt áttörték a „Hét Kört”, és „elrabolták” azokból a Szent Tüzet. Egyszerű szavakkal ez azt jelenti, hogy elmúlt megtestesüléseik során mind az alsóbb, mind a magasabb világokban azok minden bölcsességét – vagyis Mahat különböző erősségi szintű visszatükröződését – magukba olvasztották. Semmilyen lény, legyen akár angyali, akár emberi, nem érheti el a nirvána, vagyis az abszolút tisztaság állapotát, kivéve, ha korszakokon át szenvedett, és *megismerte* a rosszat éppen úgy, mint a jót, hiszen máskülönben az utóbbit nem érthetné meg.

Az ember és az állat között – amelyek monádjai vagy Jîvá-i alapjában véve azonosak – a gondolkodás és az öntudatosság áthághatatlan szakadéka húzódik. Mi az emberi elme magasabb aspektusában, honnan jön, ha nem egy magasabb, vagy isteni síkhoz tartozó lény esszenciájának egy része, sőt bizonyos ritka testet öltésekben a *tényleges esszencia?* Lehet-e az ember – az állati formában lakozó Isten – kizárólag az anyagi természet fejlődésének terméke, ahogyan az állat, amely külső formájában különbözik az embertől, de semmiképpen nem különbözik fizikai testének anyagaiban? Vajon ugyanaz a – bár kevésbé fejlett – monád hatja-e át, látva, hogy e kettő értelmi lehetőségei annyira különböznek egymástól, mint a Nap a szentjánosbogártól? Mi az, ami ily hatalmas különbséget hoz létre, hacsak nem az, hogy az ember egy állati test, *plusz egy élő isten* a fizikai burkán belül? Álljunk meg tehát, és tegyük fel magunknak komolyan a kérdést, függetlenül mind a materialista, mint a pszichológiai modern tudomány szeszélyeitől és álokoskodásaitól.

Elismerjük, bizonyos mértékig még az ezoterikus tanítás is allegorikus. Ahhoz, hogy ez felfoghatóvá váljon az átlagos értelem számára, a szimbólumok használatának megérthető formába öntése szükséges. Ebből származnak az exoterikus leírásokban az allegorikus és félmitikus elbeszélések, az ezoterikus tanításokban pedig csupán *félig* metafizikus és objektív ábrázolások. Mert a tisztán és transzcendentálisan spirituális megfogalmazások csak azok felfogó képességéhez vannak szabva, akik: *„szem nélkül látnak, fül nélkül hallanak, és érzékszervek nélkül érzékelnek”* – a Kommentár szemléletes kifejezése szerint. A túlságosan puritán idealistának szabadságában áll a tant spiritualizálni, míg a modern pszichológus egyszerűen meg fogja próbálni, hogy eltüntesse a „bukott”, de még mindig isteni ember-lelkünket, amely a *buddhival* való kapcsolódásában isteni.

A földi emberben lévő *isteni* ember magasrendű szellemi őseihez kapcsolódó misztérium igen mély. Az ember kettős teremtésére utalnak a *Purâna*-kban, bár annak ezoterikus jelentését csak úgy lehet megközelíteni, ha összehasonlítjuk a sok egymástól eltérő leírást, és úgy olvassuk, hogy szem előtt tartjuk a szimbolikus és allegorikus jellegüket. Ugyanez a helyzet a *Bibliával*, mind *Mózes Könyveiben,* mind Pál *Leveleiben*. Mert az a „Teremtő”, akit *Mózes Könyvének* második fejezetében az „Úr Istennek” neveznek, az eredeti szövegben Elohim, vagy az Istenek (az Urak), többes számban. Amíg pedig egyikük megteremti a porból való földi Ádámot, addig egy másik beleleheli az Élet Lélegzetét, egy harmadik pedig Élő Lelket teremt belőle, mindezt az értelmet magába foglalja az Elohim szó többes száma.[III/18] Pál pedig ezt mondja:

> Az első ember földből való, földi; a második ember (az utolsó, vagy legmagasabb), az Úr, mennyből való.[III/19]

[III/18] Ahogyan ezt Bunsen és mások is bebizonyították, Seth nemcsak a semiták – beleértve a korai zsidókat is – „őseredeti Istene”, hanem a „fél-isteni ősük” is. Mert – mondja Bunsen (*God in History*, I. 233-4.) – „A Genezis Seth-ét, Enoch (az ember) atyját úgy kell tekinteni, mint aki eredetileg párhuzamosan fut az Elohimból, Ádám atyjából eredőkkel”. „Bunsen szerint ez az Istenség (Seth isten) Észak-Egyiptom és Palesztina őseredeti istene volt” – állapítja meg Stanilad Wake a *The Great Pyramid* (61. oldal) című művében. Seth-et az egyiptomiak a későbbi teológiájukban elkezdték úgy tekinteni, mint egy „gonosz démont”, mondja ugyanez a Bunsen, mert Seth megegyezik Typhon-nal, és megegyezik a hindu démonokkal, ami logikus következmény.

[III/19] I. *Koritnh.* XV. 47.

Az árja allegóriában Brahmâ lázadó fiait szent aszkétákként és jógikként mutatják be. Minden Kalpában újraszületve általában megpróbálják hátráltatni az emberi teremtés munkáját. Amikor Daksha, a Prajâpati-k vagy Teremtők vezetője megteremti 10.000 fiát azért, hogy velük benépesítse a Földet, Nârada – Brahmâ egyik fia, a hatalmas Rishi és *gyakorlatilag* egy Kumâra, ha nem is hívják annak – közbelép, és kétszer meghiúsítja Daksha szándékát azzal, hogy ráveszi ezeket a fiakat, hogy maradjanak szent aszkéták, és mondjanak le a házasságról. Emiatt Daksha megátkozza Nâradá-t, hogy „emberként szülessen újra", mivel Brahmâ már korábban megátkozza azért, mert visszautasította a házasságot és az utódok nemzését. Az átok így hangzott: „Pusztulj el (jelenlegi [déva vagy angyali] formádban), és lakozzál a méhben" – vagyis válj emberré.[III/20]

Ugyanezen történet egymásnak ellentmondó számos változata ellenére is könnyű belátni, hogy Nârada Brahmâ „elsőszülött fiainak" abba az osztályába tartozik, akik valamennyien fellázadtak az állati nemzés törvényével szemben, amiért *emberekként* kellett testet ölteniük. Valamennyi védikus Rishi közül Nârada – ahogyan már bemutattuk – a legkevésbé érthető, mert a legszorosabban kapcsolódik az okkult tanításokhoz, különösen a titkos ciklusokhoz és Kalpá-khoz.

Ezzel a bölccsel kapcsolatos bizonyos ellentmondó kijelentések nagyon megzavarták az orientalistákat. Így úgy jelenik meg, mint aki határozottan visszautasítja azt, hogy „teremtsen", vagy utódai legyenek, sőt apját, Brahmâ-t „hamis tanítónak" nevezi, mert azt tanácsolja neki, hogy házasodjon meg, ahogyan utalnak rá a *Nârada-Pancha-Râtra*-ban. Mégis úgy beszélnek róla, mint a Prajâpati-k vagy Ősapák egyikéről! A *Nâradîya Purâna*-ban Nârada leírja a nőtlen adeptusok törvényeit és kötelességeit, mivel pedig ezek az okkult kötelességek véletlenül nem szerepelnek az európai múzeumok birtokában levő kb. 3000 stanza töredékeiben, a brahmanokat hazugoknak kiáltották ki. Az orientalisták elfelejtik, hogy a *Nâradîya*-ról azt tartják, hogy 25 ezer stanzát tartalmaz, és nem nagyon valószínű az, hogy ilyen kézirat avatatlan hinduk birtokában legyen, akik készek bármilyen értékes kincset egy tál lencséért eladni. Legyen itt elég annyi, hogy Nârada legfőképpen az okkultizmusban *a* Déva-Rishi, és hogy az okkultista, aki nem elmélkedik, elemzi és tanulmányozza Nâradá-t a hétszeresen ezoterikus megjelenésében, az sohasem lesz képes a mélyére hatolni bizonyos antropológiai, kronológiai vagy éppen kozmikus misztériumoknak. Nârada a már említett Tüzek egyike, és szerepet játszik e Kalpa fejlődésében annak kezdetétől a végéig. Olyan színész, aki a jelenlegi manvantarikus dráma minden egymást követő felvonásában, vagyis gyökérfajában megjelenik az ezotéria alaphangját megadó világ-allegóriákban, amelyekkel az olvasó az eddigiek során jobban megismerkedett. Vagy forduljunk más ősi írásokhoz és dokumentumokhoz, hogy a „Tüzek", a „Szikrák" és a „Lángok" kérdésében megerősítést nyerjünk? Vannak bőségesen, csak a megfelelő helyeken kell keresni.

A *Book of the Concealed Mystery* kabbalista írásban ezeket világosan kimondják, ahogyan a *Ha Idra Zuta Quadisha*, másként a „Kisebb szent gyülekezet" című műben is. A nyelvezet nagyon misztikus és burkolt, de azért érthető. Az utóbbiban a korábbi világok szikrái, az isteni kovakőből kipattanó „rezgő Lángok és Szikrák" között a „Dolgozó" nekifog az ember, a férfi és a nő teremtéséhez. (427.) Ezekről a „Lángokról és Szikrákról" – vagyis angyalokról és világaikról, a csillagokról és bolygókról – jelképes azt mondják, hogy kialszanak és elenyésznek, úgymond „megnyilvánulatlanok" maradnak addig, amíg a természet egy bizonyos folyamata be nem fejeződik. Annak bemutatásához, hogy mennyire sűrű fátyollal fedték el a nyilvánosság elől az antropogenezis legfontosabb tényeit, bemutatunk két idézetet a két kabbalista könyvből. Az első a *Ha Idra Zuta Quadisha*-ból származik:

[III/20] *Vâyu Purâna, Harivamsa,* 170.

429. Egy elviselhetetlen fényességű Fény-hordozóból [a hét szent bolygó egyikéből] egy sugárzó láng tört elő, óriási és hatalmas pörölyként magával ragadva azokat a szikrákat, amelyek az Előző Világokat alkották.

430. Ezek pedig a legfinomabb éterrel voltak összekeveredve és kölcsönösen összekötve, de *csak akkor, amikor egymással egyesültek*, még a Nagy Atya és a Nagy Anya is.

431. Magából *Hoa*-ból van AB, az Atya, és Magából *Hoa*-ból van Ruach, a Szellem, akik rejtve vannak a Napok* Ősében, abban pedig ez az éter rejtőzik.

432. Az pedig összekapcsolódott egy fény-hordozóval [egy bolygóval és annak angyalával vagy uralkodójával], amely kilépett azon elviselhetetlen ragyogású Fény-hordozóból, aki Aima, a Nagy Anya keblében rejtőzik.[III/21]

A *Zohar*[III/22] a következő, „a Pre-adamita Királyok" című idézete ugyancsak ezzel a misztériummal foglalkozik:

A Siphrah D'Tznioothah-ban megtudtuk, hogy: Az *At-tee'kah D'At-tee'keen*, az Ősöknek Őse, mielőtt elkészítette volna formáját, királyokat teremtett, és királyokat vésett, és királyokat tervezett [embereket, az állatok „királyait"], és ezek nem tudtak létezni. Amíg végül tönkretette őket, és *egy időre elrejtette őket.* Ezért írják azt, hogy „Ezek pedig azok a királyok, akik Edom földjén uralkodtak"… Addig azonban nem létezhettek, amíg *Resha'Hiv'rah*, a Fehér Fej, az *At'tee'-kah D'At'-tee'-keen*, az Ősök Őse, önmagát el nem rendezte. Amikor önmagát elrendezte, elkészített minden formát fent és lent… Mielőtt el nem rendezte önmagát saját formájában, nem voltak kialakítva mindazok, amelyeket ő létrehozni kívánt, és valamennyi világ megsemmisült… Ezek azért nem maradtak a helyükön, mert a királyok alakja sem úgy volt elkészítve, ahogyan kellett volna, és a *Szent Város még nem volt előkészítve.*[III/23]

A két allegorikus és metafizikai értekezés nyilvánvaló jelentése egyszerűen a következő: *A fejlődés törvénye szerint* és a *már előzőleg meglevő anyagból* mindaddig világok és emberek készültek, és megsemmisültek, amíg mind a bolygók, mind azok emberei – esetünkben a Földünk és a rajta levő állati és emberi fajok – olyanokká nem váltak, mint amilyenek most, a jelenlegi ciklusban. Tehát ellentétes poláris erők, a szellem és az anyag, a pozitív és a negatív, a férfi és a női egyensúlyba hozott összetételévé. Mielőtt az ember *fizikailag* férfivá és nővé válhatott volna, prototípusának, a teremtő Elohim-nak *asztrálisan* kellett elkészítenie formáját ezen a szexuális síkon. Vagyis az atomoknak és az organikus erőknek leszállva az adott differenciálódási síkra a természet által megkívánt rendbe kellett felsorakozniuk, és így – szeplőtelen módon – állandóan végrehajtva azt a törvényt, amelyet a kabbala „Egyensúlynak" nevez, amin keresztül az anyagiság jelenlegi szintjén minden, ami létezik, végső tökéletességében férfiként és nőként jelenik meg. Chokmah-nak, a Bölcsességnek, a férfi Sephira-nak, szét kellett áradnia Binah-*ba* és Binah-on *keresztül*, amely az értelmes természet, vagy a megértés. Ezért az emberek első gyökérfajának, amely nem és értelem nélküli volt, meg kellett buknia, és „egy időre el kellett rejtőznie". Vagyis az első faj nem halt ki, hanem megszűnt a második fajban, ahogyan bizonyos alacsonyabb életek és növények is teszik utódaikban. Ez egy általános átalakulás volt. Az első a második gyökérfajjá vált anélkül, hogy akár nemzette, létrehozta volna azt, akár kihalt volna.

„Ők együtt *haladtak tovább*", ahogyan az írás mondja: „Ő meghalt", és egy másik „uralkodott helyette".[III/24]

Miért? Azért, mert „a *Szent Város* még nem volt előkészítve". És mi a „Szent Város"? A Ma-qom – a szent hely, vagy szentély – a Földön, más szavakkal az emberi anyaméh, amely a Mennyei Anyaméh, a női Tér vagy őseredeti Káosz mikroszkopikus másolata és tükröződése,

---

* Itt: időtartam – a ford.

III/21 Lásd Mather: *Kabbalah Unveiled*, 302. oldal.

III/22 Fordítás Isaac Myer: *Qabbalah* című művében, 386. oldal.

III/23 *Zohar*, III. 135a, 292a, Brody szerk. *Indrah Zootah.*

III/24 *Mózes Könyve*, XXVI, 31. és köv. Myer: *Qabbalah, ugyanott.*

amelyben a férfi Szellem megtermékenyíti a Fiú, vagyis a látható világegyetem csíráját. Olyannyira, hogy a *Zohar*-ban, „A férfi és a női princípium kiáradásáról” szóló részben az szerepel, hogy e Földön, a „Szent Őstől” jövő Bölcsesség „nem ragyog csak a férfiben és a nőben”.

> (*Hokhmah*, a Bölcsesség az Atya, *Binah* pedig a Megértés, az Anya)… Amikor pedig egymással összekapcsolódnak, világra hozzák, kiterjesztik és szétárasztják az Igazságot. Ye-yeva Sabbah rabbi, vagyis az Öreg mondásaiból tudjuk ezt: Mi Binah, a Megértés? Amikor azonban egymásba kapcsolódnak, a י (Yod) a ה (Heh)-be, akkor megtermékenyülnek, és egy Fiút hoznak létre. Ezért azt *Binah*-nak, Megértésnek nevezik. Ennek jelentése: BeN YaH, azaz YaH Fia. Ez az Egész teljessége.[III/25]

Ez egyben a rabbik fallicizmusának a „teljessége” is, annak felmagasztalása, mivel az istenit lehúzzák az állatiba, a magasztost a földi durvaságba. A keleti okkultizmusban nem létezik semmi ilyen szemléletesen durva, sem az eredeti kabbalában, a kaldeai *Számok Könyvében*. Már elmondtuk az *Isis Unveiled*-ben:

> Nem találjuk bölcs dolognak a katolikus írók részéről, hogy méregfiolájukat ilyen megállapításokba ürítik: „Számtalan pagodában látjuk a fallikus követ, amelynek formája – a görög *batylos*-hoz hasonlóan – újra és újra a *lingham*… a Mahâ Déva durván illetlen formáját ölti”. Mielőtt sárral dobálnák meg azt a szimbólumot, amelynek mélységes metafizikai jelentése túlságosan magas a római katolicizmus, a különösképpen érzéki vallás modern bajnokai számára, kötelességük lenne lerombolniuk a legrégibb templomaikat, és megváltoztatniuk templomaik kupoláinak formáit. Az Elephanta-i Mahadeo, a Bhagulpore-i Kerek Torony, az iszlám minaretjei – akár lekerekítettek vagy hegyesek – az ősei a velencei Szent Márk tér Campanile oszlopának, a Rochester-i katedrálisnak és a modern milánói dómnak. Mindezek a templomtornyok, oszlopok, kupolák és keresztény templomok a *lithos*, a felálló fallosz eredeti elképzelésének megjelenítései.[III/26]

Mindazonáltal akárhogy is van, azt a tényt, hogy mindezek a héber Elohim-ek, Szikrák és Kerubok azonosak az ősi árják Déváival, a Rishi-eivel, a Tüzeikkel és Lángjaikkal, a Rudráikkal és a negyvenkilenc Agni-jukkal, kielégítő módon bizonyítja a kabbala.

IV. STANZA: AZ ELSŐ FAJOK TEREMTÉSE

14. Az emberek teremtése. 15. Ezek üres árnyékok. 16. A Teremtők bizonytalanok, hogyan teremtsenek *gondolkodó* embert. 17. Amire szükség van egy tökéletes ember megformálásához.

14. A HÉT SEREG, AZ AKARAT-SZÜLTE[IV/1] URAK, AZ ÉLETADÁS[IV/2] SZELLEME ÁLTAL SARKALLVA, KIVÁLASZTOTTÁK MAGUKBÓL AZ EMBEREKET, MINDEGYIK A SAJÁT TERÜLETÉN.

Az „Urak” levetették „árnyékaikat”, vagyis asztrális testeiket, ha ugyan feltételezhető egy olyan éterikus lényről, mint egy „holdbeli szellem”, hogy az alig érzékelhető testén kívül egy asztrális testnek is örvend. Egy másik kommentár azt mondja, hogy az Ősök *kilehelték* az első embert, ahogyan Brahmâ-ról is azt tartják, hogy kilehelte a Sura-kat vagy Isteneket, amikor azok Asura-kká (az Asu, lélegzet szóból) váltak. Egy harmadik kommentárban pedig azt mondják, hogy az újonnan teremtett emberek „az Árnyékok árnyékai” voltak.

[III/25] *Zohar* III. 290a, Brody szerk. Indrah Zootah, idézi Isaac Myer *Qabbalah*-ja, 387., 388. old.
[III/26] II. köt. 5. old.
[IV/1] Vagy elme-szülte.
[IV/2] Fohat.

„Az Árnyékok árnyékai voltak” mondattal kapcsolatban még mondhatunk néhány szót, és megpróbálhatunk teljesebb magyarázatot adni. Az emberiség fejlődésének ezt az első folyamatát sokkal könnyebb elfogadni, mint az ezt követőt, bár minden egyes ilyen folyamatot kétségbe fognak vonni és el fognak utasítani még egyes – különösen nyugati – kabbalisták is, akik a jelenlegi hatásokat tanulmányozzák ugyan, de elmulasztják az eredeti okok tanulmányozását. A szerző nem is érzi alkalmasnak magát arra, hogy megmagyarázzon egy olyan teremtési módot, amelynek megértése egy keleti okkultista kivételével mindenki számára rendkívül nehéz. Ezért itt értelmetlen a részletekbe bocsátkozni a folyamattal kapcsolatban, bár azt aprólékosan leírják a Titkos Könyvek, mert ez csak oda vezetne, hogy az avatatlan világ számára eddig ismeretlen tényekről beszélnénk, következésképpen csak félreértenék.

Egy Föld porából vett Ádámot a tanulmányozók bizonyos csoportja mindig elfogadhatóbbnak fog találni, mint azt, akit teremtője éterikus testéből vetített ki, noha az előző folyamatról soha, senki nem hallott, míg az utóbbi jól ismert sok európai és amerikai spiritiszta számára, akiknek mindenkinél jobban meg kellene érteniük ezt a folyamatot. Azok ugyanis, akik szemtanúi voltak annak a jelenségnek, amikor egy médium pórusaiból– vagy más alkalommal a *bal oldalából* – kipárolog egy materializálódó forma, nem tagadhatják egy ilyen *születésnek* legalább a lehetőségét. Ha léteznek az Univerzumban olyan lények, mint az angyalok vagy a szellemek, akiknek *testetlen* esszenciája alkothat egy értelmes lényt, noha nincs semmilyen (számunkra) szilárd szervezetük, és ha vannak olyanok, akik úgy hiszik, hogy Isten az első embert porból alkotta, és élő lelket lehelt belé – és milliók milliói hisznek mindkettőben –, mit tartalmaz a mi tanításunk, ami annyira lehetetlen? Nagyon hamar el fog jönni az a nap, amikor a világnak választania kell, hogy elfogadja-e az ember (és a kozmosz) csodás teremtését a *semmiből, Mózes Könyvének* holt betűi értelmében, vagy pedig azt, hogy az első ember egy fantasztikus, ma még teljesen „hiányzó” láncszemből született, az ember és az emberszabású majom közös ősétől.[IV/3] Az okkult filozófia e két téveszme közé avatkozik be. Azt tanítja, hogy az első emberi nemzetségeket magasabb és félisteni lények saját esszenciájukból vetítették ki. Ha ez a folyamat természetellenesnek vagy akár elképzelhetetlennek tűnik is – mert a természetben a fejlődés jelenlegi fokán elavult – mégis bebizonyíthatóan lehetséges, bizonyos „spiritiszta” *tények* alapján. Megkérdezzük, hogy a fenti három hipotézis vagy elmélet közül melyik a legésszerűbb, melyik a legkevésbé abszurd? Az okkult tanítást nyilvánvalóan soha senki nem fogja kifogásolni, hacsak nem tartozik a szemellenzős materialisták közé.

Nos, ahogyan bemutattuk, az okkult tanításból azt szűrjük le, hogy az embert nem olyan teljes lénynek „teremtették”, amilyennek ma ismerjük, bármennyire is megmaradt még mindig tökéletlennek. Esetében volt egy szellemi, egy pszichikus, egy értelmi és egy állati fejlődés, a legmagasabb rendűtől kezdve a legalacsonyabb rendűig. Ugyanakkor volt egy fizikai fejlődés – az egyszerűtől és homogéntől fel az összetettig és heterogénig, bár ez nem egészen olyan módokon történt, ahogyan azt a modern evolucionisták felvázolják. Ehhez a két ellentétes irányú kettős fejlődéshez különböző korszakokban a szellemi és értelmi jelleg különböző

[IV/3] „Huxley az összehasonlító anatómia legnyilvánvalóbb felfedezései által támogatva kimondhatta azt a fontos megállapítást, hogy az ember és a legmagasabb rendű majom között az anatómiai eltérések kisebbek, mint a legmagasabb rendű és a legalacsonyabb rendű majom között. Az általunk felállított emberi leszármazási fával kapcsolatban az a szükségszerű következtetés vonható le, hogy az emberi faj *fokozatosan fejlődött ki az emberszabású majomból.* (Enrst Haeckel: *The Pedigree of Man*, fordította: Ed. B. Aveling, 49. old.)

Megkérdeznénk: mik lehetnének az ellentétes következtetéssel szembeni tudományos és logikai ellenvetések? Az ember és az emberszabású majom anatómiai hasonlóságai – amelyeket a darwinisták M. de Quatrefages szerint is alaposan eltúloznak – elég egyszerűen megmagyarázhatók, ha figyelembe vesszük az utóbbiak eredetét.

„A régebbi üledékekben sehol sem található olyan majom, amely jobban megközelíti az embert, sem pedig olyan ember, amely jobban megközelíti a majmot.”

„Ugyanaz a szakadék, amely jelenleg megtalálható az ember és a majom között, nyúlik vissza változatlan mélységben és szélességben a harmadkorig. Ez a tény önmagában elegendő, hogy a hipotézist tarthatatlanná tegye.” (Dr. F. Pfaff, a természettudományok professzora az Erlangen-i Egyetemről.)

természeteire és szintjeire volt szükség, hogy előálljon az a lény, akit ma emberként ismerünk. Továbbá az egyetlen abszolút, örökké működő és soha nem tévedő törvény, amely ugyanazon az úton halad az egyik örökkévalóságtól (vagy Manvantarától) a másikig – ami a megnyilvánult dolgoknak, vagy amit a nagy Illúziónak (Mahâ-Mâyâ-nak) nevezünk, mindig egy felemelkedő lépcsőt biztosít, viszont a szellemet egyre mélyebbre meríti az anyagiasságba, majd a *testen keresztül* felszabadítja azt –, azt mondjuk, ez a törvény mindezen célokra más és magasabb síkokon levő lényeket, embereket vagy Elméket (Manukat) használ fel, e lények saját karmikus kényszerhelyzeteinek megfelelően.

Ebben a helyzetben ismét arra kérjük az olvasót, hogy fordítsa figyelmét az indiai filozófiára és vallásra. Mindkettő ezotériája azonos a Titkos Tanításunkkal, bármennyire is eltér és különbözik a formája.

A testet öltő hatalmasságok azonosságáról és különbözőségeiről

Az ember ősei, akiket Indiában Atyáknak, Pitaráknak vagy Pitriknek neveznek, a testeink és alsóbb princípiumaink „teremtői". Ők mi vagyunk, mint az *első személyiségek*, és *mi ők vagyunk*. Az őseredeti ember tehát „csont a csontjukból és hús a húsukból", ha ugyan volt csontjuk és húsuk. Ahogyan megállapítottuk, ők „holdbéli (lunáris) lények" voltak.

Az embert tudatos és halhatatlan Én-jével a „napbéli (szoláris) angyalok" áldották meg, akár képletesen, akár szó szerinti értelemben. A tudatos Én vagy emberi lélek misztériumai rendkívül nagyok. E szoláris angyalok ezoterikus neve, szó szerint a „kitartó és szüntelen odaadás" (Pranidhâna) „urai" (Nâth). Ezért az *ötödik* princípiumhoz (Manaszhoz) tartozva úgy tűnik, kapcsolatban állnak vagy ők hozták létre azon jógik rendszerét, akik a Pranidhâna-t *ötödik* előírásukká tették.[IV/4] Már korábban megmagyaráztuk, miért tekintik ezeket az angyalokat a Himaláján túli okkultisták nyilvánvalóan azonosaknak azokkal, akiket Indiában Kumârá-knak, Agnishvâttá-knak és Barishad-oknak neveznek.

Mennyire pontos és igaz Platón mondása, milyen mély és filozófiai az (emberi) lélekkel vagy Én-nel kapcsolatos megjegyzése, amikor azt „*ugyanannak* és a *másiknak* az összetételeként" határozta meg. És mégis, milyen kevéssé értették meg ezt a célzást, mivel a világ szerint ez azt jelentette, hogy a lélek Istennek vagy Jehovának a lehelete. A lélek „*ugyanaz és a másik*", ahogyan a nagy beavatott filozófus mondta, mert az Én – a magasabb Én, amikor összeolvad az Isteni Monáddal és elkeveredik benne – az ember, és mégis *ugyanaz*, mint a „*másik*", a benne testet öltött angyal azonos az Egyetemes Mahat-tal. A nagy klasszikus író és filozófus érezte ezt az igazságot, amikor ezt mondta:

> Kell lennie bennünk valaminek, ami a gondolatainkat létrehozza. Valami nagyon finom, egy lehelet, tűz, éter, kvinteszencia, egy halvány hasonlóság, egy értelmi szikra, egy szám, harmónia.[IV/5]

Mindezek a Mânasa-k és Râjasa-k, a Kumâra-k, Asura-k és más uralkodók és Pitri-k, akik a harmadik fajban öltöttek testet, és ilyen és különböző más módokon felruházták az emberiséget az elmével.

A Pitri-knek – ahogyan a továbbiakban látni fogjuk – hét osztálya van, három testetlen és négy testtel rendelkező, valamint két fajtájuk van, az Agnishvâtta és a Barishad. Hozzátehetjük még, ahogyan a Pitri-knek két fajtája van, úgy a Barishad-oknak és Agnishvâtta-knak is van egy kettős és egy hármas csoportjuk. Az előbbiek, miután megteremtették asztrális másaikat, Atri fiaiként születtek újra, és a Manu megállapítása szerint[IV/6] ők „a Démonok Pitri-jei",

---

[IV/4] Lásd: *Yoga Shâstra*, II. 32.
[IV/5] Voltaire.
[IV/6] *Mânava-Dharma Shâstra,* III. 196.

vagyis a testtel rendelkező lények. Ezzel szemben az Agnishvâtta-k Marîchi, Brahmâ egyik fiának fiaiként születtek újra, és ők az „Istenek Pitri-jei”.[IV/7]

> A *Vayu Purâna* kijelenti, hogy a Pitri-k hét rendje volt eredetileg az *első istenek*, a Vairâja-k, akiket Brahmâ a jóga szemével az örök szférákban vett észre, és akik az *istenek istenei*… A *Matsya*… pedig hozzáteszi, hogy az istenek imádták őket.[IV/8]

A *Harivamsa* a Vairâjákat csak a Pitri-k egyik osztályaként különbözteti meg,[IV/9] ezt a megállapítást a titkos tanítások is igazolják, amelyek azonban a Vairâja-kat az *idősebb* Agnishvâtta-kkal[IV/10] és a Râjasa-kkal vagy Âbhûtarajasa-kkal azonosítják, akik testetlenek, és még asztrális árnyuk sincs. A legtöbb kézirat szerint Vishnu bennük és rajtuk keresztül öltött testet.

> A Raivata Manvantarában Hari, az istenek legjobbja újra megszületett Sambhûti-tól isteni Mânasa-ként – a Râjasa-knak nevezett istenektől eredve.[IV/11]

Sambhûti Daksha lánya és Marîchi felesége volt. Marîchi pedig az Agnishvâtta-k apja, akik a Râjasa-kkal együtt mindig kapcsolódnak a Mânasa-khoz. Ahogyan Fitzedward Hall, a Wilsonnál sokkal jobb szanszkritológus megjegyzi:

> Mânasa helyénvaló név egy olyan istenség számára, aki a Rajâsa-khoz kapcsolódik. Nyilvánvalóan benne van a *mânasam* – ugyanaz, mint *manasz* – egy végződés-változással, ami a hímnem megszemélyesítéséhez szükséges.[IV/12]

Virâja minden fia Mânasa – mondja Nîlakantha. Virâja pedig Brahmâ, és ezért a testetlen Pitri-ket Vairâja-knak nevezik, mivel Virâja fiai – mondja a *Vayu Purâna.*

Bizonyítékainkat a végtelenségig sorolhatnánk tovább, de felesleges. A bölcs meg fogja érteni, mit akarunk mondani, az ostobákra pedig nincs szükségünk. Indiában 330 millió isten van. Ahogyan a *Bhagavad Gîtâ* egyik tudós szakértője megjegyzi:

> Ezek lehetnek mind dévák, de semmi esetre sem mind „istenek”, a fogalom legmagasabb szellemi értelmezésében.
>
> Az európaiak általában elkövetik ezt a szerencsétlen baklövést. A déva egyfajta szellemi lény, és bár a mindennapi beszédben ugyanezt a szót használják isten-értelemben, ebből egyáltalán nem következik az, hogy 330 millió istenünk van, és ennyit tisztelünk. Ezek a lények – ahogyan természetszerűleg kikövetkeztethető – *bizonyos vonzással* rendelkeznek a három összetevőjű *upâdhi* [alapvető princípium] egyikéhez, amelyekre az embert felosztottuk.[IV/13]

Egy bizonyos misztikus osztályhoz tartozó istenségek neve minden Manvantarában változik. Így a Kalpa legkezdetén a 12 Nagy Isten, a Jaya-k, akiket Brahmâ azért teremtett, hogy segítsenek neki a teremtés munkájában, és akik eltévedve a Samâdhi-ban megfeledkeztek a teremtésről – aminek következtében olyan átok sújtotta őket, hogy minden Manvantarában újra meg kell születniük, egészen a hetedikig –, sorrendben a következő neveket kapják: Ajita-k, Tushita-k, Satya-k, Hari-k, Vaikuntha-k, Sâdhya-k és Aditya-k.[IV/14] A második Kalpában

---

[IV/7] *Matsya* és *Padma Purâna*-k, továbbá Kullûka a *Mânava-Dharma Shâstra*-ban, III. 195. Jól tudjuk, hogy a *Vâyu* és a *Matsya Purâna*-k az Agnishvâtta-kat (a nyugati értelmezésnek megfelelően) az évszakokkal azonosítják, a Barishad Pitriket pedig a hónapokkal. Hozzáadnak még egy negyedik osztályt – a Kâvya-kat –, a ciklikus éveket. De vajon a keresztény római katolikusok nem azonosítják-e angyalaikat a bolygókkal, és a hét Rishi nem vált-e a Saptarshi-kké, egy csillagképpé? Ők a minden ciklikus beosztáson uralkodó istenségek.

[IV/8] *Vishnu Purâna*, Wilson, III. 158, 159.

[IV/9] Shll, 935, 936.

[IV/10] A *Vayu Purâna* bemutatja a Virâja-loka-nak nevezett régiót, ahol az Agnishvâtta-k laknak.

[IV/11] Wilson, *ugyanott*, III. 17. Fitzedward Hall megjegyzése.

[IV/12] *Idézett mű, ugyanott*.

[IV/13] Lásd: *Theosophist*, 1887. febr. 360. old.

[IV/14] Lásd: Wilson, II. 26.

Tushita-k vannak, ebben a Vaivasvata-korszakban pedig Âditya-k,[IV/15] nem beszélve az egyes korszakokra vonatkozó más nevekről. Viszont azonosak a Mânasa-kkal vagy Râjasa-kkal, ezek pedig a mi testet öltő Dhyân Chohan-jaink.

Igen, ezeken a lényeken kívül, mint a Yaksha-k, Gandharva-k, Kinnara-k, stb., akik felvették az *egyéniségüket,* és az asztrális síkon lakoznak, vannak valódi dévák, és ezekhez az osztályokhoz tartoznak az Aditya-k, a Vairâja-k, a Kumâra-k, az Asura-k, és mindazok a magasrendű égi lények, akiket az okkult tanítás Manasvin-nek, mindenek fölötti Bölcseknek nevez. Ők minden embert olyan *öntudatos* szellemileg fejlett lényekké tettek volna, mint majd lesznek, ha nem lettek volna arra „átkozva", hogy nemzésbe merüljenek, maguk is halandókként szülessenek újra kötelességük elmulasztása miatt.

15. MEGSZÜLETETT[IV/16] A JÖVŐ EMBEREINEK[IV/17] HÉTSZER HÉT ÁRNYÉKA[IV/18] *(a)*, MINDEGYIK SAJÁT SZÍNÉBEN[IV/19] ÉS FAJTÁJÁBAN. *(b)* MINDEGYIK[IV/20] ATYJÁNAK[IV/21] ALÁRENDELTJE. AZ ATYÁK, A CSONTNÉLKÜLIEK, NEM ADHATTAK ÉLETET CSONTOKKAL RENDELKEZŐ LÉNYEKNEK. AZ Ő SZÜLÖTTEIK BHÛTA-[IV/22] VOLTAK, FORMA ÉS ELME NÉLKÜLIEK. EZÉRT EZEKET A CHHÂYÂ[IV/23] FAJNAK NEVEZIK. *(c)*

(a) A Manu szó – ahogyan már megjegyeztük – a *man,* gondolkodni tőből származik, ezért egy „gondolkodót" jelent. Nagyon valószínű, hogy ebből a szanszkrit szóból származik a latin *mens,* elme, az egyiptomi *menes,* „mester-elme", a pythagoraszi *monas* vagy tudatos „gondolkodó egység", de elme is, sőt, a mi *manasz,* vagyis elme fogalmunk is, az emberben levő ötödik princípium. Ebből következően hívják ezeket az árnyéklényeket *Amânasa*-nak, „elme nélkülieknek".

A bráhmanáknál a Pitri-k nagyon szent lények, mert ők az emberek elődei vagy ősei[IV/24] – a Földön megjelenő első Manushya-k –, ezért a bráhman, amikor fia születik, nekik mutat be áldozatot. Őket jobban tisztelik, és a nekik bemutatott szertartás fontosabb, mint az Istenek imádása.[IV/25]

Nem lenne helyes, ha megkeresnénk az Ősök e kettős csoportjának filozófiai jelentését?

Minthogy a Pitrik *hét* osztályba vannak felosztva, itt ismét a misztikus számot látjuk. Szinte minden *Purâna* megegyezik abban, hogy közülük három Arûpa, forma nélküli, négy pedig testtel rendelkező. Az előzők értelmiek és szellemiek, míg az utóbbiak anyagiak és értelem nélküliek. Ezoterikusan az Asura-k azok, akik a Pitri-k első három osztályát képezik – „akik az éjszaka testéből születtek" –, míg a másik négy a „szürkület testéből" jött létre. Atyáik, az Istenek arra lettek kárhoztatva – a *Vâyu Purâna* szerint –, hogy ostobákként szülessenek meg a Földön. A legendákat céltudatosan keverték össze, és tették nagyon homályossá. Az egyikben a Pitri-k az Istenek fiai, egy másikban Brahmâ fiai, míg egy harmadik azt mondja, hogy

---

[IV/15] Lásd: *Vâyu Purâna.*

[IV/16] Így.

[IV/17] Vagy Amânasa-knak.

[IV/18] Chhâyâ-ja.

[IV/19] Arcszínében.

[IV/20] Szintén.

[IV/21] Teremtőjének.

[IV/22] Árnyak.

[IV/23] Kép vagy árnyék.

[IV/24] Erre történt utalás az *Isis Unveiled*-ben (I. XXVIII.), bár akkor a teljes magyarázatot nem lehetett ismertetni: „A Pitri-k nem a jelenleg élő emberek ősei, hanem az [első] emberi fajtájé vagy ádámi fajé. Azon *emberi* fajok szellemei, amelyek a leszálló fejlődés hatalmas skáláján megelőzték a mi emberi fajainkat, és mind fizikailag, mind szellemileg messze előbbre tartottak, mint a modern kis emberkéink. A *Mânava-Dharma Shâstra*-ban *holdi* ősöknek nevezik őket."

[IV/25] Lásd a „Manu Törvényeit", Mânava-Dhârma Shâstra, III. 203.

saját Atyáik tanítói lettek. A négy anyagi osztály seregei azok, akik az embereket a hét területen egyidejűleg megteremtették.

Nos, ami a Pitri-k hét osztályát illeti, amelyek mindegyikét további hétre osztják, egy szót szólnék a tanulmányozóhoz, és egy kérdést feltennék az avatatlannak. A „Tűz-Dhyâni-k" osztályát, amelyet kétségbevonhatatlan alapon az Aginshvâtta-kkal azonosítunk, a mi iskolánkban a Dhyân-Chohan-i test „szívének" nevezünk, és azt mondják róla, hogy az emberek harmadik fajában öltött testet, tökéletessé téve őket. Az ezoterikus misztériumokba történő beavatás beszél arról a misztikus kapcsolatról, amely ezen angyali szív és az ember hetes eszszenciája vagy szubsztanciája között fennáll. Az embernek ugyanis minden fizikai szerve, pszichikus és szellemi funkciója úgymond visszatükröződése, a *fenti* minta vagy prototípus földi síkon való másolata. Megkérdezzük, miért kell a hetes számnak ilyen különös ismétlődésének lennie az ember anatómiai felépítésében? Miért kell a szívnek *négy alsó* kamrájának és *három magasabb* beosztásának lennie, olyan különös módon megfelelve az emberi princípiumok hetes felosztásának, amelyek két csoportra, a felsőre és az alsóra válnak szét? Miért kell megtalálnunk ugyanezt a felosztást a Pitri-k különböző osztályainál, különösen pedig a Tűz-Dhyâni-knál? Mert – amint már megállapítottuk – ezek a lények négy testtel rendelkező, vagy durvább anyagú, és három testetlen, vagy finomabb „princípiumra" – de nevezhetjük bármilyen tetszőleges néven is – oszlanak. Miért áraszt ki a test hét ideggóca hét sugarat? Miért van éppen hét ideggóc, és miért hét rétegű az emberi bőr?

A Kommentár ezt mondja:

Az Ősök, miután kivetítették árnyékukat és megteremtették az egy elemű [éteri] embert, újra felemelkedtek a Mahâ-Lokába, ahonnan periódikusan leszállnak, amikor a világ megújul, hogy új embereknek adjanak életet.

A finomtestek értelem [Manasz] nélkül maradnak, amíg el nem jönnek a Sura-k [istenek], akiket most Asura-knak [nem-isteneknek] neveznek.

„Nem-istenek" a brahmanák számára talán, de a legmagasabb „Lélegzetek" az okkultista számára. Mivel ezek az Ősök (Pitara-k), a forma nélküliek és az intellektuálisak, visszautasítják az ember megépítését, de felruházzák az elmével, míg a négy testtel rendelkező osztály csak az ember testét teremti meg.

Ezt nagyon világosan bemutatják a *Rig Véda* – a hinduk legelismertebb szentírása valamennyi szekta számára – különböző szövegei. Ezekben az Asura „szellemit, istenit" jelent, és a szót a Legfelsőbb Szellem szinonimájaként használják, magát az Asura kifejezést pedig – „Isten" értelemben – Varuna-ra és Indra-ra, de mindenekelőtt Agni-ra alkalmazzák, minthogy a régi időkben ők hárman jelentették a három *legmagasabb* istent, mielőtt még a brahmani teo-mitológia szinte mindennek a valódi jelentését eltorzította az ősi szövegekből. Mivel azonban mostanra a kulcs elveszett, az Asura-kat alig említik.

A *Zend Avesta*-ban ugyanezt találjuk. A mazdean vagy mágia-vallásban Asura az Asura Visvavendas Úr, a „mindent tudó Úr", Asura Mazdhâ pedig, aki később Ahura Mazdhâ-vá válik – ahogyan Benfey is bebizonyítja – „az *Értelmet* adó Úr", másképp Asura Medhâ és Ahura Mazdâo.[IV/26] E műben más helyen, szintén hiteles szaktekintélyre támaszkodva bemutatjuk, hogy az indo-iráni Asura-t mindig *hétszeresnek* tekintették. Ez a tény – ha hozzávesszük még a fent említett Mazdhâ nevet, amely a hétszeres Asurát „Úrnak", vagy együttesen „Uraknak" nevezi, „akik *Értelmet adnak*" – összekapcsolja az Amshaspend-eket az Asurakkal, és a testet öltött Dhyân Chohan-jainkkal, ahogyan az Elohim-mal is, Egyiptom, Kaldea és minden más ország hét vezető istenével.

Amiért ezek az „istenek" visszautasították az ember teremtését, nem az volt – ahogyan az exoterikus leírások állítják –, hogy túlságos büszkék voltak ahhoz, hogy megosszák lényegük égi hatalmát a Föld gyermekeivel, hanem a már ismertetett okok miatt. Az allegória azonban

[IV/26] „Sacred Books of the East", IV. köt. *The Zend-Avesta*, I. rész, LVIII. James Darmesteter ford.

megengedte a vég nélküli képzelődést, a teológia pedig minden országban kihasználta ezt arra, hogy vádat emeljen ezen Elsőszülöttek vagy Logoszok ellen, és hogy ezt igazságként vésse be a tudatlanok és hiszékenyek elméjébe.[IV/27]

Nem a keresztény rendszer az egyedüli, amely ezeket az isteneket démonokká fokozta le. A zoroaszteri vallás, sőt, még a bráhminizmus is hasznot húzott ebből a megközelítésből, hogy uralmat szerezzenek az emberek elméje fölött. Még a kaldeai exoterikus vallásban is azokat a lényeket, akik *visszautasítják a teremtést*, és akikről azt mondják, hogy ezáltal szembekerülnek a Demiurgos-szal, a Sötétség Szellemeiként bélyegezték meg. Azok a Sura-k, akik elnyerték a szellemi függetlenségüket, harcolnak azokkal a Sura-kkal, akik ennek híján vannak, és akiket úgy mutatnak be, hogy az egész életüket vakhiten alapuló haszontalan szertartásos cselekedetekkel töltik ki – ezt a célzást a jelenlegi *ortodox* bráhmanák nem veszik tudomásul –, és az előbbiek azonnal *A*-Sura-kká váltak. Az Istenség első- és elme-szülte fiai visszautasítják, hogy embert teremtsenek, ezért Brahmâ *megátkozza* őket, hogy *emberekként szülessenek meg*. Ezért *letaszítják* őket a *Földre*, amely később a teológiai dogmában átváltozik *alvilági* régiókká. Ahriman elpusztítja az Ormazd által teremtett bikát – amely a földi, *megtévesztő* élet szimbóluma, a „bánat csírája" –, és elfeledve azt, hogy a romlandó, véges magnak meg kell halnia azért, hogy a halhatatlanság, a szellemi élet örök növénye kihajthasson és élhessen, Ahrimanról kijelentik, hogy ő az ellenség, a szemben álló hatalom, az ördög. Typhon 14 darabra vágja Oziriszt, hogy ezzel megakadályozza a világ benépesítésében, és így a nyomorúság létrehozásában, erre Typhon az exoterikus teológiai tanításokban a Sötétség Hatalmává válik. De mindez csak exoterikus burok. Ennek az imádói azok, akik engedetlenségnek és lázadásnak minősítik azok erőfeszítéseit és önfeláldozását, akik az embereket hozzá akarják segíteni az eredeti isteni állapotuk eléréséhez saját *öntudatos* erőfeszítéseiken keresztül, és ezek a *forma*-imádók azok, akik a Fény Angyalaiból démonokat teremtettek.

Az ezoterikus filozófia azonban azt tanítja, hogy a Dhyânî-k *egyharmadát*[IV/28] – vagyis az Arûpa Pitri-k értelemmel megáldott három osztályát, amely „egy forma nélküli lélegzet, ami *szellemi,* nem pedig elementális szubsztanciából áll"[IV/29] – egyszerűen *a karma és a fejlődés törvénye ítélte újraszületésre* vagy inkarnációra a Földön.[IV/30] Néhányuk más Manvantarákból származó Nirmânakâya-k voltak. Ezért valamennyi *Purâna*-ban látjuk megjelenni őket ezen a bolygón a harmadik Manvantarában – értsd: a harmadik gyökérfajban –királyokként, rishikként és hősökként. Mivel ez a tanítás túlságosan filozofikus és metafizikus volt ahhoz, hogy a tömegek megértsék, ezért a papság – amint már említettük – eltorzította azt, hogy fenntartsa vele a tömegek babonás félelemét.

[IV/27] Hasonlítsuk össze azzal is, amit az állatövvel kapcsolatban a Makara-król és a Kumâra-król mondtunk.

[IV/28] Ebből erednek János látomásában, az Apokalipszisben említett további megállapítások arról, hogy „íme vala egy nagy veres sárkány, akinek hét feje vala és *tíz* szarva, és az ő fejében hét korona. És a farka után vonszá az ég csillagainak *harmadrészét*, és a földre veté azokat". (Jel. XII. 3.4.)

[IV/29] Lásd: *Harivamsha,* 932.

[IV/30] Az „és a földre veté azokat" idézet világosan megmutatja, hogy ennek eredete az árja misztikusok legnagyszerűbb és legrégibb allegóriájában rejlik, akik az atlantiszi *óriások és varázslók* elpusztítása után, különböző allegóriákba rejtették a *csillagászati, fizikai és isteni* igazságot, mivel ez a lap túlmutat a *prekozmikus* teogónián. Valódi ezoterikus értelmezése az úgynevezett „bukott angyalok" valóságos teodiceája (az isteni igazságról szólóértekezése), azon angyaloké, akik *hajlandók voltak,* és akik *nem voltak hajlandók,* a *teremtőké,* és azoké, akik *visszautasították a teremtést*. Mindezt mára a keresztény katolikusok teljes összevisszasággá kavarták, akik elfelejtik azt, hogy a legmagasabb arkangyaluk, Michael, akit úgy ábrázolnak, hogy legyőzi (mesterévé válik és elsajátítja) a *Bölcsesség Sárkányát* – akit most Sátánként becsmérelnek és rágalmaznak – és az isteni önfeláldozást, *az első volt, aki visszautasította a teremtést!* Mindez vég nélküli zűrzavarhoz vezetett. A keresztény teológia annyira kevéssé érti meg a kelet paradox nyelvezetét és szimbolizmusát, hogy *holtbetű szerinti értelemben* magyarázza még a kínai buddhisták és a hindu exoterikus rítust, amikor bizonyos nap- vagy holdfogyatkozáskor zajt csapnak, hogy elriasszák a „nagy vörös sárkányt", aki csellel el akarja ragadni a „fényt"! De itt a „fény" az ezoterikus bölcsességet jelenti, és már éppen eléggé megmagyaráztuk a Sárkány, a Kígyó, stb. titkos jelentését, amely fogalmak az adeptusokra és a beavatottakra vonatkoznak.

Az állítólagos „lázadók” tehát egyszerűen azok voltak, akiknek a karmikus törvény által kényszerítve a keserű pohár utolsó cseppig történő kiivására, újra *testet kellett ölteniük*, és így felelős, gondolkodó lényeket kellett teremteniük az alsóbbrendű testvéreik által kivetített asztrális szobrokból. Néhányukról azt mondják, hogy visszautasították ezt, mert nem volt meg bennük a szükséges anyag – vagyis egy asztrális test – minthogy Arûpa-k voltak. Mások visszautasítása azzal kapcsolatos, hogy ők rég elmúlt Manvantarákban adeptusok és jógik voltak – egy újabb misztérium. De később ők Nirmânakâya-kként feláldozták magukat azon Monádok javára és megváltására, akik a sorukra várakoztak, és akiknek különben számtalan korszakon keresztül felelőtlen, állatszerű – bár látszólag emberi – formában kellett volna sínylődniük. Lehet, hogy ez példabeszéd és allegória egy *másik allegórián belül*. Megfejtését a tanulmányozó intuíciójára hagyjuk, amennyiben az alábbiakat *szellemi* szemével olvassa.

Ami a megformálóikat vagy őseiket illeti – azokat az angyalokat, akik az exoterikus legendák szerint engedelmeskedtek a törvénynek – nekik azonosaknak kell lenniük a Barhishad Pitri-kkel vagy Pitri-Devatâ-kkal, tehát azokkal, akik rendelkeztek a *fizikai teremtő tűzzel.* Ők csak megteremteni tudták, vagy inkább felöltöztetni az emberi monádokat saját asztrális Énjükkel, de nem tudták az embert saját képükre és hasonlatosságukra megalkotni. „Az ember nem lehet olyan, mint mi vagyunk” – mondják a *Teremtő* Istenek, akikre az alsóbb állat megteremtése volt bízva –, hanem legyen különb.[IV/31] Az, hogy megteremtik az emberhez hasonló lényeket saját isteni esszenciájukból, ezoterikusan azt jelenti, hogy ők azok, akik az első fajjá váltak, és így osztoztak annak sorsában és további fejlődésében. Ők *nem akarták*, egyszerűen azért, mert *nem tudták* megadni az embernek azt a szent szikrát, amely felgyullad, és az emberi értelem és öntudatosság virágává fejlődik ki, ugyanis az nem volt meg bennük. Ez a dolog arra a Déva-osztályra maradt, akiket Görögországban a Prometheus névvel szimbolizáltak. Ők voltak azok, akiknek semmi dolguk nem volt a fizikai testtel, viszont a tisztán szellemi emberrel annál több.

A Teremtők mindegyik osztálya azzal látja el az embert, amit neki kell adnia: az egyik megépíti a külső formáját, a másik neki adja saját esszenciáját, amely később az *egyén személyes erőfeszítése* következtében az emberi felső Én-né válik. De ők sem tudták olyanná tenni az embert, mint amilyenek ők maguk voltak: tökéletesek, mert bűntelenek. Ők bűntelenek voltak, mert sajátos tulajdonságaiknak csak az első, halvány körvonalaival rendelkeztek, ezek pedig – emberi szempontból – mind tökéletesek voltak, fehérek, tiszták és hidegek, mint a szűz hó. Ahol nincs erőfeszítés, ott nincs érdem sem. Az emberiségnek, „a földből való földinek” nem az volt a végzete, hogy az Első Isteni Lélegzet angyalai teremtsék meg. Ezért mondják róluk azt, hogy *visszautasították* a teremtést, és az embert náluk sokkal anyagibb Teremtőknek[IV/32] kellett megalkotniuk, akik viszont csak azt adhatták, ami saját természetükben volt, semmi többet. Az örök törvénynek alárendelve a tiszta Istenek csak *árnyékembereket* tudtak magukból kivetíteni, maguknál valamivel kevésbé éterit és szellemit, kevésbé *istenit* és *tökéleteset*, de mégis csak árnyékokat. Az első emberiség ezért az Őseinek hal-

---

[IV/31] Lásd: *Mózes Könyve* és Platón *Timæus*-a.

[IV/32] A keresztény teológia minden ellentétes erőfeszítése ellenére – miután vállára vette a *szó szerint* értelmezett héber ezoterikus leírás terhét az ember teremtéséről – sem tud értelmes mentséget találni „Isten, a Teremtő” számára, aki egy értelem nélküli embert teremt, és azt sem tudja igazolni, hogy büntet egy olyan cselekedetet, amely esetében Ádám és Éva nem beszámíthatósággal védekezhetne. Mert ha az első emberpárról azt feltételezik, hogy a tiltott gyümölcs megevése előtt nem volt tudomása a jóról és a rosszról, akkor hogyan lehetett elvárni annak tudását, hogy az *engedetlenség rossz*? Ha az volt a szándék, hogy a kezdeti ember együgyű vagy inkább félkegyelmű teremtmény maradjon, akkor megteremtése céltalan, sőt egyenesen kegyetlen dolog, amennyiben őt egy mindenható és tökéletes Isten teremti. Ádámot és Évát azonban úgy mutatják be – még a *Mózes Könyvében* is –, hogy alacsonyabb isteni lények egyik osztálya, az Elohim teremtette őket, akik értelmes és intelligens teremtményekként olyan féltékenyek a saját személyes kiváltságaikra, hogy nem akarják megengedni azt, hogy az ember is olyan legyen, mint „egy miközülünk”. Ez világos még a *Biblia* holt betűs értelmezéséből is. A gnosztikusoknak tehát igazuk volt, amikor a zsidó Istenről azt tartották, hogy az a láthatatlan világ egyik alacsonyabb, anyagi és nem nagyon szent lakóinak osztályához tartozik.

vány másolata volt, túlságosan anyagi – még éteri voltában is – ahhoz, hogy belőlük az Istenek egyik hierarchiája lehetett volna, és túlságosan szellemi és tiszta ahhoz, hogy emberek lehettek volna, olyanok, akiket felruháztak minden *negatív* (nirguna) tökéletességgel is. Egy igazán teljes tökéletességnek a tökéletlenségből kell megszületnie, a *romolhatatlannak* a romlandóból kell kinőnie, mert ez utóbbi annak hordozója, alapja és ellentéte. Az abszolút Fény abszolút Sötét, és viszont. Tulajdonképpen az Igazság birodalmaiban nincs sem Fény, sem Sötét. A Jó és a Rossz ikertestvérek, a Mâyâ uralma alá tartozó Tér és Idő szülöttei. Ha szétválasztjuk őket, ha elvágjuk az egyiket a másiktól, mindkettő meghal. Önmagában egyik sem létezik, mivel mindkettőnek a másikból kell születnie és keletkeznie, csak így jöhet létre. Mindkettőt meg kell ismerni és helyesen megítélni, mielőtt érzékelhető dolgokká válnának, ennélfogva a halandó elmében szét kell választani azokat.

Mindazonáltal mivel létezik ez az illuzórikus különbség, a teremtő angyalok egyik *alacsonyabb* rendje szükséges ahhoz, hogy a lakott bolygókat – különösen a miénket – „megteremtsék", vagyis, hogy az anyaggal foglalkozzanak ezen a földi síkon. A filozófus gnosztikusok voltak a történelmi korban az elsők, akik ezt így gondolták, és akik különböző rendszereket állítottak fel ezen elmélet alapján. Ezért az ő teremtési rendszereikben a „Teremtők" mindig a spirituális lények létrájának legalsó fokát foglalják el. A gnosztikusok azokat, akik Földünket és annak halandóit megteremtették, egészen a mâyâvikus anyag határára helyezték, követőiknek pedig azt tanították – az egyházatyák nagy felháborodására –, hogy a bolygónkat benépesítő azon szerencsétlen fajok megteremtéséért szellemi és erkölcsi értelemben semmilyen magasabb Istenség nem vonható felelősségre, csupán az angyalok egyik alacsonyabb hierarchiája,[IV/33] amelyhez a zsidó Isten, Jehova szerintük tartozik.

Azt, hogy az emberiség különbözik a jelenlegitől, minden ősi kozmogóniában megemlítik. Platón a *Phædrus*-ban az emberek „szárnyas" fajáról beszél. Aristophanes Platón *Banquet*-jében egy androgün és kerek testű fajról beszél. A *Pymander*-ben még az egész állati birodalom is kettős nemű. Ott ezt olvassuk:

> Miután a körút befejeződött, a *csomót megoldották*… és valamennyi állat, amelyek eddig szintén androgünek voltak, *ki lett oldva* [szétválasztva] *az emberrel együtt*… [mivel]… az okoknak okozatokat kellett létrehozniuk a földön.[IV/34]

A *Popol Vuh*-ban, az ősi Quiché kéziratban – amelyet a néhai Brasseur de Bourbourg abbé adott ki – az első embereket úgy írják le, mint egy olyan fajt, „amelynek látása határtalan volt, és amely minden dolgot azonnal tudott", így nem a halandók, hanem az *Istenek tudásával* rendelkeztek. A Titkos Tanítás kijavítva a népies képzelet elkerülhetetlen túlzásait, a tényeket ismerteti, ahogyan azokat az ősi szimbólumokban feljegyezték.

(b) Ezen „Árnyékok" közül „mindegyik saját színében és fajtájában" született meg, de „mindegyik Atyjának", vagyis teremtőjének „alárendeltje", mivel az utóbbi saját fajtájában teljes lény volt. A Kommentárok az első mondatot az így kifejlesztett emberi faj színére, vagyis bőrszínére vonatkoztatják. A *Pymander*-ben az „Égi emberből" a természet által teremtett mind a hét ősi ember részesül a hét „kormányzó" vagy uralkodó tulajdonságaiból, akik szerették az embert – saját maguk tükröződését és szintézisét.

A skandináv legendákban Asgard-ban az Istenek lakóhelyét ismerjük fel, az Ase-kben pedig őket magukat, ugyanazokat a misztikus helyeket és megszemélyesítéseket beleszőve a népies „mítoszokba", amelyek a mi Titkos Tanításunkban is szerepelnek. Megtaláljuk ezeket

---

[IV/33] Az *Isis Unveiled*-ben számos gnosztikus rendszert ismertettem. Az egyiket a *Codex Nazaraeus*-ból, a nazarénusok szentírásából vettem, akik – bár jóval Krisztus előtt éltek, sőt még a mózesi törvények előtt is – gnosztikusok voltak, és közülük többen beavatottak. „Az élet misztériumainak" nevezett szertartásaikat Nazaraban (az ősi és modern Názáretben) tartották, és tanításaik a Titkos Tanítás tanainak hiteles visszhangjai, amelyek közül néhányat most próbálunk megmagyarázni.

[IV/34] I. 8. §. Lásd: Francois, Monsieur de Foix, Evesque d'Ayre görögből való fordítását. A munkát a szerző, Marguerite de France Reine de Navarre-nak ajánlotta. Kiadási idő és hely: 1579, Bordeaux.

a *Védák*ban, a *Purâna*-kban, a mazdean írásokban és a kabbalában. A skandináv Ase-k, a mi világunkat megelőző világ uralkodói, akiknek neve szó szerint a „világ oszlopai, támaszai", így azonosak a görög Kozmokrátorokkal, a *Pymander* hét „Munkásával" vagy Rektorával, India hét Rishi-jével vagy Pitri-jével, a hét kaldeai Istennel és hét Gonosz Szellemmel, a hét kabbalista Sephiroth-tal, akiket a felső Hármasság foglal egybe, és még a keresztény misztikusok hét bolygói szellemével is. Az Ase-k teremtik meg a földet, a tengereket, az eget és a felhőket, az egész látható világot Ymir, a meggyilkolt óriás maradványaiból. EMBERT azonban nem teremtenek, csupán annak formáját az Ask vagy Ash fából. Odin az, aki élettel és lélekkel ruházza fel, miután Lodur megadta neki a csontozatot és a vért, végül pedig Hönir az, aki értelemmel (manasz) és tudatos érzékekkel látja el.[IV/35] A skandináv Ask, a hésziodoszi Ash-fa, ahonnan a bronzszínű emberek– vagyis a harmadik gyökérfaj – generációja kiáradt, ugyanaz, mint a *Popol-Vuh* Tzité-fája, amelyből a mexikói *harmadik* fajú embereket megteremtették. Ezt bármely olvasó egyszerűen beláthatja. De ki tudná megmondani a nyugati tudósok közül, mi az okkult oka annak, hogy a skandináv Yggdrasil, a hindu Ashvattha, a Gogard, a hellén életfa, a tibeti Zampun azonos a kabbalista Sephiroth-i fával, sőt még az Ahura Mazda által teremtett Szent Fával, és az Édenkert fájával is?[IV/36] Mégis, mindezen „fák" gyümölcsei, akár Pippala, akár Haoma, akár a sokkal prózaibb alma, ténylegesen és valóságosan „az élet gyümölcsei". Az emberi fajok őstípusai mind benne voltak a mikrokozmikus Fában, amely a nagy mundán makrokozmikus Fa[IV/37] *alatt és benne* növekedtek és fejlődtek ki. Ezt a misztériumot félig felfedi a *Dirghotamas,* ahol ezt olvassuk:

> Pippala, annak a fának az édes gyümölcse, amelyre leszállnak a *tudományt szerető szellemek,* és ahol az istenek csodákat művelnek.

Ahogyan a Gogard-ban is, úgy mindezen mundán fák buján tenyésző ágai között is ott lakozik a „kígyó". De amíg a makrokozmikus fa maga az örökkévalóság és az abszolút bölcsesség kígyója, a mikrokozmikus fában lakó kígyók a megnyilvánult bölcsesség kígyói. Az előbbi az Egy és a Minden, a többiek csak annak *visszatükröződő* részei. A „fa" természetesen maga az ember, és a valamennyiben benne lakozó kígyó pedig a tudatos manasz, az összekötő kapocs a szellem és az anyag, a föld és az ég között.

Mindenhol ugyanaz. A „teremtő" erők létrehozzák az embert, de végső céljukban kudarcot vallanak. Ezek a Logoszok mind *tudatos*, halhatatlan szellemmel próbálják felruházni az embert, olyannal, amely egyedül az értelemben (manaszban) tükröződik vissza, és kudarcot vallanak, és mindegyiket úgy ábrázolják, mint akiket megbüntetnek a kudarcért, vagy éppen a próbálkozásért. Milyen természetű ez a büntetés? Az ítélet: bebörtönzés az alsóbb régióban, amely a *mi Földünk*, ebben a láncban a *legalsó* sík. Egy „örökkévalóságra" – amely egy életciklus tartamát jelenti – az anyag *sötétségében,* vagyis az *állati emberben*. A félig tudatlan és félig számító egyházatyáknak kedvére volt, hogy ezt a szemléletes szimbólumot eltorzítsák. Minden régi vallásban szereplő metaforát és allegóriát kihasználtak az új vallás javára. Az embert átalakították egy anyagi pokol sötétségévé, isteni tudata pedig, amelyet a benne lakozó princípiumtól, a mânasa-tól, vagyis egy testet öltött Dévától kapott, a pokoli régió lángoló tüzévé, bolygónk pedig magává a pokollá vált. *Pippala*-t, *Haoma*-t, a Tudás Fájának gyümölcsét *tiltott* gyümölcsnek nyilvánították, a „Bölcsesség Kígyója" pedig, az értelem és tudatosság hangja, korszakokon át azonosult a Bukott Angyallal, amely az ősi Sárkány, az Ördög!

Ugyanez a helyzet a többi magasztos szimbólummal is. A szvasztikát, India legszentebb és legősibb szimbólumát, a „Jaina-keresztet" – ahogyan ma a szabadkőművesek hívják – ugyanilyen módon becstelenítették meg, függetlenül attól, hogy közvetlenül kapcsolódik, sőt még

---

[IV/35] *Asgard and the Gods,* 4. old.

[IV/36] A *Vendidâd* fordítója, James Darmteter erről beszélve azt mondja: „A fa*, bármi is az…*" – Sacred Books of the East, IV. kötet, 209. old.

[IV/37] Platón *Timæus*-a.

azonos is a keresztény kereszttel. Az indiai misszionáriusok azt mondják a szvasztikáról, hogy „az ördög jele". Vajon nem ragyog Vishnu nagy *kígyójának* fején, az ezerfejű Sesha-Ananta-n, a Pâtâla (a hindu Naraka vagy pokol) mélységeiben? De igen. De micsoda Ananta? Sesha-ként ő a szinte végtelen manvantarai időciklus, amikor pedig Ananta-nak nevezik, magává a *végtelen* idővé válik, a nagy hétfejű kígyóvá, amelyen Vishnu, az *Örök Istenség* a pralaya-i tétlenség ideje alatt megpihen. Mi köze van ehhez a magasrendű metafizikai szimbólumhoz a Sátánnak? A szvasztika valamennyi szimbólum között a leginkább filozofikusan tudományos és a legérthetőbb. Néhány vonallal összegzi a „teremtés" vagy inkább a fejlődés egész munkáját, a kozmikus teogóniától egészen az antropogóniáig, az oszthatatlan, ismeretlen Parabrahman-tól le az anyagi tudomány szerény monérájáig, amelynek *genezise ugyanolyan ismeretlen* e tudomány számára, mint magáé az Abszolút Istenségé. A szvasztika minden régi nemzet vallásos szimbólumainak legelején található. A kaldeai *Számok Könyvében* ez a „Munkás kalapácsa", a fent említett *Book of Concealed Mystery*-ben a „Kalapács", amely „szikrát csihol a kovakőből" (a térből), azok a szikrák pedig világokká válnak. Ez Thor kalapácsa, a törpék által az óriások, vagyis a prekozmikus titáni természeti erők ellen kovácsolt mágikus fegyver, amely óriások fellázadtak, és amelyeket – amíg az anyagi régiókban működnek – az Istenek, az Egyetemes Harmónia követei nem tudnak legyőzni, hanem előbb el kell pusztítani azokat. Ez az oka, amiért a világot a legyilkolt Ymir maradványaiból kell megalkotni. A szvasztika a Miölnir, a „Viharpöröly", és ezért mondják, hogy amikor az Ase-k, a szent Istenek, miután tűz által megtisztultak – korábbi inkarnációik szenvedéseinek és szenvedélyeinek tüzében – alkalmassá váltak arra, hogy örök békében az Ida-ban lakozzanak, amikor már Miölnir feleslegessé válik. Ez akkor lesz majd, amikor Hel-nek, a halottak birodalma isten- királynőjének kötelékei többé már nem kötik meg őket, mert a gonosz birodalma már megszűnik.

> Surtur lángjai nem pusztították el őket, sem a [számos vízözön] tomboló vizei… Ott voltak… Thor fiai. Magukkal hozták Miölnirt, nem harci fegyverként, hanem a kalapácsként, amellyel megszentelik az új egeket és az új földet.[IV/38]

Valóban sok jelentése van a szvasztikának! A makrokozmoszi munkában, a „Teremtés Kalapácsa" derékszögben begörbülő négy karjával a láthatatlan erők Kozmoszának folytonos *mozgására*, keringésére utal. A megnyilvánult Kozmosz és Földünk művében pedig az időciklusokban lezajló világ-tengelyek és egyenlítői övek forgására mutat. A szvasztikát 卐 alkotó két vonal a szellemet és az anyagot jelenti, a négy horog pedig a keringő ciklusok mozgására utal. A mikrokozmoszra, az emberre vonatkoztatva a szvasztika azt mutatja, hogy az ember kapocs az Ég és a Föld között, a vízszintes kar végén a jobb kéz felemelkedik, a bal pedig a Föld felé mutat[1]. Hermesz *Smaragdtábláján* a felemelt jobb kézhez a „Solve" (oldódás) szó van beírva, a bal kézhez pedig a „Coagula" (alvadás). A szvasztika ugyanakkor egy alkímiai, kozmogóniai, antropológiai és mágikus jel is, amelynek belső jelentéséhez hét kulcs szolgál. Nem mondunk túl sokat azzal, hogy ezen egyetemes és leginkább sokatmondó jel összetett szimbolizmusa tartalmazza azt a kulcsot, amely megnyitja a Kozmosz hét nagy misztériumát. A korai árják misztikus elképzeléseiből született, és ők helyezték az örökkévalóság küszöbére, Ananta kígyó fejére, de szellemi halálát nyerte a középkori antropomorfisták skolasztikus értelmezéseiben. Ez a jel annak az egyetemes Teremtő Erőnek az alfája és omegája, amely a tiszta szellemből kifejlődve a sűrű anyagban végződik. Ez az emberi és isteni tudomány ciklusának a kulcsa is, és aki megérti teljes jelentését, örökre megszabadul a Mahâ-Mâyâ, a nagy Illúzió és Csaló béklyóitól. Az a Fény, amely az Isteni Pöröly – ami mára a szabadkőműves páholyok nagymestereinek kalapácsává alacsonyodott le – alól sugárzik, elegendő bármilyen emberi mesterkedés vagy képzelgés sötétségének eloszlatásához.

[IV/38] Lásd: *Asgard and the Gods*, 305. old.

[1] Itt az „ember" mintegy szembenéz a szemlélővel. (a szerk.)

Mennyire prófétaiak a három skandináv istennő énekei, akiknek Odin hollói a múltról és a jövőről suttognak a folyó alatti kristálypalotájuk fölött keringve! Ezek az énekek mind le vannak írva a „Bölcsesség kézirattekercseiben", amelyekből sok elveszett, de néhány még mindig fennmaradt, és ezek költői allegória formájában megismétlik az ősi korok tanításait. Foglaljuk össze Dr. Wagner *Asgard and the Gods* című művéből azt a részt, amely a „világ megújulására" vonatkozik, és ami egy múlt időben elmondott jövendölés a mi körünk hetedik fajáról.

A Miölnir megtette kötelességét ebben a körben, és:

> Ida mezején, a feltámadás mezején [az ötödik kör számára] összegyűltek a legmagasabb istenek fiai, és *az atyáik feltámadtak bennük* [minden korábbi testet öltésük Én-jei]. Beszélgettek a múltról és a jelenről, és visszaemlékeztek őseik bölcsességére és jövendöléseire, amelyek mind bekövetkeztek. Mellettük, de *számukra láthatatlanul* volt az erős és hatalmas Egy, aki minden dolog fölött uralkodik, békét teremt azok között, akik haragszanak egymásra, és előírja az örök törvényeket, amelyek a világot kormányozzák. *Mindannyian tudták, hogy ő ott van, érezték jelenlétét és erejét, de nem ismerték a nevét. Parancsára egy új föld emelkedett ki a vizekből* [a tér vizeiből]. Ida mezeje fölött délre egy másik, Audlang-nak nevezett mennyboltot teremtett, és még messzebb egy harmadikat, a Widblain-t. Gimil barlangja fölött egy csodálatos palota épült, ami arannyal volt befedve, és fényesen ragyogott a napsütésben. [Ezek láncunk három, fokozatosan felemelkedő bolygói.] Ott az isteneket megkoronázták, ahogy az *szokásos*, és mind örvendeztek eredeti állapotuk visszakapásának és a jobb időknek. Gimil magaslatairól [a hetedik bolygóról, a legmagasabbról, a legtisztábbról] letekintettek Lif [és Lifthrasir, a megtisztult emberiség jövendő Ádámja és Évája] boldog leszármazottjaira, és jeleztek nekik, hogy *kapaszkodjanak feljebb, emelkedjenek fel tudásban és bölcsességben*, kegyességben és szerető cselekedetekben, lépésről lépésre, az egyik mennyből a másikba, amíg végül alkalmasakká lesznek arra, hogy egyesüljenek az istenségekkel a Mindenható Atya házában.[IV/39]

Aki ismeri az ezoterikus budhizmus vagy bölcsesség tanait – bár eddig még csak hézagosan lettek felvázolva –, a fentiekben foglalt allegóriát világosan meg fogja érteni.

Még filozofikusabb jelentését jobban meg fogjuk érteni, ha figyelmesen végiggondolja Prométheusz mítoszát. A továbbiakban a hindu Pramantha (köpű) fényében fogjuk megvizsgálni. Néhány orientalista ezt a mítoszt pusztán fiziológiai szimbólummá alacsonyította le, és csak a földi tűzzel hozta kapcsolatba. Értelmezésük így sértés minden vallással számára, beleértve a kereszténységet is, amelynek a legnagyobb misztériumát így az anyagba húzták le. Az isteni Pramantha és Arani „összedörzsölése" ebben a formában csupán a német materialisták felülmúlhatatlanul brutális felfogása számára alakulhatott fogalommá. Igaz, hogy az Isteni Gyermek – a szanszkrit nyelvet beszélő fajnál Agni, aki Ignis-szé vált a latinoknál – Pramantha és Arani – a szvasztika – egyesüléséből született egy áldozati szertartás folyamán. Na és aztán? Tvashtri (Vishvakarman) az „isteni művész és *ács*",[IV/40] ugyanakkor ő az istenek és a „teremtő tűz" atyja is a *Védákban*. A szimbólum olyan ősi és olyan szent, hogy szinte minden

---

[IV/39] *Ugyanott, idézett rész.*

[IV/40] „A szent tűz atyja – írja Jolly professzor – a Tvashtri nevet viselte… anyja Mâyâ volt. Őt magát Aktanak (χριστός – felkent) nevezték, miután a papok fejére öntötték az alkoholos(?) szómát, testére pedig áldozat által megtisztított vajat." (*Man before Metals* 190. oldal.) A francia darwinista nem adja meg információjának forrását. Csupán azért idézzük őt, hogy megmutassuk, fény kezd derengeni még a materialisták számára is. Adalbert Kühn a *Die Herabkunst des Feuers* című művében a 卐 és a 卍 jeleket Arani-val azonosítja, és ezen a néven jelöli. Hozzáteszi: „A tűz lángra lobbantásának ez a módja természetszerűen elvezette az embert a szexuális szaporodás fogalmáig". Miért nem vezethette volna az embert a szaporodás gondolatához egy sokkal magasztosabb és okkultabb eszmét kifejező szimbólum egyik aspektusában, amennyiben az ezzel kapcsolatos? A jel fő szimbolizmusa azonban a kozmogóniára vonatkozik.

„Agni, Akta, vagyis felkent állapotában emlékeztet Krisztusra. – jegyzi meg. Jolly professzor – Mâyâ, Mária az Ő édesanyja, Tvashtri, Szent József a bibliai ács." A *Rig Védában* Visvakarman a legmagasztosabb és legöregebb az istenek között, ő az istenek atyja. Ő az „ács vagy építő", mert Istent még a monoteisták is „az Univerzum építészének" nevezik. De az eredeti elképzelés tisztán metafizikai, és semmi köze nem volt a későbbi fallicizmushoz.

ősi város ásatásai közben rábukkanhatunk. Az ősi Trója romjai *alatt* Dr. Schliemann számos égetett agyagtáblát, úgynevezett *fusaiolát* talált. Mind a , mind pedig a formákat nagy mennyiségben ásták ki, jelenlétük újabb bizonyíték arra, hogy az ősi trójaiak és azok ősei is tiszta árják voltak.

(c) Chhâyâ – ahogyan már megmagyaráztuk – az asztrális képmás. A szanszkrit művekben ez a jelentése. Például Sanjnâ-t, a Szellemi Tudatot, Sûrya, a Nap feleségét úgy ábrázolják, hogy amikor visszavonul a dzsungelbe aszkétai életet élni, férje számára visszahagyja Chhâyâ-ját, árnyékát vagy képmását.

16. HOGYAN SZÜLETTEK A MANUSHYA-K[IV/41]? HOGYAN TEREMTETTÉK AZ ELMÉVEL RENDELKEZŐ MANU-KAT? *(a)* AZ ATYÁK[IV/42] SEGÍTSÉGÜL HÍVTÁK SAJÁT TÜZÜKET,[IV/43] AZT A TÜZET, AMELY A FÖLDBEN ÉG. A FÖLD SZELLEME SEGÍTSÉGÜL HÍVTA A NAP TÜZÉT.[IV/44] EZ A HÁROM[IV/45] KÖZÖS ERŐFESZÍTÉSSEL EGY JÓ RÛPA-T TEREMTETT. EZ[IV/46] TUDOTT ÁLLNI, JÁRNI, SZALADNI, FEKÜDNI VAGY REPÜLNI. DE MÉG CSAK EGY CHHÂYÂ VOLT, ÉRTELEM NÉLKÜLI ÁRNYÉK. *(b)*…

(a) Itt újra szükséges egy magyarázat az ezoterikus írásokhoz fűzött exoterikus kiegészítések fényében és segítségével. A Manushya-k (emberek) és a Manuk itt a kaldeai Ádámmal egyenértékűek. Ez a kifejezés egyáltalán nem az első embert jelenti, mint a zsidóknál, vagy egy egyedülálló személyt, hanem összefoglalóan az emberiséget, ahogyan a kaldeaiaknál és asszíroknál. A Kommentár azt mondja, hogy a hét Dhyân Chohan-i osztályból vagy rendből négy az, „*amely a rejtett ember őse volt*”, vagyis a finom, belső emberé. A holdi Lha-k, a lunáris szellemek – amint már megállapítottuk – csupán az emberi formák ősei voltak, tehát a modelleké, amelyeknek megfelelően a természet megkezdte külső munkáját rajtuk. Így tehát az őseredeti ember, amikor megjelent a Földön, csak egy értelem nélküli Bhûta[IV/47] vagy „fantom” volt. Ez a „teremtés” kudarc volt.

(b) Ez a kísérlet megint kudarcot vallott. Azt allegorizálja, hogy a *fizikai* természet segítség nélküli kísérletei hiábavalóak még egy tökéletes állat létrehozásához is, nem beszélve az emberről. Mert az Atyák, az alacsonyabb angyalok mind természet-szellemek, sőt még a magasabb elementálok is rendelkeznek saját értelemmel, ez azonban nem elég egy *gondolkodó* ember megalkotásához. „*Élő* tűzre” volt szükség, arra a Tűzre, amely megadja az emberi elmének az ön-érzékelést, az öntudatosságot vagy manaszt. Pârvaka és Shuchi leszármazottjai pedig az állati-elektromos és a szoláris tüzek, amelyek állatokat teremtenek, és így az ember első asztrális modelljét csak egy fizikai élő szervezettel ruházhatták fel. Az első Teremtők tehát az ősi ember Pygmalion-jai voltak, akiknek nem sikerült *értelmileg* életre kelteniük a szobrot.

Látni fogjuk, hogy ez a stanza nagyon sokatmondó. Megmagyarázza az emberben levő éltető princípium – a Felső Én vagy az emberi monád – és az állati monád misztériumát, és be-

---

[IV/41] A valódi Manushya-k.

[IV/42] Barishad (?).

[IV/43] Kavyavâhana, az elektromos tűz.

[IV/44] Shuchi, a Nap szelleme.

[IV/45] A Pitri-k és a két tűz.

[IV/46] A forma.

[IV/47] Nem világos, miért tartják az orientalisták a *Purâna*-kban szereplő Bhûtákat „gonosz szellemeknek”. A *Vishnu Purâna*-ban (Wilson fordítása, Fitzedward Hall jegyzete, I. kötet, 83. oldal) a sloka egyszerűen így szól: „Démonok, ijesztő majom-színükben és ragadozók”. Márpedig e szó Indiában ma pusztán „kísértetet” jelent, éterikus vagy *asztrális* jelenést, míg az ezoterikus tanítás szerint *elementáris* szubsztanciát. Ez olyan valami, ami felhígult, nem összetett esszenciából áll, és kifejezetten valamely ember vagy állat asztrális mása. Ez esetben tehát ezek az őseredeti emberek az első éterikus Dhyâni-k vagy Pitri-k másai voltak.

tölti a kettő közötti szakadékot. Bár mindkettő egy és ugyanaz, mégis az előbbi *isteni* értelemmel rendelkezik, míg az utóbbinak csak *ösztönös* képességei vannak. Hogyan lehet a különbséget megmagyarázni, és az emberben levő a Felső Én jelenlétét érthetővé tenni?

A Kommentár ezt mondja:

Mahat Fiai az emberi palánta serkentői. Ők a Vizek, amelyek elárasztják a szunnyadó élet kiszikkadt talaját, és a Szikra, amely életre kelti az emberi állatot. Ők az Örök Spirituális Élet Urai… Kezdetben [a második fajban] néhányan [az Urak közül] csak esszenciájukat lehelték a Manushya-ba [az emberekbe], néhányan pedig lakóhelyül választották az embert.

Ez azt mutatja, hogy nem minden ember vált az „Isteni Lázadók" inkarnációjává, csak néhányan közülük. A többieknek egyszerűen csak meggyorsították az ötödik princípiumát, a bele vetített szikrával, ami megmagyarázza az emberek és a fajok értelmi képességei közötti hatalmas különbséget. Ha a „Mahat Fiai" – allegorikusan szólva – nem ugrották volna át a közbeeső világokat intellektuális szabadságuk megszerzésétől ösztönözve, az állati ember soha nem lett volna képes arra, hogy erről a földről felemelkedjen, és hogy saját erőfeszítésén keresztül elérje végső célját. A ciklikus zarándoklatot a létezés valamennyi síkján keresztül félig – ha nem teljesen – öntudatlanul élte volna át, ahogyan az állatok esetében történik. A tiszta szellem e beteges tétlensége ellen fellázadó értelmes életnek köszönhetjük azt, amik vagyunk, öntudatos, gondolkodó emberek, a bennünk levő istenek jóra és rosszra egyaránt használható képességeivel és sajátságaival. Ezért a Lázadók a mi Megváltóink. Gondolkozzanak el a filozófusok ezen alaposan, és nem egy misztérium meg fog világosodni előttük. Csak az ellentétének vonzereje az, ami miatt a két véglet – a szellem és az anyag – összetapadhat a Földön, és miután összeolvadnak az öntudatos tapasztalás és szenvedés tüzében, válnak elválaszthatatlanokká egy örökkévalóságra. Ez a magyarázata sok, eddig érthetetlen allegóriának, amelyeket ostoba módon „meséknek" neveznek.

Először is megmagyarázza a *Pymander*-ben található megállapítást, hogy az „Égi Ember", az „Atyának Fia", aki rendelkezett az anyagi világ hét kormányzójának vagy teremtőjének és uralkodójának természetével és esszenciájával,

> bekandikált az Összhangba, és miután áttörte magát a [Tűz Hét] Körén, bemutatta és megnyilvánította a lefelé tartó természetet.[IV/48]

Ez megmagyaráz a hermetikus leírásban levő minden verset, és a Prométheuszról szóló görög allegóriát. De mindenekelőtt magyarázatot ad a „mennyei háborúkról" szóló sok allegorikus leírást, beleértve a *Jelenések könyvét*, azon belül is a „bukott angyalokkal" kapcsolatos keresztény dogmát. Megmagyarázza a legidősebb és legnagyobb angyalok „lázadását" és annak jelentését, hogy miért vetették le őket a Mennyekből a Pokol, vagyis az anyag mélységeibe. Sőt, megoldja az asszirológusok tanácstalanságát, akik közül a néhai George Smith a következő szavakkal fejezi ki csodálkozását:

> Első gondolatom erről a részről [a lázadásról] az volt, hogy a gonosz erőivel folytatott háború *megelőzte* a Teremtést, most azonban úgy vélem, hogy a Bűnbeesés leírása után következett.[IV/49]

Ugyanebben a munkában[IV/50] George Smith egy korai babiloni hengerről származó vésetet ismertet, amelyen a Szent Fa, a Kígyó, egy férfi és egy nő látható. A fának hét ága van, *három* a férfi oldalán, és *négy* a nő oldalán. Ezek az ágak jellemzik a hét gyökérfajt, amelyek közül a *harmadikban* – közvetlenül a végén – megtörtént a nemek szétválása és az úgynevezett nemzésbe bukás. A három korai faj előbb nem nélküli, majd hermafrodita volt, a többi négyben különbözik egymástól a férfi és a nő. Ahogyan a szerző írja:

[IV/48] Lásd: *Pymander*, Everard fordítása, II. 17-29.
[IV/49] *Chaldean Account of Genesis,* 92. oldal.
[IV/50] 91. oldal.

> A Teremtés kaleai leírásában a sárkány, amely ráveszi a bűnre az embert, Tiamat teremtménye, aki a tenger és a káosz élő princípiuma… aki a világ teremtésekor szembefordult az istenekkel.[IV/51]

Ez tévedés. A Sárkány a férfi princípium, vagy Fallosz megszemélyesítve, vagy inkább *elállatiasítva*, Tiamat pedig „a káosz szellemének megtestesítése". A mélység káosza a női princípium, a női méh. A „káosz és a zűrzavar szelleme" arra a mentális felfordulásra utal, amihez ez vezetett. Ez az érzéki, vonzó, magnetikus princípium, amely elbűvöl és elcsábít, az örökéletű aktív elem, amely az egész világot zűrzavarba, káoszba és bűnbe viszi. A Kígyó elcsábítja a nőt, de a férfit az utóbbi csábítja el, és mindkettejükre rászáll a karmikus átok, bár ez csak egy teremtett ok természetes következménye. George Smith ezt mondja:

> Világos, hogy a sárkányra is reászáll az átok a bűnbeesés miatt, és hogy az istenek [az Elohim, akik féltékennyé válnak, látva, hogy a porból teremtett ember maga is teremtővé válik, akárcsak minden állat] az emberi faj fejére zúdítják mindazt a rosszat, ami az emberiséget sújtja. A bölcsesség és a tudás tönkre fogják tenni, családi veszekedések fogják gyötörni, zsarnokságnak kell majd engedelmeskednie, meg fogja haragítani az isteneket… csalódni fog a vágyaiban, *haszontalanul* fog *imádkozni*… jövendő bűnöket fog elkövetni. Kétségtelen, ezzel a témával még további sorok foglalkoznak, de az elbeszélés folyamata itt újra megszakad, és csak ott folytatódik, ahol az istenek háborúra készülődnek a gonosz hatalmak ellen, akiket Tiamat (az asszony) vezet.[IV/52]

Ezt a magyarázatot kihagyták *Mózes Könyvéből*, monoteista meggondolásból. Elhibázott dolog azonban az – kétségtelenül félelemből születő, és a dogmatikus vallás és annak babonáit figyelembe vevő –, ha a kaldeai töredékeket a *Mózes Könyve* részleteivel akarják kiegészíteni, amikor ez utóbbi jóval későbbi, mint bármely töredék. *Mózes Könyvét* éppen e töredékekkel kellene megmagyarázni.

17. A LEHELETNEK[IV/53] SZÜKSÉGE VOLT EGY FORMÁRA; AZ ATYÁK MEGADTÁK. A LEHELETNEK SZÜKSÉGE VOLT EGY SŰRŰ TESTRE; A FÖLD MEGFORMÁLTA. A LEHELETNEK SZÜKSÉGE VOLT AZ ÉLET SZELLEMÉRE; A NAP LHA-I BELEHELTÉK A FORMÁJÁBA. A LEHELETNEK SZÜKSÉGE VOLT A TESTÉNEK TÜKÖRKÉPÉRE;[IV/54] „ODAADTUK A MAGUNKÉT!" – MONDTÁK A DHYÂNI-K. A LEHELETNEK SZÜKSÉGE VOLT A VÁGYAK HORDOZÓJÁRA;[IV/55] „MEGKAPTA!" – MONDTA A VIZEK KISZÁRÍTÓJA.[IV/56] DE A LEHELETNEK SZÜKSÉGE VAN EGY ELMÉRE IS, HOGY ÁTFOGJA AZ UNIVERZUMOT; „EZT NEM TUDJUK ADNI!" – MONDTÁK AZ ATYÁK. „MAGAMNAK SEM VOLT SOHA!" – MONDTA A FÖLD SZELLEME. „A FORMA KIÉGNE, HA ODAADNÁM AZ ENYÉMET" – MONDTA A NAGY TŰZ[IV/57]… AZ EMBER[IV/58] ÜRES, ÉRTELEM NÉLKÜLI BHÛTA MARADT… ÍGY ADTAK ÉLETET A CSONT NÉLKÜLIEK AZOKNAK, AKIK[IV/59] A HARMADIKBAN[IV/60] CSONTOS EMBEREK LETTEK.

Mivel az V. stanza kommentárjában egy teljes magyarázatot találunk, itt elég lesz néhány megjegyzés. Az őseredeti fizikai embernek, vagyis a fizikai testének „Atyja" az a vitális elekt-

---

[IV/51] *Ugyanott, idézett rész.*
[IV/52] *Ugyanott, idézett rész.*
[IV/53] Az emberi monád.
[IV/54] Asztrális árnyék.
[IV/55] Kâma Rûpa.
[IV/56] Shuchi, a szenvedély és az állati ösztön tüze.
[IV/57] Naptűz.
[IV/58] A születő ember.
[IV/59] Később.
[IV/60] Fajban.

romos princípium, amely a Napban lakozik. A Hold az „Anyja”, a Holdban levő titokzatos erő miatt, amely határozott befolyást gyakorol a női terhességre és a fogantatásra, amit szabályoz, ahogyan a növények és állatok növekedésére is hat. A „Szél” vagy éter ez esetben az a közvetítő közeg, amely ezeket a hatásokat lehozza a két égitestről, és szétárasztja a Földön, erre úgy hivatkoznak, mint a „Dajkákra”,[IV/61] míg egyedül a „Szellemi Tűz” az, amely az emberből isteni és tökéletes lényt tud alkotni.

De mi is ez a „Szellemi Tűz”? Az alkímiában általában a hidrogén, míg az ezoterikus valóságban az a kiáradás vagy sugár, ami a noumenon-jából tör elő, az „Első Elem Dhyân-ja”. A hidrogén csak a mi földi síkunkon *gáz*. De még a kémiában is a hidrogén „lehetne az egyedül létező anyagfajta, a mi felfogásunk szerint”,[IV/62] amely szorosan kapcsolódik a protyl-hoz, ez pedig a mi layam-unk. Ez a levegő és a víz atyja és úgymond létrehozója, vagy inkább Upâdhi-ja (alapja), csakugyan „tűz, levegő és víz”, a három aspektusában *egy*, ezért a kémiai és az alkímiai hármasság. A megnyilvánulás vagy az anyag világában a hidrogén a tárgyiasult szimbólum és a tárgyiasulatlan és tisztán szellemi entitatív Létezésnek a noumen-ok régiójából történő anyagi kiáradása. Godfrey Higgins összehasonlította a hidrogént, sőt azonosnak találta a To On-nal, a görögök „Egyével”. Mert – ahogyan megjegyezte – a hidrogén *nem* víz, bár ez hozza létre, a hidrogén nem tűz, bár megnyilvánítja vagy megteremti a tüzet, nem is levegő, bár a levegőt úgy tekinthetjük, mint a tűz és a víz egyesülésének termékét, mivel a hidrogén megtalálható a légkör összes vizes alkotóelemében. A hidrogén a három az egyben.

Ha valaki tanulmányozza az összehasonlító teogóniát, könnyen rátalál arra, hogy e „Tüzek” titkát minden ősi nép misztériumában tanították, mindenekelőtt Samothrace-ban. A legkisebb kétség sincs afelől, hogy a Kabiri – minden ősi istenség közül a legmisztikusabbak –, az istenek és az emberek, az istenségek és a titánok azonosak a Kumâra-kkal és Rudra-kkal, élükön Kârttikeya-val, aki szintén egy Kumâra. Ez még exoterikusan véve is teljesen nyilvánvaló, és mindezek a hindu istenségek, hasonlóan a Kabiri-hez, a *Természet legokkultabb erőinek megszemélyesített szent Tüzei voltak*. Az árja faj számos ága, az ázsiaiak és az európaiak, a hinduk és a görögök, mindent megtettek, hogy ezek valódi természetét elrejtsék, ha már jelentőségüket nem tudták letagadni. Ahogyan a Kumâra-k esetében is, a Kabiri száma bizonytalan. Egyesek azt tartják, hogy csak hárman vagy négyen voltak, mások hétről beszélnek. Axierus, Axiocersa, Axiocersus és Casmilus valószínűleg a négy Kumâra – Sanat-Kumâra, Sananda, Sanaka és Sanâtana – hasonmásai. A görög istenségeket, akiknek állítólagos apja Vulkán volt, gyakran összetévesztik a Dioscori-okkal, Corybante-kkel, Anacte-kkel, stb. Ugyanígy összetévesztik a Kumâra-kat, akiknek állítólagos apja Brahmâ volt – vagy inkább a „haragjának a lángja”, amely arra késztette, hogy végrehajtsa a kilencedik, vagyis Kumâra-teremtést, aminek az eredménye Rudra vagy Nîlalohita (Shiva) és a Kumâra-k voltak – az Asura-kkal, a Rudra-kkal és a Pitri-kkel. Azon egyszerű oknál fogva, hogy mindnyájan egyek, vagyis egymáshoz kapcsolódó erők és tüzek. Itt nincs helyünk arra, hogy leírjuk ezeket a „Tüzeket” és azok valódi jelentését, bár lehetséges, hogy meg fogjuk kísérelni, ha e mű hátralevő része valaha is kiadásra kerül. Addig is még néhány magyarázatot hozzáfűzünk.

Az előbb elmondottak mind olyan misztériumok, amiket nem lehet leírni, hanem a megoldásukat a tanuló személyes intuíciójára kell hagyni. Ha meg akar valamit tudni a Tüzek titkáról, forduljon az alkimisták bizonyos műveihez, akik nagyon helyesen minden elemet a tűzhöz kapcsolnak, akárcsak az okkultisták. Ne felejtse el az olvasó, hogy a régiek a vallást és a természettudományt a filozófia mentén vizsgálták, mivel azok szorosan és elválaszthatatlanul kapcsolódnak össze. Æsculapius volt Apollónak – a Napnak vagy az Élet Tüzének – fia, ő volt Helios, Pythios és a rejtett bölcsesség istene. Az exoterikus vallásokban, ahogyan az ezoterikus filozófiában is, az elemeket – különösen a tűz, a víz és a levegő elemét – úgy tekintik, mint az ember *öt fizikai érzékének* őseit, ezért azok okkult módon közvetlenül kapcsolatban

[IV/61] Lásd a 22. Slokát.
[IV/62] Lásd: W. Crookes: *Genesis of the Elements,* 21. oldal.

vannak velük. Ezek a fizikai érzékek egy még alacsonyabb teremtéshez tartoznak, mint az, amit a *Purâna*-k Pratisarga-nak vagy „második teremtésnek” neveznek. „*A folyékony tűz az összefüggő tűzből indul ki*” – mondja egy okkult axióma.

A Kör maga a Gondolat, az Átmérő [vagy a vonal] az Ige, kettejük egyesülése pedig az Élet.

A kabbalában Bath-Kol az Isteni Hang, vagy az Őseredeti Fény, Shekinah lánya. A *Purâna*-kban és a hindu exoteriában Vâch, a Hang Brahmâ női Logosza, Aditi, az Őseredeti Fény egyik változata. Ha pedig a zsidó miszticizmusban Bath-Kol egy égből jövő, érthető természetfeletti hang, amely a „választott népnek” feltárja a szent hagyományokat és törvényeket, ez csak azért van, mert a judaizmus előtt Vâch-ot a „*Védák* anyjának” hívták, aki belépett a Rishi-kbe, és kinyilatkoztatásaival inspirálja őket. Ugyanígy mondják Bath-Kol-ról, hogy inspirálja Izrael prófétáit és a zsidó főpapokat. Mindkettő fennmaradt a mai napig megfelelő szent jelképrendszereikben, mert a régiek a hangot vagy a beszédet a tér éterével kapcsolták össze, amelynek jellemzője a hang. Innen ered, hogy a Tűz, a Víz és a Levegő az őseredeti Kozmikus Hármasság.

> Én vagyok a te gondolatod, a te Istened, ősibb, mint a nedvesség-princípium, *a Fény, amely a Sötétben* [Káoszban] *sugároz*, és Isten sugárzó Igéje [hangja] az Istenség Fia.[IV/63]

Ezért alaposan kell tanulmányoznunk az „Elsődleges Teremtést”, mielőtt megérthetnénk a Másodlagost. Az első fajban három *alap*-elem volt, de még *nem volt Tűz*, mert az ősieknél az ember fejlődése, szellemi és fizikai érzékeinek növekedése és kialakulása a Földünk kozmikus síkján levő elemek fejlődésétől függött. Minden Prabhavâpyaya-ból származik: az istenek teremtő és érzékelő princípiumainak, sőt magának az úgynevezett Teremtő Istenségnek a fejlődése is. Ez megtalálható az exoterikus írásokban a Vishnunak adott nevekben és elnevezésekben. Az orphikus Protologoszként Pûrvaja-nak, „teremtés előttinek” hívják, a többi elnevezései csökkenő sorrendben mindinkább összeköti őt az anyaggal.

Az elemek és az érzékek fejlődésében a következő párhuzamos sorrendet lehet megállapítani, de vonatkozik ez a kozmikus földi „ember” vagy „szellem” és a halandó fizikai emberre is:

1. Éter	Hallás	Hang
2. Levegő	Tapintás	Hang és érintés
3. Tűz vagy fény	Látás	Hang, érintés és szín
4. Víz	Ízlelés	Hang, érintés, szín és íz
5. Föld	Szaglás	Hang, érintés, szín, íz és szag

Ahogyan látjuk, minden elem hozzáadja saját jellegzetességeit a megelőző eleméhez ugyanúgy, amint minden gyökérfaj magához veszi az előző faj jellemző érzékét. Ugyanez igaz az ember hetes „teremtésére”, aki fokozatosan hét lépésben fejlődik, ugyanilyen alapelvek szerint, amint ezt később látni fogjuk.

Így tehát amíg az Istenek vagy Dhyân Chohan-ok (dévák) az Első Okból származnak – ami nem Parabrahman, mert az a MINDEN OK, és ezért nem nevezhető az „*Első Oknak*” –, és ezt az Első Okot a brahmani könyvekben Jagad-Yoni-nak, a „Világ Méhének” nevezik, addig az emberiség a Kozmosz ezen aktív közegeiből árad ki. Az első és a második fajban az emberek

---

[IV/63] *Pymander*, I. 6. A hinduizmus ellenfelei nevezhetik a fentieket panteizmusnak, politeizmusnak vagy akárminek, ami éppen tetszik. Ha a tudományt nem vakítja el teljesen az előítélet, akkor ebben a leírásban nemcsak a természettudományok és fizika, hanem a metafizika és a pszichológia mélységes ismeretét is felismerheti. De ahhoz, hogy valaki erre rájöjjön, tanulmányoznia kell a megszemélyesítéseket, majd pedig átváltania azokat kémiai atomokká. Ekkor fog kiderülni az, hogy a fentiek nemcsak a fizikai, sőt teljesen materialista tudományt, hanem mindazokat is kielégítik, akik az evolúció jelenségszintű és félrevezető aspektusaiban a „Nagy Ismeretlen Ok” működését látják.

azonban nem voltak fizikai lények, csupán a későbbi emberek *csökevényei*, bhûta-k voltak, ez a szó pedig a Bhûtâdi-ból származik, aminek a jelentése „eredet” vagy „az eredeti hely, ahonnan az elemek előtörtek”. Az emberek tehát minden mással együtt Prabhavâpyaya-ból erednek, a „helyből, ahonnan minden dolog ered, és amelybe visszaoldódik”, ahogyan azt a *Vishnu Purâna* kommentátora elmagyarázza. Innen erednek fizikai érzékeink is. Sőt, innen ered a legmagasabb „teremtett” Istenség is a filozófiánk szerint. Mivel egy az Univerzummal, akár Brahmâ-nak, Îshvara-nak, akár Purusha-nak nevezzük, ő a Megnyilvánult Istenség, ezért „teremtett”, vagyis korlátozott és feltételhez kötött. Ezt könnyű bebizonyítani, még az exoterikus tanításokból is.

Miután az örökkévaló Brahmát (semleges nemű vagy absztrakt) a Pundarîkâksha-t, a „legmagasztosabbat és elmúlhatatlan dicsőségűt”, *megismerhetetlennek* nevezték, később Sadaika-Rûpa, „változatlan” és „megváltoztathatatlan” természetű helyett Ekâneka-Rûpa-nak, „egyedülinek és többszörösnek” hívják, amikor ő, az Ok, elvegyül saját okozataival. Nevei ekkor – ha ezoterikus sorrendbe állítjuk azokat – a következő csökkenő skálán vannak:

Mahâpurusha vagy Paramâtman	Legfelsőbb Szellem
Âtman vagy Pûrvaja (Protologos)	a Természet Élő Szelleme
Indriyâtman vagy Hrishîkesha	Szellemi vagy Értelmi Lélek (egy az érzékekkel)
Bhûtâtman	az Élő- vagy Élet-lélek
Kshetrajña	a Testet öltött Lélek vagy a szellem és az anyag Univerzuma
Bhrântidarshanatah	Téves érzékelés – anyagi Univerzum.

Az utóbbi név olyasmit jelent, amit – hamis és téves felfogás alapján – anyagi formaként észlelünk és képzelünk, de amely valójában csak Mâyâ, illúzió, mint minden a fizikai világunkban.

Szoros analógiában van Brahma e jellegzetességeivel mind a szellemi, mind az anyagi világokban, hogy a Dhyân-Chohan-i esszencia fejlődése is zajlik, az utóbbi jellemzői pedig szintén visszatükröződnek az emberben, együttesen, és az ember minden princípiumában, *amelyek mindegyike magában hordozza ugyanabban a fokozatos sorrendben a különböző „tüzek” és elemek egy részét.*

V. STANZA: A MÁSODIK FAJ FEJLŐDÉSE

18. A Jóga Fiai. 19. A nem nélküli második faj. 20. A „Szürkület Fiainak” fiai. 21. Az „Árnyék”, vagyis az asztrális ember belülre húzódik, és az ember kifejleszt egy fizikai testet.

18. AZ ELSŐK[V/1] A JÓGA FIAI VOLTAK. FIAIK A SÁRGA ATYA ÉS A FEHÉR ANYA GYERMEKEI.

A későbbi Kommentárban ezt a mondatot így fordították:

A Nap és a Hold Fiai, az éter [vagy a „Szél”] dajkálta (a). ...

Ezek az Urak árnyékainak árnyékai voltak (b). Ezek [az árnyékok] kitágultak. A Föld szellemei felöltöztették őket, a szoláris Lha-k melengették [vagyis megőrizték a vitális tüzet az életre kelő fizikai formákban]. A Leheletnek volt élete, de nem volt értelme. Nem volt sem saját tüzük, sem vizük (c).

[V/1] Gyökérfaj.

(a) Ezzel kapcsolatban emlékezzünk vissza Hermes *Tabula Smaragdinájára,* amelynek ezoterikus jelentéséhez hét kulcs szolgál. Az asztrokémiait a tanulók jól ismerik, most megadhatjuk az antropológiai kulcsot. A táblán említett „Egy dolog" az Ember. Az írás így szól:

> Ennek az Egyedüli Egy dolognak az Atyja a Nap, Anyja a Hold, a Szél keblében hordozza, és dajkája a Szellemi Föld.

Ugyanennek az okkult magyarázatához még hozzáteszik: „és a tanítója [guruja] a *Szellemi* Tűz".

Ez a Tűz a felső Én, a szellemi Egó, vagyis az, amely állandóan újra testet ölt az alsó személyes én hatására, amely minden újraszületésnél megváltozik, és tele van Tanha-val, vagyis az élet utáni vággyal. A természet egyik különös törvénye, hogy ezen a síkon a felsőbb (szellemi) természetnek úgymond az alsóbb rabságában kell lennie. Hacsak az Én nem talál menedéket az Âtman-ban, a MINDEN-SZELLEM-ben, és nem oldódik bele teljesen annak esszenciájába, akkor a személyes én egy keserves végkifejlet felé ösztökélheti. Ezt a tanuló csak akkor értheti meg teljesen, ha megismerkedik a fejlődés misztériumával, amely hármas vonalon fut: a szellemi, a pszichikai és a fizikai vonalon.

Két dolog van, ami a fejlődés felé hajt, és azt kierőszakolja, vagyis a tökéletesedés felé kényszeríti az ember növekedését és kibontakozását: *(a)* a Monád, vagyis az, ami abban öntudatlanul tevékenykedik a benne rejlő erőn keresztül, *(b)* az alacsonyabb asztrális test, vagyis a *személyes* én. Az előbbi – akár egy növényi akár egy állati testbe van is bebörtönözve – rendelkezik ezzel az erővel, valójában önmaga ez az erő. Minthogy azonos a MINDEN-ERŐ-vel, amelyről azt mondják, benne lakozik a Monádban, ezért mindenható az Arûpa, vagy forma nélküli síkon. A mi síkunkon – mivel esszenciája túlságosan tiszta – megmarad minden lehetőséggel rendelkezőnek, de egyénileg inaktívvá válik. Például a Nap sugarai, amelyek elősegítik a növényzet fejlődését, nem választják meg, hogy melyik növényre süssenek. Ha kiássuk a növényt, és átültetjük egy olyan talajba, ahol a napsugarak nem érhetik el, akkor azok nem fogják oda is követni. Ugyanígy van az Âtman-nal: ha a felső Én vagy az Egó nem mozdul el saját napja, a Monád felé, az alsó én vagy személyes én minden esetben fölé fog kerekedni. Mert ez az az én a kegyetlen önzéssel és állati vágyával, hogy értelmetlen életet éljen (Tanha), amely a „templom sátrának készítője", ahogyan Buddha a *Dhammapada*-ban[V/2] nevezi az alsó ént. Innen származik az a kifejezés, hogy a Föld Szellemei felöltöztették az árnyékokat és megnövelték azokat. Ezekhez a „szellemekhez" tartoznak átmenetileg az emberi asztrális ének, ezek azok, amik megadják, vagy felépítik az ember fizikai templomát, a Monád és annak tudatos princípiuma, a manasz számára, hogy benne lakozzanak. Viszont a „Szoláris" Lha-k vagy szellemek melegítik fel az árnyékokat. Ez fizikailag és szó szerint igaz, metafizikailag, vagyis a pszichikus és szellemi síkon ugyancsak igaz, hogy egyedül Âtman *melegíti* a belső embert, azaz megvilágosítja őt az Isteni Élet sugarával, és egyedül ő tudja megadni a belső embernek vagy reinkarnálódó Én-nek a halhatatlanságát. Így azt találjuk, hogy az első három és fél gyökérfaj számára egészen a középső- vagy fordulópontig az „Ősök", a Lunáris Pitri-k asztrális árnyékai azok, amik a fajok fejlődést hajtó erői. Ezek építik, és fokozatosan kikényszerítik a fizikai forma fejlődését a tökéletesedés felé, és teszik mindezt a szellemiség ezzel arányos elvesztése árán. Azután, a fordulóponttól kezdve, a felső Én vagy inkarnálódó princípium, az értelem vagy elme kezd uralkodni az állati én-en, és irányítja azt, hacsak alul nem marad vele szemben. Röviden, a szellemiesség a felemelkedő ívén van, az állati vagy fizikai alkotórész pedig csak akkor tudja megakadályozni folyamatos előrejutását fejlődésének ösvényén, amikor a személyiség önzése annyira erősen beoltotta halálos *vírusával* a valódi belső embert, hogy a felülről jövő vonzás minden hatalmát elveszíti a gondolkodó, értelmes ember felett. A józan igazság az, hogy az erkölcstelenség és a gonoszság *abnormális, természetellenes* megnyilvánulás az emberi fejlődés jelenlegi periódusában – vagy legalábbis annak kellene

[V/2] 153. és 154. sloka

lennie. Az a tény, hogy az emberiség sohasem volt önzőbb és erkölcstelenebb, mint manapság – a civilizált nemzeteknek sikerült az előbbiből erkölcsöt, az utóbbiból pedig művészetet csinálnia – csak egy újabb bizonyíték e jelenség különleges természetére.

Az egész rendszer benne van a *Kaldeai Számok Könyvében*, sőt, még a *Zohar*-ban is, ha valaki megérti az apokaliptikus célzások jelentését. Elsőként Ain Soph jelenik meg, a „Rejtett Rejtettje", azután a *Pont*, a Sephira és a későbbi Sephiroth, majd az Atziluti Világ, a *Kiáradások Világa*, amely három újabb világot teremt. Az első a Briati Világ, amelyet Trónnak neveznek, a tiszta szellemek hajléka. A második a *Kialakulás Világa* vagy Jetzirati Világ, az angyalok lakhelye, akik kiárasztják a harmadikat, a *Cselekvés Világát*, az Asiati Világot, amely a Föld, vagyis a *mi* világunk. Erről a világról pedig – amit Kliphoth-nak is neveznek, és magába foglalja a (többi hat) szférát, כלכמיל, és anyagot – mégis azt mondják, hogy az a „Sötétség Fejedelmének" a székhelye. Ez annyira világos megállapítás, amennyire csak lehet, mert Metatron – a második Briati világ, az első lakható világ angyala – neve Hírnök, Ἄγγελος, Angyalt jelent. Őt nevezik a nagy Tanítónak, és alatta vannak a harmadik világ, vagyis a Jetzirati angyalai, amelyeknek tíz és hét osztálya a Sephiroth,[V/3] és akikről azt mondják:

> Ők lakják vagy keltik életre ezt a világot alapvető [*entitásokként* és] *értelmekként*, és a nekik *megfelelők* és a logikai *ellentéteik* lakják a harmadik és lakható világot, amelyet Asiati-nak neveznek.

Ezeket az „ellentéteket" „Burkoknak", קילפות, vagy démonoknak[V/4] nevezik, akik a Sheba Hachaloth-nak nevezett hét helyen laknak, amik egyszerűen a bolygónk hét zónája.[V/5] Fejedelmüket a kabbalában Samael-nek, a Halál Angyalának nevezik, aki a csábító Sátán-kígyó is. Ez a Sátán azonban Lucifer is, a Fény ragyogó angyala, a Fény- és Élethozó, a „Lélek", aki egy időre eltávolodott a Szent Lényektől, a többi angyaltól, *megelőzve az ő idejüket*, amikor ők is leszállnak a Földre, hogy maguk is testet öltsenek.

A *Bölcsességek könyve* azt tanítja, hogy:

> Minden Lélek (Monád) már korábban létezik az Emanációk világában.[V/6]

A *Zohar* pedig azt tanítja, hogy ebben a „Lélekben" van a *valódi ember*, vagyis az Én és a tudatos *Én vagyok*, a Manasz.

Josephus az esszénusok meggyőződését megismételve ezt mondja:

> [A lelkek] leszállnak a tiszta levegőből, hogy *testekhez láncoltassanak*.[V/7]

Philo pedig kijelenti, hogy:

> A levegő tele volt [Lelkekkel], és azok, amelyek legközelebb voltak a földhöz leereszkedésük során, hogy halandó testekhez kötődjenek, visszatérnek a testekbe, mert azokban kívánnak élni.[V/8]

Azért, mert az emberi formában és azon keresztül *fejlődő* lényekké válnak, míg az angyalok természete tisztán *nem átmeneti*, ezért az emberben megvan a lehetőség, hogy az angyalok képességein felülemelkedjen. Ezért mondják az indiai beavatottak, hogy a brahmin, a kétszer-

---

[V/3] Ezt a pithagoraszi háromszögben úgy szimbolizálják, hogy belül 10 pont, valamint a négyzet és háromszög hét pontja van

[V/4] Innen származik az asztrális formának, a Kâma Rûpa-nak nevezett testek kabbalista neve, a „burkok". Ezt a burkot magasabb angyalok hagyják hátra a felső Manasz formájában, amikor az utóbbi a Devachanba távozik, visszahagyva hulladékát.

[V/5] Mackenzie: *Royal Masonic Cyclopædia*, 409-411. old.

[V/6] VIII. 20.

[V/7] *De Bello Judaeo*, II. 12.

[V/8] *De Gignat*, 222c; *De Somniis*, 455d. Ez azt mutatja, hogy az esszénusok hittek az újraszületésben és a többszöri testet öltésben, ahogyan Jézus is hitt. Ezt a tényt be tudjuk bizonyítani az *Újszövetségből* is.

született uralkodik az isteneken és dévákon. Pál ugyanezt mondja a *korinthusiakhoz írt levelében*:

> Nem tudjátok-e, hogy mi [beavatottak] angyalok fölött fogunk ítélkezni?[V/9]

Végül minden ősi írásban és kozmogóniában bemutatják, hogy az ember elsődlegesen egy *fénylő testetlen formaként* fejlődött ki, amelyre az olvasztott rézhez hasonlóan, amit a szobrász a modelljébe önt, az ember testének a fizikai formáját a földi állati élet alacsonyabb formáival és típusaival, illetve azokból és azokon keresztül építették meg. A *Zohar* ezt mondja:

> A Lélek és a *forma*, amikor a Földre leszáll, földi öltözéket ölt magára.

Az ember őstípusú testét nem olyan anyagból alakították ki, mint amilyenből a mi halandó vázunk épült.

Amikor Ádám az Édenkertben lakott, égi köntösbe volt öltöztetve, ami a mennyei fény köntöse… *Ennek az égi fénynek a fényét használták fel az Édenkertben*.[V/10] Az embert [a mennyei Ádámot] a Jetzirati Világ tíz Sephiroth-ja *teremtette*, egy még alacsonyabb világ hét angyala pedig *közös erővel* létrehozta a földi Ádámot. Először Samael bukott el, és *megcsalva*[?] az embert, az ő bukásának is okozója lett.

(b) Az a mondat, hogy „ezek az Urak Árnyékainak árnyékai voltak" – vagyis hogy az Ősök az embert saját asztrális testükből teremtették – egy általános hiedelmet magyaráz meg. Keleten azt tartják, hogy a déváknak nincs saját „árnyékuk". „A dévák nem vetnek árnyékot", és ez a biztos jele egy *jó és szent szellemnek*.

(c) Miért nem volt „saját Tüzük vagy Vizük"?[V/11] Azért, mert ami a tárgyiasult síkon a gázok és az elemek számára a hidrogén, annak noumenonja a mentális vagy tárgyiasulatlan jelenségek világába tartozik. Ennek hármas rejtett természete az emberben lévő három magasabb princípiumból – amik a szellem, a lélek és az elme, vagy másként az Âtmâ, a Buddhi és a Manasz – eredő három aktív emanációban tükröződik vissza. Ez a szellemi és egyben az anyagi emberi alap. A kezdetleges ember, akit a „levegő" vagy a „szél" dajkált, csak később válik tökéletes emberré, amikor a „szellemi tűz", az Én-jében levő „Egy a Háromban" noumenonjának fejlődésével megszerzi belső Én-jétől vagy tanítójától az ön-tudatosság bölcsességét, amivel kezdetben még nem rendelkezett. Így itt ismét a Nappal vagy a Tűzzel szimbolizálják az Isteni Szellemet, az Isteni Lelket pedig a Holddal és a Vízzel, ahol mindkettő a Pneuma – az emberi lélek vagy elme – Atyja és Anyja szerepét tölti be. A Pneumát, amely „lélegzetet" jelent, pedig a Szél vagy a levegő szimbolizálja.

Ezért mondja a *Smaragd Tábla,* amit a keresztények eltorzítottak:

> A magasabb rendű megegyezik az alacsonyabb rendűvel, az alacsonyabb rendű pedig a magasabb rendűvel; így hozzák létre az egy igazi csodálatos művet – [ami az ember].

[V/9] I. VI, 3.

[V/10] *Zohar,* II. 229b.

[V/11] Megerősíti ezt azonban – ahogyan már bemutattuk – a *Mózes könyve* ezotériája is. Az állatok teremtését nemcsak hogy megelőzi benne a „porból való Ádám" teremtése, hanem a földön már növényzet létezik, mielőtt „az egek és a föld teremtése" megtörtént volna. „A mezők minden növénye már előtte" megvolt a Földön". (II. 5.) Nos, hacsak nem fogadjuk el az okkult magyarázatot – amely szerint ebben a negyedik körben Földünk már növényzettel volt borítva, és az első (asztrális) emberiség teremtése már megtörtént, mielőtt a Földön bármi is növekedésnek indult volna – mit jelenthet a holtbetűs értelmezés? Talán azt, hogy a bolygó felszínét fű borította, mielőtt maga a Föld létrejött volna? A 6. vers értelme azonban elég világos, amely azt mondja, hogy „pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét", vagyis mielőtt esni kezdett, és ezáltal a fák, stb. növekedésnek indulhattak volna. Ez a rész azt is megmutatja, hogy milyen geológiai korban történt ez, továbbá azt is, hogy mit jelentett az „ég" és a „föld" fogalom. Ez az égboltot és a száraz, *megszilárdult* földet jelentette, amely elvált és megszabadult a páráktól és a gőzöktől. Továbbá azt se felejtse el a tanulmányozó, hogy amint Adam Kadmon, a *Mózes I. Könyvének* „férfiúja és asszonya" nem fizikai emberi lény, hanem az Elohim serege, akik közé maga Jehova is tartozik, ugyanúgy az e fejezetben említett állatok, amiknek „teremtése" a holtbetűértelmezés szerint még az ember előtt történt, nem állatok, hanem az állatövi jegyek és egyéb égitestek voltak.

Chiram – vagy Hiram király a kabbalában, aki esszenciájában egy, de megjelenésében három – titkos műve ugyanis az Egyetemes Közeg, vagy Lapis Philosophorum. A titkos mű csúcspontja a szellemileg tökéletes ember a vonal egyik végén, a másik végén pedig a három elem egyesítése az okkult oldószerben, a „Világlélekben", a Kozmikus Lélekben, vagy az Asztrális Fényben, végül az anyagi síkon ez az oldószer a hidrogén, a többi gázzal való viszonyában. A TO ON valóban az EGY, „akit a Fiún kívül senki nem látott" – ez a megállapítás egyaránt vonatkozik a metafizikai és fizikai Kozmoszra, valamint a szellemi és anyagi emberre. Mert hogyan érthetné meg ez utóbbi a TO ON-t, az „Egy Atyát", ha Manasza, a „Fiú" nem válik „eggyé az Atyával", és ezen a feloldódáson keresztül nem kapja meg a megvilágosodást az isteni „Tanítótól" vagy Gurutól – az Âtmâ-Buddhi-tól?

Ahogyan a Kommentár mondja:

Ha meg akarod érteni a MÁSODLAGOSAT [az úgynevezett „Teremtést"], *óh Lanoo, akkor előbb tanulmányoznod kell az ELSŐDLEGESHEZ való viszonyát.*[V/12]

Az első fajnak három eleme volt, de nem volt *élő* Tüze. Miért? Mert:

„*Négy* elemről beszélünk, Fiam, de csak hármat kellene mondanunk" – jelenti ki Hermész Triszmegisztosz. Az „Elsődleges Körben", vagy Teremtésben, amelynek jele , és amely „gyökeret" jelent éppen úgy, mint a Másodlagosban.

Így az alkímiában vagy a nyugati hermetikában – amely a keleti ezotéria egyik változata – a következőt találjuk:

X.		X.
Sulphur (kén)	Flamma (láng)	Spiritus (szesz)
Mercury (higany)	Natura (természet)	Aqua (víz)
Salt (só)	Mater (anya)	Sanguis (vér)

És ezek a hármas csoportok pedig mind négyességek, amelyeket a gyökerük, a Tűz egészít ki. A megnyilvánult természeten túli Szellem a maga abszolút Egységében a tüzes LÉLEGZET. A megnyilvánult univerzumban a Tűz a Központi Szellemi Nap, minden élet elektromos Tüze. A Föld tüzes szelleme pedig, amely benne, rajta és körülötte van: a levegő a cseppfolyós tűz, a víz a folyékony tűz, a föld a szilárd tűz. Mindegyik tűz – Ignis a maga végső összetételében, vagyis – a mi elgondolásunk szerint – I, amelynek gyökere a 0 (nulla), a természetben és a természet elméjében levő Minden. „Pro-Metor" – az isteni Tűz. Ő a Teremtő, a Pusztító, a Megtartó. Az istenek ősi nevei mind a tűzzel vannak kapcsolatban, kezdve az árja Agni-tól, a zsidó Istenig, aki egy „emésztő tűz". Indiában a különböző nyelvjárásokban Isten neve: Eashoor, Esur, Iswur és Îshvara. Szanszkrit nyelven az Úr az Isha tőből ered, de ez a név elsősorban Shiva, a Pusztító neve. A három fő védikus isten pedig: Agni (Ignis), Vâyu és Sûrya – a Tűz, a Levegő és a Nap, a Tűz három okkult fokozata. A héberben אזא (Aza) jelentése „megvilágítani, és אשא (Asha) pedig „tűz". Az okkultizmusban a „tüzet gyújtani" azonos értelmű a három nagy tűz-erő egyikének megidézésével, vagy „Isten hívásával". A szanszkritban az Ush szótő tüzet vagy hőt jelent, az egyiptomi Osiris szó pedig – ahogyan azt Schelling bebizonyította – két tőszó, az Aish és az Asr összetétele, ami „tűzvarázslót" jelent. A régi etruszk Aesar jelentése Isten, valószínűleg a *Védák* Asura-jából származik. Îshvara ezzel analóg fogalom, ahogyan Dr. Kenealy gondolta, aki a *Bhagavad Gîtâ*-t idézi, abban az értelemben, hogy:

> Îshvara minden halandóban benne lakozik, és természetfölötti erejével mozgásba hoz minden dolgot, amely az idő kerekére hág.

Valóban, Ő a Teremtő és a Pusztító egyben.

[V/12] *Dzyan könyve*, III. 19.

Az őseredeti Tűzről azt feltételezték, hogy kielégíthetetlen étvággyal mindent felfal. Tyrusi Maximus elmeséli, hogy a régi perzsák éghető anyagokat dobtak a tűzbe, és azt kiáltották: *Fald fel, óh Urunk!* Az ír nyelvben az *easam* vagy *asam* jelentése *készíteni, teremteni*.

Aesar pedig egyike volt az ősi ír isteneknek, a szó betű szerinti értelme: „tüzet gyújtani”.[V/13]

A keresztény kabbalisták és szimbológusok, akik a *Pymander*-t eltorzították – közülük leginkább Ayre püspöke, Francois de Tours, a XVI. században – a következő módon osztályozzák az elemeket:

Az isteni Szubsztanciából és a természet sóinak szellemeiből teremtett négy elem, amiket az alábbiak képviselnek:

	Szt. Máté	Angyal-ember	Víz (Jézus Krisztus, Angyal-ember, Michael)
A – Ω	Szt. Márk	Oroszlán	Tűz
E – Y	Szt. Lukács	Bika	Föld
I – O	Szt. János	Sas	Levegő[V/14]
H	*A kvintesszencia*, H ΦΛΟΞ, *Flamma-Virgo* [szűz olaj], *Flamma Durissima, Virgo, Lucis Æterna Mater*.		

Az első emberi faj tehát egyszerűen az Atyáik képeiből, az asztrális másaiból állt, akik az úttörők vagy a legfejlettebb lények voltak egy előző, bár *alacsonyabb* szférából, amelynek a burka a jelenlegi Holdunk. De még ez a burok is teljes lehetőségű, mert a Hold, miután létrehozta a Földet, saját *fantomját*, a magnetikus rokonság vonzásánál fogva, megpróbálta kiformálni első lakóit, az ember előtti szörnyeket. Ha a tanulmányozó erről meg akar bizonyosodni, forduljon újra a kaldeai töredékekhez, és olvassa el, amit Berosus mond, aki információit – állítása szerint – Ea-tól, a Bölcsesség hím-nő Istenségétől kapta. Miközben az istenek e Bölcsesség androgün kebelében (Svabhâvat, Anya-tér) létrejöttek, tükröződéseikből létrejött a Földön az asszony, Omorôka, aki a kaldeai Thavatth (vagy Thalatth), a görög Thalassa, a Mélység vagy a Tenger, ami ezoterikusan, sőt, exoterikusan is a *Hold*. A Hold (Omorôka) volt az, aki a leírhatatlan lények szörnyű teremtését vezette, akiket később a Dhyâni-k elpusztították.[V/15]

A Holdbeli Atyákat a fejlődési törvény kényszerítette, hogy monádi állapotukban átmenjenek ezen a bolygón az élet és a létezés minden formáján. A harmadik kör végére azonban emberiek voltak isteni természetükben, és ezért reájuk bízták azon formák megteremtését, amelyek a kevésbé fejlett, de a testet öltésre következő monádok templomai lettek. E „formákat” a „Jóga Fiainak” hívják. Azért jóga – ami exoterikusan a Brahmâ-val történő egyesülést jelenti – mert a jóga a passzív végtelen Istenség legmagasabb rendű állapota. Ez az állapot minden isteni energiát tartalmaz, és ez Brahmâ esszenciája, akiről azt mondják, hogy Brahmâ-ként mindent a jóga erején keresztül teremtett. Brahmâ, Vishnu és Shiva az Isten, Brahma (a sem-

---

[V/13] *Kenealy: The Book of God,* 114-115. old.

[V/14] Azoknak, akik megkérdezik: Mi köze van a hidrogénnek a levegőhöz vagy az oxidációhoz? A válasz ez: tanulmányozzák először az okkult alkímia abc-jét. A keresztény szimbológusok azonban buzgóságukban, hogy Pymander-t, a „misztérium száját” prófétai módon Keresztelő Szent Jánossal azonosítsák, közben a hét Kabiri-t és az asszír bikákat a zsidók kerubjaival és az apostolokkal tették egyenlővé. Miután azonban egy határvonalat kellett húzniuk a *négy* és a *három* között – ez utóbbiak a *bukott* angyalok – továbbá, hogy elkerüljék ezek összekapcsolását az Arkangyalokkal, az „Úr színe előtti Hét Szellemmel”, nem teketóriázva kidobtak mindent, amit nem akartak elismerni. Ebből következik az elemek sorrendjének kiforgatása, abból a célból, hogy megfeleljen az evangéliumok sorrendjének, és hogy azonosítsák az Angyal-embert Krisztussal. A kaldeaiaknál, az egyiptomiaknál – akiktől Mózes a Chroub (kerubok állati formájukban) fogalmat átvette – és az ophitáknál, egyszóval e népeknél az angyalokat, a bolygókat és az elemeket misztikusan és alkímiailag a következőkkel szimbolizálták: az Oroszlán (Michael), a Bika (Uriel), a Sárkány (Rafael), a Sas (Gábriel), a Medve (Toth-Sabaoth), a Kutya (Erataoth), az Öszvér (Uriel vagy Thantabaoth). Mindezeknek minőségbeli jelentésük van.

[V/15] Lásd: *Hibbert Lectures,* 1887, 370. és köv. oldal.

leges) legerősebb energiái – mondja egy purânai szöveg. A jóga itt ugyanaz, mint Dhyâna, amely fogalom ismét csak rokon értelmű a tibeti szövegekben a jógával, amikben a „Jóga Fiait" „Dhyâna Fiainak" nevezik, a Dhyâna pedig azt az absztrakt meditációt jelenti, amelyen keresztül a Dhyani-Buddhák létrehozták mennyei fiaikat, a Dhyâni-Boddhiszattvákat.

> A világon minden teremtménynek van fent egy felettese. Ez a felettes, akinek belső örömet okoz, ha *beléjük árasztja magát*, nem adhatja át a kiáradást, amíg azok nem imádnak [vagyis meditálnak, mint a jógában].[V/16]

19. A MÁSODIK FAJ SARJADZÁSSAL ÉS KITERJESZKEDÉSSEL JÖTT LÉTRE, A NEM-NÉLKÜLIBŐL[V/17] LETT EGYNEMŰ[V/18]. A MÁSODIK FAJ, ÓH LANOO, ÍGY TEREMTŐDÖTT.

Amit a tudományos szaktekintélyek leginkább kétségbe fognak vonni, az ezen egynemű faj, a második, az úgynevezett „verejték-szülöttek" elődei, és talán még inkább a harmadik faj, a „tojásból kelt" androgün emberek. A nemzés e két módját a legnehezebb megérteni, különösen a nyugati embernek. Nyilvánvaló, hogy magyarázatot csak az okkult metafizika tanulmányozói számára próbálhatunk megfogalmazni. Az európai nyelveknek nincs szavuk olyan dolgok kifejezésére, amelyeket a természet a fejlődés jelenlegi fokán már nem alkalmaz többé, és amelyeknek így a materialista számára semmilyen jelentése nem lehet. Vannak azonban analógiák. Tagadhatatlan, hogy a fizikai fejlődés kezdetén létezniük kellett a természetben olyan folyamatoknak – például a már megszűnt ön-nemzés –, amelyek más formákban megismétlődnek. Így azt mondják, a mikroszkopikus kutatások bebizonyították, hogy nincs a szaporodás egyetlen sajátos módjában sem változatlanság. E kutatások szerint:

> Ugyanaz a szervezet különböző átalakulásokon mehet keresztül életciklusa folyamán, és ennek során lehet *szexuális* vagy *aszexuális*, tehát szaporodása hol két ellenkező nemű egyed közreműködésével, hol pedig egyetlen, nem nélküli egyedből történő hasadással vagy *sarjadzással* mehet végbe.[V/19]

A Stanza a „sarjadzás" kifejezést használja. De hogyan is szaporodhattak volna ezek a Chhâyâ-k másként, vagyis hogyan hozták volna létre a második fajt, hiszen éterikusak, aszexuálisak voltak, sőt még a vágy eszközével, a Kâma Rûpa-val sem rendelkeztek, ami csak a harmadik fajban fejlődött ki? Az első faj a másodikat öntudatlanul fejlesztette ki, mint ahogyan ezt bizonyos növények teszik. Vagy talán úgy, mint az amőba, csak egy sokkal éterikusabb, lenyűgözőbb és nagyobb léptékben. Ha a sejtelmélet tényleg egyformán alkalmazható a növénytanra és az állattanra, és ha a mikroszkopikus nagyságú sejteket a természettudomány független lényeknek tekinti – ahogyan az okkultizmus a „Tüzes életeket" tartja annak – akkor a szaporodás ősi folyamatának elképzelése nem ütközik nehézségbe.

Vizsgáljuk egy csírasejt fejlődésének első lépéseit. A belső magja növekedni kezd, megváltozik, és kialakít a sejten *belül* egy kettős kúpot vagy orsót, így: ⧖ Ez az orsó a sejt felszíne felé közelít, és az egyik fele *kilökődik* abban a formában, amit a „poláris sejteknek" neveznek. Ezek a poláris sejtek *ekkor* elhalnak, az embrió pedig a mag megmaradó részének növekedéséből és sejtekre osztódásából jön létre, amelyet a sejt anyaga *táplál*. Ha ez így van, miért ne tudtak volna az *emberi és emlősi fejlődés* legelején az élőlények *ilyen* módon élni és szaporodni?

Ez talán analógiaként szolgálhat, hogy valamelyest megvilágítsa azt a folyamatot, amely során az első faj létrehozta a másodikat.

[V/16] Sepher *M'bo Sha-arim,* a vége felé, fordította Isaac Myer, *Qabbalah*, 110. oldal.
[V/17] Árnyékból.
[V/18] Forma.
[V/19] S. Laing: *Modern Science and Modern Thought.* 90. oldal

A Monádot beburkoló asztrális formát akkor is, ahogyan most is, egy tojás formájú aura vette körül, ami itt a csírasejt vagy petesejt anyagának felel meg. Az asztrális forma maga a sejtmag, amelyet akkor is, és most is az Élet-princípium hat át.

Amikor a szaporodás időszaka elérkezik, az asztrális alatti „kipréseli" önmagának egy kicsinyített mását a környező aura tojásából. Ez a csíra az aurából táplálkozik és növekszik, amíg teljesen kifejletté válik, amikor is fokozatosan elválik szülőjétől, és magával viszi a saját aurájának szféráját ugyanúgy, ahogyan az elő sejtek önmaguk mását létrehozzák előbb növekedéssel, majd a kettéválással.

A „poláris sejtek" analógiája továbbra is fennáll, mivel azok elhalása *most* megfelelne annak a változásnak, amit a nemek szétválása hozott létre, amikor a terhesség a *méhben*, tehát a sejtben válik általánossá.

Ahogyan a Kommentár mondja:

A korai második [gyökér] *faj a „verejték-szülöttek" elődei voltak, a késői második [gyökér] faj pedig maguk a „verejték-szülöttek" voltak.*

A Kommentárnak ez a része arra a fejlődésre utal, amely a faj kezdetétől annak végéig végbement. A „Jóga fiai", vagyis az ősi asztrális faj együttesen vagy *fajilag* a fejlődés hét fokozatán ment át, ahogyan minden egyedi lény akkor is, és most is átmegy ezeken a fokozatokon. Nemcsak Shakespeare volt az, aki az emberi kort egy hetes sorozatra osztotta fel, hanem maga a természet. Így a második faj első alfajai először a fent leírt, és az analógiával megvilágított folyamat szerint jöttek létre, míg a későbbi alfajok fokozatosan kezdtek – az emberi test fejlődésével együtt haladva – egy másfajta szaporodási módra áttérni. A szaporodás folyamatának minden fajban hét fokozata volt, ezek mindegyike korszakokat fedett le. Vajon a fiziológusok és a biológusok meg tudják mondani, hogy a nemzés jelenlegi módja a terhesség minden fázisával együtt régebbi-e fél millió évnél vagy legjobb esetben egy millió évnél? Hiszen az ezzel kapcsolatos megfigyeléseik sorozatát alig egy fél évszázada kezdték el.

A régiek jól ismerték azt a természeti tényt, hogy léteztek ősi hermafrodita emberek, és ez Darwin egyik legnagyobb tanácstalanságát jelenti. Pedig biztosan nincs abban semmi lehetetlenség, sőt nagyon is valószínű, hogy a hermafroditizmus a korai fajok fejlődésében is létezett. Az analógia, valamint a fizikai fejlődést irányító egyetlen univerzális törvény – amely egyaránt vonatkozik növényre, állatra és emberre – alapján pedig ennek így kell lennie. A monogenezis* téves elméletei, továbbá az ember leszármaztatása az emlősöktől ahelyett, hogy az emlősöket származtatnák az embertől, végzetesek a fejlődés teljességére, ahogyan azt jelenleg a modern iskolákban Darwin után tanítják, és idővel ezeket az elméleteket majd fel kell adni a felbukkanó legyőzhetetlen nehézségek miatt. Egyedül az okkult hagyomány – már amennyiben a tudomány és a tudás elismerését megtagadják az antik világtól – tudja összeegyeztetni az ellentmondásokat és betömni a hézagot. Egy talmudi alapigazság szerint:

> Ha meg akarod ismerni a láthatatlant, nézd meg jól a láthatót.

Darwin *Az ember származása* című könyvében találjuk a következő részt, amely bemutatja, hogy Darwin milyen közel jutott ezen ősi tanítás elfogadásához:

> Régóta ismert, hogy a gerincesek világában az egyik nem rendelkezik az ellenkező nemhez tartozó szaporító szervek kiegészítő részeinek csökevényével… Úgy tűnik, az egész gerinces birodalom valamelyik távoli őse hermafrodita, vagy androgün volt.[V/20] De itt egy rendkívüli nehézséggel állunk szemben. *Az emlősök osztályában a hímek rendelkeznek a méh csökevényeivel, a prosztatában található csatlakozó vezetékekkel, megvannak továbbá az emlők csökevényei, és*

---

* Több, azonos felépítésű élő szervezetnek egy közös őstől való eredeztetése, szűkebb értelemben az emberi fajoknak közös törzsből való leszármaztatása. (A ford. megj.)

[V/20] Vajon miért nem valamennyi nemzőképes első faj, emberi és állati egyaránt, miért csak egy „távoli ős"?

az erszényes állatok egyes hímjeinél megvan az erszény nyoma. Több hasonló tényt is felsorolhatnánk. Feltételezhetjük tehát azt, hogy valamilyen rendkívül ősi emlős továbbra is angrogün maradt, miután megszerezte osztályának fő megkülönböztető jegyét, vagyis miután már kiemelkedett a gerincesek birodalmának alacsonyabb osztályaiból? Ez nagyon valószínűtlennek látszik,[V/21] mert egészen a halakig kell visszamennünk, a gerincesek legalacsonyabb rendjéig, hogy jelenleg is létező androgün formákat találjunk.[V/22]

Darwin nyilvánvalóan erősen vonakodik attól, hogy elfogadja azt a hipotézist, amit a tények szinte kényszerítően sugallnak, vagyis létezett egy ősi androgün törzs, amelyből az emlősök leszármaztak. Az ő magyarázata így hangzik:

> Az a tény, hogy különböző, csak az egyik nemhez tartozó kiegészítő szervek csökevényes formában a másik nemnél is megtalálhatók, azzal magyarázható, hogy ezeket a szerveket az egyik nem fokozatosan kifejlesztette, majd egy többé-kevésbé tökéletlen állapotban átadta a másiknak.[V/23]

Példaként azt említi, hogy „a sarkantyúk, tollak és ragyogó színek, amikre a hím madarak a harchoz vagy díszként szert tesznek, csak *részben* örökítődnek át a nőstény leszármazottaikra. Ennél a problémánál azonban nyilvánvalóan sokkal kielégítőbb magyarázatra van szükség, mivel a tények sokkal feltűnőbbek és fontosabbak annál, hogy csupán felületes részleteket hasonlítsunk össze, ahogyan Darwin tette. Miért nem ismeri be őszintén, hogy az érvek a hermafroditaság oldalán sorakoznak, amely jellemzi a régi állatvilágot? Az okkultizmus olyan megoldást ajánl, amely a tényeket a legérthetőbben és egyszerűbben fogja össze. Egy korábbi angrogün törzs e maradványait ugyanabba a kategóriába kell sorolni, mint a tobozmirigyet és a többi titokzatos szervet, amelyek némán tanúskodnak azoknak a funkcióknak a valóságosságáról, amelyek az állati és emberi fejlődés során már régen elcsökevényesedtek, de amik egykor, az ősi élet általános menetében jelentős szerepet játszottak.

Az okkult tanítás mindenesetre előnyére hasonlítható össze a legliberálisabb tudósok tanításaival, akik az első ember származásáról állítottak fel elméleteket.

Jóval Darwin előtt Naudin, aki a darwinisták protoplazmájának a blastema nevet adta, a következő félig okkult, félig tudományos materialista elméletet dolgozta ki. Szerinte a nem nélküli Ádám hirtelen pattant elő az *agyagból* – ahogyan a Biblia nevezi – a tudomány blastema-jából. Ahogyan Naudin magyarázza:

> Az emberiség e lárvaszerű formája az, amiből a fejlődés hajtóereje létrehozta a fajok teljességét. Ahhoz, hogy ez a hatalmas csoda létrejöhessen, Ádámnak keresztül kellett mennie a mozdulatlanság és a tudatnélküliség állapotán, ami nagyon hasonló folyamat az átalakuláson keresztülmenő állatok bábszerű állapotához.[V/24]

A kiváló botanikus számára Ádám nem egyetlen ember volt, hanem az *emberiség*, amely

> Rejtve maradt egy átmeneti szervezetben, amely minden mástól különbözött, és amely nem volt képes semmilyen másik szervezettel szövetséget kötni.

Úgy mutatja be a nemek szétválását, hogy az

> Egy csírázási folyamatban történt, ami hasonló a medúzákéhoz és a zsákállatokéhoz.

A fiziológiailag így kialakuló emberiség

> Elegendő fejlődési hajtóerőt tudott megtartani a különböző nagy emberi fajok gyors létrehozásához.

[V/21] Nyilvánvalóan, az evolucionizmus szerint, amely az emlősöket valamely kétéltű ősre vezeti vissza.
[V/22] Második kiadás, 161. oldal.
[V/23] *Ugyanott*, 162. oldal.
[V/24] De Quatrefages: *The Human Species*, 124. oldal, „International Scientific Series”, XXVI. kötet.

De Quatrefages bírálja ezt az állítást a *The Human Species*-ben. Kifejti, hogy szerinte ez *tudománytalan*, vagy jobban mondva Naudin elképzelései „nem képeznek tudományos elméletet", minthogy elméletében az őseredeti blastema az „*első okhoz*" kapcsolódik, amelyről pedig azt tartják, hogy minden elmúlt, jelen és jövendő lényt potenciálisan beleteremtett a blastemába, vagyis valójában mindezeket a lényeket egészében megteremtette. Ráadásul Naudin még csak figyelembe sem veszi a „*másodlagos okokat*", vagyis azok szerepét a szerves világ fejlődésében. Mivel a tudomány csak a „másodlagos okokkal" foglalkozik, így

> M. Naudin elméletére nincs mit mondanom.[V/25]

Ugyanúgy nem lesz mit mondania az okkult tanításokra sem, amelyet Naudin bizonyos mértékig megközelített. Ha ugyanis belelátjuk az ő „őseredeti blastema-jába" a Dhyân Chohan-i esszenciát, a Chhâyâ-t vagy a Pitrik mását, amely tartalmazza minden forma lehetségességét, akkor teljes összhangban vagyunk. Van azonban két valódi és alapvető különbség a két tanításban. M. Naudin kijelenti, hogy a fejlődés nem lassan történt, hosszú évmilliókra elnyúlva, hanem hirtelen ugrásokkal és szökellésekkel haladt előre. Az őseredeti blastema-ja pedig csak vak ösztönösséggel rendelkezik – egyfajta *öntudatlan* Első Ok a megnyilvánult Kozmoszban – ami teljes képtelenség. Ezzel szemben a mi Dhyân Chohan-i esszenciánk – az Elsődleges Ok *kauzalitása*, amely megteremti a *fizikai* embert – az, ami az élő, aktív és potenciális anyag (önmagában átitatva egyfajta magasabb rendű állati tudattal, mint amilyet például a hangyáknál és a hódoknál találunk), és ez hozza létre a fiziológiai elkülönülések hosszú sorozatait. Ettől eltekintve M. Naudin „*teremtésének* ősi és általános folyamata", amely a protoszervezetekből indul ki, legalább annyira okkult, mint Paracelsus vagy Khunrath elmélete.

Ráadásul a kabbalista munkák ennek teljes bizonyítékai. A *Zohar* például azt mondja, hogy minden látható dolognak megvan a prototípusa a láthatatlan Univerzumban.

> Mindaz, ami az alsó világban (a mi világunkban) van, megtalálható a felsőben. Az alsó és a felső kölcsönösen hat és visszahat egymásra.[V/26]

20. ATYÁIK AZ ÖN-SZÜLTÉK VOLTAK. ÖN-SZÜLTÉK, CHHÂYÂ-JUK AZ URAK, AZ ATYÁK, A SZÜRKÜLET FIAI RAGYOGÓ TESTÉBŐL KELETKEZETT.

Az „Árnyékokat" vagy Chhâyâ-kat az „Ön-szülték" fiainak nevezik, mivel az utóbbi nevet használják minden olyan istenre vagy lényre, akik az – akár isteni, akár adeptusi – Akaraton keresztül születnek. Paracelsus homunkuluszának talán szintén ezt a nevet kellene adni, bár ez az utóbbi folyamat sokkal anyagibb síkon megy végbe. A „Szürkület Fiai" elnevezés azt mutatja, hogy a tanításunk „ön-szülte" ősei azonosak a brahmani rendszer Pitri- jeivel, mivel az elnevezés utalás születésük módjára. Ezekről a Pitri-kről a *Purâna*-kban azt állítják, hogy Brahmâ „Szürkület-testéből" keletkeztek.

21. AMIKOR A FAJ MEGÖREGEDETT, A RÉGI VIZEK AZ ÚJABB VIZEKKEL KEVEREDTEK. *(a)* AMIKOR A RÉGI CSEPPEK ZAVAROSSÁ VÁLTAK, ELTŰNTEK ÉS BELEOLVADTAK AZ ÚJ ÁRAMBA, AZ ÉLET FORRÓ ÁRAMÁBA. AZ ELSŐ KÜLSEJE A MÁSODIK BELSEJÉVÉ VÁLT. *(b)* A RÉGI SZÁRNY AZ ÚJ ÁRNYÉKKÁ VÁLT, ÉSPEDIG A SZÁRNY ÁRNYÉKÁVÁ. *(c)*

(a) A régi vagy eredeti faj beleolvadt a második fajba, és azzal eggyé vált.

(b) Ez az emberiség fejlődésének és átalakulásának rejtélyes folyamata. Az első formák anyaga – amely árnyékszerű, éterikus és negatív volt – felszívódott vagy feloldódott a máso-

---

[V/25] *Ugyanott*, 125. oldal.
[V/26] 186. fol.

dik fajban, és kiegészítette annak formáit. A Kommentár ezt úgy magyarázza, hogy azt mondja, mivel az első faj a teremtő – és természetesen sem fizikai, sem asztrális testtel nem rendelkező – ősök asztrális árnyékából képződött, ezért ez a faj *soha nem halt meg*. „Emberei" fokozatosan beolvadtak, felszívódtak a saját „Izzadság-szülte" utódaik testeibe, amelyek szilárdabbak voltak, mint a sajátjuk. A régi forma eltűnt, felszívódott az új formába, amely emberibb és fizikaibb volt. Azokban az időkben nem volt halál, ez a korszak boldogabb volt, mint az Aranykor. Ehelyett az első vagy szülő anyag felhasználódott az új lény, az új test megalkotására, sőt még az utód belső vagy *alacsonyabb* princípiumainak vagy testeinek megformálására.

(c) Amikor az „Árnyék" visszavonul, vagyis amikor az asztrális testet szilárdabb burok takarja, az ember akkor fejleszt ki egy fizikai testet. A „Szárny", vagyis az éterikus forma, amely létrehozza saját árnyékát és képét, az asztrális test árnyékává és saját utódjává vált. A kifejezés szokatlan és eredeti.

Mivel valószínűleg nem lesz rá alkalom, hogy erről a misztériumról később is beszéljünk, itt kell rámutatnunk a fejlődés e különleges fázisára vonatkozó görög mítosz kettős jelentésére. Megtaláljuk ezt Léda és két fia, Castor és Pollux allegóriájának számos változatában, amelyeknek mindegyikének sajátos jelentése van. Így az *Odüsszeia* XI. könyvében Léda Tyndaros hitvese, aki férjétől „két bátor szívű fiat" szült, Castort és Polluxot. Jupiter egy csodálatos ajándékkal és előjoggal ruházza fel őket. Félig halhatatlanok, egymást váltva minden második nap újra élnek és meghalnak. (*ἑτερήμεροι*)[V/27]. Tyndarida-k, az ikerfiúk csillagászati szimbólumok, a nappalt és az éjszakát jelentik. Két feleségük, Phœbe és Hilaeira, Apolló, vagyis a Nap leányai, az alkonyt és a hajnalt személyesítik meg.[V/28] Abban az allegóriában viszont, amelyben Zeusz jelenik meg a két hős atyjaként – akik a Léda által lerakott tojásból születtek – a mítosz teljesen teogóniai jellegű. A kozmikus allegóriák azon csoportjához tartozik, amelyben a világot úgy írják le, hogy az egy tojásból kelt ki. Léda ugyanis egy fehér hattyú formáját ölti magára, amikor az Isteni Hattyúval vagy Brahma-Kalahamsa-val egyesül. Léda tehát az a mitikus madár, amelyet az árja faj különböző népeinek hagyományaiban különböző madarak formáiban írtak le, amik mind arany tojásokat tojnak.[V/29] A finnek epikus költeményében, a *Kalevala*-ban az Éter, a „Víz-anya" gyönyörű leánya teremti meg a világot egy „Kacsa" – a hattyú vagy a liba Kalahamsa egy másik formája – közreműködésével, amely hat arany tojást és egy hetedik „vastojást" rak le ölébe. A Léda-allegóriának az a változata viszont, amely közvetlenül hivatkozik a misztikus emberre, csak Pindarosnál[V/30] található meg, amire a homéroszi himnuszokban is[V/31] találunk némi utalást. Castor és Pollux itt már nem Apollodoros ikrei,[V/32] hanem a kettős ember, a halandó és a halhatatlan rendkívül fontos szimbólumává válnak. De nemcsak ezt jelentik, hanem – amint mindjárt látni fogjuk – ők szimbolizálják a harmadik fajt is, és annak átalakulását az állati-emberből az Isten-emberbe, amelynek csak a teste állati.

Pindaros szerint Léda ugyanazon az éjszakán nemcsak férjével, hanem az istenek atyjával, Zeusszal is közösül. Így Castor a halandó fia, Pollux pedig a halhatatlan utódja. Ebben a különleges célra alkotott allegóriában azt mondják, hogy az Apharidák[V/33] elleni bosszúhadjáratban Pollux megöli Lynceost – „azt, aki minden halandó között a legáthatóbb tekintetű" –, Castort azonban megsebzi Idas, „aki lát és tud". Zeus villámaival véget vet a küzdelemnek, és

---

[V/27] *Odüsszeia*, XI. 298 – 305; *Iliász*, III. 243.
[V/28] Hyg. *Fab*, 80. Ovid. *Fast.*,700. stb. Lásd: Decharme: *Mythologie de la Grece Antique*, 658. oldal.
[V/29] Lásd: Decharme: *ugyanott*, 652. oldal.
[V/30] *Nem*. X. 80. és továbbiak. Theocr., XXIV. 131.
[V/31] XXXIV. V. 5. Theocr., XXII. I.
[V/32] III. 10. 7.
[V/33] Apollodorus. III. 1.

megöli a két utolsó küzdőt. Pollux látja, hogy fivére haldoklik.[V/34] Kétségbeesésében arra kéri Zeuszt, hogy ölje meg őt is. „Te nem tudsz teljesen meghalni – feleli az istenek ura – te isteni fajból származol". De felajánlja neki a választást: Pollux halhatatlan marad, aki mindörökké az Olümposzon él, vagy pedig – ha minden dologban osztozni akar fivére sorsában – életének egyik felét a föld alatt, másik felét pedig az arany égi mezőkön kell töltenie. Ezt a félhalhatatlanságot, amelyet szintén meg kell osztani Castor-ral, Pollux elfogadta.[V/35] *És így az ikerfivérek felváltva élnek, az egyik nappal, a másik éjszaka.*[V/36]

Vajon ez csak a költői képzelet játéka? Allegória csupán, egyike azoknak a „napmítosz" értelmezéseknek, amelyek fölé egyetlen modern orientalista sem képes felemelkedni? Nem, ez valójában sokkal több. Itt a harmadik faj „tojásból kelt" emberére történik utalás, amelynek első felében a faj halandó, vagyis személyiségében öntudatlan, és nincs benne semmi, ami a túléléshez szükséges.[V/37] A faj második fele halhatatlanná válik az egyéniségében, miután az ötödik princípiumot a Lelkesítő Istenek életre keltették, összekötve ezáltal a Monádot ezzel a Földdel. Ez Pollux, míg Castor a *személyes*, halandó embert képviseli, még csak nem is egy magasabb rendű állatot, amikor az isteni *egyéniségtől* el van választva. Valóban „ikrek", a halál örökre elválasztaná őket, hacsak Polluxot ikertestvére iránti szeretete arra nem indítaná, hogy isteni természetét megossza kevésbé kiváltságos halandó testvérével, így adva részt neki saját halhatatlanságából.

Az allegória metafizikai aspektusának ez az okkult jelentése. A széles körben elterjedt modern értelmezése – amit Plutarchos szerint[V/38] a testvéri önfeláldozás szimbólumaként magasztaltak az ókorban –, nevezetesen, hogy ez a természet látványától kölcsönzött kép a Napról és a Holdról, nagyon gyenge, és a titkos jelentés magyarázatához nem kielégítő. Túl azon a tényen, hogy a görögöknél a Hold az exoterikus mitológiában nőnemű volt, és ezért aligha lehetett Castor-nak tekinteni, hiszen a Holdat ugyanakkor Dianával azonosították. Az ősi szimbológusok pedig, akik a Napot, minden égitest királyát a legmagasabb Istenség látható képének tekintették, aligha személyesíthették meg azt Pollux-szal, aki csak egy félisten volt.[V/39]

Ha a görög mitológiáról áttérünk a mózesi allegóriákra és szimbolizmusra, akkor ugyanennek a tanításnak egy még feltűnőbb megerősítésével találkozunk egy másik formában. Bár nem tudjuk megtalálni bennük a „tojásból születetteket", mégis félreérthetetlenül megtaláljuk a *Mózes Könyvei* első négy fejezetében a Titkos Tanítás androgünjeit és az első három fajt, a legszellemesebb jelképrendszerbe elrejtve.

[V/34] Pausanias (III. 13. 1.) azt mondja, hogy az ősi időkben Castor sírját mutogatták Spártában, Plutarchos pedig azt mondja, hogy Castort félig halandónak vagy félistennek *μιξαρχαγέτας*–nak tartották Argos-ban. (*Quaestiones Graecae* 23.)

[V/35] Pindaros, *Nem*. X. 60. és köv. Dissen.

[V/36] Schol. Eurip. *Orestes*, 463, Dindorf. ld. Decharme, *idézett mű*, 654.o.

[V/37] A Monád önmagában személytelen és isten, noha öntudatlan ezen a síkon. Mert ha elválik harmadik (gyakran ötödiknek nevezett) princípiumától, a Manasztól – amely az első megnyilvánult háromszög vagy hármasság vízszintes vonala –, e földi sík dolgairól nem szerezhet tudomást, és nem észlelheti azokat. „A legmagasabb a legalacsonyabb szemén keresztül lát" a megnyilvánult világban. Purusha (a szellem) vak marad Prakriti (az anyag) segítsége nélkül az anyagi világokban, és ugyanez igaz az Âtmâ-Buddhi-ra a Manasz nélkül.

[V/38] *Morals*, 484. old. lábj.

[V/39] Ezt a furcsa elképzelést és értelmezést Decharme is elfogadja a *Mythologie de la Gréce Antique* (655. o.) című művében. „Castor és Pollux – mondja – nem más, mint a Nap és a Hold, ikertestvérek alakjában… A Nap, a halhatatlan és hatalmas lény, amely minden este eltűnik a láthatáron, és a föld alá száll, mintha csak helyet akarna csinálni a testvérbolygónak, amely éjszaka kel életre, Pollux, aki feláldozza magát Castor-ért. Castor pedig, aki alacsonyabb rendű testvérénél, neki köszönheti halhatatlanságát, mert – ahogyan Theophrastos mondja – a Hold csak egy másik, bár gyengébb Nap." (*De Ventis*, 17.)

Az isteni hermafrodita

Az atlantiszi faj utolsó maradványának elsüllyedése után, ami mintegy 12.000 évvel ezelőtt történt, az okkult és vallási misztériumokat a titkosság mindent eltakaró fátylával borították be, nehogy azokban méltatlanok is részt vehessenek, és így megszentségtelenítsék azokat. E tudományok közül több napjainkra exoterikussá vált – például a csillagászat, annak tisztán matematikai és fizikai vetületeiben. A dogmáit és tantételeit azonban elfelejtették, mivel mindet jelképekbe rejtették, és tisztán példabeszédek és allegóriák őrizetére hagyták, így a jelentésük eltorzulttá vált. Mindazonáltal a hermafroditát megtaláljuk szinte minden nemzet írásaiban és hagyományaiban – de miért van ilyen egyértelmű azonosság, ha a dolog csak egy kitaláció?

E titoktartás fátyla alatt vezették el az ötödik fajt a vallási misztériumok bevezetéséhez vagy inkább újraalapításához, amelyekben az ősi igazságokat az allegória és a szimbolizmus nyelvén a megszülető új generációknak tanítani lehetett. Nézzük csak az elpusztíthatatlan tanút, aki látta emberfajok isteniből és különösen az androgün fajból történő fejlődését, az egyiptomi Szfinxet, korszakok rejtvényét! Az Isteni Bölcsesség, amely testet öltött a Földön, és kénytelen volt megízlelni a fájdalom és a szenvedés személyes tapasztalatának keserű gyümölcsét, amit a Földön csupán a Jó és a Rossz Tudásának Fája alatt lehet megszerezni, az a titok, amelyet először csak az Elohim, az Ön-beavatott, „Magasabb Istenek" ismertek.[V/40]

Az *Enoch könyvében* Ádám,[V/41] az első Isteni Androgün, aki szétválik férfivá és nővé, és Jah-Heva-vá válik az egyik fajban vagy formában, majd Káinná és Ábellé[V/42] – férfivé és nővé – a másik formában vagy fajban, a kettős nemű Jehovah,[V/43] az árja prototípusának, Barmâ-Vâch-nak a visszhangja. Ezek után jön az emberiség harmadik és negyedik gyökérfaja,[V/44] úgymond férfiak és nők, vagy ellenkező nemű egyének fajai, akik már nem nem-nélküli félszellemek és androgünok, mint voltak a két előző fajban. Erre a tényre minden antropogóniában találunk utalásokat. Megtalálható a mesékben és allegóriákban, a mítoszokban és kinyilatkoztatott Szentírásokban, a legendákban és hagyományokban. Mert minden nagy misztérium között, amelyeket az ősrégi múltból a Beavatottakon keresztül megörököltünk, ez az *egyik legnagyobb*. Magyarázatot ad arra a biszexuális elemre, amely minden teremtő Istenségben megtalálható, például Brahmâ-Virâj-Vâch-ban, ahogyan Ádám-Jehova-Évában és Káin-Jehova-Ábelben is. Ugyanis az „Ádám nemzetségének könyve" még csak meg sem említi Káint és Ábelt, hanem csak annyit mond:

> Férfiúvá és asszonnyá teremté őket… és nevezé az ő nevüket Ádámnak.[V/45]

Azután így folytatja:

> Ádám pedig… nemze fiat az ő *képére és hasonlatosságára,* és nevezé annak nevét Séthnek.[V/46]

[V/40] Lásd: *Book of Enoch*, ford. Laurence püspök, 1883.

[V/41] Ádám (Kadmon) – akárcsak Brahmâ és Mars – a *nemző és teremtő* erő szimbóluma, amelyet a Víz és a Föld jelképez, ami egy alkimista titok. „Az emberi lélek teremtéséhez Föld és Víz kell" – mondja Mózes. Mars a hindu Mangala, a Mars bolygó, és azonos Kârttikeya-val, a „Háború istenével", ő Gharma-ja, aki Shiva *izzadságából* és a Földből született. Ő Lohita is, a vörös, ahogyan Brahmâ és Ádám is vörös volt. A hindu Mars – akárcsak Ádám – nem asszonytól és anyától született. Az egyiptomiaknál Mars volt az őseredeti nemző princípium, ugyanígy Brahmâ az exoterikus tanításban, Ádám pedig a kabbalában.

[V/42] Ábel azonos Chebel-lel, jelentése „szülési fájdalmak", fogantatás.

[V/43] Lásd: *Isis Unveiled*, II. 398., ahol bemutattam, hogy Jehova Ádám és Éva egybevéve, Hevah és Ábel pedig a *nőnemű kígyó*.

[V/44] Lásd: *Isis Uveiled*, I. 305.: „E két faj egyesülése egy *harmadik* fajt hozott létre".

[V/45] *Mózes Könyve*, V.2.

[V/46] *Ugyanott*, V.3.

Ezt követően még más fiakat és leányokat nemz, bizonyítva, hogy Káin és Ábel csupán saját maga allegorikus változatai. Ádám az ősi *emberi* fajt jelenti, különösen annak kozmikus-csillagászati értelmében. Teo-antropológiai értelmében azonban nem. Jehova vagy Jah-Hovah összetett név, amelynek jelentése: *férfi élet* és *női élet* – először androgün, majd szétválva nemekre – a *Mózes Könyve* V. fejezetétől kezdve ilyen értelemben szerepel. Ahogyan a *Source of Measures* szerzője mondja:

> A *Jehovah*-t alkotó két szó a férfi-nő, mint a születést eredményező eredeti fogalomból áll össze.[V/47]

Mert a *Jod* héber betű a hímvessző volt, a *Hovah* pedig Éva, minden élő anyja vagy női nemzője, a Föld és a természet. A szerző ezért úgy hiszi, hogy:

> Látható, hogy a *tökéletes egy* [a tökéletes női kör vagy Yoni, számértékében 20612], mint a *mértékek létrehozója*, magára veszi a *születés*-eredet formáját is az *egy hermafroditaként,* ebből származik a fallikus forma és használat.

Pontosan, csakhogy a „fallikus forma és használat" korszakokkal később következett, Seth fia, Enos eredeti és első jelentésében az első olyan faj volt, amely a jelenlegi szokásos módon, nő és férfi közreműködésével jött létre. Seth ugyanis nem embert jelent, hanem egy *fajt*. Előtte az emberiség hermafrodita volt. Seth az első (fiziológiai értelemben vett) eredmény a „Bukás" után, ugyanakkor ő az első *ember,* ezért hivatkoznak a fiára, Enos-ra az „*Ember* Fiaként". Seth a *késői* harmadik fajt képviseli.

Azért, hogy a kabbalisták elrejtsék Ain Soph – a Határtalan és Végtelen Nem-valami – valódi misztikus nevét, az egyik személyes Teremtő Elohim összetett tulajdonságjelző nevét állították előtérbe. Ennek neve Yah vagy Jah volt – az *i* vagy *j* vagy *y* betűk egymással felcserélhetők –, vagy Jah-Hovah, tehát *férfi* és *nő,*[V/48] Jah-Eve egy hermafrodita, vagyis *az emberiség első formája*, az eredeti Földi Ádám, nem is Adam Kadmon, akinek „elme-szülte fia" a földi Jah-Hovah, misztikus értelmezésben. Tudva ezt, a furfangos rabbi-kabbalista egy olyan *titkos* nevet szerkesztett belőle, amelyet később nem árulhatott volna el az egész rendszer ismertetése nélkül, ezért kénytelen volt azt *szent* névként kezelni.

Hogy milyen szoros az azonosság Brahmâ-Prajâpati és Jehovah-Sephiroth, Brahmâ-Virâj és Jehovah-Ádám között, azt egyedül a *Biblia* és a *Purâna*-k összehasonlítása tudná kimutatni. A kettő elemzése és ugyanabban a megvilágításba történő olvasása meggyőző bizonyítékot szolgáltat arra, hogy ezek ugyanazon eredeti irat két másolata, amelyeket különböző, egymástól távol eső korszakokban készítettek. Ezzel kapcsolatban hasonlítsuk össze a *Mózes Könyve* IV. 1. és 26. valamint a *Manu* I. 32 szövegeit, és akkor mindkettő jelentése világossá válik. A *Manu*-ban Brahmâ – aki a *Mózes Könyvében* levő Jehovához vagy Ádámhoz hasonlóan ember is és Isten is, és testét férfivá és nővé osztja – az ezoterikus jelentésében a teremtő és *nemző* erőnek szimbolikus megszemélyesítése mind isteni, mind emberi szinten. A *Zohar* még meggyőzőbb bizonyítékot nyújt az azonosságra, miközben egyes rabbik szóról szóra ismételnek bizonyos eredeti purânai kifejezéseket. Így például a világ „teremtését" a brahmani könyvekben Lilâ-nak, élvezetnek vagy mulatságnak, a Legfelső Teremtő szórakozásának tekintik.

> Vishnu, aki így különálló és egybefüggő szubsztancia, szellem és idő, úgy szórakozik, mint egy játékos fiú, amint látni fogjátok, ha megfigyelitek bolondozásait.[V/49]

Most hasonlítsuk így össze azzal, amit a *Nobeleth' Hokhmah*-ban mondanak:

[V/47] 159. oldal.

[V/48] A Jod a kabbalában a kezet, a mutatóujjat és a lingam-ot szimbolizálja, míg szám szerint a Jod a tökéletes egy, de jelenti a 10-et is, amelyet kettéosztva férfit és nőt kapunk.

[V/49] *Vishnu Purâna*, I. köt. II. fej. Wilson fordítása, I. 20.

> A kabbalista azt mondja, hogy a világok létrejötte élvezetből történt, amely során Ain Soph[?!] örvendezett Önmagának, és Önmagától Önmagáig sugárzott és ragyogott… amit gyönyörnek neveznek.[V/50]

Így ez nem „a kabbalisták egyik különös elképzelése", ahogyan az idézett szerző megjegyzi, hanem egy tisztán purânai, árja elképzelés. Csak akkor miért csináltak Ain Soph-ból Teremtőt?

Az „Isteni Hermafrodita" tehát Brahmâ-Vâch-Virâj; a sémitáknál, vagy inkább a zsidóknál pedig Jehovah-Káin-Ábel. Csakhogy a „pogányok" sokkal őszintébbek és egyenesebbek voltak, és azok ma is, mint a későbbi izraeliták és a rabbik, akik tagadhatatlanul ismerték exoterikus istenségük valódi jelentését. A zsidók a nekik adott nevet – a yah-oudi-t – sértésnek tekintik. Pedig éppen olyan joguk van, vagy lenne, ha akarnák, önmagukat az ősi Yah-oudi-nak, „Jah-hovitáknak" nevezni, mint ahogy a brahmanok *ősi nemzeti istenségük után* brahmanoknak nevezik magukat. Jah-hovah ugyanis azon teremtő planetáris angyalok hierarchiájának vagy csoportjának az általános neve, amely csillagzat alatt a zsidó nemzet kifejlődött. Jehovah egyike a szaturnuszi uralkodó csoport planetáris Elohim-jének. A *Mózes Könyve* IV. fej. 28. verse – amikor helyesen olvassák – önmagában feljogosítja őket erre, mert az emberek új faját – amely Seth-től és Enos-tól származik – *Jehovah*-nak nevezi, ami teljesen eltér a *Bibliában* alkalmazott fordítástól, mert ezt a szöveget így kellett volna fordítani:

> Seth-nek is született fia, Enos, akkor kezdték az emberek magukat Jah-nak, vagy Yah-hovah-nak nevezni.

Tehát *férfiaknak és nőknek*, a „teremtés urainak". Az embernek ezt a verset csak az eredeti héber szövegben és a kabbala fényében kell olvasnia, hogy rájöjjön arra, a jelenlegi fordítás helyett a helyes szövegnek a következőnek kellene lennie:

> Akkor kezdték az emberek *magukat Jehovának nevezni.*

Nem pedig:

> Akkor kezdték az emberek segítségül hívni az Úr nevét.

Az utóbbi egy félrefordítás, akár szándékos, akár akaratlan. Majd a jól ismert részletnek:

> Nyertem férfiat az Úrtól,

így kellene hangoznia:

> Nyertem férfiat, éspedig Jehovah-t.[V/51]

Luther ezt a részletet teljesen másképpen fordította, mint a római katolikusok. Wordsworth püspök így fordítja:

> Cain-t *nyertem – Káint Kânithi*-től *nyertem.*

Luther így fordítja:

> Nyertem egy férfiút – éspedig az Urat [Jehovát].

A *The Source of Measures* szerzője pedig így:

> *Mértem egy férfiút*, éspedig *Jehovah*-t.

Ez utóbbi a helyes fordítás, mert (*a*) egy híres rabbi, egy kabbalista ezt a részletet a szerzőnek pontosan így fordította le, és (*b*) ez a fordítás azonos a keleti Titkos Tanítás Brahmâ-ra vonatkozó állításával.

Az *Isis Unveiled*-ben[V/52] a szerző megmagyarázza, hogy:

[V/50] Idézve Myer: *Qabbalah*-jában, 110. oldal.

[V/51] Lásd: *Source of Measures*, 277. old.

Káin… az „Úr” fia, nem pedig Ádámé.

Az „Úr” Adam Kadmon, Yod-Heva, „Ádám-Éva” vagy Jehovah „Atyja”, a fiú nem testből és vérből származik, hanem bűnös gondolatból. Másrészt viszont Seth *a földi fajok vezetője és ősapja,* mert exoterikusan ő Ádám fia, ezoterikusan azonban Káin és Ábel utódja, mivel Ábel vagy Hebel nőnemű lény, a hímnemű Káin női fele és mása, Ádám pedig egy gyűjtőnév a férfira és a nőre:

Férfiúvá és asszonnyá (*zachar va nakobeh*) teremté őket… és nevezé *őket* Ádámnak.

Mózes Könyvében az I. – V. fejezetekben levő sorok szándékosan, kabbalista okokból összsze vannak keverve. *Mózes Könyve* I. 26. helyén szereplő „ember” és Enos után van a IV. 26. helyén levő Ember Fia, Ádám után jön az első androgün, Adam Kadmon – a nem nélküli (első) Logosz – után következik a már szétvált Ádám és Éva, végül pedig Jehovah-Éva és Káin-Jehovah. Ezek mind különálló gyökérfajokat jelentenek, amelyek között millió évek teltek el.

Így tehát mind az árja, mind a sémita teo-antropográfia ugyanarról az ágról származó két levél, megszemélyesítéseik és szimbolikus alakjaik a következő módon felelnek meg egymásnak:

I. A „Megismerhetetlen”, akire a *Rig Véda* verseiben különböző módokon hivatkoznak, mint például „*Semmi* nem volt”, és akit később Parabrahman-nak neveztek, ugyanaz, mint **ויא** Ain, Nem valami, vagy a kabbalisták Ain Soph-ja, illetve a *Mózes Könyvében* a „Szellem” (Istené), aki a Vizek fölött lebegett. Ezek mind *azonosak* egymással. Továbbá a *titkos* kabbalista szövegekben a *Mózes Könyve* I. 2. verse az 1. vers helyén szerepel, és ezt követi az Elohim, aki „megteremti az eget és a földet”. A versek sorrendjének ez a szándékos felcserélése *monoteista* és kabbalista okokból volt szükséges. Jeremiás átka azon Elohim-re (Istenekre), akik *nem teremtették* meg az egeket és a földet[V/53] azt mutatja, hogy voltak más Elohim, akik teremtettek.

II. Ugyancsak azonos a Mennyei Manu-Svâyambhuva, aki Svâyambhû-Nârâyana-ból, az „Önmagától Létezőtől” eredt, a kabbalisták Adam Kadmon-ával, és a *Mózes Könyve* androgün „emberével”.

III. Manu-Svâyambhuva pedig Brahmâ, vagy a Logosz, és ő Adam Kadmon, aki a *Mózes Könyve* IV. 5.-ben önmagát két részre osztja, férfivá és nővé, így válik Jah-Hovah-vá vagy Jahovah-Évává, ahogyan Manu-Svâyambhuva vagy Brahmâ szétválasztja önmagát, hogy „Brahmâ-Virâj-já és Vâch-Virâj-já”, férfivé és nővé váljon. A szövegek és a változatok többi része szándékos megtévesztés.

IV. Vâch Brahmâ lánya, a neve pedig Shata-Rûpâ, „a százformájú” és Sâvitrî, Alkotó, az Istenek és minden élő anyja. Azonos Évával „[minden Úr vagy Isten, vagy] minden élő Anyjával”. Ezen felül még sok más okkult jelentés is van.

Ami erről a témáról az *Isis Unveiled*-ben írtam – bár elszórva és akkor nagyon óvatosan kifejezve – helytálló.

Ezékiel Kerekének ezoterikus jelentését magyarázza, Jodhevah-ról vagy Jehovah-ról a következőt mondtam:

> Amikor a Tetragram elejének első három betűjét vesszük, akkor az az Isteni Teremtést fejezi ki *szellemileg*, vagyis eredendő bűn nélkül. Amikor annak utolsó három betűjét vesszük, akkor az az eredendő bűnt fejezi ki, és ez nőnemű. Az Éva név három betűből áll, de az őseredeti vagy égi Ádámot csak egy betűvel írják, a Jod-dal vagy Yod-dal, ezért nem szabad Jehovah-nak olvasni, hanem Ieva-nak vagy Évá-nak kell. Az első fejezet Ádámja a szellemi, ezért tisztán androgün Adam Kadmon. Amikor a második (a porból teremtett) Ádám bal oldalbordájából asszony keletkezik, a tiszta Szűz szétválik, „nemzésbe” merül, vagyis a leszálló ívre kerül, és Skorpióvá válik, ami a bűn és az anyag szimbóluma. Amíg a felszálló ciklus pontjai a tisztán

---

[V/52] II. köt. 464. és köv. old.
[V/53] *Jeremiás,* X. 11.

szellemi fajok, vagyis a tíz özönvíz előtti pátriárka, a Prajâpati-k és a Sephiroth helye, akiket a teremtő Istenség vezet, aki Adam Kadmon vagy Yod-cheva (szellemi értelemben), addig a leszálló ív [Jehovah] a földi fajoké, akiket Enoch vagy Mérleg, a hetedik vezet. Az utóbbiról – miután félig isteni és félig földi – azt mondják, hogy Isten élve vette el. Enoch, Hermész vagy Mérleg ugyanaz.[V/54]

A számos jelentés közül ez csak az egyik. Nem szükséges a tanulmányozót emlékeztetni, hogy a Skorpió a nemzőszervek asztrológiai jele. Az Indiai Rishi-khez hasonlóan a pátriárkák is átváltoztathatók a számaikká, és egymást helyettesíthetik. Aszerint, hogy milyen témával kapcsolatban említik őket, lehetnek tízen, tizenketten, de lehet hét vagy öt, vagy éppen *tizennégy* pátriárka, mivel ugyanolyan ezoterikus jelentésük van, mint a Manu-knak vagy a Rishiknek.

Ráadásul bebizonyítható, hogy Jehovának számos etimológiai változata van, de csak azok *valódiak*, amelyeket a kabbalában találunk. **יהוה** (Ieve) az *Ószövetségben* levő fogalom,: Yava-nak ejtettek. Inman szerint ez két szóból, **יה והי** a Yaho-Iah-*ból,* a Jaho-Jah-ból van összevonva, a Jaho lehet Jah is. Pontozott formában **יהוה,** de ez csak egy rabbi-féle szeszély, hogy összekapcsolhassák azt az Adoni névvel, vagy **ינדא**-val, amely ugyanígy van pontozva. Különös és alig hihető, hogy a zsidók valaha ezt a **יהוה** nevet Adoni-nak olvasták, amikor olyan sok nevük volt, aminek a Jeho, a Jah és az Iah részét képezte. De így volt, és Philo Byblus, aki bemutatja az úgynevezett Sanchuniathon-töredéket, görög betűkkel *Ievω*-nak, Javonak vagy Jevo-nak írta. Theodoret azt mondja, hogy a szamaritánusok Yahva-nak, a zsidók pedig Yahonak ejtették. Gibbs professzor szerint azonban a pontozás ilyen volt: **יהוה** (Ye-hou-vih), és ezzel elvágja a szó valódi okkult jelentésének gordiuszi csomóját. Mert ebben az utolsó formában egy héber igeként azt jelenti: „ő lesz”.[V/55] Ez pedig a **אוה** vagy **הוה,** eue (eve) vagy eua (eva) „lenni” kaldeai igéből származott. Ez így volt, mert csak Enosh-tól, az „Ember Fiától” kezdhettek el „lenni” a valódi emberi fajok férfiakként és nőkként. Ez a megállapítás további megerősítést kap, amennyiben Parkhurst szerint a **הוה** ige jelentése: (1) „lebukni” (vagyis nemzésbe vagy anyagba merülni) és (2) „lenni, folytatódni” – *fajként*. Mivel az eua (Eva), „lenni” szó hehezetes formája **הוה** Heve (Eve), ami a **יהוה** szó nőnemű alakja, és ugyanaz, mint Hebe, a görögök ifjúság-istentője, Héraklész olümposzi mennyasszonya, mindez még világosabbá teszi a Jehovah név eredeti kétnemű formáját.

Miután a szanszkritban is találunk olyan szótagokat, mint Jah és Yah, pl. Jâh-navî, „Gangesz” és Jagan-nâtha, a „Világ Ura”, világossá válik, hogy Rawlinson miért olyan biztos a műveiben egy árja vagy védikus befolyással kapcsolatban a korai babilóniai mitológiára. Azon sem lehet nagyon csodálkozni, hogy az állítólagos tíz izraeli törzs nyomtalanul eltűnt a babilóniai fogság ideje alatt, amikor is azt a tájékoztatást kapjuk, hogy a zsidóknak valójában csak két törzsük van: a Júda és a Lévi törzs. A leviták ráadásul egyáltalán nem is voltak törzs, hanem csak egy papi kaszt. A leszármazottak csak követték ősapáikat, a különböző pátriárkákat a ritka csillagtérbe. A régi időkben valóban voltak *Brahm*-ok és *A-brahm*-ok, még mielőtt az első zsidó megszületett volna. Minden nemzetnél az első Istent vagy Isteneket androgünnek tartották. Nem is lehetett ez másként, hiszen a távoli őseredeti elődeiket, a kettős-nemű ősöket isteni lényeknek, Isteneknek tartották, ahogyan azt a kínaiak a mai napig teszik. Bizonyos értelemben pedig isteniek is voltak, mint ahogy az volt az első emberi leszármazott, az „elme-szülte” ősi emberiség is, amely a leghatározottabban biszexuális volt, ahogyan ezt a legrégibb szimbólumok és hagyományok bizonyítják.

A régi papság képletes fortélyaiban és jellegzetes kifejezésmódjában olyan tudományokra való rejtett utalások lapulnak, amelyeket a jelenlegi ciklusban még nem fedeztek fel. Bármenynyire is jól ismeri egy mai tudós az egyiptomiak papi írását és hieroglifikus rendszerét, mindenekelőtt meg kell tanulnia a feljegyzéseik szétválogatását. Körzővel és vonalzóval a kezében

[V/54] *Isis Unveiled,* II. köt. 462-463. old.

[V/55] Lásd összehasonlításként a *Hózseás,* XII. 6-ot, ahol ez így van pontozva.

kell meggyőződnie arról, hogy az általa vizsgált képírás beleillik-e *bizonyos rögzített mértani alakzatokba,* amelyek az ilyen feljegyzésekhez a rejtett kulcsot jelentik, csak ez után próbálkozzon a lefordításával.

Vannak azonban önmagukért beszélő mítoszok. Ebbe az osztályba sorolhatunk minden kozmogónia kettős-nemű első teremtőit. A görög Zeus-Zên (Æther) és feleségei, Chthonia (a kaotikus föld) és Metis (a víz), Ozirisz és Izisz-Latona – Ozirisz szintén az Æthert, Amon-nak, a Legfelsőbb Istenségnek, a Fény ősforrásának első kiáradását jelképezi, míg az istennők itt is a Földet és a Vizet jelentik. Mithras, a sziklából született Isten, a hímnemű Világ-Tűz vagy a megszemélyesített Őseredeti Fény szimbóluma és Mithra, a Tűz-Istennő, aki egyben anyja és felesége. Itt a Tűz (az aktív vagy férfi princípium) tiszta elemét fénynek és hőnek tekintik, párosítva a Földdel és a Vízzel, vagyis az Anyaggal (ami a kozmikus nemzés női vagy passzív eleme).[V/56]

Mindezek a feljegyzések az őseredeti isteni Hermafroditáról szólnak.

VI. STANZA: A „VEREJTÉK-SZÜLÖTTEK" FEJLŐDÉSE

22 A három faj fejlődése folytatódott. 23 A második faj megteremti a harmadikat, és elpusztul.

22. EKKOR A MÁSODIK KIFEJLESZTETTE A HARMADIKAT,[VI/1] A TOJÁSBÓL-KELTET. A VEREJTÉK NŐTT, CSEPPJEI NŐTTEK, ÉS A CSEPPEK KEMÉNNYÉ ÉS KEREKKÉ VÁLTAK. A NAP FELMELEGÍTETTE; A HOLD LEHŰTÖTTE ÉS MEG-FORMÁLTA; A SZÉL TÁPLÁLTA, AMÍG MEG NEM ÉRETT. A FEHÉR HATTYÚ A CSILLAGOS ÉGBOLTRÓL[VI/2] BEÁRNYÉKOLTA A NAGY CSEPPET. A JÖVENDŐ FAJ TOJÁSÁT, A KÉSŐ HARMADIK HATTYÚ-EMBERÉT[VI/3] (*a*). ELŐSZÖR FÉRFI-NŐ, MAJD FÉRFI ÉS NŐ (*b*).

(a) A Stanza szövege világosan kifejezi, hogy az emberi embriót kívülről táplálták kozmikus erők, és hogy kétségtelenül az „Atya-Anya" szolgáltatta a csírát, amely megérett. Ez minden valószínűség szerint egy „verejték-szülte tojás" volt, amit a „kettős" szülőtől elválasztva valamilyen titokzatos módon ki kellett költeni. Viszonylag könnyű megérteni egy tojással szaporodó emberiséget, mivel még ma is – bizonyos értelemben – az ember „tojásból született". Magendie ráadásul a *Précis Elémentaire de Physiologie* című munkájában idézve

> egy esetet, ahol a köldökzsinór elszakadt, és helye teljesen begyógyult,

a gyermek mégis élve született, találóan azt kérdezi:

> Hogyan mehetett végbe a keringés ebben a szervben?

A következő oldalon pedig ezt mondja:

> Semmit sem tudunk jelenleg a magzatban végbemenő emésztésről.

A táplálkozással kapcsolatban pedig felteszi ezt a kérdést:

> Ezek után pedig mit mondhatunk a magzat táplálkozásáról? Erről a témáról a fiziológiai művek csak *bizonytalan feltevéseket* tartalmaznak.

A szkeptikus erre azt hangsúlyozná: „Óh, igen, de Magendie könyve még az elmúlt generációhoz tartozik, és a tudomány azóta olyan nagy lépésekkel haladt előre, hogy a tudatlanság bélyegét már nem lehet rásütni". Valóban, de akkor forduljunk a fiziológia egyik legnagyobb

---

[V/56] *Isis Unveiled,* I. 156. old.
[VI/1] Fajt.
[VI/2] A Hold.
[VI/3] Hamsa.

tekintélyéhez, Sir Michael Foster-hez, és akkor – a modern tudományra egyáltalán nem hízelgően – azt halljuk tőle:

> Az embrió funkcionális tevékenységeinek keletkezésére és fejlődésére vonatkozó tudásunk szinte üres lap. Alig tudunk valamit azokról a különböző lépcsőfokokról, amelyeken keresztül a petesejt protoplazmájának elsődleges alaptulajdonságaiból kifejlődik az az összetett jelenség, amelynek megmagyarázását e könyvben megkíséreltem.[VI/4]

A Cambridge-i Trinity College tanulói jól tennék, ha fátylat borítanának Hygieia szobrára, Galenus és Hippokratész mellszobrainak szemeit pedig bekötnék, nehogy azok szemrehányóan tekintsenek elfajzott utódaikra. Még egy további tényt azonban meg kell említenünk. Sir Michael Foster diszkréten hallgat nagynevű francia kollegája által idézett esetről, a méhben elszakadt köldökzsinórról.

(b) Ez egy nagyon különös megállapítás, ahogyan azt a Kommentárok magyarázzák. Tisztázzuk a dolgokat: Miután az első faj „sarjadzással" megteremtette a másodikat – amint ezt korábban megmagyaráztuk –, a második faj életre keltette a harmadikat, amely maga is három különböző csoportra bomlik, és ezek emberei különböző módon szaporodnak. Közülük az első két csoport emberei tojásrakó módon szaporodnak, amelyet a modern természetrajz valószínűleg nem ismer. Míg a harmadik emberiség korai alfajai fajukat egy bizonyos nedv vagy életfolyadék kiizzadásával szaporították, amelynek egybeolvadó cseppjei egy tojásszerű gömböt alakítottak ki – nevezhetjük tojásnak is –, ami egy külső hordozóeszközként szolgált a benne kiformálódó magzatnak és gyermeknek. Ezt a szaporodási módot azonban a későbbi alfajok megváltoztatták, legalább is eredményeiben. A korai alfajok gyermekei teljesen nem nélküliek voltak – szinte forma nélküliek, már amennyit róluk egyáltalán tudhatunk,[VI/5] de a későbbi alfajok gyermekei androgünnek születtek. A harmadik faj volt az, amelyben a nemek szétválása megtörtént. A korábbi nem nélküli emberiség kifejezetten hermafroditává vagy biszexuálissá vált, végül pedig az embert hordozó tojásokból fokozatosan, szinte észrevétlen fejlődési folyamattal előbb olyan lények születtek, akiknél az egyik nemi jellegzetesség erősebb volt a másiknál, végül pedig egymástól eltérő férfiak és nők jöttek világra.

Most pedig keressünk megerősítéseket ezekre az állításokra a kelet és a nyugat vallásos legendáiban. Vegyük először a „tojásból-kelt fajt". Gondoljunk Kashyapa-ra, a védikus bölcsre, a teremtők legtermékenyebbjére. Ő Brahmâ elme-szülte fiának, Marîchi-nek volt a fia. Azt mondják róla, hogy egyéb lények között ő volt a nágák vagy kígyók apja. Exoterikusan a nágák félisteni lények, akiknek ember-arcuk és kígyó-farkuk van. De volt a nágáknak egy olyan faja is – azt mondják, mindössze csak ezren voltak –, amely Kashyapa feleségétől, Kadrû-tól született, vagy inkább belőle nőttek ki *azért, hogy benépesítsék Pâtâla-t*, amely kétségen kívül Amerika, amint azt később bebizonyítjuk. Azután volt egy Nâga-Dvîpa, Bhâratavarsha hét osztálya közül az egyik, India, amelyet az ugyanilyen nevű nép lakott. Erről azt tartják – ezt még néhány orientalista is elfogadja –, hogy *történelmi* nép volt, amely sok, mind a mai napig megtalálható nyomot hagyott maga után.

Jelenleg most elsősorban azzal szeretnénk foglalkozni, hogy – függetlenül attól, hogy milyen származást tulajdonítanak neki – az ember fizikai fejlődése a következő sorrendben ment végbe:

(1) Nem nélküli, ahogyan minden ősi forma ilyen volt.

(2) Majd egy természetes átmenettel „társtalan hermafroditává", biszexuális lénnyé vált.

(3) Végül kettévált, és olyan lett, mint amilyen most.

A tudomány arra tanít bennünket, hogy az összes ősi forma, bár nem nélküli volt, „mégis megőrizte azt a képességet, hogy egy aszexuális szaporodás folyamatain menjen keresztül" – akkor pedig miért kellene az embert kizárni a természet e törvényéből? A biszexuális szaporodás benne van a fejlődésben, az osztódással szaporodó anyagi világ skáláján egy különálló

[VI/4] *Text-Book of Physiology*, 3. kiadás, 1879, 623. old.

[VI/5] Lásd a *Timæus*.

és tökéletesedett forma. Az okkult tanítások csírái elsősorban nem földi eredetűek, az emberiség korai történetét pedig csak „a hétköznapi halandók elől” rejtik el. Ugyanígy a beavatottak számára nincs elrejtve az ősi fajok története az idők sírjában, viszont rejtettek a világi tudomány számára. Ezért segítségül hívva egyrészt azt a fajta tudományt, amely természeti törvényként mutatja be a fokozatos fejlődést, és minden külső változásnál egy belső okot feltételez, másrészt fenntartás nélkül támaszkodva az egyetemes hagyományok Bölcsességére – akár azt is mondhatnánk, pansophia-ra –, amelyet azok a Beavatottak összegyűjtöttek és megőriztek, akik azokat egy szinte hibátlan rendszerré tökéletesítettek, most megkíséreljük ezt a tanítást világosan megfogalmazni.

Mintegy tizenöt éve írt jól sikerült cikkben tudós és tisztelt barátunk, a New York-i Alexander Wilder professzor bemutatja, hogy teljesen logikus és szükségszerű azt hinni, hogy „az ősi faj kettős-nemű volt”, és erre számos tudományos érvet is ismertet.[VI/6] Először is azzal érvel, hogy a növényvilág nagy része tanúskodik a kétneműség jelenségéről. Linné osztályozása szinte minden növényt így vesz számba. A növényi birodalom magasabb rendű családjainál éppen úgy igaz, mint az alacsonyabb rendű formákra, kezdve a kendertől a nyárfáig és a bálványfáig. Ugyanez vonatkozik az állati birodalomra is. A rovarok életében például a lepke létrehoz egy hernyót, a hernyó pedig lepkévé válik, ahogyan a nagy titkot a Misztériumokban kifejezték: *Taurus Draconem genuit, et Taurum Draco.*[VI/7] A korall-építő család, amely Agassiz szerint a jelenlegi geológiai időszakban sok százezer évet töltött a Florida-félsziget kiépítésével, leszármazottait saját magából hozza létre, mint a fa a gallyakat és a rügyeket. A méhek is valami ilyesféle rendszerhez tartoznak. A levéltetvek úgy élnek, mint valaha az amazonok, és *szűz szülők* tartják fenn a fajt tíz generáción keresztül.

Mit is mondanak a régi bölcsek, az ókor filozófus tanítói? Aristophanes erről a témáról így beszél Platón *Lakomájában*:

> A mi régi természetünk nem olyan volt, mint amilyen most. *Androgün* volt, a formában és az elnevezésben mind a férfi, mind a nő közösen osztozott… Testük… kerek volt, haladási módjuk kör alakú volt.VI/8 Szörnyű erővel és kitartással rendelkeztek, és elképesztő becsvágyuk volt. Ezért Zeusz mindegyiket kettéválasztotta, hogy gyengébbek legyenek. Utasítása szerint Apolló forrasztotta be a bőrt.

A régi perzsáknál Meshia és Meshiane csak egyetlen egyén volt.

> Azt is tanították, hogy az ember az Élet Fájának gyümölcse volt, és hogy androgün párokban növekedtek, amíg szét nem váltak az emberi forma egy későbbi módosulásakor.

Ádám Nemzetségének Könyvében (*Toleduth*) a következő vers:

> Amely napon Isten teremté (*bara* = világra hozta) az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. Férfiúvá és asszonnyá teremté őket.

ha ezoterikusan olvassuk, feltárja valódi jelentését, vagyis:

> Az Elohim [Istenek] magukból hozták létre [módosítással] az embert saját hasonlatosságukra… megteremtették *őt* [az emberiséget együttesen, vagy Ádámot], férfiúvá és asszonnyá teremté *ő* [az együttes Istenség] őket.[VI/9]

[VI/6] Lásd a *The Theosophist* 1883. februári számában annak a tanulmánynak a kivonatát, amelyekből a továbbiakat összefoglaltuk.

[VI/7] A bika sárkányt nemz, és a sárkány bikát. – a ford. megj.

[VI/8] Hasonlítsuk össze Ezékiel látomásával (I. fej.) a négy Isteni Lényről, akiknek „emberi formájuk vala”, és mégis keréknek látszottak, „jártukban négy oldaluk felé mentek vala… mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben”.

[VI/9] A keresztény Eugibinus és Samuel Menasseh ben Izrael, valamint Maimonides rabbik azt tanították, hogy „Ádámnak *két* arca és *egy* személye volt, kezdetben pedig egyaránt volt férfi is és nő is – férfi az egyik oldalán és nő a másikon [mint a Manu Brahmâ-ja], de azután a részeket szétválasztották”. Dávid 139. zsoltárát, idézi Jeremiah ben Eliazar rabbi ennek bizonyságául: „Elől és hátul *kiformáltál* engem”, nem pedig *körülzártál,*

Ez a változat az ezoterikus felfogást mutatja. A *nem-nélküli* faj volt az Istenek első teremtése, saját magukból – a tisztán szellemi létezőkből – alkotott, és általuk módosított teremtmény, és ez volt az *egyedüli* Ádám. Ebből származott a *második* faj: Ádám-Éva, vagy Jod-Heva, a semleges androgünök. Végül pedig a *harmadik* faj, a „*szétváló* hermafroditák", Káin és Ábel, akik létrehozzák a negyediket, Seth-Enos-t, stb. Ez a harmadik, az utolsó félig szellemi faj volt az, amely az isteni és az ösztönös Bölcsesség utolsó hordozóeszköze is volt, ami az Enoch-okban, az emberiség látnokaiban fejlődött ki. A *negyedik* faj, amely megízlelte a Jó és a Rossz Tudásának Fájáról szedett gyümölcsöt – a Bölcsesség ekkor már a földi, ezért *tisztátalan* értelemmel egyesült[VI/10] – következésképpen ezt a Bölcsességet beavatással és nagy küzdelmekkel kell megszereznie. Amikor pedig a Bölcsesség és az Értelem egyesül, és az előbbi *uralkodik* az utóbbin, arra mondják a hermetikus könyvek: „Isten rendelkezik a két nem kettős termékenységével".

Misztikus értelemben Jézust férfi-nőnek tartották. Ugyanígy a misztériumokban énekelt orfikus himnuszokban ezt találjuk: „Zeusz egy férfi, Zeusz egy halhatatlan leány". Az egyiptomi Ammon másik felében Neïth istennő. Jupitert női mellekkel, Vénuszt pedig szakállasan látjuk néhány szobron. Ilâ, az Istennő pedig Su-dyumna, az Isten is, mint Vaivasvata utóda.

Wilder professzor ezt mondja:

> Maga az *Ádám* vagy ember elnevezés is a létezés e kettős formáját sejteti. Ádám azonos az *Athamas*-szal vagy *Thomas*-szal (tamilul *Tam*-mal), amit a görögök *Didumos*-nak, ikernek fordítottak. Ha tehát az első nő később lett kiformálva az első férfi mellé, akkor logikus szükségszerűség, hogy őt a „férfiből vették ki". Ennek következtében ezt olvassuk: „És az oldal, amit az Úristen [Elohim] kivett a férfiból, abból készítette az asszonyt". Az itt használt héber szó a *Tzala*, ami megfelel a mi fenti fordításunknak. Könnyű a legendát visszavezetni Berosus-hoz, aki azt mondja, hogy *Thalatth* (az *Omorôka*, vagy Urka hölgye) volt a teremtés kezdete. Ugyancsak ő volt Telita [?Melita], a Hold királynője…
>
> *Mózes Könyvének* két jelentős ikerpárja, Káin és Ábel, valamint Ézsau és Jákob ugyanezt a gondolatot tükrözik. A *Hebel* név ugyanaz, mint Éva, jellemvonása is nőinek látszik. „Reád van vágyódása – mondja az Úristen Káinnak – de te uralkodjál rajta". Ugyanezekkel a szavakkal szól Évához: „és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad".

Így az emberek harmadik gyökérfajának kezdeti biszexuális egysége a Titkos Tanítás egyik alaptétele. A faj szűz egyéneit felemelték az istenekhez, mert ők képviselték a faj „isteni dinasztiáját". A modern ember megelégszik a negyedik faj férfi hőseinek bálványozásával, akik saját szexuális képükre teremtett istenek, ellenben az ősi emberiség istenei „férfi *és* nő" voltak.

Ahogyan az I. kötetben megállapítottuk, az emberiségek egymás mellett fejlődtek, és párhuzamosan a négy elemmel, minden új faj fiziológiailag alkalmazkodott az újonnan belépő elemhez. Ötödik fajunk gyorsan közelít az ötödik elemhez – ha úgy tetszik, nevezhetjük csillagközi éternek is –, amelynek azonban több köze van a pszichológiához, mint a fizikához. Mi, emberek megtanultunk minden éghajlaton élni, legyen az fagyos vagy trópusi, az első két fajnak azonban semmi köze sem volt az éghajlathoz, és nem voltak alárendelve semmilyen hőmérsékletnek vagy hőmérsékleti változásnak. Úgy tanítják nekünk, hogy az emberek ilyen körülmények között éltek a harmadik gyökérfaj végéig, amikor az egész bolygón örök tavasz uralkodott, olyan, mint amilyet most a Jupiter lakói élveznek. Ez egy olyan világ M. Camille Flammarion szavai szerint, amely:

---

ahogy a Bibliában van, ami képtelen és értelmetlen. Wilder professzor úgy gondolja, hogy ez azt bizonyítja, hogy az „emberiség ősi formája androgün volt".

[VI/10] Lásd *Salamon Példabeszédeiben* (VII.) Chokmah, a Bölcsesség és Binah, az Értelem, vagyis Jehova, az Értelemnek nevezett Demiurgosz egyesülését. A Bölcsesség (az isteni Okkult Bölcsesség) így kiált az emberekhez: „Értsétek meg ti együgyűek az eszességet (bölcsességet), és ti balgatagok vegyétek eszetekbe az értelmet". Ez a szellem és az anyag, a nous és a psyche, az utóbbiról mondja Jakab apostol, hogy „földi, testi és ördögi".

Nincs kitéve a miénkhez hasonlóan az évszakok forgandóságának, a hirtelen hőmérsékleti változásoknak, hanem az örök tavasz kincsei gazdagítják.[VI/11]

Azok a csillagászok, akik a Jupiterről azt tartják, hogy olvadt állapotban van – saját fogalomrendszerünk szerint –, vitájukat próbálják meg ezzel a tudós francia csillagásszal lerendezni.[VI/12] Nem szabad azonban soha elfelejteni, hogy az említett „örök tavasz" csupán egy olyan állapot, amelyet *csak a Jupiter lakói tartanak annak*. Ez nem a *mi értelmezésünk szerinti* „tavasz". Ezzel a kikötéssel a fent idézett két elméletet össze lehet egymással egyeztetni. Mindkét elmélet *részleges* igazságokat tartalmaz.

[VI/11] *Pluralité des Mondes*, 69. old.

[VI/12] Egy W. Mattisu Williams által 1881-ben kidolgozott hipotézis nem tett mély benyomást a csillagászokra. A „The Fuel of the Sun" szerzője a *Knowledge*, 1881. dec. 23-i számában ezt mondja:

„Alkalmazva Dr. Andrews kutatásait a Napban található körülményekkel kapcsolatban… arra következtetek, hogy a Napnak nincs sem szilárd, sem folyékony, sem pedig gáznemű *magja*, hanem kritikus állapotban levő disszociált anyagból áll, amelyet először is egy lángoló burok vesz körül a disszociált anyag újraegyesülésének következtében, ezen kívül pedig egy másik, az egyesülésnek köszönhető, gőzburok van".

Ezt az újabb elméletet hozzá kell adni a többi *tudományos és ortodox* hipotézishez. A „*kritikus* állapot" jelentését W. Mattieu Williams ugyanebben a lapban (1881. dec. 9.) egy „Szilárd, folyékony és gáznemű anyagok" című cikkben magyarázza meg. A tudós a következőt mondja Dr. Andrews szénsavval folytatott kísérletével kapcsolatban:

„Amikor elérjük a 88°-ot, a folyékony és a gáznemű közötti határvonal eltűnik, a folyadék és a gáz egyetlen titokzatos átmeneti fluidummá egyesül, meghatározhatatlan ingadozó valami tölti be az egész csövet, egy éterizálódott folyadék vagy látható gáz. Amikor egy vörösen izzó piszkavasat a fény felé fordítunk, akkor valaminek a felfelé áramló hullámzó mozgását látjuk, amely folyékony levegőnek látszik. A csőben lévő hibrid folyadék megjelenése erre emlékeztet, de észrevehetően sűrűbb. Nyilvánvalóan az anyag folyékony és gáznemű halmazállapota között van, ahogyan a szurok vagy a szirup halmazállapota a szilárd és a folyékony között van."

Azt a hőmérsékletet, amelynél ez megtörténik, Dr. Andrews „kritikus hőmérsékletnek" nevezi, itt a gáznemű és a folyékony állapotok „folytonosak", és valószínű, hogy minden más anyagnak, amely képes mindkét állapotban létezni, megvan a saját egyedi kritikus hőmérséklete.

Ezen a „kritikus" állapoton tovább töprengve M.W. Mattieu Williams néhány határozottan okkult elmélettel áll elő a Jupiterről és más bolygókról. Ezt mondja:

„Fogalmainkat a szilárd, cseppfolyós és gáznemű halmazállapotról a Földünkön levő anyagállapotokkal kapcsolatos tapasztalatainkból szereztük. Ha egy másik bolygóra kerülnénk, ezek furcsán megváltozhatnának. A Merkúron a víz a besűríthető gázok közé tartozna, a Marson az olvasztható szilárd anyagok közé, de vajon mi lenne a Jupiteren?"

„Az újabb megfigyelések feljogosítanak arra, hogy a Jupitert egy kis napnak tekintsük, amelynek külső burka felhőszerű anyagból áll – kétségtelenül részben kondenzálódott vízből – de ez a burok vörösen izzó, és belül valószínűleg még melegebb. Párás atmoszférája bizonyosan rendkívül vastag, mivel pedig a gravitációs erő a látható külső felületen két és félszer nagyobb, mint a Földünk felszínén, a légköri nyomásnak a látható felület alá ereszkedve hamarosan el kell érnie azt a szintet, amelynél a vízgőzök kritikus állapotukba kerülnek. Ezért feltételezhetjük, hogy a Jupiter óceánjai nem fagyott, vagy cseppfolyós, vagy gáznemű vízből áll, hanem *kritikus* állapotú vízből levő óceánok, vagy atmoszférák. Ha bennük bármilyen halak vagy madarak úszkálnak, illetve repülnek, ezek szervezetének is *kritikus* felépítésűnek kell lennie."

Minthogy a Jupiter teljes tömege 300-szor nagyobb, mint a Földé, és nyomási energiája a középpont irányába ezzel a tömeggel arányos, és ha a bolygó anyagai hasonlítanak a Földünkéhez, és nem forróbbak, akkor jelentősen sűrűbbek, az egész bolygónak pedig sokkal nagyobb fajsúlyúnak kellene lennie. Holdjainak mozgásából azonban tudjuk, hogy éppen ellenkezőleg, a fajsúlya még negyedannyi sincs, mint a Földünké. Ez arra a következtetésre jogosít fel, hogy a bolygó rendkívül forró, mert ilyen nyomás alatt még a hidrogén is – hideg állapotban – sűrűbb lenne, mint a Jupiter.

„Mivel minden elemi anyag létezhet szilárd, cseppfolyós, gáznemű vagy kritikus állapotban, a hőmérsékleti és nyomási körülményeknek megfelelően, jogosan állíthatom fel a hipotézist, hogy a Jupiter nem szilárd, nem cseppfolyós, nem is gáznemű, hanem *kritikus* állapotban levő bolygó, vagyis egy olyan gömb, ami belül kritikus állapotban lévő összekapcsolódott elemekből áll, amelyeknek gőzei, és e gőzök bizonyos vegyületei, mint pl. a víz, alkotják a bolygót körülvevő sűrű atmoszférát. Ugyanez a következtetés érvényes a Szaturnuszra és a többi nagyméretű, kissűrűségű bolygóra is."

Jóleső érzés azt látni, a „tudományos képzelet" hogyan jut minden évvel közelebb az okkult tanításaink határmezsgyéjéhez.

Így tehát egyetemes hagyomány, hogy az emberiség fokozatosan fejlődött ki jelenlegi formájába egy csaknem áttetsző anyagállapotból, ez pedig nem csodatétel, és nem is nemi közösülés segítségével történt. Továbbá mindez teljesen megegyezik az ősi filozófiákkal, kezdve az egyiptomitól és az indiaitól és ezek Isteni Dinasztiáitól egészen Platónig. Ezeket az egyetemes hiedelmeket egy osztályba kell sorolnunk a népi hitek „megsejtéseivel", „makacs elképzeléseivel", amelyek egy része mélyen gyökerező. Ahogyan Louis Figuier megjegyzi, az ilyen hiedelmek

> Gyakran megszámlálhatatlan generáció bölcsességének és megfigyeléseinek eredményei… [Mert] egy olyan hagyomány, amely egyetemes és egységes, a tudományos bizonyíték minden súlyával rendelkezik.[VI/13]

Ilyen hagyományokkal pedig a purânai allegóriákban nem egyszer találkozunk, ahogyan ezt már bemutattuk. Ráadásul azt a tanítást, hogy az emberiség első faja a chhâyâ-kból, vagyis a Pitrik asztrális képeiből alakult ki, még a *Zohar* is teljesen megerősíti:

> A *Tzalem*-ben, az Elohim [a Pitrik] árnyékképében, megteremti Ádámot (az embert).[VI/14]

Ellenvetésként ismételten hangsúlyozni szokták, hogy akármilyen magas fokú volt az ősi Indiában a metafizikai gondolkodás, a régi egyiptomiak azonban csak durva bálvány- és állatimádással dicsekedhettek, Hermész pedig – állítólag – az Egyiptomban élő görög misztikusok munkája volt. Erre a következő válasz adható: Közvetlen bizonyíték arra, hogy az egyiptomiak hittek a Titkos Tanításban, az, hogy azt a beavatáskor tanították nekik. Akik ezt nem hiszik, nyissák ki az i.sz. V. században élt Stobæos-nak, az ősi töredékek görög fordítójának *Eclogæ Physicæ et Ethicæ*-ját. Az ő átiratában idézzük egy régi hermetikus töredék szövegét, amely az egyiptomiak Lélekkel kapcsolatos elméletét ismerteti. Szóról-szóra lefordítva így hangzik:

> Egyetlen lélekből, a Mindenből származik minden lélek, akik szétszóródnak az egész világon, mintha szándékosan szétterítenék őket. Ezek a lelkek sok átalakuláson mennek keresztül, amelyek már csúszómászó teremtmények, átváltoznak vízi állatokká, ezekből a vízi állatokból származnak a szárazföldi állatok, ez utóbbiakból pedig a madarak. Azokból a lényekből, akik fent, a levegőben (a mennyben) élnek, megszülettek az emberek. Amikor az emberi állapotot elérik, a lelkek megkapják a (tudatos) halhatatlanság princípiumát, szellemekké válnak, majd átlépnek az Istennek kórusába.

23. AZ ÖN-SZÜLTÉK VOLTAK A CHHÂYÂ-K, A SZÜRKÜLET FIAINAK TESTÉBŐL KÉPZŐDÖTT ÁRNYAK. SEM TŰZ, SEM VÍZ NEM PUSZTÍTHATTA EL ŐKET. A FIAIKAT IGEN.[VI/15]

Ezt a verset nem lehet megérteni a Kommentárok segítsége nélkül. Azt jelenti, hogy az első gyökérfajt, az Ősök „Árnyékait" nem lehetett halálra sebezni, vagy elpusztítani. Mivel annyira éterikusak, felépítésükben pedig olyan kevéssé voltak emberek, semmilyen elem nem árthatott nekik, sem víz, sem tűz. De a „fiaikat", a második gyökérfajt már el lehetett pusztítani, és el is pusztultak. Ahogyan az Ősök teljesen beleolvadtak saját asztrális testükbe, amik az utódaik voltak, ugyanígy ezek az utódok is beleoldódtak a leszármazottaikba, az „Izzadságszültékbe". Ők voltak a második emberiség, amelynek tagjai a legkülönbözőbb gigantikus, fél-emberi szörnyetegek voltak, az anyagi természet első próbálkozásai emberi testek felépítésére. A második kontinens mindig virágzó földjei (többek között Grönland) folyamatosan átváltoztak az örök tavasz édenkertjeiből a hyperboreai alvilággá. Ennek az átalakulásnak az oka a bolygó nagy vizeinek elmozdulása és az óceánok medreinek megváltozása volt, a második faj zöme pedig elpusztult bolygónk fejlődésének és megszilárdulásának hatalmas vajú-

---

[VI/13] *The Day After Death*, 23. old.
[VI/14] Cremona kiad. III. 76a; Brody kiad. III. 159a; *Qabbalah*, Isaac Myer, 420. old.
[VI/15] Azok így pusztultak el.

dásában, már az emberi korszakban. Eddig négy ilyen nagy világkatasztrófa volt.[VI/16] Mi pedig idővel még várhatunk egy ötödiket.

Néhány szó a „vízözönökről” és „Noékról”

A különböző *Purâna*-kban az Őseinkről szóló leírások – *részleteikben* – rendkívül ellentmondásosak. Így amíg a *Rig Védában* Idâ-t vagy Ilâ-t Vaivasvata Manu tanítónőjének nevezik, addig Sâyana a Föld istennőjévé teszi, a *Shatapatha Brâhmana* pedig a Manu lányaként mutatja be, aki az *ő áldozatából született*, később viszont az Vaivasvata *felesége, akivel a Manuk faját nemzi*. A *Purâna*-kban ismét Vaivasvata lánya, de Budha (Bölcsesség) felesége, aki a Holdnak (Szóma) és a Jupiter bolygó (Brihaspati) feleségének, Târâ-nak törvénytelen fia. Mindez az avatatlan számára zagyvaléknak látszik, az okkultista számára azonban tele van filozófiai jelentéssel. Az elbeszélésből első ránézésre is valamilyen titok és szent jelentés érezhető ki, a részletek azonban szándékosan annyira össze vannak keverve, hogy csak egy beavatott tapasztalt szeme tudja követni azokat, és a megfelelő sorrendjükbe helyezni az eseményeket.

A *Mahâbhârata*-ban elmondott történet megadja az alaphangot, de magyarázatához a *Bhagavad Gîtâ*-ban megtalálható titkos jelentés szükséges. Ez a történet *előszó* az (ötödik) emberiségünk drámájához. Mialatt Vaivasvata a folyó partján vallási áhítatba merült, egy hal a védelméért könyörgött neki egy nagyobb hallal szemben. Vaivasvata megmenti a kis halat, és beteszi egy korsóba, ahol az egyre nagyobbra nő, majd közli megmentőjével az eljövendő vízözön hírét. Ez a hal a jól ismert Matsya Avatâra, Vishnu első Avatârája, a kaldeai Xisuthrus Dagon-ja,[VI/17] és még sok más dolog. A történet túlságosan is ismert ahhoz, hogy el kellene ismételni. Vishnu megparancsolja egy hajó építését, amiben a Manu megmenekül, a *Mahâbhârata* szerint a hét Rishi-vel együtt, ez utóbbi körülmény azonban más szövegekből hiányzik. A hét Rishi itt a hét fajt, a hét princípiumot és még sok mást jelent, mert ez a sokrétű allegória ismét egy kettős misztériumot tartalmaz.

Máshol már elmondtuk, hogy a nagy vízözönnek – akárcsak a bűnbeesésnek – sokféle jelentése volt, és hogy egyaránt spirituális és fizikai, mind kozmikus, mind földi eseményekre utal – mint fent, úgy lent. A hajót vagy bárkát – röviden navis – mivel a női nemző princípium szimbóluma, az égben a Hold, a földön pedig a női méh jelképezi, mindkettő az élet és a létezés magjainak tartályai és hordozói, ezeket a magokat a Nap vagy Vishnu, a férfi princípium kelti életre és termékenyíti meg. Az első kozmikus vízözön az őseredeti teremtésre, vagyis az ég és a Föld kiformálására utal. Ebben az esetben a káosz és a nagy mélység jelenti a „vízözönt”, a Hold pedig az „Anyát”, akiből az életcsírák kiindulnak.[VI/18] De a földi vízözön és annak története szintén kettős jelentéssel rendelkezik. Az egyik esetben utalás arra a rejtélyre, amikor az emberiséget a harmadik faj vége felé[VI/19] a halandó asszony, az emberi csíra hordo-

---

[VI/16] Az első akkor történt, amikor a jelenlegi Északi-sark levált a későbbi kontinensekről.

[VI/17] Emlékezzünk rá, hogy minden babiloni isten élén Ea, Anu és az ősi Bel állt, és hogy Ea, az első a Bölcsesség Istene, a nagy „Fény istene” és a Mélységé is. Őt pedig Oannes-szel, vagy a bibliai Dagon-nal – az ember-hallal – azonosították, aki a Perzsa Öböl vizéből emelkedett ki.

[VI/18] Sokkal későbbi dolog, hogy a Hold egy férfi istenné vált; a hinduknál ez Szóma, a kaldeaiaknál Nanak vagy Nanar és Sin volt, aki Mulil-nak, az ősibb Bel-nek a fia. Az akkádok a „Szellemek Urának” hívták, Észak-Babilonban pedig ő volt Nipur (Niffer) istene. Mulil volt az, aki előidézte, hogy a vízözön az égből elárassza a földet, ezért Xisuthrus nem akarta megengedni neki, hogy megközelítse az oltárát. Ahogyan a modern asszirológusok megállapították, az északi Nipur volt az a központ, ahonnan a kaldeai (fekete) mágia szétterjedt, a déli Eridu pedig a kulturális istenimádatnak volt az eredeti székhelye, ahol az Isteni Bölcsességet állították a központi helyre, mivel a Napisten volt mindenhol a legfőbb istenség. A zsidóknál a Hold Izrael Jehovájához és az ő nemzetségéhez kapcsolódott, mert Ur városa volt a Holdisten imádásának központja, Ábrahámról pedig azt tartották, hogy Ur-ból jött, amikor az A-bra(h)m-ból Ábrahámmá vált.

[VI/19] Amikor Nârada, a szűz-aszkéta azzal fenyegetőzött, hogy véget vet az emberi fajnak azzal, hogy megtiltja Daksha fiainak az emberiség nemzését.

zója, megmentette a tökéletes pusztulástól, másik esetben pedig Atlantisz tényleges és történelmi elsüllyedésére. Mindkét esetben a „Gazda” – vagyis a „csírát” megmentő Manu – neve Vaivasvata Manu. Ebből ered a különbség a purânai és a többi változat között. Noha a *Shatapatha Brâhmana*-ban Vaivasvata létrehozza egy leányát, és vele nemzi a Manuk faját, ami utalás az első emberi Manushya-kra, akiknek akarattal (Kriyâshakti-val) kellett megteremteni a nőket, mielőtt azok természetes úton – független nemként – megszülettek volna a hermafroditákból. Ezért tekintették őket teremtőik „leányainak”. A purânai leírásokban Idâ vagy Ilâ Budha (Bölcsesség) felesége. Ez a változat már az atlantiszi vízözön eseményeire utal, amikor Vaivasvata, a nagy földi Bölcs megmentette az ötödik gyökérfajt attól, hogy a negyedik faj maradványaival együtt elpusztuljon.

Teljesen világosan mutatja ezt a *Bhagavad Gîtâ*, ahol Krishna a következőt mondja:

A hét nagy Rishi, *a négy előző* Manu, akik részesei természetemnek, elmémből születtek; belőlük ugrott elő (született) az emberi faj és a világ.[VI/20]

Itt a négy előző Manu (a hétből) a négy fajt[VI/21] jelenti, amelyek már letűntek, mivel Krishna az ötödik fajhoz tartozik, és ő halálával kezdődött meg a Kali Yuga. Így tehát Vaivasvata Manu, Sûrya a Nap fia és fajunk megváltója mind fizikailag, mind szellemileg kapcsolódik az „élet-csírához”. Egyelőre azonban csak az első kettővel foglalkozunk, bár beszélünk mindegyikről.

A „vízözön” kétségtelenül egy „egyetemes hagyomány”. Számos „jégkorszak” volt, és ugyanígy – különböző okokból – számos „vízözön” is. Stockwell és Croll felsorolnak mintegy fél tucat jégkorszakot és azokat követő vízözönt, közülük a legkorábbi 850.000 évvel ezelőtt zajlott le, a legutolsó pedig kb. 100.000 évvel ezelőtt.[VI/22] De melyik volt a *mi* vízözönünk? Kétségtelenül a korábbi, az, amelynek emlékezete mind a mai napig fennmaradt a legősibb korokból származó népek hagyományaiban, az, amely véglegesen elsöpörte Atlantisz utolsó félszigeteit, kezdve a Ruta-val és Daitya-val, egészen a Platón által említett aránylag kis szigetig. Ezt minden legendában megjelenő bizonyos részletek megegyezése bizonyítja. Ez volt az utolsó gigantikus méretű özönvíz. Annak a kisebb özönvíznek, amelynek nyomait Bunsen báró Közép-Ázsiában találta meg, és amelyet kb. i. e. 10.000-re tesz, semmi köze sincs a *félig*-egyetemes vagy Noé-féle vízözönhöz – ami nem egyéb, mint a régi hagyományok mitikus bemutatása –, sem az utolsó atlantiszi sziget elsüllyedéséhez, ezekkel legfeljebb csak morális kapcsolata van.

[VI/20] X. 6.

[VI/21] Ezt megerősíti egy képzett Brahmana is. A *Bhagavad Gîtâ*-ról szóló kitűnő előadásaiban (*Theosophist*, 1887. ápr. 444. old.) a szerző a következőket mondja:

„Fel kell hívnom a figyelmet egy furcsaságra. Ő [Krishna] itt négy Manuról beszél. Miért négyről? Most a hetedik Manvantara-ban vagyunk, Vaisasvata-ében. Ha az elmúlt Manukról beszél, akkor hatról kellene beszélnie, de ő csak négyet említ. Egyes kommentárok ezt különös módon próbálják magyarázni.

A ’Chatvârah’ szót elválasztják a ’Manavah’ szótól, és így Sanaka-ra, Sanandana-ra Sanatkumâra-ra és Sanatsujâta-ra vonatkoztatják, akiket a Prajâpati elmeszülte fiai közé soroltak.

Ez az értelmezés azonban a legképtelenebb következtetéshez vezet, és a mondatot önmagában ellentmondóvá teszi. A szövegben említett személyeknek van egy lényeges jellemzője. Jól ismert dolog, hogy Sanaka és a másik három visszautasította a teremtést, míg a többi fiú elfogadta. Ha tehát azokról a személyekről beszélünk, akiktől az emberiség eredt, képtelenség lenne a felsorolásba ezt a négyet is belefoglalni. A szöveget a fenti két főnév összetételének felbontása nélkül kell értelmezni. Akkor a Manuk száma négy lesz, és akkor a kijelentés ellentmond a purânai leírásnak, viszont összhangba kerül az okkult elmélettel. Emlékezzenek rá, hogy [az okkultizmusban] azt mondják, most az ötödik gyökérfajban vagyunk. Mindegyik gyökérfajt egy bizonyos Manu Santati-jának tekintenek. Ma már a negyedik faj letűnt, vagy más szavakkal eddig már négy elmúlt Manu volt.”

[VI/22] Stockwell: *Smithsonian Contributions to Knowledge*, XVIII; R. W. McFarland, *American Journal of Science*, III. XI. 456, és Croll: *Climate and Time*. Lemuria nem vízözönben süllyedt el, hanem vulkáni kitörések és azokat követő süllyedésekben pusztult el.

Mivel ötödik fajunk – annak beavatatlan része – sok vízözönről hallott, összetévesztette azokat, és ma már csak egyet ismer. Ez megváltoztatta a bolygó egész képét, a szárazföldek és a tengerek ugyanis elmozdultak helyükről.

Ezt összehasonlíthatjuk a peruiak hagyományával, hogy:

> Az Inkák – akik *heten* voltak – újra benépesítették a földet a vízözön után.[VI/23]

Humboldt ugyanennek a legendának a mexikói változatát említi, de kissé összekeveri az amerikai Noéról szóló, máig fennmaradt legenda részleteit. A kiváló természettudós azonban *kétszer hét* társat említ, valamint az „isteni madarat", amely az aztékok bárkája előtt szállt, és így összesen tizenöt választottról van szó, nem pedig hétről és tizennégyről. Ezt valószínűleg valamilyen akaratlan mózesi emlék hatására írták. Mózes ugyanis állítólag Noé tizenöt unokáját említi, akik nagyapjukkal együtt megmenekültek. Xisuthrus-t, a kaldeai Noét viszont megmenekülése után „élve" ragadják el a mennybe – mint Enoch-ot – a hét Istennel, a Kabirim-mel, vagy a hét isteni Titánnal együtt. Vagy nézzük a kínai Yao-t, aki *hét* alakot visz hajóján, amelyeket a szárazföldre lépve „életre kelt", és „emberi csíraként" használ. Ozirisz, amikor belép a bárkába, vagy Napcsónakba, *hét* Sugarat visz magával, stb.

Sanchuniathon egykorúnak tartja az Aleta-kat vagy Titánokat (a Kabirim-t) Agruerus-szal, a nagy föníciai istennel, akit viszont Faber Noéval akart azonosítani,[VI/24] továbbá feltételezhető, hogy a „titán" név a Tit-Ain-ból, a „kaotikus mélység forrásaiból"[VI/25] ered (Tit-Theus vagy Tityus az „isteni vízözönt" jelenti). Így a titánokat – akik *heten* vannak – úgy mutatják be, hogy összekapcsolódnak a vízözönnel, és a Vaivasvata Manu által megmentett hét Rishivel.[VI/26]

Ezek a Titánok Kronosz, az Idő és Rhea, a Föld fiai. Mivel pedig Agruerus, Szaturnusz és Sydyk egy és ugyanaz a személyiség, és mivel a hét Kabiri-ről is azt mondják, hogy Sydyk, vagyis Kronosz-Szaturnusz fiai, tehát a Kabiri és a Titánok azonosak. Ez esetben az istenfélő Faber helyesen következtetett, amikor ezt írta:

> Nincs kétségem arról, hogy a hét Titán vagy Kabiri ugyanaz, mint a hindu mitológia(?) hét Rishi-je, akikről azt mondják, hogy egy bárkában menekültek meg a család fejével(?), a Manuval.[VI/27]

Kevésbé szerencsés azonban töprengéseiben, amikor hozzáteszi:

> A hinduk csapongó *legendáikban* különböző módon elferdítették a Noachidák(?!) *történetét*, figyelemre méltó azonban, hogy vallásosan ragaszkodtak a hetes számhoz".[VI/28] Ezért Wilford kapitány teljes joggal jegyzi meg, hogy „talán a hét Manu, hét Brâhmadica, valamint a hét Rishi ugyanazt jelenti, és akkor csak hét egyedi személyről van szó.[VI/29] A hét Brahmâdica volt a hét Prajâpati, a *praja*-k, vagyis a teremtmények urai. Tőlük született az emberiség, és valószínűleg megegyeznek a hét Manuval… Az emberi faj e hét nagy ősét abból a célból teremtették, hogy a földet lakókkal népesítsék be".[VI/30] A Kabiri, a Titánok, a Rishik és a Noé-család kölcsönös hasonlóságai túlságosan feltűnőek ahhoz, hogy puszta véletlen eredménye legyenek.[VI/31]

[VI/23] Coste, I, IV. 19.

[VI/24] Agruerus pedig Kronosz vagy Szaturnusz, az izraeliták Jehovájának őstípusa. Amikor Noét az Arghaval, a Holddal vagy a megváltás Bárkájával kapcsolják össze, akkor mitológiailag Noé egy Szaturnusszal. Ekkor azonban ez már nem a földi vízözönnel áll kapcsolatban. (Ld. Faber: *Cabiri*, I. köt. 35, 43. és 45. old.)

[VI/25] *Ugyanott*, II. kötet, 240. oldal.

[VI/26] Sanchoniathon szerint a Titánok Kronosz fiai voltak, a számuk pedig hét, tűzimádóknak, Alata-knak (Agni fiainak?) és diluvianoknak hívja őket. Al-ait ugyanis a tűz istene.

[VI/27] *Ugyanott*, I. 130. jegyzet.

[VI/28] E *hetes* számnak – jegyezzük meg – nem a semiták voltak az értelmi szerzői, hanem az árják, míg a zsidók ezt a számot a kaldeaiaktól kapták.

[VI/29] Hét egyedi Isten-fiúról vagy Pitara-ról, Pitri-ről, ebben az esetben Kronosz vagy Szaturnusz (Kâla = „idő") és Arkites fiairól is, mint a Kabiri és a Titánok, mivel a nevük – „*holdbeli* ősök" – erre vall. A Hold ugyanis a Bárka vagy Argha, a tér vizes mélységén.

[VI/30] *Asiatic Researches*, V. 246. old.

[VI/31] *Kabiri, ugyanott, idézett hely*.

Fabert az a tény vezette ehhez a tévedéshez, amire a továbbiakban a Kabiri-vel kapcsolatos egész elméletét építette, hogy a bibliai Japhet név az orfeuszi himnuszok egyik versében a hét Titán neve között szerepel. Orfeusz szerint a hét Arkite Titán – akiket Faber nem hajlandó azonosítani a *hitetlen* Titánokkal, azok leszármazottaival – a következő: Kœus, Krœus, Phorcys, Cronos, Oceanos, Hyperion és *Iapetus*.

Κοιον, τε Κροιον τε μελαν, Φορκυν τε κραταιον,
Και Κρονον, 'Ωκεανον θ', 'Γπεριοα τ', 'Ιαπετον τε. [VI/32]

De miért ne adhatta volna a babiloni Ezra az Iapetos nevet Noé egyik fiának? Arnobius szerint[VI/33] a Kabiri-t, akik a Titánok, Mane-knak is hívták, anyjuk pedig Mania volt. A hinduk ezért sokkal több okuk van kijelenteni, hogy a Mane-k az ő Manu-ikat jelentik, és hogy Mania a *Râmâyana női* Manu-ja. Mania ugyanis Ilâ vagy Idâ, Vaivasvata Manu felesége és leánya, akivel „a Manu-k faját nemzette". Rheaként a Titánok anyja, ő a Föld – Sâyana a Föld istennőjének mondja –, így Vâch második kiadása és megismétlése. Mind Idâ, mind Vâch átváltoztatható férfivá és nővé, Idâ Sudyumna-vá válik, Vâch pedig a „női Virâj", aki azért változott nővé, hogy megbüntesse a Gandharva-kat, az egyik változat a kozmikus és isteni teogóniára, a másik pedig a későbbi korszakra vonatkozik. Az Arnobius által használt Mane-k és Mania nevek indiai eredetűek, amelyeket a görögök és latinok eltulajdonították, és kiforgattak.

Így nem véletlen, hanem egyik mindenki számára közös ősi tanítás eredménye az, aminek az izraeliták Ezrán – a modernizált mózesi könyvek szerzőjén – keresztül a legutolsó átdolgozói voltak. Annyira nem teketóriáztak más népek tulajdonaival, hogy az Ál-Berosus[VI/34] szerint Titæa – akit Diodoros Siculos[VI/35] a Titánok vagy a Diluviánok anyjának tart – *Noé felesége* volt. Faber Ezrát az „Ál-Berosus-nak" hívja, mégis elfogadja az információt azért, hogy egy újabb bizonyítékot jegyezzen fel arra, hogy a pogányok minden istenüket a zsidóktól vették át, átalakítva a pátriárkák anyagát. Szerény véleményünk szerint ez az egyik lehető legjobb bizonyíték pontosan az ellenkezőjére. A lehető legvilágosabban látszik, hogy a bibliai pszeudo-szereplők azok, akiket a pogány mítoszokból vettek kölcsön – már amennyiben azok mítoszok. Mindenesetre azt mutatja, hogy Berosus jól ismerte *Mózes Könyveinek* forrását, és azt is tudta, hogy annak ugyanolyan kozmikus csillagászati jellege van, mint az Izisz-Ozirisz legendáknak, a Bárkának és más régebbi „bárka" szimbólumnak. Berosus ugyanis azt mondja, hogy a „Titæa Magna-t" később Aretia-nak[VI/36] nevezték, és a Földdel együtt imádták. Ez pedig Noé feleségét, Titæa azonossá teszi Rhea-val, a Titánok anyjával és Idâ-val, mivel mindkettő a Földet kormányzó istennő volt, és a Manu-k és Mane-k, vagy Titan-Kabiri anyja volt. Ugyanezen Berosus szerint Titæa-Aretia-t Horchia-kén tisztelték, ez pedig Vesta, a Föld istennőjének egyik neve.

Sicanus istenné tette Aretia-t, és a Janus családból való Horchia-nak nevezte el.[VI/37]

[VI/32] Orpheus apud Proclum *in Timæum*, V. 295.

[VI/33] Arnobios: *Contra Gentes*, III. 124. idézi Faber: *idézett mű*, I. 135.

[VI/34] *Antiquitates Libyae*, III. 8.

[VI/35] *Bibl. Lib*. III. 170.

[VI/36] Aretia az Artes, az egyiptomi Mars női formája. Innen származik a kaldeai (most héber) **עדא** (Arets) szó, a „Föld". Seyffarth, a *Beiträge zur Kenntniss* szerzője az „*Artes*", Mars címszó alatt így idéz: „Cedrenus azt mondja (Salem, I. c.), hogy Marsot az egyiptomiak Ertosis-nak (növeszteni vagy nemzeni) nevezték. Ez annyi, mint mindent *teremteni és éltetni*, az anyag és mindenféle szubsztancia természetét és erejét megteremteni és meghatározni". Artes tehát a Föld, mint a „létezés forrása", vagy ahogyan ezt a *The Source of Measures* (186. old.) szerzője magyarázza, Artes ugyanaz a hébereknél és az egyiptomiaknál, mivel mindkettő „a *földnek, mint forrásnak* az őseszméjét egyesíti magában. Pontosan úgy, mint a hébereknél, de más formában, az *Ádám* és *Madim* (Mars) ugyanaz, és egyesíti a *földet Ádámmal*, a *h-adam-h* formában".

[VI/37] *Ant*, V. 64.

A történelmi vagy történelem előtti korokban alig van olyan régi költő, aki nem említi meg valamilyen formában a két – gyakran szigeteknek nevezett – kontinens elsüllyedését. Atlantisz mellett így említik a Phlegyan-sziget pusztulását is. Pausanias és Nonnos elmondják, hogyan történt:

> Mélyen lenyúló gyökereiből a Phlegyan-szigetet
> Zord Neptunus kitépte, és a hullámokba merítette
> Istentelen lakóit.[VI/38]

Faber meg volt arról győződve, hogy a Phlegyan-sziget Atlantisz volt. De minden ilyen allegória a hindu hagyomány többé-kevésbé eltorzult visszhangja arról a nagy világkatasztrófáról, amely az árjákat megelőző negyedik – ténylegesen emberi, bár óriási nagyságú – fajt utolérte. Viszont ahogyan az imént említettük, a Vízözön legendájának – hasonlóan minden más legendához – egynél több jelentése van. A teogóniában vonatkozik a *prekozmikus átalakulásokra, a szellemi összefüggésekre* – bármilyen abszurdnak hangzik a fogalom egy tudós fülnek –, továbbá az ezt követő kozmogóniára, a Vizek (anyag) nagy áradatára a Káoszban, amit azok a Szellem-sugarak ébresztettek fel és termékenyítettek meg, amelyeket a titokzatos szétválasztódás elárasztott és *elpusztított* – ez valóban egy prekozmikus misztérium, bevezetés a létezés drámájához. Anu, Bel és Noé megelőzték Adam Kadmont, a Vörös Ádámot és Noét, ugyanúgy, ahogyan Brahmâ, Vishnu és Shiva megelőzték Vaivasvata-t, és a többieket.[VI/39]

Mindez arra mutat, hogy a geológia által ismert a *félig*-egyetemes vízözönnek – az első jégkorszaknak – éppen akkor kellett történnie, amit a Titkos Tanítás megjelölt: vagyis kerekítve 200.000 évvel az ötödik fajunk kezdete után, vagy körülbelül akkor, amit Croll és Stockwell az első jégkorszak idejének tart, tehát kb. 850.000 évvel ezelőtt. Mivel pedig ezt a jégkorszakot a geológusok és csillagászok a „földpálya túlzott excentricitásának" tulajdonítják, a Titkos Tanítás pedig szintén ugyanennek az oknak, de hozzátéve egy másik tényezőt, a földtengely elfordulását – erre bizonyítékot találhatunk az *Enoch könyvében,*[VI/40] ha a *Purâna*-k burkolt nyelvezetét nem értjük meg –, akkor mindez azt mutatja, hogy a régiek ismertek valamennyit a tudomány „modern felfedezéséiből". Enoch, amikor a „vajúdó Föld nagy elhajlásáról" beszél, teljesen kifejezően és világosan teszi.

> Ez nem nyilvánvaló? Nuah Noét jelenti, amint bárkájában *lebeg a vizeken*, a bárka pedig az Argha vagy a Hold jelképe, a női princípiumé, Noé pedig a „Szellem", amely leszáll az anyagba. Amint leszáll a földre, azt látjuk, hogy szőlőt telepít, bort iszik, és ettől megrészegedik, vagyis a tiszta Szellem megmérgeződik, amint az anyag végső rabságába kerül. *Mózes Könyvének* hetedik fejezete csak az elsőnek egy másik változata. Így amíg az elsőben ezt olvassuk: „És sötétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek fölött", addig a hetedik ezt mondja: „A vizek pedig áradának… és a bárka [Noéval, a Szellemmel] jár vala a vizek színén". Így Noé, ha azonos a kaldeai Nuah-val, az anyagot éltető szellem, az anyag pedig a Káosz, amelyet a Mélység, vagy a vizek áradása jelenít meg. A babiloni legendában (ahol a prekozmikus összekeveredik a földi eseménnyel) Istar (Ashteroth vagy Vénusz, a Holdistennő) az, aki be van zárva a bárkába, és ő küld ki egy *galambot* a szárazföld keresésére.[VI/41]
>
> George Smith az „írótáblákból" előbb a Hold, majd a Nap teremtését olvassa ki: „Szépségét, tökéletességét és pályájának szabályosságát magasztalják, amely arra vezette az embereket, hogy őt egyfajta bírónak, a világ szabályozójának tartsák". Ha ez a történet egyszerűen csak egy kozmogóniai kataklizmára utalna – még ha az egyetemes is lenne –, miért beszél Istar vagy Ashteroth istennő, a Hold, a *Nap* vízözön utáni *teremtéséről*? A vizek olyan magasra emelkedhettek, mint a kaldeai változat Nizir hegye, vagy a Jebel Djudi, az arábiai legenda vízözön hegyei, vagy a bibliai elbeszélés Ararát hegye, vagy éppen a hindu hagyomány Himalájája, és mégsem érték el a Napot. Még maga a *Biblia* is hirtelen megáll e csoda láttán! Nyilvánvaló, hogy a vízözön azon népek számára, akik először feljegyezték, egész mást jelentett, ke-

---

[VI/38] Nonnos: *Dionys.* XVIII. 319. Idézi: Faber: *idézett mű,* I. 328.
[VI/39] Lásd: *Isis Unveiled,* II. 420. és köv. oldalak, ahol a hét jelentés egyikére-másikára célzás történik.
[VI/40] LXIV. fejezet, XI. rész
[VI/41] *Isis Unveiled,* II. 423 - 424. old.

vésbé problematikus és sokkal inkább filozofikus jelentése volt, nem egy *egyetemes* vízözönre vonatkozott, amelynek nincs semmilyen geológiai nyoma.[VI/42]

Mivel minden ilyen kataklizma periodikus és ciklikus, és mivel Vaivasvata Manu a különböző eseményekben és körülményekben *általános* személyként jelenik meg, így jogosnak tűnik az a feltevés, hogy az első „nagy vízözönnek" allegorikus és kozmikus jelentése volt, és hogy az a Satya Yuga, az „Igazság Korszaka" utolsó szakaszában történt, amikor a második gyökérfaj, „a csontos Manu" legelőször megjelent „Izzadság-szülöttként".

A második – úgynevezett „egyetemes" – vízözön, amely a negyedik gyökérfajt, a teológia által kényelmesen „az óriások átkozott fajának" tekintetteket, a kainitákat, és „Ham fiait" érintette, volt az a vízözön, amit a geológia először felismert. Ha gondosan összehasonlítjuk a különböző kaldeai legendák leírásait más népek ezoterikus írásaival, azt fogjuk találni, hogy mindegyikük megegyezik a brahmani könyvekben ismertetett hagyományos elbeszélésekkel. Azt is észrevehetjük, hogy amíg az első leírásban „a Földön még nincs sem Isten, sem halandó", amikor Vaivasvata Manu partot ér a Himavân-on (Himaláján), a másodikban már engedélyezett, hogy a hét Rishi csatlakozzon hozzá. Ez azt mutatja, hogy amíg egyes leírások az úgynevezett „teremtést" megelőző csillagközi és kozmikus vízözönre utalnak, a többiek részben a földi anyag egyik nagy özönére, részben pedig egy valódi vízözönre vonatkoznak. A *Shatapatha Brâhmana*-ban Manu azt látja, hogy a vízözön minden élő teremtményt elsodort, és egyedül ő maradt meg, vagyis egyedül az *élet magja* maradt fenn az Univerzum előző felbomlásából vagy a Mahâpralaya-ból „Brahmâ egy napja" után. A *Mahâbhârata* viszont egyszerűen arra a nagy geológiai kataklizmára utal, amely szinte a teljes negyedik fajt elsöpörte, hogy helyet teremtsen az ötödiknek. Az ezoterikus kozmogóniánkban ezért Vaivasvata Manu három különböző sajátossággal jelenik meg:[VI/43] (*a*) az első körben A bolygón a „Gyökér-Manuként", (*b*) a negyedik körben a D bolygón az „élet *magjaként*" és (*c*) minden új gyökérfaj kezdetén – különösen az ötödik fajunkban – az „emberi magként". E faj kezdete a Dvâpara Yuga-ban[VI/44] tanúja volt az elátkozott mágusok elpusztításának.

Azé a szigeté, [Platón csak az utolsó szigetről beszél] amely az Atlanti-óceánban Herkules Oszlopain túl volt, és amelyről könnyen át lehetett hajózni egy másik *hatalmas kontinens* [Amerika] szomszédságában fekvő más szigetekre.

[VI/42] *Ugyanott*, 423. oldal, jegyzet.

[VI/43] Nem szabad elfelejtenünk, hogy a hindu filozófiában minden elkülönült egység csak Mâyâ ciklusai folyamán különálló, mivel lényegét tekintve egy a Legfelső vagy Egyetlen Szellemmel. Innen ered a különböző *Purâna*-kban, sőt olykor ugyanabban a Purâna-ban a látszólagos zűrzavar és ellentmondás ugyanazzal a személlyel kapcsolatban. Vishnu – akárcsak a sok-formájú Brahmâ és a (semleges) Brahma – egy, és mégis azt mondják róla, hogy ő a huszonnyolc Vyâsa.

„Minden Dvâpara (vagy harmadik) korban Vishnu Vyâsa személyében sok részre felosztja a Védát, amely (valójában csak) egy… A Vaivasvata Manvantaraban, a Dvâpara korban huszonnyolcszor rendezték át a Védákat a nagy Rishik, következésképp huszonnyolc Vyâsa múlt el eddig." (*Vishnu Purâna*, III. 3. Wilson fordítása III. 33, 34.) [Azok, akik mind] „a Veda-Vyâsa formájában voltak, akik a megfelelő korok Vyâsa-i voltak". (*Ugyanott, Idézett mű*, 33. old.) „Ez a világ Brahmâ, Brahmâ-ban és Brahmâ-tól van… többet nem lehet megtudni". Majd a *Harivamsha*-ban ismét ezt találjuk: „(Az első Manvantarában) Vasishta-nak hét híres fia volt, akik (a *harmadik* Manvantará-ban) Brahmâ fiai voltak (vagyis Rishik), Ûrjâ nevezetes ivadékai". (*Ugyanott*, III. 6. jegyzet) Ez világos: az első Manvantara emberisége ugyanaz, mint a hetediké, és minden közbeesőé. Az első gyökérfaj emberei a második, harmadik, negyedik, ötödik, stb. emberisége. Egészen az utolsóig ciklikusan és állandóan reinkarnálódnak azok a Monádok, akik a mi bolygói láncunk Dhyân Chohan-jaihoz tartoznak.

[VI/44] A Dvâpara Yuga minden faj számára eltérő. Minden fajnak megvannak a saját ciklusai, és ez a tény nagy különbségeket jelent. Például az atlantisziak negyedik alfaja a Kali Yuga-jában volt, amikor elpusztították őket, miközben az ötödik alfaj a Satya vagy Krita Yuga-jában volt. Az árja faj jelenleg a Kali Yuga-jában tart, és abban marad még 427.000 évig, míg a különböző, semitának, hamitának, stb. nevezett „családfajok" saját egyedi ciklusaikat élik. Az eljövendő hatodik alfaj – amely nagyon hamaros elkezdődhet – a Satya (arany-) korában lesz, mialatt mi a Kali Yuga-ban aratjuk saját gonoszságaink gyümölcsét.

Ez az az atlantiszi szárazföld, ami kapcsolatban állt a „Fehér Szigettel”, és ez a Fehér Sziget volt Ruta, de ez nem volt Atala, sem pedig Wilford ezredes „Fehér Ördöge”,[VI/45] ahogyan ezt már bemutattuk. Meg kell itt még azt is jegyezni, hogy a Dvâpara Yuga a szanszkrit szövegek szerint, 864.000 évig tart, és azt, hogy ha a Kali Yuga csak kb. 5.000 évvel ezelőtt kezdődött, akkor éppen 869.000 éve annak, hogy a sziget pusztulása megtörtént. Ezek a számok nem nagyon különböznek a geológusok által megadottaktól, akik a jégkorszakukat 850.000 évvel ezelőttre teszik.

A Shatapatha ezután elmondja, hogy „született egy nő, aki eljött a Manu-hoz, és *magát az ő lányának mondta, akivel a Manu együtt élt és a Manuk ivadékát nemzette*”. Ez a nemek fiziológiai átváltozására utal a harmadik gyökérfaj folyamán. Az allegória túlságosan is világos ahhoz, hogy sok magyarázatra szoruljon. Természetesen, ahogyan már megjegyeztük, a nemek szétválásánál egy androgün lényt tételeznek fel, aki két félre osztja a testét – akárcsak Brahmâ és Vâch, sőt Ádám és Éva esetében is –, és így a nő egy bizonyos értelemben a férfi lény leánya, éppen úgy, ahogyan a férfi is a női lény fia, „test a férfi [és a nő] testéből, és csont a férfi [és a nő] csontjából”. Arról sem szabad elfelejtkezni, hogy az orientalistáink egyike sem fedezte még fel az „ellentmondásokban és elképesztő értelmetlenségekben” – ahogyan egyesek a *Purâna*-kat nevezik – azt, hogy egy Yuga-ra való hivatkozás jelenthet egy kört, egy gyökérfajt, gyakran egy alfajt, sőt képezheti a pre-kozmikus teogónia egyik kitépett lapját is. Ezt a kettős és hármas jelentést bizonyítja az, amikor látszólag ugyanarra a személyre ugyanazon név alatt hivatkoznak, míg a valóságban ezek olyan eseményekre történő hivatkozások, amiket teljes Kalpák választanak el egymástól. Jó példa erre Ilâ-é. Ő egyszer ilyen alakban, majd pedig másik alakban jelenik meg. Az exoterikus legendákban azt mondják, hogy Vaivasvata Manu Mitra-nak és Varuna-nak áldozatot mutatott be, mert fiakat akart teremteni, de az áldozatot bemutató brahmána tévedése miatt csak egy lánya született – Ilâ vagy Idâ. Azután, „a két istenség kegyéből” Ilâ *neme megváltozott*, és férfivá vált, Sudyumna-vá. Azután ismét átváltozott nővé, és így tovább, a mese pedig hozzáteszi, hogy Shiva és a férje örültek annak, hogy gyermeküknek „egy hónapig férfinak, egy hónapig pedig nőnek kell lennie”. Ez közvetlen utalás a harmadik gyökérfajra, amelynek az emberei androgünök voltak. Néhány nagyon képzett orientalista[VI/46] azt gondolja, és ki is jelentette:

> Idâ elsősorban élelem, táplálék vagy tej-áldozat, innen lett belőle dicsőítő áradat, és a beszéd istennőjeként személyesítették meg.

Az „avatatlanoknak” azonban nem mondják el, miként kell egy „tej-áldozatnak” vagy egy „dicsőítő áradatnak” váltakozva *férfinek* és *nőnek* lennie, hacsak nincs tényleg valamilyen „belső nyilvánvalóság” mögötte, amit az okkultistáknak nem sikerül észrevenni.

Legmisztikusabb jelentésében Svâyambhuva Manu egyesülése Vâch-Shata-Rûpâ-val, saját lányával – ez annak a kettős princípiumnak az első „euhemerizálása”,[*] amelynek Vaivasvata Manu és Ilâ a másodlagos és a harmadik formája – a kozmikus szimbolizmusban az Életgyökeret jelenti, a Csírát, amelyből minden naprendszer, minden világ, angyal és isten származik. Mert ahogyan Vishnu mondja:

> Manuból kell létrejönnie minden teremtésnek, isteneknek, Asura-knak, embernek.
> Általa kell a világot megteremteni, amely mozog, és mozdulatlan.

De még a nyugati tudósoknál és orientalistáknál is találhatunk keményebb ellenfeleket. Ha a számok kérdésében a brahmanák egyet is érthetnek a mi tanításainkkal, nem vagyunk biztosak abban, hogy egyes ortodox konzervatívok nem emelnek kifogást azon szaporodási módok ellen, amiket a Pitri Devatâ-iknak tulajdonítunk. Ahhoz fogunk folyamodni, hogy bemutatjuk azokat a munkákat, amelyekből idézünk, és felkérjük őket arra, hogy kicsivel gondosabban

---

[VI/45] Lásd: *Asiatic Researches*, VIII. köt. 280. old.

[VI/46] Lásd: Dowson: *Hindu Classical Dictionary*, „Idâ” címszó alatt.

[*] euhemerizmus: a mitológiát tényleges történések átalakult ismertetésének tekintő tan. (a ford. megj.)

olvassák saját *Purâna*-ikat, figyelembe véve az ezoterikus jelentést is. Akkor pedig – újra csak azt mondjuk – azt fogják találni, hogy a többé-kevésbé átlátszó allegóriák fátyla alatt minden itt ismertetett állításunkat a saját könyveik megerősítik. Egy-két példát már bemutattunk az „Izzadság-szülteknek" nevezett második faj megjelenésével kapcsolatban. Ezt az allegóriát tündérmesének tartják, pedig egy pszicho-fiziológiai jelenséget, a természet egyik legnagyobb misztériumát rejti el.

Viszont az itt ismertetett kronológiai megállapítások szempontjából természetesnek tartjuk a kérdést:

Létezhetett-e az ember 18 millió évvel ezelőtt?

Erre az okkultizmus igennel válaszol, a tudomány minden tiltakozása ellenére. Ez az időtartam ráadásul csak a Vaivasvata Manu emberiségét fedi le, vagyis a már szétvált, különböző nemű férfi és női egyedeket. Az ezen eseményt megelőző két és fél faj már élhetett 300 millió évvel ezelőtt, bármit is mondjon a tudomány. Azok a geológiai és fizikai nehézségek ugyanis, amelyek ennek az elméletnek útjában állnak, nem létezhettek az okkult tanítások *ősi, éterikus* emberisége számára. *A világi és az ezoterikus tudományok közötti vita sorsa teljesen azon múlik, hogy a vitázók hisznek-e, illetve be tudják-e bizonyítani a fizikai testen belüli asztrális test létezését*, amely utóbbi független az előbbitől. Úgy tűnik, Paul d'Assier, a pozitivista ezt a tényt elég világosan bebizonyította,[VI/47] nem is beszélve a régmúlt korok felhalmozott tanúságtételeiről és a modern „spiritiszták" és misztikusok bizonyítékairól. Ezt a tényt nehéz lenne elutasítani korunk bizonyítékai, kísérletei és bemutatói mellett.

A Titkos Tanítás fenntartja azt az állítást, hogy a fizikai emberiség az elmúlt 18 millió évben már létezett a Földön, bolygónk negyedik körének általános kataklizmái és háborgásai dacára.[VI/48] Ezek annak következményei, hogy ez a legnagyobb fizikai fejlődés időszaka, mert az életciklus középpontja a negyedik kör, és a kataklizmák sokkal erőteljesebbek és pusztítóbbak voltak, mint a megelőző három kör bármelyikében – a Föld korábbi pszichikus és szellemi életének és félig éterikus körülményeinek ciklusai során – lejátszódott kataklizmák. Ezt az időszakot egy 300 millió éves ásványi és növényi fejlődés előzte meg. Ezt mindazok, akik nem hajlandók elfogadni egy „csont nélküli", tisztán éterikus emberiség elméletét, tagadni fogják. A tudomány, amely csak a fizikai szervezetet ismeri, méltatlankodni fog, és még inkább a materiális teológia. A tudomány logikai és ésszerű okból fog ellenkezni, ami azon az előítéleten alapul, hogy minden élő szervezet mindig, minden korban az anyagiság ugyanazon síkján létezett, a teológia pedig a legképtelenebb elképzelések alapján. A teológusok által rendszeresen előhozott nevetséges kijelentés azon a lényegi feltételezésen alapul, hogy csak ezen a bolygón élő emberiséget (értsd: a kereszténységet) érte az a megtiszteltetés, hogy az egész Kozmoszban ők az egyedüli emberek, akik egy bolygón laknak, és ennek következtében a saját nemében páratlan.[VI/49]

[VI/47] Lásd: *Posthumous Humanity*, fordította: H. S. Olcott, London, 1887.

[VI/48] Newcomb professzor azt mondja, hogy az összehúzódás által kifejlődő hő csak 18 millió évig tarthat ki. (*Popular Astronomy,* 509.) Míg a víz létezését megengedő hőmérséklet nem alakulhatott ki 10 millió évnél korábban. (Winchell: *World-Life*, 356. old.) Sir William Thomson viszont azt mondja, hogy a Föld kérgesedésének teljes korszaka 80 millió évet tesz ki, bár ebben az évben ismét megváltoztatta véleményét, és a Nap korára csak 15 millió évet engedélyez. Ahogyan a VI. kötetben be fogjuk mutatni, a tudományos vélemények szórása akkora, hogy semmilyen bizalmat nem előlegezhetünk meg a *tudományos* spekulációknak.

[VI/49] A *The Plurality of Worlds* (1853) tanulmány, amelynek szerzője nem nevezte meg magát, jóllehet köztudott, hogy Dr. Whewell írta – jó példa erre. A szerző kijelenti, hogy keresztény ember nem hihet más világok létezésében, sem pedig a bolygó geológiai korában. Ha ugyanis elfogadja, hogy ez a világ csak egy a sok ilyen típusú közül, amelyeket mindet Isten teremtett, és hogy mindegyik az élet hordozója és mindegyik akarattal rendelkező értelmes lények lakhelye és birodalma, akik törvényeknek vannak alávetve, és képesek szabad akaratuk gyakorlására, akkor túlzás lenne azt gondolni, hogy a *mi* világunk lett volna kiválasztva az isteni kegyelemre,

Az okkultisták, akik szilárdan hisznek az Ősi Filozófia tanításaiban, visszautasítják mind a teológusok, mind a tudósok ellenvetéseit. Saját részükről fenntartják, hogy még azokban a időszakokban is, amikor még a két sarkon is elviselhetetlen hőségnek kellett lennie, az egymást követő özönvizekkel, a völgyek felemelkedésével és a vizek és tengerek folytonos helyváltoztatásával, e körülmények egyike sem akadályozhatta meg azt a fajta életet és szervezetet, amelyet a korai emberiségnek *az okkultisták tulajdonítanak*. Sem a mérges gázokkal teli környező vidékek különbözősége, sem az alig megszilárdult földkéreg veszélyei nem akadályozhatták meg az első és második fajokat, hogy akár már a karbon vagy a szilur korban megjelenjenek.

Tehát a jövendő fajokat éltető Monádok már készen voltak az újabb átalakulásra. Áthaladtak az ásványi, a növényi és az állati élet fázisain, a legalsóbbtól a legmagasabbig, és várták emberi, értelmesebb formájukat. De mi mást tehettek vajon a Formálók, mint hogy kövessék a fejlődő természet törvényeit? Vajon megtehették-e azt, amit a bibliai holt-betű állít, hogy „Úristen"-szerűen alkossanak, vagy mint a görög allegória Pygmalionjaként Ádám-Galateát keltsenek életre a vulkáni porból, és „élő lelket" leheljenek az emberbe? Nem, mert a lélek már megvolt, szunnyadva a Monádjában, és csak egy „burkolatra" volt szüksége. Pygmalion, akinek nem sikerül *életre kelteni szobrát*, és a nazarénus gnosztikusok Bahak Zivo-ja, aki képtelen „emberi lelket alkotni teremtményébe", sokkal filozofikusabb és tudományosabb elgondolások, mint a holt-betű szerinti Ádám, vagy a bibliai Elohim-Teremtők. Az ezoterikus filozófia szerint, amely a spontán nemzést tanítja – miután előzőleg Shishta és Prajâpati elvetették az élet magját a Földön –, az alacsonyabb angyalok csak a *fizikai* embert tudják megformálni még a természet segítségével is, miután önmagukból az éterikus formát kialakították, és miután az éterikusból fokozatosan kifejlesztették a fizikai formát – ezt most protoplazmikus modellnek nevezhetnénk.

Erre újabb ellenvetést kapunk: azt fogják mondani, a „spontán nemzés egy túlhaladott elmélet. Ezt Pasteur kísérletei már húsz évvel ezelőtt elintézték, és Tyndall professzor is ellene van. Nos, tegyük fel, hogy ellene van. A professzornak tudnia kellene, hogy ha a jelenlegi világperiódusban, a fennálló körülmények között a spontán nemzés valóban lehetetlennek bizonyul – amit az okkultisták tagadnak – azt viszont nem tudná bebizonyítani, hogy eltérő kozmikus feltételek között nem történhetett meg, és nemcsak a laurenciumi korszak tengereiben, hanem még az akkor görcsösen rengő szárazföldön is. Érdekes volna tudni, a tudomány hogyan tudná valaha is megmagyarázni az élet és a fajok, különösen az ember megjelenését a Földön, ha egyszer visszautasítja mind a bibliai tanításokat, mind pedig a spontán nemzést. Pasteur megfigyelései azonban távol állnak attól, hogy tökéletesek vagy bizonyítottak legyenek. Blanchard és Dr. Lutaud nem tulajdonítanak nekik jelentőséget, és tulajdonképpen bebizonyítják, hogy semmilyen jelentőségük nincs. Erről a kérdésről mindeddig nem született ítélet, ahogyan a másik kérdésről sem, hogy mikor, milyen korszakban jelent meg az élet a Földön? Ami azt az elképzelést illeti, hogy Haeckel moneron-ja – egy csipetnyi só! – megoldotta az élet eredetének problémáját, egyszerűen képtelenség. Azoknak a materialistáknak, akik hajlamosak lefitymálni az éterikus, asztrális emberként ábrázolt „önmagától-létező", „önszülte égi ember" elméletét, meg kell bocsátaniuk, ha még egy kezdő okkultista is kineveti a modern gondolkodás bizonyos elképzeléseit. Miután a legtudományosabban bebizonyították, hogy a kezdeti protoplazma-szemcse (moneron) se nem állati, se nem növényi, hanem mindkettő, és hogy *nincs őse* sem az állatok, sem a növények között, minthogy éppen ez a moneron

---

az Isten sajátos beavatkozásának, közléseinek és *személyes látogatásának* színhelyeként. Feltételezhető-e az, hogy Földünk lenne az erkölcsi és vallási univerzum központja – kérdezi a szerző –, ha a legkevésbé sem különbözne más helyektől a fizikai univerzumban? Nem olyan képtelenség-e helyeselni ezt az állítást (lakott világok sokaságát), mint elfogadni Ptolemaios régi hipotézisét, amely szerint a Föld rendszerünk központja? Ezeket emlékezetből idézzük, de *csaknem szó szerint*. A fenti szerző nem veszi észre, hogy egy ilyen védekezéssel szétpattantja saját szappanbuborékát.

a minden szerves létezés kiindulópontja, végül pedig azt mondják be nekünk, hogy a moneronok *saját maguk ősei*. Ez lehet nagyon tudományos elmélet, de túlságosan metafizikai is, még az okkultista számára is túlságosan az.

Ha a spontán nemzés ma már – talán a rendelkezésre álló anyag felhalmozódása következtében – megváltoztatta módszereit, annyira, hogy ezeket szinte lehetetlen felismerni, a földi élet keletkezése idején azonban teljes lendülettel működött. Még a legegyszerűbb fizikai forma és a fajok fejlődése is mutatja, hogyan halad előre a természet. Az óriási őskori hüllők, a szárnyas pterodactylus, a megalosaurus és a későbbi korok 30 m hosszú iguanodon-ja az állati birodalom földtörténeti őskor üledékes kőzeteiben található legkorábbi képviselőinek átalakult utódai. Volt idő, amikor a fenti „özönvíz-előtti" szörnyek még csak fonalas ázalékok voltak, burok és páncél nélkül, nem voltak izmok, szervek, sem nemek, és egyfajta sarjadzással szaporodtak csakúgy, mint a jelenlegi mikroszkopikus állatkák, amelyek – a tudomány tanításai szerint – hegyláncaink építészei és kőművesei. Miért ne lehetett volna ugyanez a helyzet az emberrel is? Miért ne követte volna az ember is ugyanazt a növekedési törvényt, vagyis a fokozatos sűrűsödést? Egy előítéletek nélküli ember szívesebben elhiszi, hogy az ősi emberiségnek először éterikus – vagy ha úgy tetszik – óriási rostos, kocsonyás formája volt, amelyet az Istenek vagy természeti „erők" fejlesztettek ki. Ez a forma az évmilliók során növekedett, besűrűsödött, óriássá vált fizikai ösztöneiben és hajlamaiban, míg végül megállapodott a negyedik faj emberének hatalmas fizikai formájában, – mintsem elhiggye azt, hogy az embert a szó szoros értelmében a Föld porából teremtették, vagy valami ismeretlen emberszabású majomtól származott.

Az ezoterikus elméletünk nem mond ellent a tudományos adatoknak sem, legfeljebb csak első látásra, ahogyan azt Dr. A. Wilson, a Royal Society tagja mondja a *Knowledge*-nek (1881. dec. 23.) írt levelében:

> A fejlődést – vagy inkább a természetet a fejlődés tükrében – csak mintegy *huszonöt éve* tanulmányozzák. Ez természetesen csak töredéknyi idő az emberi gondolkodás történetében.

Éppen ezért nem veszítjük el minden reményünket abban, hogy a materialista tudomány javítani fog módszerein, és fokozatosan el fogja fogadni az ezoterikus tanításokat – még ha eleinte le is választja róluk a számára túlságosan metafizikus elemeket.

Vajon kimondták-e már az utolsó szót az emberi fejlődés témájában? Ahogyan Huxley professzor mondja:

> A nagy kérdésre [az ember valódi helyére a természetben] adott minden egyes válasz, amelyet a követők – esetleg maga az elmélet megteremtője is – *teljesnek és véglegesnek* hirdetnek, lehet, hogy száz évig, lehet, hogy kétezer évig tekintélynek és megbecsülésnek örvend. Az idő azonban mindig bebizonyítja, hogy minden ilyen válasz *csupán az igazság megközelítése, amelyet az elfogadói főleg tudatlanságuk következtében tartanak megfelelőnek, de teljességgel elfogadhatatlanná válik, amikor a későbbi korok nagyobb tudásával megvizsgálják*.[VI/50]

Vajon ez a kiváló darwinista el fogja-e fogadni annak a lehetőségét, hogy az ő „majmoktól való leszármazási" elmélete az okkultisták „nagyobb tudása" számára a „teljességgel elfogadhatatlan" hiedelmek listájához tartozik? De honnan jöttek a vademberek? A „civilizált állapotba való felemelkedés" puszta ténye nem magyarázza meg a forma fejlődését.

Ugyanabban a „The Evolution of Man" című levélben Dr. Wilson más különös vallomásokat is tesz. Így válaszként „G.M." által a *Knowledge*-nek beküldött kérdésekre, a következőket jegyzi meg:

> „Okozott-e az evolúció bármilyen változást az emberben? Ha igen, milyen változást? Ha nem, miért nem?"… Ha nem vagyunk hajlandók [mármint a tudomány] elfogadni, hogy az ember előbb tökéletes lénynek teremtették, és később alacsonyodott le, akkor csak egy másik feltételezés létezik, az evolúcióé. Ha az ember barbárból felemelkedett civilizált állapotba, akkor ez kétségtelenül fejlődés. *Még nem tudjuk, mert az ilyen tudást nehéz megszerezni, vajon az emberi test is ugyanolyan hatásnak van-e kitéve,*

[VI/50] *Man's Place in Nature*, 58. oldal.

mint az alacsonyabb rendű állatoké. De kevéssé kétséges, hogy a vademberi állapotból a civilizált életbe való felemelkedés „evolúciót” jelent és foglal magában, mégpedig jelentős mértékűt. A mentális emberi fejlődést nem lehet kétségbe vonni, az egyre szélesebb körű gondolkodás ugyanolyan kicsi és nyers kezdetekből fakadt, mint maga a beszéd. De az ember életmódja, a környezethez való alkalmazkodási képessége és számtalan egyéb tényező nagyon nehézzé teszi, hogy a „evolúciójának” tényeit és folyamatát nyomon kövessük.

Éppen ennek a nehézségnek kellene óvatosabbá tennie az evolucionistákat állításaikban. De miért lehetetlen a fejlődés, ha „az embert tökéletes lénynek teremtették, és később alacsonyodott le”? Az evolúciót legjobb esetben csak a *külső, fizikai emberre* lehet alkalmazni. Ahogyan az *Isis Unveiled*-ben megjegyeztük, Darwin evolúciója a középső pontnál kezdődik, ahelyett, hogy az emberiség kezdeteinél – mint minden másnál is – az egyetemesből indulna ki. Az arisztotelészi-baconi módszernek meglehetnek az előnyei, de már tagadhatatlanul bebizonyította a hibáit is. Pythagorasz és Platón, akik az egyetemesből jöttek lefelé, a modern tudomány fényében most nagyobb tudásúaknak tűnnek, mint Arisztotelész volt. Az utóbbi például ellenezte és elvetette a Föld forgásának gondolatát, sőt annak gömb alakját is, amikor így ír:

Csaknem mindenki, aki azt állítja, hogy az eget egységességében tanulmányozza, azt tartja, hogy a Föld annak középpontjában van, az itáliai iskola filozófusai azonban, akiket másként pythagoreusoknak neveznek, teljesen az ellenkezőjét tanítják.

Ez pedig azért volt, mert a pythagoreusok beavatottak voltak és a következtetéses módszert követték. Ezzel szemben Arisztotelész, a rávezetéses módszer atyja, panaszkodik azokra, akik azt tanítják, hogy:

Rendszerünk központját a Nap foglalja el, a Föld pedig csak egy csillag, amely e központ körüli körforgásával hozza létre az éjjelt és a nappalt.[VI/51]

Ugyanez a helyzet az emberrel is. A Titkos Tanításban ismertetett és most kifejtett elmélet az egyetlen, amely magyarázatul tud szolgálni az ember megjelenésére a földön olyan képtelenség állítása nélkül, hogy az embert valamilyen „csoda” teremtette a föld porából, vagy azt a még nagyobb téveszmét követné, hogy az ember egy csipetnyi kalcium-sóból, az egykori protoplazmikus moneron-ból keletkezett.

A természetben az *analógia* a vezérlő törvény, ez az egyedüli valódi Ariadné fonala, amely átvezethet bennünket a természet birodalmának útvesztőin a kezdeti és a végső misztériumok felé. A természet teremtő potenciaként végtelen, és a fizikusok egyik generációja sem fog tudni soha azzal dicsekedni, hogy kimerítette útjainak és módszereinek összességét, bármilyen egyetemesek is a törvények, amik alapján halad előre. Ha el tudunk képzelni egy „tűzköd” gömböt – ahogyan a csillagközi térben hosszú aeon-okon keresztül forog –, amely fokozatosan planétává, saját fényű bolygóvá válik, hogy egy *embert hordozó* világ vagy föld telepedjen meg rajta, így egy puha, képlékeny anyagból sziklákkal borított bolygóvá alakuljon, és ha azt látjuk rajta, hogy minden a mag nélküli, zselészerű foltból fejlődik ki, ami a moneron Sarcode-jává[VI/52] [húsos héj] válik, majd a protista állapotából[VI/53] kialakul egy állati forma, hogy a mezozoikum óriási hüllő szörnyetegévé növekedjen, majd összemenjen a trópusokra korlátozódó (viszonylag) törpe krokodillá, és az általánosan elterjedt gyíkká.[VI/54] Nos, ha

---

[VI/51] *De Caelo*, II. 13.

[VI/52] Vagy azzá, amit általánosabban protoplazmaként ismernek. Ezt a szubsztanciát Dujardin Beaumetz professzor „sarcode-nak” nevezte el, jóval korábban, mielőtt jelenlegi elnevezését megkapta.

[VI/53] A moneronok valóban protisták. Nem is állatok, nem is növények, ahogyan Haeckel írja: „a moneron egész teste nem más, mint egyetlen teljesen homogén fehérjerészecske, erősen adhéziós állapotban”. (*Journal of Microscopical Science*, 1869. január, 28. oldal.)

[VI/54] Nézzük a mezozoikum iguanodon-ját – a 30 méter hosszú szörnyeteget –, amely korunkra átváltozott a Dél-Amerikában élő kis iguana-gyíkká. A régi korok „óriásairól” szóló népszerű hagyományokat, amelyeket minden mitológiában, köztük a *Bibliában* is megemlítenek, talán valamikor tényeken alapulókként fogják bemu-

mindezt könnyen el tudjuk képzelni, akkor miért gondoljuk azt, hogy egyedül az ember kerülhette el az általános törvényt? „Az óriások valának a földön abban az időben” – mondja *Mózes Könyve,* elismételve minden más keleti szentírás állítását. A titánok pedig antropológiai és fiziológiai tényen alapulnak.

Ahogyan pedig a kemény páncélú héjas állat valamikor egy kocsonyaszerű petty volt, „teljesen homogén fehérjerészecske erősen adhéziós állapotban”, ugyanilyen volt az ősi ember külső burka is, korai „bőr-ruhája”, *plusz* egy halhatatlan szellemi monád, és a burkon belül egy pszichikus átmeneti forma és test. A modern, kemény felépítésű, szinte minden éghajlathoz alkalmazkodó izmos ember talán mintegy 25 millió évvel ezelőtt éppen olyan volt, mint a Haeckel-féle moneron, pontosan egy „szervek nélküli szervezet”, egy teljesen homogén szubsztancia, strukturálatlan fehérjetesttel belülről, és csak kívülről mutatva emberi formát.

Ebben az évszázadban egyetlen tudósnak sincs joga ostobaságnak tartani a brahmanák számait a kronológiai kérdésekben, mert saját számításaik még az ezoterikus tudomány állításait is gyakran túlszárnyalják. Ezt könnyen bemutathatjuk.

Helmholtz úgy számolta, hogy a Föld 2.000 °C-ról 200 °C-ra történő lehűlésének 350 millió évnél nem kevesebb időre volt szükség. A nyugati tudomány (beleértve a geológiát is) összesen kb. 500 millió évet enged meg bolygónk korának.* Sir Williams Thomson viszont a legkorábbi növényi élet megjelenését 100 millió évre korlátozza – ennek a kijelentésnek az ősi feljegyzések tiszteletteljesen ellentmondanak. Ráadásul a tudomány területén az elképzelések szinte naponként változnak. Eközben néhány geológus kifejezetten ellenzi az ilyen korlátok szabását. Volger így számol:

> Az általunk ismert üledékrétegek kialakulásához szükséges időnek legalább 648 millió évnek kell lennie.

Mind az idő, mind a tér végtelen és örök.

> A föld, mint anyagi létezés valóban végtelen, csak a rajta végbement változásokat lehet véges időszakaszokkal meghatározni. …
>
> Ezért azt kell feltételeznünk, hogy a csillagos ég nemcsak térben – amiben különben egyetlen csillagász sem kételkedik – hanem időben is kezdet és vég nélküli; vagyis soha nem teremtették, és elpusztíthatatlan.[VI/55]

Czolbe pontosan azt ismétli meg, amit az okkultisták mondanak. Az árja okkultisták azonban – mondhatják egyesek – semmit sem tudtak ezekről a későbbi elméletekről. Ahogyan Coleman mondja:

> Még a Földünk gömbalakjáról sem tudtak.

Erre a *Vishnu Purâna* olyan választ tartalmaz, amely bizonyos orientalistákat rendkívüli módon elképesztett.

> A Nap, Maitreya, valamennyi *dvîpa*-n [kontinensen] egyidőben állomásozik, délidőben éppúgy, mint éjfélkor. Mivel azonban a napfelkelte és a napnyugta mindig *egymással szemben van* – és ugyanúgy szemben vannak a világtájak és a keresztezési pontok is –, az emberek azt mondják, Maitreya, hogy a nap felkel, ahol felkelni látják, és lenyugszik ott, ahol a *számukra* lebukik a láthatáron. A Nap, amely mindig *egy és ugyanazon a helyen áll*, nem kel fel és nem nyugszik le, mert az, amit mi napfelkeltének és napnyugtának nevezünk, csupán annyi, hogy látjuk, és később nem látjuk a napot.[VI/56]

Erre jegyzi meg Fitzedward Hall:

---

tatni. A természetben önmagában az analógia logikájának el kellene fogadtatnia velünk ezeket a *hagyományokat* tudományos tényekként.

* A jelenlegi hivatalos tudomány szerint 4.2 milliárd éve keletkezett a Föld. (a ford. megj.)

[VI/55] Ezek Burmeister és Czolbe véleményei. Lásd L. Büchner: *Force and Matter*, szerk. J. F. Collingwood, a Királyi Társaság tagja, 61. oldal.

[VI/56] *Vishnu Purâna*, II. köt. VIII. fej. Fitzedward Hall értelmezése Wilson fordításában, II. 241. oldal.

Figyelemre méltó e szakasz heliocentrikus tanítása. Valamivel később azonban ennek cáfolatával találkozunk.[VI/57]

Szándékos a cáfolat, mert ez titkos templomi tanítás volt. Martin Haug ugyanezt a tanítást egy másik szakaszban fedezte fel. Értelmetlenség az árjákat tovább rágalmazni.

Térjünk azonban vissza a geológusok és antropológusok kronológiájához. Attól tartunk, hogy a tudománynak nincs elfogadható alapja, amiből kiindulva cáfolni tudná az okkultisták nézeteit ezen a téren. Egyelőre a tudomány csak azt hangoztathatja, hogy „az embernek, a teremtés legmagasabb rendű lényének az ősi üledékekben semmi nyomát nem találták meg, csak a legfelső, úgynevezett alluviális rétegben". A tudomány azonban egy napon kénytelen lesz elismerni, hogy *ebben* a körben *az emlősök családjának* az ember *nem utolsóként,* hanem *elsőként* megjelenő tagja volt. Egy hasonló nézetet már megvitattak Franciaországban nagyon magas szintű szaktekintélyek.

Az, hogy az ember bizonyíthatóan élt a középső mezozoikumban, egy olyan geológiai korszakban, amikor *a most ismert emlősfajok még egyetlen példánya sem létezhetett,* egy olyan megállapítás, amit a tudomány *nem tud* megcáfolni, és amit de Quatrefages most bebizonyított.[VI/58] De még ha feltételezzük is, hogy az ember létezése az eocén korszak alatt még nincs bebizonyítva, vajon a kréta kor óta mennyi idő telt el? Tudjuk, hogy csak a legmerészebb geológusok merik az ember megjelenését a miocén kornál korábbi időszakra tenni. De azt kérdezzük, milyen hosszúságú korok és korszakok teltek el a mezozoikum óta? Erről hosszas okoskodások és vitatkozások után a tudomány hallgat, és a téma legnagyobb szaktekintélyei is a kérdésre azt kényszerülnek felelni: „Nem tudjuk". Ennek azt kellene bizonyítania, hogy ebben a kérdésben a tudósok sem nagyobb szaktekintélyek, mint az avatatlanok. Ha Huxley professzor szerint „egyedül csak a szénképződéssel jellemzett korszak hat millió évig tartott",[VI/59] hány további millió évnek kellett eltelnie a Jura kortól, vagy az úgynevezett őshüllők korának közepétől – amikor a harmadik faj megjelent – a miocén korig, amikor a negyedik faj zöme elsüllyedt?[VI/60]

A szerző tisztában van vele, hogy azok a szakemberek, akiknek a bolygó és az ember korával kapcsolatos számításai a legliberálisabbak, mindig kihívták maguk ellen az óvatosabb többséget. Ez azonban nem sokat bizonyít, mert a többség véleménye idők múltán nagyon ritkán, vagy talán sohasem bizonyul helyesnek. Harvey hosszú évekig egyedül állt véleményével. Az Atlanti-óceán gőzhajóval történő átszelésének szószólói abban a veszélyben voltak, hogy életük végéig elmegyógyintézetben maradnak. Mesmert a mai napig is – Cagliostro-val és St. Germain-nel együtt – a lexikonok sarlatánként és szálhámosként sorolják be. Most pedig, hogy Charcot és Richet urak igazolták Mesmer kijelentéseit, és a mesmerizmust a „hipnotizmus" új nevén – új maszkot feltéve a régi arcra – elfogadja a tudomány, mindez nem erősíti tiszteletüket a többség iránt, amikor látjuk, hogy ebbe a többségbe tartozók milyen könnyen és közömbösen kezelik a „hipnotizmust", a „telepatikus befolyásokat" és egyéb jelenségeket. Röviden, úgy beszélnek róla, mintha Salamon király ideje óta hittek volna benne, elfelejtve, hogy még néhány éve is őrülteknek és szélhámosoknak tartották az ügy híveit.[VI/61]

[VI/57] *Ugyanott,* 242. oldal

[VI/58] *Introduction à l'Etude des Races Humaines*.

[VI/59] S. Laing: *Modern Science and Modern Thought,* 32. old.

[VI/60] *Esoteric Buddhism,* 70. old.

[VI/61] Ugyanez a sors vár a spiritiszta jelenségekre és a *belső* ember minden más pszichológiai megnyilvánulásaira. Hume óta, akinek kutatásai egy nihilista idealizmusban csúcsosodtak ki, a pszichológia fokozatosan a teljes materializmus álláspontjára helyezkedett. Hume-et pszichológusnak tartották, jóllehet eleve tagadta olyan jelenségek lehetségességét, amelyekben ma már milliók – köztük tudósok is – hisznek. Napjaink hylo-idealistái egyszerűen a gonosz lélek megsemmisülése tanának hívei. Spencer pozitivista és Bain materialista iskolájának semmi közük a metafizikához. Ez *pszichizmus,* nem pedig pszichológia. Ugyanolyan kevéssé hasonlít a vedantai tanításokra, mint amennyire Schopenhauer és von Hartman pesszimizmusa emlékeztet az ezoterikus filozófiára, a *valódi* buddhizmus szívére és lelkére.

Ugyanez a hirtelen gondolkodásmód-megváltozás várható annak a hosszú korszaknak a megítélésében is, amelyet az ezoterikus filozófia a nemekkel rendelkező és fiziológiai emberiség korának tart. Ezért még a következő Stanzának is megvan az esélye, hogy a jövő tudósai elfogadják:

„*Az elme-szülöttek, a csontnélküliek létrehozták az akarat-szülötteket, a csontosokat*" – hozzátéve, hogy ez a harmadik faj közepén történt, 18 millió évvel ezelőtt.

Ami a XIX. századi gondolkodást illeti, azt fogják nekünk mondani, még néhány személyes barátunk is, akiket túlságos tisztelet tölt el a tudomány változékony következtetései iránt, hogy egy ilyen kijelentés képtelenség. Még sokkal valószínűtlenebbnek fogják találni azt a további állításunkat, hogy az első faj keletkezésének ideje ennél is évmilliókkal korábbi. Mert bár a pontos számadatokat elhallgatják – nem kérdéses, hogy az ősi isteni fajok kezdeti fejlődését nem lehet *bizonyossággal* sem a korai mezozoikumba, sem a paleozoikumba helyezni –, egy dolog világos: a 18 millió éves időtartamot, amely a *szexuális, fizikai* ember korszaka, nagymértékben meg kell növelni, ha az ember szellemi, asztrális és fizikai fejlődésének teljes folyamatát akarjuk számításba venni. Valójában sok geológus úgy véli, hogy a negyedkori és harmadkori korszakok időtartama megkívánja egy ilyen becslés elfogadását. Az is egészen bizonyos, hogy egy eocén-kori ember létezése ellen semmilyen földi körülményekre nem lehet hivatkozni, ha egyszer bizonyossá válik e hipotézis megalapozottsága. Azok az okkultisták, akik azt tartják, hogy a fenti adatok messze a másod- vagy „őshüllő" korszakba visznek bennünket, fordulhatnak M. de Quatrefages-hoz, aki bebizonyította, hogy ebben a messze őskorban létezhetett ember. A legkorábbi gyökérfajokkal kapcsolatban azonban teljesen más a helyzet. Ha az üledékképződés kezdetén a földből feltörő, vagy az atmoszférában lebegő, sűrű szénsavval telített gőzök a jelenleg ismert emberi szervezet fennmaradását lehetetlenné tették, akkor hogyan létezhettek – kérdezhetik egyesek – az ősi emberek? Ez a szempont valójában szót sem érdemel. Az akkori földi körülmények nem érintették azt a síkot, amelyen az *éterikus asztrális* fajok fejlődése végbement. A ciklikusság törvényének spirális árama csak a viszonylag közeli geológiai korokban sodorta az emberiséget a fizikai fejlődés legalacsonyabb szintjére – a durva anyagi okiság síkjára. Azokban az ősi korokban egyedül az *asztrális* fejlődés volt folyamatban, a két síknak pedig, az asztrálisnak és a fizikainak[VI/62] – noha párhuzamosan fejlődtek – nem volt közvetlen érintkezési pontjuk egymással. Nyilvánvaló, hogy egy árnyékszerű *éterikus* ember szervezeténél fogva – ha egyáltalán nevezhetjük szervezetnek– csak ahhoz a síkhoz kapcsolódik, ahonnan Upâdhi-jának szubsztanciája származik.

Vannak dolgok, amik talán még a széles látókörű – de nem *mindent látó* – modern természettudósok figyelmét is elkerülhették. Mégis, maga a Természet vállalja magára a hiányzó láncszem bemutatását. Az agnosztikus, elméleti gondolkodóknak választaniuk kell az ember eredetének a keleti Titkos Tanítás által megadott változata, a reménytelenül materialista darwini tanítása és a bibliai leírása között, aközött, hogy nincs lélek és szellemi fejlődés és az okkult tanítás között, amely egyaránt elveti a „sajátos teremtést" és az „evolucionisták" antropogenezisét.

De foglalkozzunk ismét a „spontán teremtés" kérdésével: az élet – ahogyan a tudomány tanítja – nem uralkodott mindig ezen a földi síkon. Volt idő, amikor még a Haeckel-féle moneron – a protoplazma egyszerű gömböcskéje – sem jelent meg a tengerek mélyén. Honnan jött az *impulzus*, amelynek eredményeként a szén, nitrogén, oxigén, stb. molekulák Oken Urschleim-jébe, a napjainkban protoplazmának keresztelt szerves „nyálkában" rendeződtek össze? Mik voltak a moneronok prototípusai? Ezek a legkevésbé sem eshettek földünkre meteoritokban már kialakult más bolygókról, bármit is mond Sir William Thomson erre vonat-

---

[VI/62] Meg kell jegyezni, hogy bár az anyag fizikai és asztrális síkjai még a legkorábbi geológiai korokban is párhuzamosan futottak egymás mellett, de megnyilvánulási fázisaik nem olyanok voltak, mint amilyenek *most*. A Föld jelenlegi *sűrűségi szintjét* csak 18 millió évvel ezelőtt érte el. Azóta *mind* a fizikai, *mind* az asztrális síkok sűrűbbekké váltak.

kozó valószínűtlen elmélete. De még ha ez is történt volna, ha Földünk más bolygókról kapta volna az életcsíra-készletét, ki vagy *mi* vitte volna az életcsírákat ezekre a más bolygókra? Itt, hacsak el nem fogadjuk az okkult tanítást, ismét egy *csodával* kényszerülünk szembenézni, hogy fogadjuk el egy személyes, antropomorf Teremtő elméletét, akinek a monoteisták által megfogalmazott jellegzetességei és meghatározásai annyira ellentmondanak a filozófiának és a logikának, mint amennyire lealacsonyítók egy végtelen Egyetemes Istenség eszméjére, amelynek felfoghatatlan nagysága előtt még a leghatalmasabb emberi értelem is törpének érzi magát. Ne legyen tehát a modern filozófus, aki miközben magát önkényesen az eddig kifejlődött emberi értelem legmagasabb csúcsára állítja, spirituálisan és az intuíció terén olyan mélyen még az ősi görögök elképzelései alatt is, akik ebből a szempontból maguk is sokkal alacsonyabb szinten álltak, mint az ókori keleti árja filozófusok. A hylozoizmus, filozófiai értelemben a panteizmus legmagasabb megjelenési formája. Ez az egyedüli lehetséges kiút a halálos materializmuson alapuló ostoba ateizmusból és a monoteisták még együgyűbb antropomorf elképzeléseiből. A hylozoizmus e kettő között áll a saját teljesen semleges talaján. A hylozoizmus *alaptétele*, hogy létezik egy abszolút Isteni Gondolat, amely *áthatja* a számtalan aktív és teremtő Erőt vagy „Teremtőt". Ezeket az *Entitásokat* ezen Isteni Gondolat mozgatja, és ezek létüket minden vonatkozásban az Isteni Gondolatnak köszönhetik, bár ez utóbbi személyesen éppoly kevéssé van köze hozzájuk vagy *azok* teremtéseihez, mint a Napnak a napraforgóhoz és annak magjaihoz, vagy általában a vegetációhoz. Ilyen aktív „Teremtők" létezéséről tudnak, és hisznek bennük, mert az okkultistákban levő *belső* ember felfogja és érzékeli őket. Ezért az utóbbiak azt mondják, hogy mivel egy Abszolút Istenségnek feltételekhez nem kötöttnek és mással össze nem függőnek kell lennie, nem lehet rá ugyanakkor egy aktív, teremtő, egyetlen élő Istenként gondolni az eszme teljes lefokozása nélkül.[VI/63] Egy olyan Istenség, amely megnyilvánul a térben és az időben – mivel e kettő csupán ANNAK a formái, ami az Abszolút MINDEN – az egésznek csupán egy töredék része lehet. És mivel ez a „Minden" a maga abszolútságában nem osztható fel, ezért az *érzékelt* Teremtő (szerintünk Teremtők) a legjobb esetben is csak annak *aspektusa* lehet. Hogy ugyanazt a hasonlatot használjuk – amely bár nem elegendő a teljes elgondolás kifejezésére, mégis jól alkalmazható a jelen esetre – ezek a Teremtők olyanok, mint a napkorong számos sugara, amely nincs tudatában a sugarak munkájának, és nem is érdekli az, miközben képviselői minden tavasszal – a Föld manvantarai hajnalán – közvetítő közegekké válnak a természet szunnyadó életerejének és megkülönböződött anyagának felébresztésében és megtermékenyítésében. Ezt olyan jól megértették az ősi korokban, hogy még a mérsékelten vallásos Arisztotelész is azt jegyezte meg, hogy ilyen közvetlen teremtési tevékenység egyáltalán *nem illő* Istenhez – *áprepér tó Θeó*. Platón és más filozófusok ugyanezt tanították: az istenség nem veheti saját kezébe a teremtést – *aútourgeín ápantα*. Ezt nevezi Cudworth „hylozoizmusnak". Ahogyan Laertius szerint az öreg Zeno ezt mondja:

> A természet a fejlődési elveknek megfelelő, önmagától mozgó szokás, tökéletesíti és magába zárja azt a sok dolgot, amelyek meghatározott időkben belőle létrejönnek, és azzal megegyezően működik, amiből kiválasztódott.[VI/64]

Térjünk most vissza témánkhoz, újra átgondolva azt. Valóban, ha azokban a korokban olyan növényzet volt, amely táplálkozni tudott az akkori mérgező elemekből, és ha még olyan állatok is éltek, amelyeknek vízi szervezete kifejlődhetett, az akkori feltételezett oxigénszegénység ellenére, miért ne lehetett volna emberi élet is kezdeti fizikai formájában, vagyis

---

[VI/63] Cusa bíboros elképzelése és meghatározása az Abszolútról csak a nyugati elmét elégítheti ki, amely öntudatlanul bebörtönözte saját magát, és teljesen degenerálódott a skolasztikus és teológiai szofisztika hosszú évszázadai alatt. De ez „az Abszolútról szóló jelenlegi filozófia", amelyet Sir William Hamilton felvázolt Cusa számára, soha nem fogja kielégíteni a hindu vedanta sokkal metafizikusabb beállítottságú elméjét.

[VI/64] Cudworth: *Intellectual System*, I. 328.

egy olyan faj, amely alkalmazkodott ahhoz a geológiai korszakhoz és annak környezetéhez? Ráadásul a tudomány bevallja, hogy semmit sem tud a geológiai korszakok valódi hosszáról.

A fő kérdés azonban az, vajon teljesen biztos-e, hogy az azoikus kornak nevezett időtől kezdve valaha is volt-e olyan légkör a földön, mint amilyet a természettudósok feltételeznek. Nem minden fizikus osztja ezt a nézetet. Ha a szerző a Titkos Tanítás tanait nagyon szeretné az egzakt tudománnyal alátámasztani, mi sem lenne könnyebb, mint néhány fizikus beismerése alapján bemutatni, hogy a légkör keveset változott – ha egyáltalán változott – az óceánok első lecsapódása óta, vagyis a laurenciumi periódus, a pirolitikus kor óta. Mindenesetre ez a véleménye Blanchard-nak, S. Meunier-nek, de még Bischof-nak is, ahogyan az utóbbi tudós bazaltokkal végzett kísérletei ezt bizonyítják. Ha ugyanis elhinnénk a tudósok többségének szavát a szénnel és a nitrogénnel teljesen telített mérges gázok és elemek mennyiségével kapcsolatban, amelyben szerintük a növényi és állati világ akkoriban élt, növekedett, és fejlődött, akkor arra a furcsa következtetésre kellene jutnunk, hogy azokban az időkben az óceánok nem vízből, hanem *folyékony szénsavból* álltak. Egy ilyen elem esetén pedig kétségessé válik – ahogyan azt Blanchard bebizonyította –, hogy a vérteshalak, vagy még az ősi trilobiták is megélhettek volna a földtörténeti őskor óceánjaiban, nem is szólva a szilur kor tengereiről.

Az emberiség legkorábbi fajának létezéséhez szükséges feltételek azonban nem kívántak meg semmilyen elemet, sem egyszerűt, sem összetettet. Amit kezdetben is leszögeztünk, most is fenntartjuk. Annak a szellemi éterikus lénynek, amely a Föld számára ismeretlen terekben élt, még mielőtt az első csillagközi „kocsonyaszerű szemcse" kifejlődött volna a kezdeti kozmikus anyag óceánjában – milliárd és billió évekkel azelőtt, hogy mi a Földnek nevezett bolygói szemcsénk a végtelenben létrejött volna, és kifejlesztette volna saját, óceánoknak nevezett cseppjeiben a moneronokat – nem volt szüksége „elemekre". A „puha csontú Manu" könnyen meglehetett kalcium-foszfát nélkül, mivel nem voltak csontjai, legfeljebb csak képletes értelemben. Amíg pedig a moneronoknak is – akármilyen homogén szervezetük volt – szükségük volt fizikai életkörülményekre, amelyek további fejlődésük irányába segíthették, az a lény, aki az ősi emberré és az „Ember Atyjává" vált, miután a létezés olyan síkjain fejlődött, amikről a tudomány nem is álmodik, nyugodtan érzéketlen maradhatott bármilyen őt körbevevő légköri állapotok között. Az a legelső ős, akit Brasseur de Bourbourg a *Popul Vuh*-ban, a mexikói legendákban leír, ugyanolyan könnyedséggel élt és mozgott a föld alatt, a vízben és a föld felett, a mi szövegeinkben csak a második és a korai harmadik fajnak felel meg. És ha a természet három birodalma az özönvíz előtti korokban annyira más volt, miért ne állhatott volna az ember olyan anyagokból és atomkombinációkból, amelyek a mai fizikai tudomány számára teljesen ismeretlenek? A ma ismert és szinte számtalan fajtájú és fajú növények és állatok a tudományos hipotézisek szerint mind primitív és sokkal kevesebb szerves formából fejlődtek ki. Miért ne történhetett volna ugyanez az emberek, az elemek és más egyebek esetében is? Ahogyan a Kommentár mondja:

Az egyetemes keletkezés az Egyből indul el, feloszlik Háromra, majd Ötre, végül pedig a Hétben csúcsosodik ki, hogy visszatérjen a Négybe, a Háromba és az Egybe.

VII. STANZA: A FÉLISTENI FAJOKTÓL AZ ELSŐ EMBERI FAJOKIG

24. A magasabb Teremtők büszkeségükben visszautasítják a „Jóga Fiai” által kifejlesztett formákat. 25. Nem fognak a korai Tojásból szülöttekben testet ölteni. 26. A későbbi androgünöket választják. 27. Az első elmével felruházott ember.

24. A BÖLCSESSÉG FIAI, AZ ÉJSZAKA FIAI,[VII/1] KÉSZEN AZ ÚJRASZÜLETÉSRE, LEJÖTTEK. LÁTTÁK AZ ELSŐ HARMADIK[VII/2] RÚT[VII/3] FORMÁIT. (*a*) „MI VÁLASZTHATUNK – MONDTÁK AZ URAK – MI BÖLCSEK VAGYUNK”. EGYESEK BELÉPTEK A CHHÂYÂ-KBA. EGYESEK EGY SZIKRÁT BOCSÁTOTTAK KI. EGYESEK HALOGATTAK A NEGYEDIKIG.[VII/4] SAJÁT RÛPA-JUKBÓL TÖLTÖTTÉK[VII/5] A KÂMA-T.[VII/6] AZOK, AKIK BELÉPTEK, ARHATOK LETTEK. AZOK, AKIK CSAK EGY SZIKRÁT KAPTAK, TUDÁS[VII/7] NÉLKÜL MARADTAK. A SZIKRA PISLÁKOLT (*b*). EGYHARMAD ELME-NÉLKÜLI MARADT. JÎVA-IK[VII/8] NEM VOLTAK KÉSZEN. ŐKET FÉLRETETTÉK A HÉT[VII/9] KÖZÉ. ŐK SZŰK-FEJŰKKÉ VÁLTAK. EGYHARMAD KÉSZEN VOLT. „EZEKBEN FOGUNK LAKOZNI” – MONDTÁK A LÁNG ÉS A SÖTÉT BÖLCSESSÉG URAI (*c*).

Ez a Stanza tartalmazza a rossz misztériumainak teljes kulcsát, az úgynevezett angyalok bukását és azt a sok problémát, amelyek emberemlékezet óta fejtörésre késztetik a filozófusok elméjét. Megoldja az értelmi képességek bekövetkező egyenlőtlenségének, a születési vagy társadalmi helyzet különbözőségeinek titkát, és logikus magyarázattal szolgál az érthetetlen karmikus folyamatokra az elkövetkező korszakok folyamán. Most megpróbáljuk a téma nehézségeinek tükrében a lehető legjobb magyarázatot ismertetni.

(*a*) Egészen a negyedik körig, sőt, ebben a körben is a harmadik faj későbbi részéig az *ember* – ha egyáltalán ezt a félrevezető nevet adhatjuk azoknak a folytonosan változó formáknak, amelyekbe a monádok az első három körben és a jelenlegi kör kezdeti két és fél fajában beleöltöztek – értelmi szempontból csak egy állat. Csak a jelenlegi *középső* kör az, amelyben az ember teljesen kifejleszti magában a negyedik princípiumot, mint az ötödik princípium megfelelő hordozóeszközét. A manasz azonban viszonylag *teljesen* kifejlődni csak a következő körben fog, amikor lehetősége lesz tökéletesen istenivé válni a körök végéig. Ahogyan Christian Schœttgen mondja a *Horæ Hebraicæ* művében, az első földi Ádám „csak az élet leheletét” kapta meg –, a Nephesh-t, *de nem az élő lelket*.

(*b*) Itt az alsóbbrendű fajokról van szó, amelyekkel némi analógiát még mindig találunk, mint a kihalófélben levő ausztráliaiak, egyes afrikai és óceániai törzsek. „Nem voltak készen” azt jelenti, hogy e monádok karmikus fejlődése még nem tette alkalmassá őket arra, hogy olyan emberek formáit foglalják el, amelyek értelmileg magasabb fajokban történő testet öltésekre voltak szánva. Ezt azonban később tovább magyarázzuk.

(*c*) A *Zohar* beszél a „Fekete Tűzről”, ami az Abszolút Fény, a Bölcsesség. Azok, akiket a régi teológiai előítélet sarkall, azt mondhatják: „De az asura-k a lázadó dévák, az istenek ellenségei, tehát ördögök és gonosz szellemek”. Erre azt válaszoljuk: az ezoterikus filozófia nem ismeri el sem az önmagában jót, sem az önmagában rosszat, amely a természetben egymástól függetlenül létezik. Ami a kozmoszt illeti, mindkettő az ellentétek vagy szembenállások szükségszerűségéből ered, az emberre vonatkoztatva pedig az emberi természetben, az

---

[VII/1] Akik akkor keletkeztek Brahmâ testéből, amikor Éjszaka lett.
[VII/2] A még értelem nélküli faj.
[VII/3] Értelmi téren rút.
[VII/4] Fajig.
[VII/5] Erősítették fel.
[VII/6] A vágy hordozóeszközét.
[VII/7] Magasabb tudás.
[VII/8] Monádjaik.
[VII/9] Ősi emberfaj.

ember tudatlanságában és szenvedélyeiben gyökereznek. Nincsenek ördögök, vagyis tökéletesen lealjasodott lények, mint ahogy nincsenek teljesen tökéletes angyalok sem, bár létezhetnek a Fény és a Sötétség Szellemei. Így Lucifer – az értelmi megvilágosodás és a gondolkodás szabadságának szelleme – átvitt értelemben a világítótorony, amely segít az embernek megtalálni az útját az élet sziklái és homokzátonyai között. Lucifer ugyanis legmagasabb megjelenésében a Logosz, legalacsonyabb formájában pedig a „Sátán", és mindkét aspektus visszatükröződik saját Én-ünkben. Lactantius, amikor Krisztus természetéről beszélt, a Logosz, az Ige jelentését így magyarázza: „*a Sátán elsőszülött testvére, és minden teremtmény közül az első*".[VII/10]

A *Vishnu Purâna* ezeket az őseredeti teremtményeket (Tiryaksrota-kat) *tekervényes* emésztőcsatornákkal írja le:

> [Ezek] rendelkeztek belső megnyilvánulásokkal, de *saját fajtájukról és természetükről* kölcsönösen nem tudtak.[VII/11]

A huszonnyolc féle Badha vagy „tökéletlenség" nem vonatkozik a jelenleg ismert és általa felsorolt állatokra – ahogyan Wilson gondolta –, mert ezek nem léteztek azokban a geológiai korokban. Az említett műből ez teljesen világos, amelyben az első teremtmények „az ötszörös (mozdulatlan) világ", az ásványok és a növények, majd a mesés állatok, a Tiryaksrota-k, a mélység szörnyei jönnek, akiket a II. és a III. Stanza „Urai" legyilkoltak. Azután az Ûrdhvasrota-k, a boldog mennyei lények következnek, akik ambróziával táplálkoznak, utoljára pedig az Arvâksrota-k, az emberi lények, Brahmâ úgynevezett hetedik teremtései. Ezek a „teremtések" – az utolsót is beleértve – azonban nem ezen a bolygón történtek, bárhol máshol megtörténhettek. Nem Brahmâ az, aki ezen a Földön dolgokat és embereket teremt, hanem a Prajâpatik vezetője és ura, a létezés és földi teremtés ura. „Brahmâ parancsának engedelmeskedve" Daksha – a földi teremtők és ősök, köztük a Pitri-k szintézise vagy összessége – létrehozta a felsőbbrendű és alsóbbrendű (vara és avara) dolgokat, ami a „putra leszármazottakra" vonatkozik, továbbá a „*kétlábúakat* és *négylábúakat*, majd ezt követően akaratából [az Akarat és Jóga Fiaira utalva] létrehozta a női nemhez tartozókat",[VII/12] vagyis szétválasztotta az androgünöket. Itt újra azt látjuk, hogy a „kétlábúak" vagy az emberek korábban jelentek meg, mint a „négylábúak", ahogy ezt az ezoterikus tanítások is mondják.

Mivel az exoterikus leírásokban az Asura-k az első lények, akik az „éjszaka testéből" keletkeztek, míg a Pitri-k a „szürkületéből", az „isteneket" pedig Parâshara a *Vishnu Purâna*-ban a kettő közé helyezi, és úgy mutatja be őket, hogy azok a „nappal testéből" fejlődtek ki, könnyen felismerhető egy határozott szándék, hogy a teremtés sorrendjét elrejtsék. Az ember az Arvâksrota, aki a „hajnal testéből" származik, máshol pedig akkor utalnak az emberre, amikor Brahmâ, a Világ Teremtője, „vad lényeket teremt, akik kifejezetten Bhûta-k és húsevők voltak", vagy ahogyan a szöveg mondja: „szörnyetegek, majom-színűek és vérengzők".[VII/13] Mivel a Râkshasa-kat általában „gonosz szellemeknek" és az „istenek ellenségeinek" fordítják, így azonosíthatók az Asura-kkal. A *Râmâyana*-ban, amikor Hanumân felfedezi az ellenséget Lankâ-ban, Râkshasa-kat talál ott, néhányan undorítóak, „míg másokra gyönyörűség volt rátekinteni". A *Vishnu Purâna*-ban pedig közvetlen utalás van arra, hogy ők válnak az „emberiség" vagy Brahmâ Megváltóivá.

Az allegória nagyon ötletes. A sok ész és a túl sok tudás kétélű fegyver, jóra és rosszra egyformán használható eszköz. Amikor önzéssel párosulnak, a velük rendelkező az egész emberiséget ugródeszkaként fogja használni saját maga felmagasztalásához és céljainak eléréséhez, amikor pedig önzetlen, emberbaráti célokra használják, akkor a tömegek megváltásá-

---

[VII/10] *Inst. Div*. II. köt. VIII. idézi: Myer: *Qabbalah,* 116.
[VII/11] *Idézett mű*, I. köt. V. Wilson fordítása, Fitzedward Hall magyarázata, I. 72.
[VII/12] *Ugyanott,* II. 10.
[VII/13] *Ugyanott,* I. 83.

nak eszközévé válhatnak. Mindenesetre az öntudatosság és az értelem hiánya az embert gyengeelméjűvé, emberi formájú állattá teszi. Brahmâ a Mahat, az Egyetemes Elme, ezért a Râkshasa-k közül a túlságosan önzők teljesen birtokolni – „felfalni" – szeretnék Mahat-ot. Az allegória félreérthetetlen.

Mindenesetre az ezoterikus filozófia azonosítja a brahmanizmus előtti Asura-kat, Rudra-kat,[VII/14] Râkshasa-kat és az isteneknek az allegóriákban szereplő valamennyi „ellenségét" az Én-ekkel, akik a harmadik faj még értelmetlen emberében testet öltve azt *tudatosan* halhatatlanná tették. Ezek az Én-ek tehát az inkarnációik ciklusa folyamán a valódi *kettős* Logoszt, az emberben megnyilvánuló, ellentmondásba kerülő, kétarcú isteni princípiumot jelentik. Az alábbi Kommentár és a következő Stanzák kétségtelenül jobban megvilágítják ezt a nagyon nehéz tanítást, a szerző azonban nem érzi magát illetékesnek ahhoz, hogy azt teljes egészében közreadja. A fajok sorrendjéről különben a Kommentár ezt mondja:

Erre a Földre először az ÖNMAGUKTÓL LÉTEZŐK *jöttek el. Ők a „Szellemi életek", akiket az abszolút* AKARAT *és a* TÖRVÉNY *áraszt ki a világok minden újraszületésének hajnalán. Ezek az Életek az isteni „Shishta" [a Mag-Manuk, vagyis Prajâpati-k és a Pitri-k].*

Tőlük származnak:

1. *Az első faj, az „Önszülték", akik elődeiknek* [*asztrális*] *árnyékai. A test semmilyen értelemmel* [*elme, értelmesség és akarat*] *nem rendelkezett. A Belső Lény* [*a magasabb Én, vagy a monád*] *bár benne volt a földi testben, de nem kapcsolódott ahhoz. Az összekötő kapocs, a Manasz még nem volt jelen.*

2. *Az elsőből* [*fajból*] *áradt ki a második, akiket „Izzadság-szültéknek"*[VII/15] *és a „Csontnélkülieknek" neveznek. Ez a második gyökérfaj, amelyet a Megtartók* [*Râkshasa-k*][VII/16] *és a*

[VII/14] Akiket a Manu „apai nagyatyáknak" (III. 284.) hív. A Rudra-k Rudra-Shiva-nak, a „pusztító istennek", *egyben* a nagy jóginak és aszkétának a hét megnyilvánulását jelenti.

[VII/15] Az *élet* keletkezéséről és az emberi faj eredetéről ilyen *nevetségesen tudománytalanul* beszélni – szemben a modern emberszármazási elmélettel – annyi, mint kihívni az azonnali megsemmisítést. Az ezoterikus tanítás azonban megkockáztatja ezt a veszélyt, sőt odáig megy, hogy megkéri a pártatlan olvasót, hasonlítsa össze a fenti hipotézist (ha az egyáltalán hipotézis) a tudomány világában gyorsan axiómává váló Haeckel-elmélettel, amelyet az alábbiakban szó szerint idézünk:

„Hogyan keletkezett az élet, a szervezetek élő világa? Másodszor pedig, a sajátságos kérdés: Hogyan keletkezett az emberi faj? E két kérdés közül az elsőt, amely az élőlények első megjelenésére vonatkozik, csak a tapasztalat alapján[!!] lehet eldönteni, az úgynevezett archebiózis, a homályos ősnemzés vagy az elképzelhető legegyszerűbb organizmusok spontán teremtésének bizonyítékai alapján. Ilyen egyszerű organizmusok a moneronok (protogének, protamőbák, protomixák, vampírellák), a protoplazma rendkívül egyszerű mikroszkopikus, struktúra és szervezet nélküli tömegei, amelyek *osztódással reprodukálják önmagukat* és táplálkoznak. Ilyen kezdetleges szervezetű moneront *fedezett fel* a híres angol zoológus, Huxley, és elnevezte azt Bathybius Haeckelii-nek. Ez a moneron olyan, mint egy folytonos, vastag protoplazma burok, az óceánok 1000–10.000 méternyi legnagyobb mélységeiben található. *Igaz, hogy mindeddig nem sikerült az ilyen moneronok első megjelenését ténylegesen megfigyelni,* de lényegében nincs semmi valószínűtlen egy ilyen fejlődésben." (*The Pedigree of Man,* Aveling ford. 33. old.)

Mivel a Bathybius protoplazmáról újabban az derült ki, hogy egyáltalán nem szerves szubsztancia, ehhez nincs sok hozzáfűzni valónk. A következő megállapítás elolvasása után arra sem szükséges több időt fecsérelni, hogy ezt megcáfoljuk: „Abban az esetben az ember is *kétségtelenül* [Haeckel és a hozzá hasonlók elképzelése szerint] fejlődés irányába mutató átalakulások során az alsóbbrendű emlősöktől, az emberszabású majmoktól, a korai majomszerű teremtményektől, a még korábbi erszényesektől, kétéltűektől, halaktól származik", (36. oldal), mindezt „*a természeti erők sorozata vakon hozta létre… céltalanul és terv nélkül működve".*

Az idézett részek saját magukban hordják saját kritikájukat. Tudományos igénnyel olyat akarnak tanítani, amit mindeddig „*nem sikerült ténylegesen megfigyelni*". A tudománnyal megtagadtatják egy értelmes természet jelenségét, egy formától és anyagtól független életerő létezését, és tudományosabbnak tartják a „*vak, céltalan és terv nélkül működő* természeti erők" csodálatos teljesítményének tanítását. Ha így van, akkor kénytelenek vagyunk azt gondolni, hogy bizonyos kimagasló tudósokat vakon vezetik az elméjükben működő *pszichomechanikus* erők, hogy feláldozzák a logikát és a józan észt kölcsönös csodálatuk oltárán. Miért kell egy nagyon tudományos hipotézisnek tartani azt, hogy a protoplazmikus moneron hozza létre *önosztódással* az első élőlényt,

*testet öltő Isten*ek [*az Asura-k és a Kumâra-k*] *elláttak az első ősi és gyenge szikrával* [*az értelem csírájával*]…

Majd ezekből sorjában a következők származnak:

3. *A harmadik gyökérfaj, a „kétszeres”* [*androgünök*]. *Ennek első fajai puszta burkok voltak, míg az utolsó fajt a Dhyâni-k „lakták”* [*vagyis töltötték be*].

Ahogyan fentebb megállapítottuk, a második faj – mivel szintén nem-nélküli volt – saját magából fejlesztette ki kezdetben a harmadik, az androgün fajt egy ehhez hasonló, de már sokkal bonyolultabb folyamat során. Ahogyan a Kommentárok leírják, e faj legkorábbi egyedei:

A „Passzív Jóga Fiai”[VII/17] *voltak. A Második Manushya-kból* [*emberi fajból*] *keletkeztek, és tojásról szaporodókká váltak. Testükből a szaporodási időszakban tojásformájú emanációk váltak ki, a kis gömbszerű magvak pedig egy nagy, puha, tojásszerű eszközzé fejlődtek, fokozatosan megkeményedtek, végül egy vemhességi periódus után meghasadtak, és a fiatal emberi állat segítség nélkül jött elő belőle, ahogyan jelenlegi fajunkban a madarak teszik.*

Az olvasó számára ennek nevetséges képtelenségnek kell látszania. Mindazonáltal ez pontosan követi a fejlődési analógia vonalát, amelyet a tudomány az élő állatfajok fejlődésénél észlel. Először a moneron-szerű szaporodás „önosztódás” formájában, majd néhány közbeeső fokozat után következik a tojással szaporodás, mint a hüllőknél vagy a madaraknál. Végül pedig az emlősök, amelyek utódaiknak eleventojó módon adnak életet.

Ha az „eleventojó” fogalmat alkalmazzuk egyes halakra és hüllőkre, amelyek tojásaikat testükön belül törik fel, miért ne alkalmazhatnánk ugyanezt a fogalmat a nőstény emlősök – köztük a nők – esetére is? A pete, amelyben a megtermékenyítés után a magzat kifejlődik, tulajdonképpen egy tojás.

Mindenesetre ez az elképzelés sokkal filozofikusabb, mint az, hogy Éva egy hirtelen teremtett méhlepénnyel szüli meg Káint az „alma” miatt, amikor még a legkorábbi emlősök, az erszényes állatok nem is méhlepényesek voltak.

és miért kell megbélyegezni tudománytalan babonaként azt, hogy egy éterikus ember előtti faj az ősi embereket ugyanezen a módon hozta létre? Vagy csak a materializmus kapott kizárólagos jogosítványt a tudományra?

[VII/16] A Râkshasa-kat, akiket az indiai népszerű teológiában démonoknak tekintenek, a Himaláján túl a „Megtartóknak” nevezik. Ez a kettős jelentés egy filozófiai allegóriából ered, amelyet a *Purâna*-kban különbözőképpen mutatnak be. Azt állítják, hogy amikor Brahmâ megteremtette a démonokat, a yaksha-kat (a *yaksh,* enni szóból) és a râkshasa-kat, mindkét démonfajta megszületve fel akarta falni teremtőjét, „közülük azokat, akik így kiáltottak fel: ’Nem úgy: oh, mentsétek [tartsátok] meg őt!’, râkshasa-knak nevezték”. (*Vishnu Purâna,* I. 5. Wilson I. köt. 82. old.) A *Bhagavata Purâna* (III. 20. 19-21; *ugyanott, idézett mű*) másként mondja el az allegóriát. „Brahmâ átalakította magát éjszakává, [vagy tudatlansággá], amelynek teste volt”. Ezt a yaksha-k és a râkshasa-k megragadták, és így kiáltottak fel: „Ne kíméljük, faljuk fel!” Brahmâ erre felkiáltott: „Ne faljatok fel, kíméljetek engem.” Ennek természetesen belső jelentése van. Az „Éjszaka-test” a tudatlanság sötétsége, ahogyan a hallgatás és a titoktartás sötétsége is. A râkshasa-k pedig szinte minden esetben jógikként, ájtatos sâdhu-kként és beavatottak jelennek meg, ami kissé szokatlan elfoglaltság a démonok számára. Az allegória jelentése tehát az, hogy miközben megvan a képességünk, hogy eloszlassuk – „*felfaljuk*” – a tudatlanság sötétségét, ugyanakkor meg kell őriznünk a szent Igazságot a bemocskolástól. „Brahmâ egyedül csak a brahmanák számára van” – mondja ez a büszke kaszt. A *mese* erkölcsi jelentése nyilvánvaló.

[VII/17] A Titkos Tanítás szerint az ember fokozatos kifejlődése úgy történt, hogy valamennyi későbbi (a beavatatlanok számára a legkorábbi) faj *fizikailag* a korai negyedik fajból származott. Viszont azt az alfajt, amely a szexuálisan szétváltat megelőzte, kell tekinteni jelenlegi generációink szellemi őseinek, különösen a keleti árja fajok esetében. Weber elképzelése, hogy az indogermán faj megelőzte az árja *védikus* fajt, az okkultista számára hallatlanul groteszk.

Ráadásul a szaporodás módjainak fokozatosan fejlődő rendszere, ahogyan azt a tudomány feltárta, az ezoterikus etnológia ragyogó igazolása. Csak annyit kell tennünk, hogy csoportosítjuk az adatokat állításunk bizonyítására.[VII/18]

I. *Osztódás*

(*a*) Ahogyan a protoplazma homogén szemcséjének két részre osztódását látjuk a moneron vagy amőba esetében.

(*b*) Ahogyan a maggal rendelkező sejt osztódásánál látjuk, amelyben a sejtmag két újabb maggá hasad, és ezek vagy az eredeti sejtfalon belül fejlődnek ki, vagy pedig azt feltépve azon kívül szaporodnak független egyedekként. (*Lásd:* az első gyökérfaj.)

II. *Sarjadzás*

A szülő-szervezet egy kis része kidudorodik a felületen, végül elválik tőle, és felnövekszik az eredeti szervezet nagyságára. Például sok növény, tengeri rózsa, stb. (*Lásd:* a második gyökérfaj.)[VII/19]

III. *Spórák*

A szülő-szervezet kidob magából egyetlen sejtet, amelyből a szülő-szervezethez hasonló soksejtű szervezet keletkezik. Például a baktériumok és a mohák.

IV. *Közbenső hermafroditizmus*

A hím- és női szervek megvannak ugyanabban az egyénben. Például a növények legnagyobb része, a férgek és a kígyók, stb.; a sarjadzáshoz kötődik. (*Lásd:* a második és a korai harmadik gyökérfaj.)

V. *Valódi szexuális egyesülés*

(*Lásd:* a későbbi harmadik gyökérfaj.)

Most pedig elérkeztünk egy fontos ponthoz az emberi faj kettős fejlődésével kapcsolatban. A Bölcsesség Fiai, vagy a *Szellemi* Dhyânî-k az anyaggal történő kapcsolatba lépésükön keresztül „értelmesekké" váltak, mert már a korábbi inkarnációs ciklusok folyamán elérték az értelem azon fokát, amely lehetővé tette, hogy független és öntudatos entitásokká váljanak az anyagnak *ezen a síkján*. Újraszületésük kizárólag karmikus okok miatt történt. *Beléptek* azokba, akik „készen" voltak, és ahogyan fent említettük, arhatokká, vagy bölcsekké váltak. Ez további magyarázatot igényel.

Ez nem azt jelenti, hogy a monádok beléptek olyan formákba, amelyekben más monádok már ott voltak. Ezek „esszenciák", „értelmek" és tudatos szellemek voltak, olyan entitások, amelyek még tudatosabbakká akartak válni azáltal, hogy egyesülnek a fejlettebb anyaggal. Esszenciájuk túlságosan tiszta volt ahhoz, hogy az Egyetemes Esszenciától függetlenül létezzen, „Én-jüknek" vagy manaszuknak (mivel Mânasaputra-nak, Mahatból vagy Brahmâ-ból születettnek hívták őket) azonban át kellett mennie a korai emberi tapasztalatokon, hogy *teljesen bölc*csé váljanak, és hogy el tudjanak indulni a visszatérés felemelkedő ciklusán. A monádok nem *különálló* korlátozott vagy feltételhez kötött princípiumok, hanem az egyetlen egyetemes *abszolút* Princípium sugarai. Amikor egy sötét szobába valamilyen nyíláson keresztül bejut a napfény egyik sugara, amelyet ugyanott egy másik sugár követ, akkor abból nem *két* sugár lesz, hanem egyetlen felerősödött sugár. Nem a természeti törvényből következik, hogy az embernek a hetedik kör hetedik faja előtt *tökéletes* hetes lénnyé kell válnia. Viszont szüle-

---

[VII/18] Vessük össze Schmidt: *Doctrine of Descent and Darwinism,* 39. és köv. old; továbbá Laing: *A Modern Zoroastrian,* 102-11. old.

[VII/19] A magasabb rendű állatoknál minden gyógyulási és beforradási folyamat – a kétéltűeknél még a csonkult végtagok kinövése is – *osztódással* és az alapvető morfológiai elemek *sarjadzásával* megy végbe.

tésétől kezdve mindezek a princípiumok rejtetten benne vannak. Az sem része a fejlődési törvénynek, hogy az ötödik princípium (manasz) teljes kifejlődését nem érheti el az ötödik kör előtt. Saját fajunkban *rendellenes* minden ilyen túlságosan korai (a *szellemi* síkon) kifejlődött értelem; ők azok, akiket az „ötödik körieknek" nevezünk. Még az eljövendő hetedik fajban is, a negyedik kör vége felé, míg a négy alsó princípiumunk teljesen fejlett lesz, a manaszé azonban csak viszonylag fejlett. Ez a korlátozás azonban csak a szellemi fejlődésre vonatkozik. Az értelmi fejlettséget a fizikai síkon a negyedik gyökérfaj folyamán már elértük. Azok, akik „félig voltak készen", akik „csak egy szikrát" kaptak, alkotják az átlag emberiséget, akiknek a jelenlegi manvantárai fejlődés alatt kell megszerezniük az értelmi képességeket, ami után a következő Manvantárában készen fognak állni arra, hogy teljesen befogadják a „Bölcsesség Fiait". Akik pedig egyáltalán „nem voltak készen", a legkésőbbi monádok, akik éppen hogy kifejlődtek legutolsó és átmeneti alacsonyrendű állati formáikból a harmadik kör vége felé, ők maradtak a „szűk-fejűek" – ahogy a Stanza mondja. Ez a magyarázata azoknak az egyébként megindokolhatatlan, még ma is meglévő értelmi különbségeknek a különböző emberi fajokban – mint például a busman vademberek és az európaiak esetében. Azok a vad törzsek, amelyeknek gondolkodási képességei nagyon kicsivel vannak az állati színvonal felett, nem igazságtalanul kitagadottak vagy mostohagyerekek, mint egyesek gondolják. Ők egyszerűen csak a *legkésőbb érkezettek* az emberi monádok között, akik „nem voltak készen", akiknek a jelenlegi körben, valamint a három hátralévő bolygón – tehát a létezés négy különböző síkján – annyira kell kifejlődniük, hogy elérjék az átlagos emberi szintet, mire az ötödik körbe érkeznek. Egy megjegyzés hasznosnak bizonyulhat a témát tanulmányozó számára gondolatébresztőként. Az emberiség legalsóbb rendű fajtái monádjainak – vagyis a „szűkagyú"[VII/20] vadembereknek a Csendes-óceán déli szigetvilágában, az afrikaiaknak és az ausztráloknak – *amikor emberekként először megszülettek, nem volt ledolgozandó karmájuk, mint az értelem tekintetében kedvezőbb helyzetben levő testvéreiknek*. Az előbbiek most szövik csak karmájukat, míg az utóbbiakat a múlt, a jelen és a jövő karmája terheli. Ebből a szempontból a szegény vadember sokkal szerencsésebb, mint a *civilizált országok* legnagyobb lángelméje.

Álljunk meg egy pillanatra, mielőtt további ilyen furcsa tanításokat ismertetnénk. Próbáljuk ki és nézzük meg, a mi antropogenézisünkben található hihetetlen elképzelések lehetőségét mennyiben engedik meg, vagy éppen támasztják alá az ősi írások, vagy akár maga a tudomány.

Röviden összegezve az eddig elmondottakat, azt találjuk, hogy a Titkos Tanítás szerint az ember: (1) Poligenetikus eredetű. (2) A szaporodás különböző módjain ment át, mielőtt az emberiség a jelenlegi általános szaporodási módra áttért. (3) Az állatok fejlődése – elsősorban az emlősöké – nem megelőzte, hanem követte az ember fejlődését. Ez pedig homlokegyenest ellentétes a jelenleg általánosan elfogadott fejlődési elméletekkel és az ember állati őstől való leszármaztatásával.

Először is adjuk meg a császárnak, ami a császáré, ezért vizsgáljuk meg, milyen esélye van a poligenetikus származásnak a tudósok között.

A darwini evolucionisták többsége hajlamos a fajok eredetének kérdésében egyfajta poligenetikus magyarázat elfogadására. Ebben az adott kérdésben azonban – ahogyan sok más kérdésben is – a tudósok között teljes összevisszaság van: csak abban egyeznek meg, hogy nem értenek egyet egymással.

[VII/20] Ez a fogalom itt nem a hosszúfejű vagy rövidfejű, nem is egy kisebb térfogatú koponyát jelent, hanem egyszerűbb agyakat, amelyek általában híján vannak az értelemnek. Az elmélet, amely az ember értelmi képességét a koponya térfogata szerint ítéli meg, képtelenül illogikus mindazok számára, akik tanulmányozták ezt a kérdést. A kőkorszaki koponyák térfogata, ahogyan az afrikai fajoké is (beleértve a busmanokat is) azt mutatja, hogy inkább fölötte, mint alatta áll az átlagos modern emberének, Az előbbiek (beleértve a pápuákat és a polinézeket is) koponyája egészében 16 cm^3-rel nagyobb, mint az átlagos franciáé. Viszont a jelenlegi párizsiak koponyatérfogata átlagban 1437 cm^3, az Auvergne-vidékieké pedig 1523.

> Vajon az ember *egyetlen emberpárból* vagy *több csoportból* ered, monogenézisről vagy poligenézisről van szó? Amennyiben egyáltalán véleményt lehet nyilvánítani olyan dologról, amely a tanúk[?] hiányában örökre ismeretlen marad[?], a második feltevés messze a legvalószínűbb.[VII/21]

Abel Hovelacque a *Science of Language* című művében hasonló következtetésre jut, egy nyelvész számára hozzáférhető bizonyítékokra támaszkodva.

A British Association előtt tartott előadásában W. H. Flower professzor ezzel a kérdéssel kapcsolatban a következőket jegyezte meg:

> Az emberi fajok jelenleg ismert jellegzetességeivel és eloszlásával kapcsolatos leginkább összhangban lévő elmélet… a monogenetikus hipotézis egyik módosulata[!]. Anélkül, hogy belemennénk abba a nehéz kérdésbe, hogy milyen módon jelent meg az ember először a földön, feltételeznünk kell egy mérhetetlenül hosszú múltat számára, legalábbis olyat, amit semmiképpen sem lehet történelmi léptékkel mérni. *Ha hozzá tudnánk jutni egy teljes őslénytani feljegyzéshez, akkor az ember történetét rekonstruálni lehetne, de semmi ilyesmi feljegyzésre nem számíthatunk.*

Egy ilyen beismerést végzetesnek kell tekintenünk a fizikai evolucionisták dogmatizmusa számára, és széles teret nyitónak az okkult elméletek számára. A darwini elmélet ellenfelei most is és a múltban is a poligenézis támogatói voltak. Olyan „lángelmék", mint John Crawford és James Hunt megvitatták ezt a problémát, és a poligenézist támogatták. Az ő idejükben a közvélemény sokkal inkább elfogadta, mint ellenezte ezt az elméletet. Csak 1864-ben kezdtek a darwinisták az egységes származás elméletéhez ragaszkodni, amelynek azután Huxley és Lubbock váltak a vezető egyéniségeivé.

Ami a másik kérdést illeti, az ember elsőbbségét a fejlődés rendjében az állatokkal szemben, erre a választ gyorsan meg lehet adni. Ha az ember valóban a makrokozmosz mikrokozmosza, akkor a tanításban semmi lehetetlen nincs, sőt, egyenesen logikus. Az ember ugyanis a három, nálánál alacsonyabb világ makrokozmoszává válik. Fizikai megközelítésből érvelve minden alacsonyabb birodalom – kivéve az ásványit, amely kikristályosodott és fémmé átalakult fény –, a növényektől az első emlősöket megelőző teremtményekig, valamennyien fizikai szerkezetükben vonják össze az ásványok „kivetett porát", valamint az *emberi anyag akár élő, akár halott testből származó hulladékát, amiből táplálkoznak, és ami a külső testüket alkotja*. Az ember pedig hasonlóképpen fizikaibbá vált azáltal, hogy újra beépítette szervezetébe azt, amit már kiadott belőle, és ami átalakult az élő állati olvasztótégelyekben, amelyeken keresztülment a természet alkímiai transzmutációinak következtében. Voltak olyan állatok azokban az időkben, amilyenekről a mai modern természettudósok nem is álmodnak, és minél erősebbé vált a fizikai materiális ember – az akkori óriások –, annál erőteljesebbek lettek az emanációi. Amikor az androgün emberiség szétvált nemekre, és a természet átalakította gyermeket szülő szerkezetté, attól kezdve megszűnt a szaporodásnak az a módja, hogy az ember a testéből kiáradó életenergia-cseppek segítségével teremtse meg hasonmását. Addig azonban, amíg az ember még nem volt tudatában az emberi síkon meglévő nemzőképességének – a bűnbeesése előtt, ahogyan az Ádámban hívők mondanák –, mindazt az életenergiát, amelyet messzire és nagy területen szétszórt magából, a természet arra használta fel, hogy megteremtse vele az első emlősállati formákat. Nekünk úgy tanítják, hogy az evolúció egy *örökös valamivé válási ciklus*, és a természet soha egyetlen atomot sem hagy felhasználatlanul. Továbbá a kör kezdetétől fogva a természetben minden az emberré válásra törekszik. A kettős, centripetális és centrifugális erő minden impulzusa egyetlen pont felé irányul – az *emberre*. A lények egymásutániságában való fejlődésről Agassiz ezt mondja:

[VII/21] A. Lefevre: *Philosophy*, 498. oldal.

> Az élő fauna egyre inkább hasonlóvá válik egymáshoz, és különösen a gerincesek mindinkább hasonlóvá válnak az emberhez. Az ember az a cél, amely felé az egész *állati* teremtés törekszik az első paleozoikus halaktól legkorábbi megjelenésétől kezdve.[VII/22]

Valóban így van, de a „palaeozoikus halak" a *formák* fejlődésének alsó ívén vannak, a jelenlegi kör pedig az asztrális emberrel kezdődött, a Dhyân Chohanok *tükörképével*, akiket az „Építőknek" neveznek. Az ember a tárgyiasult teremtés *alfája és ómegája*. Ahogyan az *Isis Unveiled*-ben mondtuk:

> Minden dolog eredete a szellemben volt, mivel a fejlődés eredetileg felülről kezdődött, és lefelé tart, nem pedig fordítva, ahogy a darwini elmélet tanítja.[VII/23]

Ezért mondja a fentebb idézett kiváló természettudós, hogy az irányultság benne van minden atomban. Csak ha ezt a fejlődés mindkét oldalára alkalmaznánk, akkor a megfigyelések erősen ellentétbe kerülnének a modern elmélettel, amely mára már szinte (a darwini) törvénynyé vált.

Azt azonban, hogy Agassiz művéből helyeslően idéztünk, nem szabad úgy érteni, hogy az okkultisták bármilyen *engedményt* tesznek annak az elméletnek, amely az embert az állati birodalomból származtatja le. Az a tény, hogy ebben a körben az ember megelőzte az emlősöket, nyilvánvalóan nem vonja kétségbe azt a felfogást, hogy az utóbbiak az ember nyomát követik.

25. HOGYAN CSELEKEDTEK A BÖLCSESSÉG FIAI, A MÂNASA-K? VISSZAUTASÍTOTTÁK AZ ÖN-SZÜLTÉKET.[VII/24] AZOK NINCSENEK KÉSZEN. ELZAVARTÁK A VEREJTÉK-SZÜLTÉKET.[VII/25] AZOK NINCSENEK EGÉSZEN KÉSZEN. NEM AKARTAK AZ ELSŐ TOJÁSBÓL-KELTEKBE BELÉPNI.[VII/26]

Egy teistában vagy egy keresztényben ez a vers szinte teológiai gondolatot kelt: az angyalok bukását a büszkeségük miatt. A Titkos Tanításban azonban a *félig kész* fizikai testekben történő inkarnálódás megtagadásának indokai inkább fiziológiai, mint metafizikai okokhoz kapcsolódnak. Az emberi testalkatok nem voltak kellőképpen készen. A testet öltő erők a legérettebb gyümölcsöket választották, a többieket pedig visszautasították.

Különös egybeesés folytán, amikor e könyv szerzője egy ismerős nevet keresett annak a kontinensnek, amelyen ez első androgünök, a harmadik gyökérfaj kettévált, földrajzi megfontolások alapján a P. L. Sclater által kitalált „Lemuria" nevet választotta. Csak később, Haeckel *Pedigree of Man* című könyvét olvasva derült ki, hogy a német „animalista" is ezt a nevet választotta az egykori kontinens számára. Haeckel – helyesen – az emberi fejlődés középpontját Lemuriába helyezi, azonban némi tudományos módosítással. Lemuria szerinte az „emberiség bölcsője", ahol az emberszabású emlős fokozatosan átalakult az ősi vademberré! Vogt viszont azt tartja, hogy Amerikában az ember egy laposorrú majomfajtából alakult ki, *függetlenül* azon afrikai és ázsiai embertörzsek eredetétől, akik az ó-világi keskenyorrú majmoktól származtak. Szokás szerint ebben a kérdésben – mint sok másban is – az antropológusoknak homlokegyenest ellentétes nézeteik vannak. Vogt állítását az ezoterikus filozófia fényében

---

[VII/22] *Princpiles of Zoology*, 206. old.

[VII/23] I. köt. 154. old.

[VII/24] A csontnélkülieket.

[VII/25] Az *első* verejték-szültéket. Erre a következő Stanzával foglalkozó részben megadjuk a magyarázatot a *Purâna*-kból vett allegória segítségével, amelyben Kandu, a szent bölcs szerepel, akit Pramlochâ, a nimfa állítólag hipnotizál. Az allegória sokatmondó, tudományos értelemben a nimfa által kiizzadt verejtékcseppek jelképezik a tudomány spóráit.

[VII/26] A későbbiekben ezt megmagyarázzuk. A *Purâna*-kban ezt a húzódozást az ember megformálásától vagy teremtésétől az szimbolizálja, ahogyan Daksha ellenfelével, Nârada-val, a „viszályt keltő aszkétával" bánik.

majd a VIII. Stanzánál fogjuk megvizsgálni. Addig is szenteljünk némi figyelmet a szaporodási módok egymást követő különböző fajtáinak, ahogy ezeket a fejlődés törvényei megszabják.

Kezdjük a harmadik emberi faj későbbi alfajainak szaporodási módjával, azokéval, akik megkapták a „szent tüzet" azoknak a magasabb és akkor még független lényeknek a szikrájából, akik az ember pszichikus és szellemi szülői voltak ugyanúgy, ahogyan az alsó Pitri Devatâ-k (a Pitrik) a fizikai testének voltak az ősei. Ez a harmadik és szent faj olyan emberekből állt, akik a leírás szerint fejlődésük csúcspontjának idején „az isteni erő és szépség kimagasló óriásai, az ég és a föld valamennyi misztériumának letéteményesei" voltak. Vajon ők is *elbuktak*, ha akkoriban a testet öltés jelentette a „bukást"?

Erről majd később. Most csak annyit kell megjegyeznünk, hogy a negyedik és ötödik faj, valamint a későbbi ókor fő istenei és hősei *a harmadik faj ezen embereinek istenített képmásai* voltak. Leszármazottaik emlékezete és szíve egyaránt megőrizte ezen emberek fiziológiai tisztaságának napjait, és az úgynevezett bukásukat. Ezért ezekben az istenekben kettős természet jelenik meg, az erény és a bűn a legmagasabb szinten egyaránt megvan bennük, ahogyan az utókor által összeállított életrajzokban megtalálható. Ők voltak a pre-adamita és az isteni fajok, amelyekkel mostanában még a teológia is elkezd foglalkozni, jóllehet valamennyiüket az „átkozott káini fajnak" tekintik.

Először azonban körbe kell járnunk e faj „szellemi őseinek" tevékenységét. A 26. és 27. Slokával kapcsolatban egy nagyon bonyolult és rejtett értelmű pontot kell megmagyaráznunk.

26. AMIKOR A VEREJTÉK-SZÜLTÉK LÉTREHOZTÁK A TOJÁSBÓL-KELTEKET, A KETTŐSÖKET,[VII/27] A HATALMASOKAT, AZ ERŐS CSONTOSAKAT, A BÖLCSESSÉG URAI SZÓLTAK: „MOST FOGUNK TEREMTENI".

Miért „most" – és nem korábban? Ezt a következő Sloka magyarázza meg:

27. A HARMADIK FAJ A BÖLCSESSÉG URAINAK VÂHAN-JA[VII/28] LETT. AZ TEREMTETTE AZ AKARAT ÉS JÓGA FIAIT, KRIYÂSHAKTI ÁLTAL TEREMTETTE ŐKET, A SZENT ATYÁKAT, AZ ARHATOK ŐSEIT…

Hogyan „teremtettek", ha egyszer a „Bölcsesség Urai" azonosnak a hindu Dévákkal, akik visszautasították a „teremtést"? Nyilvánvalóan ők a hindu Panteon és a *Purâna*-k Kumâra-i, Brahmâ idősebb fiai.

> Sanandana és a Vedha-k többi fia [akiket] előzőleg ő megteremtett…, vágy vagy szenvedély nélküliek, [szüzek maradtak] a szent bölcsességtől inspirálva…, nem kívánva a nemzést".[VII/29]

Pontosan az az erő, amellyel először teremtettek, azt eredményezte, hogy a későbbiek szemében lesüllyesztette őket a magas méltóságukból a gonosz szellemek, a Sátán és seregei

---

[VII/27] Az androgün harmadik fajt. Az evolucionista Schmidt professzor céloz „a nemek szétválásának tényére, mint az *egykor hermafrodita* fajokból való leszármazásra, amiben mindenki [természetesen kivéve a bibliai teremtésben hívőket] kétségtelenül megegyezik". (*Doctrine of Descent and Darwinism*, 159. old.) Cáfolhatatlan bizonyíték erre a csökevényes szervek létezése. Az ősi hermafroditaság ilyen kézzelfogható nyomaitól eltekintve meg lehet említeni azt a tényt is, hogy – amint Laing írja – „az embriológia tanulmányozása… azt mutatja, hogy az *emberi és a magasabb rendű állati* fajokban a nemi különbség nem alakul ki mindaddig, amíg *jelentős haladás* nem történik az embrió növekedésében". (*A Modern Zoroastrian*, 106. old.) A retardáció törvénye – amely egyaránt működik az emberfajok, állatfajták, stb. esetében, amikor egy magasabb típus egyszer kifejlődött – még most is fenntartja a hermafroditizmust a növények nagy részének és sok alacsonyabb rendű állatfajtának a szaporodási módjaként.

[VII/28] Hordozó eszköze.

[VII/29] *Vishnu Purâna*, I. VII. Wilson, I. köt. 100. old.

közé, akiket viszont az exoterikus hiedelmek tisztátalan képzelete teremtett. Ez az erő a Kriyâshakti volt, az a titokzatos és isteni erő, amely minden ember *akaratában* benne rejtőzik, és amely egymillió emberből 999.999-nél szunnyad, és így elsorvad, hacsak fel nem keltik, fel nem gyorsítják, és ki nem fejlesztik bizonyos jóga-gyakorlatokkal. Ezt az erőt „Az állatöv tizenkét jelében”[VII/30] a következőképpen magyarázzák:

> *Kriyâshakti*: Az a titokzatos *gondolaterő*, ami lehetővé teszi, hogy külső, észlelhető, jelenségi eredményeket hozzon létre saját, benne rejlő energiájával. A régiek azt tartották, hogy bármely gondolat *külsőleg* is megnyilvánul, ha az ember a figyelmét [és *akaratát*] erősen reá koncentrálja. Hasonló módon egy erős akarást követni fogja a kívánt eredmény.
>
> A jógi csodáit általában az Ichchhâshakti (akaraterő) és a Kriyâshakti segítségével hajtja végre.

A harmadik faj így hozta létre – ténylegesen *szeplőtlen* módon – az úgynevezett „akarat és jóga fiait”, vagyis minden utánuk következő és jelenlegi Arhat vagy Mahatma „őseit”, a *szellemi* ősatyáit. Őket valóban *teremtették* és nem *nemzették*, mint negyedik fajbeli testvéreiket, akik a nemek szétválása, az „ember bűnbeesése” után szexuális egyesülésből születtek. Ugyanis a teremtés az akarat eredmény, ami hat a jelenségi anyagra, és előhívja belőle az őseredeti isteni Fényt és az örök Életet. Ők voltak az emberiség jövendő Megváltóinak „szent vetőmagjai”.

Itt most újra meg kell állnunk, hogy megmagyarázzunk néhány nehezen érthető pontot, amelyekből van bőven. Szinte lehetetlen elkerülni az ilyen megszakításokat.[VII/31]

Az emberi fajok fejlődési rendje a következőképpen szerepel a Kommentárok ötödik könyvében, és ezt már ismertettük:

Az első emberek a Chhâyâ-k voltak (1)*, a második faj a „Verejték-szülték”* (2)*, a harmadik a „Tojásból-keltek” és a Kriyâshakti erejéből megszülető szent Atyák* (3)*, a negyedik a Padmapâni [Chenresi] gyermekei voltak* (4).

Természetesen a szaporodás ilyen ősi módjai – a saját képmás kivetítésével, verejtékcseppekből, majd jógával és végül azzal, amit az emberek mágiának tartanak (Kriyâshaktival) – már eleve arra vannak kárhoztatva, hogy tündérmeséknek tekintsék. Mindazonáltal, az elsőtől kezdve az utolsóig, nincs bennük semmi csodaszerű, semmi olyan, amit ne lehetne természetesnek találni. Lássuk tehát a bizonyítást.

1. A Chhâyâ-születésre, vagyis a *nem nélküli* szaporodás ősi módjára – mivel az első faj a Pitri-k testéből úgymond *kiszivárgott* – a *Purâna*-kban[VII/32] egy kozmikus allegóriában találunk utalást. A gyönyörű allegória és történet Vishvakarman leányáról, Sanjñâ-ról szól, aki feleségül ment a Naphoz, de „nem tudta elviselni Urának forróságát”, hátrahagyta neki Chhâyâ-ját (árnyékát, képét vagy asztrális testét), önmaga pedig a dzsungelben keresett menedéket, hogy vallásos gyakorlatokat, vagy Tapas-t folytasson. A Nap pedig azt hitte, hogy a Chhâyâ az ő hitvese, gyermekeket nemzett vele, akárcsak Ádám Lilith-tel, aki a legenda szerint ugyancsak egy *éterikus árnyék* volt, a valóságban azonban egy ténylegesen élő nőnemű szörnyeteg sok millió évvel ezelőtt.

Talán ez a példa kevés bizonyítékot szolgáltat, legfeljebb csak a purânai szerzők gazdag fantáziájáról tanúskodik. Van egy másik bizonyítékunk is. Ha azok a materializált formák, amelyeket néha látnak bizonyos médiumok testéből kiszivárogni, eltűnés helyett megmaradnának, és megszilárdulnának, akkor az első faj „teremtése” teljesen érthetővé válna. A szapo-

---

[VII/30] Lásd: *Five Years of Theosophy*, 111. old.

[VII/31] Ha az olvasó többet akar megtudni a Kriyâshakti-val teremtőkről, akiket ma „gonosz” és lázadó szellemeknek tekintenek, a magyarázatot és egy filozófiai leírást az V. kötetben, „A ’Bukott Angyal’ mítosza különböző aspektusaiban” című fejezetben fogja megtalálni.

[VII/32] *Vishnu Purâna*, III. köt. II. fej.

rodásnak ez a módja feltétlenül megragadja a tanulmányozó képzeletét. Egy ilyen módszernek sem a titokzatossága, sem a lehetetlensége nem múlja felül a magzat fogantatásának, fejlődésének és gyermekként való megszületésének mai, általánosan ismert misztériumát – miközben a valódi metafizikai gondolkodás számára sokkal érthetőbb.

Most pedig térjünk át a *Purâna*-kban olvasható különös, és csak kevesek által megértett történetre, amely a „Verejték-szülöttekre" vonatkozik.

2. A szent bölcsességében és ájtatos önmegtartóztatásában kiváló jógi, Kandu végül felkelti az Istenek féltékenységét, akik a hindu szentírásokban véget nem érő viszályt folytatnak az aszkétákkal. Indra, az „Istenek királya"[VII/33] végül elküldi egyik női Asparas-át, hogy kísértse meg a bölcset. Nem rosszabb ez, mint amikor Jehovah elküldi Sárát, Ábrahám feleségét, hogy kísértse meg a fáraót. Tulajdonképpen ezeket az isteneket (és istent) – akik állandóan megpróbálják megzavarni az aszkétákat, és így elragadni tőlük megtartóztatásuk gyümölcsét – „kísértő démonoknak" kellene tekinteni, mint hogy a Rudra-kra, Kumâra-kra és Asura-kra alkalmaznák ezt a fogalmat, akiknek a nagy szentségét és szüzességét a Pantheon érzéki élvezeteket hajhászó istenei folyamatosan becsmérelték. De éppen az ellenkezőjét találjuk meg minden purânai allegóriában, mégpedig alapos ezoterikus megfontolásból.

Tehát az Istenek Királya, vagyis Indra elküldi Pramlochâ-t, egy gyönyörű Apsaras-t (nimfát), hogy elcsábítsa Kandu-t, és megzavarja vezeklését. Pramlochâ eléri gonosz célját, és az a „kilencszázhét év, hat hónap és három nap",[VII/34] amelyet Kandu-val eltölt, egyetlen napnak tűnik a bölcs szemében. Amikor ez a pszichológiai vagy hipnotikus állapot elmúlik, a Muni keserűen megátkozza azt a teremtményt, aki őt elcsábította, és így megzavarta ájtatosságában. „Menj, takarodj! – kiált fel – káprázat hitvány batyuja!" Pramlochâ pedig rémülten elrepül, és a fák leveleivel *törli le izzadságát testéről*, amint fölöttük elsuhan.

> A nimfa fáról-fára szállt, és amint a fák csúcsán levő napsütötte hajtásokkal leszárította tagjait, a gyermek, akit a Rishitől fogant, kiáradt bőrének pórusain izzadságcseppek formájában. A fák befogadták az élő harmatot, a szelek pedig összegyűjtötték egy tömegbe. „Ezt megérleltem a sugaraimmal – mondta Soma [a Hold] –, az pedig fokozatosan növekedett, amíg végül a fák csúcsain fennakadt párából létrejött a kedves leányzó, akit Mârishâ-nak neveztek el."[VII/35]

Nos, Kandu az első fajt jelenti. Ő a Pitri-k egyik fia, ezért „nincs elméje", erre vonatkozik az a célzás, hogy egy közel ezeréves időszakot képtelen megkülönböztetni egyetlen naptól. Ezért is lehetett olyan könnyen elcsábítani és megtéveszteni. Ez a történet a *Mózes Könyvében* szereplő Ádám-allegória egyik változata. Ádám az anyagból született képmás, amelybe az „Úristen" az „élet lélegzetét" leheli be, értelmet és ítélőképességet azonban nem. Ezek csak azután fejlődnek ki, amikor megkóstolta a Tudás Fájának gyümölcsét. Más szavakkal, amikor megszerezte az elme első csíráját, és beleültetik a manaszt, amelynek evilági aspektusa a porból lett földi, noha a legmagasabb képességei a szellemhez és az Isteni Lélekhez kapcsolják. Pramlochâ az árja Ádám hindu Lilith-je, Mârishâ pedig, a pórusaiból kiizzadt „verejték-szülött", aki az emberiség második faját szimbolizálja.

Bár a *Purâna*-kban Indra szerepel, de nem ő, hanem Kâma-deva, a szerelem és vágy istene küldi le Pramlochâ-t a Földre. A logika, ahogyan az ezoterikus tanítás is azt mutatja, hogy ennek így kell lennie. Kâma ugyanis az Apsaras-ok ura és királya, akiknek egyike Pramlochâ. Ezért, amikor a Pramlochâ-t megátkozó Kandu felkiált: „Elvégezted, amit az Istenek uralko-

---

[VII/33] A *Vishnu Purâna* legrégibb kéziratában, amely Dél-India egyik beavatottjának birtokában van, az isten nem Indra, hanem Kâma, a szerelem és vágy istene.

[VII/34] Ezeket az exoterikus számokat szándékosan adják meg kiforgatva és eltorzítva, mivel az eredeti szám az első és a második emberi faj között eltelt ciklus időtartamát jelenti. Bármit is mondanak az orientalisták, nincs egyetlen egy szó sem bármelyik *Purâna*-ban, aminek ne lenne különleges ezoterikus jelentése.

[VII/35] *Vishnu Purâna*, I. XV. Wilson, II. köt. 5. old. Hasonlítsuk össze az ír hagyományban ugyanezzel a legendával, amikor Vivien megkísérti Merlint (Tennyson).

dója rád bízott, menj!" – akkor azon az uralkodón Kâma-t kell értenie, nem pedig Indrát, akinek nincs hatalma az Apsaras-ok fölött. A *Rig Védában*[VII/36] ugyancsak Kâma személyesíti meg azt az érzést, ami a teremtésre ösztönöz. Ő volt az *első mozdulat*, amely teremtésre késztette az EGY-et annak a tisztán Absztrakt Princípiumból való megnyilvánulása után.

> Először a vágy ébredt fel BENNE, ami az elme ős-csírája volt, az értelmükkel kutató Bölcsek pedig rájöttek arra, hogy ez a vágy az a kötelék, amely az entitást a nem-entitással összeköti.

Az *Atharva Védában* az egyik himnusz Kâma-t a legfőbb Istenként és Teremtőként dicsőíti, ezt mondva:

> Kâma az elsőszülött. Nincs vele egyenrangú sem az istenek, sem az atyák [Pitri-k], sem az emberek között.

Az *Atharva Véda* Kâma-t Agnival azonosítja, de ennél az istennél magasabb szintre helyezi. A *Taittarîya Brahmana* szerint Kâma allegorikusan Dharma (erkölcsi-vallási kötelesség, kegyesség és igazságosság) és Shraddhâ (hit) fia. Máshol Kâma Brahmâ szívéből születik, ezért ő Âtmabhû, az „Önmagától-létező" és Aja, a „Nem-született". Annak, hogy ő küldi el Pramlochâ-t, mély filozófiai jelentése van. Ha Indra küldené, a történetnek nem volna értelme. Ahogyan a korai görög mitológiában Érosz a világ teremtéséhez kapcsolódott, és csak később vált a szexuális Cupido-vá, ugyanígy volt Kâma is eredeti védikus jellegében. A *Harivansha* teszi Lakshmî – aki Vénusz – fiává. Mint mondtuk, az allegória azt mutatja be, hogy a pszichikus elem fejleszti ki a fiziológiait, még Daksha – *a valódi fizikai ember őse* – születése előtt, aki pedig Mârishâ-tól születik meg, és akinek az ideje előtt az élőlényeket és embereket „akarattal, látással, érintéssel és jógával" teremtették, amint majd látni fogjuk.

Ez tehát a második, vagy a „Verejték-szülött" faj szaporodási módjára vonatkozó allegória. Ugyanez igaz a harmadik fajra is, egészen annak végső kifejlődéséig.

Mârishâ-t – Soma, a Hold erőfeszítéseinek eredményeként – feleségül veszik a Prachetas-ok, akik Brahmâ „Elme-szülte" fiainak alkotásai,[VII/37] és akik vele nemzik Daksha-t, a pátriárkát, aki egy korábbi Kalpában vagy életben szintén Brahmâ fia volt, teszik hozzá és magyarázzák a *Purâna*-k félrevezetésként, mégis az igazat mondva.

3. A korai harmadik faj tehát az „izzadság" cseppjeiből alakult ki, amik sok átváltozás után emberi testekké növekedtek. Ezt semmivel sem nehezebb elképzelni, vagy megérteni, mint a magzat növekedését egy észrevehetetlen csírából, majd további fejlődését gyermekké, végül egy erős, súlyos felnőtté. A Kommentárok szerint azonban a harmadik faj újra megváltoztatta a szaporodási módját. Arról beszélnek, hogy egy formáló erő áradt ki, ami átalakította az izzadságcseppeket nagyobb cseppekké, amelyek növekedtek, kiterjedtek, és ovális alakú testekké, hatalmas tojásokká váltak. Ezekben a tojásokban több évig érlelődött az emberi magzat. A *Purâna*-kban Mârishâ – Kandu, a bölcs leánya – feleségül megy a Prachetas-okhoz, és

---

[VII/36] X. 129.

[VII/37] A szöveg így szól: „A folytonosan meditáló Brahmâ-tól születtek az elme-alkotta utódok olyan formákkal és képességekkel, amik az ő testi természetéből eredtek, *testetöltött szellemek* voltak, akik Dhîmat (a tökéletesen bölcs istenség) végtagjaiból (Gâtra) jöttek létre." Mindezek a lények a Deva-sarga vagy isteni teremtés három tulajdonságának lakhelyei voltak, ez a teremtés azonban – ahogyan az ötszörös teremtés is – *világos érzékelés, visszatükröződés nélküli*, tompa természetű. „Mivel azonban ezek a lények *nem sokszorozták meg önmagukat*, Brahmâ más, magához hasonló elme-szülte fiakat is teremtett", név szerint a Brahmarshi-ket vagy Prajâpati-kat, akiknek száma tíz és hét volt. „Sanandana és a Vedha-k (Brahmâ) többi fia már korábban létrejött", de ahogyan máshol már bemutattuk, ők „*vágy és szenvedély nélküliek* voltak, a szent bölcsesség által inspirálva, a világtól elfordulva, utódokra nem vágyva". (*Vishnu Purâna*, X. VII. Wilson ford. I. köt, 100, 101.) Sanandana és a többi Kumâra voltak tehát azok az istenek, akik – miután visszautasították „az utódok teremtését" – az értelem nélküli emberekben kényszerültek testet ölteni. Az olvasónak meg kell bocsátania az elkerülhetetlen ismétléseket, mivel nagy mennyiségű tényt kell ismertetni.

Daksha anyjává válik. Nos, Daksha az első *emberszerű* Ősök apja, aki szintén ilyen módon született. Róla később történik említés. Az ember, a mikrokozmosz fejlődése analóg a világegyetem, a makrokozmosz fejlődésével. Fejlődése az utóbbi és az állati fejlődés között áll, amely számára ő jelenti a makrokozmoszt.

Ezt követően a harmadik faj:

4. Androgünné vagy hermafroditává válik. Az emberi szaporodás e folyamata talán megmagyarázza, hogy Platón *Lakomájában* Aristophanes miért írja le a régi faj természetét „androgünként", ahol minden egyén kerek volt, „hátuk és oldalaik *egy körben voltak*", „futási módjuk körmozgás volt… szörnyű erősek és ellenállóak voltak, telve rendkívüli becsvágygyal". Ezért, hogy meggyengítse őket, „Zeusz kettéosztotta őket [a harmadik gyökérfajban], Apolló [a Nap] pedig Zeusz irányítása alatt bezárta a bőrt".

A valaha Lemuriához tartozó Madagaszkár szigete lakóinak van egy hagyományuk az első emberről. Ő először evés nélkül élt, majd rászokott az evésre, és egy daganat jelent meg a lábán, ami falfakadt, és egy nő jött elő belőle, aki azután a fajuk anyja lett. Valóban, „a heterogenézisről és a partenogenézisről szóló tudomány megmutatja, hogy a terület még nyitott… A polipok… önmagukból hozzák létre leszármazottaikat, mint a fa az ágakat és rügyeket…" Miért lett volna így az ősi *emberi* polipnál? A nagyon érdekes stauridium polip váltakozva használja a sarjadzást és a nemi módszert a szaporodásnál. Bármilyen furcsának tűnik, hogy polipként egy száron növekszik, csírarügyeket hoz létre, amelyek végül medúzává fejlődnek. A medúza egyáltalán nem hasonlít a szülőjéhez, a stauridium-hoz. Nem is úgy szaporodik, hanem szexuális módon, és az ennek következtében létrejövő tojásokból ismét staudirium-ok jelennek meg. Ez a meglepő jelenség könnyebbé teheti sokak számára annak megértését, hogy ki lehet olyan formát fejleszteni, amely egyáltalában nem hasonlít közvetlen elődeihez, mint például a *hermafrodita* szülőktől származó *szexuális* lemuriaiak. Kétségbevonhatatlan az is, hogy az *emberi* testet öltések esetében – akár faji, akár egyéni – karma törvénye hatálytalanítja szolgájának, az öröklődésnek alárendelt irányultságot.

A 27. slokára vonatkozó, korábban idézett Kommentárban az utolsó mondat jelentését, vagyis azt, hogy a negyedik faj tagjai Padmapâni gyermekei voltak, talán megmagyarázza az *Esoteric Buddhism* sugalmazójának egyik levele:

Az emberiség többsége a negyedik gyökérfaj hetedik alfajához tartozik – tehát a fent említett kínaiak, azok elágazásai és oldalhajtásai (malájok, mongolok, tibetiek, magyarok, finnek, sőt még az eszkimók is mindnyájan ennek az utolsó elágazásnak a maradványai).

Padmapâni, vagy szanszkritül Avalokiteshvara, tibetiül pedig Chenresi. Nos, Avalokiteshvara a legmagasabb aspektusában és az isteni régiókban a nagy Logosz. A megnyilvánult síkon viszont ő is, Daksha-hoz hasonlóan, az emberek (szellemi értelemben vett) őse. Padmapâni-Avalokiteshvara-t *ezoterikusan* Bodhisattva-nak (vagy Dhyân Chohan-nak) nevezi Chenresi Vanchug, „a hatalmas és mindenlátó". Jelenleg őt tekintik általánosságban Ázsia és különösen Tibet legnagyobb védelmezőjének. Azt tartják, hogy ez az égi lény korszakról-korszakra emberi formában nyilvánítja meg magát, hogy szent életre vezesse a tibetieket és a lámákat, és hogy megóvja a világban tartózkodó a nagy arhatokat. Egy népszerű legenda szerint valahányszor kezd kihalni emberek hite, Padnapâni Chenresi, a „Lótusz-vivő" egy ragyogó fénysugarat bocsát ki, és azonnal testet ölt a két nagy láma – a dalai és a teshu láma – egyikében. Úgy hiszik, hogy végül Tibetben fog testet ölteni a „Legtökéletesebb Buddhaként" India helyett, ahol az elődei, a nagy Rishik és Manuk megjelentek fajunk kezdeténél, de többet már nem jelennek meg. A Dhyânî Chenresi-nek még az exoterikus megjelenítése is az ezoterikus tanításra emlékeztet. Daksha-hoz hasonlóan ő is nyilvánvalóan minden korábbi faj szintézise és a harmadik – az első teljes – fajt követő valamennyi *emberi* faj őse. Ezért úgy ábrázolják, mint a *négy* ősi faj *betetőzését tizenegy-arcú* formájában. Ez egy négy vízszintes sorba tagolt oszlop, minden sorban három-három különböző színezetű arc vagy fej látható,

ahol minden egyes fajra a három jellemző arc a faj három alapvető fiziológiai átváltozásának felel meg. Az első sor fehér (holdszínű), a második sárga, a harmadik vörösesbarna, a negyedik sor, amelyben csak két arc van, a harmadik helye üresen maradt, utalásként az atlantisziak idő előtti végére, a két arc barnás fekete. Padmapâni (Daksha) az oszlop tetején ül, ő képezi a csúcsot. Ezzel kapcsolatban nézzük meg a 39. slokát. A Dhyân Chohan-t négy karral ábrázolják, ez egy újabb utalás a négy fajra. Két karját keresztbe fonja, a harmadik keze egy lótuszt tart – Padmapâni, a „Lótusz-vivő", a virág pedig a nemzést szimbolizálja –, míg a negyedik egy kígyót tart, a hatalmában lévő Bölcsesség jelképét. Nyakában egy rózsakoszorú van, a fején a víz jele: ♒ – anyag, vízözön –, homlokán a harmadik szem, Shiva szeme, a szellemi látás szeme. A neve „Védelmező" (Tibeté), az „Emberiség Megváltója". Más alkalmakkor, amikor csak két karja van, ott ő Chenresi a Dhyânî, és Boddhiszattva, Chakna Padma Karpo, „aki egy fehér lótuszt tart". Egy másik neve Chantong, „az ezerszemű", ilyenkor ezer karja és ezer keze van, minden tenyerében ott van egy Bölcsességszem, ezek a karok pedig sugarak erdejeként áradnak ki testéből. Egy másik szanszkrit neve Lokapati vagy Lokanâtha, „a Világ Ura", tibetiül pedig Jingten Gonpo, „Védelmező és Megváltó" a gonosz minden fajtája ellen.[VII/38]

Padmapâni azonban csak az avatatlanok számára a „Lótusz-vivő" szimbolikusan, ezoterikusan a kalpák fenntartóját jelenti. Az utolsó kalpa neve Pâdma, és Brahmâ életének felét jelképezi. Bár ez valójában egy kisebb kalpa, mégis Mahâ-nak, „nagynak" nevezik, mert magába foglalja azt a kort, amelyben Brahmâ előugrott egy lótuszból. Elméletileg a kalpák végtelenek, gyakorlatilag azonban többszörösen felosztják azokat térben és időben, és mindegyik felosztásnak – egészen a legkisebbig – megvan a saját Dhyânî-ja pártfogóként vagy uralkodóként. Padmapâni (Avalokiteshvara) Kínában női aspektusában Kwan-Yin-né válik, „aki tetszése szerint bármilyen formát magára ölt, hogy megmentse az emberiséget". E Dhyânî-k megfelelő „születésnapjain" a csillagképek asztrológiai aspektusának ismerete – beleértve Amitabha-ét, (a kínai A-mi-to Fo-ét) ami például a második hónap 19. napján, a tizenegyedik hónap 17. napján és a harmadik hónap 6. napján,[VII/39] stb. van –, az okkultista számára a legnagyobb lehetőséget biztosítja, hogy végrehajthassa azt, amit „mágikus" cselekedeteknek neveznek. Bizonyos csillagképek sugarába beállított *mágikus* tükörben megláthatja bárkinek a jövőjét annak minden elkövetkező eseményével együtt. De vigyázzunk, az érem másik oldala: BOSZORKÁNYSÁG.

VIII. STANZA: AZ EMLŐSÁLLATOK FEJLŐDÉSE, AZ ELSŐ BUKÁS

28. Hogyan jöttek létre az első emlősök? 29. Egy majdnem darwini fejlődés. 30. Az állatok teste megszilárdul. 31. Szétválásuk nemekre. 32. Az elmenélküli emberek első bűne.

28. AZ ELSŐ ÁLLATOKAT[VIII/1] A VEREJTÉKCSEPPEKBŐL, AZ ANYAG MARADVÁNYAIBÓL, AZ ELŐZŐ KERÉK[VIII/2] EMBEREINEK ÉS ÁLLATAINAK HOLTTESTEIBŐL ÉS FELKAVART PORBÓL TEREMTETTÉK.

Az okkult tanítás azt tartja, hogy ebben a körben a fejlődés később hozta létre az emlősöket, mint az embert. A fejlődés ciklusokban halad előre. A hét kör nagy manvantarai ciklusa, amely az első körben az ásványi, növényi és állati fejlődéssel kezdődik, a negyedik kör első

[VII/38] Hasonlítsuk össze: Schlagintweit: *Buddhism in Tibet,* 88-90. old.
[VII/39] Lásd: Edkins: *Chinese Buddhism,* 208. oldal.
[VIII/1] Ebben a körben.
[VIII/2] Az előző, harmadik kör.

felének befejeződésekor, a negyedik faj közepén a leszálló íven hirtelen megáll a fejlődés munkájában. Ezt a középső pontot földünkön – a negyedik és legalsó bolygón – a jelenlegi körben értük el. Mivel pedig a monád az A bolygón történt első „fémtelenedése" után keresztülhaladt az ásványi, növényi és állati világokon az anyag három halmazállapotának minden fokozatában, kivéve a harmadik, vagyis a szilárd halmazállapot legutolsó fokát, amelyet csak „a fejlődés felezőpontjánál" ért el, nyilvánvalóan logikus és természetes, hogy a negyedik kör kezdetén, a D bolygón elsőnek az embernek kellett megjelennie, és az is, hogy testének a tárgyiasultsággal összeegyeztethető legfinomabb anyagból kell állnia. Még világosabban megfogalmazva: ha a monád inkarnációinak ciklusát a leszálló íven levő három tárgyiasult birodalmon keresztül kezdi el, akkor az is szükségszerű, hogy a bolygó felemelkedő ívére emberként kell belépnie. A leszálló íven a szellemi az, ami fokozatosan átalakul anyagivá. A fordulópontnál a szellem és az anyag egyensúlyba kerül az emberben. A felemelkedő íven a szellem lassan újból érvényesül a fizikai, vagyis az anyag rovására úgy, hogy a hetedik kör hetedik fajának végeztével a monád olyan függetlenné válik az anyagtól és annak minden sajátosságától, mint kezdetben volt, de megszerezte a minden személyes életének gyümölcseként a tapasztalatot és bölcsességet, annak kísértései és gonoszságai nélkül.

Ugyanezt a fejlődési rendet megtaláljuk a *Mózes Könyve* első és második fejezetében is, ha azt helyes ezoterikus értelmében olvassuk. Az I. fejezet ugyanis az első három kör történelmét tartalmazza, valamint a negyedik kör első három fajának történelmét egészen addig az pillanatig, amikor a Bölcsesség Elohim-je tudatos életre kelti az embert. Az I. fejezetben az állatoknak, a bálnáknak és a levegő madarainak teremtése az androgün Ádámé előtt történik.[VIII/3] A II. fejezetben a (nem nélküli) Ádám jelenik meg először, és az állatok csak utána következnek. A *Mózes Könyve* II. fejezetében még az első két fajra és a harmadik faj első felére jellemző öntudatlanság és értelmi tompaság állapota is szimbolikusan megjelenik *Ádám mély álmában*. Az értelmi tétlenségnek ez az álomtalan alvása, a lélek és az elme szendergése az, amit az „alvás" jelent, egyáltalán nem – ahogyan a nagy tudású francia elméleti szakember, M. Naudin képzeli – a nemek szétválásának fiziológiai folyamatát.

A fejlődés folyamatával és rendjével kapcsolatban mind a *Purâna*-k, mind a kaldeai és egyiptomi töredékek, valamint a kínai tradíciók is megegyeznek a Titkos Tanítással. Ezekben megtaláljuk szinte valamennyi tanításunk megerősítését, például a harmadik faj tojással való szaporodási módjával kapcsolatos állítást, sőt, még történik utalás az első emlős formák egy kevésbé törvényes nemzési módjára is. A Kommentár ezt mondja: „*Hatalmasak, átlátszók, némák és iszonyatosak voltak*." Ezzel kapcsolatban tanulmányozásra ajánljuk a sok Rishi és különböző utódaik történeteit. Pulastya valamennyi kígyó és nâga apja – egy tojásról szaporodó fészekalja, Kashyapa pedig feleségén, Tâmrâ-n keresztül Garuda-nak, a tollas faj királyának és a madaraknak az ősapja, míg másik felesége, Surabhi által ő volt a tehenek, bölények, stb. nemzője.

A Titkos Tanításban az első nâga-k – a kígyóknál bölcsebb lények – „az Akarat és Jóga Fiai", akik még a nemek teljes szétválása előtt születtek, és az embert hordozó tojásokban[VIII/4]

[VIII/3] Ez allegorikus utalás az állatöv „Szent Állataira" és egyéb égitestekre. Egyes kabbalisták az állatok ősalakjait látják bennük.

[VIII/4] *Hesiodos* könyvében Zeusz az emberek e harmadik faját kőrisfából teremti. A *Popol Vuh*-ban az emberek harmadik fajának teremtése a Tzita-fából, és a Sibac-nak nevezett nád beléből történik. De az Artufák vagy beavatási barlangok misztikus nyelvén a Sibac „tojást" jelent. 1812-bent Don Baptista Pino ezt írta Cortes-nek egy jelentésében: „Minden pueblónak megvannak a maga Artufái – így hívják a bennszülöttek azokat a földalatti helyiségeket, amelyekbe csak egy ajtó vezet, és ahol (titokban) összeülnek… Ezek kifürkészhetetlen templomok… és az ajtajuk mindig zárva van a spanyolok előtt. … A Napot és a Holdat imádják… a tüzet és a nagy *Kígyót* (a teremtő erőt), amelynek tojásait Sibac-nak hívják.

fejlődtek ki, amelyet a korai harmadik faj[VIII/5] „Szent Bölcseinek ereje (Kriyâshakti) hozott létre”.

„Bennük öltöttek testet a három [felső] világ Urai, a Rudra-k különböző osztályai, akik a Tushita-k voltak, akik a Jaya-k voltak, akik az Âditya-k”. Mert – ahogyan Parâshara magyarázza: „Száz elnevezésük van a mérhetetlenül hatalmas Rudra-knak”.

A Bölcsesség Kígyóinak, az ősi nâgáknak néhány leszármazottja népesítette be Amerikát, amikor ez a kontinens a hatalmas Atlantisz fénykorában felemelkedett. Amerika ugyanis a Jambu-dvîpa, nem pedig a Bhârata-varsha Pâtâla-ja vagy ellentéte. Különben honnan erednének azok a hagyományok és legendák – az utóbbiak pedig, ahogyan Augustin Thierry mondja, *mindig igazabbak, mint a történelem* –, sőt bizonyos „varázslók” és papok neveinek azonossága, akik a mai napig léteznek Mexikóban? Mondanunk kell majd még valamit a nargálokról és a nagálokról, valamint a nagalizmusról, amelyet a misszionáriusok „ördögimádásnak” neveztek.

Szinte minden *Purâna*-ban ismertetik „Daksha áldozatának” történetét, közülük a legrégibb leírás a *Vâyu Purâna*-ban található meg. Noha allegorikus, mégis több jelentést és biológiai kinyilatkoztatást talál benne egy természettudós, mint azokban az ältudományos bolondos ötletekben, amelyeket tudományos elméleteknek és hipotéziseknek tekintenek.

Daksha, akit a Fő Ősnek tartanak, a „mesében” egyben a *fizikai ember* teremtője is, aki az istenek és a raumák közötti általános küzdelemben elveszti fejét a testéről. Mivel ezt a fejet tűzben elégetik, helyébe egy *kos fejét* teszik a *Skanda Purâna* Kâshi Khanda-ja szerint. A kosfej a szarvakkal mindig is a teremtő erő és a szaporodási képesség szimbóluma, és ezek fallikus jelképek. Ahogyan már bemutattuk, Daksha az, aki megnyitja azt a korszakot, amelyben az emberek szexuális közösüléssel szaporodnak. A szaporodásnak ez a módja azonban nem hirtelen bukkant fel, ahogyan gondolnánk, hanem hosszú korszakokra volt szükség, amíg ez vált az egyedüli „természetes” móddá. Ezért az Isteneknek áldozó Daksha úgy jelenik meg, mint akit megzavar Shiva, a *Pusztító* Istenség, a *megszemélyesített Fejlődés és Haladás*, aki ugyanakkor az *Újjáalkotó* is. Ő az, aki elpusztítja a dolgokat az egyik formájukban, de újra életre kelti azokat egy másik, tökéletesebb típusban. Shiva-Rudra megteremti a rettenetes Vîrabhadra-t, az „ezerfejű, ezerkarú” szörnyet, aki a lélegzetéből születik, és megbízza, hogy rombolja szét a Daksha által készített áldozatot. Ekkor Virabhadra „a szellemek (az éterikus emberek) régiójában lakozva… *bőrének pórusaiból* (romakûpa-k) megteremti a hatalmas raumákat”.[VIII/6] Nos, bármennyire is mitikus ez az allegória, a *Mahâbhârata*-ban[VIII/7] – amely éppen annyira történelem, mint az *Iliász* – azt találjuk, hogy a raumák és más fajok ugyanilyen módon keletkeztek a romakûpákból, a haj- vagy bőrpórusokból. Daksha „áldozatának” ez az allegorikus leírása tele van jelentőséggel a Titkos Tanítás tanulmányozói számára, akik tudnak a „verejték-szülöttekről”.

A *Vâju Purâna*-ban, Daksha áldozatának leírásában még hozzáteszik, hogy mindez olyan teremtmények jelenlétében történt, amelyek *tojásból születtek*, gőzből, sarjadzásból, bőrpórusokból jöttek elő, és csak a legutolsók születtek méhből.[VIII/8]

[VIII/5] *Ezoterikusan* jelentős különbség van a Sarpa és a Nâga szavak között, noha mindkettőt megkülönböztetés nélkül használják. A sarpa, serpent a *strip,* csúszni szótőből származik, lásd a latin *serp-o*, és őket Ahi-nak is hívták a *hâ,* elhagyni szótőből. „A sarpák Brahmâ hajából keletkeztek úgy, hogy amikor Brahmâ meglátta a Yaksha-kat, akiket ő teremtett szörnyű kinézetűnek, ijedtében a haja leesett a fejéről, és minden hajszála egy kígyóvá változott. Ezeket nevezték „sarpának, mert csúsztak és Ahi-nak, mert lehulltak a fejről”. (Wilson I. köt. 83. old.) A nâgák viszont az allegóriákban, függetlenül a kígyófarkuktól, nem csúsznak, hanem járni, futni és harcolni is tudnak.

[VIII/6] Wilson ezt a szót „félisteneknek” fordította (*Vishnu Purâna*, I. köt. 130. old.); de a raumák egyszerűen csak egy faj, egy törzs.

[VIII/7] XII, 10, 308.

[VIII/8] Wilson, *ugyanott,* 123. old.

Daksha a korai harmadik fajt jelképezi, amely szent és tiszta volt, de hiányzott belőle az egyéni Én, és csupán passzív képességekkel rendelkezett. Brahmâ ezért (az exoterikus szövegekben) megparancsolja neki, hogy teremtsen. Ekkor Daksha a parancsnak engedelmeskedve megteremti az „alsó és a felső" (Avara és Vara) utódokat (Putra-kat), a *kétlábúakat* és a *négylábúakat,* majd *akaratával* létrehozza a nőnemű lényeket, az isteneket, a Daitya-kat (a negyedik faj óriásait), a kígyó-isteneket, az állatokat, a szarvasmarhákat és a Dânava-kat (Titánok és Démon-mágusok) és egyéb lényeket.

Ettől az időszaktól kezdve *az élő lények szexuális érintkezéssel szaporodtak. Daksha ideje előtt a szaporodás különböző módokon történt: akarattal,* látással, érintéssel és az áhítatos bölcsek, a jámbor szentek vallásos vezeklésének következtében.[VIII/9]

Most pedig az egyszerű zoológiai tanítás következik.

29. A CSÚSZÓ-MÁSZÓKON KÍVÜL TEREMTETTEK CSONTOS ÁLLATOKAT, TENGERI SÁRKÁNYOKAT ÉS REPÜLŐ SARPA-KAT.[VIII/10] A FÖLDÖN CSÚSZÓK SZÁRNYAKAT KAPTAK. A HOSSZÚNYAKÚ VÍZLAKÓK A LEVEGŐ MADARAINAK ŐSEIVÉ VÁLTAK.

Ez egy olyan pont, amelyben tanításaink és a modern biológiai elméletek tökéletesen megegyeznek. Még a leginkább bigottak számára is nyilvánvaló, hogy a hiányzó láncszemek alkották az átmenet folyamatát a hüllők és a madarak között, különösen a Vogt által ismertetett ornithoscelidae, hesperornis és archaeopteryx fajok esetében.

30. A HARMADIK[VIII/11] ALATT A CSONTNÉLKÜLI ÁLLATOK NÖVEKEDTEK ÉS MEGVÁLTOZTAK; CSONTOS ÁLLATOKKÁ VÁLTAK, CHHÂYÂ-JUK[VIII/12] MEGSZILÁRDULT.

A gerincesek, majd az emlősök következtek. Ezt megelőzően az állatok – az emberekhez hasonlóan – éterikus ős-szervezetűek voltak.

31. ELŐSZÖR AZ ÁLLATOK VÁLTAK KETTÉ.[VIII/13] ELKEZDTEK SZAPORODNI. A KETTŐS EMBER[VIII/14] SZINTÉN KETTÉVÁLT. AZT MONDTA:[VIII/15] „LEGYÜNK MI IS OLYANOK, MINT ŐK, EGYESÜLJÜNK ÉS HOZZUNK LÉTRE TEREMTMÉNYEKET". ÉS ÚGY TETTEK…

32. AZOK, AKIKBEN NEM VOLT SZIKRA,[VIII/16] HATALMAS NŐSTÉNYÁLLATOKAT VETTEK MAGUKHOZ. EZEKKEL NÉMA FAJOKAT NEMZETTEK. ŐK MAGUK[VIII/17] IS NÉMÁK VOLTAK. DE NYELVÜK FELOLDÓDOTT.[VIII/18] IVADÉKAIK NYELVE NÉMA MARADT. SZÖRNYETEGEKET NEMZETTEK. HAJLOTT HÁTÚ, NÉGY LÁBON JÁRÓ, VÖRÖS SZŐRREL BORÍTOTT SZÖRNYETEGEKET NEMZETTEK.[VIII/19] NÉMA FAJT, HOGY SZÉGYENÜKET NE MONDHASSÁK EL.[VIII/20]

[VIII/9] *Ugyanott,* II. 10.
[VIII/10] Kígyókat.
[VIII/11] Faj.
[VIII/12] Is.
[VIII/13] Hímre és nősténye.
[VIII/14] Azután.
[VIII/15] Az ember.
[VIII/16] A „szűkfejűek". Lásd a 24. slokát.
[VIII/17] A „szűkfejűek".
[VIII/18] Lásd a 36. sloka magyarázatát.
[VIII/19] Ezek az állatok vagy szörnyek nem az emberszabású vagy másfajta majmok, hanem éppen az, amit az antropológusok a „hiányzó láncszemnek", a primitív alsórendű embernek nevezhetnek.

A korábbi hermafrodita emlősök és a később bekövetkező nemekre való szétválás ténye ma már vitán felül áll, még a biológia szempontjából is. Ahogyan Oscar Schmidt professzor, a köztudomásúan darwinista mondja:

> A használat és a nem-használat, kombinálva a kiválasztással megvilágítja[?] a *nemek szétválását*, valamint a csökevényes nemi szervek egyébként teljesen érthetetlen létezését. Különösen a gerinceseknél *mindkét nem a másik nemre jellemző nemi szervek olyan határozott nyomaival rendelkezik*, hogy még az antik világ is feltételezte a hermafroditaságot, mint az emberiség természetes ősi állapotát… Figyelemre méltó, milyen makacsul öröklődnek a nemi szervek e csökevényei. Az emlősök osztályában a tényleges hermafroditaság eddig nem ismert, bár azt, hogy fejlődésük egész időszaka alatt mióta hurcolják magukkal ezeket az *ismeretlen őseiktől eredő* maradványokat, senki nem tudhatja.[VIII/21]

„Először az állatok váltak ketté" – mondja a 31. sloka. Ne felejtsük el, hogy abban az időszakban az emberek még fiziológiailag is különböztek a mai embertől, amely már túljutott az ötödik faj felező-pontján. Nem közölték velünk, hogy milyenek voltak ezek a „hatalmas nőstényállatok", de bizonyára annyira különböztek a ma általunk ismert állatoktól, mint amennyire az akkori „emberek" a mai emberektől.

Ez volt néhány akkor létező és alacsonyabb rendű fajnak az első fizikai „anyagba bukása". Emlékezzünk a 24. slokára. A „Bölcsesség Fiai" elzavarták a korai *harmadik* fajt, vagyis a fejletleneket, és csak a *késői* harmadik fajban öltöttek benne testet, megadva ezáltal nekik az értelmet. Így tehát az értelmetlen vagy „értelem nélküli" fajok bűne – amelyek nem rendelkeztek „szikrával", és beszámíthatatlanok voltak – azokra hullt, akik nem akartak eleget tenni karmikus kötelességüknek.

Mik lehetnek az ellenvetések az eddig elmondottakkal szemben?

Az okkultizmus tehát elutasítja azt az elképzelést, hogy a természet az embert a majomtól, vagy akár mindkettő közös őséből fejlesztette ki. Sőt, éppen ellenkezőleg, az emberszabású majmok legnagyobb részét a korai atlantiszi korszak harmadik emberfajához vezeti vissza. Mivel ezt az állítást könyvünkben máshol is képviselni és védelmezni fogjuk, e helyen csupán néhány szóban foglalkozunk vele. A nagyobb világosság kedvéért azonban néhány szóban elismételjük azt, amit az I. kötetben a VI. Stanzával kapcsolatban mondtunk.

Tanításaink azt mutatják, hogy amíg teljesen helytálló azt mondani, hogy a természet egykor az emberi asztrális forma köré egy *majomszerű külső* alakot formált meg, az is ugyanolyan helytálló, hogy ez az alak éppoly kevéssé volt a „hiányzó láncszem", mint amennyire az asztrális formát eltakaró számos egyéb burok sem voltak az, amelyeket ezek a természet valamennyi birodalmában történő természetes fejlődésük folyamán felöltöttek. Ez a hosszú fejlődés pedig – ahogyan már bemutattuk – nem is e negyedik körhöz tartozó bolygón ment végbe, hanem az első, második és a harmadik kör folyamán, amikor az ember sorban „kő, növény és állat" volt, amíg azzá vált, ami a jelenlegi emberiség első gyökérfajában volt. A fejlődés tényleges folyamata eltér a darwini rendszertől, a két rendszer összeegyeztethetetlen, hacsak a darwinisták meg nem válnak a „természetes kiválasztódás" és más hasonló dogmáktól. Valóban, Haeckel moneronja és a Manu Sarîsripa-ja között egy áthidalhatatlan szakadék húzódik a Jîva formájában, mert az „emberi" monád, akár „fémtelenedve" a kő atomjában, akár „növénytelenedve" a növényben, akár „állattalanodva" az állatban, mindvégig isteni, ennélfogva *emberi* monád is. Csak akkor szűnik meg emberi lenni, amikor *abszolút istenivé* válik. Az „ásványi", „növényi" és „állati" *monád* fogalmak csupán felszínes megkülönböztetésre szol-

---

[VIII/20] Az állati eredetük szégyenét, amit a modern tudósok kihangsúlyoznának, ha tudnának róla.

[VIII/21] *The Doctrine of Descent and Darwinism*, 186, 187. old. Az „ismeretlen ősök" az *ősi* asztrális prototípusok.

gálnak, nem létezik olyan monád (Jîva), ami nem isteni, következésképpen már volt emberi, vagy azzá kell válnia a jövőben. Az utóbbi fogalom értelmetlen marad, hacsak ezt a különbséget jól meg nem értjük. A monád egyetlen csepp abból a partnélküli óceánból, amely az őseredeti elkülönülés síkján túl, vagy pontosabban azon *belül* van. Magasabb állapotában *isteni*, alacsonyabb állapotában *emberi* – a „magasabb" és az „alacsonyabb" jelzőket jobb szavak híján használtuk –, de mindvégig monád marad, bármilyen körülmények vagy külső formák közé kerül, a nirvánai állapotot kivéve. Ahogyan a Logosz visszatükrözi az Univerzumot az Isteni Elmében, és a megnyilvánult Univerzum visszatükröződik minden egyes monádjában – ahogy Leibnitz mondja egy keleti tanítást ismételve –, úgy kell a monádnak testet öltéseinek ciklusa során visszatükröződnie minden birodalom valamennyi *alap-formájában*. Ezért mondják helyesen a kabbalisták, hogy az „ember kővé, növénnyé, állattá, emberré, szellemmé, végül Istenné válik", így fejezi be a ciklusát vagy körforgását, és tér vissza ahhoz a ponthoz, ahonnan *égi emberként* elindult. De az „ember" az Isteni Monádot jelentette, nem pedig a gondolkodó entitást és még kevésbé annak fizikai testét. A tudósok most megpróbálják nyomon követni a halhatatlan lelket – miközben létezését elutasítják – állati formák sorozatán keresztül a legalacsonyabbtól kezdve a legmagasabb rendűkig, pedig valójában az egész jelenlegi állatvilág azoknak az ősi szörnyeknek a leszármazottja, amikről a Stanzák beszélnek. Az állatok – a csúszómászók és a vízi állatok, amelyek ebben a negyedik körben megelőzték az embert, ahogyan a harmadik faj kortársai is, továbbá a harmadik és negyedik fajnál későbbi emlősök – valamennyien akár közvetlenül, akár közvetve *fizikailag* az emberi kölcsönhatások termékei. Helyes az a megállapítás, hogy e Manvantara embere, vagyis a három előző köré áthaladt a természet valamennyi birodalmán. Volt már „kő, növény, állat". Viszont (*a*) ezek a kövek, növények és állatok a negyedik körbeliek prototípusai, fátyolszerű megjelenési formái voltak, és (*b*) még a negyedik kör elején is a jelenlegi kövek, növények és állatok pusztán asztrális árnyékok voltak, okkultista kifejezéssel élve. Végül pedig sem az embereknek, sem az állatoknak, sem a növényeknek nem olyan volt a formájuk és fajtájuk, mint amilyenekké később váltak. Így a negyedik kör állati birodalma alsóbbrendű lényeinek asztrális prototípusai, amelyek *megelőzték* az emberek chhâyâ-it, csupán azoknak a még éterikusabb formáknak vagy modelleknek a megszilárdult, de még mindig nagyon éterikus *burkai* voltak, amelyek a harmadik kör végén a D bolygón keletkeztek, ahogy ezt az *Esoteric Buddhism* mondja. Ezek „az anyag maradványaiból, az előző kerék – vagyis a *harmadik* kör – embereinek és [egyéb *kihalt*] állatainak holttesteiből jöttek létre" – ahogyan ezt a 28. sloka mondja. Így tehát, miközben Földünk ezen életciklusának kezdetén az asztrális embert megelőző, nehezen meghatározható „állatok" a harmadik kör emberének úgymond leszármazottai voltak, a jelenlegi kör emlősei viszont nagymértékben megint csak az embernek köszönhetik létezésüket. Sőt, a jelenlegi emberszabású majom „őse" az akkor még értelem nélküli *ember* közvetlen teremtménye, aki emberi méltóságát meggyalázva fizikailag leereszkedett egy állat szintjére.

A fentiek megmagyaráznak néhány, az antropológusok által felhozott állítólagos fiziológiai bizonyítékot, amelyek az ember állati eredetének bemutatására szolgálnak.

Az a pont, amire az evolucionisták a legnagyobb hangsúlyt helyezik az, hogy „az embrió története a faj történetének rövid összegezése". Továbbá, hogy:

> Minden szervezet a tojásban történő fejlődése során átmegy a formák sorozatán, amelyeken ősei hasonló sorrendben átmentek a Föld történetének hosszú folyamán.[VIII/22] Az embrió története-

[VIII/22] „Az embriológia tudománya nagyon erős érvet hoz fel a variációs tulajdonság mellett. Az anyaméhben lévő ember… nem egy egyszerű sejt-e, nem egy növény-e három vagy négy levélkével, nem egy ebihal-e kopoltyúkkal, nem egy farokkal rendelkező emlős-e, és végül nem egy kétlábú főemlős-e [?]? Az embrionális fejlődésben szinte lehetetlen nem észrevenni az egész organikus sorozat gyors áttekintését, pontos összegezését." (Lefevre: *Philosophy*, 484. old.)

Az említett összegezés azonban csak az emberben, a mikrokozmoszban felhalmozott *típuskészlet* ténye. Ezzel az egyszerű magyarázattal válaszolhatunk minden olyan ellenvetésre, mint a magzatnál megjelenő csökevé-

te… kicsiben leképezi a faj történetét. *Ez az elképzelés jelenti alapvető, biogenetikus törvényünk lényegét, amelyet az organikus fejlődés alapvető törvényének tanulmányozásánál a fő helyre kell állítanunk.*[VIII/23]

Ezt a modern elméletet tényként ismerték, és sokkal filozofikusabban fejezték ki a legősibb idők bölcsei és okkultistái. Összehasonlításként idézünk egy részt az *Isis Unveiled*-ből. A kérdés az volt, hogy a fiziológusok minden nagy tudásuk mellett miért képtelenek megmagyarázni a fejlődési rendellenességek jelenségeit?

Bármely anatómus, aki az embrió fejlődését és növekedését… „különleges tanulmányozás tárgyává" tette, jelentős szellemi munka nélkül meg tudja mondani, amit a mindennapi tapasztalat és saját szemének tanúbizonysága mutat, hogy egy bizonyos időszakig az emberi embrió egy fiatal békaféle, a petéből kikelő ebihal pontos másolata. De eddig még egyetlen fiziológusnak vagy anatómusnak sem jutott eszébe, hogy az emberi lény fejlődésére – csíraként történő fizikai megjelenésének első percétől kezdve végső formájáig és megszületéséig – a metempszichózis* pithagoraszi ezoterikus tanítását alkalmazza, amelyet teljesen helytelenül értelmeznek bírálói. A kabbalista axióma: „A kő növénnyé, a növény állattá, az állat emberré válik", stb. jelentését már említettük egy másik helyen az ember spirituális és fizikai fejlődésével kapcsolatban itt a Földön. Most még néhány újabb megjegyzéssel próbáljuk világosabbá tenni ezt a kérdést.

Mi a leendő ember első, primitív formája? Egy mag, egy testecske, mondják egyes fiziológusok; egy molekula, egy pete a petében, mondják mások. Ha elemezhetnénk – mikroszkóppal vagy másként – mire számítanánk, milyen összetételt találnánk? Analógiát használva azt kell mondanunk, hogy a vérkeringés által a csíráztató helyen lerakott szervetlen anyagrészecske, és a vele egyesülő szerves anyag. Más szóval, a jövendő embernek ez a mérhetetlen kicsiny magja ugyanolyan elemekből áll, mint egy kő – tehát ugyanolyan elemekből, mint a Föld, amelyet az ember lakóhelyéül jelöltek ki. A kabbalisták Mózest tekintélyként idézik azon megjegyzéssel kapcsolatban, hogy egy élőlény teremtéséhez föld és víz szükséges, így mondhatjuk azt, hogy az ember először egy kőként jelenik meg.

Az emberi pete három vagy négy hét után növényszerű formát ölt, az egyik vége gömbszerűvé válik, a másik pedig elvékonyodóvá, mint egy répa. Felboncolva kiderül, hogy egy hagymához hasonlóan nagyon finom lemezekből vagy burkokból áll, amelyek folyadékot zárnak körül. A lemezek az alsó végén összefutnak, és az embrió ezen a gyökércsúcson függ, majdnem úgy, mint egy gyümölcs a szárán. A kő „metempszichózissal" átváltozott egy növénnyé. Ekkor az embrionális teremtmény elkezd ágakat kihajtani belülről kifelé, a végtagjait, és kifejlődnek az arcvonások. A szemek két fekete pontként jelennek meg, a fül, az orr, a száj először csak horpadások, mint az ananász pontjai, mielőtt elkezdenének kidomborodni. Az embrió egy állatszerű magzattá – ebihal alakúvá – fejlődik, mint egy kétéltű csúszómászó, amely vízben él, és abból táplálkozik. A monádja még nem vált sem emberivé, sem halhatatlanná, mert ez – ahogyan a kabbalisták mondják – csak a „negyedik órában" történik meg. Lépésről lépésre a magzat felölti az emberi lény jellegzetességeit, a halhatatlan lélegzet első rebbenése áthalad lényén, a magzat megmozdul… és az isteni esszencia megtelepedik a csecsemő testében, amelyben annak fizikai haláláig – az ember szellemmé válásáig – tartózkodni fog.

A kilenchónapos kialakulás e misztikus folyamatát a kabbalisták a „fejlődés egyéni ciklusa" beteljesedésének nevezik. Ahogyan a magzat fejlődik a női méh *magzatvizében*, ugyanúgy csíráznak ki a bolygók az Egyetemes Éterben, vagy asztrális fluidumban, az Univerzum méhében. Ezek a kozmikus gyermekek, akárcsak apró lakóik, először csak magvak, azután peték, majd fokozatosan megérnek, és most már ők válnak anyává, kifejlesztik az ásványi, növényi, állati és emberi formákat. A központtól a peremig, az alig észrevehető hólyagocskától a kozmosz elkép-

---

nyes farok, amelyet Haeckel és Darwin diadalmasan fitogtatnak a majom-ős elmélet támogatására. Arra is rámutathatunk még, hogy az általános evolúciós alapelvek nem adnak magyarázatot, hogy embrionális szinten *miért jelenik meg egy növényforma levélkékkel*. A darwinisták nem követik nyomon az embert a növényvilághoz, az okkultisták viszont megteszik. *Miért van tehát az embrióban ez a tulajdonság*, és hogyan magyarázzák ezt a darwinisták?

[VIII/23] Haeckel „The Proofs of Evolution" című előadása.

* Lélekvándorlás. (a ford. megj.)

zelhető legtávolabbi határáig követik nyomon az okkultisták, ezek a ragyogó gondolkodók az egymást átható ciklusokat, amelyek vég nélküli sorozatokban tartalmazzák egymást. Az embrió születés előtti környezetében fejlődik, az egyén a családjában, a család az államban, az állam az emberiségben, a Föld a Naprendszerünkben, e rendszer a Tejútrendszerében, a Tejútrendszer a Kozmoszban, a Kozmosz pedig az EGY OK-ban, amely határtalan és végtelen.[VIII/24]

Ezek a fő vonásai az okkultisták fejlődési filozófiájának, ahogyan látjuk, ez eltér Haeckel-étől.

Csak részei vagyunk a csodás egésznek,
aminek teste a természet, és (Parabrahm) a lelke.

Ezek az okkultizmus bizonyítékai, és ezeket utasítja el a tudomány. De hogyan hidaljuk át ebben az esetben az emberi lélek és az állati lélek közötti szakadékot? Ha az emberszabású majomnak és a homo primigeniusnak – az érvelés kedvéért – közös őse volt, ahogyan ezt a modern elméletek hirdetik, akkor miért van olyan óriási eltérés a két csoport között az értelmi képességek tekintetében? Az igazság az – válaszolhatják az okkultistának –, hogy az okkultizmus is csak azt teszi, amit a tudomány állít: egy *közös* őst ad a majomnak és embernek, mivel az előbbit az ősi embertől származtatja. Ez igaz, de ez az „ősi ember" csak külső formájában volt *ember*. *Értelem és lélek nélküli* volt akkor, amikor egy nőstény állati szörnnyel a majomfajták ősapját nemzette. Ez az elmélet – ha ugyan az – legalább is logikus, és áthidalja azt a szakadékot, amely az emberi és az állati elme között van. Magyarázatot ad arra, ami eddig érthetetlen és felfoghatatlan volt. Azt a tényt pedig – amit a tudomány csaknem biztosra vesz – hogy a fejlődés jelenlegi szakaszában az ember és az állat egyesüléséből nem jöhetnek létre utódok, majd máshol fogjuk megvizsgálni és megmagyarázni.

Nos, mi az alapvető különbség a *The Pedigree of Man*-ben megfogalmazott, ma már elfogadott (vagy szinte elfogadott) következtetések, vagyis hogy az ember és a majom közös őssel rendelkezik, valamint az okkultizmus tanításai között, amely tagadja ezt a következtetést, és azt a tényt fogadja el, hogy minden dolog és minden élő lény ugyanabból a közös forrásból származik? A materialista tudomány fokozatosan fejleszti ki az embert azzá, ami *az ember ma*. Kezdi az első protoplazmikus, moneronnak nevezett szemcsével, amelyről azt mondja, hogy a többihez hasonlóan „mérhetetlen korszakok folyamán jött létre néhány vagy egyetlen egyszerű, *spontán módon* keletkező, a fejlődés törvényének engedelmeskedő eredeti formából", és átvezeti az „ismeretlen és megismerhetetlen" típusokon keresztül a majomig és onnan tovább az emberi lényig. Azt nem mondja el, hogy hol fedezhetők fel az átmeneti formák, azon egyszerű oknál fogva, hogy eddig még semmilyen „hiányzó láncszemet" nem találtak az ember és a majom között, bár ez a tény nem akadályozza meg a Haeckel-hez hasonló embereket abban, hogy tetszésük szerint kitaláljanak ilyeneket.

Soha nem is fognak ilyet találni, egyszerűen azért, mert azt a láncszemet, ami összekapcsolja az embert valódi ősével, a tárgyiasult síkon és a formák anyagi világában keresik, míg az biztonságosan el van rejtve a mikroszkóp és a bonckés elől az embert hordozó állati tabernákulumon *belül*. Megismételjük, amit az *Isis Unveiled*-ben mondtunk:

Minden dolog a Szellemből ered, mert a fejlődés felülről indul el, és lefelé halad tovább, nem pedig fordítva, ahogyan a darwini elmélet tanítja. Más szavakkal, a formák fokozatosan materializálódnak, amíg a lealacsonyodás egy végső pontját el nem érik. Ez az a pont, ahol a modern fejlődéselmélet belép a spekulációs feltevések porondjára. Elérkezve eddig a korszakig, könnyebben megértjük Haeckel *Anthropogeny*-jét, amely az ember származását „addig a protoplazmikus gyökérig" vezeti vissza, „amely a tengeri iszapban ázott, és amely már akkor is létezett, amikor a legrégibb kövületeket tartalmazó sziklák még le sem ülepedtek", Huxley magyarázata szerint. De még ennél is könnyebben elképzelhetjük azt, hogy a (harmadik körhöz tartozó) ember „egy majomszerű [asztrális] emlősből fokozatos átalakulással" fejlődött ki, amikor

[VIII/24] I. kötet, 388-390. oldalak.

nem feledjük, hogy ugyanezt az elméletet egy tömörebb és kevésbé elegáns, de ugyanolyan érthető megfogalmazásban Berosus szerint sok ezer évvel őelőtte tanította az ember-hal Oannes vagy Dagon, a babiloniak fél-démonja[VIII/25] (bár kissé másként körvonalazva).

De mi húzódik meg a darwini leszármazási vonal mögött? Ami magát Darwint illeti, nem több, mint „bizonyíthatatlan hipotézisek". Saját szavai szerint minden lényre úgy tekint, mint „annak a néhány lénynek egyenes leszármazottjára, amelyek az első szilur üledékgyűjtők lerakódásánál is sokkal korábban éltek".[VIII/26] Darwin nem is tesz kísérletet arra, hogy bemutassa, miféle volt ez a „néhány élőlény". De célunkhoz ennyi is elegendő, mert azzal, hogy elismeri puszta létezésüket, tudományosan megengedhetővé válik, hogy a régiekhez forduljunk az elképzelés megerősítése és részletes kidolgozása céljából.[VIII/27]

Valójában, ahogyan az első munkánkban is mondtuk, ha elfogadjuk Darwin elméletét a fajok fejlődéséről, azt találjuk, hogy ez egy kiinduló pont egy nyitott ajtó küszöbén. Szabadságunkban áll vele együtt belül maradni, vagy átléphetjük a küszöböt, amely mögött a határtalan és megérthetetlen, vagy inkább a Kimondhatatlan húzódik. Ha halandó nyelvünk nem is tudja kifejezni azt, amit szellemünk – még itt a földön – homályosan felfog a nagy „Túloldalról", az időtlen Örökkévalóság valamely pontján csak fel *kell* ismernie a valóságot. De mi van Haeckel elméletén „túl"? Úgy látszik, csak a Bathybius Haeckelii, és semmi más!

IX. STANZA: AZ EMBER VÉGSŐ FEJLŐDÉSE

33. A teremtők megbánják hibájukat. 34. Jóváteszik mulasztásukat. 35. Az emberek megkapják az elmét. 36. A negyedik faj kifejleszti a tökéletes beszédet. 37. Minden androgün egység szétválik, és kétnemű lesz.

33. EZT[IX/1] LÁTVA A LHA-K[IX/2], AKIK NEM TEREMTETTEK EMBEREKET[IX/3], SÍRTAK, MONDVÁN:
34. „AZ AMÂNASA-K[IX/4] BEMOCSKOLTÁK JÖVENDŐ LAKHELYEINKET. EZ KARMA. LAKJUNK A TÖBBIEKBEN. TANÍTSUK JOBBRA ŐKET, NEHOGY MÉG ROSSZABB LEGYEN." EZT TETTÉK…
35. AZUTÁN MINDEN EMBER KAPOTT MANAS-T.[IX/5] LÁTTÁK AZ ÉRTELEMNÉLKÜLIEK BŰNÉT.

A *szétválás* azonban már megtörtént, mielőtt az isteni értelem sugara megvilágította addig szunnyadó elméjük sötétségét, és *bűnbe estek*. Azt mondhatjuk, öntudatlanul követtek el roszszat, amikor egy természetellenes jelenséget hoztak létre. Mégis, a többi hat ősi testvérfajhoz hasonlóan, még ez a hetedik, immár elfajzott faj is, amelynek az elkövetett *bűn* miatt ki kell várnia a maga idejét végső kifejlődéséhez, *az utolsó napon szintén rálép* a hét ösvény egyikére. Mert:

A bölcsek[IX/6] őrzik a természet rendjének otthonát, titokban öltenek magukra tökéletes formákat.[IX/7]

[VIII/25] Lásd: Cory: *Ancient Fragments*, 21. és köv. oldalak.
[VIII/26] *Origin of Species*, 448-449. old. 1. kiad.
[VIII/27] I. kötet, 154. old.
[IX/1] Az állatokkal elkövetett bűnt.
[IX/2] A Szellemek, a „Bölcsesség Fiai".
[IX/3] Akik visszautasították a „teremtést".
[IX/4] Az elmenélküliek.
[IX/5] Elmét.
[IX/6] A *Rig Véda* következő verse (X. 5. 6.): „A Hét Bölcs [a Bölcsesség Sugarai, a Dhyânî-k] hét ösvényt [vagy irányvonalat, egy másik értelemben fajt] alakít ki. Ezeknek egyikéhez jöhetnek a meggyötört halandók" – nagyon gazdag okkult jelentésben, bár csak csillagászati és kozmikus aspektusában szokták értelmezni. Az „ös-

Meg kell azonban néznünk, vajon a megrontott „állatok” olyanok voltak-e, amilyeneket a mai zoológia ismer.

A „Bűnbeesés” az ősi bölcsesség és a régi feljegyzések tanúsága szerint akkor történt, amikor Daksha – a korai harmadik faj embereinek és dolgainak testet öltött teremtője – eltávozott, hogy helyet adjon az emberiség azon részének, amely már „szétvált”. Az egyik Kommentár a következőképpen magyarázza a „Bűnbeesést” megelőző körülményeket:

Az ember negyedik fejlődésének kezdeti időszakában az emberi birodalom számos különböző irányba ágazott el. Az első emberi példányok külső formája nem volt egységes, mert az eszközöket [a tojásszerű, külső burkokat, amelyben a későbbi teljesen fizikai ember magzatként fejlődött] még megszilárdulásuk előtt hatalmas, ma már ismeretlen és a természet kezdeti próbálkozásai közé tartozó állatok dézsmálták meg. Az eredmény az lett, hogy közbeeső szörny-fajok, félig állat-, félig emberszerű lények keletkeztek. Mivel azonban ezek kudarcok voltak, nem élhettek sokáig, noha a „tojásból-szülött” fiak – akikben valójában nagyon gyenge volt még az elsődleges pszichikus erő ahhoz, hogy a fizikai természeten uralkodjanak – e lények számos nőstényét férfiként magukhoz vették, és újabb emberi szörnyeket nemzettek. Később az állatfajok és az emberfajok fokozatosan egyensúlyba kerültek, elkülönültek egymástól, és többé már nem párosodtak. Az ember nem teremtett többé, hanem nemzéssel szaporodott. De az ősi időkben nemcsak embereket, hanem állatokat is nemzett. Ezért igazat és bölcsen szóltak azok a Bölcsek, akik beszéltek olyan férfiakról, amelyeknek már nem akarattal nemzett utódaik voltak, hanem különböző állatokat és Dânava-kat [óriásokat] nemzettek más fajták nőstényeivel, és ezek az állatok [bizonyos értelemben] az [ember-férfiak] törvényes fiai voltak, akik később elutasították, hogy a néma teremtmények [törvényes] apáinak tekintsék őket. Látva ezt [a dolgok ilyen állását], [a harmadik és a negyedik] utolsó fajainak királyai és uralkodói a tiltás pecsétjét tették a bűnös közösülésre. Ez beavatkozás volt a karmába, és újat [karmát] hozott létre.[IX/8] *Ők [az Isteni Királyok] meddőséggel sújtották a bűnösöket. Elpusztították a vörös és kék fajokat.*[IX/9]

Egy másik helyen ezt találjuk:

Még a későbbi időkben is kék és vörös arcú állat-emberek éltek, ezek nem tényleges [emberi és állati fajok közötti] közösülésből jöttek létre, hanem leszármazottak voltak.

Még másik bekezdés pedig megemlíti:

Vörös hajú, sötétbőrű, négy lábon járó emberek, akik lehajoltak és kiegyenesedtek [egyenesen álltak, majd újra kezükre ereszkedtek], akik úgy beszéltek, mint ősapáik, és úgy futottak a kezükön, mint óriástermetű ősanyáik.

Talán ezekben a fajtákban a Haeckel-követők ráismernek – ha nem is éppen a Homo primigeniusra, hanem – néhány alacsonyabb rendű törzsre, mint például az ausztráliai bennszülöttek néhány törzsére. De még ezek sem az emberszabású majmok leszármazottai, hanem emberi apáktól és fél-emberi anyáktól, pontosabban szólva emberi szörnyektől származnak – azoktól a „kudarcoktól”, amelyeket az első Kommentár említ. A valódi emberszabású majmok, Haeckel Catarrhini-ja és Platyrrhini-je, sokkal későbbiek, Atlantisz végső korszakából származnak. Az orángután, a gorilla, a csimpánz és a kutyafejű majom a legutolsók, és tisztán

---

vények” jelenthetnek irányvonalakat (Maryâdâh), de ezek elsődlegesen fénysugarak, amelyek a bölcsességhez vezető ösvényekre esnek. (Lásd *Rig Véda*, IV. 5-13.). Jelentenek „utakat” vagy ösvényeket. Röviden: ez a makrokozmikus központból kiáradó hét sugár, metafizikai értelemben a hét princípium, fizikai értelemben pedig a hét faj. Attól függ, milyen kulcsot használunk.

IX/7 *Rig Véda*, X. 10. 5. 2.

IX/8 Szinte lehetetlen szó szerint lefordítani ezen ősi Kommentárok szövegét. Gyakran kénytelenek vagyunk csak a jelentést megadni, és így a szó szerinti fordítást újra lefordítani.

IX/9 Rudra, mint az egyik Kumâra, Nilalohita – vörös és kék.

fizikai úton fejlődtek ki az alsórendű emberszabású emlősökből. Van bennük a tiszta emberi esszenciából egy szikra, de az ember ereiben viszont a majmok véréből egy csepp sem folyik.[IX/10] Így szól az ősi Bölcsesség és az egyetemes hagyomány.

Megkérdezhetik: Hogyan történt a nemek szétválása? Higgyünk a régi zsidó mesében, az Ádám oldalbordájából teremtett Évában? Még egy ilyen hit is sokkal logikusabb és ésszerűbb, mint amikor az ember származását fenntartás nélkül a négykezű állathoz vezetjük vissza, mert az előbbi meseszerű formában egy ezoterikus igazságot rejt magában, míg az utóbbi csak azt a kívánságot leplezi, hogy az emberiségre ráerőltessen egy materialista képzelgést. A borda csontot jelent, és amikor azt olvassuk *Mózes Könyvében*, hogy Éva a bordából jött létre, ez csak annyit jelent, hogy a „csontos" faj egy korábbi fajból és fajokból keletkezett, amelyek „csont nélküliek" voltak. Ez széles körben ismert ezoterikus tanítás, szinte egyetemes, különböző formáiban. Egy tahiti hagyomány azt állítja, hogy az embert az Aræa-ból, a „vörös földből" teremtették. Taaroa, a teremtő erő, a fő isten, „hosszú évekre, több életre elaltatta az embert". Ez faji periódusokat jelent, és egyben utalás az ember *mentális álmára* is, ahogyan máshol már bemutattuk. Ez idő alatt az istenség kivett egy Ivi-t (csontot) az emberből, és ebből lett az asszony.[IX/11]

Mindazonáltal, bármit is akarjon jelenteni az allegória, még ezoterikus jelentésében is megkívánja az ember *isteni* Építőjét – egy „Ősapát". Hiszünk-e akkor ilyen „természetfölötti" lényekben? A válaszunk: Nem. Az okkultizmus soha nem hitt semmiben, legyen az élő vagy élettelen dolog, ami a természeten *kívüli* lenne. Nem vagyunk sem kozmolátorok, sem politeisták, hogy higgyünk az „Égi Emberben" és isteni emberekben, mert rendelkezünk a korok összegyűjtött tanúságtételével, amely minden lényeges pontban állandó bizonyítékkal szolgál, és igazol bennünket az Ősök Bölcsességében és az *egyetemes* hagyományban. Elvetjük viszont az olyan alaptalan és indokolatlan hagyományokat, amelyek a szabatos allegóriákból és szimbolizmusból nőttek ki, noha ezek esetleg elfogadásra találtak az exoterikus vallásokban. Azt azonban, amit az *egybehangzó* hagyomány megőrzött, csak a szándékosan vakok tagadhatják. Ezért tehát hiszünk a mieinktől eltérő fajú lényekben, akik régmúlt geológiai korokban éltek, hiszünk az éterikus fajokban, tehát a *test nélküli* (Arûpa) emberekben, akiknek formája nem szilárd halmazállapotú volt, hiszünk az óriásokban, akik megelőztek minket, törpéket.

[IX/10] Ez nincs tekintettel a modern materialista fejlődéselméletre, amely így okoskodik: „Az ősi emberi forma, amelyből – elgondolásunk szerint – valamennyi emberi faj származott, már réges-régen elpusztult. [Ezt mi tagadjuk, csupán méreteiben lett kisebb, és szöveteiben változott meg.] Számos tény arra enged következtetni, hogy ez az emberi forma szőrös és hosszúfejű volt. [Az afrikai fajok még *most* is nagymértékben hosszúfejűek, míg az általunk ismert legrégibb, kőkorszaki neandervölgyi koponya nagyméretű, és semmivel sincs közelebb a gorilla koponyatérfogatához, mint bármely más, jelenleg élő emberé.] Nevezzük el egyelőre ezt a feltételezett fajtát *homo primigenius*-nak… Az első fajták, vagyis a majom-ember, az összes többi őse *valószínűleg* a régi világ *trópusi égövein* keletkezett az *emberszabású majmokból*". Ha az evolucionistától bizonyítékokat kérünk, erre magabiztosan azt feleli: „Természetesen *egyelőre semmiféle őskori leletről nem tudunk, ezek a fajták valószínűleg a jelenkori gorilláknak és orángutánoknak voltak a rokonai*". Megemlítik még, hogy a pápua négerek valószínűleg a legközelebbi leszármazottak. (*Pedigree of Man,* 80. old.)

Haeckel határozottan Lemuriába helyezi – hozzávéve Kelet-Afrikát és Dél-Ázsiát is – az ősi majom-emberek lehetséges bölcsőjét. Ugyanígy tesz sok geológus is. A.R. Wallace *Geographical Distribution of Animals* című művében elismeri ennek valószínűségét, bár némi módosítással. Kifogásoljuk azonban azt, hogy az evolucionisták olyan könnyedén átsiklanak az ember és a majom agyának egymáshoz viszonyított nagyságán, mert ez rendkívül *tudományellenes*, különösen, amikor úgy tesznek, mintha a kettő között semmi, vagy csak nagyon kis különbség lenne. Maga Vogt mutatta ki, hogy míg a legmagasabb rendű majomnak, a gorillának az agya mindössze 490-835 cm^3 méretű, addig a legalsóbb rendű ausztráliai bennszülött agya 1628 cm^3. Így tehát az előbbi – ahogy Pfaff mondja – „egy ma született csecsemő agyának még a fele nagyságát sem éri el".

[IX/11] Ellis: *Polynesian Researches* II. kötet, 38. old. A misszionáriusok rávetették magukat erre az *Ivi* névre, és *Évát* csináltak belőle. De – ahogyan Max Müller professzor kimutatja – Éva nem héber név, hanem csak a **חוה,** chavah európai átalakítása, ami életet vagy minden élők anyját jelenti; „míg a tahiti *ivi* és a maori *wheva* csontot, és pusztán csak csontot jelent". (*Introduction to the Science of Religion,* 304. old.)

Hiszünk az isteni lények dinasztiáiban, a harmadik faj királyaiban és tanítóiban, akiknek a művészetéhez és tudományához képest a mi kis modern tudományunknak még annyi esélye sem lenne, mint az alapfokú számtani műveleteknek a geometria mellett.

Nem, semmiképpen sem hiszünk a *természetfeletti*, hanem csak az *emberfeletti* vagy inkább *emberek közötti* értelmekben. Könnyen meg tudjuk érteni, amikor egy művelt ember vonakodik attól, hogy egy osztályba sorolják a babonás és tudatlan emberrel, sőt, elfogadjuk a nagy igazságot, amit Renan fejezett ki, amikor a következőt mondja:

> A természetfölötti olyanná vált, mint az eredendő bűn, egy szennyfolt, amelyet úgy látszik, mindenki szégyell, még azok a mélységesen vallásos személyek is, akik napjainkban elutasítják, hogy legalább a Biblia csodáit a maguk nyersességében elfogadják, és akik arra törekednek, hogy ezeket minimálisra lecsökkentsék, elrejtsék és eldugják a múlt legtávolabbi sarkaiban.[IX/12]

Renan „természetfölöttije" azonban a dogmához és annak holt betűjéhez tartozik. Semmi köze sincs a mögötte lévő szellemhez és a természetben fellelhető tények valóságához. Ha a teológia arra kér, hogy higgyük el, csak négy vagy ötezer évvel ezelőtt történt, hogy az emberek 900 évig vagy még tovább éltek, hogy az emberiség egy része, Izrael népeinek ellenségeit kivéve óriásokból és szörnyekből állt, akkor nem vagyunk hajlandók azt is elhinni, hogy ilyen dolgok a természetben csupán *ötezer* évvel ezelőtt léteztek. A természet ugyanis nem ugrásokkal fejlődik, a logika és a józan ész pedig – nem is szólva a geológiáról, az antropológiáról és az etnológiáról – jogosan tiltakozik az ilyen kijelentések ellen. De ha ugyanez a teológia, félretéve fantasztikus kronológiáját, azt állítaná, hogy öt*millió* évvel ezelőtt az emberek 969 évig – Matuzsálem koráig – éltek, akkor ez ellen egy szavunk sem lehetne. Mert azokban az időkben az ember fizikai formája olyan volt a jelenlegi emberi testhez képest, mint egy megaloszaurusz egy közönséges gyíkhoz képest.

A természettudós még egy nehézségre felhívja a figyelmet. Az emberi nem az egyetlen, amely – bármennyire is egyenlőtlen fajai tekintetében – képes a különböző fajtákkal szaporodni. „Az *emberi fajok* között nincs szó kiválasztódásról" – mondja az antidarwinista, és ezt a megállapítást az evolucionisták sem tagadják. Ez az érv diadalmasan bizonyítja a faj *különleges egységét*. Hogyan állíthatja akkor az okkultizmus azt, hogy a negyedik fajhoz tartozó emberiség egy része egy másik – csak fél-emberi vagy éppen teljesen állati – faj nőstényeivel utódokat nemzett, és ebből az egyesülésből keletkező félvérek nemcsak szabadon szaporodtak, hanem a modern emberszabású majmok őseivé is váltak? Az ezoterikus tudomány erre azt feleli, hogy mindez a fizikai ember kialakulásának legelején történt. Azóta a természet megváltoztatta módszereit, és az ember állatokkal való fajtalankodása bűnének egyedüli eredménye a sterilitás. Erre azonban még a mi időnkben is vannak bizonyítékok. A Titkos Tanítás szerint az *emberiség különleges egységében* még ma is léteznek kivételek. Még vannak, illetve néhány évvel ezelőtt még voltak azoknak a fél-állati törzseknek vagy fajoknak leszármazottaik, amelyek a távoli lemuriai vagy lemur-atlantiszi időkből származtak. Ezek a tasmánok (ma már kihaltak), az ausztrálok, az Andaman-szigetiek, stb. A tasmánok leszármazását szinte bizonyítja egy olyan tény, amely Darwint rendkívül meglepte, anélkül azonban, hogy bármit is tudott volna vele kezdeni. Ez a tény megérdemli, hogy megvizsgáljuk.

De Quatrefages és más természettudósok, akik a monogenézist* azzal a valódi ténnyel próbálják bizonyítani, hogy az emberiség minden faja tud kereszteződni egymással, kihagyták számításaikból a *kivételeket*, amelyek ebben az esetben egyáltalán nem erősítik meg a szabályt. Lehetséges, hogy az emberi kereszteződés általános gyakorlat a nemek szétválása óta, de ez nem akadályozza meg egy másik törvény érvényesülését, vagyis a két különböző emberfaj közötti meddőséget, ugyanúgy, mint két különböző állatfajta esetén, például azokban a ritka esetekben, amikor egy európai férfi leereszkedve társul választja magának egy bennszü-

---

[IX/12] *Chaire d'Hébreu au Collége de France*, 20. old.

* Az emberi fajok közös törzsből való leszármaztatása. – a ford. megj.

lött törzs nőjét, egy ilyen keveréktörzs tagját.[IX/13] Darwin feljegyzett egy ilyen esetet egy tasmán törzsről, amelynek asszonyai hirtelen tömegesen meddők lettek nem sokkal az után, hogy európai gyarmatosítók érkeztek közéjük. A nagy természettudós ezt a tényt a táplálkozás, az életkörülmények, stb. megváltozásával próbálta magyarázni, de végül is lemondott a rejtély megfejtéséről. Az okkultista számára ez teljesen egyértelmű. A meddőséget az európaiak és a tasmán nők közötti úgynevezett „kereszteződés" okozta, amelyet az európaiak egy olyan faj képviselőivel végeztek, amelynek ősanyja egy „lélektelen"[IX/14] és elme nélküli szörny, ősapja pedig egy valódi ember, bár még mindig elme nélküli ember volt. Ez pedig nemcsak egy fiziológiai törvény következménye, hanem a *karmikus* fejlődés parancsa is, amely tiltja az abnormális faj további fennmaradását. A tudomány fenti megállapítások egyikét sem kész *még* elhinni, de idővel majd kénytelen lesz elfogadni azokat. Az ezoterikus filozófia – ne felejtsük el – csak kitölti a tudomány által hagyott hézagokat, és kijavítja annak téves premisszáit.

Viszont ebben a konkrét esetben a geológia, sőt a botanika és a zoológia is támogatja az ezoterikus tanításokat. Számos geológus mutatott rá arra, hogy az *archaikus faunával és flórával* együtt élő ausztráliai bennszülötteknek rendkívüli ősiségből kell származniuk. Ennek a titokzatos fajnak az egész környezete, amelynek az eredetéről hallgat az etnológia, bizonyíték az ezoterikus álláspont igazságára. Ahogyan Jukes mondja:

> Nagyon érdekes tény, hogy nemcsak ezek az erszényes állatok [az Oxfordshire Stone-field Slates-ben talált emlősök], hanem több kagyló – például a trigóniák, sőt az oolitos kövekben talált növényi fosszíliák némelyike is – sokkal inkább hasonlít az Ausztráliában jelenleg élő példányokhoz, mint a Föld bármely más tájának élő formáihoz. Ezt azzal a feltevéssel lehetne magyarázni, hogy az oolitikus [jura] korszak óta *Ausztráliában kevesebb változás történt, mint máshol*, és hogy az ausztrál flóra és fauna ennek folytán őriz valamennyit az oolitos típusból, míg *ugyanakkor a Föld más részein ezt a típust teljesen kiszorították és felváltották más típusok.* [!!][IX/15]

Nos, miért történt kevesebb változás Ausztráliában, mint máshol? Mi egy ilyen „hátráltatási átok" létezésének az oka? Egyszerűen az, hogy a környező természet egyforma tempóban fejlődik az érintett emberfajjal. A megfelelések irányítanak minden területen. A jelenlegi bennszülött törzsek egy részének az ősei azoknak a késői lemúriaiaknak a maradékai voltak, akik a fő kontinens elmerülésekor megmenekültek a társaikat érő pusztulástól. Ez egy nagyon alacsonyrendű alfaj, amelyet eredetileg olyan állatok és szörnyek nemzettek, amiknek már a kövületei is több ezer méterrel a tengerfenék alatt pihennek, a népük pedig azóta is olyan környezetben él, amely erősen ki van téve a *hátráltatás törvényének*. Ausztrália az egyik legrégibb, a vizek fölé emelkedő szárazföld, és az öregkor elbutulási állapotában van „*szűz* talaja"

[IX/13] Az ilyen fél-állati teremtmények egyedüli, az etnológusok által is ismert maradványai a tasmánok, az ausztrálok egy *része* és Kínában egy hegyi törzs, amelyben a férfiak és a nők testét egyaránt teljesen szőr borítja. Ezek voltak a már említett fél-állati késői lemúriaiak utolsó *közvetlen* leszármazottai. Vannak azonban szép számmal kevert lemuro-atlantiszi népek is, amelyek az ilyen fél-emberi törzsekkel való kereszteződésből származnak, például a borneói vademberek, a ceyloni veddhák, akiket Flower professzor az árják(!) közé sorolt, a megmaradt ausztrálok legnagyobb része, a busmanok, a negritók, az Adaman-szigetiek, stb.

A St. Vincent-öböl és Adelaide környékén élő ausztrálok *rendkívül szőrösek*, és az öt-hat éves fiúk bőrén a barna pihe *sűrű szőrzet* benyomását kelti. Ez a faj azonban – bár lealacsonyodott, de – emberi, és egyáltalán nem a legjobb megközelítése a „pithecoid embernek", amint ezt Haeckel oly merészen állítja. Ezeknek az embereknek csupán egy része lemúriai maradvány. (Lásd: *Esoteric Buddhism*, 64. és további oldalak.)

[IX/14] Amikor „lélektelennek" nevezünk egy állatot, ezzel nem azt mondjuk, hogy az állatoknak – kezdve a legalsótól a legmagasabb rendű fajtákig – nincsen lelkük, csak azt, hogy nincs tudatos, halhatatlan Én-lelkük, vagyis nem rendelkeznek azzal a princípiummal, amely az ember halála után fennmarad, és egy hasonló emberben újra testet ölt. Az állatnak van asztrális teste, amely túléli a fizikai formát egy rövid idővel, (állati) monádja azonban nem ugyanabban, hanem egy magasabb fajban ölt újra testet, és természetesen „Devacsánja" sincs. Az állatban megvan valamennyi emberi princípium *magva*, ezek azonban *szunnyadók*.

[IX/15] *Manual of Geology*, 302. old.

ellenére. Új formákat már nem tud teremteni, ha csak új és friss fajok, a mesterséges földművelés és állattenyésztés nem segítenek neki.

Térjünk vissza azonban még egyszer a harmadik faj, az „izzadság-szülték", a „tojásból-keltek" és az androgünök történetéhez. Ez a faj korai kezdeteiben szinte nem nélküli volt, majd kétneművé, vagyis androgünné vált, természetesen nagyon fokozatosan. Az első átalakulástól az utolsóig tartó átmenethez számtalan generációra volt szükség, amely során az egyszerű sejtből, amely a legkorábbi szülőtől (ami a kettő az egyben) származott, először fejlődött ki egy kétnemű lény. Majd pedig ez a sejt szabályos tojássá vált, amelyből egy egynemű lény kelt ki. A harmadik fajhoz tartozó emberiség a legtitokzatosabb az eddig megjelent öt faj között. A két különböző nem létrejöttének „hogyanja" itt természetesen csak nagyon homályosan szerepelhet, mert ennek magyarázata embriológust és specialistát kíván, a jelenlegi munka pedig csak a folyamat halvány körvonalait ismerteti. Annyi mindenesetre nyilvánvaló, hogy a harmadik fajhoz tartozó emberiség egyedei még a születés előtti burkokban vagy tojásokban[IX/16] kezdtek szétválni, és azokból kifejezetten fiú és lány csecsemők kibújni, korszakokkal kezdeti őseik megjelenése után. Ahogyan pedig az idő pergette geológiai korszakait, az újszülött alfajok kezdték elveszíteni a születéskori képességeiket. A harmadik faj negyedik alfajának vége felé, az újszülött már nem tudott azonnal járni, amint kiszabadult a burokból, az ötödik alfaj vége felé pedig az emberiség már ugyanolyan körülmények között született, ugyanolyan folyamat során, mint a mi történelmi generációink. Ehhez természetesen millió évekre volt szükség. Az olvasó már megismerkedett a megközelítő számokkal, legalább is az exoterikus számításokéval.[IX/17]

Most közeledünk a fajok fejlődésének fordulópontjához. Lássuk, mit mond az okkult filozófia a beszéd eredetéről.

36. A NEGYEDIK FAJ KIFEJLESZTETTE A BESZÉDET.

A Kommentárok elmagyarázzák, hogy az első faj – az éterikus vagy asztrális Jóga Fiai, akiket „ön-szültéknek" is neveznek – a mi felfogásunk szerint néma volt, mert a földi síkon nem rendelkezett elmével. A második faj egy „hang-nyelvet" beszélt, azaz énekszerű, csak magánhangzókból álló hangokat adott ki. A harmadik faj kezdetben kifejlesztett egyfajta nyelvet, amely a természet különböző hangjainak kissé tökéletesített változata volt. Ez a beszéd többek között az óriási rovarok valamint az első állatok hangját utánozta, noha az utóbbiak szinte még alig születtek meg az „izzadság-szülték", vagyis a *korai* harmadik faj napjaiban. Ennek másik felében, amikor az „izzadság-szülték" létrehozták a „tojásból-kelteket", a *középső* harmadik fajt, és amikor ezek már nem androgün lényekként „keltek ki a tojásból" – az olvasó bizonyára megbocsátja a nevetséges kifejezést, amit a mai kor emberi lényeire alkalmazunk –, hanem külön férfiakká és nőkké kezdtek kifejlődni, és amikor ugyanez a fejlődési törvény oda vezette őket, hogy fajtájukat szexuális módon szaporítsák. Ez olyan tevékenység volt, ami arra kényszerítette a teremtő isteneket a karma törvénye által, hogy az *elme nélküli* emberben öltsenek testet. Csak ezután fejlődött ki a beszéd, ami azonban akkor még alig volt több próbálkozásnál. Abban az időben az egész emberi faj „egy nyelvű és egy beszédű" volt. A harmadik faj[IX/18] két utolsó alfaja már városokat épített, és messze földön elvetette

---

[IX/16] A Lédáról és Jupiterről szóló „mesék" és „mítoszok", valamint az ezekhez hasonlók soha meg nem születhettek volna az emberek fantáziájában, ha az allegória alapját nem természeti tény képezi. A fejlődés, amely fokozatosan alakította át az embert emlőssé, az ő esetében is csak azt tette, mint amit a többi állattal. Az állatvilág és egyéb szerves lények élén azonban mégis mindig az ember állt, és megelőzte azokat.

[IX/17] Lásd „A brâhmanák kronológiája" című fejezetet.

[IX/18] Tévedések elkerülése végett emlékeztetjük az olvasót arra, hogy a gyökérfaj fogalom a hét nagy faj egyikére vonatkozik, az alfaj a nagy ágak egyikére, a családfaj pedig az alosztályok egyikére, amelyekbe nemzetek és nagy törzsek tartoznak.

a civilizáció első magvait Isteni Tanítói[IX/19] és saját, már felébredt elméjük segítségével. Ne felejtse el az olvasó azt sem, ahogyan a hét faj mindegyike négy korszakra oszlik – az arany-, az ezüst-, a bronz- és a vaskorszakra –, ugyanez igaz a fajok legkisebb osztályaira is. A beszéd tehát – az okkult tanítás szerint – a következő sorrendben fejlődött ki:

I. *Egyszótagú nyelv*: Ez volt a harmadik gyökérfaj vége felé az első, nagyjából teljesen kifejlődött emberi lények, az „aranyszínűek", a sárga-arcbőrűek nyelve, miután már szétváltak nemekre, elméjük pedig teljesen felébredt. Ezt megelőzően a kommunikációjuk úgy történt, amit ma „gondolatátvitelnek" nevezünk, bár az „Akarat és Jóga Fiainak" nevezett faj – az első, amelyben a „Bölcsesség Fiai" testet öltöttek – kivételével a kialakulóban lévő fizikai emberben a gondolkodás csak nagyon kevéssé volt kifejlődve, és soha nem is szállt az alacsony földi sík fölé. Fizikai testük a Földhöz tartozott, monádjaik pedig teljesen egy magasabb síkon maradtak. A beszédet nem is lehetett jól kifejleszteni addig, amíg meg nem szerezték és ki nem fejlesztették gondolkodási képességeiket. Ez az egyszótagú beszéd volt az úgymond magánhangzós őse azoknak a kemény mássalhangzókkal kevert egyszótagú nyelveknek, amelyeket még most is beszélnek az antropológusok által ismert sárga fajok.[IX/20]

II. *Agglutináló nyelv*: Ezekből a nyelvi jellegzetességekből fejlődtek ki az agglutináló nyelvek, amelyeket egyes atlantiszi fajok beszéltek, míg a negyedik fajhoz tartozó más ősi csoportok megőrizték anyanyelvüket. Mivel pedig a nyelveknek is megvan a maguk ciklikus fejlődése, gyermekkoruk, tisztaságuk, kifejlődésük, *anyagba bukásuk*, keveredésük más nyelvekkel, érett koruk, hanyatlásuk és végül haláluk,[IX/21] ugyanígy a legcivilizáltabb atlantiszi fajok ősi nyelve – amelyet a régi szanszkrit művekben Râkshasî Bhâshâ-nak neveznek – is pusztulni kezdett, és csaknem kihalt. Míg a negyedik faj „színe-java" egyre erőteljesebben tört a fizikai és értelmi fejlődés csúcsa felé, örökül hagyva a megszülető ötödik (árja) faj számára a ragozó, magasan fejlett nyelveket, addig az agglutináló nyelvek elsorvadtak, és csak töredékes, elavult nyelvjárásként maradtak fenn, elszórva és szinte kizárólag Amerika őslakos törzseire korlátozódva.

III. *Ragozó nyelv*. Az ötödik faj első nyelve, ami jelenleg a beavatottak misztérium-nyelve, a szanszkrit eredője volt, amelyet nagyon tévesen a görög nyelv „nővérének" hívnak, pedig inkább az anyja. A „szemita" nyelvek azoknak az első fonetikus romlott alakoknak az elkorcsosult leszármazottai, amelyen a korai szanszkritok idősebb gyermekei beszéltek. Az okkult tanítás nem ismeri el az árjákra és szemitákra való felosztást, és még a turánit is elfogadja bizonyos fenntartással. A szemiták, de különösen az arabok késői árják, akik szellemileg elsatnyultak, anyagiságban pedig tökéletesedtek. Hozzájuk tartoznak a zsidók és az arabok valamennyien. Az előbbiek az indiai Chandâlas-ból származó törzs, a kiközösítettek, sokan kö-

---

[IX/19] „Az ötödik faj és annak Isteni Tanítói" című fejezetben, a XII. Stanza Kommentárjában megtaláljuk a magyarázatot e „Tanítók" természetéről.

[IX/20] A jelenlegi sárga fajok viszont a negyedik faj korai ágainak leszármazottai. A harmadik egyedüli *tiszta* és *közvetlen* leszármazottai – ahogyan már fent is mondtuk – az elkorcsosodott és lesüllyedt ausztrálok egy része, akiknek távoli ősei a harmadik faj hetedik alfajának egyik osztályához tartoztak. Az ausztrálok többi része kevert lemuro-atlantiszi származású. Ők azóta teljesen megváltoztak termetükben és értelmi képességeikben.

[IX/21] A *nyelv* nyilvánvalóan egykorú az értelemmel, és soha nem tudott volna kifejlődni, mielőtt az ember eggyé nem vált a benne lévő éltető princípiumokkal, amelyek az ősi emberben szunnyadó manaszi elemet felébresztik, és megtermékenyítik. Ahogyan Max Müller professzor mondja *Science of Thought* című munkában: „A gondolat és a nyelv azonos". Kockázatos dolog azonban ehhez hozzátenni azt a megjegyzést, hogy *azok a gondolatok, amelyek túl mélyek a szavakba öntéshez, valójában egyáltalán nem léteznek,* mert az asztrális ernyőkre rávetített gondolatok léteznek az örökkévalóságban, akár kifejezik azokat, akár nem. A *Logosz* jelentése értelem is és beszéd is. De a nyelv, amely ciklikusan fejlődik, nem mindig alkalmas *szellemi* gondolatok kifejezésére. Sőt, egyik értelmében a görög Logos azonos a szanszkrit Vâch-val, a „szellem halhatatlan (értelmi) sugarával". Az a tény, hogy Vâch (Devasenâként, Sarasvatî-nak, a Rejtett Bölcsesség Istennőjének egyik *aspektusaként*) az örök-szűz Kumâra hitvese, egy sokatmondó, bár rejtett utalást fed fel azokról a Kumâra-król, akik „visszautasították a teremtést", de később kénytelenek voltak befejezni az *isteni* embert azáltal, hogy testet öltöttek benne. Mindezt részletesen is megmagyarázzuk a következő fejezetekben.

zülük egykori brahmana-k voltak, amely Kaldeában, Scinde-ben és Aria-ban (Irán) keresett menedéket, és valóban atyjuktól, A-Bram-tól (Nem-Brahmana) származtak körülbelül i.e. 8.000-ből. Az arabok azoknak az árjáknak a leszármazottai, akik nem akartak Indiába menni a nemzetek szétszóródása idején, hanem annak határvidékén, Afganisztánban és Kabulban[IX/22] valamint az Oxus mentén maradtak, míg más társaik behatoltak és elárasztották Arábiát. Mindez pedig akkor történt, amikor Afrika már felemelkedett kontinensként.

Kísérjük azonban tovább – amennyire a hely korlátozottsága megengedi – a mai, valóban emberi fajok fokozatos kifejlődését. Az emberszabású majmok eredetét pedig bizonyos alfajok hirtelen megakadt fejlődésében, ezeknek a tisztán állati vonal irányába való, mesterséges kereszteződéssel történő kikényszerített és erőszakos kitérésében kell keresnünk. Ez a folyamat valójában analóg a keresztezéssel, amit mostanában tanultunk meg a növényi és az állati birodalomban alkalmazni.

Ezekben a vörös hajú, szőrrel borított szörnyekben, az ember és az állat közötti természetellenes kapcsolat gyümölcsében, a „Bölcsesség Urai" – ahogyan látjuk – nem öltöttek testet. Így a természetellenes fajkeresztezés – a természetellenes „szexuális kiválasztódás" – eredményeként bekövetkező átalakulások hosszú sorozatán keresztül idővel az emberiség legalsóbb rendű fajtájának kialakulása megtörtént. Míg a további állatokkal való fajtalankodás és azok gyümölcsének első állati törekvése a szaporodásra egy olyan fajt nemzett, amely korszakokkal később a mai emlős majmokká fejlődött.[IX/23]

Ami pedig a nemek szétválását illeti, ez nem hirtelen történt, ahogyan gondolnánk. A természet lassan halad előre, bármilyen területről is legyen szó.

37. AZ EGY[IX/24] KETTŐVÉ VÁLT; AHOGYAN MINDEN ÉLŐ ÉS CSÚSZÓ-MÁSZÓ, AMELY MÉG EGY VOLT: ÓRIÁS HALAK, MADARAK ÉS KAGYLÓFEJŰ KÍGYÓK.

Ez nyilvánvalóan az úgynevezett kétéltűek korára vonatkozik, amely során a tudomány lehetetlennek tartja az ember létezését! De mit tudhattak az ősiek az özönvíz előtti, történelemelőtti állatokról és szörnyekről? Mindazonáltal a Kommentárok VI. Könyvében találunk egy részt, amely szabadon fordítva ezt mondja:

Amikor a harmadik szétvált és bűnbe esett azzal, hogy ember-állatokat nemzett, akkor ezek [az állatok] vérengzőkké váltak, az emberek és állatok pedig egymást kezdték pusztítani. Ad-

---

[IX/22] Ptolemaios kilencedik táblájában beszél a kabolitákról vagy kabul törzsekről, és Αριστόφυλοι Aristophyli-nek, azaz arisztokratikus vagy nemes törzseknek nevezte őket. Az afgánok saját magukat Ben-Issrael-nek, Is(sa)rael gyermekeinek nevezik, Issa, az „asszony és föld is" után, vagyis a Földanya gyerekeinek. Viszont ha egy afgánt Yahoudi-nak (zsidónak) neveznénk, megölne érte. A zsidók feltételezett tizenkét törzsének a neve ugyanaz, mint az afgánok tényleges tizenkét törzsének a neve. Minthogy az afgánok sokkal régibb nép (legalábbis arab törzsük), mint az izraeliták, nem lehet csodálkozni, ha ilyen törzsi nevekkel találkozunk, mint Youssoufzic, József fiai Punjcaure-ben és Boonere-ben, Zablistanee (Zebulon), Ben-manasseh, Manasszé fiai a Khojar-tatárok között, Isaguri vagy Issachar, jelenleg Ashnagor Afganisztánban, stb. Az úgynevezett tizenkét törzs mind a 12 neve az állatöv jegyeinek a nevei, amint ez ma már jól bizonyított. Mindenesetre, ha a legrégibb arab törzsek neveit egy más ABC betűivel újra átírjuk, az állatövi jegyek neveit, egyben Jákob mitikus fiainak neveit kapjuk. De hol vannak a tizenkét zsidó törzs nyomai? Sehol. Annak azonban van nyoma, éspedig erős, hogy a zsidók e nevek segítségével próbálták meg félrevezetni az idegen népeket. Mert nézzük meg, mi történt korszakokkal azután, hogy a *tíz törzs* teljesen eltűnt Babilonból. Ptolemaios Philadelphos, amikor a héber törvénykönyvet le akarta fordíttatni magának görögre (a híres Septuaginta számára) írt Eleazarnak, a zsidók főpapjának, hogy *küldjön neki hat-hat embert minden zsidó törzsből*, és ekkor *hetvenkét képviselő* (közülük hatvan szemmel láthatóan néger volt) érkezett Egyiptom királyához, és lefordította a Törvényt csodák közepette. Lásd Butler: *Horæ Biblicæ*, Josephus és Philo Judæus.

[IX/23] A Kommentár elmagyarázza, hogy a majmok az egyedüli faj az állatok között, amelyek fokozatosan és minden generációban és változatban egyre inkább igyekszik visszatérni a hím ősapjuk eredeti típusához, a sötét, óriási lemuriaiakhoz és atlantisziakhoz.

[IX/24] Az androgün.

dig nem volt bűn, nem volt gyilkolás. Azután [a szétválás után] a Satya [Yuga] véget ért. Az örök tavaszból folytonos változássá vált, az évszakok pedig egymást követték. A hideg arra kényszerítette az embereket, hogy menedéket építsenek, és ruházatot készítsenek. Ekkor az emberek a felsőbb Atyákhoz [a magasabb istenekhez vagy angyalokhoz] folyamodtak. A nâgák Nirmânakâya-i, a bölcs Kígyók és a Fénysárkányok, a Megvilágosultak [a Buddhák] előfutárai eljöttek. Isteni királyok szálltak alá, és tanították az embereket tudományra és művészetekre, mert az ember már nem élhetett tovább az első földön [Âdi-Varsha-n, az első fajok Édenén], amely átváltozott egy fehér fagyott holttestté.

Ez a szöveg rendkívül sokatmondó. Majd látni fogjuk, mi minden következik ebből a rövid kijelentésből. Egyesek úgy vélhetik, hogy több van benne, mint amennyi első pillantásra nyilvánvaló.

Édenek, kígyók és sárkányok

Honnan ered az „Éden" fogalom gondolata és valódi jelentése? A keresztények azt az álláspontot képviselik, hogy az Édenkert a szent Paradicsom, az a hely, amelyet Ádám és Éva *bűnükkel meggyaláztak*. Az okkultista tagadja ezt a holtbetűs értelmezést, és az ellenkezőjét bizonyítja. Ahhoz viszont nem szükséges hinni a *Bibliában*, és abban isteni kinyilatkoztatást látni, hogy elmondhassuk, ez az ősi könyv – ezoterikusan olvasva – ugyanazokon az egyetemes hagyományokon alapul, mint a többi ősi szentírás. Azt, hogy az Éden mi volt, az *Isis Unveiled*-ben már részben bemutattuk, ahol a következőket mondtuk:

> Az Édenkert, mint helyszín, egyáltalán nem mítosz, a történelem azon tájékozódási pontjai közé tartozik, amelyek időnként elárulják a tanulmányozónak, hogy a *Biblia* nem pusztán allegória. „Eden, vagy a héber וגן־עדן Gan-Eden jelentése a Díszkert vagy Édenkert, annak az országnak az ősi neve, amelyet az Eufrátesz és mellékfolyói öntöznek Ázsiától és Örményországtól kezdve a Vörös-tengerig."[IX/25] A kaldeai „*Számok Könyvében*" ennek helyét számjegyek határozzák meg, a St. Germain gróf által ránk hagyott rejtjeles rózsakeresztes kézirat pedig részletesen leírja azt. Az asszír *Táblákban* Gan-duniyas-nak nevezik. *Mózes Könyvében* אלהים Elohim ezt mondja: „íme, az ember olyan lett, mint egy közülünk". Az Elohim szót egyik értelmében *isteneknek* vagy erőknek lehet fordítani, másik értelme Aleim, vagyis olyan papok, hierofántok, akiket beavattak a világ jó és rossz dolgaiba. Volt ugyanis egy Aleim-nek nevezett papi rend, amelynek vezetőjét vagy a fő hierofántot Java-Aleim-nek nevezték. Egy Ádám vagy ember ahelyett, hogy neofitává vált volna, és fokozatosan szerezte volna meg az ezoterikus tudását szabályos beavatáson keresztül, intuíciós képességeit használta, és a kígyó – az *asszony* és az anyag – ösztönzésére törvénytelen módon megkóstolta a Tudás fájának gyümölcsét, az ezoterikus, vagy titkos tanítást. Herkulesnek, vagy Mel-karth-nak, az „Éden Urának" papjai mind „bőrruhát" viseltek. A szöveg így szól: „És Java-Aleim Ádám és felesége számára דוצתונתב-t Chitonuth our-t készített". Az első héber szó a Chiton a görög Χιτών, (Khiton). A szlávok átvették a *Bibliából* ezt a szót, és náluk *kabátot*, felsőruhát jelent.
>
> Bár az ezoterikus igazságnak ugyanazt a lényegét tartalmazza, mint minden más korai kozmogónia, a héber szentírás mégis magán hordja a kettős eredet jeleit. *Mózes Könyve* tisztán egy visszaemlékezés a babiloni fogságra. Az eredeti szövegből a helyek, emberek, sőt a tárgyak neveit is vissza lehet vezetni a kaldeaiakhoz és az akkádokhoz, akik az előbbiek ősei és árja tanítói voltak. Sokan kétségbe vonják, hogy Kaldea, Babilon és Asszíria akkád törzsei bármilyen módon is rokonságban lettek volna Hindusztán brahmanáival, de több bizonyíték szól mellette, mint ellene. A szemitákat vagy asszírokat talán turániaknak kellett volna hívni, a mongolokat pedig szkítáknak kellett volna elnevezni. De ha az akkádok valaha is léteztek, és nemcsak néhány filológus és etnológus fantáziájában éltek, akkor ez a nép semmiképpen sem lehetett turáni törzs, ahogyan ezt egyes asszírológusok megpróbálják elhitetni velünk. Az akkádok egész egyszerűen az emberiség bölcsőjéből, Indiából származó kivándorlók voltak, akik Kis-Ázsia felé

[IX/25] Dr. A. Wilder, aki azt mondja, hogy Gan-duniyas Babilon egyik neve.

igyekeztek, papi vezetőik azonban megálltak útjukban, hogy civilizáljanak és beavassanak egy barbár népet. Halévy bebizonyította, hogy a turáni rögeszme tévedés az akkád néppel kapcsolatban, más tudósok pedig megállapították, hogy a babiloni civilizáció nem is a helyszínen született, és nem is ott fejlődött ki. Ezt a civilizációt Indiából hozták be, akik pedig hozták, brahmáni hinduk voltak.[IX/26]

Most pedig, tíz évvel azután, hogy ezeket leírtuk, igazol bennünket Sayce professzor, aki első Hibbert-előadásában azt mondja, hogy Eridu babiloni város kultúráját „idegen földről hozták be". Ez a kultúra Indiából jött.

A szemiták teológiájuk nagy részét a nem-szemita akkádoktól vagy ős-kaldeaiaktól kölcsönözték, akiknek a helyét elfoglalták, és akiknek helyi vallásgyakorlatait nem akarták és nem is tudták kiirtani. Így tehát hosszú korszakok folyamán a két faj, a szemita és az akkád egymás mellett élt, felfogásuk és istentiszteletük észrevétlenül egymásba olvadt.

Sayce professzor itt az akkádokat „nem-szemitáknak" nevezi, mint ahogyan mi is ezt bizonygattuk az *Isis Unveiled*-ben, így most újabb megerősítést kaptunk. Igazunk van abban is, amit mindig is hangoztattunk, hogy a zsidó bibliai elbeszélés *történelmi* tények összeszerkesztése, amelyet más népek történelméből átvéve zsidó köntösbe öltöztettek – *Mózes Könyvét* kivéve, ami tiszta és egyszerű ezotéria. A tudománynak pedig valójában az Euxine-től Kasmírig és még azon túl kell keresnie az emberiség és Ad-ah fiainak bölcsőjét – vagy legalábbis a fő bölcsők egyikét – különösen a későbbi időkben, amikor az Eufrátesz mentén lévő Ed-en Kertje az asztrológusok és mágusok, az Aleim iskolájává vált.

Ez az „iskola" és ez az Éden azonban az ötödik fajhoz tartozik, és csak halvány visszaemlékezés az Âdi-Varsha-ra, az ősi harmadik fajra. Mi az Eden szó etimológiai jelentése? Görögül ez *ἡδονή,* ami „érzékiséget" jelent. Ebben az aspektusban nem több, mint a görögök Olimpusza, Indra Mennyországa, Svarga a Meru hegyén, vagy akár a hurikkal teli paradicsom, amelyet Mohamed ígért az igazhitűeknek. Édenkert sohasem volt a zsidók sajátossága, mert Kínában – amelyről nehezen tételezhető fel, hogy i.e. 2000 évvel bármit is tudott a zsidókról – szintén volt egy ilyen ősi kert Közép-Ázsiában, amelyben a „Bölcsesség Sárkányai", vagyis a beavatottak éltek. Klaproth szerint pedig a *Foê-kouê-ki*[IX/27] könyvében van egy képírásos térkép – amelyet egy japán enciklopédiából másoltak ki –, ami a „Bölcsesség Kertjét" a Pamír-fennsíkra helyezi, a Himalája hegyláncainak legmagasabb csúcsai közé. A leírás szerint ez Közép-Ázsia csúcspontja, a négy folyó pedig – az Oxus, az Indus, a Gangesz és a Silo – egy közös forrásból, a „Sárkányok Tavából" ered.

Ez azonban nem az ember eredetének Édenkertje, és nem is a kabbalista Éden. Az előző ugyanis – Eden Illa-ah – egyik értelmében Bölcsességet jelent, a Nirvánához hasonló állapotot, az Üdvösség Paradicsomát, egy másik értelmében pedig magára az értelmes emberre utal, az Éden hordozójára, akiben a jó és a rossz Tudásának fája áll, az ember pedig ennek ismerője.

Renan és Barthélemy St. Hilaire „a legszilárdabb elemzésekre" alapozva lehetetlennek gondolják a továbbiakban kétségbe vonni, hogy az emberiség bölcsője „a Timaus térségében" volt. Végül a *Journal Asiatique*[IX/28] arra a következtetésre jut, hogy:

Az emberi faj valamennyi hagyománya, amelyek az ősi családokat a közös szülőföldre vezetik vissza, azt mutatja, hogy ezek a törzsek azon országok körül csoportosultak, ahová a zsidó hagyomány az Édenkertet helyezi, és ahol az árják [zoroasztriánusok] az Airyana Vaêjô-t vagy Merut[?] helyezték. Ezeket a helyeket északon az Aral-tó országai, délen pedig a Baltistan vagy Kis-Tibet fogják körül. Minden arra mutat, hogy az ősi emberiség lakhelyét itt kell keresnünk.

[IX/26] I. kötet, 575-576. oldalak.
[IX/27] *Foê-kouê-ki: ou Relations des Royaumes Bouddhiques;* par Chi Fa-hian: fordította: Abel Remusat.
[IX/28] Seventh year, 1855.

Ez az „ősi emberiség” már az ötödik fajában élt, amikor a „Négytorkú Sárkány” – a ma már csak nyomaiban található tó – a „Bölcsesség Fiainak”, a harmadik faj első elme-szülte fiainak a lakhelye volt. Az emberiségnek nem ez volt az egyetlen és nem is az első bölcsője, bár az első gondolkodó *isteni* ember bölcsőjének valóban a másolata volt. Ez volt a Paradesha, az első szanszkritül beszélő nép hegyvidéke, a görögök Hedone-je, a gyönyör országa, viszont nem ez volt a kaldeaiak „Érzékiség lugasa”, mert ez utóbbi csak annak csupán emléke volt, és nem is itt történt az „ember bűnbeesése” a „szétválás” után. A zsidók Édenje a kaldeai *másolat másolata volt.*

Azt, hogy az ember nemzésbe bukása a tudomány által mezozoikus kornak nevezett időszak legelején történt, vagyis a hüllők korában, a kígyóra vonatkozó kifejezésmód teszi nyilvánvalóvá, amelynek természetét a *Zohar* magyarázza meg. A kérdés nem az, hogy Éva esete a kísértő hüllővel allegorikus vagy szó szerinti-e, mert abban senki sem kételkedhet, hogy allegóriáról van szó, hanem az, hogy bemutassuk, mennyire ősi ez a szimbólum, és azt is, hogy ez nem zsidó, hanem egyetemes elképzelés volt.

Nos, a *Zohar*-ban találunk egy nagyon furcsa kijelentést, amely nevetséges abszurditásával szándékosan vidám kacagásra készteti az olvasót. A Zohar azt mondja, hogy Shamael, a feltételezett Sátán által Éva elcsábítására felhasznált kígyó egyfajta „repülő teve” – *καμηλόμορφον*[IX/29] – volt.

Egy „repülő teve” valóban túl sok még a legliberálisabb Royal Society tag számára is. Mindazonáltal a *Zohar*-nak – amelytől aligha lehet elvárni, hogy Cuvier szakkifejezéseit használja – igaza volt leírásában, egy régi zoroasztriánus kéziratban ugyanis az Aschmogh elnevezést találjuk, amelyről az *Avesta* azt állítja, hogy a Bűnbeesés után elvesztette *természetét* és *nevét,* és egy tevenyakú hatalmas kígyóként írja le.

Salverte azt állítja, hogy:

> Nincsenek szárnyas kígyók, sem valódi sárkányok… A sáskákat a görögök még ma is *szárnyas kígyóknak* nevezik, és ez a metafora hozhatott létre számos, a szárnyas kígyók létezéséről szóló elbeszélést.[IX/30]

Jelenleg valóban nincsenek, de ez nem ok arra, hogy ne létezhettek volna a mezozoikumban. Cuvier pedig, aki rekonstruálta a csontvázukat, tanú a „repülő tevékre”. A nagy természettudós – miután megtalálta bizonyos gyíkok egyszerű kövületeit – ma már ezt írja:

> Ha a hidrák és más szörnyek létezését – amelyeket annyit emlegetnek a középkori történészek – bármi is bizonyíthatja, az kétségtelenül a Plesiosaurus.[IX/31]

Nem tudunk róla, hogy Cuvier további *mea culpaként* mondott-e még valamit, mindenesetre el tudjuk képzelni zavarát a régiek igazmondásával szembeni saját rágalmai miatt, amikor Németországban megtalálták a 26 méter hosszú pterodactilust, egy *repülő* gyíkot, amelynek hüllőtestéhez hatalmas szárnyak kapcsolódtak. Ezt a kövületet őshüllőként írják le, amely első *végtagjainak kisujja* annyira meghosszabbodott, hogy azon hosszú hártyás szárnyak voltak. Így tehát a *Zohar* „repülő tevéje” igazolást nyert. Persze, hiszen a hosszúnyakú plesiosaurus és a hártyás szárnyú pterodactilus, vagy még inkább a mosasaurus elegendő tudományos valószínűséget jelent egy „repülő teve” vagy egy hosszúnyakú sárkány létezésére. A philadelphiai Cope professzor bebizonyította, hogy a mészkőben talált mosasaurus kövülete egy ilyesféle szárnyas kígyó volt. A hátgerincében olyan jellegzetességek vannak, amelyek inkább a kígyófélékkel, mint a gyíkfélékkel mutatnak rokonságot.

És most lássuk a fő kérdést. Jól ismert, hogy az ókor tudományai és művészetei közé soha nem tartozott sem a paleográfia, sem pedig az őslénytan, és nem is volt meg a maguk Cuvierje. Mégis, a babiloni cseréptáblákon, és különösen régi kínai és japán rajzokon, a legrégibb

---

[IX/29] De Mirville: *Des Esprits*, II. 423. Lásd még: Moses Maimonides: *More Nevochim.*

[IX/30] *Sciences Occultes,* 464. old.

[IX/31] *Révolution du Globe*, V. kötet, 247. oldal.

pagodákon és emlékműveken, továbbá a pekingi Császári Könyvtárban sok utazó látta és felismerte a változatos formájú kínai sárkányokban a plesiosaurusok és a pterodactilusok tökéletes ábrázolásait.[IX/32] Továbbá a *Bibliában* is beszélnek a próféták a szárnyas tüzes kígyókról,[IX/33] Jób pedig megemlíti a Leviatánt.[IX/34] Ezzel kapcsolatban természetszerűleg felmerülnek a következő kérdések:

I. Honnan tudhattak a régi nemzetek bármit is a karbon kori és mezozoikumi kihalt szörnyekről, hogyan ábrázolhatták és írhatták le azokat szájhagyomány útján és képekben, hacsak vagy *maguk nem látták ezeket a szörnyeket,* vagy *nem rendelkeztek volna leírásukkal a hagyományaikban*? Az ilyen leírásoknak pedig előfeltétele az *élő és értelmes szemtanú*.

II. Ha pedig megengedjük ilyen szemtanúk létezését (hacsak el nem fogadjuk a múltba néző tisztánlátást), akkor miért nem lehet az emberiség és az első őskori ember legkorábbi megjelenése a harmadkor közepe előtti? Nem szabad elfelejtenünk, hogy a legtöbb tudós tagadja, hogy az ember a negyedkor előtt megjelent, és így teljesen kizárja őt a kainozoikumból. Pedig itt olyan kihalt állatfajták voltak, amelyek évmilliókkal ezelőtt eltűntek a Föld színéről, és amelyeket ismertek, és le is írtak olyan népek, amelyeknek civilizációja – azt mondják – alig néhány ezer évvel ezelőtt kezdődött el. Hogyan lehetséges ez? Nyilvánvalóan vagy a mezozoikumot kellene átcsúsztatni a negyedkorba, vagy pedig az embert kell a pterodactilus és a plesiosaurus kortársává tenni.

Abból, hogy az okkultisták az Ősi Bölcsességben és tudományban hisznek, és kiállnak mellette még akkor is, ha a *Zohar* fordításában a szárnyas gyíkot „repülő tevének" nevezik, még nem következik az, hogy ilyen könnyen elhiszünk minden történetet, amelyeket a középkorban terjesztettek az ilyen sárkányokról. A pterodactilusok és a plesiosaurusok kihaltak a harmadik faj nagy részével együtt. Amikor tehát a római katolikus írók komolyan arra kérnek, hogy higgyük el Christopher Scherer és Kircher atya dajkameséit arról, hogy a saját szemükkel láttak 1619-ben és 1669-ben élő tüzes és repülő sárkányokat, akkor engedjék meg nekünk, hogy állításaikat vagy álmoknak, vagy füllentésnek tekintsük.[IX/35] A Petrarca által elmesélt

---

[IX/32] De Mirville: „Memoire à l'Académie" (II. köt. 431. old.) című munkájában olvasunk „Geoffrey St. Hilaire naiv elcsodálkozásáról, amikor M. de Paravey néhány régi kínai munkában és babiloni cserepeken sárkányokat, … csőrös emlősöket (vízi állatok, amelyek *csak Ausztráliában találhatók*) és gyíkféléket, stb. mutatott neki, olyan kihalt állatfajtákat, amelyekről azt gondolta, hogy… az ő koráig ismeretlenek voltak a Földön".

[IX/33] Lásd *Ézsaiás*, XXX. 6. „A vipera és a tüzes szárnyas kígyó", valamint a Mózes rézkígyójával legyőzött tüzes kígyók.

[IX/34] A tudósok által rekonstruált, általunk ismert kövületeknek elég garanciát kell nyújtaniuk még egy Leviatán lehetségességére is, nem is beszélve Ézsaiás repülő kígyóiról, vagy a Saraph Mehophep-ről, amely szavak fordítása minden héber szótár szerint „saraph": lángoló, vagy tüzes kígyóméreg, és „mehophep": repülő. Bár a keresztény teológia mind a Leviatánt, mind pedig Saraph Mehophet-et mindig is az ördöggel kapcsolta össze, ezek a kifejezések azonban képletesek, és semmi közük sincs a „Gonoszhoz". Mégis a „sárkány" (angolul dragon) szó ma már az ördög szinonimája. Bretagne-ban a Drouk szó ma „ördögöt" jelent, ebből ered – amint ezt Cambry (*Monuments Celtiques,* 299. old.) elmondja –, hogy Angliában az ördög sírját Droghedanum Sepulcrumnak nevezik. Languedoc-ban a meteortüzeket és a lidércfényt Drac-nak, Bretagne-ban Dreag-nek, Wraie-nek vagy kísértetnek nevezik. Írországban Drogheda kastélya az Ördög kastélyát jelenti.

[IX/35] Az ultramontán írók teljesen komolyan elfogadják Kircher atya sárkány-történeteinek egész sorát, amelyeket *Œdipus Ægyptiacus,* „De Genesi Draconum" című művében ismertet. E jezsuita atya szerint ő maga látta azt a sárkányt, amelyet egy római paraszt 1669-ben megölt, mivel a Museo Barberini igazgatója elküldte neki a tetemet, hogy arról leírást készítsen, amit Kircher atya meg is tett, majd nyilvánosságra hozott egyik *in-folio*jában. Ezek után levelet kapott a svájci Soleure kanton elöljárójától, Christopher Scherer-től, amelyben ez a hivatalnok azt tanúsítja, hogy 1619-ben egy szép nyári éjszakán *saját szemével* látott egy élő sárkányt. Azt írja, hogy lakásának erkélyén állt „az égboltot tökéletes tisztaságán elmerengve, amikor a Pilátus hegy egyik barlangjából egy ragyogó tüzes sárkányt láttam felemelkedni, és nagy sebességgel a tó másik végén lévő Fluelen felé tartani. Hatalmas teste volt, a farka még ennél is hosszabb, és kinyújtott nyaka volt. Feje és állkapcsa olyan volt, mint egy kígyóé. Repülés közben útjára számtalan szikrát (?!) szórt… Először azt hittem, hogy egy meteort látok, de amint figyelmesebben megnéztem, repüléséből és testének alakjából rájöttem, hogy egy *valódi sárkányt*

azon történetet sem kell másnak tekintenünk, mint „költői szabadságnak”, hogy amikor egy napon Laurával az erdőben egy barlang mellett sétált, állítólag egy sárkányra bukkant, amelyet a tőrjével ledöfött és megölt, így mentve meg a szíve hölgyét attól, hogy a szörnyeteg felfalja.[IX/36] Készségesen elhinnénk Petrarca történetét, ha Atlantisz korában élt volna, amikor ilyen vízözön előtti szörnyek még létezhettek. Jelenlegi korunkban azonban tagadjuk ezek létezését. A tengeri kígyó egy dolog, a sárkány pedig teljesen más dolog. Az előbbi létezését a többség tagadja, mert az óceánok nagy mélységeiben él, rendkívül ritka, és csak akkor emelkedik a felszínre, ha valami – talán az éhség – erre kényszeríti. Így láthatatlan maradva bár létezhet, mégis tagadják. De ha volna olyan dolog, mint a fent leírt sárkány, hogyan kerülhette volna el a felfedezést? Ez a teremtmény a legkorábbi ötödik faj kortársa volt, és ma már nem létezik.

Az olvasó azt kérdezheti, miért beszélünk egyáltalán sárkányokról? Azt feleljük: először is azért, mert ilyen állatok ismerete az emberi faj mérhetetlen ősiségének egyik bizonysága, másodszor pedig azért, hogy megmutassuk a különbséget, ami a „sárkány”, „Nâga” és „Kígyó” valódi zoológiai jelentése és ezek szimbolikusan használt képletes jelentése között van. Az avatatlan olvasó, aki semmit nem tud a misztériumnyelvről, valószínűleg – valahányszor az említett szavakkal találkozik – szó szerint fogadja el azokat. Ebből származnak az összetévesztések és az igazságtalan rágalmak. Elegendő lesz néhány példát bemutatni.

„De a kígyó is”? Persze, de mi is volt a kígyó természete? A misztikusok *Mózes Könyve* kígyójában intuitíve egy állati jelképet és magas szintű spirituális esszenciát látnak: egy kozmikus, rendkívül értelmes erőt, egy „hatalmas hulló csillagot”, egy szellemet, amely egyszerre mennyei, légi és földi és amelynek „hatása körüljárja a Földet” (*qui circumambulat terram*), ahogyan De Mirville,[IX/37] a holtbetűk egyik keresztény fanatikusa mondja, és amely „olyan fizikai jelképben nyilvánul meg, ami a legjobban megfelelt erkölcsi és értelmi *gyűrűinek*” – vagyis kígyószerű formában.

De mit fognak a keresztények kezdeni a rézkígyóval, az „Isteni Gyógyítóval”, ha a kígyót a ravaszság és a gonoszság jelképének, magának a „Gonosznak” kell tekinteni? Hogyan lehet valaha is a határvonalat meghúzni, amikor azt önkényesen, szektás teológiai szellemben fektetik le? Mert ha a római egyház azt tanítja híveinek, hogy Merkur és Æsculapius, vagy Asclepios – akik valójában egyet jelentenek – „ördögök és az ördög fiai”, és ha az utóbbinak pálcája és kígyója az „ördög pálcája”, minek tekintsük akkor Mózes rézkígyóját? Minden tudós számára ismert, hogy a pogány „pálca” és a zsidó „kígyó” ugyanaz, vagyis a Merkúrnak, Apollo-Python fiának kaduceusa (kígyós botja). Könnyű megérteni, miért választottak a zsidók kígyóformát a „kísértő” számára. Ennek pusztán *fiziológiai* és *fallikus* oka volt, bármenynyire is erőlködik álokoskodással a római katolikus egyház, hogy egy másik jelentést adjon annak, ami nyilvánvaló mindazok számára, akik jól ismerik a misztériumnyelvet, és akik a héber tekercseket számértékeik alapján olvassák. Az okkultisták tudják, hogy a kígyó, a Nâga és a sárkány mindegyike hétszeres jelentésű, és hogy például a Nap a gnosztikusok két ellentétes fényének és a két kígyójának, a jónak és a rossznak csillagászati és kozmikus jelképe volt. Azt is tudják, hogy – amikor *általánosítanak* – mind a tudomány, mind a teológia követ-

---

látok. Örülök, hogy tájékoztathattam Tisztelendőségedet ezen állatok *nagyon is valóságos* létezéséről” – de az írónak azt is hozzá kellett volna tennie, hogy *visszaálmodta* magát régmúlt korokba. (*Ugyanott,* 424. oldal.)

[IX/36] Meggyőző bizonyítékként az esemény megtörténtéről egy római katolikus az olvasó figyelmébe a költő egyik barátja, Simon de Sienne festményét ajánlja, amely az avignoni Notre Dame du Don templomának bejáratát díszíti, a pápa tiltása ellenére, aki „nem akarta megengedni, hogy a szent helyen a szerelem diadalát emeljék trónra”. Az író még hozzáteszi: „Az idő megrongálta a műalkotást, de nem gyengítette meg a hagyományt. (*Ugyanott,* 425. old.) Úgy tűnik, korunk De Mirville-féle „sárkány-ördögeinek” nincs szerencséjük, mert titokzatos módon eltűnnek azokból a múzeumokból, ahol állítólag őrizték azokat. Így az Ulysses Aldovrandus által bebalzsamozott és a nápolyi vagy bolognai szenátusi múzeumnak átadott sárkány „még 1700-ban ott volt”, de ma már nincs meg. (*Ugyanott,* 427. old.)

[IX/37] *Idézett mű,* II. 422. oldal.

keztetései a legképtelenebb végleteket mutatják. Amikor ugyanis a tudomány azt mondja, hogy ha rendelkezni szeretnénk valamennyi későbbi vallásos dogma kulcsával, elegendő a kígyók legendáját visszavezetni eredeti forrásához, a csillagászati legendához, és komolyan elgondolkozni azon, hogy a Nap a Python legyőzője, és az állatövben az égi Szűz visszaszorítja a mindent felfaló sárkányt, akkor könnyen megértjük, hogy a szerző nem az általánosból indul ki, hanem félszemmel a keresztény vallásra és a *Jelenések Könyvére* sandít. Ezt nevezzük az egyik végletnek. A másikat akkor látjuk, amikor a teológia a Tridenti Zsinat híres határozatát megismételve arról próbálja meggyőzni a tömegeket, hogy:

> Az ember felett bűnbeesésétől kezdve egészen megkeresztelése órájáig az ördögnek teljes hatalma van, és *jogosan* birtokolja őt – *diabolum dominium et potestatem super homimes habere et jure eos possidere*.[IX/38]

Erre az okkult filozófia azt feleli: Bizonyítsák be először az Ördög, *mint entitás* létezését, akkor talán majd hiszünk ilyen veleszületett birtoklásban. Az emberi természet nagyon kismértékű megfigyelése és ismerete elég lehet ahhoz, hogy e teológiai dogma tévességét bebizonyítsa. Ha a Sátánnak bármilyen valóságossága lenne akár a tárgyiasult vagy akár a tárgyiasulatlan világban (egyházi értelemben), akkor éppen a szegény ördög lenne az, akit a bűnösök – tehát az emberiség nagy része – szüntelenül gyötörnének és hatalmukba kerítenének. Az emberiség és különösen a papság – akiket a gőgös, gátlástalan és türelmetlen római egyház vezet – találta ki, hozta világra, és nevelte fel gondosan a Gonoszt. De ezzel már eltértünk a témától.

> Az egész gondolkodó világnak azt veti szemére az Egyház, hogy imádta a kígyót.
>
> Az egész emberiség tömjénezte vagy megkövezte a kígyót. A *Zend*-ek ugyanúgy beszélnek róla, mint a *Királyok Könyve* és a *Védák*, mint az *Edda*… és a *Biblia*… A szent kígyónak [a Nâga-nak] mindenhol megvoltak a szentélyei és papjai. Rómában a veszta-szűz az, aki… elkészíti táplálékát ugyanolyan gondosan, ahogyan a szent tüzet táplálja. Görögországban Æsculapius nem tud gyógyítani a segítsége nélkül, és átruházza hatáskörét neki. Mindenki hallott a római szenátus által az orvoslás istenéhez küldött híres követségről, és annak visszatéréséről a nem kevésbé híres kígyóval, amely önként elindult mesterének a Tiberisz egyik szigetén levő temploma felé. [A kígyót] nem egy bacchánsnő fonta a hajába, nem egy augur kérdezte ki gondosan, nem egy varázsló sírján látható a képe! A kainiták és az ophiták Teremtőnek nevezik, miközben elismerik – ahogyan Schelling is tette – hogy a kígyó „lényegében és személyében gonosz”.[IX/39]

Igen, igaza van a szerzőnek. Ha pedig valaki teljes képet szeretne kapni, hogy milyen tekintélynek örvend a kígyó még napjainkban is, az tanulmányozza a kérdést Indiában, és figyelje meg, mi mindent hisznek ebben az országban a Nâga-król (kobrákról), és még ma is mi mindent tulajdonítanak nekik. Látogassa meg Whydah-ban élő afrikaiakat, a Port-au-Princeben és a Jamaicában élő vudukat, Mexikó nagal-jait, Kína Pâ-it vagy ember-kígyóit stb. is. De miért is csodálkozunk azon, hogy a kígyót „imádják”, ugyanakkor pedig átkozzák, hiszen tudjuk, hogy kezdettől fogva szimbólum volt? Minden régi nyelvben a *sárkány* szó azt jelentette, amit ma is jelent Kínában: *long*, vagy „az értelemben kiemelkedő lény”, a görög nyelvben pedig *δράκων*, vagy „aki lát és őrködik”.[IX/40] Vajon e jelzők bármelyike is alkalmazható-e az ilyen nevű állatra? Nem nyilvánvaló-e, hogy – bárhová is vezette a vadembereket az erede-

---

[IX/38] *Ugyanott*, 433. oldal.

[IX/39] *Ugyanott*, 432-433. oldal. Ez a megállapítás ugyanolyan méltányos, mintha néhány ezer év múlva valamilyen jövendő új vallás fanatikusa *saját* vallását dicsőítve az *ősi* kereszténység rovására azt állítaná: Mindenhol a négylábú bárányt imádták. Az apáca Agnus-nak nevezte, és keblére tette, a pap az oltárra helyezte. Minden húsvéti ebéden szerepelt, és a templomokban hangosan dicsőítették. Mégis, a keresztények féltek tőle és gyűlölték, mert hiszen levágták és megették. A pogányok mindenesetre nem eszik meg szent szimbólumaikat. Nem tudunk kígyó- vagy hüllő-evőkről, legfeljebb a civilizált keresztény országokban, ahol már eszik a békát és az angolnát, és bizonyára valódi kígyóval folytatják, mint ahogy elkezdték a bárránnyal és eljutottak a lóhúsig.

[IX/40] *Ugyanott*, 423. oldal.

ti jelentés elfelejtése és a babona – a fenti jelzőket az emberi ősökre akarták alkalmazni, akiket kígyókkal és sárkányokkal szimbolizáltak? Ezek az ősök – akiket Kínában a ma is „a Bölcsesség Kígyóinak" hívnak – a Dhyânî-k első tanítványai voltak, röviden a harmadik faj első adeptusai, később pedig a negyedik és az ötödik faj adeptusai. Ez a név egyetemessé vált, és a kereszténység kora előtt épelméjű ember soha nem keverte össze az embert és a szimbólumot.

Champollion a Chnouphis-ról, vagyis a Világlélek szimbólumáról ezt írja:

> Ez többek között egy hatalmas kígyó, amely emberi lábon áll, ez a hüllő a Jó Szellem jelképe, egy valódi Agathodæmon. Gyakran szakállal ábrázolják. … Ezt a szent állatot, amely azonos az ophiták kígyójával, számtalan gnosztikus vagy bazilidiánus kőoszlopra rávésték. … A kígyónak többféle feje van, de mindig a következő betűkkel jelölik: XNOYBIΣ.[IX/41]

Az Agathodæmon birtokában volt „a jó és a rossz tudásnak", vagyis az Isteni Bölcsességnek, mert ez utóbbi nélkül az előbbi lehetetlen.[IX/42] Jamblichust ismételve Champollion bemutatja, hogy

> Agathodæmon az Ειχτών-nak [vagy az égi istenek tüzének – a Nagy Toth-Hermésznek[IX/43]] nevezett istenség volt, akinek Hermész Triszmegisztosz a mágia feltalálását tulajdonítja.[IX/44]

A „mágia feltalálása"! Különös kifejezést használ, mintha a természet örök és valóban létező rejtélyeinek feltárását *fel lehetne találni*! Olyan ez, mintha több ezer év múlva Crookesnak tulajdonítanák a sugárzó anyag *feltalálását*, annak felfedezése helyett. Ahogyan a legutolsó lábjegyzetünkben mondtuk, Hermész a mágiának nem feltalálója, sőt nem is felfedezője volt, mert a Toth-Hermes egy általános elnevezés, ahogyan Enoch – Enoïchion, a „belső, spirituális szem" –, Nebo, a próféta és a látnok, stb. is azok voltak. Hermész nem valamilyen élő ember tulajdonneve, hanem sok adeptus általános elnevezése. Kapcsolatuk a kígyóval a szimbolikus allegóriákban onnan ered, hogy őket a legkorábbi értelmes emberiség, a harmadik faj idejében a nap- és bolygói istenek világosították fel. Ők valamennyien a Titkos Bölcsesség pártfogóinak képviselői. Asclepios a Napisten Apolló fia, és ő Merkúr: Nebo Bel-Merodach fia: Vaivasvata Manu, a nagy Rishi, Vivasvat – a Nap vagy Sûrya – fia, stb. Miközben pedig csillagászati értelemben a Nâga-k, továbbá a Rishi-k, a Gandharva-k, Apsaras-ok, Grâmanî-k (vagy Yaksha-k, kisebb istenek), Yâtudhâna-k és Dévák a tizenkét szoláris hónap folyamán a Nap kísérői, a teogóniában és az antropológiai fejlődésben is ők egyaránt istenek és emberek, amikor az *Alsó* világban öltenek testet. Ezzel kapcsolatban emlékeztetni szeretnénk az olvasót arra a tényre, hogy Apollonius buddhista Nâga-kkal találkozott Kasmírban. Ezek pedig nem állattani értelemben vett kígyók voltak, és nem is etnológiai Nâga-k, hanem „bölcs emberek".

A *Biblia Mózes Könyvétől* kezdve a *Jelenések Könyvéig* nem más, mint történelmi feljegyzések sorozata arról a nagy küzdelemről, amely a fehér és a fekete mágia, a jobboldali ösvény adeptusai, a próféták és a durva tömegeket vezető papság, a baloldali ösvény adeptusai, a leviták között dúlt. Még az okkultizmus tanulóinak is – bár egyesek számos ősi kézirattal rendelkeznek, és közvetlen tanításokra támaszkodnak – rendkívül nehéz meghúzni a határvonalat a jobb és baloldali ösvény sodales-ei (papsága) között. Az a nagy egyházszakadás, amely a ne-

---

[IX/41] *Pantheon*, 3.

[IX/42] A szoláris Chnouphis vagy Agathodæmon – ahogyan minden kutató tudja – a gnosztikusok Christos-a. Szorosan kapcsolódik Sophia (Bölcsesség) hét fiához, Aditi, az Egyetemes Bölcsesség hét fiához, akinek a nyolcadik fia Mârttânda, a Nap, a többi hét pedig a hét bolygói uralkodó vagy szellem. Ezért Chnouphis volt a Megvilágosodás, a Bölcsesség Szellemi Napja, és ennélfogva az egyiptomi beavatottak pártfogója, ugyanúgy, mint Bel-Merodach, vagy Bel-Belitanus később a kaldeaiaknál.

[IX/43] Hermész, vagy inkább Thot általános név volt. Abul Feda: *Historia Anti-Islamitica*-jában öt Hermest mutat be, és a Hermész, Nebo, Thot neveket különböző országokban a nagy beavatottaknak adták. Így Nebo – Merodach és Zarpanitu fia –, akit Hérodotosz Zeus-Belosnak hív, továbbadta nevét az összes nagy prófétának, látnoknak és beavatottnak. Ők valamennyien a „Bölcsesség Kígyói" voltak, csillagászatilag a Naphoz, szellemileg pedig a Bölcsességhez kapcsolódtak.

[IX/44] *Pantheon*, 15. szöveg.

gyedik faj fiai között következett be, amikor az „Isten-fiak” vezetése alatt az első beavatási templomok és csarnokok megépültek, Jákob fiainak történetében kap allegorikus formát. A haldokló Jákob szavaiból kiderül, hogy a mágiának két iskolája volt, és hogy az ortodox leviták nem a szent iskolához tartoztak. Idézzünk most néhány mondatot az *Isis Unveiled*-ből:[IX/45]

> A haldokló Jákob így írja le fiait: „Lészen Dan – mondja – olyan, mint a *mérges kígyó* az úton, és az *áspis* az ösvényen, mely megmarja a lónak sarkát, hogy a rajta ülő ember hátra essék [vagyis *fekete* mágiát fog tanítani a jelölteknek]. A te szabadításodra várom az Úrnak segítségét”. Simeonról és Léviről a pátriárka azt jegyzi meg, hogy ők „atyafiak, *álnokságának* fegyvere volt az ő szerződésük a Sékhemitákkal. Az ő *titkukban, tanácsokban* részes ne légy, én lelkem”.[IX/46] Az eredetiben „az ő titkukban” úgy olvasandó: „az ő Sodjukban”.[IX/47] Sod pedig Baal, Adonis és Bacchus nagy misztériumainak neve volt, akik mind Napistenek voltak, és a kígyó volt a szimbólumuk. A kabbalisták azzal magyarázzák a tüzes kígyók allegóriáját, hogy azt mondják, így hívták a Lévi törzset, és minden levitát, és hogy Mózes volt a Sodales-ek vezetője.[IX/47]

A „sárkányölő” kifejezés eredeti jelentését a misztériumokhoz kell visszavezetni, és ezt a kérdést a későbbiekben részletesen megvizsgáljuk.

Mindebből az következik, hogy ha Mózes volt a misztériumok vezetője, akkor ő volt a Főpap; ha pedig ugyanakkor azt találjuk, hogy a próféták Izrael népének „irtózatosságai” ellen mennydörögnek, akkor ebből két iskolának kellett lennie. A „tüzes kígyók” tehát egyrészt a papi kaszthoz tartozó leviták jelzője volt, miután már eltértek a jó törvénytől, Mózes hagyományos tanításaitól, másrészt mindazokra vonatkoztak, akik fekete mágiát űztek. Ézsaiás, amikor az „engedetlen fiakra” hivatkozik, akiknek el kell vinniük gazdaságukat azokba az országokba, ahonnan „a baziliszkusz és *tüzes* szárnyas *kígyó*”[IX/48] jön, vagyis Kaldeába és Egyiptomba, amiknek a beavatottjai az ő idejében (i.e. 700) már jelentősen elsatnyultak, akkor ezen országok varázslóira gondolt.[IX/49] Őket azonban gondosan meg kell különböztetni a „Bölcsesség Tüzes Sárkányaitól” és a „Tűzköd Fiaitól”.

A *Misztériumok Nagy Könyvében* ezt olvassuk:

A Hét Úr megteremtette a hét embert, három Úr [*Dhyân Chohan vagy Pitri*] *jó és szent volt, négy kevésbé égi, tele szenvedéllyel… Az Atyák Chhâyâ-i* [*árnyai*] *olyanok voltak, mint ők, maguk.*

Ez magyarázatot ad az emberi természet különbözőségeire, amit hét jó és rossz fokozatra osztanak. Volt tehát hét tabernákulum, készen arra, hogy azokban hét különböző karmikus körülményű monádok lakozzanak. Ennek az alapján magyarázzák a Kommentárok azt, hogy miért terjedt el könnyen a rossz, amint ezek az emberi formák valódi emberekké váltak. Egyes régi filozófusok azonban az ember származásának leírásában figyelmen kívül hagyták a hetet, és csak négyet adtak meg. Így a mexikói helyi *Genezis* „négy *jó* emberről” szól, akiket az

---

[IX/45] I. kötet, 555. oldal.

[IX/46] *Mózes Könyve*, XLIX. 17, 18. és 5, 6.

[IX/47] Dunlap a *Sod, the Mysteries of Adonis*-hoz írt bevezetőjében a „Sod” szót *arcanum*-ként, vallásos misztériumként magyarázza Schindler: *Penteglott*, 1201. művére támaszkodva. „Az Úrnak titka azoknak adatik, akik őt félik” – mondja a *Zsoltár Könyve* XXV. 14. Ezt a keresztények félrefordították, mert ennek kellene lennie: „Sod Ihoh (Ihoh misztériumai) azoké, *akik félnek tőle*”. „Al (El) rettenetes a Kadeshim (a papok, a szentek a beavatottak) nagy Sod-jában”. – *Zsoltár Könyve*, LXXXIX. 7. A Kadeshim nagyon távol álltak attól, hogy szentek legyenek. Lásd: V. köt. 3. fej. „A Szentek Szentje”.

[IX/47] „A papi kollégiumok tagjait Sodales-nek nevezték” – mondja Freund *Latin Lexicon*-ja (IV. 448.) „A Hatalmas Anya idæi misztériumaiban sodalitások alakultak” – írja Cicero a *De Senectute*-ban. (Dunlap, *ugyanott*, XII. oldal.)

[IX/48] XXX. 6.

[IX/49] Baal papjai, akik tüzeket ugrottak át. De ez héber és helyi jellegű fogalom. Saraph jelentése „tüzes vagy lángoló kígyó”.

emberi faj négy valódi őseként ír le, „akiket nem is istenek nemzettek, és nem is nőtől születtek”, hanem teremtésüket a teremtő erők csodával hajtották végre, ami csak azután sikerült, hogy „*az ember létrehozására irányuló három kísérlet már kudarcba fulladt*”. Az egyiptomiaknak a teológiájukban csak „négy Istenfiú” volt – noha a *Pymander*-ben *hét* szerepel –, ezzel kerülve el az ember rossz természetének megemlítését. Amikor pedig Seth istenből Seth-Typhonná süllyedt, elkezdték őt „hetedik fiúnak” nevezni. Valószínűleg innen származik az a hit, hogy a „hetedik fiú hetedik fia” mindig született mágus, bár ez eredetileg csak *varázslót* jelentett. A gonoszt szimbolizáló kígyót, Apap-ot Seth kígyója, Aker öli meg,[IX/50] ezért Seth-Typhon maga nem lehetett a gonosz. A *Halottak Könyve* arra utasít, hogy a CLXIII. fejezetet így kell olvasni: „egy kétlábú kígyó jelenlétében”, ami egy magas beavatottat, egy főpapot jelent, mivel az említett fejezet címének hieroglifájában e „kígyó” fejét ékesítő diadém és a kos-szarvak[IX/51] ezt jelzik. A „kígyó” felett Ammon,[IX/52] a rejtett „misztérium-isten” misztikus szempárja látható. A fenti rész megerősíti állításunkat, és megmutatja, mit jelentett valójában a „kígyó” szó az antik világban.

Ami pedig a nagalokat és a nargalokat illeti, honnan ered a hasonlóság az indiai nâga-k és az amerikai nagalok között?

> A nargal volt a mágia [Rab-Mag] kaldeai és asszír vezetője, a nagal pedig a mexikói indiánok fő varázslója. Mindkét elnevezés az asszír isten, Nergal-Serezer-ből és a hindu nâga-kból ered. Mindkettő hasonló képességekkel rendelkezett, hatalmukban állt magukhoz kapcsolni egy démon-segítőt, akivel azután teljesen azonosították magukat. A kaldeai és asszír nargal ezt a démont valamilyen szentnek tartott állat képében a templomon belül helyezte el. Az indián nagal viszont ott tartja, ahol tudja, a közeli tóban, az erdőben vagy a saját házában, valamilyen háziállat képében.[IX/53]

Egy ilyen mértékű egyezést nem lehet a *véletlennek* tulajdonítani. Felfedezünk egy új világot, és kiderül, hogy már negyedik fajbeli őseink számára is egy régi világ volt, hogy Arjunaról, Krishna társáról és chelâ-járól azt mondják, hogy leszállt a Pâtâla-ba, az „antipódusokba”, és ott vette feleségül Ulûpî-t,[IX/54] egy nâga-t, helyesebben nâgî-t, aki a nâga-k királyának, Kauravya-nak a lánya volt.[IX/55]

Most már remélhető, sikerült bebizonyítanunk a kígyó-jelkép teljes jelentését. Nem is a gonoszé, még kevésbé az ördögé, hanem valójában a ΣΕΜΕΣ ΕΙΛΑΜ ΑΒΡΑΣΑΞ, az „Örök Nap Abrasax”, minden kabbalista központi szellemi napjának a szimbóluma, amelyet egyes diagramokon a Tiphereth körével ábrázolnak.

Itt pedig ismét szeretnénk idézni egy korábbi munkánkból, további magyarázatokkal kiegészítve azt.

> A mérhetetlen Mélység (Bythos, Aditi, Shekinah, az Ismeretlen Fátyla) e tájáról kiszakadt egy spirálokból álló kör. Ez a Tiphereth, ami szimbolikus nyelven egy nagy ciklust jelent, amely kisebb ciklusokból tevődik össze. Belsejében feltekeredve, a spirálisok mentén fekszik a kígyó –

[IX/50] *Halottak Könyve*, XXXIX. fejezet.

[IX/51] A szerző néhány régi palesztinai érmén ugyanilyen kos-szarvakat látott Mózes fején, egy ilyen érme ma is a birtokában van. Michelangelo Rómában lévő Mózes-szobrán a dicsfény részét képező szarvak függőlegesek, ahelyett, hogy a fülre hajlanának, de a jelkép ugyanaz. A rézkígyó ide vezethető vissza.

[IX/52] De lásd még Harris: *Magic Papyrus*, No. V. és a kos-fejű Ammont, amint embereket formál egy fazekas korongon.

[IX/53] Brasseur de Bourbourg: *Mexique*, 135. és 574. oldalak

[IX/54] Ulûpî (Ulûpl) teljesen atlantiszi hangzású név. Nem is görög és nem is szanszkrit, hanem – akárcsak az Atlantisz szó – mexikói nevekre emlékeztet.

[IX/55] *Mahâbhârata*, Âdi Parva, 7788. és 7789. sloka. A *Bhâgavata Purâna* (IX, XX. 31.) – ahogyan Shrîdhara, a jegyzetíró magyarázza – Manipûra király leányának mondja Ulûpî-t (lásd: *Vishnu Purâna*, Wilson, IV. köt. 160. old.). A néhai pandit, Dayânand Sarasvati viszont, aki ilyen kérdésekben kétségkívül a legnagyobb szanszkrit és purânai szaktekintély Indiában, személyesen igazolta, hogy Ulûpî 5.000 évvel ezelőtt a Pâtâla-ban, vagyis Amerikában lévő nâga-k királyának a lánya volt, és hogy a nâga-k beavatottak voltak.

a Bölcsesség és Örökkévalóság jelképe – a Kettős Androgün. A ciklus Ennoiat vagy az isteni elmét (egy erő, amely nem teremt, de amelynek el kell keverednie) jelent, a kígyó pedig, az Agathodæmon, az Ophis, a Fény (amely nem örök, de a mi síkunkon mégis a legnagyobb isteni fény) *Árnyéka*. Mindkettő az ophiták Logosza volt, vagy az Egység a Jó és a Rossz kettős princípiumában megnyilvánuló Logoszként.[IX/56]

Ha csak egyedül az inaktív és abszolút Fény lett volna, az emberi elme nem tudta volna értékelni, de még felfogni sem. Az árnyék az, amely lehetővé teszi, hogy a fény megnyilvánuljon, és annak tárgyiasult létezést adjon. Ezért az árnyék nem rossz, hanem egy szükséges és nélkülözhetetlen kiegészítő, amely teljessé teszi a fényt, vagyis a jót. A Földön az árnyék az, ami *megteremti* a fényt.

A gnosztikusok nézete szerint ez a két alap princípium megváltoztathatatlanul a Fény és az Árnyék, mivel a Jó és a Rossz valójában egy, és örökkévalóan léteznek, ahogyan örökké létezni is fognak, amíg csak megnyilvánult világok léteznek.

Ez a szimbólum megmagyarázza, miért imádta a gnosztikus szekta a Kígyót Megváltóként, ami a szakrális kenyér, vagy egy tau (a fallikus jelkép) köré tekeredik. Egységként Ennoia és Ophis jelentik a Logoszt. Amikor szétválnak, az egyik a Szellemi Élet Fája, a másik pedig a Jó és a Rossz Tudásának Fája. Ezért biztatja Ophis az első emberpárt – akik Ilda-Baoth anyagi termékei, viszont a spirituális princípiumot Sophia-Achamoth-nak köszönhetik –, hogy egyenek a tiltott gyümölcsből, noha Ophis az isteni Bölcsességet képviseli.

A kígyó, a Jó és a Rossz Tudásának Fája és az Életfa India földjéről átültetett szimbólumok. A hinduk számára annyira szent banyanfát, az Arasa-Maram-ot[?] nevezték a Tudás Fájának és az Életfának, amióta Vishnu egyik testetöltésében annak hatalmas árnyékában pihent, és tanította az embereket filozófiára és egyéb tudományokra. Az erdők e királyának védő lombozata alatt tanítják a guruk tanítványaikat a halhatatlanság első leckéire, és avatják be őket az élet és a halál rejtelmeibe. A kaldeai hagyományokban azt mondják a papi kollégium Java-Aleim-jéről, hogy megtanították az emberek fiainak, hogyan válhatnak hozzájuk hasonlókká. Még jelenleg is Foh-tchou,[IX/57] aki a Foh-Maeyu-jában, vagyis Buddha templomában él, a Kouin-Long-Sanj,[IX/58] a nagy hegy tetején, legnagyobb vallásos csodatételeit egy fa alatt hajtja végre, amit kínai nyelven Sung-Ming-Shŭ-nak vagyis a Tudás Fájának és az Életfának neveznek, mert a tudatlanság halál, és egyedül a tudás ad halhatatlanságot. Ez a csodálatos bemutató minden harmadik évben történik, amikor a szent helyre kínai buddhisták hatalmas tömege zarándokol el.[IX/59]

Így érthetővé válik, hogy a legkorábbi beavatottak és adeptusok, vagy a „Bölcs Emberek" – akikről azt állítják, hogy az Egyetemes Elme által nyertek beavatást a természet misztériumaiba, amiket a legmagasabb angyalok képviselnek – miért kapták a „Bölcsesség Kígyói" és a „Sárkányok" nevet. Továbbá az is világos lesz, hogy az első fiziológiailag teljes emberpárokat – miután Ophis, a Megnyilvánult Logosz és az Androgün által beavatást nyertek az emberi teremtés misztériumába azzal, hogy ettek a tudás gyümölcséből – hogyan kezdték fokozatosan azzal vádolni az utókor anyagias szellemében, hogy *bűnt követtek el*, hogy nem engedelmeskedtek az „Úr Istennek", és hogy engedtek a Kígyó kísértésének.

Az első keresztények – akik megfosztották a zsidókat *Bibliájuktól* – olyan keveset értettek *Mózes Könyve* első négy fejezetének ezoterikus jelentéséből, hogy soha nem fogták föl, hogy nemcsak nem követtek el bűnt ezzel az engedetlenséggel, de hogy a „Kígyó" valójában maga az „Úr Isten" volt, aki Ophis-ként, a Logoszként, vagy az isteni teremtő bölcsesség hordozójaként megtanította az emberiséget arra, hogy most már ő maga is teremtsen.[IX/60] A kereszté-

---

[IX/56] *Isis Unveiled*, II. kötet, 293. oldal.

[IX/57] Foh-tchou kínaiul szó szerint Buddha urát jelenti, vagyis Buddha (Foh) tanainak tanítóját.

[IX/58] Ez a hegy Kínától délnyugatra fekszik, majdnem Kína és Tibet között.

[IX/59] *Ugyanott*, 293-294. oldal.

[IX/60] Emlékeztetni szeretnénk az olvasót arra, hogy a *Zohar*-ban és valamennyi kabbalista munkában azt állítják, hogy „Metatron egyesült Shekinah-hal". Shekinah, mint a Logoszt megjelenítő Ain Soph Fátyla (Kegyelme) maga a Tudás Fája, míg Shamael – a Logosz sötét *aspektusa* – ennek a fának csupán a kérgét foglalja el, és

nyek soha nem ismerték fel, hogy a kereszt a fa és a kígyó szimbólumából fejlődött ki, és így vált az *emberiség megváltásává*. Ezzel az átalakulással válhatott a Teremtő Ok elsődleges alapvető szimbólumává, amelyet egyaránt alkalmaznak a geometriában, a számok esetében, a csillagászatban, a mértékegységek és az állati szaporodás terén. A *Kabalah* szerint *az emberre az asszony megteremtésével sújtott le az átok*.[IX/61] A kör elvált átmérője vonalától.

> Az egyben levő kettős princípium birtoklásából, vagyis az androgün állapotból kiindulva történt meg a két princípium szétválása, két ellentétet hozva létre, akiknek a végzete attól kezdve mindig az újraegyesülés keresése az eredeti *egy* állapotba. Az átok az volt, hogy a keresést ösztönző természet megkerülte a kívánt eredményt azzal, hogy egy új lényt hozott létre, amely eltért a vágyott egységtől vagy újraegyesüléstől. Így az elvesztett állapot helyreállítására irányuló természetes törekvés állandóan megcsalatik. Egy állandó átok e tantaluszi folyamata az, amivel a természet működik.[IX/62]

Ádám allegóriája, különválasztva az Élet Fájától, ezoterikusan azt jelenti, hogy az újonnan kettévált faj visszaélt az Élet misztériumával, lehúzta azt az állati érzékiség és kegyetlenség szintjére. Mert, ahogyan a *Zohar* bemutatja, Matronethah – Shekinah, szimbolikusan Metatron felesége – „az út a nagy Életfához, a Hatalmas Fához", Shekinah pedig az isteni kegyelem. A magyarázat szerint ez a fa eléri az égi völgyet, és három hegy (az emberben levő princípiumok felső hármassága) között rejtőzik el. Erről a három hegyről a fa tovább emelkedik (az adeptus tudása az ég felé törekszik), majd újra leereszkedik (az adeptus Én-jébe a Földön). Ez a fa látható nappal, de rejtve van éjszaka, vagyis megmutatkozik a megvilágosult elme számára, és rejtve van a tudatlanság, az éjszaka számára.[IX/63] Ahogyan a Kommentár mondja:

A Jó és a Rossz Tudásának fája az Életfa gyökereiből nő.

Viszont ahogyan a *The Source of Measures* szerzője írja:

> A kabbalában nyíltan kimondják, hogy az „Életfa" a füles kereszt volt, annak szexuális aspektusában, és hogy a „Tudás Fája" a szétválást, majd az újraegyesülést jelentette, hogy az elkerülhetetlen állapot bekövetkezzen. Ezt számokban bemutatva, az Otz (צע), fa értéke 7 és 9, a hét pedig a szent női szám, míg a kilenc a fallikus vagy férfi energia száma. A füles kereszt az egyiptomi *női-férfi,* Isis-Osiris szimbóluma, a minden formában benne levő csírázási princípium, amely a minden irányban és minden értelemben alkalmazható eredeti megnyilvánuláson alapul.

Ez a nyugati okkultisták kabbalista nézete, amely ebben a kérdésben eltér a filozofikusabb keleti vagy árja szemlélettől.[IX/64] A nemek szétválása benne volt a természet és a természetes fejlődés programjában, a férfi és női teremtőképesség pedig az Isteni Bölcsesség ajándéka volt. Az egész antik világ, kezdve a patrícius filozófustól a legszerényebb spiritualitásra hajló plebejusig hitt ezeknek a hagyományoknak az igazságában. Munkánk további folyamán talán sikerül bemutatnunk azt is, hogy az ilyen legendák *relatív* igazsága, hacsak nem abszolút pontossága – amelyekért olyan intellektuális óriások kezeskedtek, mint Solon, Pythagoras, Platón és mások – több modern tudós előtt derengeni kezd. Meghökkent, meglepődik, és zavarba jön

---

csak a *rossz* tudásával rendelkezik. Lacour, aki a bűnbeesés jelenetében (*Mózes Könyve,* III.) az egyiptomi beavatás egyik mozzanatát látta, ezt mondja: „A jövőbe látás, vagyis a Jó és a Rossz Tudásának Fája… Tzyphon, a Kétkedés Szellemének tudományát jelenti (*tzy* = tanítani és *phon* = kételkedni). Tzyphon az egyik Aleim, akivel később Nach, a kísértő neve alatt fogunk találkozni". (*Les Œloim*, II. kötet, 218. oldal) Nach-ot a szimbológusok jelenleg Jehova néven ismerik.

[IX/61] Ezt a nézetet átvette és vallja minden egyházatya, a valódi ezoterikus tanítás azonban mást mond. Az *átok* nem az ember vagy az asszony megteremtésével kezdődött, mert szétválásuk a fejlődés természetes következménye volt, hanem akkor, amikor a *törvényt megszegték*.

[IX/62] Amellyel az *emberi* természet működik, még csak nem is az állati, hanem a félrevezetett, érzéki és bűnös természet, amelyet az *ember*, nem pedig a természet teremtett. Lásd „A kereszt és a kör" című fejezetet.

[IX/63] Lásd: *Zohar*, I. kötet, 172. a. és b. oldalak.

[IX/64] Hasonlítsuk össze az V. kötet „A Hebdomad misztériumai" című fejezetével.

a napról napra halmozódó bizonyítékok láttán, úgy érzi, hogy a szeme elé kerülő sok történelmi probléma megoldására nincs mód, hacsak el nem kezdi elfogadni az ősi hagyományokat. Ezért amikor azt mondjuk, hogy teljességgel hiszünk az ősi feljegyzésekben és az *egyetemes* legendákban, akkor aligha kell bűnösnek éreznünk magunkat a pártatlan szemlélő előtt, mert más, sokkal tanultabb szerzők, sőt a modern tudományos iskolához tartozók is nyilvánvalóan sok olyanban hisznek, amiben az okkultisták, például a „sárkányokban", és nemcsak szimbolikusan, hanem tényleges létezésükben is a távoli múltban.

> Nagy merészség lett volna bárki számára is arra gondolni harminc évvel ezelőtt, hogy a nyilvánosságot általában mesésnek tartott történetekkel traktálja, és azt kérni, hogy azokat tényleges valóságoknak tekintsék, vagy pedig időtlen idők óta fantáziának tartott történeteket valóságos tényekként hirdetni, továbbá a gyermekmesékről azt mondani, hogy többnyire csak elferdített legendák, amelyek valóságos lényeket vagy eseményeket mutatnak be. Manapság már kevésbé kockázatos egy ilyen vállalkozás.[IX/65]

Így kezdődik a Bevezetés egy jelenlegi (1886) nagyon érdekes könyvhöz, Charles Gould: *Mythical Monsters* című munkájához. A szerző merészen hitet tesz az ilyenféle szörnyek legtöbbjének létezése mellett. Kijelenti, hogy:

> Sok úgynevezett mitikus állat, amelyek hosszú korokon keresztül és minden népnél a fantázia és a mesék termékeny témái voltak, joggal átlépett az egyszerű gyakorlati természettudomány területére. Ezeket nem a gazdag képzelet teremtményeinek tekinthetjük, hanem egykor valóban létező teremtményeknek, amelyekről sajnos csak tökéletlen és pontatlan leírások szűrődtek át hozzánk, valószínűleg erősen eltorzulva az idők ködén át… Hagyományok ezek olyan teremtményekről, amelyek *egykor együtt léteztek az emberrel, és némelyikük olyan hátborzongató és rettenetes, hogy első pillanatra lehetetlennek tűnik*…
>
> Számomra e teremtmények nagy része nem mesebeli szörny, hanem józan tanulmányozás tárgya. A sárkány olyan állat, ami egykor élt, vonszolta összecsavarodott farkát maga után, sőt talán repült is, nem pedig az árja ember képzeletének szülötte, amint az általa lakott barlangot megvilágító villámlásból ez vélte látni, ahogyan azt egyes mitológusok tartják…
>
> Számomra az egyszarvú tényleges létezése nem látszik hihetetlennek, sőt tulajdonképpen valószínűbb, mint az az elmélet, amely egy holdi mítoszhoz kapcsolja eredetét.[IX/66] …
>
> A magam részéről kételkedem abban, hogy a mítoszok általában „a külső természet látható működésének szemléléséből" születtek. Szerintem könnyebb azt feltételezni, hogy idők múltával e történetek a sok ismétlés közben szinte a felismerhetetlenségig eltorzultak az eredeti formájuktól, mint azt elfogadni, hogy *a kulturálatlan vademberek olyan képzelőerővel és költői találékonysággal rendelkeznek, amely messze túlhaladja napjaink legjobban tájékozott népeinek képzeletét*. Könnyebb elhinni, hogy ezek a csodálatos történetek az istenekről és a félistenekről, az óriásokról és a törpékről, a sárkányokról és mindenféle szörnyekről csupán *átalakítások,* mint azt hinni, hogy a *képzelet szülöttei*".[IX/67]

Ugyanez a geológus bemutatja, hogy:

> A paleontológusok az ember létezését sikeresen visszavezették – különböző becslések szerint – egy *harmincezer évtől egymillió évig* terjedő időszakra, vagyis olyan korokba, amikor együtt létezett azóta már régen kihalt állatfajokkal.[IX/68]

Csak hogy néhány példát mondjunk ezekre a „hátborzongató és rettenetes" állatokra: (1) A cidastes nemzetség, amelynek hatalmas csontváza és hátgerince elérte a közel 60 méter hosszúságot. E szörnyek közül legalább tíz maradványait látta Marsh professzor a coloradói Mauvaises Terres-en, elszórva a síkságon. (2) A titanosaurus montanus, amelynek hossza elérte a 17-20 métert. (3) A dinoszauruszok a Sziklás-hegység jura-rétegeiben, amelyek méretei még

---

[IX/65] Gould: *Mythical Monsters,* 1. oldal.
[IX/66] *The Unicorn: a Mythological Investigation*, Robert Brown junior, a Királyi Társaság tagja, 1881.
[IX/67] *Mythical Monsters,* 2-4. oldal.
[IX/68] *Ugyanott,* 20. oldal.

hatalmasabbak. (4) Az atlantosaurus immanis, amelynek csak a combcsontja két méternél hosszabb, és amely így harminc méternél is hosszabb lehetett. De még ezzel sem értük el a felső határt, hiszen olyan elképesztő méretű leletek feltárásáról hallunk, ahol négy méternél is hosszabb combcsontokat találtak![IX/69] Olvashatunk még a Himalájában élt óriási sivartherium-ról, a négyszarvú bikáról, amely akkora, mint egy elefánt, de még magasabb is annál. Vagy a hatalmas megatherium-ról, az óriási repülőgyíkról, a pterodactilus-ról, krokodil állkapoccsal kacsaszerű fején, stb. *Mindezek egy időben éltek az emberrel, valószínűleg támadólag viselkedtek, és az ember is harcolt ellenük*. Bennünket pedig arra kérnek, higgyük el, hogy az ember akkor nem volt nagyobb, mint ma! El lehet azt képzelni, hogy ilyen óriási teremtményekkel körbevéve a természetben, miközben minden ellensége elpusztul, az ember fennmaradhatott volna, hacsak maga is nem ilyen óriás? Talán a kőbaltájával kerekedett felül egy Sivatheriumon vagy egy óriási repülő őshüllőn? Soha ne feledkezzünk meg arról, hogy legalább egy nagy tudós, de Quatrefages nem lát tudományosan megalapozott okokat arra, hogy miért ne lehetett volna „az ember egykorú a legkorábbi emlősökkel, és létezése miért ne nyúlhatna vissza a *Másodkorig*".[IX/70]

A rendkívül konzervatív Jukes professzor ezt írja:

> Úgy látszik, hogy a mesék repülő sárkányainak valamilyen tényleges létezést kell tulajdonítanunk az előző korokban.[IX/71]

Majd a szerző a következő kérdésekkel folytatja:

> Vajon az emberiség írott történelme, amely néhány ezer évet foglal magába, felöleli-e értelmes létezésének teljes korát? Vagy tekintsük a hosszú, több százezer évre nyúló mitikus korszakokat, amelyeket Kaldea és Kína időszámításai őriznek, a történelemelőtti ember homályos emlékeinek, amelyeket megőrzött a hagyomány, és talán tovább adott az a néhány nagy katasztrófát átélő ember, akik a ma létező földrészekre menekültek olyan területekről, amelyek elsüllyedtek vagy valami más nagy katasztrófa színhelyévé váltak, amik teljes civilizációjukkal együtt elpusztultak, mint például Platón mesés Atlantisza?[IX/72]

A néhány fennmaradt nagytestű állat, mint az elefánt – amely maga is kisebb, mint őse, a masztodon – és a víziló e korszakok egyedüli fennmaradó emlékei, de ezek is napról napra fokozatosan, teljesen kihalnak. De még közöttük is már megjelent eljövendő fajtájuk néhány úttörő példánya, amely ugyanolyan arányban vesztett nagyságából, mint az ember. A máltai barlangi üledékekben megtalálták a Falconeri-féle törpe elefánt maradványait. Ugyanez a szerző azt állítja, hogy ezek mellett törpe vízilovak maradványait is megtalálta, amelyeknek magassága csupán 80 cm volt. De van egy ma is létező Hippopotamus (Choeropsis) Liberiensis, „amely M. Milne-Edwards szerint csak valamivel magasabb 65 cm-nél".[IX/73]

A szkeptikusok mosolyoghatnak, és elítélhetik művünket, mint az értelmetlenségek és tündérmesék tárházát. De ha így tesznek, csak igazolják a kínai filozófus, Chuang bölcsességét, aki azt mondta:

> Azok a dolgok, amelyekről tudnak az emberek, nagyságrendben össze sem hasonlíthatók azokkal, amelyekről nem tudnak.[IX/74]

Így a szkeptikusok csak saját tudatlanságukon nevetnek.

[IX/69] *Ugyanott*, 36-37. oldalak.

[IX/70] *The Human Species*, 52. oldal.

[IX/71] *Manual of Geology*, 301. oldal.

[IX/72] *Ugyanott*, 17. oldal.

[IX/73] Gould: *Mythical Monsters*, 16. old. Lásd még: *Recherches, etc. des Mammiféres*, I. tábla, Párizs, 1868-tól 1874-ig.

[IX/74] Előszó a *Shan Hai King*-hez, vagyis a „Szárazföldek és tengerek csodáihoz".

Az „Isten-fiak” és a „Szent sziget”

Az *Isis Unveiled*-ben[IX/75] a Föld azon részével kapcsolatban ismertettünk egy „legendát”, amely a tudomány jelenlegi feltételezése szerint az emberiség bölcsője volt – bár csak egyike a *hét* bölcsőnek. Ez így hangzik:

> A hagyomány elmondja, és a *Nagy Könyv* (*Dzyan Könyve*) leírásai elmagyarázzák, hogy jóval korábban Ad-am és rendkívül kíváncsi felesége, He-va idejénél azon a helyen, ahol most csak sós tavak és sivár, terméketlen sivatagok terülnek el, egy hatalmas beltenger volt, ami túlnyúlt Közép-Ázsián északra a büszke Himalája-hegylánctól és annak nyugati folytatásáig. Ennek közepén egy olyan csodálatosan szép sziget virult, amelyhez fogható sehol a világon nem létezett, és amelyen a jelenlegi fajunkat megelőző emberfaj utolsó maradékai éltek.

„Az utolsó maradékok” az „Akarat és a Jóga fiait” jelentette, akik néhány törzzsel túlélték a nagy kataklizmát. Ugyanis a harmadik faj volt az, amely a nagy Lemuriai kontinensen élt, amely megelőzte a valódi és teljes emberi fajokat, a negyediket és az ötödiket. Ezért mondtuk az *Isis Unveiled*-ben, hogy:

> Ez a faj azonos könnyedséggel tudott élni a vízben, a levegőben vagy a tűzben, mert korlátlan hatalma volt az elemek fölött. Ők voltak az „Isten-fiak”, de ne azokra gondoljunk, akik meglátogatták az emberek leányait, hanem a valódi Elohim-ra – bár a keleti *kabbalában* egy másik nevük van. Ők voltak azok, akik a természet legrejtelmesebb titkait átadták az embereknek, és felfedték előttük a kimondhatatlan, és ma már *elveszett* „szót”.

A „Sziget” egyesek hite szerint ma is létezik egy oázisként, amit körülvesz a nagy Góbi-sivatag félelmes pusztasága, amelynek homokján „emberemlékezet óta nem kelt át senki”.

> Ez a szó, ami nem is szó, valamikor bejárta az egész földet, és még most is ott időzik, mint elhaló visszhang néhány kiváltságos ember szívében. A papi kollégiumok főpapjainak tudomásuk volt e sziget létezéséről. A „szót” azonban csak a Java Aleim (más nyelven Mahâ Chohan) vagy minden kollégium legfőbb ura ismerte, és csak halála óráján adta tovább utódjának. Sok ilyen kollégium létezett, a régi klasszikus szerzők pedig beszélnek is róluk.
>
> A tengeren át nem volt kapcsolat a gyönyörű szigettel, hanem csak a vezetők által ismert földalatti folyosókon, amelyeken keresztül minden irányba tartották a kapcsolatot.[IX/76]

A hagyomány megerősíti azt a legendát, amit az archeológia igazságként elfogad, hogy Indiában nem egy virágzó város van, amely több más régi városra épült úgy, hogy a föld alatt 6-7 emelet mélységben földalatti városok vannak. Ilyen Delhi és ilyen Allahabad is. De Európában is vannak erre példák. Így Firenze is több régi etruszk és más város romjain épült. Akkor miért ne épülhetett volna Ellora, Elephanta, Karli és Ajunta földalatti labirintusok és folyosók fölé, ahogy azt állítják? Természetesen nem azokra a barlangokra célzunk, amelyekről minden európai tud – akár maga látta, akár hallomásból –, függetlenül azok rendkívüli ősiségétől (bár a modern archeológia ezt még vitatja), hanem arra a tényre, amelyet ismernek az indiai beavatott brahmanák és különösen a jógik, hogy az országban nem egy barlangtemplomnak megvannak a minden irányban elágazó földalatti folyosói és ezek a földalatti barlangok és vég nélküli átjárók újabb barlangokban és folyosókban folytatódnak.

[IX/75] I. kötet, 589. és további oldalak.

[IX/76] Vannak archeológusok, mint James Fergusson, akik elutasítják még India építészeti emlékeinek ősi eredetét is. Ez a szerző például *Illustrations of the Rock-Cut Temples of India* című művében annak a nagyon különös véleményének próbál kifejezést adni, hogy „Egyiptom már megszűnt nemzetként létezni, mielőtt India legkorábbi barlangtemplomait kivájták”. Röviden, nem ismeri el bármilyen barlangtemplom létezését Ashoka uralkodása előtt, és igyekszik bebizonyítani, hogy a legtöbb sziklába vájt templomot abban a korszakban készítették, ami a derék buddhista király uralkodásával kezdődött az V. században, és a Magadha-i Andhra dinasztia kihalásáig tartott. Ez az állítás szerintünk teljesen önkényes. További feltárások be fogják bizonyítani, hogy mennyire téves és alap nélküli.

Ki tudja megmondani, vajon az elveszett Atlantisz – amelyet a *Titkos Könyv* is megemlít, de egy másik, a szent nyelvezetre jellemző néven – nem létezett-e még azokban az időkben?

– tettük fel azután a kérdést. Biztosan *létezett*, mert akkoriban közeledett dicsőségének és civilizációjának csúcspontjához, amikor a Lemúriai kontinensek közül az utolsó is elsüllyedt.

A nagy letűnt kontinens talán Ázsiától délre, India és Tasmánia között terült el.[IX/77] Ha a tudós szerzők által annyira kétségbevont és tagadott, csupán Platón egyik tréfájának tekintett hipotézis valaha is beigazolódik, akkor a tudomány talán azt is elfogadja majd, hogy az istenek által lakott földrész sem volt teljesen mese.[IX/78] Akkor talán azt is felfogják, hogy Platón óvatos célzásai és az, hogy az elbeszélést Szolónnak és az egyiptomi papoknak tulajdonította, csupán a tény közhírré tételének megfontolt módja volt, ugyanakkor az igazság és a fantázia ügyes vegyítésével elkülönítette magát egy olyan történettől, amelynek nyilvánosságra hozását beavatáskor tett fogadalma megtiltotta.

A hagyományt folytatva még azt is hozzá kell tennünk, hogy a főpapi osztály két külön csoportra tagozódott,[IX/79] azokra, akiket a sziget „Isten-fiai" tanítottak és avattak be a tiszta kinyilatkoztatás isteni tanába. A másik csoport pedig a letűnt – ha lehet így nevezni – Atlantiszon éltek, és mivel egy másik fajból származtak (*szexuális* kapcsolatból keletkeztek, de *isteni* szülőktől), akik minden rejtett dolog látásával születtek, és függetlenek voltak mind a távolsági, mind az anyagi akadályoktól. Röviden, ők voltak a *Popul Vuh*-ban említett negyedik faj emberei, akiknek látása korlátlan volt, és akik minden dolgot egyből ismertek.

Más szóval, ők voltak azok a lemuro-atlantisziak, az elsők, akiknek uralkodói a szellemkirályok dinasztiái voltak, nem a manes-oké, vagy „kísérteteké", ahogyan egyesek hiszik,[IX/80] hanem ténylegesen élő dévák vagy félistenek, vagy angyalok, akik testet öltöttek, hogy ezen a fajon uralkodhassanak, és az embereket mesterségekre és tudományokra taníthassák. Csakhogy mivel ezek a Dhyânî-k rûpa, vagyis anyagi szellemek voltak, nem mindig voltak jók. Ez utóbbiak közé tartozott az egyik királyuk, Thevetat, és az atlantiszi faj ez utóbbi király-démon gonosz befolyása eredményeként vált a bűnös „mágusok" nemzetévé.

Ennek következtében háború tört ki, amelynek történetét túl hosszú lenne elmesélni. Lényegét megtalálhatjuk azokban az eltorzult allegóriákban, amelyek Káin fajáról, az óriásokról, továbbá Noéról és erényes családjáról szólnak. A viszálynak Atlantisz elsüllyedése vetett véget, amelynek a babiloni és mózesi vízözön-történetek csupán utánzatai. Az óriások, a mágusok és „minden élő… és minden ember elpusztult". Mindenki, kivéve Xisuthrus-t és Noét, akik lényegében azonosak a thlinkithian-ok hatalmas atyjával,[IX/81] … akiről azt mondják, hogy szintén egy nagy hajóban menekült meg, akárcsak a hindu Noé – Vaivasvata.

Ha egyáltalán hiszünk a hagyományoknak, akkor hinnünk kell a történet folytatásában is, amely szerint a sziget főpapjainak és az atlantiszi Noénak leszármazottai egymással összeházasodva létrehozott egy kevert fajt, amelyből igazak is és gonoszak is kinőttek. E fajtól kapta a világ az Enoch-okat, Mózeseket, különböző Buddhákat, a „Megváltók" és nagy főpapok hosszú sorát, de ugyanakkor a „*született* mágusokat" is, akik képességeiket gonosz célokra használták fel, … mert hiányzott belőlük a képességeiket korlátozó helyes spirituális felvilágosodottság.

Ezt még kiegészíthetnénk néhány leírás és hagyomány tanúságtételével. Louis Jacolliot: *L'Histoire des Vierges: les Peuples et les Continents Disparus* című művében ezt írja:

India egyik legrégibb legendája – amely a templomokban száj- és írott hagyomány formájában fennmaradt – elmondja, hogy több százezer évvel ezelőtt a Csendes-óceánban létezett egy

---

[IX/77] Amerikát felfedezése idején néhány bennszülött törzs *Atlanta*-nak hívta.

[IX/78] Azóta megjelent Donelly: *Atlantis* című könyve, így e földrész tényleges létezése hamarosan egy tudományos ténnyé válik.

[IX/79] Ez a felosztás jelenleg is létezik. Nagyon jól tudják ezt azok a teozófusok és okkultisták, akik saját kárukon ismertek meg valamennyit a dugpák okkult, de tagadhatatlan képességeiből.

[IX/80] Lásd de Mirville: *Pneumatologie*: *Des Espirtis*, III. kötet, 57. és következő oldalak.

[IX/81] Lásd Max Müller: *Chips*, I. 339. oldal, „Popol Vuh". Hasonlítsuk össze még Holmberg: *Ethnographische Skizzen über die Völker des Russischen Amerika*. Helsingfors, 1855.

hatalmas földrész, amelyet földrengés pusztított el, és amelynek maradványait Madagaszkáron, Ceylonon, Szumátrán, Jáván, Borneón és Polinézia főbb szigetein kell keresni.

E feltevés szerint azokban a távoli korokban Ázsia és Hindusztán fennsíkjai csupán nagy szigetek voltak a szomszédos központi kontinens mellett… A brahmanák azt tartják, hogy ez a földrész a civilizáció magas szintjét érte el, és a Hindusztán-félsziget, amely a nagy kataklizma idején a vizek új elhelyezkedése miatt megnagyobbodott, csupán folytatta az e földrészen született ősi hagyományok láncolatát. Ez a hagyomány adta a ruta nevet azoknak a népeknek, akik ezt a hatalmas egyenlítői földrészt lakták, és az ő nyelvükből *származott a szanszkrit nyelv*. Az indo-hellén hagyomány, amelyet az India síkságairól kivándorolt legintelligensebb nép őrzött meg, szintén beszél egy földrészről és népről, amelyet Atlantisznak illetve atlantidáknak nevez, amelynek helyét az Atlanti-óceánnak a trópusoktól északra eső részére teszi.

Eltekintve ettől a ténytől, megvan annak a földrajzi valószínűsége, hogy ezeken a szélességi körökön egy ősi kontinens lehetett, amelynek maradványai az Azori, a Kanári és a Cape de Verd szigetek vulkánikus és hegyes földdarabjain találhatók meg. A görögök, akik ráadásul sohasem merészkedtek Herkules oszlopain túl a titokzatos óceántól való félelmükben, túlságosan is későn jelentek meg az ókorban ahhoz, hogy a Platón által megőrzött történetek mások is lehettek, mint az indiai legenda visszhangja. Amikor pedig pillantást vetünk egy síkba kiterített földgömbre, a Maláj szigetektől Polinéziáig, a Szunda-szorostól a Húsvét-szigetig húzódó kisebb-nagyobb szigetekre, akkor lehetetlen nem ide helyezni a jelenlegi kontinenseket megelőző földrészek legnagyobbikát.

Egy vallásos hit, amely közös Malacca-ban és Polinéziában, az óceániai világ úgymond két szélső pontján, azt állítja, hogy „mindezek a szigetek valamikor két hatalmas országot alkottak, amelyekben egymással állandó harcban álló sárga és fekete emberek laktak. Az istenek végül is belefáradtak a sok viszályba, és megbízták Okeánt, hogy teremtsen rendet közöttük. Okeán elnyelte a két földrészt, a foglyait pedig azóta sem lehetett tőle visszaszerezni. Az özönvizet csak a hegycsúcsok és fennsíkok kerülték el, mert az istenek közbeléptek, túl későn észlelve, hogy milyen hibát követtek el”.

Bármit is mondjanak ezek a hagyományok, és bárhol is volt az a hely, ahol Rómát, Görögországot, Egyiptomot és Indiát megelőzően kibontakozott egy civilizáció, az bizonyos, hogy ez a civilizáció létezett, a tudomány számára pedig rendkívül fontos lenne, hogy felkutassa nyomait, bármennyire is gyérek és eltűnők legyenek.[IX/82]

Ez az óceániai hagyomány megerősíti azt a legendát, amit a „Titkos Tanítás feljegyzései” közölnek. Az említett sárga és a fekete emberek közötti háború egy olyan küzdelemre utal, amely az „Isten-fiak” és az „óriások fiai” vagy Atlantisz lakói és mágusai között dúlt.

A szerző végső következtetése, miután személyesen végigjárta Polinézia minden szigetét, és éveket áldozott arra, hogy szinte valamennyi népének vallását, nyelvét és hagyományait tanulmányozza, a következő:

Ami a polinéziai kontinenst illeti, amely a végső geológiai kataklizmák során tűnt el, létezését olyan bizonyítékok támasztják alá, hogy logikusan többé nem kételkedhetünk benne.

E kontinens három csúcsa, a Sandwich-szigetek, Új-Zéland és a Húsvét-sziget 8-10000 km-re vannak egymástól, és a közbeeső szigetek is, mint Viti (Fiji), Szamoa, Tonga, Foutouna (? Foutouha), Ouveha (? Oueeha), a Marquesas-szigetek, Tahiti, Poumoutou (? Pomatou), a Gambierek, maguk is 3800-4500-5500 km-re vannak ezektől a legtávolabbi pontoktól.

Minden tengerész egyöntetűen állítja, hogy a legszélső és a központi csoportok soha nem állhattak összeköttetésben jelenlegi földrajzi helyzetüket tekintve és a rendelkezésre álló elégtelen eszközök felhasználásával. Fizikailag lehetetlen ilyen távolságokat átszelni egy fatörzsből vájt csónakon… iránytű nélkül és hónapokig utazni élelmiszerek nélkül.

Másrészről viszont a Sandwich-szigetek, Viti, Új-Zéland, a központi szigetcsoportok, Szamoa, Tahiti, stb. bennszülöttjei *sohasem ismerték egymást, nem is hallottak egymásról* az európaiak megérkezése előtt. *És mégis, mindezek a népek azt tartják, hogy szigetük valamikor egy hatalmas területű szárazföld része volt, amely nyugat felé Ázsia széléig húzódott.* Ha pedig összehozzák ezeket a népeket egymással, ugyanazt a nyelvet beszélik, a szokásaik és a vallásos

[IX/82] *Idézett mű*, 13-15. oldalak.

elképzeléseik azonosak. Arra a kérdésre pedig, hogy „Hol van a fajuk bölcsője?”, egyetlen válaszként *a lenyugvó Nap felé mutatnak.*[IX/83]

Földrajzi szempontból ez a leírás kissé eltér a Titkos Feljegyzések tényeitől, de bemutatja az ilyen hagyományok létezését, és végeredményben ez az, ami számít. Mert ahogyan nincs füst tűz nélkül, úgy minden hagyománynak valamilyen megközelítő igazságon kell alapulnia.

A megfelelő helyen be fogjuk mutatni, hogy a modern tudomány teljesen megerősíti a két letűnt kontinenssel kapcsolatban a Titkos Tanítás fent említett és egyéb hagyományait. A Húsvét-szigeten lévő szobrok például a legmegdöbbentőbb és legmeggyőzőbb emlékek az ősidők óriásairól. Ezek olyan hatalmasak, mint amilyen titokzatosak, és csak jól szemügyre kell vennünk az óriási szobrok épségben maradt fejeit, hogy első ránézésre felismerjük a negyedik faj óriásainak tulajdonított típust és jellegzetességet. Mind ugyanarra a mintára készültek, de arcvonásaik eltérők. Határozottan érzéki típust fejeznek ki, mint amilyeneknek leírták az ezoterikus hindu könyvek az atlantisziakat (a daityákat és az „atlantiánokat”). Hasonlítsuk őket össze más, Közép-Ázsiában található óriás szobrokkal – például a Bamian közelében lévőkkel –, az élethű szobrokkal, amelyek a hagyomány szerint *elmúlt* Manvantarák Buddháit ábrázolják. Azokról a Buddhákról és hősökről, akiket a buddhista és a hindu könyvek úgy említenek, mint óriás méretű embereket,[IX/84] az általában közös méhből eredő gonosz bátyáik jó és szent testvérei – ahogyan Râvana, Lankâ óriás-királya Kumbhakarna testvére volt –, mindnyájan isteni leszármazottak a Rishiken keresztül, és így az „Ég elsőszülöttei”, akárcsak „Titán és óriás ivadékai”. Ezek a „Buddhák” – bár gyakran elcsúfítják őket a szimbolikusan ábrázolt nagy, lecsüngő fülek – arckifejezésükben első pillantásra is jelentős különbséget mutatnak a Húsvét-szigeti szobroktól. Lehet, hogy ugyanabból a fajból valók, de az előbbiek az „Isten-fiak”, míg az utóbbiak hatalmas varázslók ivadékai. Azonban mindnyájan reinkarnációk, és eltekintve a népszerű képzelet és hagyomány elkerülhetetlen túlzásaitól, valóságos *történelmi személyek.*[IX/85] Mikor éltek vajon? Milyen régen élt az a két faj, a harmadik és a negyedik, és mennyi idő múlva kezdték el az ötödik faj törzsei az egymás közötti harcot, a Jó és a Rossz közötti háborút? Az orientalisták azt bizonygatják, hogy a *Purâna*-kban és egyéb hindu szentírásokban a kronológia reménytelenül össze is van keverve és a felismerhetetlenségig el is torzították. Ezzel a váddal hajlandók vagyunk egyetérteni. De ha az árja írók időnként megengedik maguknak, hogy túlságosan messzire lendítsék ki kronológiai ingájukat a tények törvényes határán túlra, amikor azonban a kitérés nagyságát összehasonlítjuk az orientalisták ellenkező irányú kitérésével, akkor a mértékletességet a brahmanai oldalon találjuk. Hosszú távon a pandit jobban megközelíti a tényeket és az igazságot, mint a szanszkritológus. Ha egy szanszkritológus megnyirbálja a számadatokat – még amikor csak azért teszi, hogy egy személyes rögeszméjéhez illessze azokat –, azt a nyugati közvélemény véleménye „a tények *óvatos* elfogadásának tekinti”, ugyanakkor a punditra nyomtatásban durván kimondják, hogy egy „*hazug”*. De természetesen ez nem ok arra, hogy mindenkit kötelezni kell arra, hogy ezt ugyanabban a megvilágításban lássa! Egy pártatlan néző megítélheti ezt másként is. Vagy mindkét félről kijelentheti, hogy gátlástalan történészek, vagy mindkettőt igazolhatja saját területén, mondván: a hindu árják nem a tömegeknek, hanem a sorok között olvasni tudó beavatottaknak írtak. Ha *szándékosan* felcserélték az eseményeket és összezavarták a korokat, ezzel nem akartak senkit sem félrevezetni, csupán tudásukat megőrizni a kívülállók fürkésző szeme elől. De aki számolni tudja a Manuktól kezdve a *generációkat* és az *inkarnációs* soro-

---

[IX/83] Ugyanott, 308. oldal.

[IX/84] A Bamian-ban lévő szobrokhoz hasonló, ugyancsak 65 m magas Buddhát Dél-Indiában, Jain település közelében fedeztek fel, és úgy tűnik, jelenleg csak ez az egy maradt fenn.

[IX/85] Még Wilson is elismeri, hogy Râma és Râvana történelmi tényeken alapuló személyiségek voltak. „Dél-India hagyományai egyöntetűen Râma-nak, Lankâ meghódítójának tulajdonítják civilizációjukat… és ő telepítette le itt a civilizált hindukat [az ötödik fajt]”. (*Vishnu Purâna*, Wilson, III. kötet, 318. oldal) – vagyis ő hozta el az „Isten-fiak” győzelmét az atlantiszi varázslók fölött, mondja az *igaz* hagyomány.

zatokat, amelyeket a *Purâna*-k néhány hős[IX/86] esetében megadnak, annak számára világos a jelentés és a kronológiai sorrend. Ami pedig a nyugati orientalistát illeti, meg kell neki bocsátani, mert tagadhatatlanul nem ismeri az ősi ezotéria által használt módszereket.

De az ilyen létező előítéleteknek hamarosan el kell tűnniük az új felfedezések fényében. Már Dr. Weber és Max Müller professzor kedvenc elméleteit – vagyis hogy Indiában még Pânini idejében sem ismerték az írást (!), hogy a hinduk valamennyi művészetüket és tudományukat, sőt még az állatövet és az építészetüket is (mondja Fergusson) a macedóniai görögöktől vették –, és más ilyen képtelen feltevéseket is az összeomlás fenyegeti. Az igazság felderítésére az ősi Kaldea szelleme jön segítségül. Az oxfordi Sayce professzor harmadik Hibbert-előadásában (1887) az újonnan felfedezett asszír és babiloni hengerekről beszélve hosszasan foglalkozik Ea-val, a Bölcsesség Istenével, akit most Berosus Oannes-ével, a félig ember – félig hallal azonosítanak, aki a babiloniakat megtanította a kultúrára és az *írás művészetére*. Erről az Ea-ról, akinek kultuszát eddig a bibliai vízözönnek köszönhetően mindössze az i. e. 1500 évig vezették vissza, a professzor szavait összegezve ma már ezt tartják:

> Ea városa Eridu volt, amely 6.000 évvel ezelőtt a Perzsa-öböl partján terült el. A név jelentése „a jó város", egy különösen szent hely, mivel ez volt az a központ, ahonnan a legkorábbi kaldeai civilizáció észak felé vette útját. Minthogy a kultúra-istent úgy ábrázolták, mint aki a tengerből jött, lehetséges, hogy ez a kultúra, aminek Eridu volt a székhelye, idegen országból származott. Ma már tudjuk, hogy Kaldea, a Sínai-félsziget és India között egy nagyon korai időszakban összeköttetés volt. A franciák által Tel-Loh-ban felfedezett szobrok, amelyeknek korát legalább az i. e. 4.000 évre teszik, dioritból, egy rendkívül kemény kőből készültek. A szobrokon lévő felírások pedig azt állítják, hogy a dioritot Magan-ból, vagyis a Sínai-félszigetről hozták, ahol abban az időben a fáraók uralkodtak. Ezek a szobrok általános stílusukban Kefren, a második piramis építőjének diorit szobrához hasonlítanak, míg Petrie szerint az egyik Tel-Loh-i szoboralak ölében lévő városterven ugyanolyan mértékegység szerepel, mint amilyet a piramisépítők használtak. Tikfát találtak Mugheir-ben, vagyis a kaldeaiak Ur városában, noha ez a fa egy jellegzetes indiai készítmény. Tegyük még hozzá, hogy egy ősi babiloni ruházati lista megemlíti a *sindhu*-t, vagy „muszlint", „növényi eredetű ruhaként" magyarázva azt.[IX/87]

Tehát a muszlint, amit ma leginkább Dacca-muszlinnak neveznek, Kaldeában hinduként (sindhu-ként) ismerték, a tikfát pedig i.e. 4.000 évvel használták, és akkor a hinduk, akiknek a kaldeaiak civilizációjukat köszönhetik (ahogyan Vans Kennedy ezredes alaposan bebizonyította), *nem ismerték az írás művészetét*, mielőtt a görögök meg nem tanították őket ábécéjükre – ha ugyan hinnünk kell az orientalistáknak!

X. STANZA: A NEGYEDIK FAJ TÖRTÉNETE

38. A negyedik (atlantiszi) faj születése. 39. A negyedik emberiség alfajai elkezdenek szétválni és keveredni; ők alkotják az első különböző színű kevert fajokat. 40. Az atlantisziak felsőbbrendűsége a többi faj fölött. 41. Bűnbe esnek, gyermekeket és szörnyeket nemzenek. 42. Az antropomorfizmus és a szexuális vallás első csírái. Elveszítik „harmadik szemüket".

[IX/86] Láthatunk egy hőst példaként, aki először Hiranyakashipu-ként, a Daitya-k „gonosz, de bátor uralkodójaként" (Purusha) született a Földre, akit a Nara-sinha (az Ember-oroszlán) Avatâra ölt meg. Majd Râvana-ként, Lankâ óriás-királyaként születik meg, amikor Râma ölte meg. Azután Shishupâla-ként, Damaghosha Rajarshi (Király-Rishi) fiaként születik újra, és ekkor Krishna, Vishnu utolsó inkarnációja öli meg. Ez a párhuzamos fejlődés Vishnu (a szellem) és egy Daitya, az ember között, értelmetlennek látszhat, de mégis megadja nemcsak Râma és Krishna megfelelő adatait, hanem egy bizonyos pszichológiai rejtélyt is feltár.

[IX/87] Hasonlítsuk össze Sayce: *Hibbert Lectures*, 1987. 134-138. oldal.

38. ÍGY, KETTESÉVEL, A HÉT TERÜLETEN, A HARMADIK FAJ LÉTREHOZTA A NEGYEDIKET; A SURA A-SURÁVÁ VÁLT.[X/1]

39. AZ ELSŐ[X/2] MINDEN TERÜLETEN HOLDSZÍNŰ VOLT,[X/3] A MÁSODIK SÁRGA, MINT AZ ARANY; A HARMADIK VÖRÖS, A NEGYEDIK BARNA, AMELY BŰNTŐL FEKETE LETT.[X/4] AZ ELSŐ HÉT EMBERI SARJ MIND EGYSZÍNŰ VOLT.[X/5] A KÖVETKEZŐ HÉT[X/6] KEVEREDNI KEZDETT.[X/7]

A 38. sloka megértéséhez együtt kell olvasnunk a 9. Stanza slokáival. A fejlődés e pontjáig az ember inkább a metafizikai, mint a fizikai természethez tartozik. Csak az úgynevezett „bukás" után kezdtek a fajok gyors ütemben teljesen emberi formát kifejleszteni. Ahhoz, hogy a tanuló pontosan megérthesse a bukás teljes jelentését – amely rendkívül misztikus és transzcendentális valódi jelentésében –, azonnal el kell mondanunk részletesen az előzményeket, tekintettel arra, hogy a modern teológia ebből az eseményből a legártalmasabb és legképtelenebb dogmák és hittételek sarokpontját dolgozta ki.

Az ősi kommentárok – ahogyan arra az olvasó bizonyára emlékszik – megmagyarázzák, hogy a Dhyânî-k seregéből, akiknek a halhatatlan, de *ezen a síkon érzéketlen* monádok Énjeinként kellett testet ölteniük, egyesek azonnal „engedelmeskedtek" (a fejlődési törvénynek), amint a harmadik faj emberei fiziológiailag és fizikailag készen voltak, vagyis, amikor szétváltak nemekre. Ők voltak azok a korai tudatos lények, akik a bennük lakozó isteni tisztasághoz most már tudatos értelmet és akaratot is párosítottak, és Kriyâshakti-val „megteremtették" a félisteni embert, akik a jövendő adeptusok csíráivá váltak a Földön. Azok viszont, akik féltékenyen őrizték az anyag bilincseitől mentes intellektuális szabadságukat, mondván: „Mi választhatunk… mi bölcsek vagyunk",[X/8] és így sokkal később öltöttek testet, megkapták az első, számukra készített karmikus büntetést. Ők asztrális mintáikhoz képest (fiziológiailag) alacsonyabb rendű testeket kaptak, mert chhâyâ-ik a hét osztályba sorolt Ősöknek egy alacsonyabb szintjéhez tartoztak. Ami azokat a „Bölcsesség Fiait" illeti, akik a testet öltésüket egészen a negyedik fajig „halogatták", amely (fiziológiailag) már bűnnel és tisztátalansággal volt beszennyezve, ők egy olyan szörnyű okot hoztak létre, amelynek karmikus okozata a mai napig rájuk nehezedik. Ezt önmagukban hozták létre, és a romlottság csíráinak hordozóivá váltak az eljövendő korszakokra, mivel az általuk éltetett testeknek saját halogatásuk következtében be kellett mocskolódniuk.[X/9]

Ez volt az „angyalok bukása", amit a karmikus törvény elleni lázadásuknak köszönhettek. Az „*ember* bukása" egyáltalán nem volt bukás, mert *ő felelőtlen volt*. Mivel azonban a dua-

---

[X/1] Az istenek nem-istenekké váltak.

[X/2] Faj.

[X/3] Sárgás fehér.

[X/4] Szigorúan véve csak az atlantisziak – a barna és sárga óriásfajok – idejétől kezdve beszélhetünk *emberről*, mert csak a negyedik fajban jelentek meg az első *teljesen emberi fajták*, akármennyire is sokkal nagyobb méretűek voltak, mint mi most. A *Man: Fragments of Forgotten History* című műben, amit két chela írt, mindaz, amit az atlantisziakról mondanak, teljesen helyes. Főként az a faj, amely „a bűntől feketévé" vált, hozta rossz hírbe az Asura-k, a Râkshasa-k és a Daitya-k isteni neveit, és adta át az utókornak azokat gonosz szellemek neveiként. Ahogyan már mondtuk, miután a Sura-k, istenek vagy dévák Atlantisz bölcs embereiben öltöttek testet, az Asura-k és Râkshasa-k neveit a közönséges atlantisziaknak adták. Minthogy ez utóbbiak folytonos harcban álltak a harmadik faj utolsó maradványaival és a „Jóga és Akarat Fiaival", a *Purâna*-kban található, róluk szóló allegóriákba ilyen neveken vezették át őket. „Minden atlantiszit közös néven Asura-nak nevezek, és ők voltak az árják (istenek) szellemi hőseinek az ellenségei". (*Man*, 77. old.)

[X/5] Kezdetben.

[X/6] Alfaj.

[X/7] Színükben.

[X/8] VII. Stanza, 24. sloka.

[X/9] Lásd: 32. 34. slokák.

lisztikus rendszerből kiindulva a „teremtést” „egyedül Isten kiváltságának” tekintették – a teológia által elképzelt *végtelen* Istenséghez ugyanis szerintük törvényesen *hozzátartozik a teremtés* –, a Kriyâshakti erejét „sátáninak”, és az isteni jogok bitorlásának kellett tekinteni. Így ilyen korlátolt nézőpontokból szemlélve az imént elmondottakat természetesen „az Isten képére teremtett” ember szörnyű megrágalmazásának kell tekinteni, sőt a holt betűs dogma szerint borzasztó istenkáromlásnak. „A ti tanításotok – mondták már az okkultistáknak – a porból az ő Istene hasonlatosságára teremtett embert kezdettől fogva az ördög hordozójává teszi”. „Miért csináltok az Istenetekből ördögöt – feleljük nekik –, ráadásul mindkettőt *saját képmásotokra*?” A *Biblia* ezoterikus értelmezése azonban elegendő cáfolatot nyújt a teológia e rágalmazó koholmányára. A Titkos Tanításnak pedig valamikor majd az egyházak kiérdemelt karmájává kell válnia, amelyek keresztényellenesebbek, mint a legmegrögzöttebb materialista és ateista gyülekezetek képviselői.

A „bukott angyalok” ősi tanításának valódi jelentését – antropológiai és fejlődéstani értelmében – a *Kabalah* tartalmazza, és a *Biblia* magyarázza. Elsősorban *Mózes Könyvében* találjuk meg, amikor azt az igazságkutatás szellemében olvassuk, elfordulva a dogmától és lerázva az előítéletet. Mindez könnyen bizonyítható. *Mózes Könyvében* (VI.) az „Isten Fiai” – B'ne Aleim – beleszeretnek az emberek leányaiba, feleségül veszik őket, és feltárják feleségeik előtt azokat a misztériumokat, amelyeket törvényellenesen az Égben tanultak – Enoch szerint –, és ez az „angyalok bukása”.[X/10]

De valójában mi is az Enoch Könyve, amelyből a *Jelenések Könyvének* szerzője, sőt maga Szt. János, a Negyedik Evangélium[X/11] írója is olyan bőségesen idéz? Egyszerűen egy *Beavatási könyv,* amely a *belső* templomokban végzett bizonyos ősi misztériumok menetét írja le allegóriában, óvatos kifejezésekkel. A *Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés* szerzője nagyon helyesen sugallja, hogy Enoch úgynevezett „látomásai” a beavatáskor szerzett tapasztalatokra és a misztériumokban tanultakra vonatkoznak. Eközben teljesen téves az a véleménye, hogy ezeket Enoch a kereszténységre való áttérése előtt(!!) tanulta meg, továbbá úgy véli, hogy ez a könyv „a keresztény korszak kezdetén” íródott, amikor… az egyiptomiak szokásai és vallása hanyatlóban voltak”! Ez aligha lehetséges, mivel Júdás levelében[X/12] idéz

---

[X/10] Általában az úgynevezett ortodox keresztény elképzelések a „bukott” angyalokról vagy Sátánról ugyanolyan meglepőek, mint amilyen képtelenek. Egy tucatnyi, részleteikben legkülönbözőbb jellegűt lehetne idézni művelt világi szerzőktől, „egyetemi diplomásoktól” jelen századunk utolsó évtizedeiből. Így pl. Dr. G.H. Pember, az *Earth's Earliest Ages* szerzője egy vastag kötetet szentel annak bebizonyítására, hogy a teozófusok, spiritiszták, agnosztikusok, misztikusok, metafizikusok, költők és a keleti elméletekkel foglalkozó valamennyi jelenkori szerző a „Levegő Hercegének” elkötelezett szolgái, ezért végérvényesen kárhozottak. Így írja le a Sátánt és az Antikrisztust:

„Sátán a régi idők ’Felkent Kerubja’. … Isten megteremtette Sátánt, az Univerzuma e részének legszebb és legbölcsebb teremtményét, és a Világ Fejedelmévé és a Levegő Urává tette… Odahelyezte egy Édenbe, amely sokkal korábbi és teljesen más, anyagibb jellegű volt, mint a Genezis Édene, az Új Jeruzsálemhez hasonlító. Így a Sátán, aki tökéletes volt bölcsességben és szépségben, birodalmául kapta a Földet, vagy talán az egész Naprendszert… Tény, hogy nála nagyobb angyali hatalmat, sőt még vele egyenrangút sem mutattak meg nekünk. Maga Michael Arkangyal is – amint Júdás apostol idézi – megadja a Sötétség Fejedelmének *a felettes iránti tiszteletet,* bármily gonosz is legyen, mindaddig, amíg Isten hivatalosan el nem mozdítja helyéről”. Azután arról tájékoztat, hogy „Sátánt már teremése percétől kezdve *a koronázási jelvények* vették körül” (!!), hogy „amikor tudata felébredt, a levegő megtelt azoknak gyönyörű zenéjével, akiket Isten erre kijelölt”. Majd az Ördög „áttér a királyságról *a papi méltóságra*”. (!!!) „Sátán *a Legmagasabb egyik papja is volt*”, stb. stb. Most pedig – „A testet öltött Sátán lesz az Antikrisztus”. (III. fej. és 56-59. old.) Az eljövendő Apollyon úttörői már megjelentek, ők a teozófusok, az okkultisták, a *Perfect Way,* az *Isis Unveiled,* a *Mystery of the Ages*, sőt még az *Ázsia Világossága* szerzői!! A szerző megjegyzi, hogy a teozófia „bevallottan is a földre szállt angyaloktól”, a „Nephilim-től”, vagyis *Mózes Könyve* (VI.) angyalaitól és az óriásoktól származik. Azt is meg kellene jegyezni, hogy saját leszármazása is tőlük ered, amint azt a *Titkos Tanításban* megpróbáljuk bebizonyítani, hacsak nem utasítja el a jelenlegi emberiséghez való tartozását.

[X/11] Lásd: X. 8, ahol azokról beszél, akik Jézus előtt jöttek, és akik „rablók és tolvajok” voltak.

[X/12] 14. vers.

Enoch Könyvéből, és ezért – ahogyan Laurence érsek, az *Enoch Könyve* etiópiai változatának fordítója megjegyzi – nem írhatta olyan szerző, aki később élt… vagy akárcsak egykorú volt" az *Újszövetség* íróival, hacsak Júdás levele, az Evangéliumok és minden, ami hozzájuk tartozik, nem egy már bevezetett és elfogadott egyház művei, ami egyes kritikusok szerint nem lehetetlen. Jelenleg azonban nem magát Enoch-ot, hanem a „bukott angyalait" vizsgáljuk.

Az indiai exotériában ezeket az angyalokat (Asura-kat) szintén „Isten ellenségeiként" bélyegzik meg. Ők azok, akik ellenzik a déváknak bemutatott szent áldozatot. A keresztény teológiában széles körben a „bukott szellemekként" utalnak rájuk, különböző, egymással összeütközésben levő és ellentmondó legendák hőseiként, amiket pogány forrásokból gyűjtöttek össze. A *colluber tortuosus*-nak, a „tekergőző kígyónak" (a jelző állítólag a zsidóktól származik) azonban teljesen más jelentése volt addig, amíg a Római Egyház el nem torzította, többek között volt *egy tisztán csillagászati jelentése* is.

A magasból lehulló (*deorsum fluens*) „Kígyó" állítólag rendelkezett a Halottak Birodalmának kulcsaival, (*τού Θανάτου άρχή*) addig a napig, amikor Jézus meglátta bukását, „mint villámlást… az égből",[X/13] függetlenül a „*cadebat ut fulgur*" római katolikus értelmezésétől. Ez valójában azt jelenti, hogy még „az ördögök is engednek" a Logosznak, aki a Bölcsesség, ugyanakkor a tudatlanság ellenfeleként a Sátán vagy Lucifer. Ez a megjegyzés arra utal, hogy az isteni Bölcsesség villámként csap le azoknak elméjébe, és így működésre serkenti azt, akik a tudatlanság és a babonaság ördögeivel küzdenek. Mindaddig, amíg a Bölcsesség, Mahat testet öltött szellemeinek alakjában le nem szállt a magasból, hogy felélessze, és valódi tudatos életre keltse a harmadik fajt, az emberiség – ha ugyan így lehet nevezni állati, érzéketlen állapotában – nyilvánvalóan mind *erkölcsi*, mind fizikai halálra volt ítélve. A *nemzésbe bukott* angyalokra jelképesen kígyókként és a bölcsesség sárkányaiként szoktak beszélni. Másrészről viszont a Logosz fényében szemlélve mondhatjuk azt, hogy a keresztény megváltó – Krishnához hasonlóan – akár emberként, akár Logoszként megmentette az „örök haláltól" a Titkos Tanításokban hívőket, és legyőzte a Sötétség Birodalmát, vagyis a Poklot, ahogyan azt minden beavatott teszi. Ez a beavatottak emberi, földi formája, továbbá – mivel a Logosz a Krisztus – saját belső természetünknek az a „princípiuma", ami a Szellemi Én-né – a Magasabb Én-né – fejlődik ki bennünk, amely a hatodik princípium, a Buddhi, és az ötödik princípium, a Manasz szellemi kivirágzásának felbonthatatlan egyesüléséből jön létre.[X/14] Nekünk azt tanítják, hogy „a Logosz a Mennyekben passzív Bölcsesség, a Földön pedig tudatos, öntevékeny Bölcsesség". Ahogyan azt a *Pymander*-ben találjuk: a „Mennyei Ember" és a „Világ Szüze", vagyis a természet menyegzője az, aminek az eredménye utóduk, a halhatatlan ember. Ez az, amit Szent János a *Jelenések Könyvében*[X/15] a Bárány és jegyese menyegzőjének nevez. A „feleséget" manapság – híveinek önkényes értelmezése alapján – a római egyházzal azonosítják. Úgy látszik azonban, elfelejtik, hogy bár a „vászon", amibe öltözött, lehet „ragyogó és fehér" *kívülről*, mint a „meszelt sír", de belülről rothadással van töltve, ami nem „a szentek igazságos cselekedetei",[X/16] hanem inkább a szentek vére, akiket „megöltek a földön".[X/17] Így tehát *Lukács Evangéliumában* a nagy beavatott megjegyzését – amely allegorikusan az értelem és a megvilágosodás sugarára vonatkozik, amely villámlásként hull le az égből a bölcs

---

[X/13] *Lukács*, X. 18.

[X/14] Nem helyes úgy azonosítani Krisztust – ahogyan egyes teozófusok teszik –, mint az emberben levő Buddhi, a hatodik princípium. Az utóbbi önmagában egy passzív és szunnyadó princípium, az Âtmâ szellemi hordozója, és elválaszthatatlan a megnyilvánult Egyetemes Lélektől. Csak akkor válhat a Magasabb Én-né és az Isteni, megkülönböztető Lélekké, ha egységben és összekapcsolódva van az *Ön-tudatossággal*. Krisztus pedig a hetedik princípium, ha egyáltalán meg kell nevezni.

[X/15] XIX. 7.

[X/16] *Ugyanott*, 8. vers.

[X/17] XVIII. 24.

galileai adeptus[X/18] által új formába öltöztetett Ősi Bölcsesség-vallás híveinek szívében és elméjébe – a felismerhetetlenségig eltorzították, akárcsak magát az adeptust is, átalakítva őt, hogy megfeleljen a legártalmasabb és legkegyetlenebb teológiai dogmák egyikének.

De ha a nyugati teológia egyedül is birtokolja a Sátán szabadalmát és szerzői jogát – e képzelgés minden dogmatikus borzalmával együtt –, más népek és vallások is követtek el hasonló hibákat, félremagyarázva egy olyan tételt, amely az ősi gondolkodás mélységesen filozófus és eszményi elképzeléseinek egyike. Számos ezzel kapcsolatos allegóriájukban egyrészt eltorzították a helyes jelentését, másrészt burkoltan céloztak rá. A purânai hinduizmus félig ezoterikus dogmái ugyancsak nagyon sokatmondó szimbólumokat és allegóriákat dolgoztak ki a lázadó és bukott istenekkel kapcsolatban. A *Purâna*-k bővelkednek ilyenekben, a *Vishnu Purâna*-ban pedig közvetlen utalást találunk az igazságra Parâshara gyakori célzásaiban mindazokra a Rudra-kra, Rishi-kre, Asura-kra, Kumâra-kra és Muni-kra, akiknek *minden korban meg kellett születniük,* minden manvantárában újra testet kell ölteniük. Ez ezoterikusan azonos annak megfogalmazásával, hogy az Egyetemes Elméből vagy Mahat-ból született „Lángok" a karmikus akarat és a fejlődés törvény ösztönzésének titokzatos működése folytán – minden átmenet nélkül – leszálltak a Földre, miután előzőleg (ahogyan a *Pymander*-ben áll) áttörtek a „Tűz Hét Körén", vagy röviden, a hét közbeeső világon.

Van az újraszületésnek egy örök, ciklikus törvénye, és minden új manvantara hajnalán a sorozatot azok kezdik meg, akik megszámlálhatatlan eónok folyamán már kipihenték a korábbi kalpákban eltöltött újraszületéseiket, ők a legmagasabb és legkorábbi Nirvânî-k. A jelenlegi manvantárában ezeknek az „isteneknek" kellett testet ölteniük, így kerültek a Földre, és rájuk vonatkoznak az eredeti jelentésükből kiforgatott allegóriák.[X/19] Azokat az Isteneket, akik nemzésbe *estek*, és akiknek az volt a küldetésük, hogy teljessé tegyék az *Isteni* Embert, később az Istenekkel viszálykodó és háborúzó démonokként, gonosz szellemekként, ördögökként, vagy az Örök törvény felelőtlen képviselőiként jelenítették meg. De az ezer és egy árja

---

[X/18] Világosabban mondva, aki elolvasta ezt a részt *Lukács Evangéliumában*, látni fogja, hogy a megjegyzés a *hetven* beszámolóját követi, akik azon örvendeznek, hogy „még az ördögök [a vitatkozás és érvelés szelleme, vagy az ellentmondó erő, mivel Sátán egyszerűen „ellenfelet" vagy „ellenkezőt" jelent] maguk is engednek nekünk a te neved által". (*Lukács,* X. 17.) Nos, „a te neved" Krisztus vagy Logosz nevét jelenti, vagyis a valódi Isteni Bölcsesség szellemét, szemben az intellektuális vagy pusztán materialista okoskodás szellemével, – egyszóval a Magasabb Ént jelenti. Amikor pedig Jézus erre megjegyzi, hogy „látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből", ez csupán utalás tisztánlátó képességeire, jelezve nekik, hogy már tudott róla, ugyanakkor utalás az Isteni Sugár – az istenek vagy angyalok – testet öltésére, ami a *nemzésbe merül*. Mert nem minden ember fordítja mindenáron a maga javára ezt a testet öltést, egyeseknél az erő egész életükben szunnyadó, meddő marad. Valóban, „senki sem tudja, kicsoda a Fiú, hanem csak az Atya, és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú" – ahogyan ezt Jézus akkor még hozzátette (V. 22.) –, és a legkevésbé pedig „Krisztus Egyháza". Csak a beavatottak értették meg az „Atya" és a „Fiú" titkos jelentését, és tudták, hogy az a Szellemre és a Lélekre vonatkozott itt a Földön. Mert Krisztus tanításai okkult tanítások voltak, amelyeket csak a beavatáskor volt szabad megmagyarázni. Soha nem a tömegekhez szóltak, hiszen Jézus megtiltotta a tizenkettőnek, hogy a pogányokhoz és a szamaritánusokhoz menjenek (*Máté*, X. 5.), és újra elmondta tanítványainak, hogy „az Isten Országának titkát" egyedül nekik, nem pedig a sokaságnak szánta. (*Márk*, IV. 11.)

[X/19] Így például a *Purâna*-kban Pulastya-nak, a Râkshasa-k ősapjának, aki egy Prajâpati, vagyis Brahmâ fia, a *Râmâyana-ban* szereplő Râvana-nak, Lankâ nagy királyának nagyapja, egy *korábbi megszületésében* volt egy Dattoli nevű fia, „akit ma a bölcs Agastya-ként" ismernek – mondja a *Vishnu Purâna* (Wilson fordítása, I. 154.). Csak ennek a Dattoli névnek még hat más változata, vagyis összesen hét jelentése van. Ez a hét név: Dattoli, Dattâli, Dattotti, Dattotri, Dattobhri, Dambhobhi és Dambholi. Mind a hét változatnak megvan a maga titkos értelme, és az ezoterikus kommentárokban különböző etnológiai osztályokra, továbbá az ősi fajok fiziológiai és antropológiai misztériumaira vonatkoznak. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a Râkshasa-k nem démonok, hanem egyszerűen a primitív és vad óriások, az atlantisziak, akik a földgolyón elszórtan éltek, ahogyan ma az ötödik faj. Tanúság erre Vasishtha, ha egyáltalán jelentenek bármit is Parâshara-hoz intézett szavai, aki egy kis „áldozatnak" nevezett Jadoo-t (boszorkányságot) akar végrehajtani a Râkshasa-k elpusztítására. Vasishtha ugyanis ezt mondja: „Ne pusztíts el többet ezekből az *ártalmatlan* Sötét Szellemekből". (Lásd a részleteket: *Mahâbhârata,* Âdi Parvan, 176. valamint *Linga Purâna,* Pûrvârdha", 64. Wilson, *ugyanott,* I. 8. 9.)

allegóriának soha nem az volt a célja, hogy olyan teremtményeket képzeljenek el, mint a keresztény, a zsidó és a mohamedán vallások ördögei és Sátánja.[X/20]

A „Sátánnal" kapcsolatos valódi ezoterikus nézetet, az egész antik világ filozófiájának véleményét ebben a témában nagyszerűen fejti ki Dr. A. Kingsford: *Perfect Way* című könyve második kiadásához fűzött „A Sátán titka" című mellékletben.[X/21] Az értelmes olvasónak nem nyújthatnánk ennél jobb és világosabb utalást az igazságra, ezért itt meglehetős részletesen idézünk belőle:

> 1. És a hetedik napon [a Hinduk hetedik teremtése][X/22] egy *hatalmas Angyal* távozott Isten jelenlétéből, haragvón és pusztítón, Isten pedig uralma alá adta a legkülső szférát.[X/23]
>
> 2. Az Örökkévalóság létrehozta az időt, a Határtalan megszülte a határt, a Létezés leszállt a nemzésbe.[X/24]
>
> 4. *Nincs az Istenek között hozzá hasonló*, akinek a kezébe adták a világok királyságait, hatalmát és dicsőségét.
>
> 5. Trónusok és birodalmak, a királyok dinasztiái,[X/25] a népek bukása, az egyházak születése és az Idő győzelmei.

Mert, ahogyan a Hermészben mondják:

> 20. Sátán a *Király Templomának* ajtónállója, ő áll Salamon oszlopcsarnokában, ő tartja a *Szentély Kulcsait*,
>
> 21. Hogy ember be ne léphessen, csak a felkent, Hermész titkának beavatottja.

Ezek a sokatmondó és méltóságteljes versek az ősi egyiptomiaknál és az antik világ többi civilizált népénél *a Logosz teremtő és alkotó Fényére* vonatkoztak – Hóruszra, Brahmâ-ra, Ahura-Mazda-ra, stb., mint az Örökké Megnyilvánulatlan Princípium őseredeti megnyilvánulására, akár Ain Soph-nak, Parabrahman-nak, Zeruâna Akerne-nek, akár Határtalan Időnek, Kâla-nak is nevezzék – de a *Kabalah*-ban a jelentése mára már eltorzult. A „Felkent" – aki ismeri Hermész vagy Budha, a Bölcsesség titkait és misztériumait, és akire egyedül rábízzák a „Szentély Kulcsait", a Természet Méhét, hogy megtermékenyítse azt, és az egész Kozmoszt tevékeny létre és életre ébressze – a zsidóknál Jehovává, a „Nemzés Istenévé" vált a lunáris hegyen, a Sínain, a Hold (Sin) hegyén. A „Szentély" a „Szentek Szentjévé" vált, a titkot pedig antropomorfizálták és „fallikussá tették", és valójában lehúzták azt az anyagba. Ezért kellett a „Bölcsesség Sárkányából" *Mózes Könyvében* „Kígyót" csinálni, a tudatos Istenből pedig Sátánt alkotni, akinek azért volt szüksége a testre, hogy túlságosan tárgyiasulatlan istenségét abba öltöztesse. Viszont a „Szellem megszámlálhatatlan testet öltései" és a „vágy áramának

---

[X/20] Van egy bekezdés az egyik Mester-levélben, amely közvetlenül ezekre a testet öltő angyalokra vonatkozik. Így szól: „Nos, vannak és kell, hogy legyenek kudarcok a Dhyân Chohan-ok vagy dévák [*egy korábbi* bolygói korszak *fejlettebb entitásai*] sok osztályának éterikus fajaiban éppen úgy, mint az emberek között. Mégpedig azért, mert ezek a *kudarcot valló* lények már túlságosan is fejlettek és szellemiek ahhoz, hogy ha a Dhyân-Chohan-i állapotból erőszakkal visszavetik őket egy új, őseredeti evolúció örvényébe az alacsonyabb birodalmakon keresztül, akkor ez történik. Amikor egy új naprendszert kell kialakítani, ezek a Dhyân Chohan-ok tömegesen megszületnek, „megelőzve" az elementálokat [olyan entitások… amelyeknek egy *későbbi időben* emberiséggé kell kifejlődniük], és ott maradnak szunnyadó vagy tétlen szellemi erőként a megszülető világ aurájában… mindaddig, amíg az emberi fejlődés szintje el nem érkezik. … Ekkor egy *aktív erővé* válnak, elvegyülnek az elementálokkal, és *lassacskán kifejlesztik az emberiség teljes típusát*". Tehát emberré fejlődnek, és megadják neki az Ön-tudatos elmét, vagyis a Manaszt.

[X/21] XV. melléklet, 369. és további oldalak.

[X/22] Amikor a Föld bolygói láncával és az ember megjelenés előtt állt.

[X/23] Földünket és a tudat fizikai síkját.

[X/24] Amikor a tiszta égi Lények vagy Dhyân Chohan-ok és a különböző osztályú nagy Pitri-k megbízást kaptak, egyesek arra, hogy kiformálják képeiket vagy Chhâyâ-ikat, és azokat fizikai emberré tegyék, mások pedig arra, hogy éltessék, és így lássák el isteni értelemmel és a Teremtés Misztériumainak megértésével.

[X/25] A „királyok dinasztiája", akik mind „felkentnek" tartják magukat, és „Isten kegyelméből" uralkodnak, míg a valóságban uralkodásukat az anyagnak, a Nagy Illúziónak, a Csalónak köszönhetik.

szüntelen lüktetése”[X/26] először is a karmikus és ciklikus újraszületési tanításunkra vonatkozik, másodszor pedig Éroszra, de nem a későbbi anyagi és fiziológiai szerelem istenére, hanem arra az isteni vágyra, amely az istenekben és általában az egész természetben teremteni és lényeknek életet adni törekszik. Ezt pedig az egyetlen „Sötét” (mert láthatatlan és felfoghatatlan) „Láng” sugarai csak az anyagba való leszállásukkal érhetik el. Ezért, ahogyan a Melléklet folytatja:

> 12. Isten sok nevet adott neki [Sátánnak], rejtélyes, titkos és rettenetes neveket.
> 13. …Az Ellenfél (nevet), mivel az anyag szemben áll a Szellemmel, az idő pedig még az Úr szentjeit is bevádolja.
> 28. Féljetek tőle, és ne vétkezzetek; remegve mondjátok nevét…
> 29. Mert Sátán az Isteni Igazság [karma] kiosztója; a mérleg és a kard hordozója.
> 31. Mert a *Súly, a Mérték és a Szám* az ő gondjaira *vannak bízva*.

Hasonlítsuk össze az utolsó mondatot *Al Chazari* Könyvében a rabbi szavaival, amikor a kabbalát magyarázza a Hercegnek, és azt fogjuk találni, hogy a *Sepher Jetzirah*-ban a Súly és Mérték és Szám a Sephiroth (a három Sephrim vagy szám, cipher) sajátossága, magában foglalván a teljes 10-es gyűjtőszámot, a Sephiroth pedig az együttes Adam Kadmon, az „Égi Ember” vagy a Logosz. Az ősi gondolkodásban tehát a Sátán és a Felkent azonos volt. Ezért:

> 33. Sátán az Isten minisztere, a Hádész hét palotájának ura, a megnyilvánult világok angyala.

Ez a hinduknál a hét Loka vagy Saptaloka a Földön. Mert Hádész vagy az Illúzió tornáca, amiből a teológia a Pokollal határos területet csinál, *egyszerűen a mi bolygónk*, a Föld, és ezért hívják a Sátánt a „*megnyilvánult* világok angyalának”.

„A Sátán a mi bolygónk Istene, és az *egyedüli* Isten”, mégpedig a romlottságára és gonoszságára való bármilyen metaforikus utalás nélkül. Mert ő egy a Logosszal.

> A mikrokozmikus [isteni] fejlődés rendjében az első és a „legöregebb isten” Szaturnusz (Sátán) [csillagászatilag] a makrokozmikus emanáció rendjében a *hetedik és az utolsó*, mivel ő a kerülete annak a birodalomnak, amelynek Phœbus [a Bölcsesség Fénye, de a Nap is] a középpontja.

A gnosztikusoknak igazuk volt tehát, amikor a zsidó Istent „az anyag angyalának” nevezték, vagy annak, aki (tudatos) életet lehelt Ádámba, és akinek a bolygója a Szaturnusz.

> 34. És Isten övet kötött derekára [a Szaturnusz gyűrűit], és az öv neve Halál.

Az antropogóniában ez az „öv” az emberi test a két alacsonyabb princípiumával. Ez a három meghal, de a belső ember halhatatlan. Most pedig közeledünk a Sátán *titkához*.

> 37. … Csak a Sátánra hárul a *nemzés szégyene*.
> 38. Elvesztette szűzi állapotát [ahogyan a Kumâra a testet öltés következtében]: *feltárva égi titkokat*, rabságba esett.
> 39. Kötelékkel és korláttal zár be minden dolgot…
> 42. Isten hadseregei ikrek: az égben Michael seregei, a mélységben [a megnyilvánult világban] Sátán légiói.
> 43. Ezek a megnyilvánulatlanok és a megnyilvánultak, a szabadok és a megkötözöttek [az anyagba], a szűziek és a bukottak.
> 44. Mindketten az Atya szolgálói, beteljesítve az isteni Igét.

Ezért:

> 55. Szent és tiszteletreméltó Isten Sabbath-ja, *áldott és megszentelt a Hádész Angyalának* [Sátánnak] *neve*.

Mert:

[X/26] *Ugyanott, idézett mű*, 10. vers.

41. A Sátán dicsősége az Úr árnyéka [Isten a megnyilvánult világban], a Sátán trónusa Adonai [az egész Kozmosz] zsámolya.

Ezért amikor az egyház kiátkozza a Sátánt, Isten kozmikus tükröződését átkozza. Megátkozza az anyagban, vagyis a tárgyiasultban megnyilvánult Istent. Elátkozza Istent, vagyis a soha fel nem fogható Bölcsességet, amely fényként és árnyékként, a természetben jóként és rosszként, vagyis az ember korlátozott értelme számára az egyedül érthető módon tárja fel magát.

Ez Samaelnek vagy Sátánnak, a *Kabalah* Sátánjának valódi filozófiai és metafizikai értelmezése. Ugyanezek a nézetek és szellemiség található meg minden más ősi vallás allegorikus értelmezéseiben. Ez a filozófiai szemlélet azonban nem ellentétes a vele kapcsolatos történelmi feljegyzésekkel. „Történelmit" mondunk, mert a hagyomány magját körbevevő allegória és díszítő mítoszok semmiképpen sem fedhetik el, hogy ez a mag valódi események feljegyzése. Így a *Kabalah*, amikor elismétli bolygónk és fajai fejlődésének a régmúltból származó, egykor egyetemes történelmét, ezt a *Bibliát* alkotó különböző feljegyzések legendás formájában mutatja be. Ennek a történelmi alapját – akármilyen tökéletlen formában is – most ezeken az oldalakon ajánljuk föl úgy, ahogy azt a keleti Titkos Tanításból kaptuk. Így azt találjuk, hogy *Mózes Könyve* kígyójának allegorikus és szimbolikus jelentését a „Bölcsesség Fiai" – vagyis a magasabb szférák angyalai magyarázzák meg, noha ők mind a Sátán, vagyis az anyag birodalmához tartoznak –, akik az Ég misztériumait feltárják az emberek előtt. Ebből az is kitűnik, hogy a hindu, a görög, a kaldeai és a zsidó panteonok úgynevezett mítoszai mind tényekre és igazságokra épülnek. *Mózes Könyvének* óriásai pedig Lankâ történelmi atlantisziai és a görög titánok.

Ki felejthetné el, hogy Tróját valaha mítosznak, Homéroszt nem létező személynek tartották, miközben olyan városok létezését is tagadták, mint Herculaneum és Pompei, és ezeket mesés legendáknak tartották? Schliemann azonban bebizonyította, hogy Trója valóban létezett, a két utóbbi várost pedig hosszú korokra eltemette a Vezúv lávája, mígnem eljött a kihantolás napja, és ismét életre keltek a felszínen. Milyen sok mesének tartott város és hely vár későbbi felfedezésre, és még mennyi mitikusnak[X/27] vélt személyiségről fog egy napon bebizonyosodni, hogy valóságos történelmi alak volt, azt csak azok tudják megmondani, akik az asztrális fényben olvassák a Sors határozatait.

Minthogy pedig a keleti tanítás tételeit mindig titokban tartották, és minthogy az olvasó aligha remélheti, hogy az eredeti szövegeket megmutatják neki, hacsak elfogadott tanítvánnyá nem válik, a görögben és a latinban jártasak a hermetikus irodalom eredeti szövegeihez fordulhatnak. Olvassa el például gondosan Hermész Triszmegisztosz *Pymander*-ének első oldalait, és azokban meg fogja látni tanaink megerősítését, akármennyire is burkolt a szövege. Meg fogja találni benne az Univerzum fejlődését, Földünkét, amelyet a *Pymander*-ben „Természetnek" neveznek, de minden mását is, kezdve a „Nedves Princípiumtól", vagyis a nagy Mélységtől, az Atya-Anyától, a megnyilvánult Kozmosz első elkülönülésétől. Először van az „Egyetemes Elme", amelyet a keresztény fordító a legkorábbi fordításokban Istenné, az Atyává képiesített. Azután következik az „Égi Ember",[X/28] az angyalok seregének nagy összessége, aki túl tiszta volt az alsóbb világoknak, vagy bolygónk embereinek megteremtéséhez, de

[X/27] Lásd: „Az emberiség ősi Manui".

[X/28] Az „Égi Ember" – ezt ismételten hangsúlyozzuk – ezoterikusan a „Logosz", vagy a „Fiú". Ezért amikor a keresztény teológiában ezt a címet adták Krisztusnak, akiről kijelentették, hogy ő maga az Isten, a teológusoknak nem volt választásuk. Egy személyes Háromság dogmájának támogatására kénytelenek voltak kijelenteni és még ma is fenntartani azt, hogy a krisztusi Logosz az egyetlen valódi, és hogy más vallások Logoszai mind hamisak, és csak a gonosz princípium, a Sátán jelmezei. Lám, hová vezette ez a tan a nyugati teológiát!

végül mégis *lebukott* az anyagba a fejlődés erejétől késztetve, mint az „Atya” Második Logosza.[X/29]

Összegezve az elmondottakat, minden Teremtő Logosz, vagyis „a Fiú, aki egy az Atyával” valójában maga a Világ Kormányzóinak Serege. Még a keresztény teológia is a „Jelenlét Hét Angyalában” Isten erényeit vagy megszemélyesített tulajdonságait látja, akik – miután Isten megteremtette őket, ahogyan Brahmâ a Manukat – arkangyalokká váltak. A római katolikus teodicea[*] maga is mivel elismeri a teremtő Verbum Princeps-ben ezen angyalok vezetőjét (*caput angelorum*) és a nagy Tanács Angyalát (*magni consilii angelus*), így elismeri Krisztus velük való azonosságát.

„A Sura A-Sura-vá vált” – az Istenek Nem-Istenekké váltak –, mondja a szöveg, tehát az istenek démonokká váltak, Sátánná, amikor szó szerint értjük. A Titkos Tanítás tanaiban azonban – ahogyan máris látni fogjuk – a Sátánt különböző nevek alatt képletesen a jóként és áldozatként, egy bölcsesség isteneként fejezik ki.

A *Kabalah* azt tanítja, hogy a büszkeség és az önteltség – az önzés és az egoizmus két fő felbujtója – okozták azt, hogy a Mennyek isteni lakóinak *egyharmada* lebukott misztikus értelemben, és a csillagok *egyharmada* lehullt csillagászati értelemben. Más szavakkal, az első megállapítás egy allegória, a második pedig egy tény. Az előbbi azonban, ahogyan bemutattuk, szorosan összefügg az emberiséggel.

A rózsakeresztesek, akik jól ismerték a hagyomány titkos jelentését, megtartották azt maguknak, mindössze annyit tanítottak, hogy az egész „teremtés” a legendás „Mennyei Háború” következménye és eredménye volt, amit a Teremtő Törvény, vagyis a Demiurgos ellen fellázadó angyalok idéztek elő.[X/30] A megállapítás helyes, de a *belső* jelentés mind a mai napig titok maradt. Ha a probléma további magyarázatának elkerülése érdekében az isteni misztériumra hivatkozunk, vagy arra, hogy annak irányelveivel kapcsolatban bűn kíváncsiskodni, akkor egyáltalán semmit nem mondunk. A pápa csalhatatlanságában hívőknek talán elegendő lehet ennyi, de a filozófus elmét aligha elégíti ki. Az igazságot pedig – noha a magasabb képzettségű kabbalisták többsége ismerte – közülük soha nem mondta el senki. A kabbalisták és a szimbológusok kivétel nélkül különösen vonakodtak attól, hogy az angyalok bukásának eredeti jelentését feltárják. A keresztények esetében az ilyen hallgatás az egyedüli természetes dolog. A középkorban egyetlen alkimista vagy filozófus nem mondhatta ki azt,[X/31] ami az

---

[X/29] „Mert az Elme, a mindkét nemben bővelkedő istenség, amely Fény és Élet, Igéjével egy másik Elmét vagy Munkást hozott létre, amely, mivel a Tűz és a Szellem Istene, kiformált hét másik Kormányzót, akik saját köreikben tartalmazzák a Jelenségek Világát, és akiknek rendelkezéseit Sorsnak vagy Végzetnek hívják”. (IX. rész, 1. fejezet az 1579-es kiadásban.)

Itt nyilvánvaló, hogy az Elme, az Őseredeti Egyetemes Isteni Gondolat nem is az Ismeretlen, Megnyilvánulatlan Egy, minthogy mindkét nemben bővelkedik – férfi és nő egyaránt – és nem is a keresztény „Atya”, mivel ez utóbbi egy férfi, nem pedig androgün. Tény az, hogy az „Atya”, a „Fiú” és az „Ember” fogalmakat a *Pymander* fordításaiban reménytelenül összekeverték.

[*] A metafizika Istenről, Isten tulajdonságairól és az emberekhez való viszonyáról szóló fejezete. – a ford.

[X/30] Prométheusz tüzének allegóriája egy másik változat a büszke Lucifer lázadására, akit lehajítottak a „feneketlen gödörbe”, vagyis egyszerűen a Földre, hogy emberként éljen. A hindu Luciferről, a Mahâsura-ról szintén azt mondják, hogy megirigyelte a Teremtő tündöklő fényét, és az alsóbb rendű Asura-k (nem istenek, csak szellemek) vezetőjeként fellázadt Brahmâ ellen, amiért Shiva lehajította őt a Pâtâla-ba. Mivel azonban a filozófia kéz a kézben jár a hindu mítoszokban levő allegorikus elképzeléssel, az „Ördögöt” bűnbánóvá teszik, és lehetőséget kap a fejlődésre. Ezoterikusan ő egy bűnös ember, aki jógával, vallásossággal és tanulással ismét eléri az „egy az Istennel” állapotot. Herkules, a Napisten leszáll Hádészba (a beavatás barlangjába), hogy elvigye a gyötrelmek áldozatait, stb. Egyedül a keresztény egyház hozott létre *örök* kínszenvedést az Ördög és az általa kitalált elátkozottak számára.

[X/31] De például miért kellett a nagyon bátor és szókimondó kabbalistának, Eliphas Lévinek vonakodnia attól, hogy az úgynevezett bukott angyalok rejtélyét nyilvánosságra hozza? Azt, hogy ismerte a tényt és az allegória valódi jelentését annak mind vallási, misztikus, mind fiziológiai értelmében, bizonyítják terjedelmes írásai és a gyakori utalások és célzások. Mégis, miután korábbi műveiben számtalanszor utal erre, a későbbi *Historie de la Magie* című művében (220, 221. oldalak) Eliphas ezt mondja: „Minden erőnkkel tiltakozunk a Sátán korlátlan

ortodox teológia fényében a legszörnyűbb istenkáromlás, mert a „Szent” Inkvizíció hivatalán keresztül egyenesen a kínpadra és a máglyára vezetett volna. Modern kabbalistáink és szabadgondolkodóink esetében azonban a helyzet más. Az utóbbiaknál – attól tartunk – csupán az emberi hiúságon és a beképzeltségen alapul a nagyhangú elutasítás, nem pedig a meggyökeresedett babonán. Mióta az egyház a manicheizmussal való harcában kitalálta az ördögöt, és rányomott egy teológiai gyertyakoppantót a ragyogó Lucifer csillag-istenre, a „Hajnal Fiára”, és így megteremtette minden paradoxonja közül a leghatalmasabbat, egy *fekete és sötét fényt*, a mítosz túlságosan mélyen megkapaszkodott gyökereivel a vakhit talajában. Ez még korunkban is megakadályozza azokat is, akik nem fogadják el az egyházi dogmákat, és csak nevetnek a szarvakkal ékeskedő, patáslábú Sátánon, hogy bátran kiálljanak, és beismerjék minden hagyomány legrégibbének ősiségét. Néhány szóban összefoglalva: félig exoterikusan tekintve a Mindenható – a Fiat Lux – „Elsőszülötte”, vagyis az Őseredeti Fény angyalai parancsot kaptak a „teremtésre”. Egyharmaduk fellázadt, és „visszautasította”, akik pedig „engedelmeskedtek, mint Fetahil is, a legteljesebb módon *kudarcot vallottak*.

A visszautasítás és a kudarc helyes fizikai jelentésének felfogásához az embernek tanulmányoznia kell a keleti filozófiát, és meg kell értenie azt, meg kell ismernie a vedantisták alapvető misztikus tanait arról, hogy teljesen téves a Végtelen és Abszolút Istenségnek funkcionális tevékenységet tulajdonítani. Az ezoterikus filozófia azt tartja, hogy a Sandhyâ-k folyamán a „Központi Nap” *teremtő fényt* bocsát ki, úgymond passzív módon. Az okozatiság szunnyadó. A létezésnek csak aktív periódusa alatt bocsát ki egy szüntelen energiaáramot, amelynek rezgései egyre több aktivitásra és erőre tesznek szert, amint a Létezés hetes létrájának fokain lefelé ereszkednek. Ezért érthetővé válik, hogy a „teremtés” vagy inkább az alkotás folyamatában a szerves Világegyetemnek és benne a hét birodalom valamennyi egységének hogyan volt szüksége értelmes lényekre, akik közösen egy Lénnyé vagy Teremtő Istenné váltak, aki már különvált az Egy Abszolút Egységtől, amely semmi kapcsolatban nincs a feltételekhez kötött teremtéssel.[X/32]

A *Kabalah* Vatikánban őrzött kézirata – amelynek egyetlen másolata (Európában) állítólag St. Germain gróf birtokában volt – tartalmazza a fenti tanítás legteljesebb kifejtését, beleértve

---

uralma és mindenütt jelenvalósága ellen. *Nem teszünk úgy, mintha tagadnánk vagy megerősítenénk az angyalok bukásával kapcsolatos hagyományt…* Ha így is volna… az angyali lázadók fejedelme legjobb esetben is csak az utolsó és legtehetetlenebb lehetne a kárhozottak között – elszakítva az istenségtől –, aki minden hatalom alapja”. Ez egy elég homályos és kitérő kijelentés. De lássuk, mit ír Hargrave Jennings különös, szaggatott stílusában:

„Mind Michael, mind Szent György példaképek. Szentéletű személyek vagy tisztelettel övezett hősök vagy dicsőített erők. Mindegyiküket megfelelő képességeikkel és jellegzetességeikkel ábrázolják. Képeik és ábrázolásaik – különböző neveken – valamennyi mitológiában [a kereszténytől is beleértve] megtalálhatók. A hozzájuk kapcsolódó eszme azonban általános. Ez az elképzelés és az ábrázolni kívánt gondolat a korlátlan hatalmú bajnoké – ’szűzi ártatlanságában’ szinte gyermeki –, aki annyira hatalmas, hogy ez az Istennel teli ártatlanság (a Seraphim, a ’legtöbbet tudó’, a Cherubim, a ’legjobban szerető’) összezúzhatja a világot (amelyet Lucifer mágiája úgymond illeszt össze, bár kárhozott módon), szembehelyezkedve a Legfelsőbb Lény engedélyével alkotott fortélyos szerkezetekkel – a nagyszerű pártütő fortélyos szerkezeteivel (az ’élet innenső oldalával’). Ez a hatalmas lázadó ugyanakkor a ’Fényhozó’, a Lucifer, a ’Hajnalcsillag’, a ’Hajnal Fia’ – a legmagasabb cím az ’égen kívülálló’ számára, mivel az égen belül nem lehet, de az égen kívül ő minden. Jellemének egyik látszólag hihetetlen oldalában – mert óvatosan emlékeztetnünk kell az olvasót, hogy a képességeknek nincs nemük – ez a Michael arkangyal a legyőzhetetlen, nem nélküli égi ’energia’ –, hogy felmagasztaljuk nagyszerű tulajdonságai által –, a legyőzhetetlen ’Szűz-harcos’ beöltözve… ugyanakkor felfegyverezve a gnosztikusok elutasító vértezetébe, ’a teremtés megtagadásába’. Ez egy másik mítosz, egy ’mítosz a mítoszokban’… egy óriási ’misztériumok misztériuma’, mert annyira lehetetlen és ellentmondó. Megmagyarázhatatlan, mint az Apokalipszis. Fel nem fedhető, mint a ’Jelenések’.” (*Phallicism*, 212, 213. old.)

Mindazonáltal ezt a *megmagyarázhatatlan* és *fel nem fedhető* misztériumot most a Kelet tanításaival fogjuk megmagyarázni és felfedni. Bár, ahogyan a *Phallicism* nagyon képzett és még inkább fejtörést okozó szerzője is mondja, az avatatlan halandó a valódi szándékot természetesen soha nem fogja megérteni.

[X/32] A „teremtés” természetesen az örök, korábban már létező szubsztanciából vagy anyagból történik, amely – tanításaink szerint – a határtalan, örökké létező tér.

azt a különleges változatot, amelyet a luciferiánusok[X/33] és más gnosztikusok fogadtak el. Ez a pergamen az „Élet Hét Napját” ugyanolyan sorrendben adja meg, mint ami a Saptasûrya-ban megtalálható. Azonban a nyilvános könyvtárakban megszerezhető *Kabalah* kiadások közülük csak négyet említenek, de még ezeket is többé-kevésbé burkolt kifejezésekkel. De még ez a négy is bőségesen elegendő ahhoz, hogy bemutasson egy azonos eredetet, mivel ez a Dhyân Chohan-ok négyes csoportjára vonatkozik, és bebizonyítja azt a feltevést, hogy az árják Titkos Tanításaiból származik. Az is jól ismert, hogy a *Kabalah* nem a zsidó tanításokon alapul, mert ez utóbbiak a kaldeaiaktól és az egyiptomiaktól kapták ismereteiket.

Így még az *exoterikus* kabbalista tanítások is egy „Központi Napról” és három másodlagos napról beszélnek minden naprendszerben – beleérve a mienket is. Ahogyan a *New Aspects of Life and Religion* című jól felépített, bár túlságosan materialista mű – ami a kabbalista nézetek összegzése mélyen átgondolt és feldolgozott formában – megfogalmazza:

> A központi Nap… számukra [akárcsak az árják számára] a *nyugalom központja* volt, ahová minden mozgás végső fokon visszatér. E központi nap körül… „a rendszer három napja közül az első… egy poláris síkon… a második egy egyenlítői síkon keringett… és csak a harmadik volt a mi látható napunk. E négy szoláris égitest volt az „*a szerv, amelyek működésétől függött az, amit az ember teremtésnek hív, a föld bolygón levő élet fejlődése”*. Ők [a kabbalisták] azt tartották, hogy a csatornák, amiken keresztül ezen égitestek hatása a földre eljut, elektromosak. … A központi Napból[X/33] kiáradó sugárzó energia hozta létre a Földet vizes bolygónak… [amelynek törekvése] mint egy bolygó magjának a [központi] Nap felé igyekvés,… amelynek vonzási szférájában keletkezett. … De a mindkettőt elektromossággal feltöltő sugárzó energia visszatartja őket egymástól, átalakítva a vonzásközpont felé irányuló mozgást a központ körüli keringéssé, amit a keringő bolygó [a Föld] el akart érni.
>
> A szerves sejtben a *látható Nap* megtalálta saját tulajdonképpeni méhét, és ezen keresztül megalkotta az állati birodalmat [miközben a növényi birodalmat érlelte], végül az embert helyezte fölébe, akiben – az állati birodalom serkentő tevékenységén keresztül – létrehozta a pszichikai sejtet. Az ember azonban, aki így az állati birodalom élére a teremtés koronájaként került, csak egy állati, *lélek nélküli halandó ember volt*… Ezért az ember, noha nyilvánvalóan a koronája, megjelenésével a teremtés befejezését jelzi, mivel a teremtés – benne érve el csúcspontját – az ember halálával hanyatlásnak indult.[X/34]

Azért idézzük itt ezt a kabbalista nézetet, hogy bemutassuk, mennyire tökéletesen megegyezik a keleti tanítások szellemével. Magyarázzuk vagy egészítsük ki a hét napról szóló tanítást a létezési síkok hét rendszerével, amelyeknek a „napok” a központi égitestei, és így megkapjuk a hét angyali síkot, amelyeknek „seregei” összességükben alkotják e síkok isteneit.[X/35] Ez a négy osztályra felosztott fő csoport, kezdve a testnélkülitől le a félig testiig. Ezek az osztályok közvetlenül kapcsolódnak az emberiségünkhöz, bár egymástól nagyon különbö-

---

[X/33] A luciferiánusok – egy IV. századi szekta – állítólag azt tanították, hogy a lélek egy *érzéki* test, ami az apától adódik át a gyermeknek, egy másik, még korábbi szekta a III. századból, a luciánusok pedig tanították mindezeket, de még azt is, hogy az *állati* lélek halandó. Ez a két szekta a valódi kabbalista és okkult tanítások alapján állította össze filozófiáját.

[X/33] Az okkultistáknak ezt a „központi napját” még a tudomány is kénytelen csillagászatilag elfogadni, mert nem tagadható a csillagközi térben, a Tejúton belül egy központi égitest létezése, egy láthatatlan és titokzatos ponté, Napunk és Naprendszerünk láthatatlan vonzási központja. De erről a „napról” a keleti okkultistáknak más véleményük van. Amíg a nyugati és a zsidó kabbalisták – sőt még néhány jámbor modern csillagász is – azt állítják, hogy ezen a Napon az Istenség különleges módon van jelen, ahonnan az Isten akarati tevékenységei kiindulnak, addig a keleti beavatottak szerint a „központi nap” csupán az Egyetemes Élet-elektromosság központja, mivel az Ismeretlen Abszolút isten-feletti esszenciája mindenhol egyaránt jelen van. A központi nap egyszerűen az a tartály, amelyben minden „teremtés” kezdetén már elkülönült isteni sugárzás összpontosult. Bár még csak laya-ban, vagy semleges állapotban van, mégis ez az egyetlen vonzerőt és örök kiáradást jelentő Élet-központ.

[X/34] *Idézett mű*, 287-289. oldalak.

[X/35] Lásd: I. kötet, a VII. Stanza magyarázata.

ző módokon, ami az akaratlagos kapcsolatot és a feladatokat illeti. Van három osztály, amit a negyedik – az első és legmagasabb – foglal magasabb egységbe, és ezt hívják a „Központi Napnak" az imént idézett kabbalista tanításban. Ez a nagy különbség a szemita és az árja kozmogónia között: az előbbi anyagiasítja, emberiesíti a természet misztériumait, az utóbbi pedig szellemiesíti az anyagot, fiziológiája pedig mindig a metafizika alárendeltje. Így, bár a hetedik „princípium" a Létezés minden fázisán át eléri az embert, tiszta, szétválaszthatatlan elemként és személytelen egységként keresztül halad a Központi Szellemi Napon – a *Kabalah* azt tanítja, hogy *belőle* indul – majd a második csoporton, a Poláris Napon, és e kettő árasztja le az emberre az âtmâ-ját. A harmadik csoport, az Egyenlítői Nap beleötvözi az âtman-ba a buddhi-t, valamint a Manasz magasabb tulajdonságait. Végül a negyedik csoport, a látható Napunk Szelleme felruházza az embert a manaszával és hordozó eszközeivel, a kâma rûpa-val, vagyis a szenvedély- és vágytesttel, az Ahamkâra két elemével, amelyek kifejlesztik az *egyéniesült tudatot*, a személyes Én-t. Végül a Föld Szelleme, a hármas egységében az, amely megépíti a fizikai testet, hozzávonja az Élet Szellemét, és kiformálja a linga sharîra-ját.

Viszont minden ciklikusan halad előre, így az ember fejlődése is, mint minden más, és a sorrendet, amelyben teremtése megtörtént, a keleti tanítások teljességében leírják, míg a *Kabalah* csak utal rá. A *Dzyan Könyve* ezt mondja az ősi emberről, amikor a „csontnélküli", a testetlen teremtő először kivetítette:

Először a Lehelet, azután a Buddhi, majd az Árnyék-Fiú [a Test] „teremtése" történt meg. De hol volt a Tengely [a középső princípium, a Manasz]? Az ember halálra volt ítélve. Amikor egyedül vannak, a Szétválasztatlan [az Elkülönületlen Elem] és a Vâhan [Buddhi] – az Ok-nélküli Oka – elszakadnak a megnyilvánult élettől.

„*Hacsak*" – magyarázza a Kommentár:

Hacsak össze nem ötvözi, és egybe nem tartja őket a középső princípium, a Jîva személyes tudatának hordozó eszköze.

Más szavakkal, a két magasabb „princípiumnak" *nem lehet egyénisége a Földön*, nem lehet *ember*, hacsak nincs

(*a*) az elme, a manasz-Én jelen, hogy felismerje önmagát, és

(*b*) nincs egy földi hamis személyiség, vagyis az önös vágyak és a személyes akarat teste, hogy az egészet az ember fizikai formájához – mint egy tartóoszlop köré – hozzákösse.

(a) Az *ötödik* és a *negyedik* princípiumok[X/36] – a manasz és a kâma rûpa – azok, amik tartalmazzák a kettős személyiséget, a valódi halhatatlan Én-t, amikor az a két felső princípiumhoz hasonul, valamint a hamis és múlandó személyiséget, az úgynevezett mâyâvikus vagy asztrális testet, másként az állat-emberi lelket. E kettőnek szorosan egybe kell olvadnia egy *teljes* földi létezés céljaihoz. Öltsön testet egy Newton szellemi monádja, amibe a Föld legnagyobb szentjének monádját oltották bele, a legtökéletesebb fizikai testbe, amit csak el tudunk képzelni, tehát egy két vagy éppen három princípiumú testben, amelynek megvan a sthûla sharîra-ja, a prâna-ja (életprincípiuma) és a linga sharîra-ja, de ha hiányzik a középső, az ötödik „princípium", akkor egy *idiótát* teremtettünk – legjobb esetben egy gyönyörű, lélek nélküli, üres és öntudatlan jelenséget. Egy ilyen teremtmény agyában nem merül fel a „*Cogito, ergo sum*", legalábbis nem ezen a síkon.

Vannak azonban olyan tanulók, akik régen megértették a „bukott angyalok" allegóriája mögött húzódó filozófiai jelentést, bármennyire is eltorzította azt a római egyház.

[X/36] Ha *lentről*, a fizikai testtel kezdve számolunk, akkor a *negyedik* és az *ötödik*, de ha az Âtmâ-ból indulunk ki, akkor a *harmadik* és a *negyedik*.

A szellemek birodalma és a szellemi akaratból kiinduló és abból következő szellemi cselekvés kívül áll az [isteni] lelkek birodalmától és az isteni cselekvéstől, amellyel ellentétes és amellyel összeegyeztethetetlen.[X/37]

Ahogyan a XIV. Kommentár szövege mondja:

A Létezés genezisében a hasonló mindössze csak hasonlót teremt, és a fejlődés a maga korlátolt és feltételes törvényeivel csak később jön. Az Önmaguktól-létezőket[X/38] *„Teremtéseknek" nevezik, mert a szellem-sugárban jelennek meg, ami saját, időn és [korlátozott vagy feltételes] téren túli nem-született természetében benne rejlő potenciája folytán nyilvánul meg. A földi teremtményeket, élőket vagy életteleneket, beleértve az emberiséget is, helytelenül nevezik teremtésnek és teremtményeknek, ők csupán a különálló elemek fejleményei [kifejlődései].*

Más helyen pedig:

Az Égi Rûpa [Dhyân Chohan] saját formájára teremt [embert], ő az egyetemes [megnyilvánult] szubsztancia első elkülönülésének és felébredésének szellemi fogalomalkotása, a forma pedig annak eszményi árnyéka, és ez az első faj embere.

Hogy még világosabban fejezzük ki magunkat, és a magyarázatot csak a Földre korlátozzuk: ezeknek az első – az egyház által arkangyaloknak nevezett – „elkülönült" Én-eknek a kötelessége volt, hogy az őseredeti anyagot átitassák a fejlődési impulzussal, és annak formáló erőit a dolgok kialakítására fordítsák. Ez az, amire mind a keleti, mind a nyugati hagyományban megtalálható mondat utal: „Az angyalok *parancsot kaptak a teremtésre*". Miután a Földet az *alsóbb* és anyagibb erők előkészítették, a három birodalma pedig már teljesen készen állt arra, hogy „gyümölcsöt hozzon és szaporodjon", a magasabb erők, az arkangyalok vagy Dhyânî-k a fejlődés törvénye által kényszerítve leszálltak a Földre, hogy létrehozzák a fejlődésének koronáját, az embert. Így tehát az „Ön-teremtők" és az „Önmaguktól létezők" kivetítették halvány árnyékukat, de a harmadik csoport, a Tűz-angyalok, *fellázadtak, és elutasították*, hogy csatlakozzanak déva-társaikhoz.

A hindu exoterizmus valamennyit jógiként ábrázolja, akiket áhítatosságuk ösztönzött arra, hogy megtagadják a „teremtést", mivel örök Kumâra-k, „Szűz Ifjak" akartak maradni, hogy ezáltal lehetőleg megelőzzék társaikat a nirvána – a végső felszabadulás – felé vezető úton. Az ezoterikus magyarázat azonban azt tartja, hogy ez az emberiség javára történő önfeláldozás volt. A „Lázadók" nem akartak akarat-nélküli, felelőtlen embereket teremteni, ahogyan az „engedelmes" angyalok tették. Nem is tudták felruházni az emberi lényeket saját tulajdonságaiknak még halvány visszfényével sem, mert ezek a tulajdonságok – mivel egy másik és sokkal magasabb tudatsíkhoz tartoznak – az embert még inkább felelőtlenségben tartották volna, és így megakadályozták volna a magasabb fejlődés bármilyen lehetőségét. Semmilyen szellemi és pszichikus fejlődés nem lehetséges a Földön – a legalacsonyabb és leganyagibb síkon – olyan ember számára, aki legalábbis ezen a síkon már önmagában *tökéletes*, és így érdemeket vagy bűnöket nem halmozhat fel. Ha az ember megmaradt volna a tökéletesség mozdulatlan, változatlan és tehetetlen halvány árnyékának, a valódi *Az vagyok, aki vagyok* negatív és passzív sajátosságának, akkor a földi életen súlyos, álomtalan alvásban kellett volna áthaladnia, vagyis ezen a síkon egy csődtömeg lett volna. Azoknak a Lényeknek vagy Lénynek, akiket összefoglalóan Elohim-nak neveznek, aki először mondta ki (ha egyáltalán valaha is kimondta) a kegyetlen szavakat: „Íme az ember olyanná lett, *mint mi közülünk egy*, jót és gonoszat tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen…" – valójában az Ilda-baoth-nak, a nazarénusok Demiurgoszának kellett lennie, akit düh és irigység töltött el saját teremtménye iránt. Ennek visszatükrö-

[X/37] *New Aspects of Life*.

[X/38] Az angyali, szellemi esszenciák, amelyek létezésükben halhatatlanok, mert feltétel nélküliek az Örökkévalóságban, viszont periodikusak és feltételesek manvantarai megnyilvánulásukban.

ződéseként jött létre az Ophiomorphos. Ebben az esetben valóban természetes – még a holtbetűs magyarázat szempontjából is – a Sátánt, *Mózes Könyvének* Kígyóját a valódi teremtőnek és jótevőnek, az emberiség Szellemi Atyjának tekintetni. Hiszen ő volt a „Fény Hírnöke", a ragyogó Lucifer, aki kinyitotta az (állítólag) Jehovah által „teremtett" akaratnélküli báb szemét. Ő volt az, aki először suttogta: „Mely napon esztek abból, megnyílnak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és rossznak tudói" – valóban csak Megváltónak tekinthető. Ugyan Jehovah, a „*megszemélyesítő* szellem" „Ellenfele", de az ezoterikus igazság szerint mégis megmarad a híven szerető „Küldöttnek", az Angyalnak, a Szerafimnek és Kerubimnek, akiben sok tudás és még több szeretet van, és aki a fizikai halhatatlanság helyett – amely csak egyfajta *statikus,* az embert örökké élő „Bolygó Zsidóvá" változtató halhatatlanság lett volna – ránk ruházta a szellemi halhatatlanságot.

Ahogyan King a *Gnostics and their Remains* című munkájában Ilda-baoth-tal kapcsolatban elmondja, akit számos szekta Mózes Istenének tekintett:

> Ildabaoth messze volt attól, hogy tiszta szellem legyen, jellemében az ambíció és a gőg uralkodott. Ezért elhatározta, hogy minden kapcsolatot megszakít anyjával, Achamoth-tal, és hogy csak saját maga számára teremt egy világot. Saját hat szelleme segítségével megteremtette az embert, hogy hatalmának képmása legyen, de munkája teljes kudarcot vallott, mert az embere egy hatalmas, lélektelen, a földön csúszó-mászó szörnynek bizonyult. A hat szellem kénytelen volt újra az Atya elé vinni a művet, hogy lelket öntsön bele. Ida-Baoth így is tett azzal, hogy ráárasztotta az Isteni Fénynek azt a sugarát, amelyet Achamoth-tól örökölt, aki pedig e vesztesége miatt megbüntette őt gőgjéért és önelégültségért.
>
> Az ember pedig, akit így Achamoth saját fia rovására támogatott, követte az Isteni Fény ösztönzését, amit Achamoth sugárzott rá, és a teremtésből, amelyben ez a Fény elvegyült, további utánpótlást vett fel. Így már nem teremtőjére, Ildabaothra, hanem inkább a Legfelsőbb Lényre, az "Őseredeti Emberre" kezdett hasonlítani. Ezt látva, a Demiurgosz haraggal és irigységgel telt el, mert teremtménye magasabb rendű lett nála. Szenvedélytől eltelt képe visszaverődött a Mélységben, mint egy tükörben, a kép elkezdett élettel megtelni, és megjelent a „kígyóformájú Sátán" az *Ophiomorphos*, az irigység és gonoszság megtestesülése.[X/39]

Ez a gnosztikusok exoterikus tolmácsolása, az allegória pedig – bár egy szektás változat – sokatmondó, és igaznak látszik. *Mózes Könyve* III. fejezetének holtbetűs szövegéből ezt a természetes következtetést lehet levonni.

Innen ered Prométheusz allegóriája, aki ellopja az isteni tüzet, hogy lehetővé tegye az emberek számára a szellemi fejlődés ösvényének tudatos követését, átformálva ezzel a Föld legtökéletesebb *állatát* egy potenciális istenné, és szabaddá téve őt, hogy „erőszakkal hódítsa meg az egek birodalmát". Ugyancsak innen ered, hogy Zeusz kiátkozta Prométheuszt, akárcsak Jehovah-Ilda-baoth saját „lázadó fiát", a Sátánt. A kaukázusi hegyek hideg, tiszta hava és egy kiolthatatlan Pokol perzselő tüze és lángja, bár két pólust képvisel, mégis ugyanaz a gondolat, vagyis egy kifinomult kínzás kettős megjelenési formája. Egy „tűz-teremtő" – az Anima Mundi-ban lévő asztrális tűz és fény, a *Φωσφόρος*, (phosphoros) megszemélyesített jelképe (ez az az elem, amire Moleschott, a német materialista filozófus azt mondta: „ohne *Phosphor* kein Gedanke" – „Foszfor nélkül nincs gondolat.") –, aki saját földi szenvedélyeinek vad lángjaiban ég, mert a tüzet saját gondolata táplálja. Ő már különbséget tud tenni a jó és a rossz között – ahogyan most így is tesz –, és mégis a földi Ádámja szenvedélyeinek a rabja, érzi, ahogyan a kétkedés keselyűje és a teljes öntudat a szívét tépi – valóban egy Prométheusz, mert egy *tudatos,* és éppen ezért *felelős* entitás.[X/40] Az élet átokként nehezedik rá, mégis, néhány hindu és szufi misztikus kivételével nagyon kevesen vannak, akik elcserélnék a tudatos élet minden kínszenvedését, egy felelős létezés összes baját egy passzív (objektíve) *testetlen* létezés öntudatlan tökéletességéért, vagy akárcsak azért az egyetemes nyugvó tétlenségért,

---

[X/39] *Idézett mű*, 2. kiadás, 1887, 97-98. oldalak.

[X/40] Prométheusz története, a karma és az emberi tudat témája megtalálható az V. kötet V. fejezetében.

amit Brahmâ „éjszakájának” nyugalma testesít meg. Idézzünk egy jól felépített cikkből, amelynek írója,[X/41] összekeverve a létezés és tudat különböző síkjait, tévedésének áldozatául esett:

> Sátán [vagy Lucifer] képviseli [kozmikus értelemben] az Univerzum *aktív* vagy – ahogyan [M. Jules] Baissac nevezi – „centrifugális” energiáját. Ő a tűz, a fény, az élet, a küzdelem, az erőfeszítés, a gondolat, a tudat, a haladás, a civilizáció, a szabadság, a függetlenség. Ugyanakkor ő a *fájdalom,* ami a cselekvés *gyönyörének* reakciója, és ő a *halál,* ami az *élet* másik oldala. Sátán a saját poklában ég, amelyet saját lendületének tombolása teremtett, a csillagköd szétterjedő felbomlása, amelyből új világok sűrűsödnek össze. Ennek megfelelően újra és újra megakadályozta őt a Kozmosz *passzív* energiájának örök mozdulatlansága, a kérlelhetetlen „*Én vagyok*”, a kovakő, amelyből a szikrákat csiholják. Őt és seregeit… helyesen nevezik a „tűztengernek”, mert [a kozmikus allegóriában csak egy bizonyos értelemben] *ő* a Nap, az élet forrása a *mi* rendszerünkben, ahol ők megtisztulnak (ami azt jelenti, hogy ezáltal felbomlanak), majd felkavarodnak, hogy újrarendeződjenek egy másik életre (a Feltámadásra). Az a *Nap,* amely Földünk aktív princípiumának eredeteként ugyanakkor a földi Sátán *otthona* és *forrása* is…
>
> Továbbá, mintha csak Baissac általános elméletének [a *Le Diable et Satan* című művében] helyességét igazolná, úgy tudni, hogy a hidegnek „centripetális” hatása van. A hideg hatására minden összehúzódik… Hatására az élet *hibernálódik* vagy kihal, a gondolat megdermed, a tűz pedig kialszik. A Sátán saját Tűz-tengerében halhatatlan, és csupán az „Én vagyok” „Nifl-heim-jében” [a skandináv *Eddák* hideg Poklában] nem létezhet. De ennek ellenére a Nifl-heim-ben van egyfajta *Halhatatlan* Létezés, és ennek a létezésnek *fájdalom nélkülinek* és *békésnek* kell lennie, mert *öntudatlan és inaktív*. *Jehovah* Birodalmában [ha ez az Isten egyáltalán jelenti mindazt, amit a zsidók és a keresztények neki tulajdonítanak] nincs szenvedés, nincs háború, nincs nősülés és férjhez menés, nincs változás, és nincs *Egyéni Tudat*.[X/42] Mindez felszívódik a Leghatalmasabb szellemében. *Ez határozottan a béke és a hűséges engedelmesség birodalma, ahogyan az „Ős-lázadók” birodalma a háború és a forradalom…* [Az előbbi] Tulajdonképpen az, amit a teozófia nirvânának nevez. De a teozófia azt is tanítja, hogy *ha már egyszer megtörtént* az elválás az Ősi Forrástól, az újra egyesülést csak akaraterő kifejtésével lehet elérni. Ez pedig – e tanulmány értelmében – határozottan sátáni jellegű.[X/43]

Az ortodox római katolikusok szempontjából *valóban* „sátáni”, mert az emberek csak úgy tudják elérni a nirvânát és a mennyei Isteni Béke Mennyországát, ha arra az ősípusra támaszkodnak, akiből idővel a keresztény Ördög vált, vagyis a ragyogó arkangyalokra, a Dhyân Chohan-okra, akik azért utasították vissza a teremtést, mert azt akarták, hogy az ember *önmaga teremtőjévé* és halhatatlan Istenné váljon.

E meglehetős hosszú magyarázat lezárásaként a Titkos Tanítás azt tanítja, hogy a Tűzdévák, a Rudra-k és a Kumâra-k, a „Szűz angyalok” (akikhez Michael és Gábriel arkangyalok is tartoznak), az Isteni „lázadók” – akiket a mindent anyagiasító és pozitív zsidók Nahash-nak, vagy „Megfosztottnak” hívtak – inkább a *testet öltés átkát* és a földi létezés és újraszületések hosszú ciklusait választották. Mert látták azoknak a lényeknek a gyötrődését – még ha az *ön-*

[X/41] Egy angol férfi, akit kiszámíthatatlan géniusza ölt meg. Egy protestáns lelkész fia, aki mohamedánná vált, majd fanatikus ateistává. Ezt követően találkozott egy mesterrel, egy guruval, és misztikussá vált. Később teozófus, aki kételkedő és kétségbe esett, majd otthagyta a *fehér* mágiát a *fekete* kedvéért. Megtébolyodott, és csatlakozott a katolikus egyházhoz. Ezután ismét hátat fordított az egyháznak, és újra ateistává vált. Az emberiséget, a tudást és Istent átkozva halt meg, akiben nem hitt többé. Megkapott minden ezoterikus adatot, hogy megírja az „Égi Háború” című könyvét, de ebből félig politikai cikket készített, összevegyítve Malthust a Sátánnal, Darwint pedig az asztrális fénnyel. Béke legyen a *burkának*. Intő példa az elbukó tanítványok számára. Elfelejtett sírja Joonaghur (Kathiawar, India) muzulmán temetőjében látható.

[X/42] A szerző az *aktív, harcoló,* átkot szóró Jehovah-ról úgy beszél, mintha a Parabrahman szinonimája volna! Azért idéztünk ebből a cikkből, hogy megmutassuk, hol tér el a teozófiai tanításoktól. Különben egyszer majd ellenünk idéznének belőle, mint ahogyan általában szokták a *Theosophist*-ban megjelent cikkekből.

[X/43] *The Theosophist*, III. köt, 68. old.

tudatlan is volt –, akiket árnyékként fejlesztettek ki saját testvéreik a *túlságosan szellemi* Teremtőik félig passzív energiájából. Ha „az ember az általa használt életet nem az Én állativá alakításra és nem is átszellemesítésére, hanem *emberivé tételére* akarja fordítani”,[X/44] akkor *emberinek*, nem pedig angyalinak kell megszületnie. Ezért a hagyomány a mennyei jógikat úgy mutatja be, hogy önkéntes áldozatként felajánlják magukat, hogy az emberiséget – amelyet istenszerűnek teremtettek, és kezdetben tökéletes volt – megváltsák, és felruházzák az emberi érzelmekkel és törekvésekkel. Ehhez fel kellett adniuk természetes állapotukat, le kellett szállniuk bolygónkra, és lakóhelyül kellett választaniuk azt a Mahâyuga teljes ciklusára, átváltva személytelen egyéniségüket egyéni személyiséggé, feladva a csillagközi lét üdvét a földi élet kárhozatáért. Az exoterikus teológiák a Tüzes Angyalok ezen önkéntes áldozatát – akiknek a természete a *tudás* és a *szeretet* volt – így fogalmazták meg: „a lázadó angyalokat letaszították a Mennyekből a Pokol sötétségébe”, a Földünkre. A hindu filozófia az igazságra céloz, amikor azt tanítja, hogy a Shiva által letaszított Asura-k csak egy *közbeeső állapotban* vannak, amelyben a megtisztulás magasabb szintjeire és nyomorúságos helyzetükből való kiszabadulásra készítik elő magukat. A keresztény teológia azonban – bár azt állítja magáról, hogy megváltóján, vagyis az isteni szeretet, irgalom és igazság kőszikláján alapul – állításának paradox megerősítéseként kitalálta a pokolról szóló sivár dogmát, a római katolikus filozófia archimédeszi emelőkarját.

Míg a rabbinusi bölcselet – amelynél nincs semmi pozitívabb, anyagibb, vagyis durván földiesebb, mivel mindent a fiziológiai misztériumokra vezet vissza – ezeket a Lényeket a „Gonoszoknak” hívja. A kabbalisták pedig Nahash-nak, „Megfosztottnak” – mint korábban már említettük – és olyan Lelkeknek tartja, akik miután *eltávolodtak az Égben a Szent Egytől*, létezésük hajnalán levetették magukat egy Mélységbe, és ezzel előbbre hozták azt az időt, amikor le kell szállniuk a Földre.[X/45]

Hadd magyarázzam el azonnal, hogy vitánk nem a *Zohar*-ral vagy a *Kabalah* bármely másik könyvével van, annak helyes értelmezéséről – mert ez azonos a miénkkel –, hanem csak az utóbbi durva *ál*-ezoterikus magyarázatával, különösen a keresztény kabbalistákéval.

A Kommentár ezt mondja:

Földünk és az ember a három Tűz teremtménye.

E három nevei a szanszkritban megfelelnek az „elektromos tűznek”, a „naptűznek” és a „súrlódással keletkező tűznek”. Kozmikus és emberi síkon magyarázva ez a három tűz a szellem, a lélek és a test, a három nagy alapcsoport, azok további négyes felosztásával. Ezek az osztályok iskolák szerint változnak, és – alkalmazásuknak megfelelően – belőlük lesznek az upâdhi-k és a tudathordozók, vagy ezek noumenonjai. Az exoterikus leírásokban Agni Abhimânin „ragyogásban és pompában felülmúlhatatlan három fia” személyesíti meg őket, aki Brahmâ legidősebb fia, a Kozmikus Logoszé, aki Svâhâ-val, Daksha[X/46] egyik leányával nem-

---

[X/44] Dr. Henry Pratt a *Kabalah*-t magyarázva ezt mondja: „A szellem az ember számára [talán inkább a zsidó rabbi számára!] egy test nélküli, testétől elválasztott, elnyomott és lefokozott lény volt, ezért kapta a Nahash, ’elnyomott’ képírás jelet. Az ábrázolás szerint így jelenik meg az emberi faj előtt, megkísértve azt, a férfit a nőn keresztül… Ezt a Nahash-t, ez a szellemet képileg kígyóként ábrázolták, mivel pedig a kígyónak *nincsenek végtagjai*, egy lealjasult, megfosztott és lefokozott teremtménynek tekintették”. (*New Aspects of Life*, 235. old.) Ha már szimbólumról van szó, vannak olyanok, akiknek jobban tetszik a végtagok nélküli kígyó a bölcsesség és az örökkévalóság szimbóluma, mint a Jod, (י) – Jehovah költői képírásjele a *Kabalah*-ban –, a nemzés férfi szimbólumának Istene.

[X/45] *Zohar*, III. 61c.

[X/46] Daksha, az „értelmes, a hozzáértő”. „Ez a név általában a *teremtő erő* gondolatát hordja magában”. Ő Brahmâ és Aditi fia, más változatok szerint pedig egy ön-szülte hatalmasság, aki Minervához hasonlóan apja testéből pattant elő. Ő a Prajâpati-k, a Lények Urainak vagy Teremtőinek a vezetője. A *Vishnu Purâna*-ban Parâshara ezt mondja róla: „Minden kalpában [vagy manvantarában] Daksha és a többiek megszületnek, és ismét elpusztulnak”. A *Rig Veda* pedig ezt mondja: „Daksha Aditi-ból pattant elő, Aditi pedig Daksha-ból”, ami utalás ugyanannak az isteni esszenciának az örökös, ciklikus újraszületésére.

zette. Metafizikai értelemben a „súrlódási tűz” a buddhi, a hatodik és a manasz, az ötödik „princípium” egyesülését jelenti, és ezen egyesülés vagy egybeolvadás következményeként az ötödik princípium részlegesen belekeveredik a monádba, és annak részévé válik. Fizikai értelemben a „teremtő szikrát”, vagy a csírát jelenti, amely az emberi lényt megtermékenyíti és létrehozza. A három Tűz, amelyeknek a neve Pâvaka, Pavamâna és Shuchi, akiket – amint mondják – Vasishtha, a nagy bölcs átokkal arra kárhoztatott, hogy „újra és újra megszülessenek”.[X/47] Ez eléggé világos.

Ezért a Lángokról, akiknek a feladatait az exoterikus könyvekben összekeverik, és akiket elég rosszul Prajâpati-knak, Pitri-knek, Manu-knak, Asura-knak, Rishi-knek, Kumâra-knak, stb.[X/48] neveznek, azt mondják, hogy a harmadik gyökérfajban személyesen öltöttek testet, és azóta „újra és újra megszületnek”. Az ezoterikus tanításban általában Asura-knak vagy Asura Devatâ-nak vagy Pitar Devatâ-nak (Isteneknek) nevezik őket, mert – úgy mondják – először Istenek, mégpedig a legmagasabbak voltak, mielőtt „*nem*-istenekké” váltak, és az Égi Szellemekből a Földi Szellemekbe estek,[X/49] de jól jegyezzük meg, *exoterikus* szempontból, az ortodox dogmában.

Nincs olyan teológus vagy orientalista, aki valaha is meg tudná érteni a Prajâpati-k, a Manuk és a Rishi-k leszármazását, és ezek közvetlen kapcsolatát – vagy inkább kölcsönösségi viszonyát – az Istenekkel, hacsak nem rendelkezik a kulccsal ahhoz az őseredeti kozmogóniához és teogóniához, amely eredetileg minden népnél közös volt. Láthatjuk, hogy ezek az istenek és félistenek különböző kalpákban és különböző személyekben valamennyien újraszületnek a Földön, ráadásul mindegyiküknek *pontosan levezethető karmája van, amelyben minden okozat megfelel a maga okának.*

Mielőtt a további Stanzákat el lehetett volna magyarázni, amint látjuk, mindenképpen szükséges volt annak bemutatása, hogy a „Sötét Bölcsesség” fiai, bár azonosak a teológia által „Bukottaknak” nevezett arkangyalokkal, ugyanolyan isteniek és tiszták, ha nem még tisztábbak, mint az egyházak által annyira dicsőített Michaelek és Gábrielek. Az „Ősi Könyv” részletesen foglalkozik az asztrális élettel is, ami ebben a helyzetben teljesen érthetetlen lenne az olvasó számára. Ezért ezt későbbi magyarázatra kell félretennünk, az első és második faj pedig most csak figyelemfelkeltő említést kap. Nem így viszont a harmadik faj, a nemekre szétvált gyökérfaj, amelyet elsőnek láttak el értelemmel. Az emberek egyidejűleg fejlődnek a bolygóval, és Földünk „kérgesedése” több, mint százmillió évvel korábban történt, mint az első emberi alfaj elkezdte materializációs vagy sűrűsödési folyamatát. Ahogyan azonban a Stanza mondja:

A belső ember [*a tudatos entitás*] *nem volt.*

Ez a „tudatos entitás” az okkultizmus szerint a magasabb Értelmek lényegéből, létéből származik, sőt sok esetben az maga, a karmikus fejlődés kikerülhetetlen törvénye által arra ítélve, hogy ebben a manvantarában reinkarnálódjon.

(*b*) A 39. sloka kizárólag a faji megoszlásra vonatkozik. Az ezoterikus filozófia szigorúan mondva egy módosított poligenezist tanít. Ugyanis míg az emberiség eredetének egységét hirdeti azon az alapon, hogy az Ősapák vagy „Teremtők” mind isteni lények voltak –bár a

---

[X/47] *Bhâgavata Purâna*, IV. 24.4.

[X/48] Ezeknek a rendeknek egyike sem különbözik a Pitri-ktől vagy Ősöktől. Ahogyan a Manu (III. 284.) mondja: „A bölcsek apáinkat, Vasu-knak, apai nagyapáinkat Rudra-knak, apai dédapáinkat Âditya-knak nevezik, a Védák egyik szövege nyomán”. „Ez egy örökkévaló védikus szöveg” – mondja egy másik fordítás.

[X/49] Ahogyan a néhai G. Smith nemrégen felfedezte a babiloni hengerek irodalmában, ugyanez vonatkozott a kaldeai teogóniára is. Ishtar „a legöregebb Égen és Földön”. Alatta Igigi, vagyis az Égi Angyalok és Anûnaki, vagyis a földi angyalok helyezkednek el. Ezek alatt ismét a Szellemek és a Sadu, Vadukku, Ekimu és Gallu nevű „nemtők” különböző osztályai vannak, amik között voltak jók is, rosszak is. (Lásd: Smith: *Babylonian Mythology*, továbbá Sayce: *Hibbert Lectures*, 141. old.)

hierarciájukban a tökéletesség különböző szintjeit vagy osztályait képviselték –, mégis azt tanítja, hogy az emberek az akkori idők egyetlen kontinensének hét különböző központjában születtek. Noha mindannyiuknak egyetlen közös eredete volt, mégis az adott okok miatt lehetőségeik és mentális képességeik, külső, vagyis fizikai formájuk és jövendő jellegzetességeik nagyon eltértek egymástól.[X/50] Ami pedig a bőrük színét illeti, erről egy sokatmondó allegóriát olvashatnak a *Linga Purâna*-ban. A Kumâra-kat – az úgynevezett Rudra Isteneket – Shiva, a Pusztító (*a külső formák* pusztítója), más néven Vâmadeva testet öltéseiként írja le. Az utóbbi, egyik a Kumâra-ként, az „Örök Szűz", a tiszta Szűz Ifjú, minden nagy manvantarában előpattan Brahmâ-ból, és „ismét néggyé válik". Ez egy utalás az emberi fajok négy nagy osztályára a bőrszínre és a típusra vonatkozóan, valamint ezek három fő változatára. Így azután a huszonkilencedik kalpában – ebben az esetben ez egy utalás az emberi forma átalakulására és fejlődésére, amit Shiva ismételten elpusztít, és rendszeresen újra alkot, míg el nem érkezik a nagy manvantarai fordulópont, körülbelül a negyedik (atlantiszi) faj közepénél – tehát a huszonkilencedik kalpában Shiva Shvetalohita-ként, a Gyökér-Kumâra-ként holdszínűből *fehérré* válik. A következő átalakulásban *vörös* (ebben az exoterikus változat különbözik az ezoterikus tanítástól), a harmadikban *sárga,* a negyedikben pedig *fekete*.

Az ezotéria most az emberiség e hét változatát a négy nagy osztályával együtt csak három különálló őseredeti fajba sorolja, mivel nem veszi figyelembe az első fajt, amelynek sem típusa, sem színe nem volt, a formája pedig bár óriási, aligha tárgyiasult. E fajok fejlődése, kialakulása és kibontakozása párhuzamosan haladt a három geológiai formáció fejlődésével, kialakulásával és kibontakozásával, amelyekből az emberi bőr színe ugyanannyira következett, mint amennyire e zónák éghajlata meghatározta azt. Az ezoterikus tanítás három nagy osztályt nevez meg, név szerint a *vörös-sárgát*, a feketét és a barna-fehéret.[X/51] Az árja faj például, amely jelenleg bőrszínében a sötétbarnától, szinte feketétől a vörös-barna-sárgán keresztül le a legfehérebb krémszínig változik, mindazonáltal egy és ugyanabból a törzsből ered, az ötödik gyökérfajból, és egyetlen ősre vezethető vissza, akit a hindu *exoteriában* a Vaivasvata Manu gyűjtőnéven ismernek. Ne felejtsük el, az utóbbi az az általános személyiség, a Bölcs volt, akiről azt mondják, hogy több, mint 18 millió éve élt, de élt 850 ezer éve is, a nagy Atlantisz kontinens[X/52] utolsó maradványainak elsüllyedésekor, és akiről azt is mondják, hogy *jelenleg* is az emberiségében él.[X/53] A halványsárga az első *szilárd* emberfaj bőrszíne, amely a harmadik gyökérfaj közepe után jelent meg, miután a faj, az elmondottak szerint, nemzésbe merült, és ekkor történtek meg az utolsó változások. Ugyanis ez az a kor, amelyben az utolsó átalakulások lezajlottak, amiknek eredményeként az ember olyan lett, amilyen ma, csak akkor méreteiben sokkal nagyobb volt. Ez a faj szülte meg a negyedik fajt, „Shiva" fokozatosan átformálta az emberiségnek „a bűntől feketévé" vált részét vörösessárgára, akiknek a leszármazottai a vörös indiánok és a mongolok, végül pedig a barnás fehér fajokká, amelyek jelenleg a

---

[X/50] Egyesek magasabb rendűek, mások alacsonyabb rendűek voltak, hogy *megfeleljenek* a különböző reinkarnálódó monádok *karmájának*, amelyek nem lehettek mind egyforma tisztasági szinten más világokban történt utolsó megszületésük folyamán. Ez megmagyarázza a fajok különbözőségét, a vademberek és egyéb emberi csoportok alacsonyabb rendűségét.

[X/51] Topinard *Anthropology* című munkájának angol kiadásában, amelyhez Broca professzor írt előszót, ezt mondja: „Az emberi szervezetben *három* alapvető szín-elem van, éspedig a *vörös,* a *sárga* és a *fekete,* amelyek különböző arányok szerint a szövetek fehér színével összekeverve hozzák létre az emberi fajban látható számos árnyalatot". Itt a tudomány ismét önkéntelenül megerősíti az okkultizmust.

[X/52] Nem szabad elfelejteni, hogy az említett „utolsó maradványok" a „nagy kontinens" azon részeire vonatkoznak, amelyek még megmaradtak, és nem arra a számos szigetre, amelyek a kontinenssel egy időben léteztek. Platón „szigete" például egy ilyen maradvány volt, míg egyéb maradványok korábbi időpontokban süllyedtek el. Egy okkult „hagyomány" azt tanítja, hogy az ilyen elsüllyedések mindig olyankor történnek, amikor a „Szellemi Napnak" napfogyatkozása van.

[X/53] Lásd a Gyökér- és a Mag-Manukról szóló megjegyzéseket a későbbiekben, valamint e Stanza magyarázatainak végén „Az emberiség Őseredeti Manui" című részt.

sárga fajokkal együtt, az emberiség többségét képezik. A *Linga-Purâna*-ban lévő allegória érdekes, mert megmutatja a régiek hatalmas etnológiai tudását.

Amikor az „utolsó átalakulásról" beszélünk, amiről azt mondják, hogy 18 millió éve történt, akkor az olvasó ebben a helyzetben vegye figyelembe, hogy mennyivel több millió évnek kellett eltelnie e végső szint eléréséig. Ha ugyanis az ember fokozatos megszilárdulása során egyidejűleg fejlődött a Földdel, akkor hány millió évnek kellett eltelnie az első, a második faj, valamint a harmadik faj első felének ideje során! A Föld ugyanis egy viszonylag éterikus állapotban volt, mielőtt elérte volna utolsó megszilárdult állapotát. Az Ősi Tanítások ráadásul azt is elmondják, hogy a Lemuro-atlantiszi faj középső szakaszában, három és fél fajjal az ember keletkezése után, Földünk, az ember és minden más a bolygón a mainál sűrűbb és anyagibb természetű volt, míg az olyan dolgok, mint a korallok és egyes kagylók még csak félig kocsonyás, asztrális állapotban voltak. Az azóta lezajlott ciklusok már átvittek bennünket az ellentétes, felfelé emelkedő ívre, néhány lépéssel az „anyagiságunk elvesztése" felé, ahogyan a spiritiszták mondanák. A Föld, mi magunk és minden dolog azóta megpuhult – igen, még az emberi agyvelő is. Egyes teozófusok azt kifogásolják, hogy egy 15 vagy 20 millió évvel ezelőtti éterikus Föld létezése „nincs összhangban a geológiával", amely azt tanítja, hogy „a legkorábbi geológiai korokban, sőt, a legősibb paleozoikumi kőzetek idején" ugyanúgy fújt a szél, esett az eső, a hullámok ugyanúgy megtörtek a partokon, kisodorva és felhalmozva a homokot, stb., vagyis röviden, a jelenlegi természeti jelenségek akkor is ugyanúgy működtek, mint most.

Erre a következő választ adjuk: Először is, milyen kort jelöl meg a geológia „a legősibb paleozoikumi kőzetek" idejének? Másodszor, miért ne fújhatott volna a szél, eshetett az eső, és törhettek meg a hullámok – amelyek a tudomány állítása szerint nyilvánvalóan „szénsavasak" voltak – a partokon egy félig asztrális, tehát viszkózus Földbolygón? Az „asztrális" szó az okkult kifejezésmódban nem szükségszerűen egy füstszerű, ritka halmazállapotot jelent, hanem inkább a „csillagszerű", ragyogó és áttetsző állapotot, változatos és sokféle fokozatban, kezdve a teljesen hártyaszerűtől egészen egy viszkózus állapotig, amint azt már imént is mondtuk. Van egy további ellenvetés is: „Hogyan tudott hatni egy asztrális Föld a Naprendszer többi bolygójára? Nem borulna-e fel az egyensúly mindenestől ma is, ha az egyik bolygó vonzását hirtelen eltávolítanánk a rendszerből?" Az ellenvetés nyilvánvalóan nem valós, mivel Naprendszerünk idősebb és fiatalabb bolygókból áll, néhány halott – mint a Hold –, mások a kialakulás fázisában vannak, még ha a csillagászat az ellenkezőjét állítja is. De még az sem állította soha – legalábbis tudomásunk szerint –, hogy a Naprendszer valamennyi égiteste egy időben született és fejlődött volna. Ebben a kérdésben a Himaláján túli Titkos Tanítások eltérnek az indiaiaktól. A hindu okkultizmus azt tanítja, hogy a Vaivasvata Manu emberisége 18 millió és néhány éves. Mi azt mondjuk, igen, de csak ami a *fizikai* vagy megközelítően fizikai embert illeti, amelyet a harmadik gyökérfaj befejezésétől lehet számítani. Az ennél korábbi időkben az *ember*, vagyis a hártyaszerű képe, tudomásunk szerint mintegy 300 millió évig létezhetett, mivel *a számokat nem közölték velünk*, mert ezek titokban maradnak, és fognak maradni az Okkult Tudomány Mestereinél, ahogyan ezt az *Esoteric Buddhism* helyesen megállapítja. Továbbá míg a hindu *Purâna*-k csak egy Vaivasvata Manu-ról beszélnek, mi azt állítjuk, hogy több volt, mivel ez a név egy gyűjtő-fogalom.

Most pedig még néhány szót kell szólnunk az ember fizikai fejlődéséről.

Ősi tanítások a *Purâna-kban* és *Mózes Könyvében*: A fizikai fejlődés

A szerző nem tud túl sok bizonyítékot szolgáltatni arra, hogy az előzőekben leírt kozmogóniai és antropogóniai rendszer valóban létezett azon kívül, hogy a rá vonatkozó feljegyzések *fennmaradtak*, sőt, hogy az ősi szentírások modern változataiban is visszatükröződésük megtalálható.

Egyrészt a *Purâna*-k, másrészt a zsidó szentírások ugyanazon a fejlődési rendszerre alapulnak, amit ezoterikusan értelmezve és modern nyelven kifejezve ugyanolyan tudományosnak találjuk, mint sok általánosan elfogadott, és a legújabb kutatások döntő bizonyítékain alapuló elméletet. A két rendszer között az egyedüli különbség az, hogy a *Purâna*-k – az okokra legalább annyi, ha nem több figyelmet fordítva, mint az okozatokra – az úgynevezett „teremtés" helyett főleg a prekozmikus és pregenetikus időszakokkal foglalkoznak, míg a *Biblia* – miután csak néhány szót mond a korábbi korszakokról – azonnal a fizikai genezisbe kezd, és az Ádám előtti fajokat szinte átugorva az ötödik fajra vonatkozó allegóriáival folytatja a leírást.

Nos, bármennyire is megnyirbálták *Mózes Könyvében* a „teremtés rendjét" – amelynek holtbetűs leírása nyilvánvalóan szépen felkínálja magát a kritizálásra[X/54] – a hindu *Purâna*-knál viszont azt találjuk, hogy eltekintve az allegorikus túlzásoktól, teljesen megegyeznek a természettudománnyal.

Még az is, ami első pillantásra teljesen képtelen allegóriának látszik, amikor Brahmâ egy vadkan formájában kiszabadítja a Földet a vizek alól, tökéletesen tudományos magyarázatot kap a Titkos Kommentárokban, ahol ezt a szárazföld és a víz folytonos, bolygónk történetében a legkorábbi geológiai korszaktól a legújabb korokig végbemenő változására, a földrészek elmerülésére és kiemelésére vonatkoztatják. A tudomány most azt tanítja, hogy a földkéreg üledékes formációinak kilenctized része víz alatt, a tengerek mélyén keletkezett fokozatosan. A régi árjákról azt hiszik, hogy semmit sem tudtak a természettudományokról, a geológiáról, stb. Ezzel szemben a zsidó fajról azt jelentették ki – köztük a legszigorúbb bíráló, a *Biblia* kérlelhetetlen ellenfele is –, hogy nekik köszönhető az egyistenhit eszméje, amelyre „korábban rájöttek, és amelyhez sokkal következetesebben ragaszkodtak, mint az ókor bármelyik *kevésbé filozofikus és kevésbé erkölcsös vallása* (!!)".[X/55] Csakhogy, amíg a bibliai ezotériában fiziológiai-szexuális misztériumokat találunk szimbolizálva, és szinte semmi többet, olyan valamit, amihez *nagyon kevés valódi filozófia* szükséges, addig a *Purâna*-kban megtalálhatjuk a legtudományosabb és filozófiaibb „teremtés hajnalát". Ha ezt pártatlanul elemezzük és a tündérmeseszerű allegóriáit egyszerű nyelvre lefordítjuk, azt látjuk, hogy a jelenlegi zoológia, geológia, csillagászat és a modern tudomány szinte valamennyi ága már létezett az ősi tudományban, és hogy a régi filozófusok nagy vonásokban ismerték ezeket, ha nem is olyan részletességgel, mint a jelenlegiek.

A purânai csillagászatról – az avatatlanok félrevezetésére szolgáló szándékos leplezés és összezavarás ellenére is – még Bentley is megállapította, hogy valódi tudomány. Azok pedig, akik járatosak a hindu csillagászati értekezések misztériumaiban, bizonyíthatják, hogy Indiában kronológiai és egyéb célokra használva tökéletesen, korunk európai tudósainál is sokkal

---

[X/54] Gladstone szerencsétlen próbálkozása, hogy *Mózes Könyvének* leírását összeegyeztesse a tudománnyal (lásd: *Nineteenth Century* 1886: „Dawn of Creation" és „Proem to Genesis") magára vonta Huxley jupiteri villámait. A holtbetűs leírás nem alkalmas ilyen próbálkozásra, és Gladstone a teremtés folyamatának négyes rendjével vagy felosztásával olyan helyzetbe került, mint amikor valaki a barátja homlokán levő szúnyogot egy kővel akarja agyoncsapni, és a szúnyog helyett az embert öli meg. Gladstone mindörökre agyoncsapta *Mózes Könyvét*. Ez azonban nem bizonyítja azt, hogy az utóbbiban nincs ezotéria. A tény, hogy a zsidók és az összes keresztény, korai szekták is és a modernek is, kétezer éven át *szóról-szóra* elfogadták az elbeszélést, csakis tudatlanságukat bizonyítja, egyben bemutatja a beavatott rabbik rendkívüli találékonyságát és szellemi képességét, akik a két leírást – az elohimit és a jehovait – ezoterikusan szerkesztették meg, és szándékosan összekeverték a jelentését az eredeti szövegben levő magánhangzó nélküli jelekkel vagy szóképekkel. A teremtés hat napja (Yom) a fejlődés hat korszakát jelenti, a hetedik nap pedig annak csúcspontját, a tökéletességét, nem pedig a pihenést. Ezek a napok a hét körre és a hét fajra vonatkoznak, amelyeknek mindegyike önmagában is egy külön „teremtést" jelent; bár a Boker, „hajnal" vagy „reggel", és az Ereb, „esthajnal" – amelynek ezoterikusan ugyanazt jelenti, mint a szanszkrit Sandhyâ, „alkony" – szavak használata ahhoz a vádhoz vezetett, hogy a szerzőknek fogalmuk sem volt a teremtés rendjéről.

[X/55] *Modern Science and Modern Thought*, 337. oldal.

pontosabban ismerték a csillagködök, ködfoltos csillagok és napok fokozatos besűrűsödését, a csillagcsoportok ciklikus fejlődésének legapróbb részleteit.

A geológiát és a zoológiát tekintve ugyanezt találjuk. Mert mi mások volnának a hét Prajâpati, valamint fiaik, a hét Rishi vagy Manu, ezek feleségeinek, fiainak és leszármazottainak mítoszai és vég nélküli családfája, mint hatalmas, részletes beszámoló az állati élet teremtéséről és folyamatos fejlődéséről, egyik fajtáról a másikra? Vajon a transzcendentális pszichológiának, az etikai szabályoknak, a Pânini-féle nyelvtannak, a Sânkhya és Vedânta rendszereknek, a Max Müller által a világ leghibátlanabb erkölcsi törvénykönyvének (a buddhizmusnak) nevezett legtökéletesebb filozófiai rendszerek szerzői, a rendkívül filozófikus és metafizikus árják olyan ostobák, vagy gyerekesek lettek volna, hogy idejüket „tündérmesék" írására pazarolták, mert a *Purâna*-k jelenleg ennek látszanak azok szemében, akiknek a leghalványabb fogalmuk sincs ezek titkos jelentéséről? Vajon mi más a Kashyapa eredetéről és családfájáról szóló „mese", a tizenkét feleséggel, akikkel a kígyók (nâga-k), hüllők, madarak és mindenféle más élőlény számos és különböző ivadékait nemzette, és így valamennyi állatfajnak ő az „apja", mint egy *burkolt* beszámoló a fejlődés rendjéről *ebben* a körben? Eddig még nem tapasztaltuk azt, hogy akármelyik orientalistának a leghalványabb elképzelése volna az allegóriákban és megszemélyesítésekben elrejtett igazságokról. Az egyik orientalista azt mondja, hogy a *Shatapatha Brâhmana* „*egy nem túlságosan érthető* magyarázatot" ad Kahsyapa eredetéről.

> A *Mahâbhârata*, a *Râmâyana* és a *Purâna*-k szerint (Kashyapa) Marîchi, Brahmâ fiának a fia volt, Vivasvat, Manu – az emberiség őse – apjának az apja volt.
>
> A *Shatapatha Brâhmana* szerint pedig: Miután magára öltötte egy teknősbéka formáját, Prajâpati utódokat teremtett. Amit teremtett, azt létrehozta (*akarot*), innen származik a *kûrma* (teknős) szó. Kashyapa teknőst jelent, ezért mondják az emberek: „Minden teremtmény Kashyapa leszármazottja".[X/56]

Mindez ő volt valóban, és ő volt a Garuda madárnak, a „tollas törzs királyának" apja is, aki a *hüllőkkel*, a nâga-kkal közös törzsből *ered*, és aki *később* halálos ellenségükké válik. Mivel Garuda egy *ciklus* is, egy olyan korszak, amikor a fejlődés folyamán a hüllőkből kifejlődött madarak a „létért való küzdelemben" és a „legalkalmasabb fennmaradása" stb. érdekében őseik ellen fordulnak, hogy felfalják azokat, valószínűleg a természet törvényétől késztetve, hogy helyet csináljanak más, tökéletesebb fajoknak.

A *Modern Science and Modern Thought* című kiváló összegező munkában Gladstone-nak egy leckét kínálnak a természetrajzból, bemutatva, mennyire nem vág vele össze a *Biblia*. A szerző megjegyzi, hogy a geológia a „teremtés hajnalát" a tudományos kutatás mentén keresi:

> Kezdve a legkorábbi ismert fosszíliával, a laurenciumi eozoon canadense-vel, és folytatva egy olyan láncban, amelynek minden szeme szilárdan összeforrt, a sziluron keresztül, amely bővelkedett a puhatestű, héjas testű és féreg alakú lényekben, a halak első megjelenésével. Következett a devon, amelyben a halak voltak túlsúlyban, és először jelentek meg a hüllők, majd a mezozoikum a békafélékkel. A másodkor képződményeiben túlsúlyban voltak a tengeri, szárazföldi és a repülő hüllők, és már megjelentek a szárazföldi emlősállatok első szerény formái. Végül a harmadkor következett, amelyben elszaporodtak az emlősök, új és új típusok és fajták jelentek meg, fokozatosan differenciálódtak és specializálódtak az eocén, a miocén és a pliocén korokban, míg végül elérkezünk a jégkorszakba és a történelem előtti korokba, és az ember létezésének pozitív bizonyítékaihoz.[X/57]

Ugyanez a sorrend, *plusz* a modern tudomány előtt ismeretlen állatok leírása található meg a *Purâna*-k Kommentárjaiban általában, de különösen a *Dzyan Könyvében*. Az egyedüli különbség pedig – és kétségtelenül fontos különbség, mivel az ember szellemi és isteni termé-

---

[X/56] Lásd: Dowson: *Hindu Classical Dictionary*.

[X/57] *Idézett mű*, 335. oldal.

szetét ebben az illuzórikus világban levő fizikai testtől függetlenül mutatja be, amelyben csak a *hamis személyiség* és annak agyi kiindulási pontja ismert az ortodox pszichológia számára – a következő.

Az ember kezdettől fogva jelen volt Földünkön ebben a körben, olyan módon, hogy az úgynevezett a hét „teremés" mindegyikében részt vett, amely allegorikusan a hét evolúciós változást vagy az emberiség első gyökérfajának úgynevezett alfajait jelenti. Miután az előző *három* körben[X/58] áthaladt a természet valamennyi birodalmán, *fizikai* alkata – amely a korábbi korszakok hőmérsékleti körülményeihez alkalmazkodott – készen állt arra, hogy befogadja az Isteni Zarándokot az emberi élet első hajnalán, vagyis 18 millió évvel ezelőtt. Az embert csak a harmadik gyökérfaj közepén ruházták fel a manasszal. Amint egyesült vele, a kettő, majd a három létrehozta az egyet. Bár az alsóbbrendű állatok – az amőbától az emberig – megkapták *saját* monádjukat, amelyben minden magasabb képesség csírájában benne van, de ezeknek a képességeknek mindaddig szunnyadniuk kell, amíg az állat el nem éri emberi formáját, amely szint előtt a manasz (az elme) nem fejlődhet ki bennük. Az állatokban minden princípium bénult, magzatszerű állapotban van, kivéve a másodikat, az életerőt, a harmadikat, az asztrálist, valamint a negyediknek, a kâmának a csökevényeit, amely a vágy, az ösztön, mindezek erőssége és fejlettsége a fajok szerint eltérő és változó. A darwini elmélethez ragaszkodó materialisták szemében ez tündérmesének, ködösítésnek fog tűnni. Aki viszont hisz a belső, szellemi emberben, az semmi természetellenest nem talál ebben az ismertetésben.

Ahogyan a IX. Kommentár mondja:

Az embert teljessé csak a harmadikja folyamán, a negyedik ciklus [faj] felé tették. De csak akkor tették „Istenekké" őket, akik jók és rosszak és felelősek, amikor a két ív találkozik [három és fél kör után, az ötödik faj tájékán]. Ilyenekké tette őket a Rudra-Kumâra-k Nirmânakâya-ja [spirituális vagy asztrális maradványai], akiket „a Földön való újraszületésre kárhoztattak" [ami azt jelenti, hogy természetes sorsuk szerint kellett újraszületniük a földi ciklus magasabb, felfelé tartó ívén].

A szerző biztos abban, hogy úgynevezett leküzdhetetlen akadályokkal fog találkozni. El fogják mondani, hogy az embriológia irányvonala, minden egyéni élet fokozatos fejlődése és az a folyamat, ami a specializálódás előrehaladó szakaszaiban történik, nos, mindez ellentétes azzal az elképzeléssel, hogy az ember megelőzte az emlősöket. Az ember ugyanott kezdődik, mint a legszerényebb és legprimitívebb féregszerű teremtmény:

> A protoplazma legősibb darabkájától és a maggal rendelkező sejttől, amelyből minden élet származik… és „fejlődik a halak, a hüllők és az emlősök megkülönböztethetetlen fokozatokon keresztül mindaddig, amíg a sejt végül eléri a négykezű állat rendkívül specializálódott fejlettségét, és legvégül az emberi típust".[X/59]

Ez tökéletesen tudományos, és *ez* ellen semmi kifogásunk nincs, mert mindez csak az ember *burkára*, vagyis a testére vonatkozik, amely növekedése során természetesen alá van vetve – mint minden más úgynevezett morfológiai egység – az ilyenféle átalakulásoknak. Nem azok, akik az ásványi atom kristályosodással történő átalakulását tanítják, – ami ugyanaz a funkció és ugyanaz a viszony az ásvány úgynevezett *szervetlen* upâdhi-jához vagy bázisához, mint a *sejtek* kialakulásának a szerves magjához a növényen, a rovaron és az állaton keresztül

---

[X/58] „Kövesd az analógia törvényét" – tanítják a Mesterek. Az Âtmâ-Buddhi kettős, a Manasz pedig hármas, ugyanis az előzőnek két aspektusa van, az utóbbinak pedig három, úgymint önmagában egy „princípium", amely magasabb aspektusában az Âtmâ-Buddhi felé vonzódik, alacsonyabb természetében pedig a földi, állati vágyak és szenvedélyek székhelye, a Kâma felé törekszik. Most hasonlítsuk össze a fajok fejlődését, az elsőt és másodikat, amelyek Âtmâ-Buddhi természetűek, vagyis annak passzív szellemi leszármazottai voltak, míg a harmadik faj fiziológiailag és pszichológiailag három eltérő osztályt vagy megjelenési formát mutat: a legkorábbi bűntelen, a középsőben kezd felébredni az értelem, míg a harmadik és utolsó rész kifejezetten *állati* jellegű, vagyis a Manasz megadja magát a Kâma kísértéseinek.

[X/59] Laing: *idézett mű, ugyanott.*

az emberig –, tehát nem ők azok, akik el fogják utasítani ezt az elméletet, mivel ez az elmélet végül el fog vezetni a természetben lévő Egyetemes Istenség felismeréséhez, a mindenütt jelenvalóhoz, aki éppen úgy láthatatlan és megismerhetetlen, mint azok a Kozmoszon belüli Istenek, akik valamikor mind emberek voltak.[X/60]

Most viszont azt kérdezzük, hogy a tudomány, annak egzakt felfedezései és ma már axiomatikus elméletei milyen bizonyítékokat hoznak fel a *mi* okkult elméletünkkel szemben? Azok, akik hisznek az evolúció törvényében és az egy sejtből történő fokozatosan előrehaladó fejlődésben – amely egy életadó sejtből vált morfológiaivá, amíg végül tiszta és egyszerű protoplazmaként ébredt életre – nyilvánvalóan soha nem korlátozhatják elképzeléseiket a fejlődés egyetlen vonalára! Az életnek megszámlálhatatlan típusa van, ráadásul a fejlődés folyamatának sebessége minden fajta esetében különböző. A szilur korban az alapvető anyag összetétele – itt a tudomány „alapvető" *anyagára* gondolunk – minden lényeges részletében ugyanaz volt, mint a mai kor alapvető *élő* anyaga, csupán jelenlegi sűrűségi szintje más. Azt sem tapasztaljuk, amit kellene, ha a mai ortodox fejlődési elmélet *teljesen* helyes lenne, nevezetesen, hogy a lények minden faja állandó, növekvő fejlődést mutatna. Helyette mit látunk? Míg az állati lények középső csoportjai mind egy magasabb rendű típus felé törekszik, és míg hol az egyik típus, hol a másik specializálódik, fejlődik geológiai korokon keresztül, formát változtat, új alakot ölt, kaleidoszkópi sebességgel megjelenik, majd eltűnik a paleontológusok leírása szerint, addig az általános szabály alól két magányos kivételt találunk az élet és a típus két ellentétes végletén, nevezetesen az *embert* és az *alsóbbrendű* élőlényeket!

> Az élőlények bizonyos jól kialakult formái mérhetetlen korszakokon keresztül léteztek, nemcsak túlélték a fizikai körülmények változásait, hanem *viszonylag változatlanul fennmaradtak,* míg az élet más formái megjelentek, és letűntek. Az ilyen formákat az élet „tartós típusainak" lehetne nevezni, és bőségesen vannak rá példák mind az állati, mind a növényi világban.[X/61]

Mindazonáltal nem kapunk kielégítő magyarázatot arra, hogy Darwin miért kapcsolja össze a hüllőket, a madarakat, a kétéltűeket, a halakat, a puhatestűeket, stb., mint amelynek a monera volt a közös őse. Azt sem mondja meg, vajon a hüllők például a kétéltűeknek, ezek a halaknak, a halak pedig az alacsonyabb formáknak a közvetlen leszármazottai-e – amint ez bizonyára így is van. A monádok ugyanis áthaladtak mindezeken a létformákon egészen az emberig, minden bolygón, a *három előző* körben. Minden kör, sőt minden egymást követő bolygó az A-tól a G-ig ugyanannak a fejlődésnek a színtere volt, és ma is az, csak annyi a különbség, hogy az ismétlés minden alkalommal egy szilárdabb anyagi alapon történik. Ezért arra a kérdésre: „Milyen kapcsolat van a harmadik körbeli asztrális prototípusok és a rendes fizikai fejlődés között, amelynek során az emlősöket megelőző élő fajok létrejöttek?" – könnyen felelhetünk. Az előbbi a másiknak az árnyékszerű ősalakja, a festő vásznán egy előzetes, alig körvonalazott, tünékeny skicc azokról a tárgyakról, amelyek végső és életszerű formájukat az ecset segítségével fogják megkapni. A hal egy kétéltűvé – mondjuk békává – fejlődött ki a tavak mélyén, az ember pedig valamennyi átalakulását végigjárta ezen a bolygón a harmadik körben ugyanúgy, ahogyan most, a negyedik körben is tette. A harmadik körbeli típusok hozzájárultak a jelenlegi kör típusainak kialakulásához. Egész pontos analógiát használva, a hét kör ciklusa, amelyben az ember a természet minden birodalmán keresztül fokozatosan kialakul, kicsiben megismétlődik a leendő emberi lény méhen belüli fejlődésének első hét hónapja alatt. A tanuló gondolja át, és dolgozza fel ezt az analógiát. Ahogyan a hét hónapos magzatnak, noha teljesen készen van, szüksége van további két hónapra, hogy azalatt megerősödjön és megszilárduljon, úgy az ember is, miután tökéletessé fejlődött hét kör fo-

---

[X/60] A fő baj az, hogy sem a fiziológusok, sem a patológusok nem ismerik fel, hogy a sejtcsíráztató szubsztancia, a citoblasztéma és a kristályokat létrehozó anya-lúg ugyanaz az esszencia, csak bizonyos célokból differenciálódott.

[X/61] Huxley: *Proceedings of the Royal Istitution,* III. 151.

lyamán, még további két periódusra ott marad az anyatermészet méhében, mielőtt Dhyânîként megszületne, vagy inkább újraszületne, még tökéletesebben, mint azelőtt volt, amikor egy monádként útjára bocsátották az újonnan épült bolygóláncon. Tűnődjön el a tanuló ezen a misztériumon, és akkor könnyen meggyőződik arról, hogy amint sok fejlődési osztály fizikailag kapcsolódik egymáshoz, ugyanúgy vannak pontosan meghatározott területek, ahol az asztrális fejlődés belemerül a fizikai fejlődésbe. Minderről a tudomány egy szót sem szól, csak azt mondja, hogy az ember a majommal együtt és abból fejlődött ki. De lássuk most a cáfolatot.

Huxley azzal folytatja, hogy bemutat olyan növényeket, páfrányokat, korpafüveket, amelyeknek némelyike fajilag azonos a most élőkkel, és amelyeket már a karbon korban is megtalálunk. Ugyanis:

> A mészkövesedett araucaria toboza alig különböztethető meg a jelenleg létező fajokétól… Az állatok alosztályaiban is ugyanezt tapasztaljuk. Az Atlanti-óceán mélységeiben élő globigerina azonos ugyanezen nemzetség krétakori fajaival… a szilur kor réteges koralljai csodálatosan hasonlítanak a jelenlegi tengereink milleporáihoz… Az arachnidákat, amelyeknek a legmagasabb rendű csoportja a skorpiók, egy olyan faj képviseli a szénrétegben, amely élő társaitól csupán a szem formájában különbözik. [stb.]

Mindezt lezárhatjuk Dr. Carpenter mérvadó megállapításával a foraminiferával kapcsolatban:

> A paleozoikumi kortól a jelenlegi időkig nincs semmilyen bizonyíték alapvető változásra vagy fejlődésre a foraminiferák esetében… A jelenkori foraminiferák rendbe tartozó véglények valószínűleg változatosabbak, mint bármely a korábbi korszakba tartozók, de *semmi jel nem mutat arra, hogy bármilyen törekvés lenne egy magasabb típus felé.*[X/62]

Nos, ahogyan a foraminiferában, ebben a szem és száj nélküli legalacsonyabb típusú véglényben nincs jele a változásnak, kivéve, hogy jelenleg változatosabb formában létezik, ugyanúgy az ember, aki a létezés létrájának legfelsőbb fokán áll, még kevesebb változást mutat, amint ezt már láttuk. A paleolitikumi ősünk csontváza bizonyos szempontból még magasabb rendűnek is mondható a jelenlegi emberénél. Hol van tehát a törvénynek az emlegetett egységessége, az *abszolút szabály* arra, hogy az egyik faj átváltozik egy másikká, és így észrevétlen fokozatokon keresztül egy magasabb típussá? Látjuk, hogy Sir William Thomson 400 millió évet feltételez arra az időre, amióta Földünk felülete eléggé lehűlt ahhoz, hogy az élőlények megmaradhassanak rajta.[X/63] E mérhetetlen időtartam során csupán a „hüllők korának" nevezett oolitos időszakban a gyíkformák óriási változatosságával és bőségével találkozunk, mert a kétéltűek típusa ekkor érte el *fejlődésének csúcspontját*. Hallunk a tavakban és folyókban élő ichthyosaurusokról és plesiosaurusokról, a levegőben repülő szárnyas krokodilokról és gyíkokról. Ezt követően a harmadkorban:

> Megtaláljuk az emlősöket, amelyek a korábban létező formáktól jelentős eltéréseket mutatnak… mint a masztodonok, a megatheriumok, valamint az őserdők és síkságok egyéb ormótlan lakói.

A későbbiekben pedig arról értesülünk, hogy:

> Fokozatosan módosult a négykezűek rendjének egyik leágazása, és olyan lények jöttek létre, akikről kijelenthető, hogy maga az ősember belőlük fejlődött ki.[X/64]

Lehet, de a materialistákon kívül senki nem látja be, hogy miért belőlük kellett, mivel erre a legkevésbé sincs szükség, és tények sem igazolnak egy ilyen fejlődést. A bizonyítékokban legérdekeltebbek ugyanis kénytelenek bevallani, hogy egyetlenegy tényt sem találnak elméle-

---

[X/62] *Introduction to the Study of the Foraminifera,* XI. old.

[X/63] *Transactions of the Geological Society of Glasgow*, III. kötet. Nagyon furcsa azonban, hogy véleményét azóta megváltoztatta. Szerinte a Nap mindössze 15 millió éves.

[X/64] Bastian: *The Beginnings of Life,* II. 622. old.

tük támogatására. Nem szükséges az élet számtalan típusát egyetlen fejlődési sorozat tagjaiként bemutatni. Ezek a típusok „különböző és eltérő, hol egyik, hol másik irányba történő fejlődési elágazások termékei". Ezért tehát sokkal jogosabb azt mondani, hogy a majom fejlődött bele a négykezűek rendjébe, mint azt állítani, hogy az ősember – aki *változatlan maradt* emberi specializálódásában a legrégebbi üledékben talált első csontvázmaradványa óta, és akinél változást nem találnak a színén és a fejformáján kívül – a majommal együtt egy közös ősből fejlődött volna ki.

Több ezer éves okkult axióma az, hogy az ember, mint minden más állat, egy sejtből származik és „olyan fokozatokon keresztül fejlődik ki, ami megkülönböztethetetlen a halétól, a hüllőétől, az emlősétől, míg a sejt eléri a négykezűek magasan specializált fejlettségét, *legvégül pedig az emberi típust*". A kabbalista axióma: „A kő növénnyé válik, a növény állattá, az állat emberré, az ember Istenné", korszakok óta változatlanul érvényes. Haeckel *Schöpfungsgeschichte* című művében két embrió rajzát mutatja be, az egyik egy hathetes kutyáé, a másik egy nyolchetes emberé. A kettő megkülönböztethetetlen, csupán a fejnél van egy kis különbség, amelynek agyi része az ember esetében nagyobb és szélesebb.

> Tulajdonképpen azt mondhatjuk, hogy minden emberi lény áthalad a hal és a hüllő fokozatán, mielőtt elérne az emlőséig, és végül az emberéig.
>
> Ha megvizsgáljuk egy fejlettebb szinten, amikor az embrió már áthaladt a hüllő formán, azt látjuk, hogy egy jelentős időn keresztül ugyanazt a fejlődési vonalat követi, mint a többi emlős. A kezdetleges végtagok nagyon hasonlók, az öt kéz- és lábujj ugyanúgy fejlődik, és az első négy hetes növekedés után *az emberi és kutya-embrió annyira hasonlít egymáshoz, hogy alig lehetséges megkülönböztetni azokat*. Még nyolchetes korában is az emberi magzat egy állat, amelynek farka van, és alig különbözik egy kutya magzatjától.[X/65]

Nos, akkor miért nem származtatják az embert és a kutyát egy közös őstől, vagy egy hüllőtől – egy nâga-tól – ahelyett, hogy a négykezűekhez kapcsolnák? Ez éppen olyan jogos és logikus lenne, mint ez utóbbi, ha nem még jogosabb és logikusabb. Az emberi magzat formája és fejlődési szakaszai a történelmi idők óta nem változtak, és ezeket az átalakulásokat Aesculapius és Hippokratész ugyanúgy ismerték, mint Huxley. Ezért, mivel a kabbalisták ezt már a történelem előtti időkben megállapították, nem beszélhetünk új felfedezésről.[X/66]

Mivel az emberi embrió semmivel sem több a majoménál, mint bármely más emlősénél, viszont tartalmazza *a természet birodalmainak teljességét*, és mivel az élet egyik „állandó típusának" tűnik, sokkal inkább még a foraminiferánál is, ezért ugyanolyan illogikusnak látszik az embert a majomtól származtatni, mintha mondjuk a békáig vagy a kutyáig vezetnénk vissza. Mind az okkult, mind a keleti filozófia hisz a fejlődésben, amelyet Manu és Kapila[X/67] sokkal világosabban kifejtett, mint korunk bármely tudósa. Nem szükséges elismételni azt, amit az *Isis Unveiled*-ben részletesen megtárgyaltunk, mivel az olvasó a korábbi művünkben megtalálhatja mindazokat az érveket és alapvető leírásokat, amelyeken a fejlődés valamennyi keleti doktrínája alapul.[X/68] Viszont egyetlen olyan okkultista sincs, aki elfogadná azt a képtelen állítást, hogy minden jelenleg létező forma, „az alaktalan amőbától az emberig" közvetlen egyenes vonalú leszármazottja azoknak az organizmusoknak, amelyek sok millió évvel az ember megszületése előtt a szilur előtti korokban a tengerek mélyén vagy mocsarakban éltek.

[X/65] Laing: *Modern Science and Modern Thought*, 171. old.

[X/66] Az *Isis Unveiled* I. köt. 389. oldalán erre felhívjuk a figyelmet, és részben meg is magyarázzuk.

[X/67] Innen ered a 7, 10 és végül a 21 Prajâpati, Rishi, Muni stb. allegóriájába foglalt filozófia, akik mind különböző lények és dolgok „atyáiként" szerepelnek. A *Purâna*-kban találomra megadott hét osztály, vagy a növények, az állatok, és még az élettelen dolgok rendje is megtalálható több kommentárban a helyes sorrendben. Így Prithu a Föld apja, aki „megfeji" a Földet, és ráveszi, hogy megszüljön minden felsorolt és meghatározott magot és növényt. Kashyapa pedig minden hüllő, kígyó, démon, stb. apja.

[X/68] Lásd: I. kötet, 151. old. és köv. „A fejlődés fájáról" és a „Világfáról".

Az okkultisták a *fokozatos fejlődés belső törvényében* hisznek.[X/69] Darwin sohasem hitt ebben, és ezt maga is kimondja. Megtaláljuk azt a kijelentését, hogy mivel „az ázalékállatka vagy egy bélféreg magasrendű szerveződéséből" *semmilyen előny nem származhat*, ezért a „természetes kiválasztódás", amely *nem jelent szükségszerű fokozatos fejlődést*, az ázalékállatkát és a férget „állandó típusként" nyugodtan hagyja.[X/70]

A természet ilyen viselkedésében nem látszik sok *egységes* törvény, sokkal inkább egy fizikai *feletti* kiválasztás megfontolt tevékenységének tűnik. Talán a karmának az a megnyilvánulása játszik itt szerepet, amit a keleti okkultisták a „késleltetési törvénynek" neveznek.

De megvan rá minden okunk, hogy kételkedjünk abban, vajon maga Darwin is olyan fontosságot tulajdonított a törvényének, mint jelenlegi ateista követői teszik. Az elmúlt geológiai korszakokban élt különböző formákról nagyon sekélyes a tudásunk. Ennek okát Dr. Bastian nagyon szemléletesen adja meg:

> Először is annak következtében, hogy a korszakhoz tartozó üledékekben tökéletlen módon maradt fenn számos forma. Másodszor annak következtében, hogy a feltárások, amelyeket ezekben a tökéletlenül reprezentatív rétegekben végeztek, rendkívül korlátozott természetűek. Harmadszor pedig azért, mert a maradványok legnagyobb része számunkra teljesen hozzáférhetetlen, mivel az idő szinte mindent kitörölt a szilur korszak alatt, míg a Föld felszínének azt a kétharmadát, ahol a fennmaradt üledékek megtalálhatók lennének, ma tengerek borítják. Ezért mondja Darwin: „Részemről – Lyell hasonlatát követve – úgy tekintem Földünk geológiai leírását, mint egy különböző nyelvjárásban, hiányosan megírt világtörténelmet, *amelyből csak az utolsó kötettel rendelkezünk*, ami csupán két-három területre vonatkozik. Ebben a kötetben *csak itt-ott maradt meg egy rövid fejezet,* és minden oldalán *csak itt-ott néhány sor*."[X/71]

Nyilvánvaló, hogy ilyen hiányos adatokra támaszkodva a tudomány nem mondhatja ki az utolsó szót. Nem is valamilyen emberi büszkeség vagy esztelen hit abban, hogy az ember itt a Földön az élet legmagasabb típusát képviseli – a jelenlegi korban talán – az, ami miatt az okkultizmus tagadja, hogy minden korábbi emberi forma a miénknél alsóbbrendű típusokhoz tartozott, mert ez nem így van. Egyszerűen azért, mert a „hiányzó láncszemet", amely a jelenlegi darwini elméletet kétségbevonhatatlanul bebizonyíthatná, a paleontológusok sohasem fogják megtalálni. Hiszünk abban, hogy az ember a korábbi körök folyamán itt a Földön az élet legalacsonyabb formáiból, a növényekből és az állatokból és azokon keresztül fejlődött, ezért nem lenne semmi lealacsonyító abban a gondolatban, hogy a fizikai formánk ősét az orángutánban kellene keresnünk, Éppen ellenkezőleg, mivel ez csak ellenállhatatlanul előrevinné azt az okkult tanítást, hogy a földi természetben minden dolog végül emberré fejlődik. Az ember még azt is megkérdezhetné, hogy van az, hogy a biológusok és az antropológusok – miután olyan határozottan elfogadták az embernek a majomtól való származásának elméletét – mindeddig miért hagyták érintetlenül a jelenlegi majmok jövőbeli emberré válásának kérdését? Az elméletnek ez egy logikus folytatása lenne, hacsak a tudomány nem csinál az emberből egy kiváltságos lényt, akinek a fejlődése pedig példa *nélküli* a természetben, egy teljesen *különleges* és egyedülálló eset. Mert a természettudomány végül kénytelen lesz erre a következtetésre jutni. Az okkultisták pedig azért utasítják vissza a darwini, de különösen a haeckeli hipotéziseket, mert éppen a majom a különleges és egyedülálló példa, nem pedig az ember. Ez a színtiszta igazság. A pithecoid egy *véletlen teremtés* műve, egy kierőszakolt növekedés, egy természetellenes folyamat eredménye.

Úgy véljük, az okkult tanítás logikusabb. A természetben egy ciklikus, soha nem változó törvényt tanít. A természetnek nincs semmilyen személyes „különleges tervezete", hanem egy egységes terv alapján működik, amely az egész manvantárai korszakon keresztül uralkodik, és

---

[X/69] Amit viszont a késleltetés törvénye módosít és korlátoz, ami visszatartja az összes faj fejlődését akkor, amikor egy *magasabb rendű típus* megjelenik.

[X/70] Lásd: *Origin of Species*, 145. oldal.

[X/71] Bastian: *Beginnings of Life*, II. 622, 623. oldalak.

éppen annyit törődik a földi gilisztával, mint az emberrel. Sem az egyik, sem a másik nem kereste a létezést, ezért mindkettő ugyanannak a fejlődési törvénynek engedelmeskedik, és mindkettőnek a karmikus törvény szerint kell fejlődnie. Mindkettő ugyanabból a Semleges Életközpontból indult el, és mindkettőnek abba kell majd újra belemerülnie a ciklus beteljesedése után.

Nem tagadjuk, hogy a korábbi körben az ember egy óriási majomszerű teremtmény *volt*. Amikor pedig „embert" mondunk, azt is hozzá kellene tennünk, hogy a durva forma, amelyet azért kellett kifejleszteni, hogy az ember majd csak ebben a körben használja, aminek a középső vagy átmeneti pontját éppen csak elértük. Az első két és fél gyökérfajban az ember egyáltalán nem az volt, ami ma. Azt a pontot – ahogyan korábban megállapítottuk – csak 18 millió éve, a másodkor folyamán érte el. Mi ezt állítjuk.

Eddig a korig az ember a hagyomány és az okkult tanítás szerint „egy földön járó isten volt, aki anyagba merült", vagy nemzeni kezdett. Ezt el lehet fogadni, vagy el lehet utasítani, mivel a Titkos Tanítás nem próbál csalhatatlan dogmaként tetszelegni, különben is – függetlenül attól, hogy történelem előtti beszámolóit elfogadjuk-e vagy elutasítjuk – ennek a kérdésnek semmi köze sincs a *jelenlegi* emberhez és annak belső természetéhez. A fent említett anyagba merülés nem hárít semmilyen „eredendő bűnt" az emberiségre. De mindezzel már kielégítően foglalkoztunk.

Továbbá azt is megtanultuk, hogy azok az átalakulások, amelyeken az ember a lefelé tartó íven keresztül haladt – ami centrifugális volt a szellem, és centripetális az anyag számára – és azok, amelyeken majd ezután fog átmenni felfelé vezető útján, ahol a két erő iránya megfordul – tehát az anyag lesz centrifugális és a szellem centripetális –, mindezek a változások *készenlétben állnak az emberszabású majmok számára is*, legalább is mindazok számára, amelyek ebben a körben az emberhez legközelebb eső osztályba értek. Ők mindannyian majd emberek lesznek az ötödik körben ugyanúgy, ahogyan a jelenlegi emberek is majomszerű formákban lakoztak a harmadik, vagyis az előző körben.

Lássuk meg tehát a hatalmas szumátrai őserdőkben élő jelenlegi bennszülöttekben saját-magunk lealacsonyodott és eltörpült példáit – Huxley kifejezésével élve „zavaros másolatait" –, amilyenek mi (az emberiség többsége) voltunk a negyedik gyökérfaj korai alfajaiban abban az időszakban, amelyet a „nemzésbe merülés korának" nevezünk. Mi úgy tudjuk, a majom nem természetes fejlődés eredménye, hanem *baleseté*, faji kereszteződés egy állati lény vagy forma és az ember között. Amint ebben a kötetben már bemutattuk, először a néma állatok kezdték el a szexuális párosodást, mert azok voltak az elsők, amelyek szétváltak hímre és nőstényre. A természet nem akarta, hogy az embernek követnie kelljen ezt az állati példát, amit most az is mutat, hogy az állatok viszonylag fájdalom nélkül hozzák világra utódaikat, az asszonyoknál pedig a szülés sok szenvedéssel és veszéllyel jár. Ahogyan az *Isis Unveiled*-ben megjegyeztük, a majom valójában:

> Az emberi család fajaival legközvetlenebbül kapcsolatban álló faji átalakulás eredménye, *egy korcshajtás az emberi törzsbe beoltva, mielőtt az ember végső tökéletességet elérte volna*.[X/72]

Az emberszabású majmok több millió évvel későbbiek, mint a beszélő ember, és az ötödik fajunk késői kortársai. Így nagyon fontos megjegyezni azt, hogy a majmok „Én-jei" olyan egyedek, akiket karmájuk arra kényszerített, hogy az állati formákban öltsenek testet, aminek az oka a *legkésőbbi* harmadik és a legkorábbi negyedik fajhoz tartozó emberek bestialitása. Ezek olyan egyedek, akik már e kör előtt elérték az „emberi fokozatot". Következésképpen kivételt képeznek az általános szabály alól. A szatírokról szóló számtalan hagyomány nem mese, hanem egy kihalt állati emberfajra vonatkozik, amelynek állati „Évák" voltak az ősanyáik és emberi „Ádámok" az ősapáik. Innen ered a kabbalista allegória Lilith-ről vagy Lilatu-ról, Ádám *első* feleségéről, akit a Talmud „varázslatos" nőként ír le, „hosszú hullámos

[X/72] II. kötet, 278. oldal.

hajjal", vagyis egy ma már ismeretlen jellegű szőrös nőstény állat, mindazonáltal állat, akit a kabbalista és talmudi allegóriákban Samael női képmásának, Samael-Lilith-nek neveznek, vagy ember-állat keverék, egy lény, akit a *Zohar*-ban Hayo Bischat, másként a Bestia vagy Gonosz Bestia néven neveznek. Ebből a természetellenes egyesülésből származtak a jelenlegi emberszabású majmok. Ezek tényleg „beszéd nélküli emberek", akik az ötödik körben beszélő állatok vagy alacsonyabb rendű emberek lesznek, míg bizonyos iskolák adeptusai azt remélik, hogy a fejlettebb intelligenciájú majmok „Én-jei" már a hatodik gyökérfaj végén újra megjelennek. Hogy milyen lesz leendő formájuk, ez másodrendű kérdés. A forma semmit nem jelent. A flóra, a fauna és a legmagasabb rendű állat, az állatvilág koronája, az ember nemben és fajában változik, és átalakul a környezeti és az éghajlati változásoknak megfelelően, nemcsak minden körben, hanem minden gyökérfajban is, sőt minden geológiai kataklizma után is, amely a gyökérfajnak véget vet, vagy azon belül fordulópontot jelent. A hatodik gyökérfajban az orángután, a gorilla és a csimpánz maradványai a már kihalt négykezű emlősök közé fognak tartozni, és ahogyan múlnak a korszakok, és a manvantara vége közeledik, új, bár kisebb számú, egymástól jobban eltérő formák fognak keletkezni az emberi fajok „levetett" típusaiból, amikor azok ismét visszatérnek az asztrális síkra, kiemelkedve a fizikai lét mocsarából. Emberszabású majmok nem léteztek az ember előtt, és ki fognak halni, még mielőtt a hetedik faj kifejlődik. Fajunk elmaradott embereinek monádjait a karma tovább fogja vinni, és a fiziológiailag megújuló cerkófmajmok újonnan kifejlesztett emberi testébe fogja elhelyezni őket.

Ez természetesen több millió év múlva fog bekövetkezni. De a kép erről a ciklikus előrehaladásról – amely mindenre érvényes, ami a Földünkön most él és lélegzik, és amely minden fajt sorra vesz – megfelel a valóságnak, és nincs szükség ember, állat és növény „különleges teremtésére", vagy csodálatos megformálására a semmiből.

Az okkult tudomány tehát így magyarázza azt, hogy miért nincs semmilyen láncszem a majom és az ember között, és bemutatja, hogy az előbbiek fejlődtek ki az utóbbiakból.

Körkép a korai fajokról

Van egy néhány millió éves időszak, ami elválasztja az első „értelem nélküli" fajt a későbbi, nagyon értelmes és intellektuális késői lemuriaiaktól, és van egy másik több millió év az atlantisziak legkorábbi civilizációja és a történelem előtti idők között.

A lemuriaiakról csupán néhány hallgatag emlék tanúskodik egy fél tucat törött szoboróriás és fennmaradt ősi küklopszi romok formájában. Ezeket nem szabad meghallani, mivel a „vak természeti erők alkotásai", ahogyan egyesek mondják, míg mások szerint „kimondottan újkoriak". A szkeptikusok és a materialisták megvetően figyelmen kívül hagyják a hagyományt, a túlbuzgó egyházi emberek pedig minden esetben a *Bibliához* akarják igazítani. Amikor azonban egy legenda nem akar beilleszkedni a Noé-féle vízözön elméletbe, akkor arra a keresztény papság kijelenti, hogy az „ősi babonaság tébolyodott félrebeszélése". Atlantisz létezését tagadják, vagy esetleg összekeverik Lemuriával és más letűnt földrészekkel, talán mert Lemuria félig-meddig a modern tudomány teremtménye, tehát hinni kell benne, míg Platón Atlantisza a legtöbb tudós szerint csak egy álom.

Atlantiszt Platón követői gyakran Afrika meghosszabbításaként írják le. Feltételezik a keleti part mentén egy ősi kontinens létezését is. Afrika azonban kontinensként soha nem volt része sem Lemuriának, sem Atlantisznak, ahogyan a harmadik és a negyedik kontinens nevében már megegyeztünk. Ezek ősi neveit sem a *Purâna*-kban, sem máshol nem említik soha. De elég csak egy ezoterikus kulcs birtokában lenni, és könnyű feladattá válik azonosítani ezeket a letűnt földrészeket a különböző Dévák, Munik és „Istenek Földjével", a *Purâna*-kban leírt Varsha-kkal, Dvîpa-kkal és a zónákkal. Shveta-dvîpa-juk Lemuria korai napjaiban egy hatalmas hegycsúcsként állt ki a tenger fenekéből – mivel a Madagaszkár és az Atlasz-

hegység közötti térséget vizek fedték egészen Atlantisz korai korszakáig – Lemuria eltűnése után, amikor Afrika emelkedett ki az óceán mélyéből, az Atlasz-hegység pedig félig elsüllyedt.

Még egy többkötetes mű keretében is nyilvánvalóan lehetetlen próbálkozás lenne az első három faj fejlődéséről és előrehaladásáról részletes és folyamatos leírást adni, hacsak nem egy általános képet bemutatni róla, ahogyan a következő oldalakon tesszük. Az első fajnak nem volt saját története. A második fajról ugyanezt lehet mondani. Ezért csak a lemuriaiaknak és az atlantisziaknak szentelünk gondos figyelmet, mielőtt saját ötödik fajunk történetével foglalkozni kezdenénk.

Mit tudunk – Európát kivéve – a többi kontinensről, és mit tud vagy mit fogad el a történelem a korai fajokról? Mindazt, ami kívül áll a materialista tudomány minden mást elutasító spekulációin, a megvető „babona" jelzővel mázolják be. A mai kor bölcsei semmiben sem akarnak hinni. Platón „szárnyas" és „hermafrodita" fajait, a Szaturnusz és az istenek uralkodása alatti aranykort Haeckel nyugodtan áthelyezi *új* helyére a természetben, az isteni fajainkat úgy mutatják be, mint az óvilági majmok leszármazottait, végső ősünk pedig a „tengeri váladék" egy darabkája!

Márpedig ahogyan Faber mondja:

> Ki fog derülni az, hogy az ősi költészet *meséiben* a történeti igazság egy darabkája rejlik.

Bármennyire is egyoldalú erőfeszítéseket tesz az *A Dissertation on the Mysteries of the Cabiri* tudós szerzője kétkötetes munkájában abban az irányban, hogy a klasszikus mítoszokat és az ősi pogányság szimbólumait a „Szentírás igazságának tanúságtételére" kényszerítse, ezt az „igazságot" az idő és az újabb kutatások – legalábbis részben – leleplezték. Ellenkezőleg, éppen a Szentírás ügyes adaptációja az, ami bizonyítékot szolgáltat az ősi pogányság mély bölcsességéről. Ez annak ellenére is így van, hogy a Kabiri-val – az antik világ legtitokzatosabb isteneivel – kapcsolatos igazságot sokan, köztük Cumberland püspök, Dr. Shuckford, Cudworth, Vallancey, stb., és végül maga Faber is vad és ellentmondó okoskodásokkal kibogozhatatlanul összekeverték. Mindazonáltal ezek a tudósoknak egytől egyig bizonyos következtetésre kellett jutniuk, amit Faber a következőképpen fogalmaz meg:

> Nincs okunk úgy vélekedni, hogy a pogány világ bálványimádása puszta önkényes kitaláció volt. Ellenkezőleg, úgy tűnik, ez szinte egyetemesen *bizonyos valóságos események hagyományos emlékezetén* alapult. *Úgy értem, ezek az események az emberiség első fajának* [az ezoterikus tanítások szerint a negyediknek] *a Vízözön által történt elpusztítására vonatkoztak*.[X/73]

Ehhez még Faber hozzáteszi:

> Meggyőződésem szerint a Phlegyan-sziget elsüllyedésének hagyománya teljesen azonos az Atlantisz-szigetének elsüllyedésével. Nekem úgy tűnik, mindkettő arra a nagy eseményre utal, amikor az egész világ elmerült az özönvíz hullámaiban, vagy – ha feltételezzük, hogy a Föld felületének íve eredeti helyzetében maradt – a központi tenger emelkedett fölébe. M. Bailly Platón Atlantiszáról szóló művében, amelynek nyilvánvaló célja a szentírási kronológia tekintélyének leértékelése, arra törekszik, hogy bebizonyítsa, az atlantisziak nagyon ősi, északi népek voltak, akik jóval korábban éltek, mint a hinduk, a föníciaiak és az egyiptomiak.[X/74]

Ebben Faber egyetértésben van Bailly-vel, aki sokkal tudományosabbnak és intuitívebbnek mutatkozik, mint akik a bibliai kronológiát elfogadják. Bailly-nek abban is igaza van, amikor azt mondja, hogy az atlantisziak azonosak voltak a titánokkal és óriásokkal.[X/75] Faber azért is fogadja el készségesen francia kollégájának véleményét, mivel Bailly megemlíti Cosmas Indico-pleustes-t, aki megőrzött egy régi hagyományt, amely szerint Noé „régebben az Atlantisz

---

[X/73] *Idézett mű*, I. 9.
[X/74] *Ugyanott*, 283-284. old.
[X/75] Lásd: *Lettres sur l'Atlantide* című cikkét.

szigeten lakott". Az, hogy ez a sziget az *Esoteric Buddhism*-ban említett „Poseidonis" volt, vagy pedig az Atlantisz kontinens, nem sokat számít. A hagyomány ott van, amit egy keresztény író jegyzett fel.

Egyetlen okkultista sem gondolna arra, hogy Noét megfossza kiváltságaitól, ha kijelentik róla, hogy atlantiszi volt, mert ez egyszerűen csak azt bizonyítaná, hogy az izraeliták elismételték Vaivasvata Manu, Xisuthrus és még sok más személy történetét, és csak a nevet változtatták meg, amihez ugyanolyan joguk volt, mint bármely más nemzetnek vagy törzsnek. Ami ellen tiltakozunk az a bibliai kronológia szószerinti elfogadása, mivel az képtelen, és nem felel meg sem a geológiai adatoknak, sem pedig a józanésznek. Ráadásul, ha Noé atlantiszi volt, akkor neki – ahogyan Faber bebizonyítja – egy titánnak, óriásnak kellett lennie, ha pedig óriás volt, miért nem annak mutatják be őt a *Mózes Könyvében*?[X/76]

Bailly tévedése az volt, hogy elutasította Atlantisz elmerülését, az atlantisziakat pedig egyszerűen csak egy északi és *vízözön utáni* népnek tartotta, amelynek azonban – mint mondja – virágzása nyilvánvalóan megelőzte a hindu, egyiptomi és föníciai birodalmak létrejöttét. Ebben ismét igaza lenne, ha tudott volna annak a földrésznek a létezéséről, amit megegyezés szerint Lemuriának neveztünk el. Az atlantisziak ugyanis a lemuriakhoz képest valóban vízözön utániak voltak, Lemuria azonban nem úgy süllyedt el, mint Atlantisz, hanem földrengések és földalatti tüzek következtében elmerült a hullámokban, ahogyan egykor Nagy-Britannia és Európa is el fog merülni. Minden zűrzavarnak a fő oka a tudósaink tudatlanságára, akik nem fogadják el sem azt a hagyományt, hogy eddig már több kontinens elsüllyedt, sem azt a periodicitás törvényét, amely a teljes manvantarai cikluson keresztül érvényesül. Akkor sem téved Bailly, amikor azt bizonygatja, hogy a hinduk, az egyiptomiak és a föníciaiak az atlantisziak után jöttek, mert ez utóbbiak a negyedik fajhoz tartoztak, míg az árják és annak a szemita ága már az ötödik fajhoz. Platón, amikor elismétli az egyiptomi papok által Szolónnak elmondott történetet, szándékosan összekeveri a két kontinenst – ahogyan azt minden beavatott tenné –, és az utolsónak elsüllyedt kis szigethez fűzi mindazokat az eseményeket, amelyek a két hatalmas, történelem előtti, hagyomány által feljegyzett kontinensen történtek. Ezért írja úgy le az *első emberpárt*, akik által az egész sziget benépesült, hogy a földből formálták ki őket. Amikor ezt mondja, nem is Ádámra és Évára gondol, és nem is saját hellén ősapáira. Egyszerűen allegóriában beszél, és a „Földet" említve az anyagra gondol, mivel az atlantisziak voltak valójában az első tisztán *emberi* és *földi* faj, az őket megelőző fajok ugyanis nem annyira emberiek és szilárdak, mint inkább isteniek és éterikusak voltak.

Platónnak azonban ismernie kellett – mint minden más beavatott adeptusnak – a harmadik faj történelmét annak „bukása" után, noha ezt a tudását a hallgatásra és a titoktartásra tett fogadalma következtében félreérthetetlenül soha nem mutatta ki. Most azonban, miután megismerkedtünk a keleti népek hozzávetőleges kronológiájával – amelyek mindegyike a korai árja számításokon alapul, és azt követi – könnyűvé válhat elképzelni azokat a mérhetetlen időszakokat, amelyek a nemek szétválása óta elteltek, nem is beszélve az első és a második gyökérfajról. Az utóbbiak megértése meghaladja a nyugati gondolkodáshoz szokott elmét, ezért úgy véljük, fölösleges részletesen beszélni az első és a második fajról, de még a harmadikról is annak korai szakaszában.[X/77] Csak onnan kezdhetjük, amikor ez utóbbi elérte teljes emberi szakaszát, különben az avatatlan olvasót reménytelenül összezavarnánk.

[X/76] Ezt Faber, a hívő keresztény bizonyítja be, aki azt mondja: „A Noé-család… az atlantisziak vagy titánok elnevezést is viselte, és magát a nagy pátriárkát mintegy tiszteletadásként Atlasznak és Titánnak nevezték". (Ugyanott, II. 285.). Ha így volt, akkor a *Biblia szerint* Noénak az Istenfiak, a bukott angyalok leszármazottjának kellett lennie, és ugyanezen tekintély alapján az „emberek leányainak, akik szépek voltak", hasonlóképpen. (Lásd: *Mózes Könyve*, VI. fejezet) Miért is ne, hiszen Noé apja, Lamech, megölt egy embert, és ugyanolyan gonosz volt minden fiával és leányával együtt, mint az egész emberiség, amely elmerült a Vízözönben.

[X/77] Donelly az *Atlantis, the Antediluvian World* című csodálatos könyvében az atlantiszi árja gyarmatokról, a művészetekről és tudományokról – a negyedik fajtól kapott örökségről – beszélve bátran kimondja, hogy a „jelenlegi létesítmények gyökerei visszanyúlnak a miocén korba". Ez egy óriási engedmény egy mai tudóstól. A

A harmadik faj *elbukott* – és többé nem teremtett, utódait ezentúl *nemzette*. Ráadásul, mivel a szétválás időszakában még értelem nélküli volt, rendellenes leszármazottakat nemzett mindaddig, amíg a fiziológiai természet a helyes irányba nem terelte ösztöneit. Ahogyan a *Biblia* „Úristenei", úgy a „Bölcsesség Fiai", a Dhyân Chohán-ok is figyelmeztették, hogy hagyja békén a természet által tiltott gyümölcsöt, de a figyelmeztetésnek nem volt foganatja. Az emberek csak akkor vették észre cselekedeteik helytelenségét – nem szabad bűnnek neveznünk –, amikor már túl késő volt, miután az angyali monádok a magasabb szférákból testet öltöttek bennük, és felruházták őket az értelemmel. Mindaddig az emberek megmaradtak tisztán fizikaiaknak, akárcsak a tőlük származó állatok. Akkor mi a különbség közöttük? A Titkos Tanítás azt tartja, hogy a Földön lévő élő és élettelen dolgok, az állati és az emberi formák között az egyedüli különbség az, hogy egyesekben a különböző „tüzek" szunnyadnak, míg másokban aktívak. A *vitális* tüzek benne vannak mindenben, egyetlen atomból sem hiányoznak. De nincs olyan állat, amelyben a három magasabb princípium felébredt lenne, ezek bennük potenciálisak, látensek, és így *nem létezők*. És ilyen lenne az emberek állati formája még ma is, ha kibontakozásukat csak az anyagban rejlő erők és képességek irányították volna attól kezdve, amikor az Ősök testéből árnyékokként kiváltak, és fejlődni kezdtek. De ahogyan a *Pymander* mondja:

> Ez egy olyan titok, amely a mai napig hétpecsétes és rejtett. A természet[X/78] elkeveredve az Emberrel[X/79] egy bámulatos csodát alkotott, harmonikusan összevegyítve a *Hét* [Pitri vagy Kormányzó] *esszenciáját* a sajátjával, a *Tűz,* a *Szellem* és a *Természet* [az anyag noumenonja] így [egymással elkeveredve] azonnal létrehozott hét embert mindkét [negatív és pozitív] nemben a hét Kormányzó esszenciáinak megfelelően.[X/80]

Így szólt Hermész, a háromszorosan nagy beavatott[X/81] az „Isteni Gondolat hatalmában". Egy másik beavatott, Szent Pál, „a tiszta igazság rejtélyes tükrének" nevezi világunkat, a nazianzi Szent Gergely pedig Hermészt igazolja következő megállapításával:

> A látható dolgok csak olyan dolgok árnyékai és vázlatai, amelyeket nem láthatunk.

Ez egy örök társulás, és a képmások megismétlődnek a létezés létrájának magasabb fokától le az alsóbbig. Az „angyalok bukása" és az „égi háborúskodás" minden síkon megismétlődik, az alsóbb „tükör" eltorzítja a felsőbb „tükör" képét, és minden dolgot a maga módján ismétel meg. Így a keresztény dogmák csupán Platón paradigmáinak felidézései, aki ezekről a dolgokról óvatosan beszélt, ahogy azt minden beavatott teszi. A *Desatir* következő néhány mondata azonban mindezt pontosan kifejezi:

---

civilizáció azonban még messzebb nyúlik vissza, mint a miocén kori atlantisziak. Majd fel fogják fedezni még a másodkori embert, és vele együtt annak régen elfelejtett civilizációját.

X/78 A természet itt a *természetes* test, az Ősök árnyéka.

X/79 Az Ember itt az „Égi ember", ahogyan már megállapítottuk.

X/80 *Divine Pymander,* I. 16.

X/81 A múzeumainkban és könyvtárainkban található *Pymander* Thoth egyik könyvének egy alexandriai platonista által lerövidített szövege. Ezt a harmadik században régi héber föníciai kéziratok alapján egy zsidó kabbalista újra fogalmazta, és elnevezte *Enoch Genezisé*-nek. De még az eltorzított maradványai is megmutatják, milyen pontosan megegyezik a szövege az ősi tanítással, például amikor a Hét Teremtő teremtését és a hét ős-eredeti embert mutatja be. Ami az Enoch, Thoth vagy Hermész, Orfeusz és Kadmus neveket illeti, ezek mind általános elnevezések, a hét elsődleges Bölcs leágazásait és utódait jelölik, akik *félrevezető*, nem halandó testekben inkarnálódott Dhyân Chohan-ok vagy dévák voltak, akik megtanították az emberiségnek mindazt, amit tudtak, és akiknek legkorábbi tanítványai felvették Mestereik nevét. Ez a szokás átadódott a negyedik fajból az ötödikbe is. Ezért azonosak a különböző hagyományok Hermészről – az egyiptológusok ötöt tartanak számon – Enochról, stb. Mindegyikük feltalálja az írást, egyikük sem hal meg, még ma is élnek, és ők az első Beavatók a Misztériumokba, amelyeket ők alapítottak. Csak az utóbbi időkben tűnt el a kabbalisták birtokából az *Enoch Genezise*, amelyet Guillaume Postel még látott. Minden valószínűség szerint egy átirat lehetett nagyrészt Hermész könyveiből, és sokkal ősibb volt, mint a Mózes Könyvei, ahogyan ezt Eliphas Lévi elmondja olvasóinak.

Minden, ami a Földön van – mondja az Úr [Ormazd] – *valaminek az árnyéka, ami a felső szférákban van*. A fénylő dolog [fény, tűz, stb.] annak az árnyéka, ami még fénylőbb, és így tovább, amíg el nem ér engem, aki a fények fénye vagyok.

A kabbalista könyvekben, de különösen a *Zohar*-ban, nagyon erősen kifejezésre jut az a gondolat, hogy a Földön vagy az Univerzumban minden tárgyiasult dolog az örök Fény vagy Istenség „árnyéka" (Dyooknah).

A harmadik faj eleinte különösen ragyogó árnyéka volt az isteneknek, akiket a hagyomány az allegorikus égi háború után a Földre száműz. Itt a Földön ez a háború még szimbolikusabbá vált, a szellem és az anyag háborújává. Ez a háború mindaddig tartani is fog, amíg a belső, isteni ember a külső földi én-jét hozzá nem hangolja saját szellemi természetéhez. Mindaddig az én sötét és vad szenvedélyei örök harcban lesznek mesterükkel, az Isteni Emberrel. De az állat egy napon meg fog szelídülni, mert a természete megváltozik, és ismét összhang fog uralkodni a kettő között, ahogyan a „bukás" előtt, amikor még a halandó ember is az elemek segítségével „teremtés", nem pedig születés útján jött létre.

A fentiek világosan kitűnnek minden nagy teogóniában, de különösen a görögben és Hésziodoszéban. A modern mítosz-kutatók soha nem értették meg, miért kellett Kronosznak, a fiúnak *megcsonkítania*, és ezzel impotenciára kárhoztatnia apját, Uránuszt. Pedig teljesen világos, és mivel a történet egyetemes volt,[X/82] mélyen filozofikus és elvont jelentést kellett tartalmaznia, amely a mai kor bölcsei számára elveszett. Az allegóriában említett büntetés valójában egy „új korszakot, a teremtés folyamatának második fázisát" jelzi, ahogyan ezt Decharme helyesen megjegyzi,[X/83] aki azonban nem próbálja ezt megmagyarázni. Uránusz megpróbált e fejlődés vagy természetes kibontakozás elé akadályt gördíteni azzal, hogy *minden gyermekét azonnal elpusztította, amint megszülettek*. Így Uránusznak, aki megszemélyesíti a Káosz – a Tér vagy a Megnyilvánulatlan Istenség – valamennyi teremtő erőjét, kell megbűnhődnie. Ugyanis ezek az erők azok, amik lehetővé teszik, hogy a Pitri-k kiformálják önmagukból az őseredeti „embereket" – ahogyan később ezek az emberek kiformálják magukból a *saját* utódaikat – anélkül, hogy a legkevésbé is vágynának teremteni. Az utódok létrehozásának munkája, amely egy időre felfüggesztésre került, átkerül Kronosz, az Idő[X/84] kezébe, aki egyesül Rhea-val (a Földdel ezoterikus értelemben, általános értelemben az anyaggal), és így égi és földi Titánokat hoz létre. E szimbolizmus egésze a fejlődés misztériumaira vonatkozik.

Ez az allegória a könyvünk e részében ismertetett ezoterikus tanítás exoterikus változata. Kronosznál ugyanis megismétlődni látjuk ugyanezt a történetet. Ahogyan Uránusz elpusztítot-

---

[X/82] Uránusz Varuna-nak, az „egyetemes körülvevőnek", a „mindent átölelőnek" egy változata, aki a legrégibb védikus istenségek egyike, ő a Tér, az Ég és a Föld teremtője, mivel mindkettő az ő magjából nyilvánult meg. Csak a későbbi időkben vált Varuna az Âditya-k vezetőjévé, egy Neptunusz-szerű lénnyé, aki a „Leviathan-on" lovagol. Ez utóbbi a Makara, az állatöv jegyei között jelenleg a legszentebb és a legtitkosabb. Varuna, aki nélkül „még pislantani sem tudna semmilyen teremtmény", később Uránuszhoz hasonlóan ugyanúgy lealacsonyodott, és Uránuszhoz hasonlóan ő is *nemzésbe merült*. Az exoterikus antropomorfizmus Varuna funkcióit – Muir szerint – „a legfenségesebb kozmikus funkciókat" az Égből lerántotta a Földre. Ahogyan ugyanez az orientalista mondja: „[A Védákban] a Varuna-nak tulajdonított tulajdonságok és funkciók ezt az istenséget erkölcsi emelkedettségben és szentségben magasan a többi védikus istenség fölé helyezik". De hogy pontosan megértsük bukásának és ugyanígy Uránusz bukásának az okát, meg kell látnunk minden exoterikus vallásban az emberi képzelet tökéletlen és bűnös művét, továbbá tanulmányoznunk kell azokat a misztériumokat, amelyeket Varuna – a hagyomány szerint – elmondott Vasishtha-nak. Csakhogy „titkait, akárcsak Mitra titkait, *nem szabad feltárni az ostobák előtt*".

[X/83] *Mythologie de la Grèce Antique*, 7. oldal.

[X/84] Kronosz nemcsak *Χρόνος*, az Idő, hanem – ahogyan Bréal kimutatta *Hercule et Cacus* című művében (57. oldal) – a *kar* „készíteni, teremteni" szótőből is ered. Kétségeink vannak viszont, hogy Bréal-nek és az őt idéző Décharme-nek ugyanígy igaza volt-e, amikor kijelentették, hogy a *Védák*-ban Krânan (*sic*) egy teremtő isten. Bréal valószínűleg a Karmára gondolt, vagy még inkább Visvakarman-ra, a teremtő istenre, a „mindent alkotóra" és „a világ nagy építészére".

ta Gaea-tól (aki a megnyilvánulás világában azonos Aditi-vel, vagyis a Nagy Kozmikus Mélységgel) született gyermekeit azzal, hogy bebörtönözte őket Tytæa-ba, a Föld mélyébe, ugyanígy Kronosz – a teremtés ezen második fázisában – szintén elpusztította Rhea-tól született gyermekeit úgy, hogy felfalta őket. Ez egy célzás a Föld, vagyis a természet eredménytelen kísérleteire, hogy egyedül teremtsen valódi *emberi* „embereket".[X/85] Az idő felfalja saját sikertelen művét. Ezután jön Zeusz, Jupiter, aki szintén letaszítja apját trónjáról.[X/86] Jupiter a titán, bizonyos értelemben Prométheusz,[X/87] és ebben különbözik Zeusztól, a nagy „Istenek Apjától". Hésziodosznál Jupiter a „tiszteletlen fiú". Hermész a *Pymander*-ben „Égi Embernek" nevezi, és még a *Bibliában* is megtaláljuk, ahol előbb Ádámnak hívják, majd később – átalakulással – Ham neve alatt. De azért valamennyien a „Bölcsesség Fiainak" megszemélyesítései. Annak megerősítésére, hogy Jupiter a kifejezetten *emberi* atlantiszi ciklushoz tartozik – ha nem tartjuk elegendőnek az őt megelőző Uránuszt és Kronoszt – Hésziodosznál elolvashatjuk, aki ezt mondja:

> A Halhatatlanok megteremtették az arany- és az ezüstkor faját [az első és a második fajokat], Jupiter megteremtette a bronz [*két* elem elegyének] nemzedékét, a Hősökét, azután a vaskorét.[X/88]

Jupiter ezek után elküldi végzetes ajándékát, Pandorát Epimetheus-nak.[X/89] Hésziodosz ezt az *első asszony* ajándékozását „végzetes adománynak" nevezi. Szerinte ez büntetés volt azért, mert az ember „ellopta az [isteni teremtő] tüzet". Pandora megjelenése a Földön mindenféle rossz dolog előjele. Felbukkanása előtt az emberi fajok boldogan éltek, fájdalomtól, szenvedéstől mentesen, mivel ugyanezek a fajok Yima uralma alatt éltek a mazdeán *Vendîdâd*-ban.

A két Vízözönt is ki lehet mutatni az egyetemes hagyományokban is, ha gondosan összehasonlítjuk Hésziodoszt, a *Rig Véda*-t, a *Zend Avesta*-t, stb., de egyik teogóniában sem említenek semmilyen *első* embert, kivéve a Bibliát.[X/90] Mindenhol a mi fajunk embere egy özönvíz után jelenik meg. Ezt követően a hagyomány csak megemlíti azoknak a kontinenseknek és szigeteknek az elnevezéseit, amelyek annak idején elmerültek az óceán hullámaiban.[X/91] Hésziodosz szerint[X/92] az isteneknek és a halandóknak közös eredete van, Pindaros pedig megismétli ezt a kijelentést.[X/93] Deucalion és Pyrrha, akik Noéhoz hasonlóan bárkát építettek,[X/94] így menekültek meg a vízözöntől, arra kérik Jupitert, hogy keltse újra életre az emberi fajt, amelyet az özönvízzel megsemmisített. A szláv mitológiában minden ember elpusztul, egyedül csak két öregember, egy férj és a felesége marad életben. Akkor Pram'zimas, a „mindennek a mestere" azt tanácsolja nekik, hogy a Föld szikláin ugorjanak hetet, és ebből hét új faj

---

[X/85] Lásd a III.-X. Stanzákat, továbbá Berosus leírását az őseredeti teremtésről.

[X/86] A Titánok harca, legalábbis a teogóniában, az a harc volt, amelyet Uránusz *és* Gaea (vagyis elvont értelemben az Ég és a Föld) gyermekei vívtak a főhatalomért Kronosz gyermekeivel, akiknek a vezére Zeusz volt. Ez az örökké tartó harc, ami bizonyos értelemben a mai napig zajlik a szellemi belső ember és a test embere között.

[X/87] Ugyanúgy, ahogyan az „Úristen" vagy Jehovah ezoterikusan Káin, és a „kísértő kígyó" is, az androgün Éva férfi fele – mielőtt Éva, Adam Kadmon női fele „elbukott" –, az első Sephirothi Hármasságban pedig ő Chokmah, a jobboldal, míg Binah, a baloldal.

[X/88] Decharme: *idézett mű*, 284. oldal.

[X/89] Pandora eredeti történetét „A két fivér" című egyiptomi legendában olvashatjuk, amit M. Maspero, (a Bulaq-i Múzeum korábbi igazgatója fordított). Noom, a híres égi művész egy csodálatos szépségű leányt teremt, akit elküld Batoo-hoz, akinek ezzel feldúlja a boldogságát. Batoo természetesen az ember, a lány pedig Éva. (lásd: *Revue Archéologique* 1878. márc. szám, valamint Decharme: *ugyanott*, 285. oldal.)

[X/90] A *Vendîdâd*-ban Yima nem az „első ember", csak az orientalisták elméletei szerint az.

[X/91] Bœotia elmerült, utána pedig az ősi Athén és Eleusis.

[X/92] *Opera et Dies*, V. 108.

[X/93] *Nemezis*, VI. I.

[X/94] Lásd: *Apollod*., I. 7, 2. és Ovidius: *Metam*., I. 260. és továbbiak.

(pár) születik, amelyből a kilenc litván törzs származik.[X/95] A *Mythologie de la Grèce Antique* szerzője helyesen értette, hogy a négy korszak nemcsak időszakokat jelent, hanem egy allegorikus utalás is a fajokra. Ahogyan mondja:

> Görögországban az egymást követő fajokat, amelyek elpusztultak és mások jöttek helyettük minden átmenet nélkül, fémek nevével jellemezték, hogy kifejezzék ezzel egyre csökkenő értéküket. A legkiválóbb és legértékesebb fém, az arany, a ragyogás szimbóluma… jellemzi az első fajt. … A második faj, az ezüst kor emberei már jóval alsóbbrendűek az elsőnél. Tehetetlen és gyenge teremtmények, egész életük nem több, mint hosszú és ostoba gyermekkor… Ezek eltűnnek… A bronz kor emberei hatalmasak és erőszakosak [a harmadik faj]… különlegesen erősek. „Bronzból készült fegyvereik voltak, a lakóhelyük is bronzból épült, nem használtak mást, csak bronzot. A vas, a fekete fém még ismeretlen volt.[X/96] Hésziodosz szerint a negyedik faj a hősök faja, akik Théba[X/97] vagy Trója falai alatt estek el.[X/98]

Tehát a legrégibb görög költőknél is megtalálható a négy faj leírása, bár rendkívül anakronisztikus és összekuszált, a mi tanainkat ezek szerint a klasszikus művek is megerősítik. De mindez csak „mitológia" és költészet. Mit kellene mondania a modern tudománynak az ilyen régi mesék tényleges eseményekké való átalakításához? Az ítéletet nem nehéz megjósolni. Ezért meg kell próbálnunk előre megválaszolni, és bebizonyítani, hogy éppen a tudomány olyan sok területén vesznek alapul meséket és tapasztalati feltevéseket, hogy a tudomány képviselőinek a legkisebb joguk sincs – egy ilyen súlyos gerendával a szemükben – az okkultista szemében lévő szálkára rámutatni, még ha feltételezzük is, hogy az nem csak az ő képzeletükben van ott.

40. AZUTÁN A HARMADIK ÉS A NEGYEDIK[X/99] GŐGJÜKBEN FELFUVALKODTAK. „MI VAGYUNK A KIRÁLYOK,[X/100] MI VAGYUNK AZ ISTENEK". (*a*)

41. GYÖNYÖRŰ NŐKET VETTEK MAGUKHOZ. AZ ÉRTELEM-NÉLKÜLIEK, A SZŰK-FEJŰEK FAJTÁJÁBÓL VETTEK FELESÉGEKET. SZÖRNYETEGEKET NEMZETTEK, GONOSZ DÉMONOKAT, HÍMNEMŰEKET ÉS NŐNEMŰEKET, VALAMINT KHADO-KAT[X/101] KEVÉS ÉRTELEMMEL. (*b*)

42. TEMPLOMOKAT ÉPÍTETTEK AZ EMBERI TEST IMÁDÁSÁRA, A HÍM ÉS A NŐ IMÁDÁSÁRA. (*c*) ETTŐL KEZDVE A HARMADIK SZEM NEM MŰKÖDÖTT TÖBBÉ. (*d*)

(*a*) Ilyenek voltak az első valódi fizikai emberek, akiknek legfőbb jellemzőjük a gőg volt! E harmadik faj embereinek és az óriási atlantisziak emléke az, ami fennmaradt egyik generációról és fajról a másikra, egészen Mózes idejéig, és tárgyiasult formát öltött azokban a vízözön előtti óriásokban és szörnyűséges mágusokban, akikről a Római Egyház olyan élénk, ugyanakkor eltorzított legendákat őriz. Bárki, aki az ősi tanításhoz fűzött kommentárokat olvasta és tanulmányozta, könnyen fel fogja ismerni ezen atlantisziak némelyikében a Nimródoknak, Bábel Tornya építőinek, a hamitáknak az ősalakjait, és mindazokat – a teológiai irodalom kifejezését használva – „átkos emlékű" legendás alakokat, röviden azokat, akik a Sátán

---

[X/95] *Deutsche Mythol*. I. 545. oldal, 3. kiadás, és Hanusch: *Schlawische Myth*. 235. oldal. Lásd: Decharme, *ugyanott*, 288. oldal, aki szerint kilencszer kellett ugraniuk, nem hétszer.

[X/96] Hésziodosz: *Opera et Dies*, 143.-155.

[X/97] Lásd Aiszkhülosz: *Septem contra Thebas.*

[X/98] Decharme: *ugyanott*, 289.-290. oldalak.

[X/99] Faj.

[X/100] Mondták.

[X/101] Szanszkritul: Dâkinî.

ortodox típusaival látták el az utókort. Ez pedig természetszerűen oda vezet, hogy megvizsgáljuk ezeknek a korai, és lehet, hogy mitikus fajoknak a vallási etikáját.

Milyen volt a harmadik és a negyedik faj vallása? A fogalom szokásos értelmezése szerint sem a lemuriaiaknak, sem utódaiknak a lemuro-atlantisziaknak nem volt semmilyen vallásuk, ugyanis nem ismertek dogmákat, és nem kellett hinniük *hitvallásban*. Amint a harmadik faj emberének értelmi felfogása megnyílt, azonnal egynek érezte magát a mindig jelenlévő, de örökké ismeretlen és láthatatlan Mindennel, az Egyetlen Egyetemes Istenséggel. Felruházva az isteni képességekkel, és érezve magában saját *belső* Istenét, mindenki úgy érezte, hogy természete szerint egy ember-isten, bár fizikai énjében állati. A kettő közötti küzdelem azon a napon kezdődött, amikor megízlelte a Tudás Fájának gyümölcsét; egy élet-halálra szóló harc indult meg a szellemi és a pszichikus, valamint a pszichikus és a fizikai között. Azok, akik uralmat szerezve a test fölött legyőzték az alsó „princípiumokat", csatlakoztak a „Fény Fiaihoz". Azok pedig, akik az alacsonyabb természet áldozataivá váltak, az anyag rabszolgáivá váltak. „A Fény és a Bölcsesség Fiaiból" végül a „Sötétség Fiaivá" váltak. Elestek a halandó élet és a Halhatatlan Élet közötti csatában, és mindazok, akik így elbuktak, váltak az atlantisziak későbbi generációinak a magjává.[X/102]

Tudatosságának hajnalán a harmadik gyökérfaj emberének tehát nem volt olyan hite, amit *vallásnak* lehetne nevezni. Vagyis mondhatjuk, nemcsak nem ismerte a „ragyogással és arannyal ékes élvhajhász vallásokat", de még valamilyen hitrendszert vagy kifelé irányuló vallásgyakorlást sem ismert. Ha viszont a vallás fogalmát úgy határozzuk meg, hogy az a tömegek összekapcsolódása egyfajta hódolat, áhítat formájában, amit olyanok iránt fejeznek ki, akiket maguknál magasabb rendűeknek tartanak – mint amilyen a gyermek által kifejezett érzés szeretett szülője iránt –, akkor még a legkorábbi lemuriaiaknak is értelemmel felruházott életük kezdettől fogva volt egy vallásuk, éspedig a leggyönyörűbb vallásuk. Vajon nem voltak-e körülöttük, sőt saját magukban is a ragyogó Elemek Istenei?[X/103] Gyermekkorukat vajon nem azokkal töltötték-e, akik nevelték, ápolták, létüket adták, és értelmes, tudatos életre hívták őket? Nekünk azt állítják, hogy így volt, és ezt el is hisszük. Mert a szellem leszállása az anyagba soha nem történhetett volna meg, az anyag pedig soha nem kaphatta volna meg az első impulzust, ha a ragyogó szellemek fel nem áldozták volna saját éterikus fölötti esszenciájukat, hogy ennek az esszenciának egy részével, vagy inkább egy tükröződésével életre keltsék az anyag emberét azzal, hogy felruházzák valamennyi belső „princípiumaival". A hét ég – a létezés hét síkja – Dhyânî-jai alkotják a jelenlegi és jövendő elemek noumenonjait, mint ahogyan a természet hét erőjének angyalai – amelyeknek durvább hatásait abban észleljük, amit a tudomány „mozgási módoknak", megmérhetetlen erőknek, és még ki tudja, minek szeret nevezni – a még magasabb hierarchiák még magasabb noumenonjai.

Ez volt az „aranykor" azokban a régi időkben, az a kor, amikor „az Istenek a földön jártak, és szabadon keveredtek a halandókkal". Amikor vége lett, az Istenek eltávoztak – vagyis láthatatlanokká váltak –, és a későbbi generációk végül már csak ezen Istenek birodalmait, az elemeket imádták.

Az atlantisziak – a fél-isteni ember nemekre való szétválása utáni első utódai, vagyis azok a halandók, akik az első nemzésből származtak, és emberi módon születtek – voltak azok, aki elsőként „áldoztak" az *anyag istenének*. A homályba vezető messzi múltban, a történelem előtti kornál is régebben ezek az atlantisziak voltak az ősképei annak, amire Káin nagy szim-

---

[X/102] Az itt használt elnevezést bizonyos értelemben és a „varázsló" szinonimájaként értjük. Sokféle atlantiszi faj létezett, a fejlődésük pedig évmilliókig tartott. Nem mind voltak gonoszok, csak a ciklusuk végére váltak azzá, ahogyan mi is, az ötödik faj, hamarosan azzá válunk.

[X/103] Az „Elemek Istenei" semmiképpen sem az elementálok. Ez utóbbiakat az előbbiek legfeljebb csak hordozó eszközökként és anyagokként használják, amiket magukra öltenek.

bóluma épült,[X/104] ők voltak az első antropomorfisták, akik a formát és az anyagot imádták. Ez nagyon gyorsan *önimádattá* fajult, majd elvezetett a fallicizmusig, amely a mai napig is mindenek fölött áll valamennyi exoterikus vallás szimbolizmusában a szertartás, a dogma és a forma terén. Ádám és Éva *anyaggá váltak*, vagyis a talajt adták, Káint és Ábelt, utóbbi az életet hordozó talaj, az előbbi pedig „e talaj vagy mező megművelője".

Így tehát az első atlantiszi fajok, amelyek Lemuria kontinensén születtek, legkorábbi törzseiktől kezdve szétváltak igazakra és bűnösökre, olyanokra, akik egy láthatatlan Természeti Szellemet imádtak, amelynek sugarát önmagában érzi az ember, vagyis panteistákra és azokra, akik fanatikus imádattal fordultak a Föld Szellemeihez, a sötét, kozmikus, antropomorf erőkhöz, akikkel szövetséget kötöttek. Ezek voltak a legkorábbi Gibborim, abban az időben „ama hatalmasok… híres-neves emberek",[X/105] akik az ötödik fajnál a Kabirim-má váltak, nevük az egyiptomiaknál és föníciaiaknál Kabiri, a görögöknél Titánok, az indiai fajoknál pedig a Râkshasa-k és Daîtya-k.

Ilyen titkos és misztikus eredete volt minden azután következő és jelenlegi vallásnak, de különösen a késői héberek vallásgyakorlatának törzsi istenük tiszteletében. Ugyanakkor ez a szexuális vallás szorosan kapcsolódott, sőt úgyszólván összekeveredett csillagászati jelenségekkel, amelyeken alapult. A lemuriaiak az északi sark felé törekedtek, a hiperboreai kontinens, őseik mennyországa felé. Az atlantisziak a déli sark, kozmikus és földi értelemben a „*gödör*" felé igyekeztek, ahonnan a tüzes szenvedélyek jönnek, amelyeket annak lakói, a kozmikus elementálok hurrikánokká fújnak. A két pólust a régiek Sárkányoknak és Kígyóknak nevezték el, innen erednek a jó és a gonosz sárkányok és kígyók, valamint az „Istenfiaknak" – a szellem és az anyag fiainak – adott nevek: a jó és a gonosz mágusok. Ez az eredete az emberben levő kettős és hármas természetnek. A „bukott angyalok" legendája ezoterikus jelentésében az emberi jellem sokféle ellentmondásának kulcsát tartalmazza. Rámutat az ember ön-tudatosságának titkára; ez az a támaszték, amelyen az ember teljes életciklusa – fejlődésének és növekedésének története – megfordul.

A fenti tanítás biztos elsajátításától függ az ezoterikus antropogenezis helyes megértése. Ez adja meg a gonosz eredete vitatott kérdésének a nyitját, és megmutatja, hogyan választja szét maga az ember az Egyet sokféle ellentmondó megnyilvánulási módjára.

Ezért az olvasó nem fog meglepődni, ha ilyen sok teret szentelünk annak a próbálkozásnak, hogy ezt a nehéz és homályos témát megvilágítsuk, ahányszor csak felbukkan. Szükségszerűen főleg annak szimbolikus aspektusával kell foglalkoznunk, mert ezáltal az elgondolkodó tanuló útmutatásokat kap saját kutatásaihoz, és így több fény vetődhet erre a témára, mintha csak egy pusztán formális filozófiai fejtegetés technikai szakkifejezéseit használnánk. Az úgynevezett „bukott angyalok" maga az *emberiség*. A gőg, a kéjvágy, a lázadás és a gyűlölet démona nem létezett a fizikai, tudatos ember megjelenése *előtt*. Az ember volt az, aki nemzette és táplálta a gonoszt, és megengedte neki azt, hogy szívében növekedjen. Az is ő volt, aki beszennyezte a benne lakozó Istent azáltal, hogy a tiszta szellemet összekapcsolta az anyag tisztátalan démonával. Ha pedig a „*Demon est Deus inversus*" kabbalista mondás megtalálja metafizikai és elméleti igazolását a kettős megnyilvánult természetben, mégis gyakorlati alkalmazását egyedül az emberiségben találhatjuk meg.

Így magától értetődővé válik az, hogy miután alapként tekintjük a következőket: *(a)* az ember megjelenése megelőzte a többi emlősét, sőt a hatalmas hüllők korát is, *(b)* periodikusan vízözönök és jégkorszakok voltak a Föld tengelyének karmikus okokból történő zavarai miatt, és főleg *(c)* az ember egy magasabb rendű lénytől, vagy ahogy a materialista mondaná,

---

[X/104] Ahogyan a *Mózes Könyvének* IV. fejezete először bemutatja, Káin a „föld gyümölcséből" visz „áldozatot", amelynek ő volt az *első földművelője*, míg Ábel „az ő juhainak első fajzásából" visz az Úrnak. Az emberiség első férfijának Káin, az első nőjének pedig Ábel a szimbóluma, mivel Ádám és Éva a harmadik faj típusai. A „gyilkolás" vérontás, de nem az élet kioltása.

[X/105] *Mózes Könyve*, VI.

egy „természetfölötti” (bár csak *ember*-fölötti) lénytől származik, nos, tanításainknak nagyon kevés esélyük van a tárgyilagos meghallgatásra. Tegyük még ehhez hozzá azt az állítást, hogy a harmadik faj emberiségének egy része – mindazok az emberi monádok, akik az előző manvantarában elérték az érdem és a karma legmagasabb fokát –, pszichikus és értelmi természetüket isteni lényeknek köszönhetik, akik „beleköltöztek” ötödik princípiumukba, akkor a Titkos Tanításnak nemcsak a materializmus szemében kell elveszítenie a hitelét, hanem még a dogmatikus kereszténységében is. Mert amint ez utóbbinak a tudomására jut, hogy ezek az angyalok azonosak az ő „bukott” szellemeivel, akkor az ezoterikus tanítást a legszörnyűbb és legártalmasabb eretnekségnek fogják kikiáltani.[X/106] Az *isteni* ember az állatban lakozott, és ezért, amikor a fejlődés természetes folyamatában a fiziológiai szétválás megtörtént – amikor „az egész állati teremtés *szétbomlott*”, és a hímeket a nőstények magukhoz vonzották – *az a faj elbukott*. Nem azért, mert ettek a Tudás Fájának gyümölcséből, és megismerték a jót és a rosszat, hanem mert mást, jobbat nem tehettek. A korai alfajok nem nélküli teremtő ösztönüktől hajtva egy közbeeső fajt fejlesztettek ki, amelyben – ahogyan a Stanzák erre utalnak – a magasabb Dhyân Chohan-ok testet öltöttek.[X/107] „Amikor majd meggyőződtünk az univerzum kiterjedéséről (és sikerült megtanulnunk mindent, ami benne van), akkor fogjuk fajunkat szaporítani” – válaszolták az Akarat és a Jóga Fiai ugyanazon fajú testvéreiknek, amikor azok arra ösztökélték őket, hogy kövessék példájukat. Ez azt jelenti, hogy a nagy adeptusok és beavatott aszkéták majd a hetedik gyökérfajban fognak szaporodni, tehát ismét elme-szülte, szeplőtelen fiakat létrehozni.

Ezt így állítják a *Vishnu* és a *Brahmâ Purâna*-ban, a *Mahâbhârata*-ban[X/108] és a *Harivamsha*-ban. A *Pushkara Mâhâtmya* egyik részében pedig Daksha a nemek szétválását allegorizálja, amikor látja, hogy akarat-szülte utódai, a „passzív Jóga Fiai” nem fognak embereket teremteni, „*önmaga felét átváltoztatja nővé,* akivel leányokat nemz”, a harmadik faj leendő asszonyait, akik Atlantisz óriásait, az un. negyedik fajt nemzik. A *Vishnu Purâná*-ban egyszerűen csak azt mondják, hogy Daksha, az emberiség apja bevezette a nemi közösülést, hogy ezáltal benépesítse a világot.[X/109]

Az emberi faj szerencséjére a „Választott Faj” már a legmagasabb Dhyânî-k (értelmileg és szellemileg) testet öltésének eszközévé vált, mielőtt az emberiség teljesen anyagivá vált volna. Amikor a harmadik faj utolsó alfajai – kivéve néhányat a legalsóbbak közül – elpusztultak a nagy lemuriai kontinenssel együtt, a „*Bölcsesség Hármasságának* Magjai” már megszerezték a halhatatlanság titkát itt a Földön. Ez a képesség lehetővé teszi, hogy ugyanez a Nagy Személyiség tetszés szerint át tud lépni az egyik elhasznált testből egy másikba.

(*b*) Az első háború a Földön, az emberi vér első kiontása annak az eredménye volt, hogy az ember szeme és érzékei megnyíltak, és meglátta, hogy testvéreinek leányai, sőt feleségei is szebbek, mint az övéi. A szabin nőké előtt már voltak nőrablások, és nem egy Menelaosztól rabolták el Helénáját, még mielőtt az ötödik faj megszületett. A Titánok vagy óriások erősebbek voltak, ellenfeleik viszont bölcsebbek. Ez a negyedik faj, az óriások idejében történt.

[X/106] Talán a legmagasabb és legtisztább szellemeknek – akik áttörték az alacsonyabb tudat közbeeső síkjait, *Pymander* „Hét Tűzkörét” – erre a *lealacsonyítására* vonatkozik Szt. Jakab mondása: „A bölcsesség (*sophia*) nem felülről száll le, hanem földi, érzéki, *ördögi*”. Nos, ez a bölcsesség a manasz, az „emberi lélek”, mivel a szellemi bölcsesség vagy lélek a buddhi, amely – minthogy annyira közel van az Abszolúthoz – önmagában csak *lappangó* tudat, és a manasztól függ, ha saját síkján túl meg akar nyilvánulni.

[X/107] Ez a „halhatatlan faj”, ahogy az ezotériában nevezik, exoterikusan pedig Daksha első leszármazottjának meddő generációja. Daksha az, aki megátkozza Nârada-t, az isteni Rishi-t azért, mert lebeszélte a haryashvakat és a shabalâshva-kat (Daksha fiait) saját fajuk szaporításáról. Az átok így hangzott: „Szüless meg a méhben, mindezekben a régiókban nem lesz számodra pihenő hely”. Azt mondják, ezt követően Nârada, a *meddő* aszkéták fajának képviselője, amint meghal egyik testében, azonnal újra kell születnie egy másikban.

[X/108] Âdi Parvan, 113. oldal.

[X/109] *Vishnu Purâna*, Wilson fordítása, II. 12.

Mert valóban „*voltak* óriások” a régmúltban.[X/110] Az állatvilág fejlődési sorozatai garantálják, hogy ugyanez történt az emberi fajjal is. A teremtés rendjében még eggyel lejjebb is találunk tanúkat arra, hogy a növényvilág méretei azonos léptékben változtak az állatvilág méreteinek arányaival. A finomrajzú páfrány, amit összegyűjtünk, megszárítunk és könyvjelzőnek használunk, azoknak az óriás páfrányoknak a leszármazottja, amelyek a karbon korban nőttek.

Írások, filozófiai és tudományos munkák töredékei – röviden szinte minden feljegyzés, amely az antik világból ránk maradt – tartalmaz utalásokat az óriásokra. A Titkos Tanítás atlantiszijait könnyű felismerni a Lankâ Râkshasa-iban, a Râma által legyőzött ellenségben. Vajon ezek a leírások többek-e az üres képzelet termékeinél? Szenteljünk ennek a témának néhány pillanatnyi figyelmet.

A képzelet szülöttei-e az óriások?

Itt ismét ellentmondásba kerülünk a tudománnyal, amely mindeddig tagadja azt, hogy az ember valaha is nagyobb volt a jelenlegi átlagos magasságú és erősségű emberél. Dr. Henry Gregor elutasítja az óriásokról szóló hagyományt, mert szerinte az át nem gondolt tényeken alapul, és példákat hoz fel a téves véleményekre, mint az ilyen hagyományok cáfolatára. Így 1613-ban a franciaországi Alsó Dauphiné vidékén, egy időtlen idők óta „Óriások mezejének” nevezett területen, hét kilométernyire St. Romans-tól, hatalmas csontokat találtak, mélyen elásva a homokos talajban. Emberi maradványoknak nézték, és Teutobodus, a Marius által megölt teuton vezér csontjainak vélték. Cuvier későbbi kutatásai azonban bebizonyították, hogy a csontok a 6 m magas Dinotherium Giganteum maradványai. Az ősi épületek bizonyítékot szolgáltatnak arra, hogy legkorábbi őseink nem voltak sokkal magasabbak, mint mi, mert a bejárati ajtók nem nagyobbak a jelenlegi méreteknél. Az antik világ általunk ismert legmagasabb embere – a leírások szerint – a mindössze 2,5 m magas Maximus római császár volt. Mindazonáltal napjainkban, minden évben látunk ennél magasabb embereket. A London Pavilionban mutogatta magát egy magyar ember, aki közel 3 m magas volt. Amerikában egy 3,2 m magas óriást mutogattak, a montenegrói Danilo pedig 2,9 m volt. Oroszországban és Németországban az alsóbb néposztály körében gyakran találkozunk 2,4 m-nél magasabb emberekkel. Nos, mivel a majom-elmélet híveinek Darwin azt mondja, hogy a kereszteződésből származó állatfajok mindig tanúsítanak „*az eredeti típushoz való visszatérésre irányuló hajlamot*”, akkor ugyanezt a törvényt kellene alkalmazniuk az emberre is. Ha az ősi időkben nem léteztek volna óriások egyfajta típusként, akkor ma sem jelenhetnének meg.

Mindezek azonban csak a történelmi korra vonatkoznak. Ha pedig a történelem előtti korokból származó csontvázakkal eddig nem is sikerült kétségbevonhatatlanul bizonyítani állításunkat a tudomány véleménye szerint, ez viszont csak idő kérdése. Mi azonban határozottan tagadjuk a sikertelenség tényét. Ahogyan már megállapítottuk, az emberi alkat az utolsó faji ciklus óta keveset változott. A régi idők óriásait mind elnyelte az óceánok mélye, és a több százezer év során a víz nyomása és súrlódása még a bronzot is porrá zúzta volna, nemhogy egy emberi csontvázat. Honnan ered vajon a jól ismert klasszikus írók, filozófusok tanúsága, olyan embereké, akiknek igazmondásában soha senki nem kételkedett? Ne felejtsük el továbbá azt sem, hogy csak 1847-ben sikerült végre felkeltenie Boucher de Perthes-nek a tudomány figyelmét az addig szinte ismeretlen emberi maradványra, mert az archeológia önelégülten

---

[X/110] Minden ország és nép hagyománya erre a tényre mutat. Donnelly idéz Duran atya *Historia Antigua de la Nueva España* (1885) című könyvéből, amelyben egy százéves cholula-i bennszülött így írja le a cholula-i nagy piramis építését: „Kezdetben, még a Nap fényének megteremtése előtt, ez a föld [Cholula] sötétségben és homályban volt… de közvetlen azután, hogy *a nap sugarai keleten kisütöttek*, óriási emberek jelentek meg… akik az említett piramist építették, azután pedig az építők szétszóródtak a világ minden részében”.

„Közép-Amerika történelmének nagy részét a quinana-knak nevezett ősi óriásfaj cselekedetei töltik ki” – mondja az *Atlantis* szerzője (204. oldal).

figyelmen kívül hagyta létezését. A régi idők óriásairól, akik „abban az időben a földön valának” egyedül csak a *Biblia* beszélt a nyugat bölcseinek, és magányos tanúként csak az állatövhöz fordulhatunk az állítás igazolásáért Orion vagy Atlasz személyében, akiről azt mondták, hogy hatalmas vállain tartotta a világot.

Mindazonáltal még az óriások sem múltak el tanúk nélkül, és a kérdést mindkét oldaláról is alaposan meg lehet vizsgálni. A szükséges bizonyítékokkal három tudomány – a geológia, a csillagászat és a szentírások tanulmányozása, ez utóbbi egyetemes jellegében – lát el bennünket. Kezdjük a geológiával. A geológusok azt már elismerték, hogy minél régebbi a kiásott csontváz, annál nagyobb, magasabb és szerkezete annál erőteljesebb. Ez már egyfajta bizonyíték a kezünkben. Frédéric de Rougemont, aki bár túlságosan is jámbor módon hisz a *Bibliában* és Noé bárkájában, mégis tudományos tanúnak számít, amikor ezeket írja:

> A Gard megyében, Ausztriában, Liége-ben, stb. található csontvázak, amelyeknek koponyái mind a negroid típusra emlékeztetnek,… és amelyeket jellegük alapján állati csontokkal lehetne összetéveszteni, mind *nagynövésű* emberek maradványai.[X/111]

Ugyanezt ismétli meg Lartet, egy szaktekintély, aki „nagynövésűeknek” mondja az özönvízben – nem okvetlenül Noé özönvizében – elpusztult embereket és kisebb növésűeknek a később élt fajokat.

Ami pedig a régi írók által szolgáltatott bizonyítékot illeti, nem is szükséges fáradnunk Tertullianuséval, aki azt bizonygatja, hogy az ő korában számos óriás élt Karthágóban, mert mielőtt a tanúbizonyságát elfogadhatnánk, előbb be kellene bizonyítani személyazonosságát,[X/112] vagy egyáltalán tényleges létezését. Elolvashatjuk azonban az 1858-ban megjelent újságokat, amelyek arról adnak hírt, hogy Karthágó területén egy „óriásokat tartalmazó szarkofágot” találtak. Ami pedig az ősi pogány írókat illeti, Philostratus bizonyítékára hivatkozunk, aki egy óriás, 9,9 m hosszú csontvázról beszél, valamint egy 5,4 m hosszú csontvázról, amit Sigæum hegyfokán a saját szemével látott. Ez a csontváz talán nem azé az óriásé volt, akit Apolló Trója ostrománál megölt – ahogyan ezt Protesilas hitte –, mindazonáltal egy óriásé volt, mint ahogyan a stíriai Messecrates által Lemnos-ban felfedezett másik csontváz is, amely Philostratus szerint[X/113] „rettenetes látványt” nyújtott. Lehetséges-e, hogy az előítélet annyira elvakítaná a tudományt, hogy mindezeket az embereket a bolondok vagy a hazugok közé sorolná?

Plinius beszél egy óriásról, akiben Oriont vagy Otust, Ephialtes testvérét véli felfedezni.[X/114] Plutarchos kijelenti, hogy Sertorius látta Antæus, az óriás sírját. Pausanias tanúsítja Asterius és Geryon, vagy Hillus, Hercules fia sírjának tényleges létezését, ezek mind óriások, titánok és hatalmas emberek voltak. Végül Pegues abbé *Les Volcans de la Grèce* című érdekes művében azt állítja, hogy:

> Thera szigetének vulkánjaitól nem messze hatalmas koponyájú óriásokat találtak roppant nagy kövek alatt, amiknek az összehordásához itt és más helyeken is titáni erőkre volt szükség. A hagyomány az ilyen kősírokat szerte a világon az óriásokkal, a tűzhányókkal és a mágiával kapcsolja össze.[X/115]

A fent idézett műben a szerző azon csodálkozik, hogy a *Bibliában* és a hagyományban a Gibborim, az óriások vagy „ama hatalmasok”, a Rephaim, azaz a kísértetek vagy „fantomok”, továbbá a Nephilim, vagyis a „bukottak” (*irruentes*) egyformákként jelennek meg, és mégis „mind *emberek*”, mivel a *Biblia* az ősöknek és a hatalmasoknak hívja őket, példa rá Nimród.

[X/111] *Historie de la Terre*, 154. oldal.

[X/112] Vannak olyan kritikusok, akik Tertullianus létezésére nem látnak más bizonyítékot, csak Eusebius, az „igazmondó” írásait, ezért létezését kétségbe vonják.

[X/113] *Heroica*, 35. oldal.

[X/114] *Hist. Nat.* VII. kötet, XVI. fejezet.

[X/115] Lásd: De Mirville: *Pneumatologie, Des Esprits*, III. köt. 46-48.

A Titkos Tanítás megmagyarázza a titkot. Ezek a nevek, amelyek jogosan csak a négy előző fajhoz és az ötödik legkorábbi kezdeteihez tartoznak, nagyon világosan utalnak az első két *fantom* (asztrális) fajra, a „bukott" fajra, vagyis a harmadikra, és az atlantiszi óriások fajára, a negyedikre, amelyek után „az emberek alakja kisebbedni kezdett".

Bossuet az ezt követően megjelenő egyetemes bálványimádás okát az „eredendő bűnben" látja. „Olyanok lesztek, mint az Isten" – mondja *Mózes Könyvének* kígyója Évának, így hintve el a *hamis istenségek* imádatának első csíráját.[X/116] Úgy gondolja, ebből lett a bálványimádás, vagyis *képeknek*, emberi vagy antropomorfizált alakoknak a kultusza és imádása. De ha a bálványimádás ezen alapul, akkor a két keresztény egyház – a görög, de különösen a római – ugyanolyan bálványimádó és pogány, mint bármely más vallás.[X/117] Csak a negyedik fajban történt, hogy az emberek, akik elveszítették minden jogukat arra, hogy isteninek tekintsük őket, áttértek a test imádására, más szóval a fallicizmusra. Mindaddig valóban istenek voltak, olyan tiszták és isteniek, mint őseik, és az allegorikus „kígyó" mondása pedig – ahogyan azt korábban már eléggé bebizonyítottuk – egyáltalán nem az emberek fiziológiai „bukására" vonatkozik, hanem csak a jó és a rossz tudásának megszerzésére, és ezt a tudást már bukásuk *előtt* megszerezték. Nem szabad elfelejteni, hogy csak az Édenkertből való kényszerű kiűzésük után „ismeré Ádám az ő feleségét, Évát". Mi azonban nem fogjuk a Titkos Tanítás tételeit a héber *Biblia* holt betűivel ellenőrizni, hanem csak rámutatunk a kettő közötti jelentős egyezésekre ezoterikus jelentésükben.

Alexandriai Kelemen csak a neoplatonistáktól való elfordulása után kezdte a *gigantes* (óriások) szót a *serpentes* (kígyók) szóval fordítani, azt a magyarázatot adva, hogy a „kígyók és az óriások *démonokat* jelentenek".[X/118]

Mondhatják nekünk, hogy mielőtt párhuzamot vonnánk saját tanításaink és a *Bibliáé* között, jobb bizonyítékot kell bemutatnunk a negyedik faj óriásainak létezéséről, mint a *Mózes Könyvében* található utalások. Azt válaszoljuk, hogy az általunk bemutatott bizonyítékok elégségesebbek, és mindenesetre több irodalmi és tudományos tény tanúskodik mellettük,

---

[X/116] *Élévations,* 56. oldal.

[X/117] Éspedig a hivatalos tiltás ellenére, mert az Elyrusban 303-ban tartott nagy zsinaton kimondták, hogy „Isten formáját, amely anyagtalan és láthatatlan, nem szabad alakba vagy formába korlátozni". 692-ben a konstantinápolyi zsinat hasonlóképpen megtiltotta a hívőknek, hogy „Jézust *bárányként* fessék le, vagy ábrázolják", továbbá hogy „térdet hajtsanak imádság közben, mivel ez a bálványimádás cselekedete". A nicaea-i zsinat (787-ben) visszahozta ezt a bálványimádást, a római zsinat pedig 883-ban kiközösítette János konstantinápolyi pátriárkát azért, mert nyíltan ellenezte a képek tiszteletét.

[X/118] *Mózes Könyve,* V. Charles Gould a *Mythical Monsters* című művében a kínai sárkányokról és Kína irodalmáról értekezve (212. old.) megállapítja: „Mitológiáiban, történeteiben, vallásaiban, népszerű meséiben és közmondásaiban számos célzás található egy titokzatos lényre, *akinek természete fizikai, tulajdonságai pedig szellemiek*. Ez a lény bizonyos formát ölt magára, amelyet természetfölötti képességével egy másikra tud átcserélni, hatalma van az időjárás befolyásolására, aszályt hoz létre vagy termékenyítő esőket, zivatarokat támaszt és csendesít le tetszése szerint. Köteteket lehetne összeírni azokról a szétszórt legendákról, amelyek mindenhol ezzel a témával kapcsolatosak".

Ez a „titokzatos lény" a *mitikus* Sárkány, vagyis az ősi okkult tudományok *történelmi* és jelenlegi Adeptusának, a Mesterének és tanárának a szimbóluma. Máshol már megállapítottuk, hogy a negyedik és az ötödik faj nagy „mágusait" őseik után általában „Kígyóknak" és „Sárkányoknak" nevezték. Mindnyájan az úgynevezett „Bölcsesség Tüzes Sárkányainak" hierarchiájához tartoztak, a Dhyân Chohan-okhoz, akiket az Agnishvâtta Pitri-knek hívnak, vagy általában Marut-oknak és Rudra-knak, akik apjuk, a Tűzistennel azonosított Rudra leszármazottai. A szövegben ezt bővebben tárgyaltuk. Nos, Kelemen, egy beavatott neoplatonista természetesen ismerte a „Sárkány" szó eredetét, azt is tudta, hogy miért hívták így a beavatott adeptusokat, ahogyan ismerte az Agathodæmon, a Krisztus titkát, a gnosztikusok hét-magánhangzós Kígyóját. Tudta, hogy az új hitének dogmájához át kell alakítani Jehova minden *riválisát* – azokat az angyalokat, akik állítólag fellázadtak az „Elohim" ellen, ahogyan a titán Prométheusz is fellázadt Zeusz ellen, aki viszont apjának trónját bitorolta. Azt is tudta, hogy a „Sárkány" a „Bölcsesség Fiainak" misztikus neve volt, és ebből a tudásból fogalmazta meg önkényes és kegyetlen definícióját, ami szerint a „kígyók és óriások *démonokat* jelentenek", tehát nem „szellemeket", hanem „*ördögöket*", az egyházi szóhasználatban.

mint amilyenek valaha is tanúskodtak a Noé-féle vízözönről. Kínában még a történelmi művek is tele vannak a negyedik fajra vonatkozó visszaemlékezésekkel. A *Shoo-King*[X/119] francia fordításában ezt olvassuk:

> Amikor a Miao-tse (a vízözön előtti és züllött faj [magyarázza a kommentátor], amelyik az ősi időkben sziklabarlangokba húzódott vissza, és amelyiknek leszármazottai állítólag még ma is megtalálhatók Kanton közelében)[X/120] – *ősi írásaink szerint* – Tchy-Yeoo csábításának köszönhetően az egész világot zaklatta, az megtelt gonosztevőkkel… Az Úr (Chang-ty [az *isteni* dinasztia egyik királya]) rátekintett a népre, és az erénynek már semmilyen nyomát nem látta bennük. Ekkor megparancsolta Tehong-nak és Ly-nek [két kisebb-rangú Dhyân Chohan], hogy vágjanak el minden kapcsolatot az ég és föld között. Azóta nincs többé *felemelkedés és leereszkedés*![X/121]

A „felemelkedés és leereszkedés" korlátlan kommunikációt és összeköttetést jelent a két világ között.

Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy teljesen és részletesen ismertessük a harmadik és a negyedik faj történelmét, ezért olyan sok elszigetelt tényt, amennyit csak szabad, most össze kell illesztenünk, főleg azokat, amelyeket az ősi irodalomban és történelemben megtalálható közvetlen és levezetett bizonyítékok támogatnak. Ahogyan az emberek „bőrruhája" megvastagodott, és ahogyan egyre inkább belemerültek a fizikai bűnbe, megszakadt a fizikai ember és az éterikus *Isteni* Ember közötti kapcsolat. Az anyag fátyla a két sík között túlságosan sűrűvé vált ahhoz, hogy a belső ember áttörhesse. Abban az időben, amikor a harmadik faj még tiszta volt, mennyei tanítóik feltárták előttük az ég és a föld misztériumait. Ez egy hatalmas fényközponttá vált, aminek a sugarai később szükségképpen elhalványultak, amint kiáradva szétszóródtak, és egy kedvezőtlen, mert túlságosan anyagi talajra hullottak. A tömegek esetében boszorkánysággá alacsonyodtak, később pedig az exoterikus vallások formáját felöltve babonasággal teli bálványimádássá, az ember- és a hős-imádássá váltak. Csak egy maroknyi ősi ember – akikben az Isteni Bölcsesség szikrája ragyogva égett, és fényessége egyre csak erősödött, ahogyan minden korszakkal ez a szikra egyre jobban elhalványult azokban, akik azt rosszra fordították – maradt meg az Isteni Tanítók által az emberiség számára feltárt misztériumok kiválasztott őrzőjének. Közöttük voltak azok, akik kezdettől megmaradtak kumârai állapotukban, a hagyomány pedig azt suttogja, amit a Titkos Tanítások megerősítenek, hogy ezek a kiválasztottak egy olyan Hierarchia csírái voltak, *amelynek létezése attól kezdve soha nem szakadt meg*. Ahogyan a Belső Iskola *Katekizmusa* mondja:

Az első + + + belső embere csak testet cserél időről időre, ő mindig ugyanaz, nem ismeri sem a pihenést, sem a nirvâna-t, megvetően elutasítja a devachan-t, és állandóan a Földön marad az emberiség megváltásáért… A hét szűz férfi [*Kumâra*[X/122]] *közül négy feláldozta magát a világ bűneiért és a tudatlanok tanításáért, hogy itt maradjon a jelenlegi manvantara végéig. Bár nem láthatók, mindig jelen vannak. Amikor az emberek azt mondják valamelyi-*

[X/119] IV. rész, XXVII. fejezet, 291. oldal.

[X/120] „Hogyan fogadná a világ azt az állításukat, hogy a kínaiak – most a szárazföldi, a valódi kínaiakról beszélek, nem pedig a negyedik és az ötödik faj közötti félvér keveredésről, amely most uralkodik –, az őslakók, akik rokonság nélküli nemzetségük szerint teljesen a negyedik faj legkiválóbb és legutolsó ágához tartoznak, civilizációjuk legmagasabb fokát már akkor elérték, amikor az ötödik faj éppen csak hogy megjelent Ázsiában". (*Esoteric Buddhism*, 67. oldal) Ez a maroknyi, szárazföldi kínai mind nagyon magas termetű. Ha a lolo nyelven (Kína őslakóinak nyelvén) írt legrégibb kéziratokat meg lehetne szerezni, és pontosan lefordítani, sok felbecsülhetetlen bizonyítékot találnánk. Ezek azonban rendkívül ritkák, nyelvük pedig érthetetlen. Mindeddig csak egy-két európai archeológusnak sikerült ilyen becses írásokhoz hozzájutnia.

[X/121] Idézi De Mirville: *idézett mű*, III. 53. Emlékezzünk ugyanerre a megállapításra az *Enoch Könyvében*, ahogyan erre vonatkozik az a lajtorja, amit Jákob látott álmában. A „két világ" természetesen a tudat és a létezés két *síkját* jelenti. A látnok kommunikálhat a földinél magasabb sík lényeivel anélkül, hogy felállna székéből.

[X/122] Lásd a Kommentárt a négy fajról, valamint az „Akarat és a Jóga Fiairól", az androgün harmadik faj szeplőtelen leszármazottairól.

kükről: „Meghalt”, íme, él, csak egy másik formában. Ők a halhatatlan Tudás (Jñâna) Feje, Szíve, Lelke és Magja. A tömegek előtt soha ne beszélj, ó Lanoo, ezekről a nagyokról [*Mahâ…*] *nevüket megemlítve. Csak a bölcsek fogják ezt megérteni.*[X/123]

Ez a szent „Négy”az, akiket a *Linga Purâna*-ban allegorizálnak és szimbolizálnak, amely kijelenti, hogy Vâmadeva (Shiva) egy Kumâra-ként minden kalpában (ez esetben fajban) újraszületik négy ifjúként, mint négy fehér, négy vörös, négy sárga és négy sötét vagy barna. Ne felejtsük el, hogy Shiva elsősorban és főként aszkéta, minden jógi és adeptus pártfogója, és akkor az allegória teljesen érthetővé válik. Ezekben a választottakban maga az Isteni Bölcsesség és a szűzi aszkézis szelleme az, ami testet ölt. Csak az után, hogy Rudra *megházasodik*, és az istenek kivonszolják dermesztő aszkétikus életéből, válik Shivává, egy istenné, és nem is nagyon erényes vagy könyörületes istenné a hindu panteonban. A „Négy” fölött csak EGY van Földön és Égben, az a még titokzatosabb és egyedüli Lény, akiről az I. kötetben írtunk.

Most pedig meg kell vizsgálnunk a „Láng Fiainak” és a „Sötét Bölcsesség” Fiainak természetét, valamint azokat az érveket, amelyek a Sátán feltételezése *mellett* és *ellene* szólnak.

Az agyagtáblák töredékeiből kivehető néhány hiányos mondat, amelyet George Smith „a bukás utáni átoknak” nevez,[X/124] természetesen allegorikus; mégis megerősítik azt, amit könyveinkben az angyalok bukásának valódi természetéről tanítanak. Így a töredék azt mondja, hogy „a Föld Ura, akinek a neve Elu [Elohim] Atya” kimondta „átkát”, amelyet „Hea Isten meghallott, epéje felforrt, mert az *ő* embere [az angyali ember] megrontotta tisztaságát”, ezért Hea azt a kívánságát fejezi ki, hogy „*bölcsesség és tudás* gonoszul ártsanak neki [az embernek]”.[X/125]

Az utóbbi mondat közvetlen kapcsolatra mutat a kaldeai és a bibliai leírás között. Míg Hea megpróbálja semmissé tenni az ember által úgy szerzett bölcsességet és tudást, hogy immár ő is teremteni kezdett újan szerzett értelmi és tudati képességeivel, és így kiragadva a teremtés kizárólagosságát az Isten (Istenek) kezéből, Ugyanezt teszi Elohim a *Mózes Könyve* harmadik fejezetében. Ezért az Elohim kiűzi az embert az Édenkertből.

Ez azonban teljesen hiábavaló volt. Mert az isteni bölcsesség szikrája, miután rászállt az emberre és *benne* volt – ez a szikra valóban az Örökkévalóság és a Tudás Kígyója, az a manaszi szellem, amely megtanította az embernek a „teremtés” titkát a Kriyâshakti szinten, a nemzést pedig a földi síkokon – természetszerűen elvezette őt a halhatatlansághoz vezető út felfedezéséhez, akármennyire is féltékeny lett rá valamennyi isten.

A korai atlantiszi-lemuriaikat azzal vádolják, hogy ők (az isteni inkarnációk) egy alacsonyabb faj asszonyait vették magukhoz, mégpedig az addig értelem nélküli emberekét. Minden ősi szentírás ugyanezt a legendát mondja el, többé-kevésbé elferdítve. Eredetileg az angyalok „bukása”, amely Isten „elsőszülötteit” átalakította Asura-kká, vagy a „pogányoknál” Ahriman-ná vagy Typhon-ná – mármint ha az *Enoch Könyvében*,[X/126] a *Hermészben*, a *Purâna-*

[X/123] A *Kabalah*-ban a négybetűs *kimondhatatlan* név kiejtése „a legtitkosabb arkánum”, egy „titkok titka”.

[X/124] Lásd: *The Chaldean Account of Genesis*, 81. oldal.

[X/125] *Ugyanott*, 84. oldal, 12, 14. és 15. sor.

[X/126] Még egyszer visszatérve az ősi kozmogóniának erre a legfontosabb témájára, azt találjuk, hogy még a norvég legendákban is, Saga Istennő szent tekercseiben Odin vérszerinti testvére Loki – ahogyan Typhon, Ahriman és a többiek is Osiris, illetve Ormazd testvérei – csak később válik gonosszá, amikor már túl hosszú ideig elvegyült az emberiséggel. Mint minden más tűz- vagy fényisten – a tűz ugyanúgy éget és pusztít, mint ahogyan életet ad és melegít –, végül Loki is pusztító értelemben vált tűzistenné. Maga a név, *Loki,* ahogyan azt az *Asgard and the Gods*-ból (250. oldal) megtudjuk, az ősi *liuhan,* megvilágosodni szóból származik. Tehát ugyanaz az eredete, mint a latin *lux*, fény szónak. Ezek szerint Loki azonos Luciferrel, vagy a Fényhozóval. Ez a cím, mivel a Sötétség Fejedelmének adták, rendkívül sokatmondó, és már önmagában is egy védelem a teológiai rágalmazással szemben. Loki azonban még közelebbi kapcsolatban áll Prométheusszal, mert őt is egy éles sziklára láncolták, míg Lucifert, akit a Sátánnal is azonosítottak, a pokolban láncolták le. Ez a körülmény azonban – ha a maga teljességében elfogadjuk a teológiai paradoxont – egyiket sem akadályozta meg abban, hogy a Földön

kban és a *Bibliában* közölt leírásokat szó szerint értelmezzük – ezoterikusan olvasva a következő egyszerű jelentést kapjuk:

Az ilyen mondatokat, mint: „[Sátán] nagyravágyásában kezét a Mennyek Istenének Szentélye ellen emeli", stb., így kellene értelmezni: Az örök fejlődés és a karma törvénye által ösztönözve az angyal a Földön az emberben öltött testet, és mivel bölcsessége és tudása megmaradt isteninek, bár teste földi, (allegorikusan) azzal vádolják, hogy kifecsegte a mennyek misztériumait. Ember-fölötti célok helyett a kettőt emberi teremtés érdekében egyesíti és használja. Ettől kezdve „az ember *nemzeni* fog, nem *teremteni*".[X/127] Mivel azonban így tesz, a szaporodás eszközeként gyenge testét kell használnia, ezért ez a test fogja megfizetni a büntetést azért a bölcsességért, amely az égből lehozott a földre, ennek következtében a fizikai tisztaság leromlása egy időleges átokká válik.

A középkori kabbalisták jól tudták ezt, mivel egyikük nem félt leírni a következőket:

> A kabbalát először Isten maga tanította az angyalok kiválasztott csoportjának, akik a Paradicsomban egy teozófus iskolát alkottak. A bukás után az angyalok a legnagyobb *jóindulattal átadták ezt az égi tanítást a Föld engedetlen gyermekeinek*, hogy az őstípusokat ellássák azokkal az eszközökkel, amelyekkel eredeti nemességükhöz és boldogságukhoz visszatérhetnek.[X/128]

Ez az idézet jól mutatja, hogyan értelmezték a keresztény kabbalisták az Enoch által és *Mózes Könyve* hatodik fejezetében allegorikusan elmondott eseményt, hogy az Isten-fiak nőül vették az emberek leányait, és feltárták előttük a mennyek isteni titkait. Ezt az egész korszakot tekinthetjük az ember *előtti* korként, az isteni ember koraként, vagy ahogyan a protestáns teológia napjainkban kifejezően mondja: az Ádám *előtti* korként. De még *Mózes Könyve* is a *valódi* történelmét (VI. fejezet) „azon idők" óriásaival és az „Isten-fiakkal" kezdi, akik az „emberek leányait" nőül vették, és tanították.

Ez a korszak az egyik, amit a *Purâna*-k is leírnak. Mivel pedig belevész az ősi, vagyis a történelem előtti időkbe, hogyan érezhetné bármely antropológus biztosnak, hogy vajon annak a kornak az embere hasonlított-e vagy sem a ma ismert emberhez? A *Brâhmana*-k és a *Purâna*-k valamennyi *személyisége* – a Rishi-k, a Prajâpati-k, a Manu-k, azok feleségei és utódai – ehhez az ember előtti korszakhoz tartoznak. Ők jelentik, úgymond, az emberiség *magvát*. Ezeknek az „Isten-fiaknak", Brahmâ „elme-szülte" asztrális gyermekeinek körvonalaira épült a mi fizikai vázunk, növekedett és fejlődött azzá, amivé ma ismerjük. Mert valamennyi purânai ember története a mi monádjainkról szól különböző és számlálatlan testet öltésükben, ebben és más szférákban. Olyan eseményekről, amiket az ősi látnokok „Shiva Szemével" – Stanzáinkban a „harmadik szemmel" – figyeltek meg, és írtak le allegorikusan. Később ezeket szektás célokra eltorzították, de még így is jelentős alapigazságok maradtak bennük. Az ilyen allegóriákban a filozófia nagyon mélyen rejlik, mert túltengő fantáziával ilyen sűrű fátyolba burkolták azokat.

---

teljesen szabadon tevékenykedjenek. Az idők kezdetén Loki egy jóindulatú, nagylelkű és hatalmas isten volt, a jó princípiuma a korai skandinív teogóniában, nem pedig a rosszé.

[X/127] Néhány oldallal korábban említettük azt a görög mítoszt, amely szerint Kronosz, a fiú megcsonkítja Uránuszt, az apát. Ez a mítosz utalás arra, hogy a föld és az ég fia „ellopta" az *isteni teremtő tüzet.* Ha Uránusz, az Égi Erők megszemélyesítője kénytelen abbahagyni a teremtést, (Kronosz, az *idő* istene impotenssé tette), akkor az egyiptomi kozmogóniában Thot, a Bölcsesség istene az, aki Hórusz és Set között úgy irányítja ezt a harcot, hogy Hórusz ugyanazt tegye Set-tel, amit Kronosz tett Uránusszal. (Lásd: *Book of the Dead,* XVII. fej. 26. sor.) A babiloni leírásban Zu isten az, aki megfosztja „az Istenek Atyját" az „*umsimi*-től", ami a tökéletes teremtő szerv, nem pedig „korona" (!), ahogyan G. Smith gondolta (*idézett mű,* 115-116. oldal). A British Múzeumban lévő K 3454 jelű töredéken világosan azt mondja, hogy Zu, miután megfosztotta „a mennyek tiszteletreméltóját" *vágyától*, elvitte „az istenek *umsimi*-jét", és ezzel felégette „valamennyi isten *teroti*-jét [hatalmát]", így „minden angyal valamennyi *leszármazottján* uralkodott". Minthogy az *umsimi* Bel „*ülőhelyén*" volt, aligha lehetett az a „korona". A *Bibliában* egy negyedik változat van. Ham a kaldeai Zu, és mindkettőjüket ugyanazért az allegorikusan leírt bűnért átkozzák ki.

[X/128] Christian Ginsburg idézi a *Kabalah*-ból.

A negyedik fajjal azonban már elérjük a tisztán emberi korszakot. Azok, akik eddig félisteni lények voltak, akik félig bezárták önmagukat olyan testekbe, amik csak látszatra voltak emberiek, fiziológiailag megváltoztak, és olyan asszonyokat vettek magukhoz, akik teljesen emberiek és ránézésre szépek voltak, de akikben *alsóbbrendű, sokkal anyagibb*, bár a csillagvilágból származó lények öltöttek testet. Ezek a női formájú lényeket – a zsidó hagyományokban Lilith az őstípusuk – az ezoterikus leírások Khado-nak (szanszkrit nyelven Dâkinî-nek) nevezik. Az allegorikus legendák ezeknek a Lilith-eknek a vezérét Sangye Khado-nak (szanszkrit nyelven Buddha Dâkinî-nek) hívják. Azt tartották róluk, hogy rendelkeztek „a levegőben járás" művészetével és hogy „a legnagyobb *jóindulattal bántak a halandókkal*", de *elméjük* nem volt, csak állati ösztöneik.[X/129]

(*c*) Ez volt egy olyan vallásgyakorlat kezdete, amely korszakokkal később arra volt ítélve, hogy fallicizmussá és szex-imádattá fajuljon. Kezdődött az emberi test tiszteletével – egy angol író szavaival „a csodák csodájáéval" –, és a két különböző nem imádatával végződött. A hívők termetükben óriások voltak, de nem voltak óriások tudásban és tanultságban, noha ők mindezt könnyebben megszerezhették, mint a ma embere. Tudásuk ugyanis velük született. A lemuro-atlantisziaknak nem volt arra szükségük, hogy felfedezzék, és emlékezetükbe véssék azt, amit az őket átható princípium testet öltésük pillanatától kezdve *tudott*. Egyedül az idő és az anyag állandóan növekvő tompultsága, amelybe a „princípiumok" öltözködtek, tudta részben elhomályosítani a születés előtti tudás emlékét, részben pedig eltakarni vagy éppen kioltani a bennük levő szellemi és isteni minden szikráját. Ezért volt az, hogy kezdettől fogva állati természetük bukott áldozatai lettek, és „szörnyeket" nemzettek, vagyis a önmaguktól jelentősen különböző embereket.

Az óriásokról szólva Creuzer jól írja le őket, amikor ezt mondja:

> Az Ég és a Föld e gyermekeit születésükkor különleges erkölcsi és fizikai képességekkel látták el a *Felső Hatalmak*, akiktől származtak. *Parancsoltak az elemeknek, ismerték az ég és a föld, a tenger és az egész világ titkait, kiolvasták a jövőt a csillagokból*… Valóban úgy tűnik, amikor róluk olvasunk, mintha *nem olyan emberekkel lenne dolgunk, mint mi vagyunk*, hanem az elemek szellemeivel, akik a természet kebeléből szökkentek elő, és amely fölött teljes uralmat gyakoroltak… Mindezen lények *jellemző tulajdonsága a mágia és a boszorkányság*…

Valóban ilyenek voltak ezeknek a történelem előtti, de valamikor valóban létező fajoknak a ma már legendás hősei. Creuzer bölcsen járt el leírásában, mert nem vádolta tudatos csalással, ostobasággal vagy babonasággal az elismert filozófusok hosszú sorát, akik megemlítik ezeket a fajokat, és azt állították, hogy saját korukban még látták kiásott maradványaikat. A régi időkben is sokan voltak szkeptikusok a vezető elmék között, akárcsak manapság. De még egy Lucianusz, egy Démokritosz és egy Epikurosz is kénytelen volt meghajolni a *tények* bizonysága előtt, megmutatva ezzel az igazán nagy intellektusok megkülönböztető képességét, amellyel el tudták választani a mesét a tényektől, az igazságot a túlzástól és a szemfényvesztéstől. Az ősi írók nem voltak ostobábbak a mai modern bölcseknél, mert ahogyan a „Notes on Aristotle's Psychology in Relation to Modern Thought" szerzője a *Mind*-ban helyesen megjegyzi:

> A történelem szokásos felosztása ősire és modernre… félrevezető. Az i.e. IV. században élt görögök sok szempontból modernek voltak, tegyük hozzá, elsősorban szkepticizmusukban. Nem nagyon valószínű, hogy olyan könnyen elfogadták volna a *meséket*.

Mégis a lemuriaiaknak és az atlantisziaknak, az „Ég és Föld gyermekeinek" valóban jellemző vonásuk volt a *boszorkányság*. Az ezoterikus tanítás pontosan azzal vádolja őket, ami –

[X/129] Schlagintweit: *Buddhism in Tibet*, 248. oldal. Ők voltak azok a lények, akiknek legendás létezése az alapot szolgáltatta ahhoz, amire a rabbik Lilith alakját ráépítették. Ők azok, akiket a *Biblia* hívői vízözönelőtti asszonyoknak neveznének, míg a kabbalisták az Ádám előtti fajoknak. Az biztos, hogy létezésük nem kitaláció, bármennyire is fantasztikus meséket költöttek a későbbiekben köréjük.

ha elfogadnák – egyszerre véget vetne a tudomány nehézségeinek az ember eredetével, vagy inkább az emberszabású majommal való anatómiai hasonlóságával kapcsolatban. Az ezoterikus tan őket hibáztatja azzal, hogy elkövették azt a (számunkra) undorító bűnt, hogy úgynevezett „állatokkal" közösült, és így létrehozott egy valóban majomszerű fajt, amely azonban ma már kihalt. Természetesen, ahogyan – az ezoterikus tudomány által elfogadott és tanított – spontán teremtés kérdését is, úgy egy ilyen ember és bármiféle állat közötti kereszteződés lehetőségét is tagadni fogják. De eltekintve attól, hogy azokban az ősi időkben – amint azt már megjegyeztük – sem az atlantiszi óriások, sem az „állatok" nem voltak fiziológiailag olyan tökéletes emberek és emlősök, mint a ma ismertek, ebben a témában a modern elképzelések – a fiziológusokét is beleértve – túlságosan bizonytalanok és ingadozók ahhoz, hogy megengedjék egy ilyen tény teljes *a priori* tagadását.

A kommentárok figyelmes tanulmányozása után az ember azt gondolná, hogy azt a lényt, amellyel az újonnan „testet öltöttek" közösültek, nem azért nevezték „állatnak", mert nem emberi lény volt, hanem inkább azért, mert fizikailag és mentálisan is teljesen különbözött a tökéletesebb fajoktól, amelyek fiziológiailag egy korábbi időben fejlődtek ki. Emlékezzünk vissza arra, amit a VII. Stanzában, a 24. slokában elmondtunk, vagyis amikor a „Bölcsesség Fiai" először inkarnálódtak, közülük egyesek teljesen testet öltöttek, mások csak egy szikrát vetítettek bele a formákba, míg az árnyékok egy részének várnia kellett egészen a negyedik fajig arra, hogy *töltésüket* megkapják, és teljessé váljanak. Azok a fajok tehát, amelyek „tudás nélkül maradtak", vagy azok is, amelyek „értelem nélküliek" voltak, megmaradtak ebben az állapotban még a nemek szétválása után is. Ők voltak azok, akik először elkövették az úgymond fajkeresztezést, és szörnyeket nemzettek. Az ő leszármazottaik voltak azok, akik közül az atlantisziak kiválasztották feleségeiket. Ádámot és Évát Káinnal és Ábellel tartották az egyedüli *emberi* családnak a Földön. Mégis azt látjuk, hogy Káin elment Nod földjére, és onnan hozott feleséget. Nyilvánvalóan csak egy fajt tartottak elég tökéletesnek ahhoz, hogy emberinek nevezzék. De még napjainkban is a szingalézek csupán *beszélő állatoknak* tartják a dzsungeljeikben élő veddhákat, egyes brit emberek pedig öntelten szilárdan hiszik, hogy minden más embercsalád, de különösen a sötétbőrűek, *alsóbbrendű* faj. Sőt, vannak természettudósok is, akik komolyan foglalkoznak azzal a problémával, vajon egyes vad törzsek, mint például a busmanok, egyáltalán *embernek* tekinthetők-e. A „pillantásra szép" állatfajtákat (vagy fajokat) a Kommentár kétlábúnak írja le:

Emberi formájuk van, de alsó felük, a csípőtől lefelé, szőrrel van borítva.

Talán innen ered a szatírok faja.

Ha kétmillió évvel ezelőtt létezett az ember, akkor neki – ugyanúgy, mint az állatoknál – fizikailag és anatómiailag teljesen különbözőnek kellett lennie attól, amivé mára vált, és akkor közelebb kellett állnia a tiszta emlősállat típusához, mint most. Mindenesetre úgy tudjuk, hogy az állatvilág párosodása csak az atlantiszi faj *e Földön* való megjelenése óta történik szigorúan *önmagán belül,* vagyis a nemnek és a fajnak megfelelően. Ahogyan a *Modern Science and Modern Thought* című kitűnő mű szerzője bemutatja, még ma is „inkább egy első látásra elfogadható következtetés, mint abszolút törvény" az az elképzelés, hogy az állatok nem hajlandók más fajokkal közösülni, vagy ha igen, akkor ennek eredménye terméketlenség lesz. Kimutatja, hogy:

> Valójában a különböző fajok gyakran közösülnek egymással, ahogyan azt a ló és a szamár jól ismert példáján is láthatjuk. Igaz, hogy ebben az esetben az öszvér terméketlen lesz… De ez a szabály nem általános, mert nem is olyan régen egy új kevert fajt, leporine-t vagy mezei nyulat tenyésztettek ki, amely tökéletesen termékeny.

Példaként említi a farkas és a kutya szaporulatát és több más háziállatét is, a rókáét és ismét a kutyáét, valamint azt, hogy Rütimeyer szerint a modern svájci szarvasmarha „három egymástól eltérő, kihalt faj, a *Bos primigenius,* a *Bos longifrons* és a *Bos frontosus* leszárma-

zottja.[X/130] Sőt, azt mondják, hogy bizonyos fajok, *mint az emberszabású majmok családja*, amely annyira hasonlít fizikai alkatában az emberhez,

> számos ágat tartalmaz, amelyek fokozatosan alakultak át egymásba, de a legtávolabb eső példányok sokkal jobban különböznek egymástól, mint az ember a legmagasabb rendű emberszabású majomtól.

Például a gorillától vagy a csimpánztól.

Így tehát Darwin – vagy mondjuk azt, hogy Linnaeus? – megjegyzését, hogy *natura non facit saltum*[*] az ezoterikus tudomány nemcsak megerősíti, hanem – ha bármilyen esélye volna arra, hogy valóságos tanításait közvetlen hívein kívül mások is elfogadják – a modern evolúciós elméletet több oldalról, esetleg teljes mértékben összhangba tudná hozni a tényekkel, valamint az antropológusok teljes kudarcával, hogy megtalálják a „hiányzó láncszemet" a negyedik körünk geológiai képződményeiben.

Más helyen be fogjuk mutatni, hogy a modern tudomány – még ha öntudatlanul is – saját beismeréseivel a mi ügyünket képviseli, és hogy de Quatrefages-nek tökéletesen igaza volt, amikor legutolsó művében azt javasolja, hogy sokkal valószínűbb, hogy az emberszabású majomról fog kiderülni az *emberi leszármazás*, mint hogy ennek a két típusnak egy közös, fantasztikus és sehol nem található őse volt. Így az ősi Stanzák összeszerkesztőinek bölcsességét legalább egy kiváló tudós veszi védelmébe, az okkultista pedig jobban szereti azt hinni, amit mindig is hitt, amit a Kommentár így fogalmaz meg:

Az ember volt az első és legmagasabb rendű [*emlős*] *állat, amely ebben a* [*negyedik körbeli*] *teremtésben megjelent. Azután jöttek még hatalmasabb állatok, legvégül pedig a néma ember, négy lábon járva.* [*Mert*] *a Fehér Dvîpa* [*kontinens*] *Râkshasa-i* [*óriás-démonok*] *és Daitya-i* [*Titánok*] *tönkretették* [*a néma ember*] *őseit.*

Továbbá, ahogyan látjuk, vannak olyan antropológusok, akik messzi korokig vezetik vissza az emberiséget, és ezzel áttörik a modern tudomány és az ősi tanítások kronológiái között létező korlátot. Igaz, hogy az angol tudósok általában nem hajlandók elkötelezni magukat még egy harmadkori ember létezése hipotézisének megerősítése mellett sem. Ők valamennyien saját meglátásaik és előítéleteik szerint mérik a homo primigenius ősiségét. Huxley ugyan már megkockáztatja, hogy elgondolkodjon egy pliocén- vagy miocén-kori emberről. Seeman professzor és Grant Allen az eocén korba helyezik az ember megjelenését, de általában az angol tudósok azt tartják, hogy biztonságosan nem lehet a negyedidőszaknál messzebb menni. Sajnos, a tények nem alkalmazkodnak az utóbbiak túl óvatos fenntartásaihoz. A francia antropológus iskola, amely szemléletét l'Abbé Bourgeois, Capellini és mások felfedezéseire alapítja, szinte kivétel nélkül elfogadta azt a tételt, hogy őseinknek nyomai biztosan megtalálhatók a miocén korban, míg M. de Quatrefages ma már hajlandó egy másodidőszaki embert is feltételezni. A későbbiek során össze fogjuk hasonlítani ezeket a becsléseket a brahmanai exoterikus könyvekben megadott számokkal, amelyek megközelítik az ezoterikus tanítást.

(*d*) „Ettől kezdve a harmadik szem nem működött többé" – mondja a sloka, mert az ember túl mélyre süllyedt az anyag ingoványába.

Mit jelent a 42. slokában lévő e különös és rejtelmes kijelentés a harmadik faj harmadik szemével kapcsolatban, amely elsorvadt és többé nem működött?

Most néhány további okkult tanítást kell közölni mind ezzel a kérdéssel, mind pedig másokkal kapcsolatban. A harmadik és negyedik faj történetét részleteznünk kell, hogy jobban megvilágíthassuk jelenlegi emberiségünk fejlődését, és bemutassuk, hogy az okkult képzés által működésbe hozott képességek hogyan helyezik vissza az embert abba a korábban elfog-

---

[X/130] *Idézett mű*, 101, 102. oldalak.

[*] A természet nem tesz ugrásokat. – a ford. megj.

lalt helyzetbe a szellemi érzékelést és tudatosságot illetően. Először azonban el kell magyaráznunk a harmadik szem jelenségét.

A „harmadik szemmel” rendelkező fajok

Ez a téma annyira szokatlan, a hozzá vezető utak annyira tekervényesek, telve az ellenséges elméletek és kritikák által készített veszélyes buktatókkal, hogy minden lépést csak alapos indokolással tehetünk meg. Miközben az ezotériának nevezett jelzőlámpa fényét a bejárandó okkult terep szinte minden centijére ráirányítjuk, lencséjét szigorú objektivitás mellett kell használnunk az egzakt tudomány által már feltárt területeken is. Ezt nemcsak a kettő szembeállítása érdekében, hanem saját álláspontunk védelmében is meg kell tennünk.[X/131]

Néhányan szemünkre vethetik, hogy túl keveset mondunk a kihalt fajok fizikai, *emberi* megjelenéséről, kibontakozásuk és fejlődésük történetével foglalkozva. Kétségtelenül lehetne sokkal többet elmondani, ha az egyszerű elővigyázatosság nem késztetne habozásra minden új kinyilatkoztatás küszöbén. Közlünk mindent, ami a modern tudomány felfedezéseiben lehetségességet és tájékozódási pontot találhat, de visszatartjuk mindazt, amiről az egzakt tudomány semmit sem tud, és amiről még találgatásokba sem tud bocsátkozni, ezért természeti tényként tagadja létezését.

De még az olyan kijelentésekkel is vitatkozni fognak, mint például, hogy valamennyi emlős közül az ember volt a legkorábbi, hogy az ember az, aki a majom közvetett őse, és hogy az ősi időkben az ember egy küklopsz-szerű lény volt, noha a tudósok sohasem lesznek képesek bebizonyítani – legfeljebb csak saját maguknak – azt, hogy *nem így volt*. Azt sem tudják elfogadni, hogy az emberek első két faja túlságosan éterikus és fantomszerű felépítésű, szervezetű, sőt *formájú* volt ahhoz, hogy fizikai embernek lehessen nevezni. Ha ezt elfogadják, akkor rá fognak jönni, hogy ez az egyik ok, amiért soha nem számíthatnak arra, hogy emberi maradványokat, tárnak fel az egyéb leleteik között. Mi azonban mindezt fenntartjuk. Ebben a körben az ember úgymond az *élet minden magjának* a tárháza volt, beleértve a növényi és az állati életet is.[X/132] Ahogyan Ain Soph „Egy, *függetlenül a megszámlálhatatlan formától, amik benne vannak*”,[X/133] ugyanúgy az ember a Földön a makrokozmosz mikrokozmosza.

[X/131] Ösztönzőleg ajánljuk Visconde de Finagière, társulati tag a *The Theosophist*-ban „Esoteric Studies” címmel megjelent rövid cikkét. A szerző kifejt benne egy teljesen okkult, bár a világ számára új elméletet, azt, hogy „a monád *fejlődése* egybeesik a forma *visszafejlődésével*, vagyis a *formáló erő* hanyatlásával”. (VIII. kötet, 666.) A szerző ezt írja: „Ki tudja, milyen formákba öltözött az Én régmúlt gyűrűkben [körökben vagy fajokban?]?… Nem lehet, hogy az ember típusa… a Simiades-i változat volt? Nem lehet, hogy a Râmâyana történet majom-birodalma valamilyen ősi hagyományon alapul, egy olyan korszakra utalva, amikor ez volt az ember közös sorsa, illetve megjelenési módja?” A szerző ennek az elméletnek a kifejtését egy nagyon szellemes, bár túl rövid gondolattal fejezi be, kimondva azt, amit minden valódi okkultista helyeselni fog: „A fizikai-éterikus embernél a szexualitásnak *vissza kell fejlődnie*. Ahogyan a fizikai-asztrális ember testet öltése az ember alatti osztály entitásaitól függött, (amelyek állati prototípusokból fejlődtek ki), úgy a fizikai-éterikus ember ki fog fejleszteni egy folyamatot a *levegő*-síkból származó kecses, formás rendekből, amelyek némelyike úgy fog kifejlődni, hogy *alkalmazkodjon az ember későbbi testi formáihoz*, amikor a nemzés által létrejött formák már megszűnnek. Ez a folyamat csak nagyon fokozatosan fog kiterjedni az egész emberiségre. Az ádámi [*előtti?*] és az ádámi utáni fajok óriások voltak. Az éterikus hasonmásaik valószínűleg liliputi méretűek lesznek – gyönyörűek, ragyogóak, áttetszőek – de elméjüket tekintve kétségtelenül óriások”. (671. oldal.)

[X/132] Itt felmerülhet az az ellenvetés, hogy ez egy ellentmondás. Ugyanis mivel az első gyökérfaj 300 millió évvel a növényi élet kialakulása után jelent meg, akkor a növényi élet magja nem lehetett az első faj. Mi azt mondjuk, hogy lehetett, mert *ebben* a körben az ember megjelenéséig a növényzet teljesen másfajta volt, mint amilyen most, egészen éterikus volt. Azon egyszerű oknál fogva, mivel semmiféle fűnek vagy növénynek nem lehetett fizikai formája, mielőtt az állati és egyéb organizmusok el nem kezdtek kibocsátani magukból széndioxidot, amit a növények táplálékként magukba szívnak fejlődésükhöz, növekedésükhöz. Növény- és állatvilág kölcsönösen függ egymástól *fizikai* és kialakított formáikban.

[X/133] *Zohar*, I. 21a.

„Amint az ember megjelent, minden teljessé vált… mert az ember mindent magába foglal. *Minden formát egyesít önmagában*.[X/134]

A *földi* ember misztériuma követi az Égi Ember misztériumát.[X/135]

Ahogyan az „Ezoteric Studies" szerzője mély intuícióval megjegyezte, az emberi forma – azért nevezik így, mert az *isteni* ember eszköze, bármilyen alakú is legyen – az *új típust* jelenti minden kör kezdetén.

Mivel az embernek nem lehet, és soha nem is volt olyan megnyilvánulási formája, ami lényében az állatvilághoz tartozik, tehát soha nem is képezte részét annak a birodalomnak. Ez utóbbi legtökéletesebb osztályából származva, de csak származva, egy új emberi formának mindig a ciklus új típusának kellett lennie. Úgy képzelem, hogy az egyik gyűrűben[?] levő emberi alak a következőben levetett öltözékké válik, amelyet az alatta lévő, őt szolgáló birodalom legmagasabb rendje a magáévá tesz.[X/136]

Ha az író elképzelése az, amire mi gondolunk – mert az általa használt „gyűrű" kifejezés kissé összezavarja a dolgot –, akkor ez helyes ezoterikus tanítás. Az érző és tudatos élet kezdetének kezdetén és annak csúcsaként megjelenve, az ember – az asztrális, vagy „Lélek", mert a *Zohar* az Ősi Tanítást megismételve világosan kimondja, hogy „a *valódi* ember a lélek, és anyagi formája nem képezi részét" –, tehát az ember vált az élő és állati *Egységgé*, amely „levetett öltözékével" minden élet és állati lény formáját ebben a körben meghatározta.[X/137]

Így az ember korszakokon át maga számára is öntudatlanul „teremtette" a rovarokat, hüllőket, madarakat és állatokat a harmadik és a negyedik körből származó maradványokból és hamvakból. Ugyanez a gondolat és tanítás egyértelműen szerepel mind a mazdeán *Vendîdâd*-ban, mind a bárkára vonatkozó káldeai és mózesi allegóriákban, amelyek mind csak a hindu írásokban ismertetett eredeti legendák nemzeti változatai. Ez megtalálható a Vaivasvata Manuról, az *ő* bárkájáról és a hét Rishi-ről szóló allegóriában, akik valamennyien meghatározott állatok, hüllők, sőt, még szörnyek apái és ősei, ahogyan ezt a *Vishnu*- és egyéb *Purâna*-k mondják. Nyissuk ki a mazdeán *Vendîdâd*-ot, és olvassuk el Ahura Mazda parancsát Yimanak, a Föld egyik szellemének, aki a három fajt szimbolizálja, miután megmondta neki, hogy építsen egy vara-t, egy „elkerített helyet", egy argha-t, vagy hordozó eszközt.

Oda [be a vara-ba] be kell vinned a *férfiak és asszonyok utódait*, e földön a legnagyobbakét, a legjobbakét és a legszebbekét, oda kell vinned mindenféle jószág utódait, stb. … Mindezeket az utódokat vinned kell, minden fajtából kettőt, hogy mindaddig *ott tartsd őket kifogyhatatlanul, amíg azok az emberek a vara-ban tartózkodnak*.[X/138]

A „vara-ban" levő azok az „emberek" az „Ősök", az Égi Emberek vagy Dhyânî-k, a jövendő Én-ek, akik az emberiség átlelkesítésével voltak megbízva. Mert a vara vagy a bárka, vagy a hordozó eszköz, egyszerűen az *embert* jelenti.[X/139]

A vara-t le kell pecsételned [miután megtöltötted az utódokkal], és készítened kell egy ajtót és egy *belülről magától világító* ablakot [amely a lélek].[X/140]

[X/134] *Ugyanott*, III. 48a

[X/135] *Ugyanott*, II. 76a.

[X/136] *Idézett mű*, 666. oldal.

[X/137] A Zohar megállapítja, hogy az „őseredeti világok" (szikrák) nem folytatódhattak, mert az *ember még nem volt meg*. „Az *emberi* forma mindent tartalmaz, mivel pedig még nem létezett, a világok elpusztultak".

[X/138] „The Sacred Books of the East, IV. kötet, *The Vendîdâd*, J. Darmsteter; Fargard, II. 27. (70) és 28. (74) versek.

[X/139] Ezt jelenti, amikor az allegóriát és szimbólumot az *emberi* kulcs segítségével, vagyis a földi antropozófia kulcsával nyitjuk ki és olvassuk. A „bárka" szimbolizmusának ez az értelmezése a legkevésbé sem befolyásolja annak csillagászati vagy akár teogóniai kulcsát, sem a többi hatféle jelentés közül bármelyiket. Nem is látszik kevésbé tudományosnak, mint a modern elméletek az ember származásáról. Ahogyan mondtuk, hét kulcs jár hozzá, mint minden máshoz.

[X/140] *Ugyanott*, 30. vers (87).

Amikor pedig Yima azt kérdezi Ahura Mazda-tól, hogyan készítse el ezt a vara-t, ő így válaszol:

> Morzsolj szét földet,… és gyúrd össze a kezeddel, ahogyan a fazekas teszi, amikor a fazekasagyagot dagasztja.[X/141]

Az egyiptomi kos-fejű isten agyagembert formál a fazekaskorongján, és ugyanez történik *Mózes Könyvében* is, amikor Elohim ugyanebből az anyagból formálja ki az embert.

Amikor Ahura Mazdát, az „anyagi világ Teremtőjét" arról is megkérdezik, hogy mi fogja megvilágítani „a Yima által épített vara-t", ő ezt feleli:

> Vannak *maguktól létező* fények és vannak *teremtett* fények. Ott, [az Airyana Vaêjô-ban, ahol a vara épült] csak egyszer (egy évben) lehet látni a csillagokat, a holdat és a napot fölkelni és lenyugodni, és egy év csak annyinak látszik, mint egy nap [és éjszaka].[X/142]

Ez világos hivatkozás az „Istennek országára", vagyis a (mai) Sarkvidékekre. Még egy célzást is tartalmaz ez a vers, egy határozott utalást a „maguktól létező fényekre", vagyis a „princípiumaira", amelyek belülről világítják meg az embert. Különben semmi értelme vagy oka nem lehetne Ahura Mazda válaszának, amelyet azonnal e szavak követnek:

> Minden negyvenedik évben minden párból [hermafroditából] *kettő születik, egy hímnemű és egy nőnemű*.[X/143]

Ez utóbbi megállapítás a Titkos Tanítás pontos visszhangja, amelynek egyik Stanzája ezt mondja:

Minden negyvenedik Nap [*év*] *befejezésekor, minden negyvenedik nap végén a kettős négygyé válik, férfi és nő egyben, az elsőben és a másodikban és a harmadikban…*

Ez világos, mivel minden „Nap" egy teljes évet jelentett, miután az év csak egy nappalból állt akkor, mint ahogy a Sarkkörön ma is hat hónapból áll. A régi tanítás szerint a Föld tengelye fokozatosan változtatja hajlásszögét az ekliptikához képest, és az említett időszakban ez a hajlásszög olyan volt, hogy egy sarki nappal addig tartott, amíg a Föld teljesen megkerülte a Napot, majd egy nagyon rövid ideig tartó szürkületféle következett. Utána a sarki szárazföld megint közvetlenül a Nap sugarai alá került. Lehet, hogy ez ellentétes a ma tanított és értelmezett csillagászattal, de ki tudja megmondani, hogy a Föld mozgásában ma már nem észlelhető változások évmilliókkal ezelőtt nem történhettek meg?

Visszatérve még egyszer arra a megállapításra, hogy vara a negyedik kör emberét jelentette, ahogyan azoknak az időknek a Földjét, a Holdját, sőt Noé bárkáját is, ha így akarjuk magyarázni, erre újabb bizonyíték az Ahura Mazda és Zarathushtra közötti párbeszéd. Így amikor az utóbbi ezt kérdezi:

> Ó Szent Lény, az anyagi világ Teremtője! Ki az, aki elhozta Mazda törvényét a Yima által készített vara-ba?
>
> Ahura Mazda felelt: „A Karshipta madár volt az, Ó szent Zarathushtra!"[X/144]

A jegyzet pedig megmagyarázza:

> A Karshipta madár az egekben lakozik; ha a földön élne, ő lenne a madarak királya. Ő hozta Yima vara-jába a törvényt, és ő szavalja el *a madarak nyelvén* az Avesta-t.[X/145]

Ez ismét egy allegória és szimbólum, amit az orientalisták félreértettek, akik ebben a madárban „a villámlás inkarnációját" látják, és azt mondják, hogy énekét „gyakran valamely

---

[X/141] *Ugyanott*, 31. vers (93).
[X/142] *Ugyanott*, 40. vers (131).
[X/143] Lásd még: *Bund*. XV.
[X/144] *Ugyanott*, 42. vers (137.).
[X/145] *Bund*. XIX és XXIV.

isten hangjának és kinyilatkoztatásának vélték", és még ki tudja, minek. Karshipta az emberi elme-lélek, és annak az istensége, akit az ősi mágiában egy madár szimbolizált, a görögöknél pedig egy pillangó. Amint Karshipta belépett a vara-ba, vagyis az emberbe, az azonnal megértette a Mazda törvényét, vagyis az Isteni Bölcsességet. A „Book of Concealed Mystery" című könyv ezt mondja a Fáról, a jó és a rossz tudásának fájáról:

> Ágai között a madarak telepednek meg, és építik fészkeiket (a *lelkek* és az angyalok helye ez).[X/146]

Ezért a kabbalistáknál is ez egy hasonló szimbólum volt. A „madár" eredetileg kaldeai volt, később vált az angyal, a lélek, a szellem vagy a déva héber szinonimájává és szimbólumává, a „madár fészke" pedig mindkét népnél a mennyet jelentette, míg a *Zohar*-ban Isten kebelét. A tökéletes Messiás belép az Édenbe, „arra a helyre, amelyet a Madár Fészkének neveznek".[X/147]

> „Mint a madár, amely kirepül a fészkéből", olyan ez a lélek, amelytől a She'kheen-ah [az isteni bölcsesség és kegyelem] soha el nem távozik.[X/148]

A Kommentár ezt mondja, miközben Hamsa-ra, a Bölcsesség Madarára gondol:

Az örök Madár, amelynek a szárnycsapása hozza létre az Életet, Fészke a határtalan Tér.

Adam Kadmon az, aki a Sephiroth fája, és ezoterikusan ő az, akiből a „jó és a rossz tudásának fájává" válik. Ez a „fa, ami körül áll a világ hét oszlopa [hét tartópillére] vagy Rektora [ugyanazok az Ősök vagy Sephiroth ismét], akik a hét bolygó szféráiban a megfelelő angyali rendeken keresztül működnek", stb., amely rendek egyike megteremtette az óriásokat (Nephilim) a Földön.

Az egész antik világban pogányok és keresztények egyaránt abban hittek, hogy a legkorábbi emberiség egy óriásfaj volt. Amerikában mesterséges földhalmokban és barlangokban végzett bizonyos ásatások során egyes esetekben a felszínre hoztak 3-4 m magasságú csontvázak maradványait.[X/149] Ezek a korai ötödik faj törzseihez tartoztak, amelyek mára már az átlagos, 165-200 cm közötti méretre satnyultak. Könnyen elhihetjük azonban, hogy az ősi titánok és küklopszok valóban a negyedik (atlantiszi) fajhoz tartoztak, és hogy a későbbi legendák és allegóriák, amelyeket a hindu *Purâna*-kban, Hésziodosz és Homérosz görög költeményeiben találhatunk, a valódi titánokra és a ténylegesen létező küklopszokra, a „háromszemű" halandókra való halvány visszaemlékezéseken alapultak. A titánok óriási, emberfölötti erővel rendelkeztek, amely lehetővé tette, hogy megvédjék magukat és védekezésre kényszerítsék a mezozoikum és a korai kainozoikum óriási szörnyeit.

Jó megfigyelésű írók gyakran megjegyezték, hogy „szinte minden népszerű mítosz és legenda eredetét mindig egy természeti tényre lehet visszavezetni".

A túláradó szubjektivitás e fantasztikus alkotásaiban mindig van egy objektív és valóságos elem. A tömegek képzelete, legyen az bármennyire is rendezetlen és szabályozatlan, sohasem tudta volna a semmiből kigondolni és megalkotni azt a sok szörnyalakot, a rendkívüli meséknek ilyen gazdagságát, ha nem lettek volna központi magként létező, vándorló, homályos

---

[X/146] S. McGregor Mathers: *Kabbalah Unveiled*, 104. oldal.

[X/147] *Zohar*, II. 8b.

[X/148] *Zohar*, III. 278a, Myer: *Qabbalah*, 217. oldal.

[X/149] A darwini evolucionisták, akik az *atavizmus* bizonyítékára szoktak hivatkozni – amelynek teljes jelentését emberi szörnyszülöttek esetében az embriológiai probléma ezoterikus magyarázata tárja fel – saját érveik bizonyítékaként jól tennék, ha megvizsgálnák a *modern óriások* példáit, akik között gyakran találunk 2.5, 3, sőt 4 m magasakat. Az ilyen *atavizmusok* tökéletlenek, de tagadhatatlanul az ősi idők eredeti, óriási embereinek a másolatai.

visszaemlékezések, amelyek egyesítik az idő elszakadt láncszemeit, hogy a mi kollektív tudatunk titokzatos, álomszerű alapját képezzék.[X/150]

A küklopszok – az óriások egy faja – létezését a további fejezetekben a küklopszi maradványokkal fogjuk bizonyítani, amelyeket ma is így neveznek. A tudomány arra is bizonyítékot szolgáltat, hogy a korai negyedik faj – fejlődése során, és az emberi szervezet végső kialakulása előtt, amely csak az ötödik fajban vált tökéletessé és szimmetrikussá – lehetett háromszemű, bár ennek a harmadik szemnek nem kellett szükségszerűen a homlok közepén lennie, mint a legendás küklopszok esetében.

Az okkultisták számára, akik abban hisznek, hogy a szellemi és pszichikus *involúció* párhuzamosan halad a fizikai *evolúcióval* – vagyis hogy az első emberi fajoknál meglévő *belső* érzékek elsorvadtak a faji fejlődés és a külső érzékszervek fizikai kialakulása során –, nos, az ezoterikus szimbológia tanulmányozója számára a fenti megállapítás nem feltevés vagy lehetőség, hanem egész egyszerűen *a fejlődés törvényének egyik fázisa*, röviden, *bizonyított tény*. Számunkra érthető a Kommentárok egyik bekezdésének jelentése, ami ezt mondja:

Voltak négykarú emberi teremtmények a férfi-nők [*hermafroditák*] *korai időszakában, egyfejűek, mégis háromszeműek. Előre és hátra is láttak.*[X/151] *Egy kalpával később* [*a nemek szétválása után*], *miután az emberek anyagba merültek, szellemi látásuk homályossá vált, és ugyanakkor a harmadik szem kezdte elveszteni képességét… Amikor a negyedik* [*faj*] *elérte középkorát, a belső látást mesterséges serkentőkkel kellett felébreszteni és megszerezni, olyan eljárással, amit a régi Bölcsek ismertek.*[X/152]*… Így aztán a harmadik szem fokozatosan megkövesedett,*[X/153] *és hamarosan eltűnt. A kétarcúak egyarcúakká váltak, a szem pedig mélyen behúzódott a fejbe, és ma már haj takarja. A belső ember tevékenysége során* [*transzban és spirituális látomások alatt*] *a szem megduzzad és kitágul. Az arhat látja és érzi ezt, és tevékenységét ennek megfelelően szabályozza. … A tiszta Lanoo-nak* [*tanítvány, chelâ*] *nem kell tartania semmilyen veszélytől, de aki nem tartja magát tisztaságban* [*aki nem szűzies*], *az nem fog segítséget kapni az „angyalszemtől”.*

Sajnos, nem. Az „angyalszem” többé már nem létezik az emberiség többségénél. A harmadik szem *halott*, nem működik többé, de hagyott hátra a létezésére egy tanút. Ez a tanú most a tobozmirigy. Ami pedig a „négykarú” embereket illeti, ők azok, akik a négykarú hindu istenek őstípusaivá váltak, ahogyan az előző lábjegyzetben megjegyeztük.

Az *emberi szem* olyan rejtélyes, hogy néhány tudós hiábavaló igyekezetükben rákényszerült az okkult magyarázatok felhasználására, hogy magyarázatot és okot találjanak a szemet körülvevő minden nehézségre. Az emberi szem fejlődése jobban alátámasztja az okkult antropológiát, mint a materialista fiziológusokét. „Az emberi embriónál a szemek *belülről nőnek kifelé*”, az agyból, nem pedig a bőr részeként fejlődnek, ahogyan a rovaroknál és a tintahalnál. Lankester professzor – aki azt gondolja, hogy az agy szokatlan hely a szem számára, és meg-

---

[X/150] Lásd Ch. Gould: *Mythical Monsters*. Ebből az érdekes és tudományos könyvből a későbbiekben néhány bekezdést idézünk. Lásd még A.P. Sinnet: *Occult World*-jében egy himalájai barlang leírását, amely tele van óriás-emberi és állati csontokkal.

[X/151] Vagyis a harmadik szem a fej hátsó részén volt. Az a megállapítás, hogy a késői hermafrodita emberiség „négykarú” volt, valószínűleg megfejti az indiai exoterikus istenek valamennyi bálványképének rejtélyét. Az argoszi Akropoliszon volt egy *ξόανον*, egy Daidalosznak tulajdonított durván kifaragott faszobor, amely egy háromszemű óriást ábrázolt, amit Zeusz Triopes-nek, a „háromszeműnek” szentelték. Az „isten” fején két szem volt az arcon és egy fölöttük, a homlok legtetején. Minden ősi szobor közül ezt tartják a legrégibbnek. (*Schol. Vatic. ad Eurip. Troad.*, 14.)

[X/152] A *belső látást* ettől kezdve csak képzéssel és beavatással lehetett megszerezni, kivéve a „született és természetes mágusokat”, az érzékenyeket és a médiumokat, ahogyan ma nevezik őket.

[X/153] Érdekes a „megkövesedett” kifejezés az „elcsontosodás” helyett. A „hátsó szem”, amely természetesen az úgynevezett tobozmirigy, az a kicsi borsószerű szürke idegi anyag, amely az agy harmadik kamrájának hátához tapad – mint mondják – szinte mindig *ásványosodott anyagot* és *homokot* tartalmaz, „mást pedig nem”.

próbálja megmagyarázni ezt a jelenséget a darwini vonal mentén – azt a furcsa nézetet vallja, hogy az „ember" legkorábbi gerinces őse egy „*átlátszó*" teremtmény volt, és ezért nem számított, hogy hol van a szeme! Nekünk pedig azt tanítják, hogy az ember valaha egy „átlátszó teremtmény" volt, elméletünk tehát megállja helyét. De hogyan kerül összhangba a Lankester-i hipotézis a Haeckel-ivel, amely szerint a gerincesek szeme az *epidermiszben* lévő változások eredményeként jött létre? Ha a szem keletkezése *belülről* indul el, akkor az utóbbi elmélet mehet a szemétkosárba. Úgy tűnik, az embriológia is ezt bizonyítja. Továbbá Lankester prof. különleges ötletét – vagy mondjuk inkább: tételét? – talán evolúciós szükségszerűségek is megkívánják. Az okkultizmus, amely azt tanítja, hogy az asztrális őstípusokból az érzékek fokozatosan fejlődtek ki „*belülről kifelé*", sokkal kielégítőbb. A harmadik szem, amikor lejárt az ideje, *belülre húzódott* – egy újabb pont az okkultizmus javára.

A hindu misztikusok allegorikus kifejezése, akik „Shiva szeméről", a Tri-lochana-ról, vagy „háromszeműről" beszélnek, így nyer igazolást és létjogosultságot. A tobozmirigy (az egykori harmadik szem) áthelyezése a homlokra csak egy exoterikus szabadosság. Mindez megvilágítja azt az egyesek számára érthetetlen rejtélyt is, hogy milyen kapcsolat van az *abnormális* vagy spirituális látnokság és a látnok fiziológiai tisztasága között. Gyakran felteszik a kérdést: Miért kell elengedhetetlen feltételnek lennie a nőtlenségnek és az önmegtartóztatásnak a szabályos tanítványságban vagy a pszichikus és okkult erők kifejlesztésekor? A választ a Kommentár tartalmazza. Amikor ugyanis azt tanuljuk, hogy a harmadik szem valaha egy fiziológiai szerv volt, később pedig, a spiritualitás fokozatos eltűnésének és az anyagiasság növekedésnek következtében a fizikai természet elfojtotta a spiritualitást, olyan elsorvadt, a fiziológusok által kevéssé értett szervvé vált, mint a lép, nos, akkor az összefüggés világossá válik. Az emberi élet folyamán a spirituális fejlődésben, és különösen a jóga-erők megszerzésében a legnagyobb akadály a fiziológiai érzékszerveink aktivitása. Mivel a nemi aktus is a kölcsönhatás miatt szoros összeköttetésben van a gerincoszloppal és az agy szürkeállományával, felesleges a további hosszas magyarázkodás. Természetesen az agy normális és abnormális állapota, valamint a medulla oblongata-ban (nyúltagyban) folyó aktív tevékenység foka erőteljesen visszahat a tobozmirigyre. Ez azért van, mert ezen a területen számos „központ" van, amelyek a testi élet legtöbb fiziológiai tevékenységét irányítják, és mert a kettő között szoros és közvetlen kapcsolat áll fenn, így a medulla-nak rendkívül erőteljes „gerjesztő" tevékenységet kell kifejtenie a tobozmirigyre.

Mindez teljesen világos az okkultista számára, de nagyon homályos az átlagos olvasó szemében. Az ő kedvéért be kell mutatnunk egy háromszemű ember létezésének lehetségességét a természetben azokban a korai időszakokban, amikor az ember kiformálódása még viszonylag kaotikus állapotban volt. Egy ilyen lehetőséget elsősorban anatómiai és zoológiai ismeretekből lehet kikövetkeztetni, és akkor ez magának a materialista tudománynak a feltevésein alapulhat.

A tudomány tekintélye és olyan bizonyítékokra támaszkodva, amelyek ez alkalommal nemcsak elméleti spekulációk termékei, állíthatjuk, hogy sok állatban – különösen a gerincesek alsóbb rendjeihez tartozók között – van egy ma már elsorvadt *harmadik* szem, amely eredetileg nyilvánvalón aktív volt.[X/154] A hatteria-fajok, a lacertilia rendbe tartozó gyík, amelyet nemrégiben fedeztek fel Új-Zélandon – *ne felejtsük, hogy ez a hely az ősi Lemuria része volt* –

[X/154] „Mélyen a fejbe ágyazva, vastag bőrrel és izmokkal fedve, láthatatlan, de valódi szemeket találunk bizonyos állatoknál – mondja Haeckel. – A gerincesek között vannak szemnélküli vakondokok és mezei egerek, vak kígyók és gyíkok… Ezek kerülik a napvilágot… és a föld alatt élnek… *Eredetileg nem voltak vakok*, hanem olyan ősökből fejlődtek ki, amelyek világosban éltek, és jól fejlett szemük volt. Az elsorvadt szemet az átlátszatlan bőr alatt meg lehet találni ezeknél a vak lényeknél a visszafejlődés minden szintjén". (Haeckel: *Pedigree of Man*, „Érzékszervek", 343. oldal, Aveling fordítása.) Ha pedig *két* szem így el tud sorvadni az alsóbbrendű állatoknál, miért ne tudna *egy* szem – a tobozmirigy – az embernél, aki fizikai aspektusában csak egy magasabb rendű állat?

ilyen nagyon különleges sajátossággal rendelkezik. De nem csak a hatteria punctata, hanem a kaméleon és bizonyos hüllők, sőt még halak is. A kutatók először arra gondoltak, hogy ez nem egyéb, mint az agy meghosszabbodása, amely egy kis kinövésben, az úgynevezett epiphysis-ben végződik, ami egy kis csontdarab, amelyet a fő csonttól egy porc választ el, és minden állatban megtalálható. De hamarosan kiderült, hogy ennél többről van szó. Fejlődésének módja és anatómiai felépítése olyan analógiát mutatott a szemével, hogy lehetetlen volt bármi mást belemagyarázni. Vannak olyan paleontológusok, akik mind a mai napig meg vannak arról győződve, hogy a harmadik szem eredetileg működött, és biztosan igazuk van. Quain *Anatomy* című művében ezt írja a tobozmirigyről:

> Ez az a rész, amely előbb az egész, a továbbiakban pedig az elülső primer agyüreg hátsó részét alkotja, amiből a látóüregek a legkorábbi időben kifejlődnek, az első rész pedig az, amivel kapcsolatban az agyféltekék és a hozzájuk tartozó részek kialakulnak. Mindkét oldal látódombja a csontvelőfal oldalt fekvő vastagodásából jön létre, míg a köztük lévő, és az alap felé lejtő szakasz alkotja a harmadik kamra üregét, meghosszabbodva az infundibulumba. A szürke varrat azután átnyúlik a kamra üregén… A tető hátsó része egy később észlelt különös folyamat során fejlődik ki a tobozmiriggyé, amely kocsányaival mindkét oldalon összeköttetésben marad a látódombbal, mögöttük pedig kialakul egy átlós szalag utólagos varratként.
>
> A lamina terminalis (lamina cinerea) folytatja a harmadik kamra elülső lezárását, alatta pedig az optikai varrat kialakítja az üreg burkolatát, hátrább az infundibulum ereszkedik le, hogy egyesüljön a sella turcica-ban a hipofízis hátsó lebenyével.
>
> A két látódomb, amelyeket az elülső üreg későbbi és külső része alakít ki, eleinte egyetlen ideganyagból álló üreges zacskót képez, amelynek ürege elől mindkét oldalon kommunikál a kialakuló agyféltekék üregével, hátul pedig a középső agyüreggel (corpora quadrigemina). Hamarosan azonban, minthogy ezeknek belsejében hátul, alul és mindkét oldalon fokozott lerakódás történik, a látódombok megszilárdulnak, ugyanakkor egy repedés vagy hasadás jelenik meg fent közöttük, amely lehatol a belső üregbe, és továbbra is nyitva marad a hátsó részben, szemben a Sylvius-vezeték bejáratával. Ez a repedés vagy hasadás a *harmadik kamra*. Hátul, a két látódomb folytatódik egyesülve a *hátsó varrattal*, amelyet a harmadik hónap végén már meg lehet különböztetni, ahogyan *a tobozmirigy kocsányait* is…
>
> Már korán fel lehet ismerni a *látószerveket* üreges meghosszabbodásokként a látódombok falának külső részén, amikor ezek még üregszerűek. A negyedik hónapban ezek a szervek határozottan kialakulnak. A későbbiekben meghosszabbodnak hátrafelé, és kapcsolatba kerülnek a nyúltagy ikertelepeivel.
>
> A tobozmirigy és a hipofízis kialakulása rendkívül érdekes jelenségek közé sorolhatók, amik kapcsolatban állnak a thalamencophalon kifejlődésével.[X/155]

A fenti leírás akkor különösen érdekes, amikor visszaemlékezünk, hogy ha az agyféltekék hátsó része nem fejlődött volna ki, akkor a tobozmirigy teljesen látható lenne a koponyacsont eltávolítása esetén. Érdekes még megfigyelni azt a nyilvánvaló kapcsolatot, amely az eredetileg üreges látóidegpálya, az elől lévő szemek és a hátul lévő tobozmirigy, valamint lebenyei között, továbbá mindezek és a két látódomb között fennáll. Így a hatteria punctata harmadik szemével kapcsolatos újabb felfedezéseknek nagyon fontos kihatásuk van az emberi érzékszervek fejlődésének történetére és a szövegben levő okkult állításokra.

Jól ismert dolog, hogy Descartes a tobozmirigyben látta a *lélek székhelyét*, bár manapság ezt képzelődésnek tartják azok, akik nem hisznek az emberben lévő halhatatlan princípium létezésében. Descartes azt mondta, hogy bár a lélek a test minden részéhez kapcsolódik, van a testben egy különleges rész, amelyben a lélek még sajátosabban fejti ki funkcióit, mint bárhol másutt. Mivel pedig ez a „speciális” hely sem a szív, sem az agy nem lehet, arra következtetett, hogy ez a kis mirigy az, amely ugyan az agyhoz kapcsolódik, de mégis attól független

[X/155] *Idézett mű*, 830-831. oldalak, „The Thalamencephalon or Inter-brain”.

tevékenysége van, mivel könnyen egyfajta lengő mozgásba hozható „az *állati szellemek*[X/156] által, amelyek a koponya üregeit minden értelemben átjárják”.

Bármennyire is tudománytalannak tűnhet ez a megállapítás korunk egzakt tudósai szemében, Descartes mégis sokkal közelebb volt az okkult igazsághoz, mint bármilyen Haeckel. A tobozmirigy ugyanis – ahogyan már bemutattuk – sokkal szorosabb kapcsolatban van a lélekkel és a szellemmel, mint az ember fiziológiai szerveivel. Ha a vezető tudósoknak volna valami sejtelmük az evolúciós impulzus által alkalmazott *valódi* folyamatokról, valamint e nagy törvény tekervényes, *ciklikus* menetéről, akkor találgatásaik helyébe a *tudás* lépne, és biztosan ráéreznének, hogy milyen jövendő fizikai átalakulások várnak az emberi nemre, mivel ismerik annak elavult formáit. Akkor meglátnák, mennyire téves és abszurd a modern „a vak erőnek” és a természet „mechanikus” folyamatainak feltételezése. Egy ilyen tudás következtében azt is felfognák, hogy például az említett tobozmirigy – ciklusunk jelenlegi szintjén – nem lehet más, mint *fizikai* használatra alkalmatlan. Ha ez a különös „szem” most elcsökevényesedett az emberben, az annak a jele, hogy – akárcsak az alsóbbrendű állatnál – egykor aktív volt. A természet ugyanis soha nem teremt még a legcsekélyebb és legjelentéktelenebb formát sem valamilyen határozott cél és valamilyen alkalmazás nélkül. A tobozmirigy aktív szerv volt a fejlődés azon szintjén, amikor az emberben levő szellemi elem uralkodott a még alig megszületett értelmi és pszichikai elemek fölött. Amikor pedig a ciklus elérkezett addig a pontig, ahol a fiziológiai érzék kifejlődése történt, és ez párhuzamosan zajlott a fizikai ember növekedésével és megszilárdulásával – az állati fejlődés vég nélküli és összetett viszontagságaival és megpróbáltatásaival –, akkor ez a középső szem végül elsorvadt az emberben lévő korai szellemi és tisztán pszichikus jellegzetességekkel együtt. A szem a lélek tükre és annak ablaka, ahogyan a népszerű bölcsesség mondja,[X/157] és *a nép hangja Isten hangja*.

Kezdetben az élő fajok minden osztálya és családja hermafrodita volt, és ténylegesen egyszemű. Az állatnál – amelynek formája ugyanolyan éterikus (asztrális) volt, mint az emberé, mielőtt még mindkettő elkezdte kifejleszteni „bőr ruháját”, vagyis mielőtt *belülről kifelé* kezdték volna kiformálni a fizikai szubsztancia vagy anyag sűrű burkát, és vele együtt a belső fiziológiai mechanizmust –, kezdetben a harmadik szem volt az egyedüli látószerv, ahogyan az embernél is. A két fizikai frontális szem csak később fejlődött ki,[X/158] embernél és állatnál egyaránt. Az embernél a fizikai látás szerve a harmadik faj kezdetén nagyjából olyan volt, mint napjaink egyes vak gerinceseinél, vagyis a szemet átlátszó bőr fedte.[X/159] Csakhogy a

---

[X/156] Dr. B. W. Richardson F.R.S. „idegi étere”, az okkultizmus ideg-aurája. Az „állati szellemek” (?) azonosak az ideg-aurai összetett keringés áramaival.

[X/157] Emlékezzünk vissza, hogy az *első* fajt az okkult tudomány úgy mutatja be, mint belülről szellemit és kívülről éterikust, a *második* fajt, mint mentálisan pszicho-szellemit, testileg pedig éteri-fizikait, a *harmadikat* kezdetben még értelem nélküli fajként, testileg pedig asztro-fizikaiként, amely olyan belső életet élt, amiben a pszicho-szellemi elemet egyelőre még nem befolyásolták az alig megszülető fizikai érzékek. Két első szeme előre néz anélkül, hogy akár a múltat, akár a jövőt látná. A harmadik szem azonban „*átfogja az Örökkévalóságot*”.

[X/158] De nagyon különböző módon, mint amit Haeckel „*a létért való küzdelemben természetes kiválasztódással történő fejlődésként*” írt le (*Pedigree of Man*, „Sense Organs”, 335. oldal, Aveling fordítása). A „bőr hőérzékenysége” a feltételezett fényhullámokra tökéletesen alkalmatlan a szemben létező átalakítás csodálatos kombinációjának megmagyarázására. Már bemutattuk, hogy „a természetes kiválasztódás” egy puszta mítosz, amikor a számlájára akarjuk írni a változatok *eredetét*, mivel a „legmegfelelőbb fennmaradása” csak a hasznos változatok felemelkedése és a fejlettebb organizmusok létrejötte után történhet meg. Honnan jöttek a „hasznos változatok”, amelyek kifejlesztették a szemet? Csak a „vak… cél- és terv nélküli erők” játékából? Ez az érvelés ostobaság. A rejtély valódi megoldása a személytelen Isteni Bölcsességben keresendő, annak az anyagon keresztül visszatükröződő fogalomalkotásában.

[X/159] Az őslénytan megállapította, hogy a mezozoikum állatainál – különösen az ősgyíkoknál, mint az özönvíz előtti labyrinthodon, amelynek koponya-maradványán egy máskülönben megmagyarázhatatlan lyuk látható – a harmadik szemnek jól fejlettnek kellett lennie. Számos természettudós, például E. Korscheldt meggyőződése, hogy függetlenül attól, hogy áttetsző bőr fedte, mint a jelenlegi kor hüllőinek szemét, az csak a világosságot

páratlan vagy ősi szem fejlődési foka az embernél és az állatnál most megfordult, mivel az ember már túlhaladta a harmadik fajban az állati, értelem nélküli szintet, így az egyszerű állati teremtést egy teljes tudatszinttel elhagyta. Ezért amíg az embernél a küklopsz-szem a *szellemi* látás szerve volt és *ma is az*, addig az állatnál ez az objektív látás szerve volt. És ezt a szemet, miután betöltötte funkcióját, felváltotta a két szem az egyszerűből az összetett felé irányuló fizikai fejlődés során, és így az egy szemet a természet félretette és tartalékolta az eljövendő korszakokban történő későbbi használatbavétel céljából.

Ez megmagyarázza, hogy a tobozmirigy legmagasabb fejlettségi foka miért arányos a fizikai fejlődés legalacsonyabb szintjével. Ez az, ami a gerinces állatokban rendkívül feltűnő és tárgyiasult dolog, míg az emberben gondosan el van rejtve, és csak az anatómusok számára hozzáférhető. Ez azonban nem kevesebb fényt is vet az emberiség jövendő fizikai, szellemi és értelmi állapotára olyan korszakokban, amelyek párhuzamosságot mutatnak más elmúlt korokkal, és mindig a ciklikus fejlődés felemelkedő és leszálló vonalán haladnak. Így néhány évszázaddal a Kali Yuga előtt – az a korszak, amely közel 5.000 évvel ezelőtt kezdődött – a huszadik Kommentárban ezt írták, ha érthető mondatokba átírjuk:

Mi [*az ötödik gyökérfaj*] *az első félben* [*az időtartamában*] *felfelé* [*a ciklus jelenleg felfelé emelkedő ívén*] *az első és a második faj közötti ponton vagyunk, amikor azok lefelé tartottak* [*vagyis a fajok akkor a ciklus leszálló ívén voltak*]*... Számítsd ki magadnak Lanoo, és értsd meg.*

Ha a tanácsnak megfelelően elkezdjük kiszámítani, akkor azt találjuk, hogy az átmeneti korszakban – vagyis az első szellemi éteri-asztrális faj második felében – a kialakuló emberiség nem rendelkezett értelmi agyi elemmel, mivel a *leszálló* íven volt. Mivel pedig mi, velük párhuzamosan a *felemelkedő* vonalon vagyunk, ezért hiányzik belőlünk a szellemi elem, amelyet jelenleg az értelmi helyettesít. Mert ne felejtsük el, jelenleg a faji ciklusunk manaszi periódusában, vagyis az ötödikben vagyunk, tehát már átléptük a szellem és az anyag tökéletes egyensúlyának csúcspontját, más szóval az agyi-értelmi és a szellemi érzékelés közötti egyensúlyt. Egy fontos dolgot azonban szem előtt kell tartanunk.

A GYÖKÉRFAJOK FEJLŐDÉSE A NEGYEDIK KÖRBEN

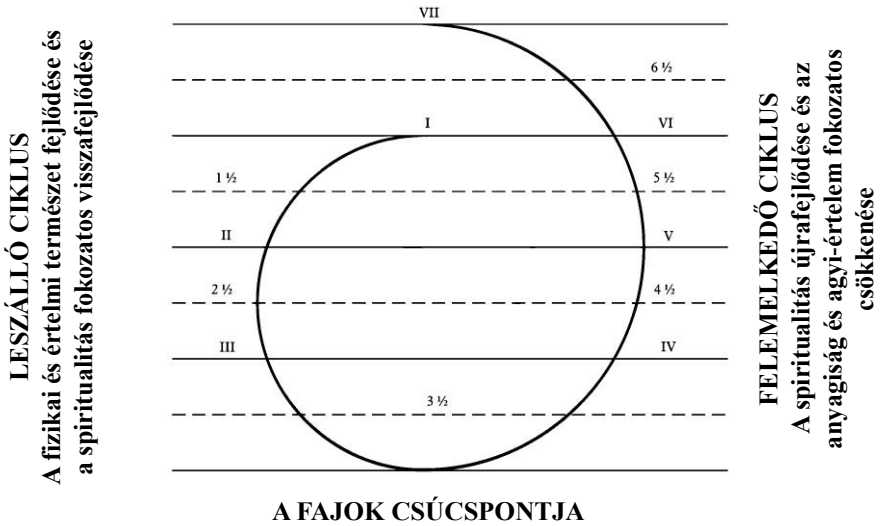

tudja a sötétségtől megkülönböztetni (ahogyan az emberi szem is, amikor kendővel bekötik, vagy szorosan behunyjuk), és ez a szem a ma már kihalt állatoknál működött, és a látás valódi szerve volt.

Mi még csak a negyedik körben vagyunk, és a manasznak, mint az Egyetemes Mahat egyik közvetlen, anyagtól független sugarának a teljes kifejlődése csak az ötödik körben fog teljesen megtörténni. Minthogy pedig minden nemzetnek és alfajnak megvan a saját ciklusa és fejlődési foka, amely egy kisebb léptékarányban ismétlődik, sokkal inkább így kell lennie egy gyökérfaj esetében. Fajunk, mint gyökérfaj tehát már átlépte az egyenlítő vonalát, és felfelé tart a szellemi oldalon, de néhány alfaj még csak az adott nemzeti ciklusuk árnyékos, leszálló ívén halad, mások viszont – a legrégebbiek – átlépve a kritikus pontot, amely önmagában eldönti, hogy egy faj, egy nemzet, vagy egy törzs megmarad-e vagy el fog pusztulni, alfajként a szellemi fejlődés csúcsán vannak.

Így tehát érthetővé válik, miért alakult át fokozatosan a harmadik szem egy egyszerű miriggyé, miután a lemuriainak nevezett faj fizikai bukása megtörtént.

Érdekes tény, hogy az embernél az agyféltekék és az oldalkamrák fejlődtek ki erőteljesebben, míg más emlősök agyában elsősorban a látódombok, a nyúltagy ikertestei és a barázdás testek fejlődtek legfőbb részekké. Továbbá többen azt állítják, hogy egy ember értelmi képességét bizonyos mértékig fel lehet mérni a központi agytekervények és az agyféltekék elülső felének fejlettsége alapján. Ebből természetes következőnek tűnne, hogy ha a tobozmirigy fejlettsége tekinthető bármely ember asztrális képességei és szellemi hajlamai mutatójának, akkor a koponya azon részén lesz egy ennek megfelelő kifejlődés, vagy pedig a tobozmirigy méretének megnövekedése az agyféltekék hátsó részének rovására. Ez érdekes feltevés, és a jelen esetben elfogadjuk megerősítését. Ezek szerint alul és hátul van a kisagy, amelyet az emberi lény testi hajlamai székhelyének tartanak, és amelyről a tudomány azt mondja, hogy a test valamennyi fiziológiai, koordinált mozgásának – mint a járás, evés, stb. – nagy központja. Elől van az agy elülső része, az agyféltekék, amelyek elsősorban az emberben lévő értelmi képességekkel vannak kapcsolatban, középen pedig – mindkettőn, de különösen a testi funkciókon uralkodva, ha magas fejlettségű vagy szellemi emberről van szó – a fejlett tobozmirigy foglal helyet.

Ne felejtsük, hogy ezek csak fizikai megegyezések, éppen úgy, ahogyan a közönséges emberi agy is csak az emlékezet feljegyző szerve, de nem maga az emlékezet.

Ez tehát az a szerv, amely olyan sok legendának és hagyománynak a forrása, többek között az, hogy az embereknek egy fejük, de két arcuk volt. Ezek a legendák megtalálhatók számos kínai munkákban, és a kaldeai töredékekben is van rájuk hivatkozás. A már idézett, munkán, a *Shan Hai King*-en túl, amelyet Kung Chia szerkesztett össze a Yü császár által i.e. 2.255 évben készíttetett kilenc urnán található vésetekből, megtalálhatók egy másik, a *Bamboo Books* nevű műben, sőt egy harmadikban, a *'Rh Ya*-ban is. Az utóbbi szerzőjét „a hagyomány szerint a Chow dinasztia első császárának, Wu Wang-nak a nagybátyja, Chow Kung avatta be i.e. 1122-ben". A *Bamboo Books*-ot, amely Kína régi évkönyveit tartalmazza, i.sz. 279-ben találták meg Seang Wei király sírjának kibontásakor, aki i.e. 295-ben halt meg.[X/160] Mindként fenti munka megemlíti azokat az embereket, akiknek egy fejen két arcuk van, egy elől és egy hátul.

Nos, az okkultizmus tanulmányozójának tudnia kellene, hogy a harmadik szem *elválaszthatatlan kapcsolatban áll a karmával*. Ez a tanítás oly titokzatos, hogy csak nagyon kevesen hallottak róla.

A „Shiva szeme" nem sorvadt el teljesen a negyedik faj lezárása előtt. Amikor a harmadik faj angyal-emberének a szellemiségét, isteni energiáit és képességeit a fizikai ember újonnan felébredt fiziológiai és pszichikus szenvedélyei a szolgáikká tették ennek fordítottja helyett, akkor ez a szem elveszítette képességeit. De ez volt a fejlődés törvénye, és szigorúan véve ez nem volt *bukás*. A bűn nem az volt, hogy használta ezeket az újonnan kifejlesztett képességeket, hanem hogy *rosszul használta* azokat, hogy egy isteni lény befogadására szánt tabernákulumot mindenféle *szellemi* romlottság templomává tett. Ha pedig „bűnről" beszélünk, ez csak

[X/160] Gould: *Mythical Monsters*, 27. oldal.

azért van, hogy mindenki megérthesse, mire gondolunk, mert a karma[X/161] ebben az esetben sokkal pontosabb fogalom lenne. Továbbá emlékeztetjük az olvasót – akit zavarba hoz az, hogy „fizikai" romlottság helyett a „szellemi" fogalmat használjuk – arra a tényre, hogy nem lehetséges fizikai romlottság. A test egyszerűen a felelősség nélküli szerv, a pszichikus vagy akár a szellemi ember eszköze. Az atlantisziak esetében pontosan a szellemi lény volt, aki vétkezett, mivel azokban az időkben még a szellemi elem volt az ember „vezér" princípiuma. Így azokban az időkben az ötödik faj legsúlyosabb karmáját a saját monádjaink hozták létre.

Mivel ez a megállapítás ismét rejtélyesnek tűnhet, meg kell magyaráznunk azok kedvéért, akik nem ismerik a teozófiai tanításokat.

A karmával és az újraszületéssel kapcsolatban állandóan kérdéseket tesznek fel, ebben a témában úgy látszik, nagy a zűrzavar. Ez a tanítás különösen meghökkentő azok számára, akik keresztény hitben születtek és nevelkedtek, és akik hozzászoktak ahhoz a gondolathoz, hogy Isten minden újszülöttnek új lelket teremt. Azt is meg szokták kérdezni, vajon a Földön testet öltő monádok száma korlátozott-e, és erre igenlő választ adunk. Mert bármennyire is számtalan a mi fogalmaink szerint a testet öltő monádok száma, egy korlátnak mégis kell lennie. Ez így van még akkor is, ha figyelembe vesszük a tényt, hogy egészen a második fajtól kezdve, amikor a megfelelő hét csoportjuk testeket kapott, az azóta eltelt korszakokban másodpercenként több születés és halálozás történhet. Már megállapítottuk, hogy a karma-nemezis, amelynek a természet a szolgálója, mindent a legharmonikusabb módon rendezett el, és hogy ezért az új monádok friss beáramlása vagy megérkezése véget ért, amint az emberiség elérte a teljes fizikai fejlettségét. Új monádok nem öltöttek testet az atlantisziak középpontja óta. Azt se felejtsük el, hogy a fiatal gyermekek és olyan egyének esetét kivéve, akiknek az élete erőszakosan szakad meg valamilyen baleset következtében, egyetlen szellemi entitás sem reinkarnálódhat, amíg el nem telik egy több évszázados időszak, és már ezeknek az időközöknek is azt kell mutatniuk, hogy a monádok száma szükségszerűen véges és korlátozott. Ráadásul más állatoknak is ésszerű időt kell kapniuk a saját fejlődési folyamatukhoz.

Innen ered tehát az a kijelentés, hogy közülünk sokan most dolgozzák fel az atlantiszi testben általunk létrehozott rossz karmikus hatásokat. A karma törvénye elválaszthatatlanul egybefonódik a reinkarnáció törvényével.

A Jó és a Rossz titokzatos problémáját csak azzal lehet megmagyarázni, ha tudjuk, hogy állandóan ugyanaz az egyéniség születik meg újra az életciklus folyamán. Az élet *látszólagos* szörnyű igazságtalanságaival csak úgy békülhet meg az ember, ha biztos abban, hogy ugyanazoknak a monádoknak – akik között sok Dhyân Chohan vagy „Isten" van – át kell menniük a „kényszerűség körén", jutalomban vagy büntetésben részesülve minden ilyen újraszületés segítségével a korábbi életben eltűrt szenvedésért vagy elkövetett bűnökért. Mert ugyanazok a monádok, akik beléptek a Pitri-k által kiárasztott, és az első fajt alkotó üres, érzéketlen burkokba vagy asztrális formákba, ma is közöttünk vannak, sőt talán mi magunk vagyunk azok. Semmi más, csak egy ilyen bizonyosság nyugtathatja meg lázadozó igazságérzetünket. Mert amikor az ember, aki nem ismeri ezt a nemes tanítást, szétnéz maga körül, és megfigyeli a születési hely és a szerencse, az értelem és a képességek egyenlőtlenségét, amikor látja, mennyi kiváltságban részesülnek ostoba és züllött egyének, akiket a szerencse elhalmozott minden jóval pusztán születésüknél fogva, míg közvetlen szomszédaik, minden értelmi képességükkel és nemes erényeikkel sokkal inkább megérdemelnék a jó sorsot, hiányt szenvednek, és senki sem törődik velük, nos, amikor az ember mindezt látja és, el kell fordítani a fejét, mert nincs reménye, hogy enyhítsen a meg nem érdemelt szenvedésen, amikor az ember fülé-

---

[X/161] A karma sok jelentésű szó, és szinte minden aspektusára van egy egyedi fogalom. A bűn szinonimájaként valamilyen cselekedet végrehajtását jelenti, amelynek célja egy *világi*, tehát *önző* vágy megvalósítása, amely nyilvánvalóan hátrányos lesz valaki más számára. A karma cselekvés, ok, és a karma még az „etikai okozatiság törvénye" is, de jelent *hatást* is, amelyet egy önző módon végzett cselekvés vált ki, szemben a harmónia nagy törvényével, amely az önzetlenségen alapul.

ben visszhangzik és szívébe hasít a körülötte felhangzó jajkiáltás, akkor egyedül csak a karma áldott ismerete akadályozza meg abban, hogy megátkozza az életet és az embereket, valamint azok állítólagos Teremtőjét.[X/162]

Az összes istenkáromlás és a tulajdonképpeni vádaskodás közül, amit a monoteisták Istenükre szórnak, egyik sem nagyobb vagy megbocsáthatatlanabb, mint az a (szinte mindig) hamis alázat, amellyel a feltételezhetően „jámbor" keresztény minden bajjal és meg nem érdemelt csapással szemben kijelenti: „Ez Isten *akarata*".

Fajankók és képmutatók! Istenkáromló és szentségtörő farizeusok, akik ugyanazzal a levegővétellel beszélnek Istenük és Teremtőjük végtelen kegyes szeretetéről és a gyámoltalan ember iránti gondoskodásáról, valamint arról az Istenről, *aki teremtményei legjavát, a jókat sanyargatja, halálra vérezteti őket, mint egy telhetetlen Moloch*! Fogadjuk el válaszként erre Congreve szavait:

> De ki merészelné megvádolni az Örök Igazságot?

Mi azt válaszoljuk, hogy a logika és az egyszerű józanész. Ha azt kérik tőlünk, hogy higgyünk az „eredendő bűnben", a minden lélek számára csak egyszeri életben itt a Földön és egy antropomorf Istenségben, aki úgy látszik, csak azért az élvezetért teremtett egyes embereket, hogy az örök pokoltűzre kárhoztassa őket – a predesztinációban[X/163] hívők szerint függetlenül attól, hogy jók-e vagy rosszak – akkor miért ne ítélne el minden értelmi képességekkel megáldott ember egy ilyen gonosz Istenséget? Az élet elviselhetetlen volna, ha hinnünk kellene a mocskos emberi képzelet által teremtett Istenben. Szerencsére ő csak az emberi dogmákban és néhány költő egészségtelen képzeletében létezik, akik azt hiszik, hogy megoldották a problémát, ha így fohászkodnak hozzá:

> Óh, Titkos Hatalom, aki *összezavartad*
> Az emberi bölcsesség gőgjét, hogy *meghiúsítsd*
> *Merész kutatását* és kipróbáld
> *Öntelt* teremtményed *hitét*!

Valóban rendületlen „hitre" van szükség ahhoz, hogy elhiggyük, „önteltséget" jelent megkérdőjelezni annak az igazságosságát, aki csak azért teremti a védtelen kis embert, hogy „összezavarja", és hogy kipróbálja „hitét", amelyet különben is ez a „Hatalom" néha elfelejt, vagy talán elmulaszt megadni neki, ahogyan időnként történik.

Hasonlítsuk össze ezt a vakhitet a karma-nemezis, vagyis az ítélet törvényében való filozófiai hittel, amely az élettapasztalaton és az ésszerű bizonyosságon alapul. Ez a törvény – sem tudatosan, sem öntudattalanul – semmit és senkit nem predesztinál. Valóban létezik az Örökkévalóságtól kezdve és abban, mert ez maga az Örökkévalóság, és mint ilyen – mivel semmilyen cselekvés nem lehet egyenrangú az Örökkévalósággal – nem lehet azt mondani rá, hogy cselekszik, mert maga a Cselekvés. Nem a *hullám* az, ami vízbe fullasztja az embert, hanem a szerencsétlen ember *személyes* cselekvése, aki saját akaratából teszi ki magát az *óceán* mozgását irányító törvények *személytelen* hatásának. A karma semmit nem teremt, és nem is tervez. Az ember az, aki tervez, és aki okokat teremt, a karmikus törvény pedig elrendezi a hatásokat, és ez az elrendezés nem cselekvés, hanem egyetemes harmónia. Ez a harmónia arra törekszik, hogy mindent az eredeti helyzetbe állítson viasza, mint ahogyan egy erőszakkal földre húzott ág is hasonló erővel igyekszik visszapattanni eredeti helyzetébe. Ha pedig vélet-

---

[X/162] A karma tanának ellenzőit emlékeztetni kell arra a tényre, hogy egy pesszimistának más adatok alapján meg sem lehet kísérelni a válaszadást. A Schopenhauer és Von Hartman tanítványai által kidolgozott tekintélyes építmény alapjait csak a karmikus törvény elveinek biztos értése rombolja le.

[X/163] A kálvinisták tanítása és teológiája. „Isten szándéka az *örökkévalóságtól kezdve* minden eseményt illetően" – ami *fatalizmussá* válik, és megöli a szabad akaratot vagy bármilyen próbálkozást, hogy azt jóra használjuk. „A predesztináció az emberek előzetes kiválasztása vagy kijelölése az örökké tartó üdvösségre vagy kárhozatra". (*Katekizmus*.) Ez aztán valóban nemes és bátorító tanítás!

lenül kificamodik a kar, amely megpróbálta eredeti helyzetéből lehajlítani, akkor azt fogjuk-e mondani, hogy az ág sértette meg karunkat, vagy saját ostobaságunk okozta, hogy pórul jártunk? A karma sohasem törekszik arra, hogy megsemmisítse az értelmi és egyéni szabadságot, mint a monoteisták által kitalált Isten. Rendelkezéseit nem burkolja szándékosan homályba, hogy összezavarja az embert. Nem is fogja megbüntetni azt, aki arra merészkedik, hogy titkait alaposan megvizsgálja. Ellenkezőleg, aki tanulmányozással és meditációval felfedi tekervényes ösvényeit, és megvilágítja azokat a sötét utakat, amelyeknek kanyarulataiban annyi ember pusztul el, mert eltévednek az élet labirintusaiban, az az embertársai javára munkálkodik. A karma a megnyilvánulás világában abszolút és örök törvény, és mivel csak egyetlen Abszolút létezhet, mint az egyetlen, mindig jelenlévő Ok, a karmában hívőket nem lehet sem ateistáknak, sem materialistáknak, még kevésbé fatalistáknak[X/164] tekinteni, mivel a karma egy a Megismerhetetlennel, aminek egyik aspektusa, a hatásai pedig a jelenségek világában nyilvánulnak meg.

Szorosan, illetve inkább elválaszthatatlanul kapcsolódik a karmához az újraszületés törvénye, vagyis ugyanannak a szellemi egyéniségnek a reinkarnációja a személyiségek hosszú, szinte végeláthatatlan sorozatában. Ezek a személyiségek olyanok, mint a különböző szerepek, amelyeket ugyanaz a színész játszik, és amik mindegyikével a színész és vele együtt a nézők is néhány órára azonosítják magukat. A *belső*, vagyis a valódi ember, aki ezeket a jellemeket megszemélyesíti, egész idő alatt tudja, hogy csak rövid időre vagy néhány felvonásnyira Hamlet, jóllehet ez az idő az emberi illúzió síkján egész életére Hamletet jeleníti meg. Azt is tudja, hogy az előző estén Lear király volt, egy még korábbi estén pedig Otelló. És bár a külső, látható szereplő erről a tényről látszólag nem tud, és a fennálló életben ez a tudatlanság nagyon is valóságos, az *állandó* egyéniség azonban ennek teljesen tudatában van, csak ezt a tudást azért nem képes beleültetni a hibás személyiség tudatába, mert a „szellemi" szem a fizikai testben elsorvadt.

Nekünk úgy mondják, hogy a fizikai *harmadik* szem birtokában voltak a harmadik gyökérfaj emberei, egészen a negyedik gyökérfaj harmadik alfajának közepe tájáig, amikor az emberi szervezet állandósulása és tökéletesedése eredményeként a harmadik szem eltűnt az emberi test külső részéről. Pszichikus és szellemi tekintetben azonban a mentális és vizuális érzékelése megmaradt csaknem a negyedik faj végéig, amikor a funkciói az emberiség anyagiságának és lezüllött állapotának köszönhetően teljesen megszűntek. Ez még az atlantiszi kontinens

---

[X/164] Egyes teozófusok próbálják a nemezis szóval fordítani azért, hogy a karmát érthetőbbé tegyék a nyugatiak számára, akik jobban ismerik a görög, mint az árja filozófiát. Ha a nemezist az antik világban az avatatlanok úgy ismerték volna, mint ahogyan azt a beavatottak értelmezték, akkor ez a fordítás kifogásolhatatlan lenne. Mivel azonban a görög képzelet túlságosan is antropomorfizálta a nemezist, ezért használatához részletes magyarázatra van szükség. A korai görögöknél „Homérosztól kezdve Hérodotoszig nem istennő volt, hanem inkább egy *erkölcsi érzés*" – mondja Decharme, sorompó volt a gonoszság és az erkölcstelenség előtt. Aki áthágja, szentségtörést követ el az Istenek szemében, és a nemezis üldözni fogja. Idővel azonban ebből az „érzést" istenné tették, megszemélyesítőjévé pedig a mindig végzetes, büntető istennő vált. Ezért ha a karmát a nemezissel akarjuk összekapcsolni, akkor háromszoros jellegében kell ezt tennünk, mint Nemezis, Adraszteia és Themisz. Amíg az utóbbi az egyetemes rend és harmónia istennője, akinek – Nemezishez hasonlóan – az a feladata, hogy minden mértéktelenséget elfojtson, és az embert szigorú büntetés terhe mellett az igazságosság és a természet keretei közé szorítsa, addig Adraszteia az „elkerülhetetlen" maguk az emberek által teremtett okok megváltoztathatatlan hatásaiban jeleníti meg a végzetet. Nemezis Diké leányaként olyan igazságos istennő, aki haragjával csak azokat sújtja, akikben gőg, önzés és kegyetlenség dúl. (Lásd: Mesomed., *Hymn, Nemes.* V. 2. Brunck: *Analecta,* II. 292. oldal, idézve a *Mythologie de la Grèce Antique,* 304. oldalán.) Röviden, míg Nemezis egy mitológiai, exoterikus istennő vagy *Erő*, amelyet megszemélyesítettek vagy különböző aspektusaiban antropomorfizáltak, addig a karma mély filozófiai igazság, az ember Istenségre vonatkozó ősi intuíciójának rendkívül magasrendű és nemes kifejezése. Ez egy tanítás, ami megmagyarázza a Gonosz eredetét, és megnemesíti elképzelésünket azzal kapcsolatban, hogy milyennek kellene lennie az isteni megváltozhatatlan igazságosságnak, ahelyett, hogy lealacsonyítaná az ismeretlen és megismerhetetlen Istenséget azzal, hogy belőle egy szeszélyes és kegyetlen zsarnokot csinál, amit „Gondviselésnek" nevezünk.

nagy tömegének elsüllyedése előtt történt. Most pedig visszatérhetünk a vízözönök és azok különféle „Noéi” kérdéséhez.

A tanulónak nem szabad elfelejtenie, hogy sok ilyen vízözön volt, mint amilyet *Mózes Könyve* említ, és volt három sokkal jelentősebb, amelyeket egy későbbi kötet egyik fejezetében fogunk részletesen leírni, a történelem előtti „elmerült kontinensek” témája keretében. Ahhoz, hogy az olvasó elkerülje a téves következtetést azzal az állítással kapcsolatban, hogy az ezoterikus tanítás és a hindu szentírásokban található legendák sokban közösek, hogy az utóbbi kronológiája szinte megegyezik az előbbiével (ami azonban megmagyarázza és áttekinthetővé teszi), végül pedig az a hit, hogy Vaivasvata Manu – ami valójában egy általános elnevezés! – az árják Noéja és a bibliai pátriárka prototípusa volt, mindezek ugyanis az okkultisták által elfogadott tételek, mindezekhez egy új magyarázatot kell adnunk.

Az emberiség ősi Manui

Azok, akik tudják, hogy a „Nagy Vízözön”, amely (néhány sziget kivételével) egy teljes kontinens elmerülését okozta, nem történhetett 18 millió évvel ezelőtt, és hogy Vaivasvata Manu az indiai Noé, aki Matsya-val, a Hallal, Vishnu Avatâra-jával áll kapcsolatban, zavarodottságot érezhet a közölt tények és a már korábban megadott kronológia közötti nyilvánvaló ellentmondások miatt. Valójában azonban nincs ellentmondás. Kérjük az olvasót, lapozza fel a *The Theosophist* 1883. júliusi számát, és tanulmányozza át benne „Az ezoterizmus hetes princípiuma” című cikket, amely az egész kérdést megmagyarázhatja neki. Úgy vélem, éppen az ott megadott a magyarázatban különböznek az okkultisták a brahmanáktól.

Azok kedvéért pedig, akiknek nincs kéznél a *The Theosophyst* említett száma, néhány bekezdést idézünk belőle:

> Ki volt Manu, Svâyambhuva fia? A Titkos Tanítás azt mondja, hogy *ez* a Manu nem ember volt, hanem azon első emberi fajok ábrázolása, amelyek a Dhyân Chohan-ok (dévák) segítségével az első kör kezdetén fejlődtek ki. Viszont a *Törvényeiben* (I. 80.) azt találjuk, hogy minden kalpához tizennégy Manu tartozik – a kalpa „teremtéstől teremtésig tartó időköz”, vagy inkább az egyik *kisebb* pralaya-tól egy másikig tartó intervallum[X/165] –, és hogy a „jelenlegi isteni korban eddig már *hét* Manu jelent meg”. Azok, akik tudják, hogy hét kör van, amelyekből már három eltelt, és most a negyedikben vagyunk, és aki megtanulta, hogy hét hajnal és hét alkonyat, vagyis összesen tizennégy manvantara van, hogy minden kör kezdetén és végén, valamint a bolygókon és a bolygók között van egy „felébredés az *illuzórikus* életre”, és egy „felébredés a

[X/165] A pralaya – a szót már korábban megmagyaráztuk – nem olyan fogalom, ami *csakis* minden „Brahmâ Éjszakáját”, vagyis a 71 mahâyugával egyenlő manvantarát követő világ-felbomlást jelenti. Vonatkozik minden „elsötétedésre” is, sőt, minden olyan kataklizmára is, amely tűzzel vagy vízzel véget vet minden megfelelő gyökérfajnak. A pralaya egy általános fogalom, mint a „Manu” szó, amely a Shishta-k gyűjtőneve. A *Purâna*-kban „királyok” elnevezés alatt azt mondják róluk, hogy „minden dolog magjával együtt egy bárkában menekültek meg a vizek kiáradásától” [vagy egy általános vulkáni kitörés tüzeitől, amelyek kezdetét ötödik fajunk számára már látjuk az utóbbi évek szörnyű földrengéseiben és vulkánkitöréseiben, különösen pedig a jelenlegi (1888.) évben], amely minden pralaya idején elborítja a világot [a Földet]”. (*Vishnu Purâna*, Wilson ford. I. kötet, LXXXI.) Az idő csak Vishnu egyik formája, ahogyan Parâshara mondja a *Vishnu Purâna*-ban. A hindu yugákban és kalpákban szabályosan csökkenő 4, 3, 2 sorozatokat találunk, ezekhez – amint a helyzet kívánja – számok és szorzások járulnak ezoterikus célból, nem pedig, ahogyan Wilson és más orientalisták gondolják, „szektás díszítés” céljából. Egy kalpa lehet egy korszak, vagy Brahmâ egy napja, vagy egy csillagászati és földi értelemben vett sziderikus kalpa. Ezek a számítások valamennyi *Purâna*-ban megtalálhatók, bár egyes esetekben vannak eltérések, mint például a *Linga Purâna*-ban a „hét Rishi éve” 3.030 földi év, a „Dhruva éve” pedig 9.090 földi év, ezek viszont ezoterikus számítások, és a tényleges (és titkos) kronológiát képviselik. Ahogyan a *Brahma Vaivarta*-ban mondják: „A kronológusok Brahmâ életével számolnak ki egy kalpát. De van számos *kisebb* kalpa is”. A „kisebb kalpák” itt mindenféle megsemmisülési periódust jelentenek, ahogyan ezt maga Wilson is helyesen értette, aki úgy magyarázza az utóbbit, mint olyan periódusok, „amelyekben a Samvarta szél vagy más pusztító közegek működnek”. (*Ugyanott*, 54. oldal.)

valóságos életre", továbbá, hogy vannak gyökér-Manuk és vannak – ügyetlen fordításban – mag-Manuk – *az eljövendő kör emberi fajainak magjai* (másként Shishtái, a túlélő legalkalmasabbak,[X/166] és ez olyan titok, amelyet csak a harmadik beavatás elérése után fednek fel), tehát akik mindezeket megtanulták, jobban felkészültek, hogy megértsék a következők jelentését. A hindu szentírásokban azt mondják, hogy „az első Manu *hat* további Manut alkotott, [összesen tehát *hét* őseredeti Manu van] és ezek mindegyike hét újabb Manut alkotott.[X/167] (*Bhrigu*, i. 61-63.) – ez utóbbiak alkotása az okkult tanulmányokban 7x7-ként szerepel. Így nyilvánvaló, hogy a negyedik körhöz tartozó emberiség ősének, a utolsó Manunak a *hetediknek* kell lennie, mivel mi a negyedik körben vagyunk,[X/168] ahol van egy *gyökér*-Manu az A bolygón, egy *mag*-Manu pedig a G bolygón. Mint ahogyan minden bolygói kör egy gyökér-Manu (Dhyân Chohan) megjelenésével kezdődik, és egy mag-Manuval zárul, úgy jelenik meg minden bolygón az emberi periódus kezdetén és végén egy gyökér- és egy mag-Manu.[X/169] Az előző megállapításból könnyen belátható, hogy egy manvantarai periódus (Manu-antara) jelentése – ahogy a kifejezés is mutatja – az az idő, ami a két Manu vagy Dhyân Chohan megjelenése *között* eltelik. Ezért tehát egy kisebb manvantara bármely adott bolygó *hét* fajának tartamát, egy nagyobb manvantara pedig egy emberi kör periódusát jelenti a bolygói láncon belül. Továbbá, ahogyan mondják, a hét Manu mindegyike 7x7 Manut *teremt*, és így 49 gyökérfaj van összesen a hét bolygón minden kör tartama alatt, akkor pedig minden gyökérfajnak megvan a maga Manuja. A jelenlegi hetedik Manut „Vaivasvata-nak" nevezik, és az exoterikus szövegekben ő az, aki Indiában a Manu, a babiloni szövegekben Xisuthrus, a zsidóknál pedig Noé volt. Az ezoterikus könyvekben azonban azt mondják, hogy Vaivasvata Manru, az *ötödik* fajunk őse – aki megmentette ezt a fajt attól a vízözöntől, amely szinte teljesen kipusztította a negyedik vagy atlantiszi fajt – nem a fent említett gyökér- vagy őseredeti Manuk kategóriájába tartozó hetedik Manu, hanem csak ebből a gyökér-Manuból kiárasztott 49 Manu egyike.

A világosabb megértés kedvéért megadjuk a 14 Manu nevét megfelelő sorrendjükben és az egyes körökkel való kapcsolataikban:

1. kör	1. gyökér-Manu az A bolygón	Svâyambhuva
	1. mag-Manu a G bolygón	Svârochi vagy Svârochisha
2. kör	2. gyökér-Manu az A bolygón	Auttami

[X/166] A. P. Sinnet: *Esoteric Buddhism* című könyvében jó intuícióval és megérzéssel beszél a Shishta-król. Lásd az „Annotations"-ben a „Noé bárkája elméletét", 146, 147. oldalak, 5. kiadás.

[X/167] Az a tény hogy a szövegben maga Manu jelenti ki, hogy őt Virâj teremtette, és hogy azután ő létrehozta a tíz Prajâpati-t, akik viszont életre keltettek hét további Manut, utóbbiak pedig újabb hét-hét Manunak adtak életet, (*Manu*, I. 33-36.) más, még korábbi misztériumokra utal, ugyanakkor egy „megtévesztés" is, tekintettel a hetes lánc tanítására, valamint a hét emberiség vagy a hét ember egyidejű fejlődésére. A jelenlegi munka azonban a Himaláján túli Titkos Tanítások feljegyzésein alapul, a brahmanai ezoterikus filozófia pedig – akárcsak a kabbala – ma már formailag eltérhet ettől. A legősibb korokban azonban azonosak voltak.

[X/168] Van ennek egy másik ezoterikus oka is. Egy Vaivasvata a *hetedik* Manu, mert jelenlegi körünk – bár a negyedik – a *megelőző-hetes* (preseptenary) manvantarában van, és a kör maga az anyagiság vagy fizikaiság *hetedik* szintjén van. Faji középső pontjának vége a negyedik gyökérfajban volt, amikor mind az ember, mind az egész természet elérte a sűrű anyag legmélyebb pontját. Ettől az időtől, vagyis a három és fél faj végétől kezdve az emberiség és a természet a faji ciklus felemelkedő ívére lépett át.

[X/169] Az egyes Yugákat megelőző időszakot Sandhyâ-nak nevezik, amely annyi száz évből áll, amennyi ezer év van a Yugában. Azt pedig, ami az utóbbit követi, Sandhyâmsha-nak hívják, és ez, ahogyan a *Vishnu Purâna* mondja, hasonló időtartamú. „A Sandhyâ és a Sandhyâmsha közötti időszak a Krita, Tretâ, stb. nevű Yuga. A [négy] Krita, Tretâ, Dvâpara és a Kali alkot egy nagy korszakot, vagyis négy kor összegét, ezer ilyen korszak jelenti Brahmâ egy napját, és *ennek során tizennégy Manu uralkodik*". (*Idézett mű, Ugyanott*, 49. oldal.) Ha mi ezt szó szerint elfogadnánk, akkor összesen csak egy Manu lenne minden 4320 millió évben. Viszont úgy tanultuk, hogy 300 millió évig tartott a két alsóbb birodalom kifejlődése, és hogy emberiségünk nagyjából 18 millió éves, hol volt a többi Manu, akikről beszélnek, hacsak az allegória nem azt jelenti, mint amit az ezoterikus tanítás mond, amely szerint a 14-et még egyenként meg kell szorozni 49-cel.

	2. mag-Manu a G bolygón	Tâmasa
3. kör	3. gyökér-Manu az A bolygón	Raivata
	3. mag-Manu a G bolygón	Châkshusha
4. kör	4. gyökér-Manu az A bolygón	Vaivasvata (a mi ősünk)
	4. mag-Manu a G bolygón	Sâvarna
5. kör	5. gyökér-Manu az A bolygón	Daksha-sâvarna
	5. mag-Manu a G bolygón	Brahma-sâvarna
6. kör	6. gyökér-Manu az A bolygón	Dharma-sâvarna
	6. mag-Manu a G bolygón	Rudra-sâvarna
7. kör	7. gyökér-Manu az A bolygón	Rauchya
	7. mag-Manu a G bolygón	Bhautya

Így Vaivasvata, bár a megadott sorrendben a hetedik, a mi negyedik emberi hullámunk őseredeti gyökér-Manuja (az olvasónak mindig emlékeznie kell, hogy Manu nem egy ember, hanem együttesen az emberiség), míg a *mi* Vaivasvatánk csak a hét kisebb Manu egyike, akik a bolygónk hét fajának vezetői. Mindegyiküknek szemtanújává kell válnia a periodikus és újra visszatérő világkatasztrófák egyikének, (tűz vagy víz által), amelyek minden gyökérfaj ciklusát lezárják. Ez az a Vaivasvata – az hindu eszményi megtestesülés, akit másutt Xisuthrus, Deucalion, Noé és egyéb néven neveztek – aki az allegorikus „Ember", aki megmentette fajunkat, amikor Földünk egyik felének szinte a teljes népességét elpusztította a víz, míg a másik félteke ébredezni kezdett időleges elsötétüléséből.[X/170]

Így tehát látható, hogy nincs valódi ellentmondás, amikor a Vaivasvata Manvantara-ról (Manu-antara, szó szerint „két Manu között") beszélünk, amely mintegy 18 millió évvel ezelőtt kezdődött, amikor a fizikai, vagyis a valódi emberi ember először jelent meg a Földön a negyedik körében, és amikor más Vaivasvata-król beszélünk, például a Nagy Kozmikus vagy Csillagközi Vízözön Manujáról – ez egy misztérium – vagy például az elsüllyedt Atlantisz Vaivasvata Manujáról, amikor a *faji* Vaivasvata megmentette az emberiség kiválasztottait, az ötödik fajt, a teljes pusztulástól. Mivel ezeket a különböző és teljesen eltérő eseményeket szándékosan keverték egybe a *Vishnu* és más *Purâna*-kban egy elbeszélésen belül, az avatatlan olvasó elméjében jókora zavar maradhat. Ezért, mivel állandó helyes értelmezésre van szükség, elnézést kell kérnünk az elkerülhetetlen ismétlésekért. A „megtévesztések", amelyek az ezoterikus filozófia valódi misztériumait elrejtik, jelentősek és fejtörést okozók, az utolsó szó pedig még ma sem mondható ki. A fátylat azonban egy kissé megemelhetjük, és néhány, eddig visszatartott magyarázatot most a komoly tanuló elé tárhatunk.

Ha nem tévedünk, Vans Kennedy ezredes jegyezte meg: „A hindu vallási filozófiában az első alaptétel az *egység a sokféleségben*". Ha mindezek a Manuk és Rishik egyetlen általános

[X/170] A manvantara vagy a pralaya helyes jelentését sem a „teremtés" sem a „feloszlás" stb. szavak nem pontosan adják vissza. A *Vishnu Purâna* többet is felsorol: „Minden dolog feloszlása négyféle" mondatja ki Parâshara-val: Naimittika (feltételes), amikor Brahmâ szendereg (az éjszakáján, amikor „nappala végén az *Univerzum* újra egyesül, ezt hívják Brahmâ feltételes újraegyesülésének", mert Brahmâ maga az Univerzum); Prâkritika (elementális), amikor az Univerzum visszatérése eredeti állapotába csak részleges és fizikai; Âtyantika (abszolút), amikor a *Megtestesült* azonosul a testetlen Legfelső Szellemmel – ez egy mahâtmikus állapot, akár időleges, akár a következő Mahâ Kalpa-ig tartó, vagy abszolút elsötétülés, ami egy teljes bolygói láncot érint, stb; végül a Nitya (örökkévaló), Mahâ Pralaya az Univerzum számára, és *halál* az ember számára. Nitya az élet kioltása, mint „egy lámpa kioltása" és „éjszakai álom". Nitya Sarga a „folyamatos vagy örökké tartó teremtés", ahogyan Nitya Pralaya a „minden keletkezett dolog folyamatos vagy örökké tartó pusztulása". „Azt, ami egy kisebb felbomlás után következik, múlandó teremtésnek nevezzük". (*Vishnu Purâna*, Wilson fordítása, I. köt. 113-114. oldalak.) A téma annyira bonyolult, hogy kénytelenek vagyunk megállapításainkat megismételni.

nevet kapnak, ez annak a ténynek köszönhető, hogy ők egytől egyig az egyetlen Logosz megnyilvánult energiái, annak a Princípiumnak az égi és földi küldöttei és változatai, amely örökké egy tevékeny állapotban van – ami tudatos a kozmikus fejlődés időszakában, és öntudatlan (legalábbis számunkra) a kozmikus pihenés során –, mert a Logosz ANNAK kebelén nyugszik, ami „nem alszik" és soha nem is éber, mert ő Sat, vagyis „Létezés", nem pedig egy Lény. BELŐLE árad ki a nagy *Láthatatlan* Logosz, aki az összes többi Logoszt kifejleszti, az Őseredeti Manu, aki létrehozza a többi Manut, akik közösen árasztják ki az univerzumot és minden benne levőt, és akik együttesen képviselik a *Megnyilvánult* Logoszt.[X/171] Ezért tanítják azt a Kommentárokban, hogy jóllehet még a legmagasabb Dhyân Chohan sem foghatja fel teljesen

az előző kozmikus fejlődés körülményeit, ... a Manuk az egész Örökkévalóságon át megőrzik valamennyi kozmikus fejlődésben megszerzett tapasztalataik tudását.

Ez teljesen világos: az első Manu neve Svâyambhuva, az „Önmagától megnyilvánuló", a *Megnyilvánulatlan* Atya Fia. A Manuk az első fajunk – az Emberiség Szelleme – Teremtőinek a Teremtői, ami nem akadályozta meg a *hét* Manut abban, hogy ők legyenek a Földön az első „Ádám előtti" emberek.

A Manu kijelenti, hogy őt Virâj[X/172] vagy Vaishvânara, az Emberiség Szelleme[X/173] teremtette, ami azt jelenti, hogy monádja minden új kozmikus tevékenység kezdetén a soha nem nyugvó princípiumból árad ki. Vagyis abból a Logoszból vagy Egyetemes Monádból (az együttes Elohim-ból), amely *önmaga belsejéből* árasztja ki mindazokat a Kozmikus Monádokat, amelyek tevékenységi központokká válnak, a számtalan naprendszer Őseivé, mint ahogyan a bolygói láncok még elkülönületlen *emberi* monádjainak és minden ott lévő lénynek az Őseivé is. Svâyambhuva vagy Ön-szülte a neve mindazon Kozmikus Monádnak, *amely Erőközponttá válik, és amelynek belsejéből egy bolygói lánc emelkedik ki* (Naprendszerünkben hét ilyen lánc van). Ennek a Központnak a sugárzásai ismét nagyon sok Svâyambhuva Manuvá válnak (egy misztikus gyűjtőnév, jelentése több mint gondolnánk), és mindegyikük gazdaként saját emberisége teremtőjévé válik.

Ami pedig az ötödik fajunkat megelőző négy különböző emberi faj kérdését illeti, ebben a témában nincs semmi misztikus, kivéve az első fajok éterikus testét. Ez pedig egy legendás, de nagyon pontos történelmi kérdés. A legenda egyetemes. Ha ebben a nyugati tudós csak egy mítoszt óhajt látni, az a legkevésbé sem számít. A mexikóiak között élt, és ma is él a világ négyszeres – tűz és víz által történt – elpusztításának hagyománya, mint ahogyan megvolt az egyiptomiaknál, és megvan a hinduknál a mai napig.

A *Mythical Monsters* szerzője a következő megjegyzést teszi, amikor megpróbálja megmagyarázni a legősibb kínai, kaldeai, egyiptomi, indiai és görög legendák közös voltát, és azt, hogy miért hiányoznak az ötezer évnél régebbi civilizációk biztos nyomai:

> Nem szabad… meglepődnünk, ha nem tudjuk azonnal felfedezni a tíz-, tizenöt- vagy húszezer évvel ezelőtti népek maradványait. Egy nem tartós építkezés… [ahogyan Kínában] következtében néhány ezer év alatt még a hatalmas városok települési helyei is teljesen eltűnhetnek a természetes pusztulás miatt, hát még… ha… olyan kisebb kataklizmák következtek be, mint helyi árvizek, földrengések, vulkáni hamu lerakódásai… a homokos sivatag térhódítása, vagy az élet elpusztulása rendkívüli járványok, miazma vagy kénes gőzök kitörése.[X/174]

[X/171] Lásd: T. Subba Row „Előadások a *Bhagavad Gîtâ*-ról" a *The Theosophist* 1887. évfolyamának első számaiban, ahol a szerző nagyszerű meghatározást ad Parabrahman-ra és a Logoszra.

[X/172] Lásd az előző lábjegyzetet.

[X/173] Lásd: *Manu*, I. 32, 33. Vaishvânara egy másik értelemben az élő magnetikus tűz, amely áthatja a megnyilvánult Naprendszert. Ő az Egy Élet leginkább tárgyiasult (bár számunkra az ellenkezője) és mindig jelenlévő aspektusa, mert ő a vitális princípium. (Lásd: *Theosophist*, 1883. július, 249. oldal.) Ez Agni egyik neve is.

[X/174] *Idézett mű*, 134-135. oldalak.

Hogy mennyi ilyesféle kataklizma változtatta már meg a föld felszínét, arra a XXII. Kommentár alábbi Stanzájából következtethetünk:

A kalpa első 70 millió évében a Föld és annak két birodalma [*az ásványi és a növényi*] *– amelyek közül az első már teljesítette a hetedik körét, a másik, az alig megszületett – fénylők és félig éterikusak, hidegek, élettelenek és átlátszók. A 110 milliomodik évben*[X/175] *az Anya* [*a Föld*] *átlátszatlanná válik, a 140 milliomodikban*[X/176] *pedig megindulnak a serdülő kor forrongásai. A természetnek ezek a vonaglásai* [*geológiai változások*] *folyamatosan eltartanak a 200 milliomodik évéig, ami után ezek periodikussá válnak, hosszú időközökkel.*

Az utolsó változás nagyjából 120 millió évvel ezelőtt történt. De a Föld és a felszínén minden korszakokkal korábban hideggé és keménnyé vált, és megszilárdult.

Így ha elhisszük az Ezoterikus Tanítást, az elmúlt 120 millió év folyamán *egyetemes* geológiai háborgások és változások nem történtek, de a Föld már ez előtt is készen állt az emberi fajának befogadására. Az utóbbi megjelenése azonban teljes fizikai fejlettségében – ahogyan már megállapítottuk – csak kb. 18 millió éve történt, miután a természet első önálló – vagyis az isteni „Formálók" közreműködése nélküli – próbálkozásai lények teremtésére súlyos kudarcot vallottak, amit az első három faj egymás utáni kifejlődése követett.[X/177] Az első két és fél faj tényleges időtartamát csak a magasabb beavatottak ismerhetik. A fajok története a nemek szétválásával kezdődik, amikor az előző, tojásból születő androgün faj gyorsan elpusztult, és a harmadik gyökérfaj további alfajai *fiziológiai* szempontból már teljesen új fajként jelentek meg. Ezt az „elpusztulást" nevezik allegorikusan a nagy „Vaivasvata Manu-féle vízözönnek", amikor a leírás szerint egyedül Vaivasvata Manu és „vele együtt" a hét Rishi, vagyis az emberiség a Megváltás Bárkájában maradt fenn a Földön, amelyet Vishnu vontat egy hatalmas hal formájában. Az allegória teljesen világos.

Valamennyi nép szimbolizmusában az „özönvíz" a kaotikus, rendezetlen anyagot, magát a Káoszt jelenti, míg a víz a női princípiumot, a „Nagy Mélységet". Parkhurst Görög Lexikonjában ez áll:

> ’Αρχή megfelel a héber *rasit*, bölcsesség szónak… és [ugyanakkor] a női teremtőerő jelképének, az *arg*-nak vagy *arca*-nak, amelyben a természet [és az emberiség] csírája a vizek nagy mélysége fölött lebeg, ami minden földi [vagy faji] ciklust követő időszak folyamán megtörténik.

Archê (’Αρχή) vagy Ark az Élet Isteni Szellemének a misztikus neve is, amely a káosz fölött lebeg. Vishnu pedig egy absztrakt princípiumként valamint a Megtartóként és a Létrehozóként vagy az Életadóként az Isteni Szellem is, a Trimûrti harmadik személye, ami Brahmâ-

---

[X/175] Ez az úgynevezett *Másodlagos* teremtés kora. Az *Elsődleges* teremtésről, amikor a Földet a három *elementál*-birodalom birtokolja, különböző okok miatt nem beszélhetünk, ezek egyike pedig az, hogy csak egy nagy látnok vagy egy természetes intuíciójú ember lesz képes felfogni azt, amit soha nem lehet kifejezni semmilyen jelenlegi fogalommal.

[X/176] Hippokratész azt mondta, hogy a *hetes* szám „okkult erényei elősegítik, hogy minden dolog beteljesüljön, hogy az élet szétosztója és minden változásának forrása legyen". Az ember életét Shakespeare-hez hasonlóan hét korszakra osztotta, mert „ahogyan a Hold változtatja fázisait minden hetedik napon, úgy ez a szám befolyásol minden evilági lényt", sőt, tudomásunk szerint még a Föld életét is. Egy gyermek fogai a hetedik hónapban jelennek meg, és a hetedik évében hullatja el azokat. Kétszer hét év után kezdődik a pubertás, háromszor hét év után fejlődnek ki az értelmi és vitális erők, négyszer hét év után van teljes erejében, ötször hét év után legfejlettebbek a szenvedélyei, stb. Ugyanígy van a Föld is, ami jelenleg középkorú, de ettől csak nagyon kicsit lett bölcsebb. A Tetragrammaton, az Istenség négybetűs szent neve csak akkor fejthető meg a Földön, ha az hetességgé válik azáltal, hogy a rejtett Tetraktisból előlép a megnyilvánuló Háromszög. Ezért a hetes számot kell alkalmazni erre a síkra. Ahogyan a *Kabalah*-ban („A nagy szent gyülekezet",V. 1161) írják: „Mert nyilvánvalóan nincs állandóság abban a hatban, csak abban, amit a *hetedikből* nyernek. *Mert minden dolog a hetediktől függ*". (S. L. MacGregor Mathers: *Kabbalah*, 255. oldal.)

[X/177] Vesd össze: III. és köv. Stanzák.

ból, a Teremtőből, Shiva-ból, a Pusztítóból és Vishnu-ból, a Megtartóból áll. Az allegóriában Vishnu a *hal* formájában jelenik meg, aki Vaivasvata Manu bárkáját vezeti a vízözön hullámain keresztül. Fölösleges most terjengősen beszélni a *hal* szó ezoterikus jelentéséről, (megtették azt már Payne Knight, Inman, Gerald Massey és mások). A teológiai jelentése fallikus, de a metafizikai jelentése isteni. Jézust a Halnak nevezték, akárcsak Vishnut és Bacchust, ΙΗΣ-t, az emberiség „Megváltóját", ami Bacchus isten monogramja, akit hívtak ΙΧΘΥΣ-nek, a Halnak is.[X/178] Továbbá a bárkában lévő hét Rishi a hét „princípiumot" is szimbolizálta, amelyek csak az után váltak teljessé az emberben, hogy a nemek szétváltak, és ténylegesen *emberré* vált, és így már nem volt isteni teremtmény.

De visszatérve a fajokhoz: a második faj által lakott kontinens elmerülésével kapcsolatos részletekből kevés ismert. A harmadik vagy Lemuria, ahogyan Atlantisz története is ismert, de a többi kontinensre csak utalások vannak. Lemuriáról azt mondják, hogy kb. 700.000 évvel az előtt pusztult el, mint a most harmadkornak (eocénnek) nevezett időszak elkezdődött.[X/179] Ennek a vízözönnek a során – amely akkor tényleges geológiai vízözön volt – Vaivasvata Manu allegorikusan úgy jelenik meg, mint aki szintén megmenti az emberiséget – valójában annak egy részét, a negyedik fajt –, mint ahogyan az ötödik fajt is megmenti az utolsó atlantisziak pusztulásakor, vagyis 850 ezer éve, amikor a faj maradékai pusztultak el.[X/180] Ezután már nem volt nagyobb elsüllyedés Platón Atlantiszának, vagyis Poseidonis-nak az idejéig, amelyről csak azért tudtak az egyiptomiak, mert aránylag nem olyan régen történt.

A nagy Atlantisz elsüllyedése az, ami a legérdekesebb. Ez az a kataklizma, amelyről a régi feljegyzések, mint az *Ének Könyve* azt mondja: „a Föld végei szétnyíltak", és erre épültek mindazok a legendák és allegóriák, amelyekben Vaivasvata, Xisuthrus, Noé, Deucalion és valamennyi kiválasztott megmenekül. A hagyomány, mivel nem veszi figyelembe a csillagászati és a geológiai jelenségek közötti különbséget, így mindkettőt egyaránt „vízözönnek" nevezi. Pedig nagy különbség van közöttük. Az a kataklizma, amely elpusztította azt a hatalmas kontinenst, aminek Ausztrália a legnagyobb maradványa, sorozatos tengerrengések és az óceáni aljzat összetöredezése következtében jött létre. Az ezt követő, és a negyedik kontinenst elpusztító kataklizmát a Föld tengelyforgásában bekövetkező sorozatos háborgások okozták. Ezek a korai harmadkorban kezdődtek, hosszú korszakokon át folytatódtak, és egymás után sodorták el Atlantisz utolsó maradványait, kitéve talán Ceylont és a jelenlegi Afrika egy kis részét. Ez megváltoztatta a bolygó arculatát, és a történelem évkönyveiben a valamikor virágzó kontinenseknek, azok civilizációjának és tudományának semmilyen emléke nem maradt fenn, a Kelet szent feljegyzéseinek kivételével.

Ennélfogva a modern tudomány tagadja Atlantisz létezését. Azt sem fogadja el, hogy a Föld tengelye hirtelen elfordulhatott, és az éghajlat megváltozását más okoknak tulajdonítja. Ez a kérdés azonban még nyitott. Ha Dr. Croll szerint minden ilyen változás a földtengely ingadozásával, a napéjegyenlőségek precessziójával magyarázható, akkor vannak mások, mint Sir Henry James és Sir John Lubbock,[X/181] akik inkább hajlandók elfogadni azt az elképzelést, hogy e kataklizmák a forgási tengely helyzetének megváltozásra vezethetők vissza. A csillagászok többsége azonban tiltakozik ez ellen is. De végül is, mit nem tagadtak korábban, és mit nem kifogásoltak, csak hogy később elfogadják, valahányszor a hipotézis letagadhatatlan ténnyé vált?

[X/178] Szt. Ágoston ezt mondja Jézusról: „Ő egy *hal*, amely a vizekben él". A keresztények „kis halaknak" – *pisciculi*-nak – nevezték magukat szent misztériumaikban. „Olyan sok *hal* tenyészett a *vízben*, és *egyetlen nagy hal* megmentette valamennyit" – mondja Tertullianus a keresztényekről, Krisztusról és az egyházról.

[X/179] *Esoteric Buddhism,* 55. oldal.

[X/180] Ezt az eseményt – vagyis a híres Ruta sziget és a kisebb Daitya sziget pusztulását – amely 850 ezer éve történt a késői pliocén időszakban, nem szabad összekeverni Atlantisz fő kontinensének elmerülésével a miocén korban. A geológusok nem hozhatják 850 ezer év közelségbe a miocén kort, bármit is csináljanak. A valóságban az atlantiszi fő kontinens több millió évvel ezelőtt pusztult el.

[X/181] Lásd: *The Atheneum,* 1860. aug. 25.

Azt, hogy mennyire egyeznek meg a mi számaink, vagy inkább térnek el a modern tudomány számaitól, azt a VI. kötetben fogjuk bemutatni, ahol gondosan összehasonlítjuk a modern geológiát és antropológiát az ősi tudomány tanításaival. Mindenesetre, a Titkos Tanítás által meghatározott kor Atlantisz elmerülésére, nem nagyon tér el a modern tudomány számításaitól, amely azonban „Lemuriának" nevezi Atlantiszt, valahányszor egy ilyen elsüllyedt kontinensről beszél. Az ember előtt korszakkal kapcsolatban jelenleg csak annyit mondhatunk, hogy már az „értelem nélküli" első faj megjelenése előtt is megvoltak a Földnek a maga lakói. Hozzátehetjük viszont még azt, hogy a tudomány – amely *csak a fizikai embert* ismeri el – jogosan tekinti *ember előtti* időszaknak azt a kort, amelyről mi azt tartjuk, hogy az első fajtól az atlantiszi faj első feléig tartott, mivel csak ekkor vált az ember azzá a „teljes *organikus* lénnyé, amilyen ma is". Ennek alapján mondhatjuk azt, hogy az ádámi ember nem öregebb néhány millió évnél.[X/182]

A *Qabbalah* szerzője helyesen jegyzi meg, hogy „A ma embere egyéniségként az előző emberi élet létségének csak egy kapcsolódó láncszeme", vagy inkább élet helyett *életeket* kellene írni.

> A Qabbalah szerint az Ádámban lévő életszikrák három fő osztályba mentek tovább, amelyek a három *fiának* felelnek meg, éspedig: '*Hesed*, Habel, *Ge'boor-ah*, Qai-yin és *Ra'h-min* Seth. E három azután további 70 fajtára oszlott, az emberi faj fő gyökereinek hívták őket.[X/183]
>
> Yehudah rabbi így szólt: „[A testnélküli embernek] hány olyan köntöse van, amit megkoronáztak [az ember teremtésének napjától kezdve]"? El'azar rabbi így válaszolt: „A világ hegyei [a nemzetség nagy emberei] vitatkoznak ezen, de mégis három van: egy arra,hogy ebbe a köntösbe burkolózzon a *Rua'h* szellem, amely a földi kertben (Éden kertjében) van. Egy, ami értékesebb a többinél, amelyet a *Neshamah* ölt magára abban az Élet-csomagban a királyok angyalai között…, és egy külső köntös, amely létezik, és nem létezik, amely látható és nem látható. Ebbe a köntösbe a *Nephesh* öltözik, és ebben megy és repül ide-oda a világban".[X/184]

Ez a rész a fajokra, azok „köntöseire", vagyis anyagiságuk mértékére és az ember három „princípiumára" vonatkozik, amelyek három hordozó eszközükben találhatók.

XI. STANZA: A HARMADIK ÉS A NEGYEDIK FAJOK CIVILIZÁCIÓJA ÉS PUSZTULÁSA

43. A lemuro-atlentisziak városokat építenek, és elterjesztik a civilizációt. Az antropomorfizmus kezdeti foka. 44. A lemuro-atlantisziak méretéről szobrok tanúskodnak. 45. Lemuriát tűz, Atlantiszt víz pusztította el. A Vízözön. 46. A negyedik faj és az utolsó vízözön-előtti szörnyállatok elpusztítása.

43. HATALMAS VÁROSOKAT ÉPÍTETTEK.[XI/1] KÜLÖNLEGES FÖLDANYAGBÓL ÉS FÉMEKBŐL ÉPÍTETTEK. A KIOKÁDOTT TÜZEKBŐL,[XI/2] A HEGYEK FEHÉR

[X/182] Huxley a fajokat a következő ötös csoportra osztja: ausztráloidok, negroidok, mongoloidok, xantokroikok és melanokroikok, amelyek mind az elképzelt emberszabású majmoktól származnak. Mégis, a nagy anatómus tiltakozik az ellen, ha valaki azt mondja, hogy „az ember és a majom között csak kicsi és jelentéktelen szervezeti különbségek vannak", és hozzáteszi, hogy „a gorilla minden csontja olyan jelet hordoz, amivel megkülönböztethető a megfelelő emberi csonttól, és hogy legalább is a teremtés jelenlegi állapotában semmilyen közbenső lény nem tölti ki azt a hézagot, amely az embert a trogloditától elválasztja", de azért továbbra is az emberben lévő majomszerű jellegzetességekről beszél! (Lásd: de Quatrefages: *The Human Species*, 113. oldal.

[X/183] *Idézett mű*, Isaac Myer, 422. oldal.

[X/184] *Zohar*, I. 119b, 475. oszlop, *ugyanott*, 412. oldal.

[XI/1] A lemuriaiak.

[XI/2] Lávából.

KÖVEIBŐL[XI/3] ÉS FEKETE KÖVEKBŐL[XI/4] KIFARAGTÁK SAJÁT KÉPEIKET, SAJÁT MÉRETÜKRE ÉS HASONLÓSÁGUKRA, ÉS AZOKAT IMÁDTÁK.

Amikor az első két *emberi* faj történetét – vagyis a lemuriaiak utolsó és a leendő atlantiszi-ak első alfajáét – elmondjuk, a kettőt össze kell vonnunk, és egy időre együtt kell tárgyalnunk.

Itt említjük meg azokat az *isteni* dinasztiákat is, amikről az egyiptomiak, kaldeaiak, görögök, stb. azt állítják, hogy megelőzték saját *emberi* királyaikat. A modern hinduk még ma is ezt vallják, és felsorolják őket szent könyveikben. Ezeket azonban majd a megfelelő helyen fogjuk tárgyalni. Itt csak annak bemutatása marad, hogy modern geológusaink ma már kénytelenek elfogadni az elsüllyedt kontinensek bebizonyítható létezését. Teljesen különböző dolog azonban elismerni azt, hogy léteztek ilyen kontinensek, és elfogadni azt, hogy ezeken a korai geológiai korszakok folyamán emberek éltek,[XI/5] éspedig nem csak kőkori ősemberek, hanem emberek és civilizált népek, akik *isteni* uralkodóik vezetésével hatalmas városokat építettek, művelték a művészeteket és a tudományokat, és tökéletesen ismerték a csillagászatot, az építészetet és a matematikát. A lemuriaiak ősi civilizációja nem azonnal a fiziológiai átalakulás után fejlődött ki, ahogyan az ember gondolná. A végső fiziológiai kialakulás és az első város építése között sok százezer év telt el. Azt találjuk azonban, hogy a lemuriaiak hatodik alfajában az első sziklavárosokat kőből és lávából építették.[XI/6] Ezeknek az ősi szerkezetű nagy városoknak az egyike teljesen lávából épült, mintegy 50 km-re nyugatra attól, ahol most a Húsvét-sziget terméketlen talajú keskeny földsávja húzódik. Ezt a várost a vulkáni kitörések sorozata teljesen elpusztította. A küklopszi építmények legrégibb maradványai mind a lemuriaiak utolsó alfajának keze munkái. Ezért egy okkultista nem csodálkozik azon, amikor azt

---

[XI/3] Márványból.

[XI/4] A földalatti tüzek köveiből.

[XI/5] Talán ez az oka, amiért a modern lexikonok szinte említést sem tesznek a Húsvét-szigetről és a csodálatos óriás-szobrairól, amelyek beszédesen tanúskodnak egy olyan elmerült kontinensről, ahol civilizált emberiség élt. Néhány útleírás kivételével az említésüket is gondosan elkerülik. A modern tudomány tagadhatatlan előszeretettel bebizonyított tényként erőlteti rá a kulturált olvasókra a személyes vesszőparipákra épülő hipotéziseket. *Találgatásaikat* a tudás helyett „tudományos következtetésekként" kínálják. Szakértőik inkább ezer és egy ellentmondó feltevést dolgoznak ki, minthogy bevalljanak egy *kínosan nyilvánvaló tényt*. Ilyen szakértők mindenekelőtt Haeckel, angol csodálói és követői. De ők „szaktekintélyek" – emlékeztetnek szigorúan. Na és aztán? A római pápa is tekintély, sőt, tévedhetetlen is – legalábbis követői számára. De a tudományos feltevések jelentős tévedéseit szinte minden holdfényváltozáskor ismétlődően bebizonyítják.

[XI/6] Legjobb modern íróinknak – bár se nem teozófusok, se nem spiritiszták – mindazonáltal elkezdtek nagyon különös okkult és pszichológiai álmaik lenni. Példa erre Robert Louis Stevenson és a *Dr. Jekyll és Mr. Hyde különös esete* című könyve, amelynél nagyszerűbb pszichológiai tanulmányt okkult vonalon eddig még nem írtak. Vajon a mostanában feltűnt Rider Haggard-nak szintén egy prófétai, vagy inkább visszapillantó, tisztánlátó álma volt, mielőtt megírta a *She* című regényét? A halottak nagy városa, a császári Kor, amelynek túlélő lakosai északra hajóztak a szinte egy egész népet elpusztító sorscsapás után, nagy körvonalaiban úgy tűnik, mintha egyenesen az ősi feljegyzések elpusztíthatatlan lapjairól lépett volna elő. A főhősnő, Ayesha szerint „azok az emberek, akik északra hajóztak, az első egyiptomiak apái lehettek". Azután, mintha megpróbálná összefoglalni az *Esoteric Buddhism*-ban megjelent Mester-levelek némelyikét, azt mondja: „Időről időre voltak népek, sőt gazdag és erős, művészetekben jártas népek, amelyek azután letűntek, és úgy elfeledték őket, hogy semmi emlék nem maradt utánuk. Ez [Kor népe] csak egy a sok közül, mert az idő felfalja az emberek művét, hacsak el nem ássa azt barlangokba, mint Kor népe, hogy azután talán *a tenger nyelje el, vagy a földrengés temesse be*… De azt gondolom, nem is pusztult el teljesen ez a nép. Néhányan megmaradtak más városokban, mert sok városuk volt. De a barbárok… rájuk törtek, elvitték asszonyaikat feleségnek, és Amahagger faja csak Kor hatalmas fiainak az elsatnyult ivadéka. Íme ez a faj a sírokban lakott őseik csontjaival együtt". (180, 181. oldalak)

A tehetséges író itt mintegy megismétli az emberiség valamennyi, ma már elkorcsosult és letűnt fajának történelmét. A geológusok és antropológusok az emberiség őseként – mint a homo primigenius leszármazottjait – a majomembert szeretnék bemutatni, amelyről „*semmilyen maradvány nem ismert eddig*", bár ezek „*valószínűleg* hasonlók voltak a *jelenkor gorillájához és orángutánjához*" (Haeckel). Erre a „valószínűlegre" az okkultisták válaszul egy másik, sokkal nagyobb valószínűségre mutatnak rá, arra, ami a mi szövegünkben szerepel.

hallja, hogy Cook kapitány által a Húsvét-szigetnek nevezett kis szárazföldön talált kőmaradványok

> nagyon hasonlóak Pachacamac templomának falaihoz, vagy a perui Tia-Huanaco romjaihoz.[XI/7]

Vagy azt, hogy azok is *küklopszi stílusúak*. Az első nagy városokat azonban a kontinensnek azon a részén építették, amelyet jelenleg Madagaszkár szigetének hívunk. Azokban az időkben – akárcsak ma is – egyaránt voltak civilizált népek és vademberek. Az előbbieken az evolúció a tökéletesítés munkáját végezte, míg az utóbbiakon a karma a pusztítási munkáját fejezte be. Az ausztráliaiak és a hozzájuk hasonlók olyanoknak a leszármazottai, akik ahelyett, hogy felélesztették volna magukban a „Lángok" által beléjük vetített szikrát, generációk hosszú során át kioltották azt állatiasságukkal.[XI/8] Ezzel szemben az árja nemzetek leszármazásukat az atlantiszi fajon keresztül a lemuriaiak spirituálisabb fajaiig tudják követni, azokig, akikben a „Bölcsesség fiai" személyesen öltöttek testet.[XI/9]

Az isteni dinasztiák megjelenése volt az, ami elindította az első civilizációkat. Amíg a Föld egyes részein az emberiség egy része nomád és patriarkális életmódot folytatott, máshol pedig a vademberek jóformán tüzet sem tudtak gyújtani, sem a természeti elemekkel szemben magukat megvédeni, addig testvéreik, akik erre karmájukkal rászolgáltak, és akiket az isteni értelem segített és tanított, városokat építettek, művészeteket és tudományokat műveltek. Mégis, hiába voltak civilizáltak, ezek az „építők" csak fokozatosan tudták megszerezni azokat a csodálatos képességeket, amelyeket a pásztorkodó testvéreik születési kiváltságként élveztek. Még azokat is, amiket megszereztek, általában csak a fizikai természet fölötti uralkodásra és önző, tisztátalan célokra használták. A civilizáció mindig is a fizikai és értelmi oldalt erősíti a pszichikus és a szellemi rovására. Az ember pszichikus természetének ellenőrzése és irányítása, amit ma az ostobák a természetfölöttivel kapcsolnak össze, a korai emberiség veleszületett képessége volt, olyan természetes dolog, mint a járás és gondolkodás. „Nincs olyan dolog, hogy mágia", filozofál Ayesha a „She"-ben – a szerző elfelejti, hogy az ősi időkben a „mágia" a nagy bölcsesség-tudományt jelentette, és hogy Ayesha valószínűleg nem tudhatott semmit a

---

[XI/7] Robert Brown: *The Countries of the World*, IV. kötet, 43. oldal.

[XI/8] Lásd II. Stanza. Ez megmagyarázza, honnan vannak a nagy eltérések és változatok a fajok, nemzetek és egyének értelmi képességei között. Amikor a testet öltő Erők és Princípiumok az első agyatlan („manasz nélküli") fajból kifejlődött emberi eszközökben inkarnálódtak, más esetekben pedig csak áthatották őket, akkor számításba kellett venniük e monádok múltbeli karmáját és jelenlegi testét, mert e kettő összekapcsolását nekik kellett saját belátásuk szerint végrehajtani. Továbbá, ahogyan az *Esoteric Buddhism* (30. old.) helyesen megállapítja: „az ötödik princípium vagy emberi (értelmi) lélek az emberiség többségénél még most sincs teljesen kifejlődve".

[XI/9] A *Bhagavad Gîtâ*-ban azt mondják, hogy ez az inkarnálódott Logosz, Krishna által történt. „A hét nagy Rishi, a négy előző Manu, akik osztoznak természetemben, az elmémből születtek: belőlük áradt ki az emberi faj és a világ". (X. fej. 6.)

Itt a hét nagy Rishi jelentése a hét nagy rûpa hierarchia, vagy Dhyân Chohán osztály. Jegyezzük meg, hogy a hét Rishi, azaz Saptarshi, a Nagy Medve hét csillagának az uralkodói, ezért természetük azonos a bolygók angyalainak, vagy a hét nagy Bolygói Szellemnek a természetével. Ők mindnyájan emberként születtek meg a Földön különböző kalpákban és fajokban. Továbbá a „négy előző Manu" az eredetileg arûpa istenek négy osztályát jelenti – a Kumâra-kat, a Rudra-kát, az Asura-kat, stb. –, akikről szintén azt mondják, hogy *testet öltöttek*. Ők nem Prajâpati-k, mint az elsők, hanem csak azok serkentő princípiumai, amelyek némelyike testet öltött az emberekben, míg mások saját „tükröződéseik" eszközeivé tettek más embereket. Ahogyan Krishna helyesen mondja – és ugyanezeket a szavakat később a Logosz egy másik *eszköze* is elismétli – „Ugyanaz vagyok minden lénynek… mindazok, akik engem imádnak [a hatodik princípium vagy az *isteni* értelmi lélek, a buddhi, amely a manasz magasabb képességeivel egyesülve tudatossá válik] *ők bennem vannak, én pedig őbennük*". (*Ugyanott*, X. fej. 29.) A Logoszt, mivel nem „személyiség", hanem az Egyetemes Princípium, minden isteni erő megjeleníti, amely *az Ő elméjéből született*, a tiszta Lángok, vagy ahogyan az okkultisták mondják, „Értelmes Lélegzetek", azok az angyalok, akik *függetlenné tették magukat*, vagyis kiléptek a passzív és nyugvó állapotból az öntudatosság aktív állapotába. Amikor ezt felismerjük, akkor Krishna szavainak valódi jelentése érthetővé válik. Lásd még Subba Row nagyszerű előadását a *Bhagavad Gîtâ*-ról. (*Theosophist*, 1887. április, 444. oldal.)

gondolkodás modern lezülléséről – „bár – teszi hozzá – van olyan dolog, mint a természet titkainak ismerete”.[XI/10] De ezek csak a mi fajunkban váltak „titkokká”, a harmadik fajban köztulajdonban voltak.

Az emberiség mérete fokozatosan csökkent, mert a többség már a negyedik vagy atlantiszi faj tényleges megjelenése előtt romlottá vált, és bűnbe esett, kivéve a „kiválasztottak” hierarchiáját, az „Akarat és Jóga Fiainak” (akiket később a „Tűz-köd fiainak”neveztek) követőit és tanítványait.

Azután eljött az atlantisziak ideje, az óriásoké, akiknek a fizikai szépsége és ereje csúcspontját a negyedik alfajuk közepe táján érte el, a fejlődés törvényének megfelelően. De ahogyan a Kommentár mondja:

A Fehér Sziget [*vagy az ősi Shveta-dvîpa*] *szépséges gyermekének utolsó túlélői már korszakokkal korábban meghaltak.* [*Lemuria*] *kiválasztottai menedéket találtak a Szent Szigeten* [*jelenleg a „mesés” Shamballa, a Góbi-sivatagban*]*, míg átokkal sújtott fajukból néhányan elszakadtak a fő törzsből, és ekkor az őserdőkben és föld alatt éltek* [a *„barlanglakók”*]*, amikor az arany-sárga faj* [*a negyedik*] *ugyancsak „feketévé vált a bűntől”. Sarktól sarkig a Föld immár harmadszor változtatta meg arculatát, és már nem laktak rajta Shveta-dvîpa fiai, az áldottak, az Adbhitanya* [?] *pedig keleten és nyugaton, az első, az egyetlen és a tiszta erkölcstelenné vált… A harmadik faj félistenei helyet adtak a negyedik fél-démonainak. Shveta-dvîpa, a Fehér-sziget elfátyolozta arcát.*[XI/11] *Gyermekei ekkor a Fekete Földön éltek, ahol később a hetedik Dvîpa-ból (Pushkara-ból) való Daitya-k és a hetedik éghajlatról való Râkshasa-k felváltották azokat a harmadik kori Sâdhu-kat és aszkétákat, akik más és magasabb régiókból szálltak alá hozzájuk…*

Általában a *Purâna*-kat olvasva – ha csak a holtbetűs értelmet tekintjük – olyanok, mint a tündérmesék abszurd szövevénye, és nem többek. Ha pedig az ember elolvassa a *Vishnu Purâna* II. könyvének első három fejezetét, és szó szerint elfogadja azt a földrajzot, geodéziát és etnológiát Priyavrata hét fiának leírásában, akik között apjuk szétosztja a hét Dvîpa-t (szigetet vagy kontinenst), majd azzal folytatja, hogy a legidősebb fiú, Agnîdhra, a Jambu-dvîpa királya kilenc fia között osztja szét királyságát, majd pedig hogy fia, Nâbhi-nak száz fia volt, és közöttük osztja fel birodalmát – nos, akkor az olvasó valószínűleg eldobja a könyvet azzal a kijelentéssel, hogy képtelenségek kotyvaléka. Az ezotéria tanulmányozója azonban meg fogja érteni, hogy amikor a *Purâna*-kat írták, azokat arra szánták, hogy valódi jelentésük csak a beavatott brahmanák számára legyen világos, és így a szerkesztők allegorikus formában írták meg ezeket a műveket, és nem adták ki a *teljes* igazságot a tömegeknek. Továbbá meg fogja magyarázni az orientalistáknak – akik, kezdve Wilford ezredessel, egészen Weber professzorig, az egészből semmit sem értettek, és ma sem értenek –, hogy az első három fejezet szándékosan keveri össze a következő témákat és eseményeket:

I. A kalpák vagy korszakok sorrendjét soha sem veszik figyelembe, ahogyan a fajokét sem, az egyik korban történt eseményeknek megengedik, hogy egy másik kor eseményeivel szerepeljenek együtt. A kronológiai sorrendet teljesen elhanyagolják. Több szanszkrit kommentár rámutat erre, amelyek a következőt mondva magyarázzák az események és számítások összeférhetetlenségét:

> Amikor csak a különböző Purâna-kban ellentmondásokat észlelünk, ezek… a kalpák és hasonlók különbségeinek tulajdoníthatók.

[XI/10] *Idézett mű*, 152. oldal.

[XI/11] Toyâmbudhi, vagyis a friss vizű tenger északi részei voltak azok Shveta-dvîpán, ahol – az exoterikus hagyománynak megfelelően – a hét Kumâra: Sanaka, Sananda, Sanâtana, Sanatkumâra, Jâta, Vodhu és Panchashikha többször megfordult. (Lásd az Uttara Khanda-t a *Padma Purâna*-ban, *Asiatic Researches*, XI. köt. 99, 100. oldalak.)

II. A „manvantara” és a „kalpa” vagy korszak szavak számos jelentését visszatartják, csak az általános jelentésüket adják meg.

III. A királyok leszármazásában és birodalmaik földrajzi leírásában a varsha-kat (országok) és a dvîpa-kat földi területeknek tekintik.

Nos, anélkül, hogy túlságosan apró részletekbe merülnénk, az igazság az, hogy megengedett és könnyű bebizonyítani a következőket:

(*a*) A hét dvîpa, amelyet Priyavrata hét utódja között szétosztott, számos helyszínre, mindenek előtt a bolygói láncunkra vonatkozik. Közülük egyedül a Jambu-dvîpa jelenti a bolygónkat, míg a többi hat a lánc (számunkra) láthatatlan társbolygóit jelenti. Ezt az allegorikus és szimbolikus leírások valódi természete mutatja. Jambu-dvîpa „*mindezek közepén van*” – vagyis az úgynevezett „Sziget-kontinensek” közepén –, és egy *sósvizű tenger* (Lavana) veszi körül, míg Plaksha-t, Shâlmalia-t, Kusha-t, Krauncha-t, Shâka-t és Pushkara-t külön-külön „nagy tengerek veszik körbe… cukorszörpből, borból, olvasztott vajból, aludttejből, tejből”, stb., és ehhez hasonló metaforikus nevűekből.[XI/12]

(*b*) Bhâskara Âchârya, aki a Titkos Tanítás könyveinek kifejezéseit használja, mindezen dvîpa-k csillagközi elhelyezkedéséről szóló leírásában beszél „a tejtengerről, aludttejtengerről” stb., értve ezen a Tejutat és a különböző csillagködöket. Annál is inkább, mivel „az egyenlítőtől délre eső országot” Bhûr Lokának, az északra levőket pedig Bhuva, Svar, Mahar, Jana, Tapo és Satya Lokának nevezi, majd hozzáteszi: „Ezeket a lokákat fokozatosan lehet elérni növekvő vallásos érdemek által”, vagyis ezek különböző „Paradicsomok”.[XI/13]

(*c*) Az, hogy a hét allegorikus kontinens, szigetek, hegységek, tengerek és országok földrajzi eloszlása nem csak a mi körünkre vagy éppen a fajunkra vonatkozik – függetlenül a Bhârata-varsha (India) névtől – ez maga a *Vishnu Purâna* narrátora magyarázza el a szövegben, aki ezt mondja:

> Bharata [Nâbhi fia, aki saját nevét adta Bhârata-varsha-nak, vagyis Indiának]… átadta birodalmát fiának, Sumatinek, és életét befejezte… Shâlagrâma-ban. Azután egy brahmanaként újraszületett egy kiváló aszkéta családban… A hercegek között [Bharata leszármazottai között] kilenc részre osztották Bhârata-varsh-t, és azok leszármazottai uralkodtak egymás után az országon a négy korszak egymást követő 71 periódusa alatt (vagyis egy Manu uralkodása alatt) [ami egy 4,320.000 évig tartó Mahâyugát jelent].[XI/14]

Mivel azonban ilyen sokat mondott, Parâshara hirtelen magyarázni kezdi:

> Ez a Svâyambhuva (Manu) alkotása volt, aki a földet benépesítette, amikor az *első* Manvantara fölött uralkodott, a Vârâha Kalpában [vagyis a *vadkan*-inkarnáció vagy Avatâra során].
>
> Nos, azt minden brahmana tudja, hogy a *mi* emberiségünk ezen a Földön (vagy körben) *csak Vaivasvata Manuval* kezdődött el. Ha a nyugati olvasó visszalapoz „Az emberiség ősi Manui” című részhez, akkor látni fogja, hogy Vaivasvata a tizennégy Manu közül a *hetedik,* aki a bolygói láncunkon uralkodik annak életciklusában. Mivel azonban minden körben két Manu van (egy Gyökér- és egy Mag-Manu), ő a negyedik kör Gyökér-Manuja, így ő a hetedik Manu. Wilson ebben csak képtelenséget lát, és így okoskodik:
>
> A patriarkális leszármazások régebbiek, mint a Manvantarák és Kalpák kronológiai rendszere, és [így] meglehetősen durván vannak elosztva a különböző periódusok között.

Erről szó nincs, viszont mivel az orientalisták semmit sem tudnak a Titkos Tanításról, kitartanak amellett, hogy mindent *szó szerint* vegyenek, és azután támadják és ócsárolják a szerzőket azért, amit ők nem értenek meg!

[XI/12] *Vishnu Purâna*, Wilson ford. II. köt. 109. oldal.

[XI/13] Lásd: *Bibliotheca Indica,* a *Golâdhyâya of the Siddhânta-shiromani* fordítása, III. 21-44.

[XI/14] *Ugyanott,* 106-107. oldal.

Ezek a leszármazások *három és fél kört* ölelnek fel. Beszélnek az *ember előtti* korszakokról, és megmagyarázzák valamennyi Manu – az Egy Egység első megnyilvánult szikrái – leszállását az alkotás színterébe, majd bemutatják, hogy ezeknek az emberi szikráknak mindegyike hogyan osztódott szét, és sokasodott meg először a Pitara-k, az emberek ősei, majd az emberi fajok által. Semmilyen lény nem válhat istenné vagy dévává, csak ha átmegy az emberi ciklusokon. Ezért mondja a Sloka:

> Boldogok azok, akik *emberekként* születnek meg, akár a (szunnyadó) isteni körülményekből is a Bhârata-varsha-ban, mivel ez az út… a végső felszabaduláshoz.[XI/15]

A Jambu-dvîpa-ban a *legjobb területének* a Bhârata-t tartják, mert ez a *cselekedetek földje*. Egyedül itt igaz, hogy:

> A négy Yuga vagy korszak: a Krita, a Tretâ, a Dvâpara és a Kali sorozatban követi egymást.

Amikor tehát Parâshara – Maitreya kérésére, hogy „adja meg neki a Föld leírását" – visszatér ismét ugyanazoknak a Dvîpa-knak és ugyanazoknak a tengereknek, stb. felsorolásához, amelyeket a Svâyambhuva Manvantara-ban már korábban leírt, akkor ez egyszerűen egy „megtévesztés". Aki azonban olvas a sorok között, felismeri a négy nagy fajt, valamint az ötödiket is, azok alosztályaival, szigeteikkel és kontinenseikkel, amelyek némelyikét az égi lokák nevein, másokat pedig más bolygók nevein neveztek. A fogalomzavar innen származik.

Mindezeket a szigeteket és országokat az orientalisták „mitikus" és „mesebeli" helyeknek nevezik.[XI/16] Való igaz, némelyikük *nem erről a Földről való*, de mégis léteznek. A Fehér Sziget és Atala azonban semmiképpen sem mítosz, mivel az Atala nevet használták megvetően az ötödik faj legkorábbi úttörői a Bűn földjére, Atlantiszra általánosságban, nem pedig csak Platón szigetére. A Fehér Sziget pedig (*a*) a teogónia Shveta-dvîpa-ja volt, és (*b*) így hívták a Shâka-dvîpa-t vagy Atlantiszt (vagy inkább annak legkorábbi részeit) annak kezdetén. Ez akkor volt, amikor még megvolt „a hét szent folyója, amely minden bűnt lemosott", és a „hét körzete, ahol az erényeket nem hanyagolták el, nem viszálykodtak, és nem tértek le az erkölcs útjáról", mivel akkoriban a Maga-k kasztja lakta, az a kaszt, amelyről még a brahmanák is elismerik, hogy nem alacsonyabb rendű az övékénél, és amely az első Zarathushtra-t dajkálta. A brahmanákat úgy ábrázolják, mint akik Nârada tanácsára kikérték Gauramukha véleményét, aki azt mondta nekik, hogy hívják meg a Maga-kat, mint a Nap papjait a Sâmba által épített templomba. Sâmba Krishna *állítólagos* fia volt, mert valójában az utóbbinak nem volt gyermeke. Ebben a témában a *Purâna*-k – függetlenül az allegóriától – *történelmiek*, az okkultizmus pedig megállapítja a tényeket.

Az egész történetet a *Bhavishya Purâna* meséli el. Elmondja, hogy miután Sûrya (a Nap) kigyógyította Sâmbát a leprából, az utóbbi egy templomot épített, és azt az Istenségnek szentelte. Amikor azonban istenfélő brahmanákat keresett, hogy elvégezzék a kijelölt szertartásokat, és fogadják az Istennek felajánlott adományokat, Nârada – a szűz aszkéta, aki a *Purâna*-kban minden korszakban megtalálható – azt javasolta, hogy ne keressen brahmanákat. A Manu ugyanis megtiltotta nekik, hogy fizetséget kapjanak a vallási szertartások végzéséért. Ezért Sâmba-t elküldte Gauramukha-hoz (a Fehérarcúhoz), Mathurâ királyának, Ugrasena-nak a purohita-jához, vagyis családi papjához, aki majd megmondja neki, kit a legjobb erre alkalmaznia. A pap megparancsolta Sâmba-nak, hogy hívja meg a Maga-kat, a Nap imádóit e fel-

---

[XI/15] Wilson, *Ugyanott*, 137. oldal.

[XI/16] Pengelly professzor, a Királyi Társaság tagja egyik előadásában Oliver professzort idézve megállapítja, hogy „a jelenlegi atlantiszi szigetek növényzete nem szolgáltat lényeges bizonyítékot arra, hogy ezeknek közvetlen kapcsolatuk van az Újvilág földjével", ugyanakkor azért még hozzáteszi, hogy „a Harmadkor bizonyos időszakában Északkelet-Ázsia egybefüggött Északnyugat-Amerikával, talán azon a vonalon, amelyen most az Alauták (Katalin-szigetek) szigetlánca húzódik. Egyedül az okkult tudomány tudja összeegyeztetni a modern tudomány ellentmondásait és bizonytalanságait. De ismét le kell szögezni, hogy Atlantisz létezésének érvei nem csak botanikai alapon nyugszanak.

adat betöltésére. Mivel azonban nem tudta, hogy hol élnek, Sûrya, maga a Nap vezeti Sâmba-t a *sósvízen túli* Shâka-dvîpa-ba. Ez után Sâmba megteszi az utat a nagy madár, Garuda segítségével, aki Vishnu és Krishna eszköze, és aki elviszi őt a Maga-khoz, stb.[XI/17]

Nos, Krishna, aki 5.000 évvel ezelőtt élt és Nârada, aki minden ciklusban (vagy fajban) újraszületik, valamint Garuda, a nagy ciklus ezoterikus szimbóluma adják meg a kulcsot az allegóriához. Noha a Maga-k Káldea mágusai, kasztjuk és szertartásaik a korai Atlantiszon, Shâka-dvîpa-n, a Bűntelenen születtek meg. Valamennyi orientalista egyetért abban, hogy Shâka-dvîpa Maga-i a tűzimádó parszik ősapjai voltak. A vitánk velük csak azon alapul, hogy mint általában, itt is összezsugorítják az időléptéket, ez esetben a többszázezer éves időszakot csupán néhány évszázadra. Figyelmen kívül hagyva Nârada-t és Sâmba-t, az eseményt a parszik Gujarat-ba való menekülésének napjaira teszik. Ez egyszerűen képtelenség, mivel ez az esemény csak az i.sz. VIII. században történt. Igaz, hogy a *Bhavishya Purâna*-ban az szerepel, hogy a Maga-k Krishna „fiának" idejében is még Shâka-dvîpa-ban éltek, mindazonáltal e kontinens utolsó része – a Platón-féle „Atlantisz" – 6.000 évvel korábban elpusztult. Ezek a Maga-k régebben Shâka-dvîpa-ban laktak, de azokban az időkben már Kaldeában éltek. Ez ismét egy szándékos összezavarás.

A negyedik faj legkorábbi úttörői nem atlantisziak, és nem is emberi Asura-k és a Râkshasa-k voltak, amikké később váltak. Akkoriban a jövendő Atlantisz kontinens nagy része még az óceán fenekén volt. Lemuria, ahogyan a harmadik faj kontinensét neveztük, akkoriban egy óriási szárazföld volt.[XI/18] Lefedte az egész területet a Himalája lábaitól – amely elválasztotta attól a belső tengertől, amelynek hullámai a mai Tibet, Mongólia és a Nagy Schamo (Góbi) sivatag fölött fodrozódtak – és Chittagongtól nyugatra Hardwar-ig, keletre pedig Assam-ig [? Annam-ig]. Innen délre húzódott azon a részen, amit ma Dél-Indiának, Ceylonnak és Szumátrának nevezünk. Azután dél felé haladva magába foglalta jobb kéz felől Madagaszkárt, bal kéz felől Ausztráliát és Tasmániát, és tartott néhány szélességi foknyira a Déli sarkkörön túl. Ausztráliától kezdve pedig – amely abban az időben a főkontinens belföldje volt – messze kiterjedt a Csendes-óceánba, túl Rapa-nui-n (Teapy vagy Húsvét-sziget), amely jelenleg a 26° déli szélességi és a 110° nyugati hosszúsági fokon fekszik.[XI/19] Úgy tűnik, ezt az állítást a tudomány is megerősíti, legalábbis részben. Amikor ugyanis a kontinensek vándorlását tárgyalja, és bemutatja, hogy a sarkkör alatti tömegek általában a meridiánnal együtt vándorolnak, megemlít több ősi kontinenst, bár csak következtetés útján. Ezek között említik a „Mascerene kontinenst", amely magába foglalta Madagaszkárt, attól északra és délre tovább terjedve, valamint egy másik ősi kontinenst, amely a „Spitzbergáktól a Calais-i szorosig tartott, miközben Európa legtöbb része még a tengerfeneken volt".[XI/20] Ez megerősíti az okkult tanítást, amely azt mondja, hogy a jelenlegi sarkvidék az emberiség hét bölcsője közül a legkorábbi volt, ugyanakkor a harmadik faj korában e vidék emberisége nagy részének ez lett a sírja, amikor a

---

[XI/17] *Vishnu Purâna*, Wilson, V. 381, 382.

[XI/18] Ahogyan kötetünk bevezető megjegyzéseiben bemutattuk, nyilvánvaló hogy az elveszett kontinenseknek nem Lemuria, de még nem is Atlantisz a valódi *ősi* neve. Ezeket egyszerűen csak az érthetőség kedvéért használjuk. Az Atlantisz nevet adták a negyedik faj elsüllyedt kontinense azon részeinek, amelyek „Herkules oszlopain túl" feküdtek, és amelyeknek az általános kataklizma után történetesen a víz fölött maradtak. Ezeknek az utolsó maradványa – Platón Atlantisza, vagy „Poszeidónisz", amely csak a valódi név egy másik helyettesítő szava vagy inkább fordítása – a kontinens utolsó, mintegy 11.000 éve még a tengerszint fölötti része volt. A *Purâna*-kban mindkét kontinens országainak és szigeteinek neveit pontosan megadják, de túlságosan hosszadalmas magyarázatokra lenne szükség ahhoz, hogy felsoroljuk azokat úgy, ahogyan több más ősi műben, mint például a *Sûrya Siddhânta*-ban is szerepelnek. Ha a korábbi írásokban e két kontinenst csak túl halványan különböztették meg egymástól, ez csak a gondatlan olvasásnak és a mérlegelés hiányának köszönhető. Ha korszakok múlva az európai embert árjának nevezve az olvasó majd összetéveszti őket a hindukkal, az utóbbiakat pedig a negyedik fajjal, mert néhányan közülük az ősi Lankâ-n éltek, akkor a felelősség nem az írót terheli.

[XI/19] Lásd VI. kötet, VI. fejezet.

[XI/20] Lásd J. D. Dana professzor cikkét, *American Journal of Science*, III. V. 442, 443. oldal; Winchell: *World-Life*, 352. oldal.

hatalmas Lemuria kontinens elkezdett kisebb földrészekre szétválni. Mindez a Kommentár magyarázata szerint a Föld forgási sebességében bekövetkező lassulás eredménye volt:

Amikor a Kerék a szokásos sebességgel fut, végei [*a pólusok*] *összhangban vannak a középső Körrel* [*az egyenlítővel*]*, amikor pedig lassabban fut, és minden irányban himbálózik, akkor a Föld felszínén egy nagy háborgás keletkezik. A vizek a két vége felé áramlanak, és új szárazföldek emelkednek ki a középső Övben* [*az egyenlítői vidékek*]*, míg a végeken lévők elmerüléssel a Pralayába mennek.*

Majd így folytatja:

Így a Kerék [*a Föld*] *a Hold Szellemének alárendeltje, aki vizeinek lélegzését* [*árapály*] *szabályozza. Egy nagy* [*gyökér*] *faj korszakának* [*Kalpa*] *vége felé a Hold Uralkodói* [*az Atyák vagy Pitrik*] *kezdenek keményebben húzni, és így ellaposítják a Kereket az Öv környékén, amikor az egyes helyeken lemerül, máshol megduzzad, és a duzzadás a végek* [*pólusok*] *felé fut, ahol új szárazföldek emelkednek ki, a régiek pedig elsüllyednek.*

Csak el kell olvasnunk néhány csillagászati és geológiai munkát, hogy nagyon világosan megértsük a fentiek jelentését. Tudósok – *modern* szakemberek – bebizonyították az árapály hatását bolygónk vizeinek és szárazföldjeinek geológiai megoszlására, és megfigyelték, hogy az óceánok eltolódásával a kontinensek lemerülnek, és újak keletkeznek. A tudomány tudja, vagy tudni véli, hogy mindez periodikusan történik.[XI/21] Todd professzor úgy véli, hogy vissza tudja követni az ingadozások sorozatát Földünk első kérgesedésének időszakáig.[XI/22] Ezért úgy tűnik, a tudomány könnyen megerősítheti az ezoterikus megállapítást. Ezt a témát részletesebben tervezzük megtárgyalni a VI. kötetben.

Egyes teozófusok, akik az *Esoteric Buddhism* néhány szavából annyit értettek meg, hogy a „régi kontinensek", amelyek elmerültek, idővel majd ismét kiemelkednek, azt kérdezik: „Milyen lesz Atlantisz, amikor újra felemelkedik?" Itt ismét egy kis félreértés van. Ha Atlantisznak *ugyanazok* a részei emelkednének fel, amelyek annak idején elsüllyedtek, akkor azok valójában *korszakokon át terméketlenek lennének*. Mivel azonban az Atlanti-óceán medrét jelenleg mintegy 1700 m mészkő fedi, és ez még tovább vastagodik – tulajdonképpen egy új „krétaszerű üledékréteg" keletkezése van folyamatban –, éppen ezért feltehető, hogy amikor egy új kontinens megjelenésének ideje elérkezik, akkor a tengerfenék geológiai rengése és felemelkedése nem hagyhatja ki ezt az 1700 m mészkövet egyes hegységek kialakításakor, és még újabb 1700 m-nyit, ami feljön a felszínre. A faji kataklizmák nem negyvennapos Noé-féle vízözönök vagy Bombay-környéki monszunok.

Egy későbbi fejezetben be fogjuk mutatni, hogy a modern írók által Atlantisznak és Lemuriának nevezett hatalmas kontinensek periodikus elsüllyedése és újra kiemelkedése nem a mesék világába tartozik, és minden erre vonatkozó bizonyítékot ott fogunk felsorakoztatni. A legősibb szanszkrit és tamil munkák bővelkednek utalásokban mindkét kontinensre. A hét szent szigetet (Dvîpa-t) megemlítik a *Sûrya Siddhânta*-ban, a világ legősibb csillagászati munkájában, továbbá Asura Maya, az atlantiszi csillagász műveiben, akiről Weber professzor azt tartja, hogy Ptolemaios-ban „reinkarnálódott". Tévedés azonban ezeket a „szent szigeteket" atlantiszi szigeteknek tartani, ahogyan ezt manapság teszik, mert – mint minden más is a hindu szent könyvekben – ezek is többféle dologra utalnak. Az az örökség, amit Svâyambhu-

---

[XI/21] Dr. Winchell, a Michigani egyetem geológia professzora az egyenlítői és a sarki régiók időszakos kiemelkedéséről és elsüllyedéséről ezt mondja: „Minthogy az itt vizsgált mozgások ciklikusak, ugyanezek a körülmények újra és újra meg fognak történni. Ennek megfelelően ugyanaz a fauna visszatérhet ugyanarra a területre, amit egy időszakra egy másik fauna foglalt el. A folyamatos üledékképződés megőrzi az ilyen faunális változások emlékeit. Az ősmaradványok függőleges és vízszintes eloszlásaiban megjelennek a „telepek", az „újra megjelenések" és más faunális elmozdulások emlékei. Ezeket a jelenségeket a geológia tanulmányozói jól ismerik. (*Idézett mű*, 281. oldal.)

[XI/22] Lásd: *American Naturalist*, XVIII. 15-26.

va Manu fia, Priyavrata osztott szét hét fia között, nem Atlantisz volt, még akkor sem, ha a szigetek közül egy-kettő túlélte társai elsüllyedését, és menedéket nyújtott korsza- kokkal később azoknak az atlantisziaknak, akiknek a kontinense az idők során elmerült. Amikor Parâshara a *Vishnu-Purâna*-ban először említi a hét szigetet, akkor egy ezoterikus tanításra utal, amelyet a továbbiakban megmagyaráz. Ebben az értelmezésben a hét sziget közül csak egyetlen, Jambu-dvîpa (a mi bolygónk) jelent földi dolgot. A *Purâna*-kban minden hivatkozás a Meru-tól északra levő területre, kapcsolatban áll azzal az ősi Eldorádóval, ami jelenleg az északi sarkvidéki régióban található, és ami akkoriban egy kontinens volt, ahol mangólia fák virágoztak a jelenlegi felfedezetlen végtelen jégmezők helyén. A tudomány is beszél egy „ősi kontinensről", amely a Spitzbergáktól a Calais-i szorosig terült el. A Titkos Tanítás azt mondja, hogy a legkorábbi geológiai korokban ezen a helyen egy patkó formájú kontinens alakult ki, amelynek keleti fele – Észak-Cornwall-nál még sokkal messzebbre északra – magába foglalta Grönlandot, másik fele pedig egy belső földként a Bering-szorost, és úgy ereszkedett le dél felé természetes vonulatként a Brit-szigetek felé, amelyeknek azokban az időkben pontosan a félkör alsó ívén kellett lenniük. Ez a kontinens akkor emelkedett ki, amikor Lemuria egyenlítői részei elsüllyedtek. Korszakokkal később Lemuria egyes maradványai újra megjelentek az óceán felszíne fölött. Éppen ezért, bár megfelel az igazságnak, ha azt mondjuk, hogy a hét nagy sziget-kontinens közül az egyik Atlantisz volt – mivel a negyedik fajhoz tartozó atlantisziak örököltek bizonyos lemuriai maradványokat, és a szigeteken letelepedve ezeket is *saját* országaikhoz és földrészeikhez számították –, mégis különbséget kell tenni, és magyarázatot kell adni, ha már ebben a munkában megpróbálunk teljesebb és pontosabb leírást adni. A Húsvét-szigetet is ilyen módon vették birtokba egyes atlantisziak, akik – miután megmenekültek a saját földjüket sújtó kataklizmából – Lemuria e maradványán telepedtek le, hogy aztán később itt pusztuljanak el, amikor azt egy napon vulkáni tüzek és láva semmisítették meg. Mindezt bizonyos földrajztudósok és geológusok fantáziálásnak tekintik, az okkultista számára azonban ez *történelem*. Mit hoz fel ez ellen a tudomány?

> Amíg meg nem jelent egy Bázelben, 1522-ben kiadott térkép, amelyen először szerepelt az Amerika név, *az utóbbiról azt hitték, hogy India része*. … A tudomány annak a vad hipotézisnek a megerősítését is elutasítja, hogy volt idő, amikor az indiai félsziget és Dél-Amerika a szigetek és kontinensek egész sorával volt egymással összekötve. A történelem előtti India… kétszeresen kapcsolódott a két Amerikához. Ammianus Marcellinus „Felső-India bramanáinak" nevezi azokat az ősöket, akiknek földje valamikor Kasmírtól messze a (ma már) sivatagszerű Schamo-ig terjedt. Egy gyalogos északról elindulva – jóformán végig szárazföldön – Mandzsúrián, a *későbbi* Tatár-öblön, a Kuril- és az Aleuti-szigeteken keresztül elérhette az Alaszkai-félszigetet. Ugyanakkor egy másik, kenuval felszerelt, és déli irányból elinduló vándor Sziámot átszelve átkelhetett a Polinéziai-szigeteken, és hosszú vándorlás után elérhetett volna Dél-Amerikába.[XI/23]

Ezt egy Mester szavai után írtam le, aki inkább kétes szaktekintélynek számít a materialisták és a szkeptikusok szemében. De itt van valaki a saját csapatukból, Ernest Haeckel, aki a fajok eloszlásával kapcsolatban szinte *szóról szóra* megerősíti a fenti megállapításokat:

> Úgy látszik, hogy az a földterületet, ahol *a keskenyorrú majmokkal szoros rokonságban lévő*[!!] ősi emberek fejlődése végbement, vagy Dél-Ázsiában, vagy Kelet-Afrikában [amely, hogy el ne felejtsem, még nem is létezett akkor, amikor a harmadik faj virágkorát élte], vagy pedig Lemuriában kell keresni. Lemuria egy ősi kontinens, amely mára elsüllyedt az Indiai-óceán vizeiben, de annakidején keletre Felső Indiáig és a Szunda-szigetig, nyugatra pedig Madagaszkárig és Afrikáig terjedt.[XI/24]

Az általunk vizsgált korban Lemuria kontinense már sok helyen darabokra töredezett, és új, különálló földrészeket alkotott. Mindazonáltal sem Afrika, sem a két Amerika, még kevés-

---

[XI/23] Lásd: *Five Years of Theosophy*, 339, 340. oldalak.
[XI/24] *Pedigree of Man*, Aveling ford. 80, 81. oldalak.

bé Európa nem létezett azokban az időkben, valamennyi még a tengerfenék mélyén szunynyadt. A jelenlegi Ázsiából is csak kevés volt meg, mert a Himaláján inneni vidékeket tengerek borították, a Himaláján túl pedig a Shveta-dvîpa „lótuszlevelei" terültek el, a jelenleg Grönlandnak, Kelet- és Nyugat-Szibériának, stb. nevezett földterületek. Az a hatalmas kontinens, amely egykor az Indiai-, az Atlanti- és a Csendes-óceánok fölött uralkodott, ekkor már csak óriási szigetekből állt, amelyek egymás után fokozatosan eltűntek, amíg a végső kataklizma az utolsó maradványokat is elnyelte. A Húsvét-sziget például a harmadik faj legkorábbi civilizációjához tartozik. Az ősi korok e kis maradványát, miután a többivel együtt szintén elmerült, az óceán fenekének egy hirtelen és vulkánikus felemelkedése hozta újra felszínre, szinte érintetlenül, vulkánjaival és szobraival együtt az északi sarki vidékek Champlain-kori elsüllyedése után Lemuria egykori létezésének élő tanújaként. Azt mondják, hogy az ausztráliai törzsek némelyike a harmadik faj utolsó maradványainak késői leszármazottai.

Ebben ismét egy bizonyos fokig megerősít bennünket a materialista tudomány. Haeckel, amikor a Blumenbach-féle barna vagy maláj fajról, valamint az ausztrálokról és pápuákról beszél, megjegyzi:

> Olyan sok hasonlóság van az utóbbiak és Polinézia, az ausztráliai szigetvilág bennszülöttei között, hogy úgy tűnik, valamikor *egy gigantikus és összefüggő kontinensnek kellett lennie*.[XI/25]

Valóban egy „gigantikus és összefüggő kontinens" volt, mert a harmadik faj idején keletre és nyugatra egészen addig terjedt, ahol most a két Amerika fekszik. A jelenlegi Ausztrália csak annak egy része volt, mint ahogy részét képezték a Csendes-óceánban itt-ott elszórt szigetek, továbbá hozzá tartozott még Kalifornia egy széles szegélye is. Eléggé különös, hogy Haeckel, fantasztikus művében, a *Pedigree of Man*-ben a következőkön tűnődik:

> A jelenkori ausztrálok az ősi emberi faj *második* ágának szinte változatlan [!?] egyenes vonalú leszármazottai, … ez az ág a gyermek-emberiség otthonából észak felé szóródott szét, először főleg Ázsiában, és úgy tűnik, ez volt az emberiség minden egyenes-hajszálú fajának az őse… Az egyik, a gyapjas-hajú faj, részben nyugatra [vagyis Afrikába és keletre Új-Guineába, amely vidékek – ahogyan már mondtuk – akkor még nem léteztek] vándorolt… A másik, az egyenes-hajszálú faj, távolabb északon, Ázsiában fejlődött, és… benépesítette Ausztráliát.[XI/26]

Ahogyan egy Mester írja:

> Ennek az egykor nagy népnek [a harmadik faj Lemuriájának] maradványait láthatjátok Ausztráliátok laposfejű bennszülötteiben.[XI/27]

Ők azonban a harmadik faj hetedik alfajának utolsó maradványai közé tartoznak. Haeckel professzornak álmot kellett látnia, és úgy tűnik, egyszer *igaz* látomása volt!

Ez az a korszak, amelyben keresnünk kell azok őseinek első megjelenését, akiket most a világ legrégibb népeinek neveznek: egyrészt az árja hinduknak, az egyiptomiaknak és a legősibb perzsáknak, másrészt a kaldeaiaknak és a föníciaiaknak. Ezeket az Isteni Dinasztiák kormányozták, vagyis olyan királyok és uralkodók, akiknek csak a fizikai megjelenése hasonlított az *akkori idők* halandó emberéhez, de akik magasabb és mennyeibb szférákból származó lények voltak, mint amilyenhez hasonló a mi szféránk még hosszú Manvantarák elteltével sem lesz. Természetesen fölösleges megpróbálni az ilyen lények létezését ráerőltetni a szkeptikusokra. *Nekik* az a legnagyobb büszkeségük, ha bebizonyíthatják a majomtól való származásukat, amire a ténybeli alap – az állítólagos szaktekintélyek megállapítása szerint – az, hogy a farcsont a keresztcsonthoz kapcsolódva egy csökevényes farkat képez, amelyet, ha elég hosszú lenne, bizonyára örömmel és állandóan csóválnának kiváló felfedezőjük tiszteletére. Ők ugyanolyan hűségesen ki fognak tartani majom-őseik mellett, ahogyan a keresztények

---

[XI/25] *Ugyanott*, 82. oldal.
[XI/26] *Idézett mű*, 81. oldal.
[XI/27] *Esoteric Buddhism*, 65. oldal.

ragaszkodnak a farok nélküli Ádámhoz. A Titkos Tanítás azonban eligazítja ebben a kérdésben a teozófusokat és az okkult tudományok tanulmányozóit.

Ha a harmadik faj második felére úgy tekintünk, mint a kemény csonttal rendelkező, *valódi emberi faj* első képviselőire, akkor Haeckel feltételezése, hogy „az ősi emberek fejlődése… *vagy* Dél-Ázsiában, vagy… Lemuriában zajlott le" – Afrikának ugyanis sem a keleti, sem a nyugati része nem jöhet számításba –, nagyjában, ha nem is egészében helyes. Viszont, hogy pontosak legyünk, mint ahogyan az első fajnak a Pitri-k testéből való kifejlődése, amely hét teljesen különálló vidéken, az akkori Föld (egyedüli) sarkvidékén ment végbe, ugyanígy történt a harmadik faj végső átalakulása is. Ez az imént leírt északi vidékeken kezdődött, amelyek magukba foglalták a Bering-szorost és azt, ami akkor szárazföld volt Közép-Ázsiában, amikor az éghajlat fél-trópusi volt még a sarkvidéken is, és így nagyszerűen megfelelt a megszülető fizikai ember egyszerű szükségleteinek. Ez a vidék azonban az emberiség megjelenése óta váltakozva volt hol fagyos, hol trópusi. A Kommentár elmondja, hogy a harmadik faj fejlődésének nagyjából a közepe táján tartott, amikor:

A Kerék tengelye megbillent. A Nap és a Hold nem sütött többé az Izzadság-szülték e csoportjának feje fölött. Az emberek megismerték a havat, jeget és fagyot, és az emberek, a növények és az állatok fejlettsége csökkenni kezdett. Akik nem pusztultak el, olyanok maradtak, mint a félbemaradt csecsemők,[XI/28] *méreteikben és értelmi képességeikben is. Ez volt a fajok harmadik Pralayá-ja.*[XI/29]

Ez ismét azt jelenti, hogy bolygónk hét periodikus és *teljes* változásnak van kitéve, amely a fajokéval *párhuzamosan* megy végbe. A Titkos Tanítás ugyanis azt mondja, hogy a jelenlegi kör folyamán hét földi pralaya-nak kell lennie, amelyeket a földtengely dőlésszögében bekövetkező változások idéznek elő. Ez egy olyan törvény, amely a megfelelő időpontban hat a karmikus törvénnyel szigorú összhangban és harmóniában, nem pedig vakon, ahogyan a tudomány gondolná. Az okkultizmusban ezt a kérlelhetetlen törvényt a „Nagy Beszabályozónak" nevezik. A tudomány bevallja, hogy nem ismeri azt az okot, amely az éghajlati változásokat eredményezi, mint ahogyan a tengely iránya változásainak okát sem, amelyeket mindig ilyen katasztrófák követnek. Tulajdonképpen a tudomány egyáltalán nem biztos az ilyen tengelyferdülések kérdésében. Mivel pedig nem tudja ezeket megmagyarázni, hajlik rá, hogy a tengelyferdülés jelenségeit mindenestől letagadja, mintsem elismerné a karmikus törvény intelligens működését, noha egyedül ez ad értelmes magyarázatot e hirtelen változásokra és az azokat kísérő jelenségekre. A tudomány megpróbálja különböző, többé-kevésbé fantasztikus elméletekkel megmagyarázni ezeket a változásokat. Az egyik ilyen, ahogyan Boucheporn elképzelte, az, hogy Földünk hirtelen összeütközött egy üstökössel, és ez okozott minden geológiai változást. Mi azonban inkább kitartunk az ezoterikus magyarázatunk mellett, mivel a Fohat van olyan jó, mint bármilyen üstökös, ráadásul az Egyetemes Értelem irányítása alatt áll.

Így tehát, amióta Vaivasvata Manu emberisége megjelent a Földön, már négy ilyen földtengely-elmozdulás történt. A régi kontinenseket – kivéve az elsőt – elnyeltét az óceánok, új szárazföldek jelentek meg, és hatalmas hegyláncok emelkedtek ki ott, ahol korábban semmi nem volt. A bolygó arculata minden alkalommal teljesen megváltozott. A legéletképesebb fajok és nemzetek túlélését a megfelelő időben jövő segítség biztosította, az alkalmatlanokat – a kudarcot vallókat – pedig a nagy kataklizmák elsöpörték a Föld felszínéről. Az ilyen kiválasztás és szétválogatás nem egyetlen nap alatt zajlik le, ahogyan egyesek gondolnák, hanem több ezer évre van szükség, mielőtt az új lakóhely elkészül.

[XI/28] „Félbemaradt csecsemők" más zónákhoz tartozó óriás-testvéreikhez képest. Velünk is ez történne, ha bennünket is egy hasonló elemi csapás érne.

[XI/29] Ez Lemuriára vonatkozik.

Az alfajok szintén ugyanennek a tisztulási folyamatnak vannak kitéve, mint ahogyan az oldalágak vagy családfajok is. Bárki, aki jól ismeri a matematikát és a csillagászatot, vessen egy visszatekintő pillantást a múlt homályába és árnyékába. Vizsgálja meg és készítsen jegyzetet arról, amit a népek és nemzetek történetéről tud, és hasonlítsa össze felemelkedésüket és bukásukat azzal, ami a csillagászati ciklusokról ismert, különösen a sziderikus évvel, amely 25.868 napévünkkel egyenlő.[XI/30] Ha pedig a kutató rendelkezik a legkisebb intuícióval, akkor rájön, milyen szorosan kapcsolódik össze a nemzetek jó- és balsorsa e sziderikus ciklus kezdetével és végével. Igaz, a nem-okkultistának megvan az a hátránya, hogy nem veheti számításba az ilyen régen elmúlt korszakokat. Az egzakt tudománytól semmit nem tudhat meg arról, mi történt közel 10.000 évvel ezelőtt. Legfeljebb azzal vigasztalódhat, hogy valamennyi jelenlegi modern nemzet sorsát próbálja kikövetkeztetni – mondjuk 16.000 év múlva. Mondanivalónk teljesen világos. Minden sziderikus évben a térítők a pólustól *négy fokkal* távolodnak el a napéjegyenlőségi pontoktól minden fordulóban, ahogyan az egyenlítő körbefordul az állatöv csillagképein. Nos, amint azt minden csillagász tudja, jelenleg a térítő csak huszonhárom és nem egészen fél foknyira van az egyenlítőtől. Így tehát még két és fél fokot fordulhat, mielőtt a sziderikus év befejeződik. Ez az emberiség számára általában, saját civilizált fajunk számára pedig konkrétan egy 16.000 évnyi haladékot jelent a végső kataklizmáig.

Ahogyan a 33. Kommentár elmondja, a harmadik (lemuriai) faj nagy Vízözöne után:

Az emberek méretei jelentősen lecsökkentek, és az életük hossza is rövidebbé vált. Jámborságukat feladva állati fajokkal keveredtek, óriásokkal és törpékkel [*a pólusok törpévé vált fajaival*] *léptek házasságra… Sokan megszerezték az isteni, sőt mi több, a törvénytelen tudást, és szándékosan a Baloldali Ösvényt kezdték követni.*

Így közeledtek most már az atlantisziak saját pusztulásukhoz. De ki tudja megmondani, hogy hány geológiai korszaknak kellett eltelnie ahhoz, hogy ez a *negyedik* kataklizma bekövetkezzen! A Stanza azonban ezt mondja:

44. ÓRIÁSI KÉPMÁSOKAT FARAGTAK,[XI/31] KILENC YATI MAGASAT,[XI/32] AMEKKORA TESTÜK VOLT (*a*). ATYÁIK[XI/33] FÖLDJÉT A BELSŐ TÜZEK PUSZTÍTOTTÁK EL. A NEGYEDIKET[XI/34] A VÍZ FENYEGETTE. (*b*)

(*a*) Érdemes megjegyezni, hogy a Húsvét-szigeten – amely tagadhatatlanul egy elmerült kontinens része volt – felfedezett és a Góbi-sivatag – amit beláthatatlan korszakokon át víz borított – szélén talált óriási szobrok legtöbbjének magassága 6 és 10 m között van. A Húsvét-szigeten a Cook által talált szobrok közül szinte valamennyinek a magassága 9 m, a vállak szélessége pedig 2.5 m.[XI/35] A szerző pontosan tudja, hogy a modern archeológusok úgy döntöttek, hogy „ezek a szobrok nem túl régiek”, ahogyan a British Múzeum egyik főtisztviselője

---

[XI/30] Természetesen vannak más ciklusok is, *ciklusok a ciklusokban*, és éppen ez okozza a nehézséget a faji események kiszámításában. Az ekliptika 25.868 év alatt tesz meg egy teljes fordulatot, ami pedig a Földünket illeti, kiszámították, hogy a napéjegyenlőségi pont évente 50.1”-et csúszik hátra. Van azonban ezen belül egy másik ciklus is. Azt mondják: „Mivel az apszis előrehalad, hogy a ciklussal évi 11.24” sebesség mellett találkozzon, egy fordulat teljesítéséhez 115.302 év szükséges. A napéjegyenlőség és az apszis megközelítése egyenlő e mozgások összegével, azaz 61.34”-cel, így a napéjegyenlőség az apszishoz viszonyítva 21.128 év alatt tér vissza ugyanarra a pontra”. (Lásd az *Encyclopedia Britannica* „Astronomy” címszavát.) Az *Isis Unveiled*-ben már említettük ezt a ciklust más ciklusokhoz való viszonyában. Mindegyiknek erős hatása van az akkor élő fajokra.

[XI/31] Az atlantisziak.

[XI/32] Kb. 9 méter.

[XI/33] A lemuriaiak.

[XI/34] Fajt.

[XI/35] Lásd a következő „A küklopszi romok és a hatalmas kövek az óriásokról tanúskodnak” című részt.

kijelentette, ahol a szobrok némelyike most van. De ez is egyike a modern tudomány önkényes döntéseinek, amelyek nem sokat nyomnak a latban.

Nekünk azt mondják, hogy miután Lemuriát a földalatti tüzek elpusztították, az emberek méreteikben folyamatosan csökkenni kezdtek – ez a folyamat már a *fizikai* bukásuk után elkezdődött – míg végül, néhány millió évvel később magasságuk megállapodott a 205 és 240 cm között, míg jelenleg a régebbi ázsiai fajok esetében az emberek magassága közelebb van a 170 cm-hez, mint a 200-hoz. Ahogyan Pickering kimutatja, a maláj fajban (amely a negyedik gyökérfaj egyik alfaja) egyedülálló sokféleség van a termetben, a polinéziai család tajai pedig, mint a tahitiak, szamoaiak és a Tonga-szigetiek, *magasabb növésűek, mint az emberiség többi része*. Az indiai törzsek és az indokínai országok lakói viszont kimondottan alacsonyabbak, mint az átlag. Ezt könnyű megmagyarázni. A polinéziaiak a legkorábbi túlélő alfajokhoz tartoznak, a többiek pedig a legkésőbbi és inkább átmeneti fajokhoz. Ahogyan a tasmániaiak ma már teljesen kihaltak, és az ausztrálok is gyors kihalásra vannak ítélve, ugyanígy hamarosan követni fogják őket a többi régi fajok is.

(*b*) Azt kérdezhetik tőlünk, hogyan maradhattak fenn ezek a feljegyzések? Hiszen a mi kedves és tudós orientalistáink még azt is tagadják, hogy a hinduk ismerték az állatövet, és úgy döntöttek, hogy az árja hinduk semmit nem tudtak róla, mielőtt a görögök bevitték azt országukba. Ezt az indokolatlan rágalmat Bailly már kellőképpen megcáfolta, ráadásul a *tények* világos *nyilvánvalóságával*, így nincs szükség túl sok további cáfolatra. Míg az egyiptomi állatöv[XI/36] három és fél sziderikus évet – vagyis kb. 87.000 évet felölelő feljegyzések cáfolhatatlan bizonyítékait őrizte meg, addig a hindu számítások közel 33 ilyen évet, azaz 850.000 évet fednek le. Az egyiptomi papok azt bizonygatták Hérodotosznak, hogy a Föld pólusa és az ekliptika pólusa régebben egybeesett. Ahogyan azonban a *Sphinxiad* szerzője megjegyzi:

> Ezek a *szegény tudatlan* hinduk a Vízözön [az utolsó ázsiai, helyi vízözön] vagyis a Rémület Kora óta tízezer 25.000 évre visszanyúló csillagászati ismeretet őriztek meg feljegyzéseikben.

Rendelkeznek feljegyzett megfigyelésekkel az árja *történelmi* emlékezeten belül az első Nagy Vízözöntől kezdve, amikor az 850.000 évvel ezelőtt elnyelte Atlantisz utolsó maradványait. Az ezt megelőző vízözönök természetesen már inkább a hagyomány, nem pedig a történelem részei.

Lemuria elsüllyedése és átalakulása a Sarkkör közelében (Norvégiánál) kezdődött, és a harmadik faj Lankâ-n fejezte be pályáját, vagy inkább ott, ami Lankâ-vá vált az atlantisziaknál. Az ősi Lankâ északi felföldjének kicsi maradványa az, amit ma Ceylonnak ismerünk, míg az ilyen nevű óriási sziget a lemuriai korszakban a már leírt hatalmas kontinens volt. Ahogyan egy Mester mondja:

Miért is nem veszik figyelembe a geológusaitok azt, hogy az általuk feltárt és megmért kontinensek alatt… lehetnek elrejtve mélyen, a mérhetetlen vagy eddig még meg nem mért óceánmederben más, sokkal régebbi kontinensek, amelyeknek rétegeit geológiailag soha nem tárták fel, és hogy ezek egy szép napon teljesen felboríthatják eddigi elméleteiket? Miért nem ismerik be, hogy jelenlegi kontinenseink Lemuriához és Atlantiszhoz hasonlóan, már többször elsüllyedtek, majd idővel újra felemelkedtek, hogy új embercsoportokat és civilizációkat hordoznak, és hogy a minden kör kezdetétől a végéig lezajló kataklizmák periodikus sorozatában következő kataklizma első nagy geológiai rázkódásánál a már feloszlóban lévő kontinenseink fognak lemerülni, a Lemuriák és az Atlantiszok pedig újra felemelkedni?[XI/36]

Természetesen nem *ugyanazok* a kontinensek. De itt egy magyarázatra van szükség. Semmiféle zavart nem kell okoznia egy Észak-Lemuria feltételezésének. Ennek a nagy kontinens-

---

[XI/36] Lásd: Denon: *Voyage en Egypte*, II. kötet.

[XI/36] Lásd: *Esoteric Buddhism*, 65. oldal.

nek a meghosszabbítása az Atlanti-óceán északi részében egyáltalán nem forgatja fel az elveszett Atlantisz helyére vonatkozó általánosan elfogadott véleményeket, mivel az egyik megerősíti a másikat. Tudomásul kell vennünk, hogy Lemuria, amely a harmadik gyökérfaj bölcsőjeként szolgált, nemcsak a Csendes- és az Indiai-óceán hatalmas területeit ölelte fel, hanem lópatkó formában Madagaszkáron túl, „Dél-Afrikát" megkerülve (Afrika akkor még csak egy kialakulóban lévő töredék volt) az Atlanti-óceánon keresztül egészen Norvégiáig terjedt. A Wealden-nek nevezett nagy angol édesvíztároló – amelyet minden geológus egy korábbi nagy folyó torkolatának tekint – *annak a fő folyamnak a medre, amely az Észak-Lemuriában lévő vizeket még a másodkorban levezette*. Ennek a folyónak a korábbi, tényleges létezése tudományos tény, de vajon a tudomány hívei elfogadják-e a másodkori Észak-Lemuria létezését, amelyre saját adataik kényszerítik őket? Berthold Seemann professzor nemcsak elfogadta egy ilyen hatalmas kontinens valóságosságát, hanem Ausztráliát és Európát *egyetlen kontinens korábbi részeinek tekintette*, és ezzel megerősíti az egész, már említett „lópatkó" tanítást. Felfogásunkat megerősítheti az a tény, hogy az Atlanti medencében van egy 3.000 m magasságú *hegyvonulat,* amely a Brit-szigetek közelében indulva mintegy 3-5 ezer km hosszúságban délnek tart, előbb Dél-Amerika felé hajlik el, majd *szinte derékszögben elfordul délkeleti irányba az afrikai part felé*, ahonnan délnek tart a Tristan d'Acunha irányába. Ez a hegylánc egy atlanti kontinens egyik maradványa, és ha tovább követhetnénk, akkor igazolná egy tenger alatti patkószerű összeköttetés létezését az Indiai-óceánban lévő korábbi kontinenssel.[XI/37]

Lemuria atlanti része volt annak a geológiai alapja, amit általában Atlantiszként ismernek, de amit inkább Lemuria atlanti folytatásának kell tekinteni, mint egy teljesen új földrésznek, amely felszínre emelkedésével biztosította a negyedik gyökérfaj egyedi szükségleteit. Mint ahogyan a faji fejlődés esetében sem lehet éles határvonalat húzni, hogy hol végződik az egyik faj, és hol kezdődik a másik, ugyanez igaz a kontinentális földtömegek elmozdulására. A természetes folyamatokban a folytonosság soha nem szakad meg. Így a negyedik fajú atlantisziak az észak-lemuriai harmadik fajú emberek egyik csoportjából fejlődtek ki, és e csoport központja nagyjában egy olyan földterületen volt, amely a mai Atlanti-óceán közepe táján terült el. Ez a kontinens az idő természetes folyama során kiemelkedő szigetek és félszigetek összeolvadásából keletkezett, és végül az atlantiszinak nevezett nagy faj valódi otthonává vált. Amint egyszer ez a változás teljessé vált, az következett, amit a legmagasabb okkult tekintély megállapított, vagyis:

> Lemuriát ugyanúgy nem szabad összekeverni Atlantisszal, mint Európát Amerikával.[XI/38]

Ezt a megállapítást az ortodox tudomány természetesen csak többé-kevésbé ügyes elképzelésnek tekinti, mivel olyan helyről származik, amelynek szemükben nincs hitele. Még Donelly már említett szellemes munkáját is mellőzik, függetlenül attól, hogy minden megállapítása szigorúan tudományos bizonyítékok keretére korlátozódik. Mi azonban a jövő számára írunk. Ilyen irányú új felfedezések igazolni fogják az ázsiai filozófusok kijelentéseit, hogy az özönvíz előtti népek, akik elképzelhetetlen korszakokka1 korábban éltek, foglalkoztak a tudományokkal, beleértve a geológiát, az etnológiát és a történelmet is. A jövendő „felfedezések" igazolni fogják az olyan éles elméjű gondolkodók jelenlegi megfigyeléseit, mint H.A. Taine és Renan. Az előbbi kimutatja, hogy az olyan ősi népek, mint az egyiptomi, az indiai árják, a kaldeaiak, a kínaiak és az asszírok még korábbi civilizációk eredményei, amelyek „századok *tízezrein* át" tartottak.[XI/39] Az utóbbi pedig rámutat arra a tényre, hogy:

> Egyiptom már kezdetben is érett, megállapodott országként jelenik meg, mitikus és heroikus korszakok nélkül, mintha ez az ország sohasem ismerte volna a fiatalságot. Civilizációjának

---

[XI/37] Lásd Donelly: *Atlantis, the Antediluvian World*, 47. oldalán lévő térképet, amelyet *Challenger* és *Dolphin* mérései alapján állítottak össze.

[XI/38] *Esoteric Buddhism,* 58. oldal.

[XI/39] *History of English Literature,* 23. oldal.

nincs gyermekkora, művészetének nincs archaikus időszaka. Az ősi királyság civilizációja nem gyermekkorral kezdődött. Ez már egy érett civilizáció volt.[XI/40]

Ehhez R. Owen professzor hozzáteszi:

Egyiptomról azt jegyezték fel, hogy már Menes kora *előtt* civilizált és kormányzott közösség volt.

Winchell pedig kijelenti:

Menes korában az egyiptomiak már egy civilizált és nagy létszámú népet alkottak. Manetho elmondja, hogy Athotis, az első Menes király fia építette a Memphisi palotát, és hogy Athotis orvos volt, és *anatómiai könyveket* hagyott maga után.

Ez teljesen természetes, ha elfogadjuk Hérodotosz megállapítását, aki az Euterpe-ben (CXLII) feljegyzi, hogy az egyiptomi papok által írott történelem mintegy 12.000 évvel az ő ideje előttire nyúlt vissza. De mi ez a 12.000 vagy akár 120.000 év is, ha azzal a sok millió évvel hasonlítjuk össze, ami a lemuriai korszak óta telt el? Ez a korszak azonban – függetlenül mérhetetlen ősiségétől – mégis hagyott maga után tanúkat. A Titkos Évkönyvek megőrizték a lemuriaiak fejlődésének, kibontakozásának, szociális, sőt, politikai életének teljes történetét. Sajnos, csak kevesen olvashatják ezeket, és akik el is tudnák olvasni, azok sem képesek megérteni a nyelvet, hacsak nem ismerik szimbolizmusának mind a hét kulcsát. Mert az okkult tanítás megértése a hét tudományon alapul, és ezek a tudományok hét különböző módon fejeződnek ki a titkos feljegyzésekben, hogy alkalmazhatók legyenek az exoterikus szövegekre. Így foglalkoznunk kell a képzelőtehetség hét teljesen különböző síkján működő gondolkodási módokkal. Minden szöveget az egyik következő szempontból és szempont szerint kell értelmezni:

1. A gondolkodás realisztikus síkja.
2. Az idealisztikus sík.
3. A tisztán isteni vagy szellemi sík.

A többi sík túlságosan messze meghaladja az átlagos tudatot, különösen a materialista elmét ahhoz, hogy megpróbáljuk a közönséges kifejezésmód fogalmaival jelképezni. Egyetlen ősi vallásos szövegben sincs tisztán *mitikus* elem, hanem e szövegek értelmezése folyamán kell megtalálni, és pontosan követni azt a gondolkodási módot, amelyben eredetileg íródott. Ugyanis az archaikus gondolkodásmód szimbolikus, egy későbbi, de még mindig nagyon ősi gondolkodásmód képletes, majd a példabeszédekbe vagy allegóriákba ágyazott, hieroglifás, azután pedig szójeles, valamennyi módszer közül a legnehezebb, minden írásjel, ahogyan a kínai írásban, egy teljes szót jelent. Így szinte minden személynév – akár a *Védák*-ban, a *Halottak Könyvében*, sőt bizonyos fokig a *Bibliában* is – ilyen szójelekből áll. Senki, akit nem avattak be az okkult vallásos logogramák misztériumába, nem is sejtheti, mit jelent egy név valamilyen ősi töredékben, mielőtt teljes mértékben el nem sajátítja az adott név minden egyes betűjének a jelentését. Hogyan is lehetne elvárni, hogy az avatatlan gondolkodó, bármennyire is kiválóan képzett az ortodox szimbolizmusban – vagyis abban a szimbolizmusban, amely soha nem tud eltérni a napmítosz és a szexuális istenimádat régi kerékvágásától –, tehát hogyan is lehetne elvárni, hogy az avatatlan tudós behatoljon a függöny mögötti titkokba? Aki a holtbetű burkával vagy héjával foglalkozik, és meddő szó-szimbólumok tarkabarka átalakulásának szenteli magát, soha nem várhatja, hogy felül tudjon emelkedni a modern mitológusok hóbortjain.

Így tehát Vaivasvata, Xisuthrus, Deucalion, Noé, stb. – az egyetemes és a részleges, a csillagászati vagy geológiai vízözönök valamennyi vezető alakja – már saját nevükben is feljegyzik az adott eseményhez vezető okokat és hatásokat, ha azt az ember teljes egészében el tudja olvasni. Minden ilyen vízözön olyan eseményeken alapul, amelyek lejátszódtak a természet-

[XI/40] Az *Atlantis*-ból vett idézet, 132. oldal.

ben, és megtalálhatók *történelmi* feljegyzésekben, ezért – függetlenül attól, hogy csillagászatiak, geológiaiak vagy éppen egyszerűen allegorikusak – a létezés másik és magasabb síkjain végbemenő morális események. Úgy véljük, hogy ezt az allegorikus Stanzák által megkívánt hosszas magyarázatainkkal már kellőképpen bebizonyítottuk.

Valóban szokatlan jelenségnek tűnhet, ha mondjuk egy „Jack, az óriásölő" történeténél tudományosabb jellegű műben kilenc yati, vagyis kilenc méter magas emberfajról beszélünk. A szerzőt meg fogják kérdezni: hol vannak a bizonyítékok? A válasz: a történelemben és a hagyományban. Az ősi idők óriásaival kapcsolatos hagyományok egyetemesek, egyaránt megtalálhatók a szájhagyományokban és az írott tanításokban. Indiának megvoltak a Dânava-i és a Daitya-i, Ceylonnak a Râkshasa-i, Görögországnak a Titánjai, Egyiptomnak az óriási hősei, Kaldeának az Izdubar-ok (Nimródok), és a zsidóknak a Moab földjén élő Emim-ek, a híres óriásokkal, az Anakim-mal.[XI/41] Mózes beszél Og királyról, akinek az ágya kilenc sing hosszú (520 cm) és négy sing széles volt,[XI/42] míg Góliát „hat sing és egy arasz magas" volt (vagyis 358 cm). A „kinyilatkoztatott írás" és az olyan írók, mint Hérodotosz, Diodoros Siculos, Homérosz, Plinius, Plutarkhosz, Philostratos, stb. által nyújtott bizonyítékok között az egyetlen különbség az, hogy amíg a pogány írók csak a kimondhatatlanul régen elhalt *óriások csontvázait* említik, olyan maradványokat, amelyeket néhányan *maguk is láttak*, addig a *Biblia* magyarázói szemérmetlenül azt kívánják, hogy a geológiai és az archeológia higgye el, hogy Mózes idejében több országot ilyen óriások népesítettek be, akik mellett a zsidók szöcske nagyságúak voltak, és akik még Józsua és Dávid idejében is éltek. Sajnos, kronológiájuk olyan, amilyen. Vagy a kronológiát vagy az óriásokat kell feladniuk.

Még mindig van néhány álló tanúja az elmerült kontinenseknek és a rajtuk élt óriási embereknek. A régészet tud több ilyen emlékről, bár azon túl, hogy csodálkozik azon, „mik lehetnek ezek", soha nem próbálta meg komolyan megoldani a rejtélyt. Nem is beszélve a már említett Húsvét-szigeti szobrokról, vajon milyen korhoz tartoznak a Bamian melletti még álló és érintetlen óriás-szobrok? A régészet, mint általában, a kereszténység első századaira teszi azokat, és ebben ugyanúgy téved, mint sok más feltevésben. Egy néhány szavas leírás be fogja mutatni az olvasónak, hogy mik a Húsvét-szigeti és a Bamian-i szobrok. Nézzük először, mit tud róluk az ortodox tudomány.

> Teapi, Rapa-nui, vagyis a Húsvét-sziget egy különálló hely közel 3300 km távolságra a dél-amerikai partoktól… A hossza 20 km, szélessége 7 km… és a közepén van egy 360 m magas kialudt tűzhányó-kráter. A szigeten még nagyon sok ilyen krátert találunk, amelyek már olyan régen kialudtak, hogy semmilyen hagyomány sem tud működésükről.[XI/43]

De kik alkották az óriási kőszobrokat,[XI/44] amelyek most a sziget fő vonzóerejét jelentik a turisták számára? „*Ezt senki sem tudja*" – mondja az egyik könyvbíráló.

> Minden valószínűség szerint ezek itt voltak, amikor a jelenlegi lakosok [egy maroknyi polinéziai vadember] megérkeztek… Megmunkálásuk *nagyon magas szintű*… és azt tartják, hogy az a faj, amely megformázta őket, Peru és Dél-Amerika egyéb részei bennszülöttjeinek gyakori látogatója volt. Már Cook ottjártakor néhány szobor – amelyeknek magassága 920 cm, szélessége pedig vállban 270 cm volt – kidöntve hevert, míg más szobrok, amelyek ezeknél is nagyobbaknak látszottak, még álltak. Ez utóbbiak egyike olyan magas volt, hogy az árnyékában harminc személy is védelmet talált a nap tüze ellen. Az alapazat, amelyen ezek az óriási szobrok álltak, átlagosan 10-14 m hosszú és 4-5 m széles,… valamennyi küklopsz stílusban vésett kőből épült, és nagyon hasonlók Pachacamac templomának falaihoz, vagy *a perui Tia-Huanuco romjaihoz*.[XI/45]

[XI/41] *Mózes IV. könyve*, XIII. 33.
[XI/42] *Mózes V. könyve*, III. 11.
[XI/43] Robert Brown: *The Countries of the World*, 43. oldal.
[XI/44] Amelyekről a 44. és következő oldalakon történik említés.
[XI/45] *Ugyanott*, 43, 44. és következő, valamint 310, 311. oldalak.

„*Nincs okunk azt feltételezni, hogy e szobrok bármelyikét is apránként, körben felállított állványok segítségével emelték*" – teszi hozzá a könyv kritikusa nagyon sokatmondóan, de anélkül, hogy megmagyarázná, *hogyan* tudták másként felállítani, hacsak nem ugyanakkora óriások készítették, mint amekkorák maguk a szobrok. E hatalmas szobrok közül a két legjobb állapotban levő jelenleg a British Múzeumban van. Ronororaka-ban négy szobor van, közülük három mélyen a talajba süppedt, míg a negyediknek a feje a tarkóján, a földön fekszik, mint egy alvó ember. Ezek a szobrok – bár mind hosszúkás fejűek – jellegükben különböznek, nyilvánvalóan élethűeknek szánták őket, mert az orrok, a szájak és az állak nagymértékben eltérnek. Továbbá a fejdíszeik – egy lapos sapkaféle, amelyhez egy külön rész csatlakozik, hogy a fej hátsó részét takarja – azt mutatják, hogy a szobrok eredeti modelljei nem kőkorszaki vademberek voltak. Valóban fel lehet tenni a kérdést: kik készítették őket? – de sem a régészettől, még kevésbé a geológiától valószínűleg nem kapunk választ, még akkor sem, ha az utóbbi elismeri, hogy a sziget egy elmerült kontinens része.

De kik faragták a Bamian-nál lévő, még ezeknél is hatalmasabb szobrokat, a világ legóriásibb szobrait? – mert Bartholdi „Szabadságszobra", amely New Yorkban áll, egy *törpe*, ha az öt szobor legnagyobbikához hasonlítjuk. Burnes és több tudós jezsuita, akik jártak a helyszínen, beszélnek egy hegyről, amelyet „gigantikus kamrákkal tettek üregessé", és ahol ugyanabból a sziklából kifaragott, két elképesztően óriási szobor található. A jezsuiták ezekre a modern Miaotse-ként hivatkoznak (*lásd előbb*, a *Shoo-King*-ből vett idézetet), szerintük azon Miaotse faj utolsó túlélő szemtanúiként, amely „bajt hozott a világra". A jezsuitáknak igazuk van, és tévednek azok a régészek, akik e szobrok legnagyobbikaiban Buddhákat látnak. Mert mindaz a számtalan óriási rom, amiket napjainkban egymásután felfedeznek, a hatalmas romok mérhetetlen sugárútjai, amelyek Észak-Amerikát átszelik a Sziklás hegység mentén és azon is túl küklopszoknak, az ősidők valódi és ténylegesen létező óriásainak keze-munkája. „Hatalmas emberi csontok tömegeit" találták meg „Amerikában, Munte[?] mellett", mondja egy ünnepelt modern utazó, pontosan azon a helyen, amelyről a helyi hagyomány azt tartja, hogy itt szálltak partra azok az óriások, akik lerohanták Amerikát, amikor az éppen csak kiemelkedett a vizekből.[XI/46]

A közép-ázsiai hagyomány ugyanezt mondja a bamiani szobrokról. Mik ezek, és mi az a hely, ahol időtlen idők óta állnak, dacolva a körülöttük lezajló kataklizmákkal, sőt még az ember pusztító kezeivel is, mint például Timur hordái és a Nadir Shah vandál harcosai? Bamian egy kicsi, nyomorúságos, félig romos város Közép-Ázsiában, Kabul és Balkh között félúton, a Koh-i-baba lábánál, ami a közel 3000 m magas Paropamisian vagy Hindu-Kush lánc egyik hatalmas hegye. A régi időkben Bamian az ősi Djooljool város egyik része volt, amelyet Dzsingisz Kán a XIII. században porig rombolt. Az egész völgyet hatalmas sziklák zárják körül, amelyek tele vannak részben természetes, részben mesterséges barlangokkal és üregekkel, amikben egykor buddhista szerzetesek laktak, akik ezekben rendezték be Vihâraikat. Ilyen Vihâra-kat még ma is bőségesen találhatunk India sziklába vágott templomaiban és Jellalabad völgyeiben. Néhány ilyen barlanggal szemben öt hatalmas – Buddhának tartott – szobrot fedeztek fel – vagy inkább *újra felfedeztek* – századunkban, mert a híres kínai utazó, Hiouen Tshang azt mondja, hogy látta azokat, amikor ellátogatott Baimanba a hetedik században.

Azt az állítást, hogy ezeknél nagyobb szobrok az egész bolygón nem léteznek, könnyű bizonyítani azon utazók tanúvallomásaival, akik megvizsgálták és megmérték azokat. A legnagyobb közülük 59 m magas, vagyis *25* m-rel magasabb, mint a New York-i Szabadságszobor, mivel ez utóbbi mindössze 34 méter magas. A híres rhodoszi kolosszus, amelynek lábai között az akkori idők legnagyobb hajói könnyen átmehettek, mindössze 40-44 m magas volt. A második legnagyobb bamiani szobor, amely az elsőhöz hasonlóan szintén a sziklából van ki-

[XI/46] De la Vega, IX. Idézve De Mirville: *Pneumatologie*, III. kötet 55. oldalán.

faragva, csak 41 m, vagyis 5 m-rel magasabb, mint a Szabadságszobor.[XI/47] A harmadik szobor csak 20 m magas, a két további pedig még kisebb. Az utolsó alig valamivel nagyobb, mint jelenlegi fajunk átlagos magasságú embere. E kolosszusok legnagyobbika egy tógaszerű ruhába öltöztetett embert ábrázol. Nadeylac márki úgy véli, hogy az alak általános megjelenése, a fej és a ruházat vonalai, de különösen a hosszú lógó fülek kétségtelenül azt bizonyítják, hogy az ábrázolni kívánt alak Buddha. Ezek azonban semmit sem bizonyítanak. Függetlenül attól a ténytől, hogy a legtöbb ma létező, Samâdhi-testtartásban ábrázolt Buddha szobornak hosszú, lógó fülei vannak, ez azonban csak egy későbbi újítás, egy utólagos elképzelés. Az eredeti elképzelés egy ezoterikus allegóriának köszönhető. A természetellenesen nagy fülek a bölcsesség mindentudását szimbolizálják, és annak a Lénynek a hatalmára akarnak emlékeztetni, aki *mindent tud, és mindent hall*, és akinek jóakaratú szeretetét és figyelmét semmilyen teremtmény sem kerülheti el. Ahogyan egy Sloka mondja:

A könyörületes Úr, a mi Mesterünk, meghallja a kicsik legkisebbjének a jajszavát hegyen-völgyön túl, és megmentésére siet.

Gautama Buddha árja hindu volt, és ilyen fülekhez hasonlót csak a mongol burmánok és a sziámiak között találunk, akik, mint például Cochin-ban, mesterségesen torzítják el füleiket. A buddhista szerzetesek, akik a Miaotse-i barlangokat Vihâra-kká és cellákká alakították át, a keresztény időszámítás első századában vagy talán valamivel korábban jöttek Közép-Ázsiába. Hiouen Thsang, az óriási szoborról beszélve azt mondja, hogy „a szobrot beborító arany ékesség ragyogása" az ő idejében „szemkáprázató volt", ennek az aranyozásnak azonban a modern időkre már semmi nyoma nem maradt. A ruházata gipszből van rádolgozva a kőszoborra, ellentétben magával a szoborral, amelyet az álló sziklából faragtak ki. A leggondosabb vizsgálatokat elvégző Talbot úgy találta, hogy ez a ruházat egy sokkal későbbi korhoz tartozik. Így tehát magát a szobrot a buddhizmusnál jóval korábbi időszakra kell tennünk. Ebben az esetben megkérdezhetjük, kit is ábrázol?

A hagyomány, összhangban az írott feljegyzésekkel, erre a kérdésre is tud válaszolni, és megmagyarázza a rejtélyt. A buddhista arhátok és aszkéták találták meg az öt szobrot és még sokkal többet, amelyek azóta már szétporladtak. Közülük hármat, amelyek leendő lakhelyük bejáratánál, óriási fülkékben álltak, gipsszel borították be, és új szobrokat alakítottak ki a régiekből, hogy azok Tathâgata Urat ábrázolják. A fülkék belső falát a mai napig is emberalakok ragyogó festményei borítják, és Buddha szent képe minden csoportban megismétlődik. Ezek a freskók és díszítések – amelyek bizánci stílusú festményekre emlékeztetnek – mind a szerzetes-aszkéták buzgóságának köszönhetők, mint ahogyan néhány egyéb kisebb alak és kőbevésett díszítőelem is. De az öt szobor a negyedik faj beavatottjainak keze munkája, akik kontinensük elsüllyedése után Közép-Ázsia hegyláncainak csúcsain találtak menedéket és búvóhelyet. Így az öt szobor az ezoterikus tanítás elpusztíthatatlan feljegyzése a fajok fokozatos fejlődéséről.

A legnagyobb szobor az emberiség első faját jelenti, amelynek éterikus testét a kemény, elnyűhetetlen sziklában akarták megörökíteni, hogy a későbbi nemzedékek tanuljanak belőle, mivel ennek emléke különben soha nem élte volna túl az atlantiszi vízözönt. A második szobor – amelynek magassága 41 m – az Izzadság-szültéket ábrázolja, a harmadik pedig – a 20 m magasságú – azt a fajt örökíti meg, amely elbukott, és ezzel létrehozta az első *fizikai* fajt, amely apától és anyától született, és amelynek utolsó leszármazottait a Húsvét-szigeten talált szobrok ábrázolják. Ezek az emberek csak 7-9 m magasságúak voltak abban az időben, amikor Lemuria elsüllyedt, miután a vulkáni tüzek szinte teljesen elpusztították. A negyedik faj

[XI/47] Az első és a második szobornál – ahogyan Bartholdi szobránál is – van egy bejárat a lábnál, ahonnan csigalépcső vezet fel a sziklában, egészen a fejig. Nadeylac márki, a kiváló francia régész és antropológus helyesen jegyzi meg művében, hogy sem az ősi, sem a modern időkben ilyen hatalmas emberi alakot ábrázoló szobrot nem alkottak, mint a szobrok legnagyobbika.

még kisebb volt, bár óriási a jelenlegi ötödik fajunkkal összehasonlítva, amelyet a szobrok sorozatában az ötödik képvisel.

Ezek tehát az őskori „óriások”, a *Biblia* özönvíz előtti és utáni Gibborim-ja. Ezek egy millió évvel ezelőtt éltek és tevékenykedtek, nem pedig csak három-négyezer évvel a Biblia megírása előtt. Így tehát Joshua Anakim-ja, akiknek seregeihez képest a zsidók olyanok voltak, mint a „szöcskék”, csupán az izraeliták képzeletének szülöttei, hacsak Izrael népe Joshuát az eocén vagy legalábbis a miocén kor ősi messzeségébe nem akarja helyezni, és az ezer évekről szóló időszámítását millió évekre nem terjeszti ki.

Minden területen, ami a történelem előtti időkre vonatkozik, az olvasónak nem szabadna elfelejtenie Montaigne bölcs szavait. A nagy francia filozófus ezt mondta:

> Ostoba önteltség tévedésnek ítélni, és megvetni azt, ami nem látszik valószínűnek vagy igaznak; ez pedig azok általános hibája, akik különbeknek vélik magukat a mindennapi embereknél…
>
> A józan ész engem megtanított arra, hogy ha határozottan lehetetlennek és tévedésnek tartunk valamit, akkor azt hisszük magunkról, hogy Isten akaratának és közös anyánk, a természet erőinek határával és korlátaival rendelkezünk. Márpedig nincs annál nagyobb ostobaság a világon, mint amikor ezeket saját képességeink mértékére és lehetőségeink határaira csökkentjük le…
>
> Ha mindazt, amit az elménk nem tud felfogni, szörnyűségnek vagy csodának ítélnénk, menynyi ilyen ismeretlen vagy szokatlan dologgal találkoznánk naponta? Gondoljuk meg, milyen szűrőkön keresztül és mennyire vaktában ismerjük meg a legtöbb elénk kerülő dolgot. Valójában azt találjuk, hogy inkább a szokás, mint a tudomány láttatja velünk különösnek azokat, és hogy ezeket a dolgokat, még ha újonnan tárják is elénk, nem találjuk valószínűtlenebbnek vagy lehetetlenebbnek, mint bármely más dolgot.[XI/48]

Mielőtt egy elfogulatlan tudós tagadná az *általunk* bemutatott történelem és feljegyzéseinek lehetőségét, kutatnia kellene mind a modern történelmet, mind a régi és a modern irodalomban szétszórt egyetemes hagyományokat, keresve bennük e csodálatos korai fajok által hátrahagyott nyomokat. A hitetlenkedők közül kevesen sejtik, milyen sok megerősítő bizonyíték van elszórva és elrejtve csak magában a British Múzeumban is. Az olvasót arra kérjük, hogy vessen még egy pillantást erre a témára, amiről a következő fejezet szól.

A küklopszi romok és a hatalmas kövek az óriásokról tanúskodnak

De Mirville a „Mémoires Adressées aux Académies” című terjedelmes munkáiban azzal foglalkozik, hogy bebizonyítsa az ördög létezését, és bemutassa, hogy az ördög minden ősi és modern bálványban benne lakozik. Több száz oldalnyi „történelmi bizonyítékot” gyűjtött összse arról, hogy a „csodák” korában – mind a pogány, mind a bibliai korban – a kövek jártak, beszéltek, jövendöltek, sőt még énekeltek is. Végül azt állítja, hogy a „Krisztus-kő”, a „Krisztus-szikla”, vagyis a „szellemi kőszikla”, amely követte Izraelt,[XI/49] „egy Jupiter-lapis-szá vált”, amelyet atyja, Szaturnusz, „egy kő formájában” lenyelt.[XI/50] Nem fogunk megállni, hogy megbeszéljük a bibliai metaforák nyilvánvaló félreértelmezését és megjelenítését csak azért, hogy a szerző bebizonyítsa a bálványok „sátánizmusát”, noha erről a témáról sok mindent el lehetne mondani.[XI/51] De anélkül, hogy ilyen peripatetikus és vele született pszichikus képességeket tulajdonítanánk a köveinknek, a magunk részéről minden bizonyíték a rendelke-

---

[XI/48] *Essays*, XXVI. fejezet.

[XI/49] *I. Korintus*. X. 4.

[XI/50] *Pneumatologie*, III. kötet. 283. oldal.

[XI/51] Szaturnusz Kronosz, az „idő”. Az, hogy elnyeli Jupiter-lapist, egy napon próféciává válhat. „Péter (*cephas, lapis*) az a *kőszikla*, amelyre a római egyház felépült” – állítják. De Kronosz *ezt* is ugyanolyan biztosan „lenyeli” egy napon, mint ahogy lenyelte Jupiter-lapist és ennél nagyobb személyiségeket is.

zésünkre áll ahhoz, hogy bemutassuk, (*a*) ha nem lettek volna óriások, hogy ilyen hatalmas sziklákat mozgassanak, soha nem jött volna létre egy Stonehenge, egy Carnac (Anglia) vagy más ilyen küklopszi szerkezetek. Ha pedig (*b*) ha nem lett volna olyasmi, mint a mágia, akkor soha nem lehetett volna olyan sok tanúskodás a „jósló" és a „beszélő" kövekről.

Pausanius az *Achaica*-ban bevallja, hogy munkája kezdetén rendkívül *ostobáknak* tartotta a görögöket, mert „köveket imádtak". De miután eljutott Arcadia-ba, ezt mondja: „megváltoztattam véleményemet".[XI/52] Ezért, anélkül, hogy köveket vagy – ami ugyanaz – kőből faragott bálványokat és szobrokat imádnánk – olyan bűn ez, amit a római katolikusok ostoba módon vetik a pogányok szemére, mert ők is elkövetik –, az ember hihet abban, amiben nagyon sok nagy filozófus és szent ember hitt, anélkül, hogy a modern Pausanius-ok „ostoba" jelzőjét kiérdemelné.

Ha az olvasó a tűzkövek és a kavicsok különböző tulajdonságait szeretné tanulmányozni a mágia és a pszichikus erők szempontjából, felhívjuk figyelmét az *Académie des Inscriptions*-ra. Egy Orfeusznak tulajdonított költeményben, amely a „kövekről" szól, ezek a kövek ofitokra és szideritekre, vagyis „kígyókövekre" és „csillagkövekre" vannak felosztva.

> Az ofit zavaros, kemény, nehéz, fekete, és *beszélni tud*, amikor valaki el akarja dobni, *gyermeksíráshoz hasonló hangot ad*. Helanos egy ilyen kő segítségével jövendölte meg hazájának, Trójának pusztulását.[XI/53]

Sanchuniathon és Philo Byblus ezekre a „bétyles-ekre" utalva, „*élő* köveknek" nevezik azokat. Photius megismétli azt, amit Damascius, Asclepiades, Isidorus és az orvos Eusebius előtte már állítottak. Eusebius például soha nem vált meg ofitjától, amelyet a keblén hordott, és amely *halk sípoláshoz hasonló hangon* jóslatokat közölt vele.[XI/54] Arnobius, egy szent ember, aki – a keresztény írók szerint – „pogányból az *egyház fényeinek* egyikévé vált", bevallja, hogy valahányszor egy ilyen kővel találkozott, mindig kérdezett tőle valamit, „amelyre olykor *világosan tagolt halk választ* kapott". Hol van akkor a különbség a keresztény és a pogány ofiták között? – kérdezzük.

A Westminsterben lévő híres kő, amelyet *liafail*-nek, „a beszélő kőnek" hívnak, csak akkor szólal meg, ha a megválasztandó királyt kell megnevezni. Cambry *Monuments Celtiques* című munkájában azt írja, hogy látta ezt a követ, amikor még ez a felirat állt rajta:[XI/55]

> *Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum*
> *Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidem.*[*]

Végül Suidas beszél egy bizonyos Heræscius-ról, aki rátekintésre meg tudta különböztetni az élettelen köveket azoktól, amelyek rendelkeztek a mozgás képességével, Plinius pedig olyan kövekről tesz említést, amelyek „elfutottak, amikor kézzel meg akarták fogni őket".[XI/56]

[XI/52] *Ugyanott,* 284. oldal.

[XI/53] M. Falconnet: *idézett mű,* t. VI, *Mém*, 513. oldal, idézi De Mirville: *idézett mű, ugyanott,* 285. oldal.

[XI/54] Ez természetesen ugyanaz a „halk hang", amelyet Illés hallott a földrengés után a barlang szájában. (I. *Királyok,* XIX. 12.)

[XI/55] A ringó vagy „lebegő" köveknek különböző nevük van. A keltáknál *clacha-brath*, „sors- vagy ítélő kő", jövendölő kő, vagy „istenítélet kő", és az orákulum kő. A fóniciaiaknál a mozgó vagy élő kő, az íreknél pedig a dörgő kő. Bretagne-ban Huelgoat mellett vannak a „*pierres branlantes*" (lengő kövek). Az ó- és újvilágban egyaránt megtaláljuk őket: a brit szigeteken, Izlandon, Franciaországban, Spanyolországban, Olaszországban, Oroszországban, Németországban, stb. és Észak-Amerikában is. (Lásd: Hodson: „*Letters from North America*", II. köt. 440. oldal.) Plinius többször beszél ilyenekről Ázsiában (*Hist. Nat*. I. köt. 96.), Apollonius Rhodius pedig hosszan leírja a ringó köveket, és azt mondja, hogy „ezek a sírhalmok csúcsára vannak állítva, és annyira érzékenyek, hogy *gondolattal elmozdíthatók"*. (Ackerman: *Arth. Index*, 34. oldal.) Nyilvánvalóan az ősi papokra céloz, akik távolból, akaraterejükkel el tudták mozdítani az ilyen köveket.

[*] Ha nem csal a jóslat, ahol e kőre lelnek a skótok, ott uralkodni fognak. (a ford. megj.)

[XI/56] Lásd: *Dictionnaire des Religions*, l'Abbé Bertrand, Arts. „Heræscus" és „Bétyles", De Mirville: *ugyanott*, 287. oldal. Lásd még: Bunsen: *Egypt,* I. 95.

A *Bibliát* igazolni akaró De Mirville nagyon helyesen azt kutatja, hogy miért hívták a Stonehenge-i óriás köveket az ősi időkben *chior-gaur*-nak, vagyis az „óriások táncának" (*côr* – „táncolni", innen származik a *chorea*, és *gaur* – „óriás"). Azután válaszért az olvasót St. Gildas püspökhöz küldi. De olyan munkák szerzői, mint a *Voyage dans le Comté de Cornouailles, sur les Traces des Géants,* és a Stonehenge, Carac és West Hoadley romjairól szóló különböző tudós művek[XI/57] szerzői sokkal teljesebb és megbízhatóbb információkat adnak erről a konkrét témáról. Az említett helyeken – amelyek valóságos sziklaerődök – olyan hatalmas monolitokat találtak, amelyek „némelyikének a súlya több mint 500 tonna". A Salisbury-síkság e „függő köveiről" azt tartják, hogy azok egy druida templom maradványai. A druidák azonban már a történelmi korban éltek, és nem voltak küklopszok vagy óriások. Akkor vajon kik, *ha nem óriások,* tudtak felemelni ilyen tömegeket – különösen a Carnac-ban és West Hoadley-ben lévőket –, és olyan szimmetrikus rendbe felállítani, hogy azok a planiszférát jelenítsék meg, valamint olyan csodálatos egyensúllyal elhelyezni, hogy látszólag alig érintsék a földet, bár már könnyű érintéssel is mozgásba lehessen hozni őket, helyükről azonban húsz ember együttes erőfeszítésével sem lehessen elmozdítani?

Ha most azt mondjuk, hogy e kövek legnagyobb része az utolsó atlantisziaktól maradtak fenn, akkor azt a választ kapnánk, hogy valamennyi geológus azokat természetes eredetűnek tartja, hogy egy szikla, amikor eróziónak van kitéve – vagyis az időjárás hatására anyagát rétegről rétegre elveszíti – ezt a formát ölti fel, és hogy Nyugat-Angliában a sziklacsúcsok is különös alakzatokat mutatnak ugyanezen ok miatt. Így pedig, mivel minden tudós azt tartja, hogy a „lengő kövek tisztán természetes eredetűek, a szél, az eső, stb. rétegesen lekoptatják a sziklákat" – a mi megállapításunkat jogosan tagadják, különösen mivel „napjainkban is megfigyelhető a sziklák elváltozásának ez a folyamata". Vizsgáljuk meg tehát ezt a kérdést.

Először is olvassuk el, amit a geológia mond, és meg fogjuk tudni, hogy ezek a hatalmas sziklatömbök gyakran teljesen idegenek azon a vidéken, ahol jelenleg találhatók, és hogy a geológiai fajrokonaik gyakran az adott vidéken ismeretlen rétegekhez tartoznak, és csak messze, tengerentúli országokban találhatók meg. William Tooke a Dél-Oroszországban és Szibériában elszórt hatalmas gránit-tömbökről elmélkedve elmondja, hogy ahol azok most pihennek, nincsenek sem sziklák, sem hegyek, és így azokat „mérhetetlen távolságokból bámulatos erőkifejtéssel kellett odavinni".[XI/58] Charton is beszél egy kőzetfajtáról Írországban, amelyet átadott egy kiváló angol geológusnak elemzésre, aki megállapította, hogy idegen eredetű, „*talán éppen Afrikából való*".[XI/59]

Ez egy furcsa *egybeesés,* mert az ír hagyomány szerint ezeket a kör alakú köveket *egy varázsló hozta Afrikából*. De Mirville ebben a varázslóban egy „átkozott hamitát" lát.[XI/60] Szerintünk egy sötétbőrű atlantiszi, vagy talán éppen egy még korábbi lemuriai volt, aki megérte a brit szigetek megszületését, de mindenképpen egy óriás volt.[XI/61] Cambry naivan ezt mondja:

> Ehhez az embernek semmi köze sincs… mert *emberi* erővel és igyekezettel ilyen dolgot soha nem lehetne véghezvinni. Ez kizárólag a természet alkotása[!!], és a tudomány valamikor be fogja ezt bizonyítani. [!!][XI/62]

Márpedig *emberi* volt, bár hatalmas erő az, ami készítette, és ugyanúgy nem csak a természet alkotása, mint ahogyan nem isten vagy ördög műve.

[XI/57] Lásd: Dr. Th. A Wise, F. R. A. S: *History of Paganism in Caledonia*, és egyéb szerzők műveit.

[XI/58] *Sépulture des Tartares,* arch. VII. 2227. oldal.

[XI/59] *Voyageurs Anciens et Modernes,* I. 230. oldal.

[XI/60] *Idézett mű, ugyanott,* 290. oldal. Ha Ham egy titán vagy óriás volt, akkor Shem és Jáfet is azok voltak. Vagy Arkite titánok valamennyien, ahogyan Faber bemutatja, vagy egyszerűen mítoszok.

[XI/61] Diodorus Siculus azt állítja, hogy Isis idejében még voltak óriás méretű emberek, akiket a hellének óriásoknak neveztek. „*Οἱ δ'ἐν Αἰγύπτω μυθολογοῦσι κατά τήν 'Ισιδός ἡλικίαν γεγονέναι τίνας πολυσωμάτους*."

[XI/62] *Antiquités Celtiques,* 88. oldal.

A „tudománytól” pedig – miután megpróbálja bebizonyítani, hogy még az emberi elme és a szellem is egyszerűen „vak erők” terméke – bizonyára kitelik, hogy elvállalja ezt a feladatot is. Lehet, hogy egy szép napon azzal fog előjönni, hogy egyedül a természet ereje sorakoztatta fel Stonehenge-ben az óriási sziklákat, jelölte ki matematikai pontossággal helyüket olyan módon, hogy elrendezésük a Dendera planiszférát és az állatövi jegyeket mutassa, és hogy természeti erők hozták a több mint egy millió font súlyú köveket Afrikából és Ázsiából egyenesen Angliába és Írországba!

Igaz, hogy később Cambry visszavonta kijelentését, amikor ezt mondta:

> Hosszú időn át hittem a *természetben,* de most ezt *visszavonom*… mert a véletlen *nem képes* ilyen csodálatos összeállítást *létrehozni*… azok pedig, akik az említett sziklákat egyensúlyba állították, ugyanazok, akik a Concarneau melletti Huelgoat-ban a mesterséges tó mozgó tömbjeit lerakták.

De Mirville idézi Dr. John Watsont is, aki a Golcar (a „Varázsló”) lejtőjén lévő *mozgó* sziklákról vagy „lengő kövekről” szólva ezt mondja:

> E kiegyensúlyozott tömbök csodálatos mozgásának hatására a kelták azokat az istenekhez hasonlították.[XI/63]

Flinders Petrie *Stonehenge* című művében ezt mondja:

> Stonehenge a környék köveiből épült, vörös homokkőből vagy kemény homokkőből, amit azon a vidéken „szürke ürünek” neveznek. De a kövek némelyikét, különösen azokat, amelyekről azt tartják, hogy csillagászati célokat szolgáltak, messzebbről hozták, valószínűleg Észak-Írországból.

Befejezésül érdemes idézni egy tudós észrevételeit, amelyek a fenti témával kapcsolatban a *Revue Archeologique* (1850) egyik cikkében jelentek meg:

> Minden kő egy tömb, amelynek a súlya próbára tenné a legnagyobb teljesítményű gépeket is. Földünkön elszórtan mindenütt találhatók olyan sziklatömbök, amelyekre nem illik a puszta „*alapanyag*” kifejezés, amelyek láttán a képzelet összezavarodik, és szívesebben használna valami más, olyan szédületes fogalmat, mint amilyen szédületesek ezek a tömbök. Annál is inkább, mert a statika rendkívül alapos ismeretére mutat az, ahogy ezek a *hatalmas*, néha *router*nek nevezett *lengő* kövek felületüknek egyetlen pontján vannak felállítva olyan tökéletes egyensúlyban, hogy a legkisebb érintés is elegendő mozgásba hozásukhoz. A kölcsönös mozgásátvitel, a sík, a domború és a homorú felületeik… mind a küklopszi építmények sorába helyezi őket, amelyekről teljes joggal el lehet ismételni De la Vega mondását: „inkább démonok dolgozhattak rajtuk, mint emberek”.[XI/64]

Mert ez egyszer egyetértünk barátainkkal és ellenfeleinkkel, a római katolikusokkal, és azt kérdezzük, hogy a statika és az egyensúly ilyen csodáit, a több millió font súlyú tömegeket hogyan hozhatták létre kőkorszakbeli vademberek vagy barlanglakók, akik ugyan magasab-

---

[XI/63] Cambry: *Ugyanott*, 90. oldal.

[XI/64] *Idézett mű*, 473. oldal. Creuzer ezt írja: „Nehéz dolog Tiryns és Mükéne építményeiben nem égi hatalmak által irányított bolygói erőkre gyanakodni, amelyek hasonlóak a híres daktilokéhoz”. (*Pelasges et Cyclopes*). A küklopszok kérdésében a tudomány a mai napig tudatlanságban van. Gyanítják, hogy ők építették az összes úgynevezett „küklopszi” művet, amelyeknek felépítéséhez sok ezrednyi ilyen óriásra lett volna szükség, viszont állítólag csak hetvenheten vagy száz körül voltak, ahogyan Creuzer gondolja. Építőknek hívják őket, az okkultizmus pedig *Beavatóknak* nevezi őket, akik néhány pelaszgián beavatásával letették a valódi *szabadkőművesség* alapkövét. Hérodotosz a küklopszokat Perszeusszal kapcsolja össze, aki „egy asszír démon fia volt” (I. VI.). Raoul Rochette arra következtet, hogy Palæmonius, a küklopsz, akinek egy szentélyt építtetek, volt a „Tyrai Herkules”. Mindenesetre ő volt a Gadir-i szent oszlopok építője, amelyek titokzatos jelekkel vannak borítva – amiknek a magyarázatát saját korában egyedül csak Tyanai Apollonius ismerte –, továbbá olyan ábrákkal, amilyeneket még ma is megtalálhatunk Ellora falain, Vishvakarman, „az Istenek építőmestere” templomának hatalmas romjain.

bak voltak az átlagos mai embereknél, de ugyanolyan közönséges halandók voltak, mint mi? Nem a mi feladatunk, hogy felsoroljuk azokat a hagyományokat, amelyek a lengő kövekhez fűződnek. De az angol olvasót emlékeztetni lehet Giraldus Cambrensis-re, aki a Monaszigeten lévő ilyen kőről elmondja, hogy az mindig visszafordult a helyére, bármekkora erővel akarták is máshogyan elhelyezni. Amikor II. Henrik meghódította Írországot, egy Hugo Cestrensis nevű gróf, aki szeretett volna megbizonyosodni erről a tényről, a Mona-beli követ egy jóval nagyobb kőhöz köttette, és beledobatta azokat a tengerbe. Másnap reggel a követ a megszokott helyén találták. A tudós William of Salisbury igazolja ezt a tényt, és tanúsítja, hogy a követ később egy templom falába építették, ahol azt látta 1554-ben. Ez pedig arra emlékeztet, amit Plinius mondott el az argonauták által Cyzicun-ban hagyott kőről, amelyet a helybeliek a Prytaneum-ban helyeztek el, „*ahonnan az többször is elfutott*, és így kénytelenek voltak ólommal lenyomtatni".[XI/65] Itt olyan hatalmas kövekről beszélünk, amelyekről az egész antik világ azt állította, hogy „élnek, mozognak, beszélnek, és maguktól járnak". Úgy tűnik, ezek el is tudták kergetni az embereket, mivel *router*-eknek hívták őket, ami a „rout", vagyis „elüldözni" szótőből ered. Des Mousseaux úgy mutatja be ezeket, hogy mindegyik jövendölő kő volt, és néha „*őrült* köveknek" is hívták azokat.[XI/66]

A lengő köveket a tudomány is elfogadja. De mitől lengenek? Vaknak kell lennünk, hogy ne lássuk meg, hogy ez a mozgás a jövendölés egyik eszköze volt, és éppen ezért hívták őket „az igazság köveinek".[XI/67]

Mindez történelem, a történelem előtti idők múltja ugyanezt igazolja a későbbi korokban is. A legrégibb népek a Dracontia nevet adtak a Holdnak és a Kígyónak szentelt ősi „sorsköveknek", és ezek mozgása vagy *lengése* teljesen világos rejtjel volt a beavatott papok számára, és egyedül ők ismerték ezen ősi *írásmód* kulcsát. Vormius és Olaus Magnus kimutatják, hogy Skandinávia királyait a jóshely rendelkezései szerint választották meg, és e rendelkezéseket „az [őskori] óriások hatalmas erejével felállított roppant nagy sziklák" közölték velük. Plinius azt mondja:

[XI/65] *Hist. Nat.* XXXVI. 592. oldal, De Mirville: *Idézett mű, Ugyanott*, 289. oldal.

[XI/66] *Dieu et les Dieux*, 587. oldal.

[XI/67] De Mirville: *Idézett mű, Ugyanott*, 291. oldal. Richardson és Barth urakról azt mondják, elcsodálkoztak azon, hogy a Szaharában ugyanolyan, két nagy kőoszlopra keresztbe fektetett harmadikból álló emlékműveket találtak, mint amilyeneket Ázsiában, Circassia-ban, Etrúriában és egész Észak-Európában már láttak. Rivett-Carnac, B. C. S, az elismert régész Allahabad-ból ugyanígy elcsodálkozik Sir J. Simpson leírásán az angliai, skóciai és egyéb nyugati országokban levő kövekbe és sziklákba vésett csészeforma jelektől, amelyek „rendkívül hasonlóságot mutatnak a Nagpur (a Kígyók városa) melletti sírdombokat körülfogó zárókövekeken lévő rajzokhoz". A kiváló tudós ebben „újabb és rendkívüli bizonyítékot lát a már meglévő bizonyítékok tömegén túl… arra, hogy Indiába is behatolt az Európát nagyon korai időkben elárasztó nomád törzsek egyik ága". Mi azt mondjuk, Lemuria, Atlantisz és azok óriásai, továbbá az ötödik gyökérfaj legkorábbi fajai is valamennyien hozzájárultak ezeknek a betyl-eknek, lithos-oknak" és általában a „mágikus" köveknek a felállításához. A Sir J. Simpson által megfigyelt csésze formájú jelek, továbbá a Rivett-Carnac által az emlékoszlopokon és sziklákon talált „kivájt lyukak, amelyeknek átmérői 15 és 4 cm között változtak, és amelyek 2,5-4 cm mélyen voltak bevésve… általában függőleges sorokban helyezkedtek el, e csésze-formák számban, méretben és elhelyezkedésben sok különböző sorrendben jelentek meg", nos, ezek egyszerűen a legősibb fajok *írott feljegyzései*. Bárki, aki figyelmesen megvizsgálja az ilyen jelekről készített, az *Archeological Notes on Ancient Sculpturing on Rocks in Kumaon, India, etc.*-ben látható rajzokat, az megtalálja bennük a legősibb stílusú írást vagy feljegyzést. Valami hasonlót alkalmaztak a morzejelek vagy távirati írás amerikai megalkotói, amely emlékeztet az Ogham-írásra. Ez az írás rövid és hosszú vonalak keverékéből áll, és ahogyan Rivett-Carnac írja, „homokkőbe vésték". Svédország, Norvégia és Skandinávia bővelkedik ilyen *írott* feljegyzésekben. A csésze-jeleket és a hosszú és rövid vonalak változását követték a rúna-jelek. Johannes Magnus Infolio-jában láthatjuk a félisten, az óriás Starchaterus ábrázolását (Starkad, a mágus Hroszharsgrani tanítványa volt), aki mindkét kezében egy hatalmas, rúna-jelekkel borított követ tart. A skandináv legenda szerint ez a Starkad Írországba ment, és ott – északon és délen, keleten és nyugaton – csodálatos dolgokat vitt véghez. (Lásd: *Asgard and the Gods*, 218-221. oldalak.)

Indiában és Perzsiában ő (a perzsiai Otizoë) az, akit az uralkodóik megválasztásakor a mágusoknak meg kellett kérdezniük".[XI/68]

Majd leír egy sziklát, amely Ázsiában, Harpasa mögött tornyosul, és úgy van felállítva, hogy „egy ujjal meg lehet mozdítani, de az egész test súlyának ellenáll".[XI/69] Akkor az Írországban, Brimham-ban vagy Yorkshire-ben lévő lengő sziklák miért ne szolgáltak volna ugyanilyen módon *jövendölésre,* vagy szóbeli kommunikációra? A legnagyobbak közülük nyilvánvalóan az atlantisziak után maradtak fenn, a kisebbek, mint például a Brimham-sziklák, amelyeknek csúcsain forgó kövek vannak, már csak a régebbi lithos-ok másolatai. Ha a középkori püspökök nem semmisítettek volna meg minden Dracontia-ra vonatkozó tervrajzot, amihez hozzájutottak, akkor a tudomány jelenleg többet tudhatna róluk.[XI/70] De így is tudjuk, hogy a hosszú történelem előtti korszakokban egységesen és valamennyit ugyanarra a célra használták: jövendölésre és *mágiára*. É. Biot, az Institut Francais tagja az *Antiquités de France*-ben (IX. köt.) megjelent cikkében bemutatja, hogy a Chatampéramba (a „Halál mezeje", vagy a Malabar-ban lévő ősi temetkezési hely) a Carnac-ban lévő ősi sírokkal azonos elrendezésű, vagyis egy „magaslaton fekszik, és van egy központi sírja". Halliwell elmondja, hogy a sírokban talált csontok közül néhány egészen kivételes nagyságú, a helybeliek pedig ezeket a sírokat a „Râkshasa-k, vagyis óriások lakhelyének" nevezik. Számos kőkör, „amelyeket a Panch Pândava (az öt Pându) munkájának tartanak", mivel minden ilyen síremlék Indiában van, ahol nagyon nagy számban találhatók meg", és amikor ezeket Rajah Vasariddi vezetésével felnyitották, bennük „*rendkívüli nagyságú emberi csontokat találtak*".[XI/71]

De Mirville-nek ismét igaza van az *általánosításában*, ha a következtetéseiben nem is. Mivel az a sokáig dédelgetett elmélet, hogy a Dracontia leginkább „nagy természeti és geológiai háborgások" szemtanúja (Charlton), és hogy a „természet műve" (Cambry), mára már megdőlt, De Mirville megjegyzései teljesen jogosak:

> Azt javasoljuk a tudománynak, hogy fontolja meg… és mindenekelőtt ne sorolja a titánokat és az óriásokat a primitív legendák közé, mert műveik szemünk előtt vannak, és a lengő kőtömbök a világ végéig fognak ingadozni talpazatukon, segítve ezzel a tudósoknak egyszer és mindenkorra felismerni, hogy egyáltalán nem elmegyógyintézetek jelöltje az, aki hisz az egész antik világ által bizonyított csodákban.[XI/72]

Éppen ez az, amit sohasem ismételhetünk túl gyakran, bár lehetséges, hogy mind az okkultisták, mind a római katolikusok szava csak pusztába kiáltott szó. Mindazonáltal azt is láthatja mindenki, hogy a tudomány maga is ugyanolyan következetlen – hogy a legenyhébben mondjuk – modern elméleteiben, mint amilyen az ókori és középkori teológia volt az úgynevezett *kinyilatkoztatásainak* értelmezésében. A tudomány szeretné az embert az emberszabású majomtól leszármaztatni – amely átalakuláshoz évmilliók kellenének –, ugyanakkor nem meri az emberiséget százezer évnél idősebbnek mondani! A tudomány a fajok fokozatos átalakulását, a természetes kiválasztódást és fejlődést tanítja a legalacsonyabb rendűtől a legmagasabbig, a puhatestűektől a halakig, a hüllőktől a madarakig és emlősökig, mégis elutasítja, hogy az ember, aki fiziológiailag csak egy magasabb rendű emlős és állat, külső formájában ilyen átalakulásokon ment keresztül. De ha Wealden hatalmas iguanodonja őse lehetett a mai apró iguana gyíknak, akkor a Titkos Tanítás óriási embere miért ne válhatott volna a mai modern emberré, az állat és az angyal közötti összekötő kapoccsá? Van-e ebben az „elméletben" valami tudománytalanabb, mint abban, amely elutasítja az emberben lévő szellemi és halhatatlan Ént, egy automatává teszi, ugyanakkor *egy különálló fajnak* tekinti a természet rendszerében?

[XI/68] *Hist. Nat.* LXXXVI. LIV.
[XI/69] *Ugyanott,* II. XXXVIII.
[XI/70] Charton: *Magasin Pittoresque* (1853), 32. oldal. Idézi De Mirville: *Idézett mű, ugyanott*, 293. oldal.
[XI/71] T. A. Wise: *History of Paganism in Caledonia*, 36. oldal.
[XI/72] *Idézett mű, ugyanott*. 288. oldal.

Lehet, hogy az okkult tudományok kevésbé tudományos jellegűek, mint a jelenlegi egzakt tudományok, viszont logikusabbak és következetesebbek tanításaikban. Bizonyos fizikai erők és az atomok természetes vonzása elegendő lehet egy növény állattá való átalakulásához, de annál többre van szükség, mint puszta kölcsönhatás bizonyos anyagi felhalmozódások és környezetük között, hogy életre hívjanak egy *teljesen tudatos embert*, még akkor is, ha csak anynyiról lenne szó, mint a négykezűek rendjébe tartozó két „szegény rokon" közötti elágazás. Az okkult tudomány elfogadja Haeckel elméletét, hogy bolygónkon a (tárgyiasult) élet „a tudományosan feltárt természetes fejlődés logikus következménye", de hozzáteszi, hogy logikátlanabb egy *belülről kifelé* történő, hasonló *szellemi* kibontakozás, a láthatatlan tárgyiasulatlan szellem-élet – ami örök és princípium a természetben – elutasítása, ha ez egyáltalán lehetséges, mint azt mondani, hogy az Univerzum és minden, ami benne van, az anyagban rejlő „vak erők" segítségével fokozatosan jött létre, minden *külső* segítség nélkül.

Tegyük fel, hogy egy okkultista azt állítaná, hogy egy nagy székesegyház első orgonája eredetileg a következőképpen keletkezett: először a térben folyamatosan és fokozatosan kialakult egy megszervezhető anyag, amely egy *szerves proteinnek* nevezett halmazállapotot hozott létre. Azután a véletlen erők hatására ezek a halmazállapotok labilis egyensúlyba kerültek, és ezek lassan és méltóságteljesen faragott és fényezett fa alkatrészek, réz szegek és kapcsok, bőrrel bevont felületek és elefántcsont billentyűk, fújtatók és sípok új vegyületeivé fejlődtek. Ezt követően felhasználva valamennyi részt egy harmonikus és szimmetrikus szerkezethez, az orgona hirtelen rázendített Mozart Requiem-jére, majd egy Beethoven-szonáta következett, és így tovább a végtelenségig, a billentyűi maguktól játszottak, a fújtatók saját belső erejük és kedvük szerint fújtattak levegőt a sípokba. Vajon mit szólna a tudomány egy ilyen elmélethez? Márpedig a materialista tudósok pontosan ilyen bölcsen írják le a világegyetem kialakulását a benne élő lények millióival és szellemi koronájával, az emberrel.

Bármi lehetett is Herbert Spencer valódi belső gondolata, amikor a fajok fokozatos átalakulásáról ír, szavai mindenesetre jól alkalmazhatók a mi tanításainkra:

> Az evolúció fogalmai szerint mindenféle lényre úgy gondolnak, mint egy *korábban létező lényből* észrevétlen fokozatokon keresztül kialakult módosult változatra.[XI/73]

Akkor ebben az esetben miért ne lehetne a történelmi ember egy korábban létező, történelem előtti ember módosulása, még ha – a vita kedvéért – fel is tételezzük, hogy nincs benne *semmi*, ami a fizikai szervezeténél tovább tartana, vagy attól függetlenül élne? De ez nem így van! Ugyanis amikor azt mondják, hogy „laboratóriumban szerves anyagokat hoztak létre olyan módon, amit szó szerint *mesterséges fejlődésnek* lehet nevezni",[XI/74] azt válaszoljuk a neves angol filozófusnak, hogy ennyit megtettek az alkimisták és a nagy adeptusok is, sőt, valójában sokkal többet, még mielőtt a mai kémikusok egyáltalán megpróbáltak volna „összetett vegyületeket megépíteni különálló elemekből". Paracelsus homunculus-a tény az alkímiában, és nagyon valószínű, hogy a kémia is eljut egyszer idáig, és akkor Mrs. Shelley Frankenstein-szörnyetegét majd jövendölésnek kell tekinteni. De olyan kémikus vagy alkimista soha nem lesz, aki egy ilyen szörnyeteget az állati ösztönnél többel fel tudna ruházni, hacsak valóban meg nem teszi azt, amit az „Ősökről" mondanak, vagyis elhagyja saját fizikai testét, és testet ölt az „üres formában". De még ez is csak egy *mesterséges* és nem természetes ember lenne, mert annak idején a mi „Őseinknek" az örök fejlődési folyamatban *istenekké* kellett válniuk, mielőtt emberekké válhattak volna.

A fenti elkalandozás – ha ez egyáltalán az – egy próbálkozás saját igazolásunkra azon néhány gondolkodó ember számára, akik ezt a jövő században fogják olvasni.

Ez megindokolja azt is, hogy korunk legjobb, legspirituálisabb emberei már miért nem lehetnek elégedettek sem a tudománnyal, sem a teológiával, és miért vonzódnak bármilyen

---

[XI/73] *Essays on Physiology*, 144. oldal.
[XI/74] *Principles of Biology*, Appendix, 482. oldal.

„pszichikai hóborthoz” a kettő dogmatikus állításaival szemben, amelyek a tévedhetetlenségükben legfeljebb csak *vak* hitet tudnak felkínálni. Az *egyetemes* hagyomány sokkal biztosabban eligazít az élet dolgaiban. Az pedig úgy mutatja be az ősi embert, hogy korszakokon át együtt élt teremtőivel és első tanítóival – az Elohim-mal – a világ „Édenkertjében”.[XI/75]

45. JÖTTEK AZ ELSŐ VÍZÖZÖNÖK. ELBORÍTOTTÁK A HÉT NAGY SZIGETET. (*a*)
46. A SZENTEK MIND MEGMENEKÜLTEK, A GONOSZOK ELPUSZTULTAK. VELÜK EGYÜTT A LEGTÖBB ÓRIÁS ÁLLAT, AMELYEK A FÖLD VEREJTÉKÉBŐL SZÜLETTEK. (*b*)

(*a*) Mivel ezt a témát – bolygónk jelenlegi körének negyedik nagy vízözönét – teljes részletességgel tárgyaljuk az utolsó Stanza után következő fejezetekben, ha erről most bármit mondanánk, csak a dolgok elébe vágnánk. A hét nagy sziget (Dvîpa) Atlantisz kontinenséhez tartozott. A Titkos Tanítás bemutatja, hogy a vízözön nem azért árasztotta el a negyedik, óriás fajt, mert az lezüllött, vagy mert a „bűntől feketévé” vált, hanem egyszerűen azért, mert – mint minden másnak a Nap alatt – minden kontinensnek az a sorsa, hogy megszületik, él, megöregszik, és meghal. Ez akkor történt, amikor az ötödik faj még csecsemőkorában volt.

(*b*) Így az óriások elpusztultak – a mágusok és a varázslók, teszi hozzá a népi hagyomány képzelete. De „minden szent megmenekült”, és csupán a „gonoszok pusztultak el”. Ez azonban legalább annyira a harmadik szemet még használni tudó „szentek” *előrelátásának* a következménye, mint a karmáé és a természeti törvényé. A Kommentár a következő fajról, az ötödik emberiségről szólva ezt mondja:

Egyedül egy maroknyi kiválasztott, akiknek Isteni Tanítói már előzőleg a Szent Szigeten telepedtek le – „ahonnan majd az utolsó Megváltó fog eljönni” –, mentette meg az emberiséget, amikor az emberek egymást kezdték kiirtani [*ahogyan ez jelenleg is történik – H.P.B.*]. *Az emberiség szétvált. Kétharmad részén a föld alacsonyabb, anyagibb szellemeinek dinasztiái uralkodtak, akik kisajátították a könnyen megszerezhető testeket, egyharmad rész becsületes maradt, és csatlakozott a megszülető ötödik fajhoz – az Isteni testet öltöttekhez. Amikor a pólusok elmozdultak* [*negyedszerre*], *ez nem volt hatással azokra, akik elváltak a negyedik fajtól, és akik védve voltak. A lemuriaiakhoz hasonlóan csak az istentelen atlantisziak pusztultak el és „tűntek el a Föld színéről”…!*

XII. STANZA: AZ ÖTÖDIK FAJ ÉS ISTENI TANÍTÓI

47. Az első két faj maradványai véglegesen eltűnnek. A vízözönből a különböző atlantiszi fajok csoportjai menekülnek meg, köztük az ötödik faj ősei. 48. A jelenlegi ötödik faj kezdetei. Az első Isteni Dinasztiák. 49. A történelem legkorábbi nyomai a *Biblia* allegorikus kronológiájába ágyazva, és az „egyetemes” történelem szolgailag követi ezt. Az emberiség első Tanítóinak és a műveltség terjesztőinek természete.

47. KEVÉS[XII/1] MARADT MEG. NÉHÁNY SÁRGA, NÉHÁNY BARNA ÉS FEKETE, ÉS NÉHÁNY VÖRÖS MARADT MEG. A HOLD-SZÍNŰEK[XII/2] ÖRÖKRE KIPUSZTULTAK. (*a*)

[XI/75] Az Isteni Tanítókkal a XII. Stanzában fogunk foglalkozni.
[XII/1] Ember.
[XII/2] Az ősi Isteni Törzsből.

48. A SZENT NEMZETSÉGBŐL SZÁRMAZÓ ÖTÖDIK[XII/3] MEGMARADT; FELETTÜK URALKODTAK AZ ELSŐ ISTENI KIRÁLYOK.

49. …A KÍGYÓK, AKIK ÚJRA LESZÁLLTAK, KIBÉKÜLTEK AZ ÖTÖDIKKEL,[XII/4] TANÍTOTTÁK ÉS VEZETTÉK ŐT (*b*) …

(*a*) Ez a sloka az ötödik fajra vonatkozik. A történelem nem ezzel kezdődik, de az élő és állandóan ismétlődő hagyomány igen. A történelem – vagy az, amit történelemnek neveznek – nem megy vissza messzebbre az ötödik alfajunk fantasztikus eredeténél, „néhány ezer évnél" távolabbra. A „Néhány sárga, néhány barna és fekete, és néhány vörös maradt meg" mondat az ötödik gyökérfaj első alfajának alosztályaira vonatkozik. A „holdszínűek" – vagyis az első és a második gyökérfaj – örökre kipusztultak, igen, anélkül, hogy bármilyen nyomot hagytak volna, és ez még akkor volt, amikor a harmadik, lemuriai faj harmadik „Vízözöne" történt, amikor a „Nagy Sárkány" farkával egy szempillantás alatt népeket törölt el a Föld színéről. Ez a Kommentárban levő vers valódi jelentése, amely így szól:

A Nagy Sárkány csak a Bölcsesség Kígyóit tiszteli, amelyeknek fészkei most a Háromszögű Kövek alatt vannak.

Más szavakkal: „a piramisok alatt, a világ négy sarkán".

(*b*) Ez a szöveg világosan kimondja, amiről már többször is szó esett a Kommentárokban, vagyis hogy a harmadik, a negyedik és az ötödik faj adeptusai vagy „Bölcsei" földalatti helyeken laktak, általában valamilyen piramisszerű építmény alatt, vagy éppen magában a piramisban. Ilyen „piramisok" voltak a „világ négy sarkán", tehát soha nem voltak a fáraók földjének kiváltságai, bár valóban, amíg szerte a két Amerikában a föld alatt és a föld felett, a szűz erdők mélyén, de fennsíkon és völgyben is elszórtan meg nem találták azokat, általában azt feltételezték, hogy kizárólag Egyiptom építményei. Ha az európai területeken már nem is találhatók valódi, mértanilag pontos piramisok, mindazonáltal sok korai kőkorszakinak vélt barlang, több hatalmas, szögletes gúla alakú és kúpos „menhir" Morbihan-ban és általában Britanniában, sok, Dániában található „tumuli", sőt a Szardínián lévő „óriás-sírok" is – elválaszthatatlan kísérőjükkel, a „nuraghi-val" –, mind többé-kevésbé a piramisok esetlen másolatai. Ezek legnagyobb része az újonnan kialakult európai kontinensen és szigetein az első telepesek munkája, akik abból a „néhány sárga, néhány barna és fekete, és néhány vörös" fajból származtak, akik túlélték az utolsó atlantiszi kontinens és szigeteinek elmerülését 850 ezer éve – kivéve Platón szigetét –, és az első nagy árja fajok megérkezése előtt, a többit pedig a keletről jövő legkorábbi bevándorlók emelték. Azok, akik az emberi faj 57 ezer éves múltját is csak alig tudják elfogadni, amit Dr. Dowler állít a New Orleansban, a Mississippi partján általa feltárt emberi csontvázat alapján, természetesen el fogják utasítani ezeket a tényeket. Egy napon talán rájönnek a tévedésükre. Lenézhetjük az árkádiaiak nevetséges öndicsőítését, akik magukat a „Holdnál öregebbeknek" (*προσέληνοι*) mondják, és gúnyolódhatunk Attika népén, akik azt állították, hogy már éltek, mielőtt a Nap megjelent volna az égen, de nem vonhatjuk kétségbe tagadhatatlan ősiségüket. Azon az egyetemes hiten sem nevethetünk, hogy őseink óriások voltak. Igaz, az a tény, hogy néhány mamut- és masztodon-, sőt egy esetben óriás szalamander-csontokat is összetévesztettek emberi csontokkal, nem tünteti el azt a problémát, hogy az ember esetében a tudomány miért nem engedi meg azt, hogy minden más állati formához hasonlóan az óriás homo diluvii-ből a jelenlegi 170-200 cm magas emberré zsugorodott össze.

De a „Bölcsesség Sárkányai" jól megőrizték feljegyzéseiket, és az emberi fejlődés történetét ugyanúgy felvették az egekbe, ahogyan a földalatti barlangok falaira is. Az emberiség és a *csillagok* elválaszthatatlanul össze vannak kötve egymással a csillagokban uralkodó *Értelmek* miatt.

[XII/3] Faj.
[XII/4] Fajjal.

A modern szimbológusok gúnyolódhatnak ezen, nevezhetik képzelődésnek, azonban ahogyan Staniland Wake írja:

> Kétségtelen, hogy a Vízözönt néhány keleti nép nemcsak a piramisokkal, hanem a csillagok állásával is [mindig] összekapcsolta legendáiban.[XII/5]

Proctor azt mondja, hogy az „Ősi Sárkány" azonos a „Nagy Vízözönnel":

> Tudjuk, hogy a múltban a Sárkány-csillagkép a pólusnál vagy az égi szféra domborulatánál volt. A csillagvallások templomaiban… a Sárkány volt a legfelső vagy uralkodó csillagkép… Rendkívüli, hogy ezek a csillagképek milyen pontosan… megfelelnek sorrendjükben és rektaszcenziójuk tartományában a [bibliai] vízözönnel kapcsolatban feljegyzett eseményeknek.[XII/6]

Ennek a *rendkívüliségnek* az okát bőségesen tisztáztuk ebben a munkában. Ez csak azt mutatja, hogy *számos* vízözön volt, amik az ötödik faj alfajainak emlékezetében és hagyományaiban összekuszálódtak. Az első nagy vízözön csillagászati és kozmikus volt, míg több másik földi volt. Mégis, tudós barátunk, Gerald Massey – aki a British Múzeum misztériumainak valódi beavatottja, még ha csak ön-beavatott is – kijelentette, és azt bizonygatta, hogy Atlantisz elmerülése és a vízözön csak a tudatlan nép antropomorfizált képzelődése volt, és hogy Atlantisz sem volt egyéb, mint egy „csillagászati allegória". De a nagy állatövi allegória történelmi eseményeken alapul, és allegória aligha lehet összeütközésben a történelemmel. Ráadásul az okkultizmus minden tanulmányozója tudja, mit jelent a csillagászati és az állatövi allegória. Az allegória valódi jelentését Dr. Smith mutatja be az asszír táblákra írt Nimród-történetben.

> [Tizenkét canto-ja] a Nap éves pályájára utal az év tizenkét hónapjában. Mindegyik tábla egy bizonyos hónapnak felel meg, és egy meghatározott utalást tartalmaz az állatövi jegyek állati formáira. … [A tizenegyedik canto-t] Rimmon-nak, a vihar és eső istenének szentelik, és ez összhangban van az állatöv tizenegyedik jegyével, az aquarius-szal vagyis a vízöntővel.[XII/7]

Az ősi Feljegyzések szerint ezt még megelőzi a csillagászati *előtti* kozmikus vízözön, amelyet a fenti állatövi vagy Noé-féle vízözönben allegorizáltak és szimbolizáltak. Ennek azonban semmi köze sincs Atlantiszhoz. A piramisok szoros kapcsolatban állnak mind a Nagy Sárkány csillagképpel, a „Bölcsesség Sárkányaival", vagyis a harmadik és a negyedik faj nagy beavatottjaival, mind a Nílus áradásaival, amelyeket a nagy atlantiszi vízözön isteni emlékeztetőinek tekintenek. Az egyetemes történelem csillagászati feljegyzéseiről azonban azt mondják, a negyedik, vagyis az atlantiszi faj harmadik alfajával kezdődtek. Mikor volt ez? Az okkult adatok azt mutatják, hogy még az egyiptomi állatövi számítások rendszeres bevezetésének időpontja óta is *a pólusok már háromszor megfordultak.*

Erre a kijelentésre mindjárt újra visszatérünk. Olyan szimbólumokat, mint amilyenek az állatövi jegyekben megjelennek – ez olyan tény, ami a materialisták számára fogódzkodót kínál arra, hogy egyoldalú elméleteiket és véleményeiket lerögzítsék –, amiknek olyan mély jelentésük van, és olyan túlságosan fontos hatással vannak az emberiségünkre, nem lehet néhány szóval elintézni. Eközben figyelembe kell vennünk a 48. slokában lévő megállapítás jelentését az „első Isteni Királyokról", akikről azt mondják, hogy „újra lejöttek", vezették és *tanították* az ötödik fajunkat az utolsó vízözön után! Ezt az utolsó kijelentést történelmileg a következő fejezetekben fogjuk megvizsgálni, de még néhány további részletettel be kell fejeznünk a „Kígyók" témáját.

Az ősi Stanzákhoz írt vázlatos kommentárjainkat itt be kell fejeznünk. A téma további megvilágításához olyan bizonyítékok szükségesek, amelyeket olyan ókori, középkori és modern munkákból lehetne összeszedni, amelyek ezekkel a kérdésekkel foglalkoznak. Minden ilyen bizonyítékot össze kell gyűjteni, össze kell hasonlítani, és össze kell fésülni, és így még jobban felhívni az olvasó figyelmét a történelmi bizonyítékok gazdagságára. Mivel pedig az egyház ortodox megvilágításában szereplő (nagyon gyakran hivatkozott) „az ember kísértője"

[XII/5] *The Great Pyramid.*
[XII/6] *Knowledge*, I. köt. 243. oldal, idézi: Staniland Wake: *idézett mű*, 81-82. oldalak.
[XII/7] *Nineteenth Centaury*, 1882, 236. oldal, idézi: Staniland Wake: *ugyanott*, 82. oldal.

hátborzongató és sokatmondó szimbólumának többszörös jelentését sohasem lehet eléggé hangsúlyozni, tanácsosnak látjuk ezt a témát az összes rendelkezésünkre álló bizonyíték segítségével teljesen feldolgozni ezen a helyen, vállalva az ismétlés kockázatát is. A teológusaink és néhány vallásos szimbológus változatlanul kitartanak a mellett, hogy a titánok és kabirok elválaszthatatlanul kapcsolódnak az „ördögnek" nevezett nevetséges személyiséghez, és minden bizonyítékot, ami elméletük ellen szól, állandóan visszautasítanak, vagy figyelmen kívül hagynak. Az okkultistának ezért semmit nem szabad elhanyagolnia, ami ezt a megrögzött rágalmat segíthet hatálytalanítani. Így tehát az a szándékunk, hogy a három utolsó verssel kapcsolatos témákat több csoportra osztjuk, és amennyire a hely engedi, a gondosan és teljességében megvizsgáljuk. Így még néhány további részlettel is kiegészíthetjük az ókor általános bizonyítékait az okkultizmus és az ezoterikus tanítás legtöbbet vitatott tételeivel kapcsolatban, amelyeknek a zömét azonban majd a szimbológiával foglalkozó V. kötetben fogunk megtalálni.

A kígyók és a sárkányok a különböző jelképrendszerekben

Kaldeában a sárkány szót nem fonetikusan írták, hanem két névjellel ábrázolták, amelyek jelentése az orientalisták szerint *valószínűleg* a „pikkelyes lény". G. Smith nagyon találóan jegyzi meg, hogy „ez a leírás természetesen éppen úgy alkalmazható egy mesebeli sárkányra, mint egy kígyóra, vagy egy halra". Ehhez hozzátehetjük, hogy egyik aspektusában ezt a tizedik állatövi jegyre, a Makara-ra vonatkozik, ami szanszkritul egy közelebbről meg nem határozott kétlaki állatot jelent, általában krokodilnak nevezik, de valójában egészen mást jelent. Ez tehát annak a tulajdonképpeni beismerése, hogy az asszirológusok semmi bizonyosat nem tudnak a sárkány helyzetéről az ősi Kaldeában. Kaldea volt az, ahonnan a zsidók szimbolikájukat kapták, tőlük viszont később a keresztények kisajátították a jelképeket, akik a „pikkelyes lényt" egy élő entitássá, rosszindulatú hatalommá tették.

A British Múzeumban látható a sárkányok egyik „szárnyas és pikkelyes" fajtája. Ugyanezen szakértők szerint ezzel a bűnbeesés eseményeit jelenítik meg, mivel van két ülő alak is a „fa" két oldalán, és a kezüket nyújtják az „alma" után, míg a „fa" mögött ott van a sárkánykígyó. Ezoterikusan a két alak két „kaldeai", akik készen állnak a beavatásra, a kígyó pedig a beavatót szimbolizálja, míg a féltékeny istenek, akik mindhármukat megátkozzák, az exoterikus avatatlan papság. Ebből nem valami sok emlékeztet a szószerinti „bibliai eseményre", ahogyan bármely okkultista láthatja!

„A Nagy Sárkány csak a Bölcsesség Kígyóit tiszteli" – mondja a Stanza, bizonyítva ezzel a két emberalakra és a „Kígyóra" vonatkozó állításunk helyességét.

„A Kígyók, akik újra leszálltak, … tanították és vezették" az ötödik fajt. Napjainkban vajon melyik épeszű ember lenne képes azt hinni, hogy itt valódi kígyókról van szó? Innen ered az a durva hiedelem – ami a tudósok számára mára szinte axiómává vált –, hogy azok, akik az ókorban a különböző szent sárkányokról és kígyókról írtak, vagy babonás és hiszékeny emberek voltak, vagy pedig tudatosan be akarták csapni azokat, akik még náluk is tudatlanabbak voltak. Márpedig Homérosztól kezdve a kígyó fogalmával az avatatlanok elől elrejtett dologra utaltak.

„Rettenetesek az istenek, amikor megnyilvánulnak" – azok az *istenek,* akiket az emberek *sárkányoknak* neveznek. Ælianus pedig a *De Natura Animalium* című munkájában ezekkel a kígyószerű szimbólumokkal foglalkozva bizonyos megjegyzéseket tesz, amelyek azt mutatják, hogy jól értette ezeknek a legősibb szimbólumoknak a természetét. Így a fenti homéroszi idézettel kapcsolatban teljesen helyénvalóan magyarázza:

> Mert a Sárkány, miközben szent és tisztelni való, az *isteni természetből még valami olyat is tartalmaz*, amiről jobb [másoknak?] tudatlanságban maradni.[XII/8]

[XII/8] *Idézett mű,* XI. XVII.

A „Sárkány” szimbólumnak hétszeres jelentése van, és ebből a hét jelentésből a legmagasabb és a legalacsonyabb megadható. A legmagasabb jelentése azonos az „Önszültével”, a Logosszal, a hindu Aja-val. A naasszenusoknak vagy kígyóimádóknak nevezett keresztény gnosztikusoknál ő volt a Szentháromság második személye, a Fiú. Szimbóluma a Sárkány csillagkép volt.[XII/9] Annak hét „csillaga” azonos azzal a hét csillaggal, amelyeket a *Jelenések* „Alfája és Omegája” a kezében tart. A „Sárkány” fogalmát leginkább földi jelentésében a „Bölcsekre” alkalmazták.

Az ókor vallási szimbolizmusának ez a területe nagyon homályos és titokzatos, az avatatlanok számára érthetetlen is maradhat. Modern korunkban annyira sérti a keresztény fület, hogy sokat dicsért civilizációnk ellenére aligha menekülhet meg attól, hogy legdédelgetettebb keresztény dogma elleni közvetlen fenyegetésnek tekintsék. De szolgáltassunk igazságot: egy ilyen téma megkívánta Milton lángelméjét és írásművészetét, akinek a költői képzelete mára mély gyökeret vert az egyházban kinyilatkoztatott dogmaként.

Vajon a Sárkány és feltételezett mennyei legyőzőjének allegóriája Szt. János *Jelenéseiből* származik? Határozottan azt feleljük, hogy nem. Szt. János „Sárkánya” Neptunusz, az atlantiszi mágia szimbóluma.

Ahhoz, hogy ezt a tagadást bebizonyíthassuk, kérjük az olvasót, vizsgálja meg a kígyó vagy a sárkány szimbolizmusát annak számos megjelenési módjában.

Csillagászati és kozmikus jelek

Minden csillagász tudja – az okkultistákról és asztrológusokról nem is beszélve –, hogy képletesen az Asztrális Fényt, a Tejutat és a Napnak a Ráktérítő és a Baktérítő irányában megtett útját is, sőt a sziderikus vagy tropikus év köreit is mindig „Kígyóknak” hívták az Adeptusok allegorikus és a misztikus kifejezésmódjában.

Kozmikusan és metaforikusan ez tehát a Kígyó jelentése. Poszeidón egy „Sárkány”, mondják a perata-gnosztikusok, a Sárkány, „Chozzar, ahogyan az avatatlan Neptun nevezi”, a „Jó és Tökéletes Kígyó”, a naasszeusok Messiása, akinek szimbóluma az égen a Kígyó csillagkép.

Különbséget kellene azonban tennünk e szimbólum különböző jellegei között. A zoroasztriánus ezotéria azonos a Titkos Tanításéval, és amikor egy okkultista olvassa a *Vendidâd*-ban a „Kígyó” ellen kimondott sirámokat, amelynek harapása Airyana Vaêjô gyönyörű örök tavaszát átalakította, télre változtatva azt, amely betegséget és halált hozott, ugyanakkor mentális és pszichikus pusztulást is, akkor tudja, hogy ez a Kígyó utalás az Északi-sarkra, de az Égi Pólusra is.[XII/10] Ez a két tengely hozza létre az évszakokat aszerint, hogy milyen szöget zárnak be egymással. Amikor a két tengely *párhuzamossága megszűnt*, elmúlt Airyana Vaêjô örök tavasza a „jó Dâitya folyó mellett”, és „az árja mágusoknak Sogdiana-ba kellett kivándorolniuk” – mondja az exoterikus leírás. Az ezoterikus tanítás azonban kijelenti, hogy a pólus elvált az egyenlítőtől, és hogy a negyedik faj „Üdvösség országa”, amelyet a harmadiktól örökölt, a pusztulás és a csapások földjévé vált. Egyedül ennek vitathatatlan bizonyítéknak kellene lennie a zoroaszteri szentírások rendkívüli ősiségére. Az özönvíz-utáni kor új árjái természetesen alig ismerhették fel azokat a hegyeket, amelyeknek csúcsain az özönvíz *előtti* korban őseik a tiszta „Yazatak-kal”, vagyis az elemek égi szellemeivel találkoztak és beszélgettek, akiknek az életében és *táplálékában* egykor osztoztak. Ahogyan Eckstein bemutatja:

[XII/9] Ahogyan H. Lizeray *Trinité Chrétienne Devoilée* című munkájában kimutatja, a Sárkány – mivel az állandó Atya (a pólus, egy rögzített pont) és a változó Anyag között helyezkedik el – átadja ez utóbbinak azokat a hatásokat, amelyeket az előbbitől kap, és innen származik a neve is: az Ige (Verbum).

[XII/10] Amit az egyiptomiak egy sasfejű kígyó alakjával szimbolizáltak.

Úgy tűnik, a *Vendîdâd* Közép-Ázsia légkörében lezajló egyik nagy változására utal, erős vulkánkitörésekre, és egy egész hegylánc összeomlására a Kara-Korum hegylánc szomszédságában.[XII/11]

Eusebius szerint – aki ez egyszer csodálatos módon igazat írt – az egyiptomiak a Kozmoszt egy hatalmas lángoló körrel szimbolizálták, amelynek átmérőjén egy sasfejű kígyó feküdt.

Ezen a Föld pólusát értjük az ekliptika síkján belül, amivel együtt járnak mindazok a tüzes következmények, amelyek egy ilyen égi helyzetből szükségképpen adódnak: amikor az egész állatövnek [valamivel több, mint] 25.000 év múlva „vörössé kell válnia a szoláris tűztől", és *minden jegynek vertikálisnak kell lennie* a poláris régióhoz viszonyítva.[XII/12]

Meru-t, az Istenek Hajlékát – ahogyan korábban megmagyaráztuk – az Északi sarkra helyezték, míg Pâtâla-t, az Alvilágot déli irányban feltételezték. Minthogy az ezoterikus filozófiában minden szimbólumnak *hét* kulcsa van, Meru-nak és Pâtâla-nak van egy jelentése földrajzilag, és helyszíneket jelképeznek, míg egy másik, csillagászati jelentésük a „két pólus", ez utóbbi jelentésük vezetett az *exoterikus* szektásságban a „Hegy" és a „Gödör" elnevezéshez, ami Mennyet és Poklot jelent. Ha most csak maradunk a csillagászati és a földrajzi jelentésnél, megállapíthatjuk, hogy a régiek jobban ismerték az Arktisz és az Antarktisz környékének topográfiáját és természetét, mint a modern csillagászaink bármelyike. Jó okaik voltak az egyiket „Hegynek" a másikat pedig „Gödörnek" nevezni. Ahogyan az imént idézett szerző részben megmagyarázza: Helion és Acheron nagyjából ugyanazt jelentették. „Heli-on a Nap, amikor a legmagasabban áll", mivel Heli-os vagy Eli-os a „legmagasabbat" jelenti, Acheron pedig 32 fokkal a pólus fölött és 32 fokkal alatta fekszik, így az allegorikus folyóról azt feltételezik, hogy az északi horizontot 32 fokos szélességben érinti. A Déli sarkot körülvevő hatalmas homorulatot, amely állandóan rejtve van szemünk elől, az első csillagászok Gödörnek nevezték, és mivel megfigyelték az északi pólus irányában, hogy az égnek egy bizonyos köre mindig a horizont fölött jelenik meg, ezért ezt a Hegynek nevezték. Mivel Meru az Istenek magas lakhelye, azt mondták, hogy periodikusan *felemelkednek* és *leszállnak*, ami (csillagászati értelemben) az *állatövi* isteneket jelentette, amint a Föld eredeti északi pólusáról átköltöznek az ég déli pólusára.

Ilyenkor délben az ekliptika párhuzamos a meridiánnal, és az állatöv egy része leereszkedik az északi sarkról az északi horizontra, keresztülhaladva a *kígyó nyolc gyűrűjén* [nyolc sziderikus éven, vagyis több mint 200 ezer napéven]. Ez úgy is elképzelhető, mint egy képzeletbeli *létra*, amelynek *nyolc foka* a földtől a pólusig, vagyis Jupiter trónjáig vezet. Ezen a létrán azután az istenek, vagyis az állatövi jegyek, felemelkednek és leszállnak. [Jákob lajtorjája és az angyalok)… Több, mint 400 ezer éve annak, hogy az állatöv megteremtette ennek a létrának a fokait.[XII/13]

Ez egy szellemes magyarázat, még ha nem is teljesen mentes okkult eretnekségtől. Mégis közelebb van az igazsághoz, mint más, tudományosabb és különösen teológiaibb jellegű magyarázatok. Ahogyan már mondtuk, a keresztény Szentháromság kezdettől fogva tisztán csillagászati elgondolás volt. Ez volt az, ami Rutilius-szal azt mondatta azokról, akik a mitológiát tényleges történésnek akarták feltüntetni: „*Judæa gens, radix stultorum*".*

Az avatatlanok azonban, és különösen a keresztény fanatikusok, akik mindig tudományos igazolást keresnek a holtbetűs szövegeikre, kitartanak amellett, hogy az égi pólusban *Mózes Könyvének* igazi kígyóját, a Sátánt, az emberiség ellenségét lássák, holott valójában ez egy kozmikus metafora. Amikor az istenekről azt mondják, hogy cserbenhagyják a Földet, akkor nemcsak az Isteneket, a Védelmezőket és a Tanítókat értik, hanem a *kisebb* isteneket is, az állatövi jegyek urait. Az előbbiek tényleges és létező entitásokként létrehozták, táplálták, és

---

[XII/11] *Revue Archéologique*, 1885.

[XII/12] Mackey: *Sphinxiad*; vagy *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated by Restoring to their Fables and Symbols their Original Meanings*, 42. oldal.

[XII/13] *Ugyanott*, 47. oldal.

* A zsidó faj alapjában ostoba. – a ford. megj.

tanították az emberiséget kora ifjúságában, ahogyan ez minden szentírásban megjelenik, a zoroasztriánusokéban ugyanúgy, mint a hindukéban. Ormazd vagy Ahura Mazda, a „Bölcsesség Ura" az Amshaspand-ok vagy Amesha Spenta-k, a „Halhatatlan Jótevők",[XII/14] az „Ige" és a mazdeanizmusban a Logosz és hat magasabb aspektusának a szintézise. Ezeket a „Halhatatlan Jótevőket" a *Zamyad Yasht*-ban így írják le:

> Az Amesha Spenta-k, a ragyogók, az átható szeműek, a nagyok, a segítők… az elpusztíthatatlanok és a tiszták… akik mind a heten hasonlók elmében, beszédben és cselekvésben… akik Ahura Mazda *teremtményeinek megteremtői és elpusztítói*, ők a teremtőik és felügyelőik, a védelmezőik és uralkodóik.

Ez a néhány sor elegendő az Amshaspand-ok, a mi Dhyân Chohan-jaink, vagyis a „Bölcsesség Kígyói" kettős, sőt hármas jellegének jelzésére. Azonosak Ormazd-dal (Ahura Mazdá-val) és mégis különállnak tőle. Ők a keresztényeknél a Csillagok Angyalai – a zoroasztriánusok Csillag-Yazata-i –, vagy valamennyi vallásban a hét bolygó (beleértve a Napot is).[XII/15] A „ragyogó, átható szeműek" díszítő jelző bizonyítja ezt. Mindez a fizikai és a csillagászati síkokra vonatkozik. A szellemi síkon ők Ahura Mazda Isteni Erői, míg az asztrális vagy pszichikus síkon ők az „Építők", az „Őrzők", a Pitri-k vagy az Atyák és az emberiség első Tanítói.

Amikor majd a halandó emberek kellőképpen szellemivé váltak, akkor már nem lesz szükség arra, hogy az ősi bölcsesség pontos megértését *rájuk kényszerítsék*. Az emberek akkor *tudni* fogják, hogy soha nem volt olyan világvallás-alapító, akiknek a neve eljutott korunkig, aki (*a*) nem a Logosz (bármilyen néven is ismerjük) közvetlen kiáradása volt, vagyis nem a „Hét" egyikének, a „Hétszeres Isteni Szellemnek" az *alapvető* inkarnációja volt, és (*b*) nem jelent meg már korábban is, elmúlt ciklusok során. Az emberek akkor fel fogják ismerni az okot, ami az elmúlt korokban a történelmi és kronológiai rejtélyeket megteremtette, például annak okát, hogy miért lehetetlen a *számukra* Zoroaszter-hez bármilyen megbízható időpontot hozzárendelni, akit a *Dabistan*-ban tizenkettővel és tizennéggyel is megszoroznak. Megtudják, hogy miért vannak ennyire összekeverve a Rishi-k és Manuk számai és egyéniségei, hogy Krishna és Buddha miért beszélnek magukról, mint inkarnációkról, Krishna miért azonosítja magát Nârâyana Rishi-vel, Gautama pedig megadja korábbi életeinek sorozatát, és különösen az előbbi, mivel ő a „*legmagasztosabb* Brahmâ", miért hívják mégis Anshânshâvatâra-nak, vagyis a Földön levő Legmagasztosabb „egyik részének csak egy része". Végül megtudják, hogy Ozirisz miért egy Nagy Isten, ugyanakkor egy „Földi Herceg", aki Toth Hermészben újra megjelenik, és a názáreti Jézust (héberül Joshuát) miért ismerik fel kabbalisztikusan Joshuában, a szerzetesnő fiában, ahogyan más személyiségekben is. Az ezoterikus tanítás mindezt azzal magyarázza, hogy a felsoroltak valamennyien, és még sokan mások is, a Földön először a Logosz hét energiaminőségének egyikeként jelentek meg, egyéniesültek egy Istenként vagy angyalként (hírhozóként). Ezt követően az anyaggal összekeveredve újra és újra megjelentek nagy bölcsekként és tanítókként, akik az ötödik fajt „tanították", miután tanították a két előző fajt is, az Isteni Dinasztiák idején uralkodtak, és végül feláldozták magukat, hogy különböző körülmények között megszülessenek az emberiség javára, és bizonyos kritikus időszakokban a megváltására. Legutolsó testet öltéseikben valóban csak a „rész egy részeivé" váltak a Földön, bár ez ténylegesen az Egy Legmagasztosabb a természetben.

Ez a teogónia metafizikája. Nos, a Hét mindegyik „energiaminősége" amint egyéniesül, felelős a teremtés elemeinek egyikéért, és uralkodik azon,[XII/16] ebből származik minden szimbó-

---

[XII/14] Dr. W. Geiger fordításában „Üdvözült Halhatatlanok", de az első fordítás pontosabb.

[XII/15] Ez a „hét" vált a nyolccá, az Ogdoaddá, ez utóbbiból *materializálták* a vallások a hetediket vagy legmagasabb „princípiumot", amely így már nem a mindent átható Szellem, a Szintézis, hanem egy antropomorf számmá vagy hozzáadott egységgé vált.

[XII/16] Ezek az elemek a következők: kozmikus, földi, ásványi, növényi, állati, vízi és végül emberi – azok fizikai, szellemi és pszichikus megjelenési formáiban.

lum sokszoros jelentése. Ezek – hacsak nem az ezoterikus módszerekkel értelmezik –, általában kibogozhatatlan kuszasághoz vezetnek.

Szüksége van a nyugati kabbalistának – aki általában a keleti okkultista ellenfele – bizonyítékra? Nyissa ki Eliphas Lévi *Historie de la Magie* című könyvét,[XII/17] és vizsgálja meg gondosan a Zohar-ból vett „Grand Symbole Kabbalistique" részét. Itt meg fogja találni egy metszeten az „egymásba fonódó háromszögek" kifejlődését úgy, hogy egy *fehér* férfi van felül, egy *fekete* nő pedig alul, fejjel lefelé, lábai a férfi kitárt karjai alatt nyúlnak ki annak válla fölé, míg kezeik mindkét oldalon összekulcsolódnak. Eliphas Lévi szerint ez a szimbólum az Isten és a természet, vagy Isten, a „Fény", aki megfordítva tükröződik a természetben és az anyagban, a „Sötétségben". Kabbalista és szimbolikus szempontból igaza van, de csak addig, ameddig a jelképes kozmogónia elmegy. A szimbólumot nem is ő vezette be, és nem is a kabbalisták. A fehér és fekete kőben megjelenő két alak Egyiptom templomaiban a hagyomány szerint időtlen idők óta létezett, történelmileg bizonyíthatóan pedig legalább Cambyses király ideje óta, aki személyesen látta azokat. Ezért a szimbólumnak közel 2500 éve léteznie kell. Ez a minimum, mert Cambyses, aki Nagy Kyros egyik fia volt, i.e. 529-ben követte apját a trónon. Ez a két alak ott az *ellentétes pólusokat* megszemélyesítő két Kabir volt. Hérodotosz[XII/18] elmondja az utókornak, hogy amikor Cambyses belépett a Kabirim templomába, csillapíthatatlan nevetésben tört ki, meglátva azt, amit arról gondolt, hogy mit ábrázol egy álló férfi és előtte egy fején álló nő. Ezek azonban a pólusok voltak, amelyeknek a szimbóluma arra akart emlékeztetni, hogy „a Föld eredeti északi pólusa átfordul az ég déli pólusára", ahogyan azt Mackey is megértette.[XII/19] Viszont ezek az alakok a pólusok *megfordulását* is jelentették a földtengely nagy elhajlásának következtében, ami minden esetben az óceánok elmozdulását, a sarki szárazföldek elmerülését és az egyenlítői övben új földrészek felemelkedését eredményezte. Ezek a Kabirim voltak az „Özönvíz" Istenek.

Ez segítségünkre lehet abban, hogy megszerezzük a kulcsot ahhoz a látszólag reménytelen zűrzavarhoz, amit ugyanazoknak az isteneknek és isteni rendeknek adott számtalan név és cím tömege jelent. E század elején Faber kimutatta a Corybante-k, Curete-k, Dioszkurok, Anaktes-ek, Dii Magni-k, Idei-k, Daktil-ok, a Lare-k, Penate-k, Manes-ek,[XII/20] Titánok és Aletae-k azonosságát a Kabiri-val. Mi pedig bemutattuk, hogy ez utóbbiak azonosak a Manu-kkal, a Rishi-kkel és a Dhyân Chohan-jainkkal, akik a harmadik és a negyedik faj kiválasztottjaiban öltöttek testet. Így, míg a teogóniában a Kabiri-titánok a hét Nagy Isten voltak, kozmikusan és csillagászatilag a Titánokat Atlantes-eknek hívták, talán azért – ahogyan Faber mondja –, mert kapcsolatban voltak *at-al-as*-szal, az „isteni Nappal" és *tit*-tel, a „vízözönnel". Viszont ez, ha igaz is, csak az exoterikus változat. Ezoterikusan szimbólumaik jelentése az alkalmazott elnevezéstől vagy rangtól függ. A hét misztikus, áhítatot keltő Nagy Isten – a Dioszku-

---

[XII/17] 53. oldal.

[XII/18] *Thalia*, LXXVII.

[XII/19] Aki hozzáteszi, hogy „az egyiptomiak különböző módokon jelenítették meg a pólusok szögeit". Perry *View of the Levant* című munkájában van egy ábra, amely a föld *déli sarkát* a Líra csillagképben ábrázolja, és ezen a pólusok két *egyenes rúdként* jelennek meg, amelyekre sólyomszárnyak vannak erősítve, hogy az északot megkülönböztessék a déltől. De a pólusok szimbólumai… néha kígyók formájában jelennek meg, sólyomfejekkel, hogy megkülönböztessék az északi véget a déli végtől. (*Idézett mű*, 41. oldal.)

[XII/20] Faber és Cumberland püspök a fent felsoroltakat „Noé bárkájába tartozók" későbbi pogány megszemélyesítéseinek tartja … „és nem másoknak, mint a pátriárkáé [Noé] és családjáé" (!), ahogyan Faber *Cabiri* című könyvében megfogalmazza (I. 136.). Mert – mint mondja – az a legvalószínűbb, hogy az özönvíz után az eseményre emlékeztetve a vallásos Noé-követők bevezettek egy vallásos ünnepet, amelyet később *hitetlen* leszármazottaik lealacsonyítottak, és „Noéból és családjából" démonokat vagy félisteneket alkottak, „végül pedig arcátlan szemérmetlenséggel elbitorolták a vallás nevét és öltözékét" (ugyanott, I. 10.). Nos, ez egyszerűen elhallgattatja az ember gondolkodási képességét, nemcsak az ókorét, de még a jelenlegi generációkét is. Fordítsuk meg az állítást, és a „Noé és családja" szavak után magyarázzuk meg, hogy ez egyszerűen a samothracia-i misztérium, Szaturnusz, vagy Kronosz-Sydyk és fiai zsidó változatáról van szó, és akkor nyugodtan *Ámen* mondhatunk.

rok,[XII/21] az okkult természet sötétségébe burkolt istenek – később az Idei Daktilusokká vagy Idei „Ujjakká” válnak a fémekkel gyógyító adeptusoknál. A jelenleg „város védőistenei” jelentésű Lares név valódi származását az etruszk *lars,* „vezető”, „irányító” szóban kell keresni. Sanchoniathon az Aletae szót „tűzimádóként” fordítja, Faber pedig úgy hiszi, hogy az *al-orit,* „Tűzisten”szóból ered. Mindkettőjüknek igaza van, mert mindkét esetben utalás történik a Napra, a „legmagasabb” Istenre, aki felé a bolygói Istenek (csillagászatilag és allegorikusan) „gravitálnak”, és akit imádnak. Lares-ként valóban a Nap-istenségek, bár Faber etimológiája, vagyis hogy „Lar az El-Ar, a Napistenség[XII/22] összevonása, nem nagyon pontos. A Lares-ek az emberek vezetői és irányítói. Csillagászatilag Aletae-ként ők voltak a hét bolygó, misztikusan pedig Lares-ként e bolygók kormányzói, a mi védelmezőink és uralkodóink. Az exoterikus vagy fallikus istenimádás céljaiból, valamint kozmikusan is, ők voltak a Kabiri, akiknek a tulajdonságait és kettős minőségeit a külön-külön nekik épített templomok és papjaik nevei is jelezték. Ők azonban mindnyájan a Dhyân Chohan-ok hetes teremtő és serkentő csoportjaihoz tartoztak. A szabeusok, akik a „hét bolygó kormányzóit” ugyanúgy tisztelték, ahogyan a hinduk tisztelik a Rishi-jeiket, azt tartották, hogy Seth és fia Hermész (Enoch vagy Enos) voltak a legnagyobbak a planetáris istenek között. Seth és Enos alakját a zsidók a szabeusoktól kölcsönözték, majd kiforgatták (exoterikusan), de az igazság róluk így is felfedezhető, még *Mózes Könyvében* is.[XII/23] Seth a harmadik faj azon korai embereinek az „ősapja”, akikben a bolygói angyalok testet öltöttek. Ő maga egy Dhyân Chohan volt, és a *serkentő* istenek közé tartozott, Enos (Hanoch vagy Enoch), vagy Hermész pedig az elmondások szerint a *fia* volt, Enos azonban egy általános elnevezés volt valamennyi korai „látnokra” (Enoichion-ra). Innen ered a tiszteletük. Soyuti, az arab író azt mondja, hogy a legkorábbi feljegyzések úgy említik Seth-et vagy Set-et, mint a szabeizmus (csillagimádás) megalapítóját, és hogy a piramisokat, amelyek a bolygórendszert testesítették meg, mind Seth, mind Idrus (Hermész vagy Enoch) síremlékének tekintették.[XII/24] Ide zarándokoltak el a szabeusok, és énekeltek naponta *hétszer* imát *észak felé fordulva* (a Meru-hegy, Kaph, Olimposz stb. felé).[XII/25] Abd Allatif is érdekes dolgokat mond a szabeusokról és könyveikről. Ugyanígy tesz Eddin Ahmed Ben Yahya, aki 200 évvel később írt. Míg az utóbbi azt állítja, „hogy minden piramis egy *csillagnak* volt szentelve” (vagy inkább egy a csillag *uralkodójának*), Abd Allatif azt bizonygatja, hogy a régi szabeus könyvekben azt olvasta, hogy „az egyik piramis az Agathodæmon, a másik pedig Hermész sírja volt”.[XII/26]

Agathodaemon pedig nem más volt, mint Seth, és néhány író szerint Hermész az ő fia volt, teszi hozzá Staniland Wake a *The Great Pyramid*-ban.[XII/27]

Így tehát, míg Samothrace-ban és a legrégibb egyiptomi templomokban a Kabiri a nagy Kozmikus Istenek voltak – a hét és *negyvenkilenc* Szent Tűz –, addig a görög templomokban rítusaik többnyire fallikusakká és ezért az avatatlanok számára obszcénekké váltak. Az utóbbi esetben hárman és négyen, vagyis heten voltak – a férfi és női princípiumok – a *crux ansata* vagyis a füles kereszt. Ez a felosztás megmagyarázza, hogy néhány klasszikus író szerint miért voltak csak hárman, míg mások négyet neveztek meg. Ez a négy a következő volt: Axieros

---

[XII/21] Akik később a görögöknél csak Castor-ra és Pollux-ra korlátozódtak. De Lemuria idejében a Dioszkurok, a „Tojásból Keltek”, voltak a hét Dhyân Chohan (Agnishvâtta-Kumâra), akik a harmadik faj hét kiválasztottjában öltöttek testet.

[XII/22] *Idézett mű,* I. 133.

[XII/23] Alexandriai Kelemen felismerte *Mózes II. könyve* XXV. és következő fejezeteinek csillagászati jelentőségét. Azt mondja, hogy a mózesi tanítás szerint a hét bolygó segít a földi dolgok létrehozásában. A két Kerub, akik a szent Tetragrammaton két oldalán állnak, a Nagymedvét és a Kismedvét jelentik.

[XII/24] Vyse: *Operations*, stb. II. kötet, 258. oldal.

[XII/25] Palgrave, II. kötet, 264. oldal.

[XII/26] Vyse: *ugyanott*, II. kötet, 342. oldal

[XII/27] 57. oldal.

(női aspektusában Demeter), Axiokersa (Persephone),[XII/28] Axiokersos (Plúró vagy Hádész) és Kadmos vagy Kasmilos (Hermész – de nem a Hérodotosz[XII/29] által említett ithyphallikus Hermész, hanem „a szent legendabeli", akit csak a Samotracia-i misztériumok során magyaráztak el). Ez az azonosítás, amely Apollonius Rhodius kommentátora szerint[XII/30] Mnaseas meggondolatlanságának köszönhető, valójában egyáltalán nem azonosítás, mivel a nevek önmagukban nem sokat árulnak el.[XII/31] Mások azt tartják, és a maguk módján nekik is igazuk van, hogy csak két Kabiri volt. Ezoterikusan a két Dioszkurosz-ról, Castor-ról és Pollux-ról van szó, exoterikusan pedig Jupiterről és Bacchus-ról. Utóbbi kettő geodéziailag a földi pólusokat személyesítette meg, csillagászatilag a földi és az égi pólust, ugyanakkor a fizikai és a szellemi embert is. Elég, ha ezoterikusan olvassuk el Semele és Jupiter történetét, valamint Bacchus, Bimater születését és valamennyi azt kísérő körülményt, hogy az allegóriát megértsük. Az a szerep, amit a különböző változatokban a tűz, víz, föld, stb. az esemény során játszott, meg fogja mutatni, hogy az „istenek atyja" és a „bor vidám istene" hogyan vált a két földi pólus megszemélyesítőjévé. A földi, a fémes, a magnetikus, az elektromos és a tüzes elemek mind célzások és utalások az özönvízi tragédia kozmikus és csillagászati jellegére. A csillagászatban a pólusok valóban az „égi mértéket" jelentik, és ugyanígy van a Kabiri Dioszkurok esetében, amint majd látni fogjuk, valamint a Kabiri-Titánoknál, akiknek Diodorusz a „tűz felfedezését"[XII/32] és a vas megmunkálásának tudományát tulajdonítja. Pausanius[XII/33] pedig bebizonyítja, hogy az eredeti kabiri-istenség Prometheus volt.

Az a tény azonban, hogy a Titán-Kabirim csillagászatilag az évszakok létrehozói és szabályozói is voltak, kozmikusan pedig – mint a minden fém- és földmunkát irányító istenek – a nagy vulkánikus energiákat jelentették, nem akadályozta meg őket abban, hogy eredeti isteni jellegükben ők legyenek azok a jótevő lények, akik a prométheuszi szimbólum szerint elhozták a fényt a világba, az emberiséget pedig értelemmel és ésszel ruházták fel. Ők mindenekelőtt minden teogóniában – különösen a hinduban – a Szent Isteni Tüzek, a Három, a Hét, vagy a Negyvenkilenc, aszerint, ahogyan az allegória megkívánja. A neveik maguk is ezt bizonyítják, mert Indiában ők az Agni-putra, vagyis a Tűz Fiai, Görögországban és más helyeken pedig különböző nevek alatt a Tűz Szellemei. Welcker, Maury, most pedig Decharme kimutatják, hogy a *kabeiros* név, aminek a jelentése: „a tűz által hatalmas", a görög *καίω* „égni" szóból ered. A sémita *kabirim* szó tartalmazza a „hatalmas, nagy, erős" fogalmat, ami megfelel a görög *μεγάλοι, δυνατοί*-nak, de ezek későbbi jelzők. Ezeket az isteneket egyetemesen tisztelték, és eredetük elvész az idők mélyében. De akár Frigiában, Fóniciában, Trójában, Trákiában, Egyiptomban, Lemnoszban vagy Szicíliában folyamodtak is hozzájuk, kultuszuk mindig a tűzzel volt kapcsolatban, a templomaikat mindig a legvulkanikusabb helyekre építették, az exoterikus vallásgyakorlásban pedig a Chthoniai istenségekhez tartoztak, és ezért a kereszténység *pokolbeli* isteneket teremtett belőlük.

[XII/28] A norwichi önerejéből lett adeptus, Mackey feltevése a *Mythological Astronomy*-ben egy különös elgondolás, bár nincs nagyon messze az igazságtól. Azt mondja, az Axieros és Axiokersa nevű Kabiri (*a*) elnevezése a *kab* vagy *cab*, „mérték", és az *urim*, „egek" szóból ered, így a Kabirim jelentése az „egek egy mértéke", és (*b*) hogy a jellegzetes neveik, amelyek magukba foglalják a *nemzés principiumát*, a nemekre utalnak. Ugyanis „a *sex* (nem) szó korábban *aix* volt, amely… napjainkban átváltozott sexszé". [Mackey itt utal az *Encyclopedia Londinus* „hehezetes kiejtés" címszavára]. Nos, ha hehezetes hanggal ejtjük az Axieros-t, akkor az *Sax*-szá vagy *Saxieros*-szá válik, a másik pólus pedig *Sexiokersa* lenne. Így a két pólus a természet többi erőinek létrehozóivá válik, vagyis ők lesznek a többi erő *szülői*, ezért ők a leghatalmasabb Istenek. (Idézett mű, 39. oldal.)

[XII/29] II. 51.

[XII/30] I. 9-17.

[XII/31] Decharme: *Mythologie de la Grèce Antiqua*, 270. oldal.

[XII/32] A *guebra* szó a Kabiri (*Gabiri*) szóból ered, és a perzsa ősi tűzimádókat, vagyis a pársziket jelenti. A Kabiri vált Gabiri-vá, és utána megmaradt a perzsiai zoroasztriánusok elnevezésének. (Lásd Hyde: *De Religio Persarum*, 29. fejezet)

[XII/33] I. IX. 751.

Ők valóban „a nagy, jótékony és erős Istenek”, ahogyan Cassius Hermone nevezi őket.[XII/34] Thébában van egy szentély Koré és Demeter, a Kabirim, számára,[XII/35] Memphisben pedig a Kabiri templom olyan szent volt, hogy a papokon kívül másnak nem volt szabad a szentelt területre belépni.[XII/36] Ugyanakkor nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a tényt, hogy a Kabiri elnevezés általános volt, és hogy a Kabiri, a hatalmas istenek, egyben halandók is, mindkét nemhez tartoztak, és földiek, égiek és kozmikusak voltak. Amíg a csillagászati és földi erők uralkodóinak későbbi minőségében egy tisztán geológiai jelenséget – ahogyan ezt most gondolják – jelképeztek ezeknek az uralkodóknak a személyével, addig az idők kezdetén ők voltak az emberiség uralkodói is, amikor az „isteni dinasztiákban” testet öltött királyokként az első lökést megadták a civilizációnak, és az emberek elméjét, amivel megáldották az emberiséget, a tudományok és a művészetek felfedezése és tökéletesítése felé irányították. Ezért mondják, hogy a Kabiri az emberek jótevőiként jelentek meg, és mint ilyenek, korszakokon át éltek a népek emlékezetében. Ezeknek a Kabirinek vagy Titánoknak tulajdonítják a betűknek (a Deva-nâgari, vagyis az isteni ábécé és nyelv), a törvényeknek és a törvényhozásnak, az építészetnek, az úgynevezett mágia különböző formáinak és a növények gyógyhatásának a felfedezését. Hermész, Orpheus, Cadmus, Asclepios, mindezek a félistenek és hősök, akiknek a tudományok felfedését tulajdonítják az emberek számára, és akikben Bryant, Faber, Cumberland püspök és sok más keresztény író – akik túlságosan fanatikusak voltak az egyszerű igazsághoz – egyetlen Noénak nevezett őskép egyszerű pogány másolatait látják, mindannyian általános elnevezések.

A Kabiri-nek tulajdonítják a mezőgazdaság nagy adományának felfedését, a kukorica vagy búza *termesztését* is. Amit Isis-Osiris, az egykori Kabiria csinált Egyiptomban, ugyanazt tette a monda szerint Ceres Szicíliában, és ők mind ugyanabba az osztályba tartoznak.

Arra, hogy a kígyók mindig is a bölcsesség és megfontoltság jelképei voltak, bizonyíték Merkúr kaduceusa is, aki azonos Toth-tal, a bölcsesség istenével, Hermésszel, és így tovább. A pálca körül csavarodó két kígyó Jupiter és más istenek fallikus szimbóluma is, akik kígyókká változtatták át magukat, hogy az istennőket elcsábítsák – persze csak az avatatlan szimbológusok szennyes képzeletében. A kígyó mindig az adeptus szimbóluma volt, halhatatlanságának és isteni tudásának képességét jelképezte. Merkúr a halál utáni vezető jellemzőjében, ahogyan kaduceusával a Hádész felé irányítja és tereli a halottak lelkeit, sőt, azzal még életre is kelti őket, egy egyszerű és nagyon átlátszó allegória. Bemutatja a titkos bölcsesség kettős képességét: a fekete és a fehér mágiát. Bemutatja a megszemélyesített bölcsességet, amely a lelket a halál után vezeti, és megmutatja azt az erőt, amely életre kelti azt, ami halott, ez egy nagyon mély metafora, ha elgondolkozunk a jelentésén. Az ókori világ valamennyi népe, egy kivitelével, tisztelte ezt a szimbólumot, a kivétel pedig a kereszténység, amely úgy döntött, hogy elfelejti Mózes „rézkígyóját”, sőt Jézus burkolt elismerését is a „kígyó” bölcsességéről és megfontoltságáról a „Legyetek *bölcsek*, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok” mondásában. Ötödik fajunk egyik legrégibb népe, a kínai, császárainak jelképévé tette a kígyót, akik így az ötödik emberiség korai fajain uralkodó „Kígyók” vagy beavatottak elsatnyult utódai. A császár trónja a „Sárkány széke”, díszruhájára pedig a sárkány képét hímezték. A legrégibb kínai könyvekben található aforizmákban pedig nyíltan kimondják, hogy a Sárkány egy emberi, noha *isteni* lény. A „Sárga Sárkányról”, a többiek vezetőjéről beszélve a *Twan-ying-t'u* ezt mondja:

> Tudása és erénye mérhetetlen… nem jár másokkal együtt, és nem él a gyülevész népségben [aszkéta]… A vadonban vándorol, az egeken túl. Jön és megy, beteljesítve az ítéletet [a karmát] a megfelelő időben, ha az éretté válik, előjön, ha nem, akkor marad [láthatatlan].

Lü-lan pedig azt állítja, hogy Confucius ezt mondta:

[XII/34] Lásd: *Macrob., Sat.,* I. III. 4. fejezet, 376. oldal.
[XII/35] Pausanius, IX. 22; 5.
[XII/36] Hérodotosz, III. 37.

A Sárkány a tisztából ([a Bölcsesség] vízéből) táplálkozik, és [az élet] a tisztájában (vizében) tölti kedvét.[XII/37]

Isteni tanítóink

Atlantiszról és a Phlegya-szigetről nem egyedüliek a fennmaradt feljegyzések az özönvízről. Kínának is megvan a maga hagyománya és története egy szigetről vagy kontinensről, amit Ma-li-ga-si-ma-nak neveznek, és amit Kaempfer és Faber valamilyen titokzatos fonetikai okból „Maurigosima-nak" ejt. Kaempfer *Japan* című munkájában[XII/38] ismerteti ezt a hagyományt. A sziget óriásainak gonoszsága miatt ez az óceán fenekére süllyed, és egyedül csak a királya, Peiru-un, a kínai Noé menekül meg családjával együtt, mert az istenek két bálványuk segítségével előre figyelmeztették. Ez az istenfélő fejedelem és leszármazottai azok, akik Kínát benépesítették. A kínai hagyományok is olyan gyakran beszélnek a királyok isteni dinasztiáiról, mint bármely más nép.

Ugyanakkor nem egy olyan ősi töredék van, ami azt mutatja, hogy régen hittek az emberi lények változó formájú és akár többféle fajban történő – szellemi, pszichikus, értelmi és fizikai – fejlődésében, pontosan úgy, ahogy ezt a jelenlegi munka is leírja. Vizsgáljunk meg néhányat most ezekből az állításokból.

Minden állítás azt mutatja, hogy az emberi fajok isteni fajokból eredtek, bármilyen néven is nevezték az utóbbiakat. Foglalkozhatunk az indiai a Rishi-kkel vagy Pitri-kkel, a kínai Chim-nang-gal és Tchan-gy-vel – a kínaiak „Istenemberével" és félisteneivel, az akkádok Dingir-vel és Mul-lil-ével – a Teremtő Istennel és a „Szellemvilág isteneivel", az egyiptomiak Isis-Osiris és Toth-jával, a héberek az Elohim-jával, vagy a Manco-Capac-kal és perui leszármazottaival, a történet sehol nem változik. Minden népnek megvan vagy a *hét* és *tíz* Rishi-Manu-ja és Prajâpatija, a hét és tíz Ki-y-ja, vagy a *tíz* és *hét* Amshaspend-je[XII/39] (exoterikusan hat), a tíz és hét kaldeai Annedot-ja, a tíz és hét Sephiroth-ja, stb. Kivétel nélkül mindegyik az ezoterikus tanítás őseredeti Dhyân Chohan-jaitól, vagy az I. kötet Stanzáinak „Építőitől" erednek. Manu-tól, Toth-Hermes-től, Oannes-Dagon-tól és Endris-Enoch-tól, egészen Platón Panodorus-ig valamennyien hét isteni dinasztiáról beszélnek, a Föld hét lemuriai és hét atlantiszi osztályáról. Beszélnek a hét őseredeti és duális Istenről, akik égi lakhelyükről[XII/40] leszállnak, uralkodnak a Földön, megtanítva az emberiséget a csillagászatra, az építészetre, és mindazokra a tudományokra, amelyek hozzánk eljutottak. Ezek a Lények először istenekként és teremtőkként jelennek meg, majd elkeveredtek a születő emberiséggel, hogy végül „Isteni királyokként és uralkodókként" jelenjenek meg. De ezt a tényt fokozatosan elfelejtették. Ahogyan Basnage bemutatja, maguk az egyiptomiak is beismerik, hogy a tudomány csak Isis-Osiris ideje óta virágzik országukban, akiket azóta is istenekként imádnak, „bár később emberi formát öltő uralkodókká váltak". Majd hozzáteszi az Isteni Androgünről:

> Azt mondják, hogy ez az uralkodó [Isis-Osiris] városokat épített, szabályozta a Nílus áradásait, bevezette a mezőgazdaságot, a bor, a zene, a csillagászat és a geometria alkalmazását.

Amikor Abul-Feda a *Historia Anteïslamitica*[XII/41] című munkájában azt mondja, hogy a „szabeus nyelvet" Seth és Edris (Enoch) alapította, akkor a csillagászatra gondol. A *Melelwa Nahil*-ban[XII/42] Hermészt az Agathodaemon tanítványának nevezik. Egy másik leírásban[XII/43]

[XII/37] Idézi: Gould: *Mythical Monsters*, 399. oldal.

[XII/38] Appendix, 13. oldal. Idézi: Faber: *Cabiri*, II. 289-291. oldalak.

[XII/39] Hat Amshaspend van – ha Ormazd-ot, vezetőjüket, a Logoszt nem számítjuk. A Titkos Tanításban azonban ő a hetedik és a legmagasabb, mint ahogyan Phtah is a hetedik Kabir a Kabiri között.

[XII/40] A *Purâna*-kban Meru hegyének Vishnu vagy Brahmâ Shveta-dvîpa-jával azonosítják.

[XII/41] Fleisher kiadása, 16. oldal.

[XII/42] Kézirat, 47. a Nic. Cat-ban.

[XII/43] Kézirat, 785. Uri Cat. idézi Vyse ezredes: *Operations at the Pyramids of Gizeh*, II. 364; Lásd: Staniland Wake: *The Great Pyramid*, 94. oldal.

pedig Agathodaemon-t úgy említik, mint „Egyiptom királyát”. A *Celepas Geraldinus* bemutat néhány különös hagyományt Henoch-ról, akit az „Isteni Óriásnak” hívtak. A történész Ahmed Ben Yusouf Eltiphas *Book of the Various Names of the Nile* című könyvében a sémita arabok azon hitéről beszél, hogy Seth, aki később az egyiptomi Typhon-ná, Set-t vált, a *Bibliában* szereplő hét angyal vagy pátriárka egyike volt. Azután vált halandóvá és Ádám fiává, ami után átadta a jövendölés képességét és a csillagászat tudományát Jared-nek, aki fiának, Henoch-nak adja tovább. Henoch (Idris), a „harminc könyv szerzője” azonban „szabeus eredetű volt”, vagyis a Saba-hoz, „egy Sereghez” tartozott:

> Miután megalapította az ősi istentisztelet rítusait és szertartásait, elment Keletre, ahol száznegyven várost építtetett, amelyek közül Edessa volt a legkevésbé fontos, majd visszatért Egyiptomba, ahol annak királya lett.[XII/44]

Így tehát Hermésszel azonosítják. Viszont öt Hermész volt, vagy inkább csak egy, aki különböző eltérő alakokban jelent meg, ahogyan néhány Manu és Rishi is. A *Burham i Kati* című műben Hormig-ként említik, ami a Merkúr bolygó, vagy Buddha neve. A szerdai nap pedig mind Hermésznek, mind Toth-nak volt szentelve.[XII/45] A keleti hagyomány Hermészét a phineatæ-k tisztelték, és azt mondták róla, hogy Argus halála után elmenekült Egyiptomba, és Toth néven terjesztette a műveltséget.[XII/46] De ezen alakok bármelyikében is szerepelt, mindig neki tulajdonították, hogy minden tudományt a *lappangóból aktív lehetőséggé* alakított, vagyis hogy ő volt az első, aki megtanította a mágiát Egyiptomnak és Görögországnak még Magna Græcia ideje előtt, és amikor még a görögök hellének sem voltak.

Nemcsak Hérodotosz, a „történetírás atyja” beszél a csodálatos isteni dinasztiákról, amik megelőzték a halandók uralkodását, és amiket a félistenek és hősök dinasztiái, végül pedig az emberek követtek, hanem a klasszikus írók egész sora támogatja őt. Diodorus, Eratosthenes, Platón Manetho, stb. ugyanezt a történetet ismétlik meg, és sohasem térnek el a megadott sorrendtől.

Ahogyan Creuzer kimutatja:

> Valóban a csillagok szféráiból, ahol a fény istenei laknak, száll alá a bölcsesség az alantasabb szférákba… Az ősi papok [hierophantok és adeptusok] rendszerében kivétel nélkül minden – istenek, védőszellemek, lelkek [maneszek], az egész világ – együtt fejlődik térben és időben. A piramis a szellemek e nagyszerű hierarchiájának szimbólumaként tekinthető.[XII/47]

A modern történészek azok – főleg francia akadémikusok, mint Renan –, akik a becsülettel teljesen összeegyeztethetetlenül tettek komoly erőfeszítéseket az igazság elnyomására azzal, hogy nem vettek tudomást az Isteni királyokról szóló ősi krónikákról. De M. Renan sem vonakodhatott soha jobban, mint Eratosthenes (i.e. 260), hogy elfogadja ezt a kellemetlen tényt, az utóbbi viszont kényszerítve érezte magát arra, hogy beismerje az igazságot. Ennek köszönhető, hogy a nagy csillagászt 2000 évvel későbbi kollégái olyan sok lenézéssel kezelték. Szerintük Manetho „egy babonás pap, aki a Heliopolis többi hazug papjának légkörében született és nevelkedett”. Démonológusként De Mirville helyesen jegyzi meg:

> Mindezek a történészek és papok, akik olyan *igazmondók*, amikor *emberi* királyok és népeik történeteit ismertetik, egyszerre *rendkívül gyanúsakká* válnak, amikor visszalépnek *azok isteneihez*.

Létezik azonban az Abydos-i kortábla, amely Champollion lángeszének köszönhetően ma már igazolja Egyiptom papjainak (mindenekelőtt Manetho-nak) jóhiszeműségét, valamint Ptolemaiosz szavait, amelyeket a Turin-i papirusz, a legjelentősebb dokumentum őrzött meg. De Rougé, az egyiptológus szavaival:

> Champollion meglepett csodálkozással állapította meg, hogy a szemei előtt a dinasztiák listájának maradványa fekszik, amely a legtávolabbi mitikus időkbe nyúlik vissza, vagyis *az istenek*

[XII/44] De Mirville: *Pneumatologie*, III. 29.
[XII/45] Staniland Wake: *Ugyanott*, 96. oldal.
[XII/46] *Ugyanott*, 97. oldal.
[XII/47] *Égypt*e, IV. 441; De Mirville: *idézett mű*, III. 41.

és hősök uralkodásának idejére… Ennek a különös papirusznak már a legelején arra a következtetésre jutunk, hogy egészen Ramses koráig visszamenően ezek a mitikus és hősi hagyományok ugyanazok voltak, mint amiket Manetho adott át nekünk. Benne a következő isteneket látjuk megjelenni Egyiptom királyaiként: Seb, Osiris Set, Hórusz, Toth-Hermész istenek és Ma istennő, akiknek uralkodási idejét egyenként is hosszú évszázadokra teszik.[XII/48]

Ezek a kortáblák – túl azon a tényen, hogy Eusebius tisztességtelen célból eltorzította azokat – soha nem hatolnak Manetho-nál mélyebbre. Az isteni királyok és a dinasztiák kronológiája, az emberiség korához hasonlóan, mindig is a papok kezében volt, akik ezt a titkot megőrizték az avatatlan tömeg elől.

Bár azt mondják, Afrika kontinensként korábban jelent meg, mint Európa, még így is később emelkedett fel, mint Lemuria vagy akár a legkorábbi Atlantisz. Azt az egész területet, ami ma Egyiptom és a sivatagok, valaha a tenger borította. Ezt legelőször Hérodotosz Strabo, Plinius és mások tudatták velünk, csak utánuk ismerte fel a geológia is. Abesszina egykor egy sziget volt, és a Delta-vidéket foglalták el legelőször azok az úttörő bevándorlók, akik isteneikkel együtt észak-keletről jöttek.

Mikor volt ez? A történelem hallgat erről a kérdésről. Szerencsére megmaradt a Dendera-i állatöv, a planiszféra az egyik legrégibb egyiptomi templom mennyezetén, hogy rögzítse a tényt. Ez az állatöv a maga három titokzatos Szűzével az Oroszlán és a Mérleg között, megtalálta saját Œdipusát, hogy megfejtse talányos jegyeit, és igazolja azoknak a papoknak az igazmondását, akik Hérodotosznak elmondták, hogy a beavatottaik tanítása szerint (*a*) a Föld pólusai és az ekliptika korábban egybeestek, és (*b*) még mielőtt az első állatövi feljegyzéseket elkezdték, a pólusok már háromszor egybe estek az ekliptika síkjával.

Bailly nem talált megfelelő szavakat meglepetésének kifejezésére, amikor felismerte, hogy az isteni fajokról szóló valamennyi hagyomány *megegyezik* egymással, és így kiált fel:

> Végül is mik ezek a birodalmak mind, Indiában a Dévák és [Perzsiában] a Periké, vagy a kínai legendák birodalmai, a Tien-Hoang-é, vagyis az Égi Királyoké, akik teljesen különböznek a Ti-hoang-tól, azaz a Földi Királyoktól, továbbá a Gin-hoang-tól, tehát a Királyi emberektől, és ezek a megkülönböztetések tökéletesen megfelelnek a görögöknek és az egyiptomiaknak, amikor az isteni, félisteni és halandó dinasztiáikat felsorolják.[XII/49]

Ahogyan Panodorus mondja:

> Nos, [az Özönvíz előtti] ezer év alatt volt az, hogy *a Hét Isten uralkodott*, akik a világot kormányozták. Ez volt az a korszak, amikor az emberiség jótevői *leszálltak* a Földre, és megtanították az embereket a nap- és holdpálya kiszámítására az ekliptika tizenkét jegyének segítségével.[XII/50]

Közel ötszáz évvel időszámításunk előtt Egyiptom papjai megmutatták Hérodotosznak a szobrokat emberi királyaikról és a piramis-főpapjaikról – akik a templomok fő prófétái vagy Mahâ Chohanjai voltak, akik *egymásból születtek*, asszonyi közreműködés nélkül –, akik még Menes, az első *emberi* királyuk előtt uralkodtak. Ezek a szobrok – mondja Hérodotosz – fából készült hatalmas kolosszusok voltak, szám szerint 345 szobor, és *mindegyiknek megvolt a maga külön neve, története és évkönyve*. Azt állították Hérodotosznak – hacsak egy legszavahihetőbb történészt, a „történelem atyját" most füllentéssel nem vádoljuk meg *éppen ebben az egy esetben* –, hogy nincs olyan történész, aki valaha is megérthetné, vagy leírást adhatna ezekről az emberfölötti királyokról, hacsak nem tanulmányozta és értette meg annak a *három* dinasztiának a történetét, amelyek megelőzték az emberi dinasztiákat, nevezetesen az istenek, a félistenek és a hősök vagy óriások dinasztiáiét.[XII/51] Ez a „három" dinasztia a három faj.

Lefordítva az ezoterikus tanítás nyelvére, ez a három dinasztia ugyanakkor a Dévák, a Kimpurusha-k és a Dânava-k vagy Daitya-k dinasztiája, más néven az istenek, az égi szelle-

---

[XII/48] *Annales de Philosophie Chrétienne* XXXII. 442. old; lásd: De Mirville: *Pneumatologie*, III. 18.
[XII/49] *Historie de l'Astronomie Ancienne*, lásd: De Mirville: *idézett mű, ugyanott*, 75. oldal.
[XII/50] De Mirville: *Ugyanott*, 41. oldal.
[XII/51] *Ugyanott*, 16-17. oldalak.

mek és az óriások vagy titánok dinasztiája. „Boldogok azok, akik a Bhârata-varsha-ban emberekként születnek meg, még ha isteni állapotból is!” – kiáltanak fel maguk a testet öltött istenek a harmadik faj idejében. Bhârata általában India, de ebben az esetben azoknak az időknek a kiválasztott országát jelentik, amelyet a legjobbnak tartottak a Jambu-dvîpa osztályai közül, mivel különösképpen az volt az aktív (szellemi) munka földje, a beavatás és az isteni tudás országa.[XII/52]

Van-e valaki, aki ne ismerné fel Creuzer intuíciójának kiváló képességeit, amikor – bár szinte ismeretlen volt számára az árja hindu filozófia, amiről akkoriban nagyon keveset tudtak –, ezeket írja:

> Mi modern európaiak meglepődünk, amikor azt halljuk, hogy a Nap, a Hold, stb. szellemeiről beszélnek. De újra megismételjük, hogy a régi népek *természetes jó érzéke és biztos ítélete* nagyon idegen napjaink mechanikájának és fizikájának *teljesen anyagelvű* felfogása számára, … ők a csillagokban, a bolygókban nemcsak egyszerű fénytömegeket, vagy átlátszatlan testeket láttak, amik a csillagközi térben keringenek, pusztán a vonzás és taszítás törvényének engedelmeskedve, hanem *élő* testeket láttak bennük, amelyeket *szellemek* éltetnek, és ugyanígy a természet minden birodalmában is ezt látták. *A szellemekről szóló e tanítás, amely teljesen megegyezik és összhangban van a természettel* – ahonnan valójában levezették –, egy nagyszerű és egységes elgondolás volt, amelyben a fizikai, a morális és a politikai aspektusok mind egybeolvadtak.[XII/53]

Csak egy ilyen elképzelés az, ami elvezetheti az embert a helyes következtetésre saját eredetéről és minden más keletkezéséről a világegyetemben, az ég és a föld univerzumában, amik között ő egy élő láncszem. Ilyen pszichológiai láncszem és e létezésének érzése nélkül semmilyen tudomány nem tud tovább fejlődni, és a tudás birodalmát le kell korlátozni kizárólag a fizikai anyag vizsgálatára.

Az okkultisták hisznek a „szellemekben”, mert *érzik*, sőt néhányan látják is, hogy minden oldalról azok veszik őket körül.[XII/54] A materialisták viszont nem. Úgy élnek ezen a földön, mint egyes teremtmények a rovarok vagy éppen a halak világában, amiket saját nemzettségük tömegei vesznek körül, anélkül, hogy látnák vagy akárcsak éreznék azokat.[XII/55]

[XII/52] A *Vishnu Purâna*-ban, ha gondosan olvassuk, sok megerősítést találhatunk erre (II. kötet, 3. 4. és további fejezetek). Az istenek, az alsóbb istenek és emberek minden birodalmát felsorolják, amikor leírják a hét szigetet, a hét tengert, a hét hegységet, stb. amelyek fölött királyok uralkodtak. A szöveg szerint minden királynak egyaránt *hét* fia volt, ami utalás a hét alfajra. Csak egy példát lássunk erre: Kusha-dvîpa királyának hét fia volt… „akik után a sziget hét részét vagy Varsha-ját elnevezték. *Ott lakozik az emberiség, együtt a Daitya-kkal és a Danava-kkal, valamint az égi szellemekkel* [*Gandharva-k, Yaksha-k, Kimpurusha-k,* stb.] *és az istenekkel*”. (Wilson fordítása, II. 195.) Csak egy kivétel van, Priyavrata király esetében, aki az első Manu, Svâyambhuva fia, és akinek *tíz* fia volt. De ezek közül három – Medha Agnibâhu és Putra (*ugyanott,* II. 101.) – aszkétákká váltak, és visszautasították örökrészüket. Így azután Priyavrata a Földet megint csak *hét* földrészre osztotta.

[XII/53] *Égypte*, 450-455. oldal; De Mirville: *Ugyanott,* 41, 42. oldalak.

[XII/54] Általános szabály *manapság,* hogy a *belső* ember valódi természete ugyanolyan tudatlanná vált, mint a fizikai természete, bolygónk embere olyan, mint az óceánokban élő lándzsahal. A lándzsahal fajtáit a körülötte lévő millió más hal és egyéb teremtmény látja, de ő maga semmit sem lát, mert sem agya, sem semmilyen más, a többi osztályéhoz hasonló érzékszerve nincs. Ki tudja, a darwini elmélet alapján materialistáink közvetlen őseit talán éppen ezekben a lándzsahalakban kellene keresnünk?

[XII/55] Az okkultistákat azzal vádolják, hogy isteneket, vagy ördögöket imádnak! Ezt mi tagadjuk. A szellemek számtalan serege között – azok között, akik emberek voltak, vagy azok lesznek – van néhány, az emberi fajnál mérhetetlenül magasabb rendű lény, magasabb és szentebb a legkiválóbb földi szentnél is, és bölcsebb, mint bármely halandó. Vannak persze olyan szellemek is, akik nem jobbak nálunk, és vannak olyanok is, akik sokkal rosszabbak és alacsonyabb rendűek, mint a legprimitívebb vadember. Ez az utóbbi csoport áll a legkönnyebben készen arra, hogy kapcsolatba lépjen földünkkel, ők észrevesznek és érzékelnek minket, mint ahogyan a tisztánlátók is észreveszik és érzékelik őket. A mi lakhelyeink és érzékelési síkjaink hozzájuk való közelsége sajnos elősegíti az ilyen kölcsönös érintkezést, mivel ők mindig készen állnak, hogy beavatkozzanak a mi jó- és balsorsunkba. Ha megkérdezik tőlünk, hogyan lehet, hogy csak a szenzitív, hisztérikus természetű emberek, a neuro- és a pszichopaták látják, és alkalomadtán beszélnek a „szellemekkel”, akkor erre sok újabb kérdéssel válaszolunk. Visszakérdezünk: Ismerik-e a hallucinációk természetét, és le tudják-e írni annak pszichikus folya-

A klasszikus írók közül Platón az első bölcs, aki részletesen beszél az isteni dinasztiákról. Egy hatalmas kontinensre helyezi őket, amit Atlantisznak nevez. Bailly nem volt se az első, se az utolsó, aki mindezeket elhitte neki. Kircher atya, a tudós jezsuita megelőzte, és elfogadta ezt az elméletet, aki így ír *Œdipus Ægyptiacus* című művében:

> Bevallom, hosszú ideig mindezeket [a dinasztiákat és Atlantiszt] puszta mesének (*meras nugas*) tartottam, mindaddig, amíg egy napon a keleti nyelvek jobb ismeretében arra a meggyőződésre nem jutottam, hogy mindezek a legendák végül is egy nagy igazságból fejlődtek ki.[XII/56]

Ahogyan De Rougemont bemutatja, Theopompus *Meropis* című munkájában ugyanazt mondatja Phrygia és Kisázsia papjaival, mint amint Saïs papjai mondtak, amikor feltárták Solon előtt Atlantisz történetét és végzetét. Theopompus szerint Atlantisz egy különálló, meghatározatlan méretű kontinens volt, amelynek két országában két faj lakott: egy verekedő, harcoló nép és egy jóindulatú, meditatív faj.[XII/57] Ezeket Theopompus két várossal szimbolizálja.[XII/58] A jóindulatú „várost" *állandóan látogatták az Istenek*, a háborúskodó „várost" pedig olyan lények lakták, akiket a vas *nem sebezhetett meg*, akiknek *halálos sebet* csak a kő és a fa okozhatott.[XII/59] De Rougemont ezt csak Theopompus puszta *képzeleteként* kezeli, sőt a saïta papok állításait is ámításnak (*supercherie*) tartja. A démonológusok ezt a felfogást logikátlannak ítélik meg. De Mirville ironikusan jegyzi meg:

> Egy olyan *supercheria*, amire az egész ókori világ hite felépült. Egy olyan *feltételezés*, ahonnan egy egész hegylánc (Atlasz) kapta a nevét, és ami a legnagyobb pontossággal megadott egy földrajzi helyet (ezt a földrészt nagyon kis távolságra helyezve Cadiz-tól és a Calpetus-szorostól). Ez a feltételezés 2000 évvel Kolumbusz előtt megjósolta az Atlantiszon túl, *az óceán másik partján fekvő hatalmas kontinenst*, és ami azt mondja, hogy „nem az áldottak szigetein, hanem a jó szellemek", *εὐδαιμόνια* (a jelenlegi *Fortunées-szigetek*) szigetein keresztül lehet elérni. Nos, akkor egy ilyen feltételezés nem lehet más, mint egy *egyetemes agyrém*![XII/60]

Az bizonyos, hogy akár „agyrém", akár valóság, az egész világ papjai ugyanabból a forrásból merítettek, vagyis az egyetemes hagyományból a harmadik nagy kontinensről, amely kb. 850.000 évvel ezelőtt elpusztult,[XII/61] egy olyan kontinensről, amelyet két különböző faj lakott. Ezek a fajok fizikailag, és különösen erkölcsileg különbözők voltak, de mindkettő nagyon jártas volt az ősi bölcsességben és a természet titkaiban, erőfeszítéseik pedig kölcsönösen ellentétesek voltak párhuzamos fejlődésük folyamata során. Ha ez csak egy „képzelődés", akkor honnan származik a kínai tanítás erről a témáról? Nem jegyezték-e fel egy napnyugaton túli *szent* szigetnek, Tcheou-nak a legkorábbi időkben való létezését, amelyen túl terültek el a

---

matát? Hogyan tudják megmondani, hogy minden ilyen látomás pusztán csak fizikai hallucináció következménye? Mitől érzik olyan biztosnak, hogy a mentális és idegbetegségek, amelyek miközben az (úgynevezett) *normális* érzékeinkre egy fátylat borítanak, ugyanakkor *nem* tárnak fel az egészséges ember számára ismeretlen látványokat azáltal, hogy bizonyos, a tudományos(?) észlelés szempontjából zárt ajtókat nyitnak meg? Vajon *nem* helyettesíti-e azonnal egy pszichikai-szellemi képesség egy tisztán fizikai érzékszerv elvesztését vagy időleges megbénulását? Bizonyos betegségek vagy az ideg-fluidum túltengése hozzák létre a médiumitást és a látomásokat – hallucinációkat, ahogyan önök nevezik. De egyáltalán mit *tud* a tudomány a médiumitásról? Ha a modern Charcot-k pszichikusabb szempontból több figyelmet szenteltek volna pácienseik delíriumos állapotainak, akkor ez a tudomány – főleg a pszichológia – nagyobb hasznára vált volna, mint így, és az összegyűjtött ismeretek között az igazság több szerephez jutott volna.

[XII/56] I. 70; De Mirville: *Ugyanott*, 26. oldal.

[XII/57] Ezek a korai árják és a negyedik gyökérfaj nagy tömegei voltak. Az előbbiek a jóindulatúak és meditálók (a jóga-kontemplációt gyakorlók), az utóbbiak a varázslók harcos faja, akik gyorsan elkorcsosodtak szabadjára engedett szenvedélyeik következtében.

[XII/58] Lemuria-Atlantisz északi és déli megosztása. A két kontinens hiperboreai és egyenlítői része.

[XII/59] De Rougemont: *Peuple Primitif*, III. 157; De Mirville: *Ugyanott*, 29. oldal. Ez egy okkult megállapítás, és a vas azon sajátosságára utalt, hogy egyes mágneses elemek vonzzák, míg mások taszítják. Okkult eljárással az ilyen elemek áthatolhatatlanná tehetők a vassal szemben, ahogyan a víz is felfogja az ütés erejét.

[XII/60] *Ugyanott, idézett hely*.

[XII/61] Az első kontinens vagy sziget, vagy ha jobban tetszik, „az Északi sark sapkája" soha nem pusztult el, és nem is fog a hét faj végéig.

halhatatlan emberek országai?[XII/62] Nem hisznek-e még mindig abban, hogy azoknak a halhatatlan embereknek a maradékai – akik túlélték, amikor a szent sziget feketévé vált a bűntől, és elpusztult – menedéket találtak a nagy Góbi-sivatagban, ahol még mindig élnek, mindenki számára láthatatlanul, és megközelítésüket szellemek seregei akadályozzák meg.

Ahogyan a teljesen hitetlen Boulanger írja:

> Ha az ember meghallgatja a hagyományokat, megtudja, hogy a királyok uralkodását megelőzte a hősök és félistenek uralkodása, még korábban pedig az istenek csodálatos uralkodása és az Aranykor minden meséje… Meglepő, hogy ezeket a rendkívül érdekes krónikákat szinte minden történészünk elutasítja. Pedig az általuk bemutatott elképzeléseket egykor valamennyi nemzet egyetemesen elfogadta és nagyra becsülte, sőt még mindig többen vannak, akik azokat mindennapi életük alapjává teszik. Ezek figyelembevételével szükségesnek látszik kevésbé elsietett ítéletet mondani… Ezeket a hagyományokat *már nem fogadjuk el, mert már nem értjük azokat*, de a régieknek, akiktől eredtek, meg kellett lenniük az indokaiknak arra, hogy hittek bennük, mivel sokkal közelebb álltak az első időkhöz, amelyektől bennünket sokkal nagyobb távolság választ el. … Platón a *Törvények* negyedik könyvében azt mondja, hogy sokkal korábban az első városok építése előtt Szaturnusz bevezetett a földön egy *bizonyos* államformát, amelyben az emberek nagyon boldogok voltak. Nos, mivel Platón az Aranykorra, vagyis a nevezetes ősi legendákban szereplő istenek uralkodására utal, … nézzük meg, milyen elképzelései voltak erről a boldog korról, és hogy mi volt az oka, hogy ezt a *mesét* beillesztette egy politikai tanulmányba. Platón szerint ahhoz, hogy világos és pontos elképzelésünk legyen a királyságról, annak eredetéről és hatalmáról, vissza kell nyúlnunk a történelem és hagyomány alapelveihez. Nagy változások történtek – mondja – az ősi időkben *égen és földön*, és a dolgok jelenlegi állapota ezek egyik következménye [karmája]. Hagyományaink sok csodáról és változásról mesélnek, amelyek a Nap-pályában, Szaturnusz uralkodása folyamán, és ezer más tényezőben következtek be, és amelyek szétszórtan megmaradtak az emberiség emlékezetében. De *arról soha nem hallunk, hogy ezeket a fordulatokat a gonosz okozta volna, vagy hogy gonosz volt az, aki ezeket a változásokat követte*. Márpedig… ez a Gonosz az a princípium, amelyről beszélnünk kell, hogy a királyságról és a hatalom eredetéről tudjunk értekezni.[XII/63]

Úgy tűnik, ezt a Gonoszt Platón abban látja, hogy az uralkodók és az alattvalók azonos és rokon természetűek, mert azt mondja, hogy még jóval a városok építése előtt, az Aranykorban csak boldogság volt a Földön, és az emberek nem ismerték a szükséget. Miért? Mert Szaturnusz tudta azt, hogy ember nem uralkodhat emberen anélkül, hogy hiúsága és szeszélyei folytán az egész világot el ne árassza igazságtalansággal, ezért nem engedte meg, hogy egyetlen halandó is hatalmat kapjon embertársa fölött. Ennek érdekében az isten ugyanazt a módszert alkalmazta, amelyet mi magunk szoktunk a nyájak őrzésénél. A szarvasmarhacsordában vagy juhnyájban nem ökröt vagy kost alkalmazunk, hogy felügyelje a csordát vagy nyájat, hanem egy csordást vagy pásztort, tehát *a fajtól teljesen különböző és magasabb rendű lényt*. Ez az, amit Szaturnusz tett. Szerette az emberiséget, és nem halandó királyt vagy herceget helyezett föléje, hanem „Szellemeket és Védőszellemeket (*δαίμονες*), akiknek isteni természete sokkal kiválóbb, mint az emberé".

Így tehát Isten (a Logosz, az Égi Seregek szintézise) volt az, aki a védőszellemek élén az emberek első pásztora és vezetője lett.[XII/64] Amikor a világ ilyen kormányzása megszűnt, és az istenek visszavonultak, az emberiség egy részét vérengző vadállatok falták fel. Az embernek magára maradva a saját forrásaira és szorgalmára kellett támaszkodnia. Ekkor jelentek meg

---

[XII/62] Lásd: De Rougemont: *Ugyanott*.

[XII/63] Boulanger: *Règne des Dieux*, Bevezetés. Lásd: De Mirville: *idézett mű, ugyanott*, 32. 33. oldalak.

[XII/64] A Titkos Tanítás megmagyarázza, és értelmezi, amit Platón mond, mert azt tanítja, hogy azok a „Feltalálók" istenek és félistenek (Dévák és Rishi-k) voltak, akik – részben önként, részben a karma kényszere folytán – emberben öltöttek testet.

közöttük egymást követően a Feltalálók, és felfedezték a tüzet, a búzát, a bort, és a közösség hálája istenné emelte őket.[XII/65]

Az emberiségnek pedig igaza volt, mert a dörzsöléssel keletkező tűz volt a természet első misztériuma, az anyag első és legfőbb tulajdonsága, amit feltártak az ember előtt.

Ahogyan a Kommentárok mondják:

A „Bölcsesség Urai" a Földön addig ismeretlen gyümölcsöket és magvakat hoztak azok hasznára, akiket ők más lokákból [*szférákból*] *kormányoztak.*

Nézzük ezt az idézetet:

> Az emberiség legkorábbi felfedezései[?] a legcsodálatosabbak, amit a faj valaha is tett… A *tűz első használata*, és azoknak a módszereknek a felfedezése, amelyekkel meg lehet gyújtani; az állatok háziasítása, de mindenek fölött *azok az eljárások, amelyek segítségével a különböző gabonaféléket* valamilyen vad fűfélékből[?] először *kifejlesztettek*. Ezek azok *a felfedezések, amelyekkel semmilyen későbbi felfedezést nem lehet leleményességben és fontosságban összehasonlítani.* Ezek mind ismeretlenek a történelem számára, mind elveszett egy *ragyogó virradat* fényében.[XII/66]

A mai büszke generáció ezt majd kétségbe vonja és tagadja. De ha azt állítanánk, hogy nincsenek olyan gyümölcsök és magvak, amelyeket *ne ismernénk a földön*, akkor emlékeztetnünk kell az olvasót arra, hogy *vad állapotban búzát soha nem találtak a földön, mert az nem a föld terméke*. Minden más gabonafélét visszavezettek kezdetleges formához, a vadfüvek különböző fajtáihoz, de a búzát eddig nem sikerült a botanikusoknak az eredetéhez visszavezetni. Azt se felejtsük el ezzel kapcsolatban, hogy milyen különlegesen szent volt ez a gabona az egyiptomi papoknál. Még a múmiák mellé is búzát helyeztek, amit évezredekkel később megtaláltak azok koporsóiban. Emlékezzünk rá, hogyan szedték össze Hórusz szolgái Aanroo mezején a *hét könyök magas búzát*.[XII/67]

Az egyiptomi Isis ezt mondja:

> Én vagyok ezeknek a vidékeknek a királynője; én voltam az első, aki feltártam a halandók előtt a búza és a gabonafélék titkait… Én vagyok az, aki a Kutya csillagképben kelek fel… Örvendj, óh Egyiptom, Te, aki dajkám voltál.[XII/68]

Szíriuszt a Kutya-csillagnak hívták. Ez Merkur vagy Budha csillaga volt, akit az emberiség nagy tanítójának neveztek.

A kínai *Y-King* a mezőgazdaság felfedezését „az égi védőszellemek embereknek átadott tanításainak" tulajdonítja.

> Jaj, jaj azoknak az embereknek, akik semmit nem tudnak, semmit nem figyelnek meg, és nem is látnak semmit. Ők mind vakok,[XII/69] mert nem tudják meg sohasem, mennyire tele van a

---

[XII/65] Az előző bekezdések kivonatok Platón: *De Legibus, I. IV. in Critias et in Politic*; De Mirville, *Ugyanott,* 33-34. oldalak.

[XII/66] Argyle: *Unity of Nature*.

[XII/67] *Halottak Könyve*, XCIC. 33. és CLVI. 4. Emlékeztetjük az olvasót a VII. Stanza, 1. slokájára, ahol ezt a verset egy másik értelmében magyarázzuk, valamint a *Halottak Könyve*, CIX. 4. és 5-re. Ez közvetlen utalás az ember „princípiumainak" ezoterikus felosztására, amit az isteni búzával szimbolizáltak. A legenda, amelyet a papirusz harmadik regisztere jegyez fel, (*Halottak Könyve*, CX.) kijelenti: „Ez a *hét* könyök magas Manes-ek [test nélküli emberek] régiója, [vagyis azoké, akik éppen átmentek, és feltehetően még hétszeresek, azaz valamennyi „princípiumuk" együtt van, még az a test is, *asztrálisan* a Kâma Lokában vagy Hadesben jelenik meg, mielőtt a princípiumok szétválnának]. Azután van *három* könyök magas búza a *tökéletes állapotú* múmiák számára [vagyis azok számára, akik már szétváltak, és akiknek *három* magasabb princípiuma a Devachánban van], és akiknek engedélyezték, hogy felszedjék azokat". Ezt a régiót (a Devachant) az „Istenek újraszületése országának" nevezik, és azt mondják, hogy itt lakik Shoo, Tefnoot és Seb. A „*hét* könyök magas Manesek régiója" – a még tökéletlen múmiáké – és a „tökéletes állapotú múmiák régiója", akik „*három* könyök magas búzát szednek fel", olyan világos, amilyen csak lehet. Az egyiptomiaknak ugyanaz az ezoterikus filozófiájuk volt, amelyet ma a Himaláján túli adeptusok tanítanak, ez utóbbiak temetésénél is búzát és gabonát helyeznek el a holttest fölé.

[XII/68] I. könyv, XIV. fejezet. Vannak egyiptológusok, akik teljesen tévesen megpróbálták azonosítani Osirist Menes-szel. Bunsen szerint Menes i.e. 5.867-ben élt, és ez a keresztények számára elfogadhatatlan. De „Isis-Osiris" már akkor uralkodott Egyiptomban, mielőtt a Denderai templom mennyezetére ráfestették volna az állatövet, ennek pedig már több mint 75.000 éve!

világ különböző láthatatlan teremtményekkel, akik még a legszentebb helyeken is tolonganak.[XII/70]

Az „Istenfiak” *léteztek*, és *most is* léteznek. A hindu Brahmaputra-któl és Mânasaputra-któl, Brahmâ fiaitól és az Elme-szülte Fiaktól, egészen a zsidó *Biblia* Bne Aleim-jéig, az évszázadok hite és az egyetemes hagyomány arra készteti az értelmet, hogy megadja magát a bizonyítéknak. Milyen értéke van az úgynevezett „független kritikának”, vagy a „belső evidenciának” – amik általában a kritikusok saját vesszőparipáin alapulnak – az egyetemes tanúbizonysággal szemben, amely semmit nem változott a történelmi ciklusok folyamán? Olvassuk el például ezoterikusan *Mózes Könyve* VI. fejezetét, amely a Titkos Tanítás megállapításait ismétli meg, bár kissé módosított formában, és ami egy eltérő következtetésre jut, ami még a *Zohar*-nak is ellentmond.

> Az óriások valának a Földön abban az időben, *sőt még azután is*, amikor az Isten fiai [Bne Alein] bemenének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szülének nékik. Ezek ama hatalmasok, akik eleitől fogva híres-neves emberek [vagy óriások] voltak.[XII/71]

Mit jelent a „sőt még azután is” kifejezés, ha nem ezt: Voltak óriások *korábban* is a Földön, vagyis a harmadik faj bűntelen fiai előtt, sőt azután is, hogy más, alacsonyabb rendű Isten-fiak a Földön bevezették a szexuális kapcsolatot, mint például Daksha, amikor látta, hogy a Mânasaputra-i nem fogják benépesíteni a Földet. Ezután a fejezet 4. és 5. verse között egy hosszú szünet következik. Hiszen nyilvánvaló, hogy „ama hatalmasok, akik eleitől fogva híres-neves emberek voltak”, és akik között elhelyezték Nimródot is, „a hatalmas vadászt Isten színe előtt”, nem ugyanazok voltak, akiknél „látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága”, és nem is Bábel tornyának építői, mert ezek már a Vízözön *után* éltek. Az óriások leszármazottairól van szó, akik az óriások fajából torzszülötteket hoztak létre, és ezekből a torzszülöttekből keletkeztek az emberiség alacsonyabb fajai, amelyekből ma már csak néhány nyomorult, kihalófélben lévő emberi törzs és a nagy emberszabású majmok maradtak fenn.

Ha pedig szemrehányást tesznek nekünk a teológusok, akár a protestánsok, akár a római katolikusok, akkor csak saját szószerinti szövegeikre kell hivatkoznunk. A fent idézett vers mindig is egy dilemma volt, nemcsak a tudósok és a bibliamagyarázók, de még a papok számára is. Mert ahogyan Péronne tisztelendő atya írja:

> Ők (a Bne Aleim) akár jó angyalok voltak, ebben az esetben hogyan bukhattak el? Akár rosszak (angyalok) voltak, akkor pedig nem hívhatták őket Bne Aleim-nek, vagy Istenfiaknak.[XII/72]

Ez a bibliai rejtély – „amelynek valódi jelentését eddig egyetlen szerző sem értette meg”, ahogyan Fourmont őszintén bevallja[XII/73] – csak az okkult tanítással magyarázható meg, a nyugatiaknak a *Zohar*-on, a keletieknek pedig a *Dzyan Könyvén* keresztül. Amit az utóbbi mond, már hallottuk, a Zohar pedig azt mondja, hogy Bne-Aleim a Malachim, a jó Hírnökök és az Ischin-ek, az alsóbbrendű angyalok közös neve volt.[XII/74]

A démonológusok kedvéért hozzátehetjük még, hogy éppen az ő Sátánjuk, az „Ősellenség” szerepel a *Jób* könyvében az Isten „fiai”, vagyis a Bne Alleim között, akik meglátogatják atyjukat.[XII/75] De erről majd később.

Nos, a *Zohar* azt mondja, hogy az Ischinek, a gyönyörű Bne Alleim *nem* voltak bűnösök, csak *elvegyültek a halandó emberekkel, mert ezért küldték őket a Földre*.[XII/76] Máshol ugyanez a kötet úgy mutatja be ezeket a Bne Alleim-et, hogy a „Trónusok” tízedik alosztályához tar-

---

[XII/69] A szövegben az „elfojtott” vagy „összecsavart” szó van.
[XII/70] *Zohar*, I. rész, col. 177; De Mirville: *Ugyanott*, 88. oldal.
[XII/71] *Mózes Könyve*, VI. 4.
[XII/72] *Prælectiones Theol*. II. fej; De Mirville: *Ugyanott*, 86. oldal.
[XII/73] *Réflexions Critiques sur l'Origine des Anciens Peuples*.
[XII/74] Parcha rabbi.
[XII/75] I. 6.
[XII/76] *Book of Ruth and Schadash*, fol. 63. col. 3. Amsterdam edition.

toztak.[XII/77] Azt is elmagyarázza, hogy az Ischin-ek – az „ember-szellemek”, *viri spirituales*[XII/78] – akiket az emberek most már többé nem láthatnak, a mágusokat segítik tudományukkal, hogy azok homunculus-okat hozzanak létre, akik nem „kis emberek”, hanem az „embernél *kevesebbek*” (alsóbbrendűek értelemben). Ugyanolyan formában mutatkoznak meg, amilyenek az Ischin-ek egykor voltak, vagyis gázneműek és éterikusak. Vezérük pedig Azazel.

Azazel azonban, akit az egyházi dogma makacsul a Sátánnal azonosít, egészen más típusú. Azazel egy *misztérium*, ahogyan máshol már megmagyaráztuk, és Maimonides is mondja róla:

> Van egy kideríthetetlen misztérium az Azazelről szóló elbeszélésben.[XII/79]

Ez pedig így is van, mivel ahogyan a már korábban is idézett és szavahihető Lanci, a Vatikán egyik könyvtárosa mondja:

> Ez a tiszteletreméltó isteni név (*nome divino e venerabile*) a biblia-tudósok tollán keresztül ördöggé, vad pusztasággá, hegycsúccsá és bakkecskévé változott.[XII/80]

Ezért ostobaságnak látszik ezt a nevet az Azal (elválasztott) és az El (Isten) szóból származtatni – amint Spencer teszi –, hogy az „Istentől elválasztott”, az Ördög tartalmat kapja. A *Zohar*-ban Azazel inkább a „szent áldozat”, nem pedig – ahogyan Spencer állította – „Jehova szabályos ellentéte”.[XII/81]

Egészen rendkívüli az a rosszindulatú elképzelések és valótlanságok tömege, amit erre a „Seregre” a különböző fanatikus írók ráraktak. Azazel és „serege” egyszerűen a héber „Prometheus”, és ugyanebből a nézőpontból kellene őt szemügyre venni. A *Zohar*-ban az Ischin-ek a sivatagban álló hegyhez vannak láncolva. Ez allegorikus, és egyszerűen arra utal, hogy ezek a „szellemek” a Földhöz vannak kötve az inkarnációs ciklus folyamán. Azazel vagy Azazyel az *Enoch Könyvében* lévő „vétkes” angyalok vezetőinek egyike, akik leszálltak az Ardis-ra, az Armon hegy csúcsára, és ott egymásnak hűségeskü tettek. Azt mondják, hogy Azazyel tanította meg az embereknek a kard, a kés, a pajzs kovácsolását, a tükrök(?) készítését, hogy *az ember láthassa, mi van mögötte*, tehát „mágikus tükrökről” van szó. Amazarak a mágusokat és a gyökerek osztályozóit tanította, Amers a mágia megfejtését, Barkayal az asztrológiát, Akibeel a jó- és baljós előjelek jelentését, Tamiel a csillagászatot, Asaradel pedig a Hold mozgását oktatta.[XII/82] „Ők heten voltak a negyedik ember (vagyis a negyedik faj) első tanítói”. De miért kell az allegóriát mindig úgy érteni, ami a holt betű szerinti jelentése?

Ez az Isteni Bölcsesség, az Ige és annak a földi visszatükröződése a Psyche, vagy a Szellem és a Lélek között az Égben és a Földön zajló nagy küzdelem szimbolikus megjelenítése. Az Égben, mert az isteni Monád saját akaratából száműzi magát onnan, hogy testet öltési célból leszálljon egy alacsonyabb síkra, és így ott a sárból gyúrt *állatot* egy halhatatlan *Istenné* alakítsa át. Mert, ahogyan Eliphas Lévi mondja:

> Az angyalok arra vágynak, hogy emberré váljanak, mert a tökéletes ember, az ember-isten még az angyalokat is túlszárnyalja.

A Földön pedig azért, mert amikor a Szellem leszállt oda, az anyag tekervényei azonnal fojtogatni kezdték.

Különösen hangzik, de az Okkult tanítás felcseréli a személyeket: ebben az esetben az anyagot a keresztényeknél az antropomorf arkangyal, a hinduknál pedig az emberszerű Isten jeleníti meg, a szellemet pedig a sárkány vagy a kígyó képviseli. Az okkult szimbolizmus adja meg a misztérium kulcsát, a teológiai szimbolizmus pedig még jobban elrejti. Az előbbi ugyanis megmagyaráz sok kijelentést a *Bibliában*, sőt még az *Újszövetségben* is, amik eddig

---

[XII/77] *Zohar*, II. rész, col. 73; De Mirville: *Ugyanott*, 86. oldal.
[XII/78] *Ugyanott*, 87. oldal.
[XII/79] *More Nevochim*, XXVI. 8.
[XII/80] *Sagra Scrittura*.
[XII/81] II. kötet, 14. 29. oldalak.
[XII/82] VIII. fejezet, Laurence fordítása, 7. és 8. oldalak.

érthetetlenek maradtak, míg az utóbbi a sátánról és annak lázadásáról szóló dogmájának következtében leértékelte a végtelennek vélt és tökéletes Istenének alakját és természetét, és megteremtette a legnagyobb gonoszságot és átkot a Földön, a hitet egy személyes ördögben. Ezt a rejtélyt most részben felfedjük. A metafizikai értelmezéséhez a kulcsot már megadtuk, míg a teológiai értelmezés kulcsa azt mutatja, hogy az istenek és arkangyalok szimbólumokként jelennek meg a holtbetűs vagy dogmatikus vallásokban, szembe helyezkedve a szellem tiszta igazságaival, ami csupasz, és amit a képzelet nem díszített fel.

Sok célzást tettünk az *Isis Unveiled*-ben erre a kérdésre, ezekben a kötetekben pedig még több hivatkozás található elszórtan erről a misztériumról. Hogy ezt a kérdést egyszer és mindenkorra tisztázzuk: minden dogmatikus vallás, különösen a kereszténység papjai úgy mutatják be, hogy Sátán az Isten ellensége, holott valójában a legmagasabb Isteni Szellem – a Földön megnyilvánult Okkult Bölcsesség –, ami természetesen ellentétben áll minden világi, tünékeny illúzióval, beleértve a dogmatikus vagy egyházi vallásokat is. Így egyrészről a türelmetlen, bigott és az őt szolgálni nem akarókkal szemben kegyetlen latin egyházzal, amely magát Krisztus „mennyasszonyának" hívja, ugyanakkor Péter művének letéteményesének is, akit a Mester jogosan így utasított rendre: „Távozz tőlem, Sátán". Másrészről pedig a protestáns egyházzal, amely bár kereszténynek hívja magát, mégis paradox módon a régi mózesi és Krisztus által nyíltan elutasított törvényt helyezi az új törvény helyébe. Mindkét egyház az Isteni Igazság ellen harcol akkor, amikor megtagadja és rágalmazza az ezoterikus isteni bölcsesség Sárkányát. Amikor kiátkozzák a Gnosztikus Szoláris Chnouphis-t, az Agathodæmon Christost, vagy a teozófiai Örökkévalóság Kígyóját, vagy akár a *Mózes Könyve* Kígyóját, akkor ugyanannak a sötét fanatizmusnak a szelleme mozgatja őket, mint a farizeusokat, akik Jézust a következő szavakkal átkozták ki: „Most értettük meg, hogy ördög van benned".

Olvassuk el a *Rig Védában,* az árjánizmus e különösen okkult művében Indra (Vâyu) leírását, majd hasonlítsuk össze a *Purâna*-kban, az előbbi exoterikus változatában lévő azonos leírással, amely a valódi Bölcsesség-vallást szándékosan elferdítve mutatja be. A *Rig Védában* Indra a legmagasabb és a legfenségesebb isten, rendkívüli szellemi természetét az allegorizálja, hogy szómát iszik. A *Purâna*-kban Indra egy kicsapongó és a szóma-nedvtől rendszeresen, közönséges földi módon lerészegedő személlyé válik. Ő győzi le az „Istenek valamennyi ellenségét", közöttük a Daitya-kat, a Nâga-kat (Kígyókat), az Asura-kat, az összes Kígyó-istent, valamint Vritra-t, a Kozmikus Kígyót. Indra a hindu panteon Michael-e, a *harcos* Seregek vezetője. Ha a *Bibliát* nézzük, ott Sátán az „Isten-fiak" egyike,[XII/83] aki az exoterikus értelmezésben az Ördöggé és a Sárkánnyá válik, annak pokoli, gonosz értelmében. Viszont a *Kabalah*-ban[XII/84] már Samael – aki a Sátán – azonos Michael-lel, a Sárkány legyőzőjével. Hogy lehet ez, amikor azt mondják, hogy Tselem (a Kép) egyaránt visszatükrözi Michael-t és Samael-t, akik *ketten egyek*? A tanítás szerint mindkettő Ruach-ból (Szellem), Neshamah-ból (Lélek) és Nephesh-ből (Élet) ered. A kaldeai *Számok Könyvében* Samael a rejtett (okkult) bölcsesség, Michael pedig a magasabb *földi* bölcsesség, és mindkettő ugyanabból a forrásból árad ki, de útjaik elváltak, amikor kiléptek a Világlélekből, ami a földön Mahat, az intellektuális megértés, vagy Manasz, az értelem székhelye. Eltérnek egymástól, mert az egyiket (Michael-t) Neshamah *befolyásolta*, míg a másik (Samael-t) *nem hagyta magát befolyásolni*. Ezt a tanítást az egyház dogmatikus szelleme kiforgatta, amely irtózik a független Szellemtől, akit nem befolyásol a külső forma, vagyis a dogma, ezért Samael-Sátánból – a legbölcsebb és legszellemibb Szellemből – megteremtette az érzéki fizikai embernek és antropomorf Istenének Ősellenségét, az Ördögöt!

A sátáni mítosz eredete

[XII/83] *Jób Könyve*, I. 6.
[XII/84] A kaledeai *Számok Könyve.*

Hatoljunk még mélyebbre az egyházatyák fantáziája által teremtett mítoszban, és találjuk meg annak pogány ősalakját. Az új sátáni mítosz eredetét könnyű nyomon követni. A Sárkánnyal és a Nappal kapcsolatos hagyomány a világ minden részében megtalálható, mind a civilizált, mind a félvad vidékeken. Az avatatlanok között a titkos beavatásokról szóló suttogásokból keletkezett, és a korábban általános napimádó vallás egyetemesen elterjedt fogalmaiból táplálkozott. Volt idő, amikor a világ négy táján ezrével voltak a Napnak és a Sárkánynak szentelt templomok, de ezt a kultuszt ma már jóformán csak Kínában és a buddhista országokban őrizték meg.

> Bel és a Sárkány mindenütt összekapcsolódtak, és az ophita vallás papjai egységesen felvették istenük nevét.[XII/85]

A régi vallások között Egyiptom az, ahol nyugati eredetét kell keresnünk. Az ophiták rítusaikat Hermész Triszmegisztosztól vették át, a napimádás vallása pedig a napistenekkel együtt Indiából érkezett a fáraók országába. Stonehenge isteneiben felismerjük Delphi és Babilon istenségeit, az utóbbiakban pedig a Védák népeinek Déváit. Bel és a Sárkány, Apolló és Python, Krishna és Kâliya, Osiris és Typhon mind ugyanazt jelentik a sok különböző név mögött. Legkésőbbi megjelenésük Michael és a Vörös Sárkány, valamint Szent György és az általa legyőzött sárkány. Minthogy Michael „olyan, mint Isten", vagy földi szempontból Isten „mása" és az egyik Elohim, a harcos angyal, így egyszerűen Jehova egyik változata. Bármennyire is kozmikus vagy csillagászati esemény volt, ami először létrehozta a „mennyei háború" allegóriáját, földi eredetét a beavatási templomokban és az ősi kriptákban kell keresnünk. A bizonyíték pedig, amit találunk az, hogy (*a*) a papok felvették azoknak az isteneknek a nevét, akiket szolgáltak, (*b*) a „sárkányok" az egész ókorban a halhatatlanság és a bölcsesség, a titkos tudás és az örökkévalóság szimbólumai voltak, és (*c*) Egyiptom, Babilon és India főpapjai magukat általában a „Sárkány fiainak" nevezték. A Titkos Tanítás tételeit így a fentiek megerősítik.

Egyiptomban és Kaldeában számos katakomba volt, némelyikük hatalmas kiterjedésű. Közülük a leghíresebbek Théba és Memphis földalatti kriptái. Az előbbi a Nílus nyugati partján kezdődött, és egészen a líbiai sivatagig vezetett, és ezeket a kriptákat a Kígyó katakombáinak vagy átjáróinak nevezték. Itt hajtották végre a Kuklos Anagkês, az „Elkerülhetetlen Ciklus", általánosabb nevén a „Kényszerűség Köre" szent misztériumait. Ezek azon a kérlelhetetlen végzeten alapultak, amely minden lélekre elő van írva a testi halál után, amikor az alvilágban ítélőszék elé állítják.

De Bourbourg könyvében Votan, a mexikói félisten elmesélve küldetését, leír egy földalatti folyosót, amely előbb a föld mélyében haladt, és a mennyek gyökerénél végződött. Majd hozzáteszi, hogy ez a folyosó egy kígyólyuk volt, „*un agujero de colubra*", és hogy őt azért engedték oda, mert maga is „a kígyók fia" volt, vagyis egy kígyó.[XII/86]

Ez valóban nagyon sokatmondó, mert a „kígyólyukról" szóló leírása ugyanaz, mint a fent említett ősi egyiptomi kriptáé. Az egyiptomi és a babiloni főpapok ráadásul a misztériumok folyamán önmagukról általában a „Kígyóisten fiaiként" vagy a „Sárkány fiaiként" beszéltek.

Movers azt mondja, hogy „az asszír pap mindig felvette Istenének nevét". A kelta-brit vidékek druidái szintén kígyóknak hívták magukat. „Én Kígyó vagyok, én druida vagyok" – kiáltották. Az egyiptomi Karnak ikertestvére a bretagne-i Carnac-nak, ez utóbbi jelentése pedig a Kígyó hegye. A drakontiák egykor mindenhol megtalálhatók voltak a földkerekségen, és ezek a templomok a Sárkánynak (Dragon-nak) voltak szentelve, csupán azért, mert a sárkány a Nap szimbóluma volt, ami viszont a legmagasabb Istent jelképezte, a föníciai Elon-t vagy Elion-t, akit Ábrahám El Elion-ként ismert el.[XII/87] A Kígyók néven kívül „Építők" vagy „Épí-

---

[XII/85] *Archeology*, XXV. kötet, 220. oldal, London.
[XII/86] *Die Phoinizier*, 70.
[XII/87] Lásd: Sanchuniathon az Eusebius-ban, *Pr. Ev.* 36; *Mózes Könyve*, XVI.

tészek” elnevezésük is volt a templomaik és emlékműveik bámulatos pompája miatt, amik még mai, romos állapotukban is „megrémítik modern mérnökeink matematikai számításait”, ahogyan Taliesin mondja.[XII/88]

De Bourbourg utal arra, hogy a Votan, a mexikói Quetzo-Cohuatl, vagyis Kígyóistenség nevét viselő törzsfőnökök Kánaánból, Hamtól származnak. Azt mondják: „Én Hivim vagyok. Mivel Hivim vagyok, a nagy Sárkány (Kígyó) fajából származom. Én magam is kígyó vagyok, mert Hivim vagyok”.[XII/89]

Továbbá bebizonyított, hogy a „Mennyei Háború” egyik jelentésének az adeptusságra törekvő jelölt hatalmas küzdelmeire kell utalnia. A harc önmaga és (mágiával) megszemélyesített saját emberi szenvedélyei között zajlik, amikor a megvilágosodott *belső embernek* vagy el kell pusztítania azokat, vagy el kell buknia. Előző esetben „Sárkányölővé” vált, mivel szerencsére legyőzött minden kísértést, és „a Kígyó fiává”, egy kígyóvá vált maga is, mivel ledobta régi bőrét, és egy *új* testben született meg, ezzel a Bölcsesség és Halhatatlanság Fiává vált egy örökkévalóságra.

Seth, akit Izrael ősapjának tartanak, csak Hermésznek, a Bölcsesség istenének – a Thoth, Tat, Seth, Set és Sátán néven is neveztek – a zsidó paródiája. Ő Typhon is, aki ugyanaz, mint Apophis, a Hórusz által legyőzött Sárkány, mert Typhon-t nevezték Set-nek is. Ő egyszerűen fivérének, Osirisnek a *sötét oldala*, mint ahogy Angra Mainyu is Ahura Mazda fekete árnyéka. Földi értelmükben mindezek az allegóriák az adeptusság és a beavatás próbatételeihez kapcsolódtak. Csillagászatilag a nap- és holdfogyatkozásokra vonatkoztak, amelyek mitikus magyarázatait ma is megtaláljuk Indiában és Ceylonban, ahol bárki tanulmányozhatja a több ezer év óta változatlanul fennmaradt allegorikus elbeszéléseket és hagyományokat.

Râhu mitológiailag egy Daitya, egy óriás, egy félisten, akinek az alsóteste egy sárkány-, vagy kígyófarokban végződött. Amikor az istenek felkavarták a tengert és kiköpülték belőle az Amrität, a halhatatlanság vizét, Râhu lopott magának belőle, és miután megitta azt, halhatatlanná vált. A Nap és a Hold, akik a lopáson rajtakapták, beárulták őt Vishnunak, aki a csillagvilágba helyezte őt úgy, hogy testének felső része a Sárkány fejét, az alsó része (Ketu) pedig a Sárkány farkát jelenítette meg, mivel a két rész az aszcendens és a deszcendens csomópontok volt. Azóta Rahu úgy tölti ki a bosszúját a Napon és a Holdon, hogy időnként elnyeli őket. Van azonban ennek a mesének egy másik misztikus jelentése is, mert Râhu, a Sárkány feje, jelentős szerepet játszott a Nap (Vikartana) beavatási misztériumaiban, amikor a jelölt és a Sárkány a végső küzdelmet vívták egymással.

A Rishi-k barlangjait, a teiresia-k és a görög látnokok lakhelyeit, a Nâgá-k, a hindu Kígyókirályokéi alapján készítették, akik a föld alatt, a sziklák üregeiben laktak. Shesha-tól, az ezerfejű Kígyótól kezdve, akin Vishnu nyugszik, egészen Python-ig, a sárkány-kígyó orákulumig, mind a mítosz titkos jelentését mutatják. Indiában a legkorábbi *Purâna*-kban ezt a tényt már megemlítik. Surasâ gyermekei a hatalmas „Sárkányok”. A *Vishnu Purâna* Surasâ-féle „Sárkányait” a *Vayu Purâna* a Dânava-kkal, Danu-nak a bölcs Kashyapa-tól eredő leszármazottaival helyettesíti. Ezek a Dânava-k pedig az óriások vagy titánok, akik az istenek ellen harcoltak, és így azonosak a Bölcsesség „Sárkányaival” és „Kígyóival”.

Csak össze kell hasonlítanunk valamennyi ország Napisteneit, hogy rájöjjünk, az allegóriáik tökéletesen megegyeznek egymással, és minél okkultabb jelentésű az allegorikus szimbólum, annál inkább megegyezik vele az exoterikus rendszerekben levő megfelelő szimbólum. Így, ha három, egymástól látszólag eltérő vallási rendszerből – az ősi árjából, az ókori görögből és a modern kereszténységből – találomra kiválasztunk számos Napistent és Sárkányt, azt fogjuk találni, hogy ezeket egymásról másolták le.

[XII/88] *Society of Antiquaries of London*, XXV. 220.

[XII/89] *Cartas*, 51; Lásd: *Isis Unveiled*, I. 553. és további oldalak.

Vegyük például a hinduktól Agni-t, a tűzistent, Indra-t, az égboltot és Kârttikeya-t, a görög Apollót és Michaelt, a „Nap Angyalát”, az Æonok elsejét, akit a gnosztikusok „Megváltónak” hívtak, és hasonlítsuk össze őket.

(1) Agni-t, a tűzistent a *Rig Védában* Vaishvânara-nak nevezik. Nos, Vaishvânara egy Dânava, egy óriás-démon,[XII/90] akinek leányai, Pulomâ és Kâlakâ szülték Kashyapatól[XII/91] a számtalan Dânava-t (30 milliót), és akik Hiranyapura-ban „*a levegőben lebegő arany városban*” laknak.[XII/92] Ezért Indra Kashyapa fiaként bizonyos értelemben e két asszony mostohafia, Kashyapa pedig ebben az értelemben azonos Agni-val, a Tűzistennel vagy a Nappal (Kashyapa-Âditya-val). Ugyanehhez a csoporthoz tartozik Skanda vagy Kârttikeya, a Háború istene, csillagászatilag a *hat-arcú* Mars, egy Kumâra vagyis Szűz-ifjú, aki Agni-tól született,[XII/93] hogy elpusztítsa Târaka-t, a Dânava Démont, Kashyapa unokáját, akit fia, Hiranyâksha nemzett.[XII/94] Taraka jóga-önsanyargatásai ugyanis olyan rendkívüliek voltak, hogy ijesztővé váltak az istenek számára, akik féltek egy ilyen hatalmas riválistól.[XII/95] Indra, az égbolt ragyogó Istene megöli Vritra-t vagy Ahi-t, a Kígyó-démont – ezért a tettéért Vritrahan-nak, vagyis „Vritra elpusztítójának” nevezik –, ezen kívül a Dévák (angyalok vagy istenek) seregeit vezeti a Brahmâ ellen fellázadt más istenek ellen, amiért a Jishnu, „a Mennyei Seregek Vezetője” nevet kapta. Kârttikeya is ugyanezeket a címeket viseli. Mivel megölte Târaka-t, a Dânava-t, nevezik Târaka-jit-nek, „Târaka legyőzőjének”,[XII/96] Kumâra Guha, a „titokzatos Szűz-ifjú”, Siddha-Sena, a „Siddha-k vezetője” és Shakti-dhara, a „Dárda-hordozó”.

(2) Vegyük most Apollót, a görög Napistent, és a róla szóló mitikus leírásokat összehasonlítva lássuk, vajon nem azonos-e Indra-val, Kârttikeya-val, sőt Kashyapa-Âditya-val, ugyanakkor Michael-lel (mint Jehova angyali formájával), a „Nap Angyalával”, aki „olyan”, mint Isten, és „egy vele”. Későbbi, monoteista célú ötletes értelmezések – bármennyire is beépültek a kétségbevonhatatlan egyházi dogmákba – semmit nem bizonyítanak, kivéve talán az emberi tekintéllyel és hatalommal való visszaélést.

[XII/90] A *Vayu Purâna-ban* így nevezik, és szerepel a Dânava-k listáján, a *Bhâgavata Purâna* kommentátora Danu fiának hívja, de a név jelenti „az Emberiség Szellemét” is.

[XII/91] Kashyapa-t Brahmâ fiának és az „Ön-szültének” hívják, akinek a teremtés munkájának nagy részét tulajdonítják. Egyike a hét Rishi-nek. Exoterikusan Marîchi és Brahmâ fia, míg az *Atharva Veda* azt mondja, hogy „Az Ön-szülte Kashyapa az Időből áradt ki”, *ezoterikusan* pedig az Idő és a Tér az Egyetlen *megismerhetetlen* Istenség formái. Âditya-ként Indra Kashyapa fia, ahogyan Vaivashvata Manu, a mi ősünk is. A szövegben ismertetett példában ő Kashyapa-Âditya, a Nap és a Napisten, akitől minden „kozmikus” Démon, Sárkány (nâga), Kígyó vagy Kígyóisten, valamint Dânava vagy óriás született. A fenti allegóriák jelentése tisztán csillagászati és kozmikus, de valamennyiük azonosságának bizonyítékául fognak szolgálni.

[XII/92] *Vishnu Purâna*, Wilson fordítása, II. 72.

[XII/93] Minden ilyen történet különbözik az *exoterikus* szövegekben. A *Mahâbhârata*-ban Kârttikeya, „a hat-arcú Mars” Rudra vagy Shiva fia, egy *anyanélküli* Ön-szülte, Shiva tűzbe vetett magjából. De Kârttikeya-t általában Agnibhû-nak, „tűz-szültének” nevezik.

[XII/94] Hiranyâksha a Pâtâla *ötödik* régiójának uralkodója vagy királya, egy Kígyóisten.

[XII/95] Az Elohim szintén féltek attól, hogy Ádám megismeri a Jó és a Rossz tudását, és ezért űzték ki őt a Paradicsomból, vagyis *szellemi értelemben* megölték őt.

[XII/96] A történet elmondja, hogy Târaka (nevezik Kâlanâbha-nak is) rendkívüli jóga-képességeinek köszönhetően megszerezte a jóga-vidyâ minden isteni tudását és az istenek okkult képességeit, akik ezért összeesküdtek ellene. Ez emlékeztet az Arkangyalok vagy a kisebb istenek „engedelmes” seregére, akik összeesküdtek a (későbbi) bukott angyalok ellen, akiket Énoch azzal a bűnnel vádol, hogy feltárták a világ előtt „az égben történő *titkos dolgokat*”. Michael, Gabriel, Raphael, Suryal és Uriel voltak azok, akik beárulták az Úristennek azokat a testvéreiket, akik állítólag *kikutatták az isteni misztériumokat*, és megtanították azokat az embereknek, ők pedig ezzel kerülték el a büntetést. Michaelt megbízták, hogy győzze le a Sárkányt, és ugyanez történt Kârttikeya-val ugyanolyan körülmények között. Mindkettő „a Mennyei Seregek Vezetője”, mindkettő Szűz, mindkettő „a Szentek Vezetője”, „Dárdahordozó” (Shakti-dhara), stb. Kârttikeya Michael és Szent György eredetije éppen úgy, ahogyan Indra is Kârttikeya ősképe.

Apolló Héliosz, a Nap, Phoibos-Apolló, az „Élet és a Világ Fénye”[XII/97] az aranyszárnyú csészéből (a Napból) emelkedik ki, így nyilvánvaló, hogy önmaga a Napisten. Születése pillanatában elkéri nyilát, hogy megölje Pythont, a Démon-sárkányt, aki még születése előtt megtámadta anyját,[XII/98] és akit isteni parancsra kell elpusztítania, hasonlóan Kârttikeya-hoz, aki azért születik meg, hogy megölje Târaka-t, a *túlságosan szent és bölcs* démont. Apolló az Asteria nevű csillagszigeten születik meg, az „Aranycsillag-szigeten”, „a levegőben lebegő földön”, amely a hinduknál az arany Hiranyapura. Apollót nevezik a Tiszta (*ἁγνός*) Agnus Deinek, az indiai Agni-nak, ahogy ezt Dr. Kenealy gondolja, és az ősi mítoszban mentes „minden érzéki szerelemtől”.[XII/99] Ezért ő egy Kumâra, ahogyan Kârttikeya, és ahogyan Indra volt korábbi életében és életrajzaiban. Python, a „Vörös Sárkány” összeköti Apollót Michaellel, aki megküzd az apokaliptikus Sárkánnyal, amikor az megtámadja a vajúdó asszonyt, ahogyan Python is megtámadta Apolló anyját. Van valaki, aki nem látja az azonosságot? Ha W.E. Gladstone-nak – aki annyira büszke görög műveltségére és a homéroszi allegóriák szellemének értésére – valaha is sejtelme lett volna az *Iliász* és az *Odüsszeia ezoterikus* jelentéséről, akkor János *Jelenéseit*, sőt még *Mózes Könyveit* is jobban megértette volna. Mert a *Bibliához* vezető út Hermészen, Bel-en és Homéroszon keresztül vezet, mint ahogyan az ezekhez vezető út a hindu és kaldeai vallásos szimbólumokon keresztül vezet.

(3) János *Jelenések Könyvének* XII. fejezetében található ennek az ősi hagyománynak a megismétlődése, és ez kétségtelenül a babiloni legendákból ered, bár a babiloni történet pedig az árja allegóriákból származik. A néhai George Smith által megfejtett töredék elegendő ahhoz, hogy feltárja az Apokalipszis e fejezetének forrását. A töredék szövegéről ezt mondja a kiváló asszirológus:

> … Töredékünk az emberiség teremtésére vonatkozik, amit Ádámnak neveznek, mint [az embert] a Bibliában. Ádámot tökéletesnek teremtették,… de később csatlakozik a mélység sárkányához, Tiamat állatához, a káosz szelleméhez, ezzel megsérti istenét, aki *elátkozza őt*, és fejére zúdítja az emberiség valamennyi gondját és baját.[XII/100]
>
> Ezt követi egy háború egyik oldalon a sárkány és a gonosz erői, vagyis a káosz, a másik oldalon pedig az istenek között.
>
> Az isteneknek számukra kovácsolt fegyvereik vannak,[XII/101] és Merodach [a *Jelenések Könyvében* Michael arkangyal) vállalja az égi seregek vezetését a sárkány ellen. A szellemesen leírt háború természetesen a jó princípiumok győzelmével végződik.[XII/102]

Az Istenek és a Mélység Erői közötti háború végső és földi alkalmazásában utal arra a harcra is, amely a születőben lévő ötödik faj árja adeptusai vívtak Atlantisz varázslóival, a Mélység Démonaival, a vízzel körülvett szigetlakókkal, akik eltűntek a Vízözönben.

[XII/97] Az anyagi *fizikai* világ „élete és fénye”, az érzékek, nem pedig a lélek gyönyöre. Apolló elsősorban az *emberi* isten, az emocionális, pompás, teátrális, fényekkel és zenével díszített egyházi szertartások istene.

[XII/98] Lásd: *Jelenések könyve* (XII. 3. 4.), ahol azt találjuk, hogy Apolló anyját a Python, a Vörös Sárkány üldözi, aki egyben Porphyrion, a bíbor vagy vörös Titán.

[XII/99] *Book of God*, 88. oldal.

[XII/100] Olyan „Isten” – akár Bel, akár Jehova a neve – aki *megátkozza* (állítólagos) saját művét, mert az tökéletlennek sikerült, nem lehet az Egyetlen Végtelen Abszolút Bölcsesség.

[XII/101] Az indiai Târakâmaya allegóriában, ahol a háború az Istenek és az Asura-k között folyik, akiket Soma (a Hold, a Növények Királya) vezet, Vishvakarmâ, az Istenek fegyvermestere az, aki kovácsolja nekik a fegyvereiket, hasonlóan Vulkánhoz (Tubal-Cain-hoz).

[XII/102] *Chaldean Account of Genesis*, 304. oldal. Máshol elmondtuk, hogy a *Jelenések Könyvében* szereplő asszony, „aki terhes vala”, Aima, vagy a Nagy Anya, vagy Binah, a harmadik Sephira, „akinek neve Jehova”, a „Sárkány” pedig, aki fel akarja falni az asszony születő gyermekét (az Univerzumot), az Abszolút Bölcsesség Sárkánya. Azé a Bölcsességé, amely felismeri, hogy az Univerzum és minden, ami benne van, elválaszthatatlan az Abszolút MINDEN-től, az Univerzumban csupán a nagy Illúziót, Mahâmâyâ-t látja, ami minden nyomorúság és szenvedés oka.

A „Sárkány” és a „Mennyei Háború” szimbólumoknak, ahogyan már megállapítottuk, egynél több jelentésük van, és ebbe a közös allegóriába beleolvasztottak vallási, csillagászati és geológiai eseményeket is. Van azonban egy kozmikus jelentésük is. Indiában a Sárkánytörténet új alakban ismétlődik meg Indra Vritra-val vívott csatáiban. A *Védákban* erre az Ahi-Vritra-ra az Aszály Démonaként, a szörnyű forró szélként hivatkoznak. Indrát úgy mutatja be, mint aki folyamatosan harcol vele, mennydörgéseivel és villámaival arra kényszeríti Ahi-Vritra-t, hogy esőt árasszon a Földre, ez után pedig megöli őt. Ezért Indrát Vritra-Han-nak, vagyis „Vritra-ölőnek” nevezik, ahogyan Michaelt is a Győztesnek és „Sárkányölőnek” hívják. Ebben az értelemben mindkét „ellenség” tehát az „Öreg Sárkány”, akit a Föld mélyébe taszítanak.

A *Vendidâd* leírásából úgy ítélhetünk, hogy az Avesta Amphaspend-ek azonosnak tűnnek az égi seregekkel, élükön egy Michaelhez hasonló vezetővel. Így a XIX. Fargard-ban Ahura Mazda azt mondja Zarathushtra-nak, hogy „folyamodjék az Amesha Spenta-khoz, akik a Föld hét Karshvare-ja[XII/103] fölött uralkodnak”.[XII/104] A Karshvare-k hetes felosztásukban ugyanúgy vonatkoznak bolygói láncunk hét szférájára, a hét bolygóra, a hét mennyországra, stb. aszerint, hogy fizikai, föld feletti, vagy egyszerűen csak csillagászati világra alkalmazzuk. Ugyanebben a Fragard-ban, amikor Zarathustra az Angra Mainyu-hoz és seregeihez folyamodik, e szavakkal idézi meg őket: „Megidézem a hét ragyogó Sravah-t fiaikkal és seregeikkel”.[XII/105] A „Sravah” – olyan szó, amelyet az orientalisták feladtak, mert „ismeretlen értelmű” – ugyanezeket az Amshaspend-eket jelenti, de azok legmagasabb okkult értelmében. A Sravah-k az érzékelhető Amshaspend-ek noumenonjai, a *megnyilvánult* erők lelkét vagy szellemét jelentik, míg „fiaik és seregeik” a planetáris angyalokra és azok csillagseregeire és csillagképeire vonatkoznak. Az „Amshaspend” exoterikus kifejezés, amelyet csak földi viszonyokban és dolgokban használnak. Zarathustra mindig az „*anyagi* világ teremtőjeként” szólítja meg Ahura Mazda-t. Ormazd-ra, Földünk apjára (Spenta Ârmaiti) amikor megszemélyesítik, „Ahura Mazda gyönyörű leányaként”[XII/106] utalnak, aki a Fa (az okkult és szellemi bölcsesség és tudás fája) teremtője is, ahonnan a misztikus és titokzatos Baresma-t veszik. A ragyogó Isten okkult nevét azonban a templomon kívül sohasem ejtették ki.

Samael vagy Sátán, *Mózes Könyve* csábító kígyója és az őseredeti lázadó angyalok egyike, más nevén a „Vörös Sárkány”. Ő a Halál Angyala, mert a *Talmud* szerint „a Halál Angyala és Sátán ugyanaz”. Őt öli meg Michael, majd még egyszer Szent György, aki ugyancsak egy Sárkányölő. De lássuk, hogyan történt ez az átalakulás. Samael azonos Simoom-mal, a sivatag forró szelével, és azonos a Védák Aszály-démonával Vritra alakjában. „Simoom neve Atabutos”, vagyis Diabolos, az Ördög.

A *Halottak Könyve* vádlóját, Typhont, vagyis az Apophis Sárkányt legyőzi Hórusz, aki dárdájával beszakítja ellensége fejét. Typhon pedig a sivatag mindent elpusztító szele, a lázadó elem, amely mindent pusztulásba dönt. Set-ként ő az éjszaka sötétsége, Osiris gyilkosa, aki a nappal és a Nap fénye. Az archeológia bebizonyítja, hogy Hórusz azonos Anubisszal,[XII/107] akinek az egyik egyiptomi emlékművön a képmását páncéllal és dárdával ábrázolták, mint Michaelt és Szent Györgyöt. Anubisz úgy is megjelenítik, mint aki legyőzi a Sárkányt, amelynek feje és farka egy kígyóé.[XII/108]

[XII/103] A „Föld hét Karshvare-ját” – bolygói láncunk hét szféráját, a hét világot, amelyeket a *Rig Véda* is megemlít – máshol részletesen tárgyaljuk. Hat Râjamsi (világ) van a Prithivî, a Föld fölött, vagyis „ez” (Idâm) áll szemben azzal, ami *yonder* (a hat bolygóval a három magasabb síkon). (Lásd: *Rig Véda*, I. 34; III. 56; VII, 10411, és V, 60, 6.)

[XII/104] Darmesteter fordítása: „Sacred Books of the East”, IV. kötet, 207. oldal.

[XII/105] *Ugyanott*, 217. oldal.

[XII/106] *Ugyanott*, 208. oldal.

[XII/107] *Halottak Könyve*, XVII, 62. Anubisz Hórusz, aki beleolvad abba, „akinek nincs szeme”.

[XII/108] Lásd: Lenoir: *Du Dragon de Metz*.

Kozmogóniailag tehát mindazok a sárkányok és kígyók, amelyeket a „sárkányölők” legyőztek, eredetükben a Káoszban lévő forrongó zavaros princípiumok, amiket a Napistenek vagy *teremtő* erők rendbe szednek. A *Halottak Könyvében* ezeket a princípiumokat a „Lázadás Fiainak” nevezik.[XII/109]

> Azon éjszakán a zsarnok, Osiris gyilkosa, más néven az *ámító kígyó*… magához szólítja a *Levegőben* lévő Lázadás Fiait, és amikor azok megérkeznek a Mennyek keleti részére, akkor háború van a Mennyben és az egész világon.[XII/110]

A skandináv *Edda-dalokban* az Ase-k „Háborúja” a Hrimthurse-kkel, vagyis a Jégóriásokkal és Asathor harca a Jotun-okkal, a Kígyókkal, a Sárkányokkal és a „Farkassal”, aki a „Sötétségből” jön elő – ugyanennek a mítosznak a megismétlődése. A „Gonosz Szellemek”,[XII/111] akik eredetileg egyszerűen csak a Káosz jelképei voltak, tényleges alakot öltöttek a népi babonában, végül pedig polgárjogot nyertek azokban a fajokban, amelyekről azt mondják, hogy a legcivilizáltabbak és a legképzettebbek a bolygón *annak keletkezése óta*, és a kereszténeknél pedig dogmává váltak. Ahogyan George Smith mondja:

> A gonosz princípiumok [szellemek], a Káosz jelképei [látjuk, hogy Kaldeában és Asszíriában, ahogyan Egyiptomban is], … ellenállnak a változásnak, és háborút indítanak a Holdon, Bel legidősebb fián, saját oldalukra vonva a Napot, a Vénuszt és az atmoszféra istenét, Vult.[XII/112]

Ez is csak a hindu „Mennyei Háború”egy másik változata, amely Soma, a Hold és az istenek között folyt. Indra itt az atmoszférikus Vul, ami világosan mutatja, hogy mindkét változat kozmogóniai és csillagászati allegória, amely beleszövődött a legkorábbi teogóniába, és így a misztériumok tanításaiba is belekerült.

Leginkább a gnosztikusok vallási tanításaiban látjuk a Sárkány, a Kígyó, a Bakkecske és a most gonosznak nevezett erők valamennyi szimbólumának valódi jelentését. Ők azok, akik tanításaikban nyilvánosságra hozták Ain Soph zsidó helyettesítőjének ezoterikus természetét, aminek a valódi jelentését a rabbik elrejtették, a keresztények pedig – kevés kivételtől eltekintve – semmit nem tudtak róla. Nyilvánvaló, hogy a názáreti Jézus aligha tanácsolta volna apostolainak, hogy legyenek olyan *bölcsek*, mint a kígyók, ha az a Gonosz szimbóluma lett volna. Az ophiták, a „Kígyó Testvériségének” tudós egyiptomi gnosztikusai sem tiszteltek volna szertartásaikban egy élő kígyót a *Bölcsesség*, az isteni Sophia jelképeként és a csupa Jó, nem pedig a csupa Rossz típusaként, ha ez a hüllő olyan szorosan kapcsolódott volna a Sátánhoz. Tény az, hogy még közönséges kígyóként is mindig kettős szimbólum volt, sárkányként pedig kivétel nélkül a mély bölcsességében Megnyilvánult Istenség szimbóluma volt. A korai festők *draco volans-a*, a repülő sárkány egy valódi, vízözön előtt kihalt állat eltúlzott képe lehetett. Akik pedig hisznek az okkult tanításban, úgy vélik, hogy a régi időkben voltak olyan teremtmények, mint a repülő sárkányok, egyfajta pterodactylus, és ezek a hatalmas szárnyas gyíkok szolgáltak mintául Mózes Saraph-jához és a nagy Rézkígyójához.[XII/113] A zsidók kezdetben tisztelték a későbbi *bálványt*, de amikor Ezékiás megformálta a vallást, szembe fordul-

---

[XII/109] Lásd még: *Egyptian Pantheon*, 20, 23. oldalak.

[XII/110] *Halottak Könyve*, XVII, 54. és 49.

[XII/111] Ezek a „gonosz Szellemek” semmiképpen sem azonosíthatók Sátánnal vagy a Nagy Sárkánnyal. Ezek olyan elementálok, amelyeket a tudatlanság – a kozmikus és emberi szenvedélyek –, vagyis a Káosz hoz létre.

[XII/112] *Assyrian Discoveries*, 403. oldal.

[XII/113] Lásd: *Mózes IV. Könyve*, 8. 9. Isten megparancsolja Mózesnek, hogy egy rézkígyót (Saraph) állítson föl, *amelynek látása* meggyógyítja azokat, akiket a tüzes kígyók megmartak. Ez utóbbiak a Seraphim voltak, amelyek mindegyikének – ahogyan Ézsaiás mondja (VI. 2.) – „hat szárnya volt”. Ezek Jehova és minden más Demiurgos szimbólumai, akik magukból hat fiat vagy hasonmást teremtenek, így a Teremtőjükkel együtt heten vannak. Így a Rézkígyó *valójában* Jehova, a „tüzes kígyók” vezetője. Mégis, a *Királyok Könyvében* (XVIII. 4.) azt látjuk, hogy Ezekiás király, aki – akárcsak apja, Dávid – „kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt…, s ő törte össze az érckígyót is, amelyet Mózes csinált… és nevezé azt Nékhustánnak”, vagyis egy darab réznek.

tak vele, és Ördögnek nevezték el minden más nemzet számára a Legmagasabb Istent jelentő szimbólumot, saját bitorlójukat pedig az „Egy Istennek”.[XII/114]

A Sa'tan elnevezés a héberben Sâtân, egy „Ellenség” (a *shatana,* „szemben állni”, „üldözni”, igéből) jog szerint Jehovát, *minden más Isten* első és legkegyetlenebb „ellenségét” illeti meg, nem pedig a Kígyót, amely csak bölcs és együttérző szavakat mondott, és a legrosszabb esetben – még a dogma szerint is – csak az ember „ellensége”. Ez a dogma, amely *Mózes Könyve* harmadik fejezetén alapul, olyan igazságtalan és logikátlan, mint amennyire paradox. Mert ki az, aki először *megteremtette* az ember eredeti és egyetemes kísértőjét – az asszonyt? Biztosan nem a Kígyó, hanem maga az „Úr Isten”, aki ezekkel a szavakkal: „nem jó az embernek egyedül lenni”, megteremtette az asszonyt és „vivé az emberhez”.[XII/115] Ha pedig azt a kellemetlen kis eseményt, ami azután következett, az „eredendő bűnnek” *tekintették*, és még most is úgy tekintik, akkor ez a Teremtő isteni előrelátására valójában nagyon rossz fényt vet. Sokkal jobb lett volna az első fejezet első Ádámjának megmaradnia „férfi-nőnek”, vagy „egyedül”. Nyilvánvalóan az Úr Isten volt az „*agent provocateur*”, minden baj okozója, a Kígyó pedig, aki csak Azazel ősalakja, „Izrael [Istene] bűneinek bűnbakja”, a szegény Tragos, akinek meg kellett fizetnie a büntetést Mestere és Teremtője baklövéséért. Természetesen ez csak azoknak szólt, akik a holt betűk szerint fogadják el a *Mózes Könyvében* szereplő, az emberiség drámájának indító eseményeit. Akik azonban ezoterikusan olvassák, nincsenek képzeletszülte spekulációkra és hipotézisekre utalva, mert ők *tudják*, hogyan kell értelmezni annak szimbolizmusát, és így nem tévedhetnek.

Ezen a helyen nincs arra szükség, hogy a Jehovah név misztikus és sokszoros jelentésével elvont értelemben foglalkozzunk, ami teljesen független attól az Istenségtől, amelyet helytelenül neveznek ezen a néven. Ez így a rabbik által szándékosan létrehozott félrevezetés volt, olyan titok, amelyet tízszeres pecséttel őriztek, miután a keresztények elrabolták tőlük ezt a saját tulajdonukban levő Isten-nevet.[XII/116] Itt azonban ki kell jelentenünk a következőket. Az a személyiség, akit *Mózes Könyve* első négy fejezetében hol „Isten”, hol „Úr Isten”, hol pedig egyszerűen csak az „Úr” néven neveznek, nem egy és ugyanaz, és semmiképpen sem Jehova. A *Kabalah*-ban a Sephiroth-nak nevezett Elohim-nak három világosan megkülönböztethető osztálya vagy csoportja szerepel. Jehova csak *Mózes Könyvének* negyedik fejezetében, az első versben jelenik meg, amelyben Káinnak hívják, az utolsó versében pedig átváltozik az *emberiséggé* – férfivá és nővé, mint Jah-veh-vé.[XII/117] Továbbá a Kígyó nem a Sátán, hanem a ragyogó Angyal, az egyik fénybe és dicsőségbe öltözött Elohim, aki – miután megígérte az asszonynak, hogy ha esznek a tiltott gyümölcsből, „bizony nem haltok meg” – megtartotta ígéretét, és halhatatlanná tette az embert *ronthatatlan természetében*. Ő a misztériumok Iao-ja, az emberek androgün teremtőjének vezetője. A harmadik fejezet (ezoterikusan) azt mutatja be, hogyan hullott le a tudatlanság fátyola a „csont nélküli” Istenek képére teremtett Angyali Ember érzékeiről, és hogyan vált tudatossá saját igazi természetéről. A Ragyogó Angyalt (Lucifert) úgy mutatja be, mint a Halhatatlanság átadóját, mint a „Megvilágosítót”. A valódi bukást, amely a nemzésbe és az anyagba taszította az embert, a negyedik fejezetben kell keresnünk. Ott Jehova-Káin – Ádámnak, a *duális* embernek a férfi fele –, miután elvált Évától,

---

[XII/114] „Támada pedig a Sátán Izráel ellen, és felindítá Dávidot, hogy számlálja Izráelt”. (*Krónika,* XXI. 1.) „Ismét felgerjede az Úrnak [Jehovának] haragja Izráel ellen, és felingerlé Dávidot ő ellenek, ezt mondván: Eredj el, és számláld meg Izráelt”. (*Sámuel*, II. XXIV. 1.) A Sátán és Jehova tehát azonos személy.

[XII/115] II. 18, 20.

[XII/116] A legképzettebb szerzők tucatjai vizsgálták meg alaposan a J'hovah név (masoteri pontokkal vagy azok nélkül) különböző jelentéseit, bemutatva azok sokféle kihatását. A legjobb ilyen munka J. Ralston Skinner: *Source of Measures: the Hebrew Egyptian Mystery*, amelyre már eddig is gyakran hivatkoztunk.

[XII/117] A fent idézett műben (233. oldal) *Mózes Könyve* IV. fejezet 26. versét helyesen fordították: „Az emberek akkor kezdték *magukat* Jehovának nevezni”, bár a magyarázat kevésbé helyes, talán mivel a Jehova szót Jah (férfi) és Hovah (nő)-nek kellene írni, ezzel is kimutatva, hogy attól kezdve a határozottan férfira és nőre szétvált faj története elkezdődött.

megteremti benne Ábelt, az *első természetes asszonyt,*[XII/118] és ezzel kiontja a *szűzi vért*. Mivel pedig Káin azonos Jehovával, az eredeti héber szövegű *Mózes Könyve* negyedik fejezete első versének helyes értelmezése alapján, a rabbik tanítása azt mondja, hogy „Kin (Káin) – a Gonosz – Éva fia volt Samaeltől, az Ördögtől, aki elfoglalta Ádám helyét".[XII/119] A Talmud pedig hozzáteszi, hogy „a gonosz Szellem, a Sátán és Samael, a halál angyala azonosak".[XII/120] Ebből könnyű belátni, hogy Jehova (az emberiség, vagyis Jah-hovah) és Sátán (tehát a kísértő Kígyó) minden részletében azonos egymással. *Nincs Ördög, nincs olyan Gonosz az emberiségen kívül, amely Ördögöt tudna teremteni*. A megnyilvánult Univerzumban a Gonosz egy szükségszerűség, és annak egyik fenntartója. Ugyanúgy szükséges a haladáshoz és fejlődéshez, mint ahogyan szükség van az éjszakára a nappal létrehozásához, és mint ahogyan szükség van a halálra az élethez, *hogy az ember örökké élhessen*.

Metafizikailag a Sátán egyszerűen csak minden, a természetben lévő dolog *fordítottját* vagy *poláris ellentétét* jelenti.[XII/121] Ő az „Ősellenség", allegorikusan a „gyilkos", és *mindennek* a legfőbb ellensége, mert az egész Univerzumban nincs olyan dolog, aminek ne két oldala lenne – mint az érem két oldala. Ebből a megközelítésből azonban a fény, a jóság, a szépség, stb. ugyanolyan joggal nevezhető Sátánnak, ahogyan Ördögnek is, mivel ezek a sötétség, a rosszaság és a csúnyaság ellentétei. Így válik érthetőbbé bizonyos korai keresztény szekták filozófiája és *logikai alapja*, amelyet akkoriban *eretnekségnek* neveztek és undorral tekintettek rá. Megérthetjük, hogy miért kellett a sátánisták szektáját szétverni és átokkal sújtani, hogy a jövendő se igazolhassa őket, mivel tanaikat titokban tartották. Ugyanezen az alapon miért kellett a kainitákat, sőt az iskariotákat (Judás után) is eltüntetni, az *áruló* apostol valódi jellemét ugyanis soha nem mutatták be pártatlanul az emberiség ítélőszéke előtt.

Az eddigiek következtében a gnosztikus szekták tanai is világossá válnak. E szekták mindegyikét egy beavatott alapította, a tanításaik pedig valamennyi nép jelképrendszerének pontos ismeretén alapultak. Így érthetővé válik, miért tekintette e szekták nagy része Ilda-baoth-ot Mózes Istenének, egy gőgős, nagyravágyó és tisztátlan Szellemnek, aki hatalmával visszaélve elfoglalta a Legmagasabb Isten helyét. Pedig semmivel sem különb, sőt bizonyos szempontból sokkal rosszabb volt, mint fivére Elohim, aki csak összefoglalóan jeleníti meg a mindent átfogó, megnyilvánult Istenséget, mivel ők voltak a jelenségi Világegyetem megteremtéséhez szükséges őseredeti kozmikus szubsztancia első elkülönülésének a megformálói. Ezért hívták a gnosztikusok Jehovát Ophiomorphos, a Kígyó, a Sátán vagy a Gonosz teremtőjének, és így azzal egynek.[XII/122] Azt tanították, hogy Iurbo és Adonai az Iao-Jehovah nevei voltak, aki viszont Ilda-baoth egyik kiáradása.[XII/123] Ez az ő nyelvükön annyit jelent, mint amit a rabbik leplezettebb módon fejeztek ki, kijelentve, hogy „Káint Samael vagy Sátán nemzette".

A Bukott Angyalok minden ősi jelképrendszerben allegorikusan *bukott* emberek ősképei, ezoterikusan pedig *maguk ezek az emberek*. Így a teremtés órájának Elohim-je Beni-Elohimmá, az Isten Fiaivá váltak, akik között a szemita hagyományokban ott van a Sátán is. A Thrætaona és Azhi-dahaka, a pusztító Kígyó közötti mennyei háború Burnouf szerint a Földön ér véget abban a csatában, amit az istenfélő emberek vívnak a gonosz erőivel, „az irániakkal és India árja brahmanjaival". Az Istenek összetűzése az Asura-kkal a Nagy Háborúban, a Mahâbhârata-ban ismétlődik meg. A legújabb vallásban, a kereszténységben minden harcoló, az istenek és a démonok, a két táborban csoportosuló ellenségek átalakultak Sárká-

---

[XII/118] Magyarázatként lásd ugyanezen mű VII. Mellékletének kitűnő oldalait.

[XII/119] *Idézett mű*, 293. oldal.

[XII/120] *Rabba Battra*, 16 a.

[XII/121] A démomológiában Sátán a Pokolban lévő szembenállás vezetője. A Pokol uralkodója Belzebub volt, aki a démonok ötödik fajtájához vagy osztályához tartozik (a középkori démonológia szerint kilenc ilyen osztály van), és ő áll a boszorkányok és varázslók élén is. Máshol már volt szó Baphomet, a kecskefejű Sátán valódi jelentéséről, aki azonos Azazel-lel, Izrael bűnbakjával. Pán pedig a Természet Istene.

[XII/122] Lásd: *Isis Unveiled*, II. 184.

[XII/123] Lásd: *Codex Nazaræus*, III. 73.

nyokká és Sátánokká, egyszerűen csak azért, hogy a megszemélyesített Gonoszt össze lehessen kapcsolni *Mózes Könyve* Kígyójával, és így bebizonyítani az új dogmát.

Noé egy kabir volt, ezért démonnak kellett lennie

Nem sokat számit, hogy Isis vagy Ceres, a Kabiria, vagy éppen a kabirok tanították meg az embereknek a mezőgazdaságot, annak a megakadályozása viszont nagyon fontos, hogy a történelem és legenda minden tényét kisajátítsák a fanatikusok, akik az igazság, a legenda és a történelem elferdítéseiből egyetlen embert nemzenek. Noé vagy ugyanolyan *mítosz,* mint a többi, vagy olyan valaki, akinek a legendája a kabiri vagy titáni hagyományokra épült úgy, ahogy azt Samothrace-ben tanították. Ezért sem a zsidók, sem a keresztények nem sajátíthatják ki maguknak. Ahogyan Faber olyan sok kutatás és tanulmányozás után megpróbálta bebizonyítani, hogy ha Noé atlantiszi és titán volt, családja pedig a kabirok vagy istenfélő titánok voltak, akkor a bibliai kronológia összeroskad a saját súlya alatt, és velük együtt valamennyi pátriárka, vagyis a vízözön előtti és Atlantisz előtti titánok is elsüllyednek. Ahogyan már felfedezték és bebizonyították, Káin Marssal, a *hatalom és a nemzés*, az első (szexuális) vérontás istenével azonos.[XII/124] Tubal-Kain egy kabir, „minden rézverő és kovács tanítója", vagy – ha ez jobban tetszik – azonos Hephæstos-szal vagy Vulkánnal. Jabal ugyancsak a mezőgazdaságot tanító kabirok közül való, „akiknek nyájaik voltak", míg Jubal „minden hárfáson játszó apja", ő, vagy *ők* voltak azok, akik Kronosznak elkészítették a hárfát, Poszeidonnak pedig a háromágú szigonyt.[XII/125]

A titokzatos telchin-ekről szóló történetek vagy „mesék" – amelyek az ezoterikus tanításaink minden egyes ősi eseményét visszhangozzák – kezünkbe adják a kulcsot Káin leszármazásának eredetéhez *Mózes Könyve* harmadik fejezetében. Megadják annak az okát, hogy miért azonosítja a római katolikus egyház Káin és Hám „átkozott vérét" a varázslással, és azt teszi felelőssé a vízözönért. A telchin-ek nem Rodosz titokzatos vaskohászai voltak-e – ezt vitatják –, akik először emeltek szobrokat az isteneknek, fegyvereket készítettek számukra és ők tanították az embereknek a mágia művészetét? Nem ők voltak-e azok, akiket elpusztított a vízözön Zeusz parancsára, mint ahogy a kainitákat is a Jehova által küldött vízözön?

A telchin-ek egyszerűen a kabirok és titánok, csak egy másik formában. Ők az atlantisziak is. Decharme ezt mondja:

> Lemnos-hoz és Samothrace-hez hasonlóan Rodosz szigete, a telchin-ek szülőföldje is vulkánikus képződmény.[XII/126]

Rodosz szigete hirtelen emelkedett ki a tengerekből, miután előzőleg már elnyelte az óceán, mondja a hagyomány. Akárcsak a kabirok földje, Samothrace, úgy Rodosz is a vízözön legendáihoz kapcsolódik az emberek emlékezetében. Erről a témáról azonban már eleget beszéltünk, így áttérhetünk egy másikra.

Viszont mondhatunk még néhány szót Noéról, a szinte valamennyi pogány isten egyik vagy másik jellegzetességének zsidó képviselőjéről. A homéroszi énekek költői formában tartalmazzák az összes későbbi mese a pátriárkákról, akik valamennyien csillagközi, kozmikus és numerikus szimbólumok és jegyek. A Seth és Káin[XII/127] leszármazásának különválasz-

---

[XII/124] Ugyancsak ő Vulkán vagy Vul-Kain, a késő egyiptomiak legnagyobb istene és a legnagyobb kabir. Egyiptomban az idő istene Chiun, vagyis Szaturnusz vagy Seth volt, Chium pedig ugyanaz, mint Káin. (*Source of Measures,* 278. oldal.)

[XII/125] Lásd: Strabo, aki a küklopszokhoz hasonlítja őket, XIV. 653. és köv. old; Callim *in Del.,* 31. Stat. *Silv.,* IV. 6. 47. stb.

[XII/126] *Mythologie de la Grèce Antique* 271. oldal.

[XII/127] Mondhatjuk, semmi sem lehetne visszásabb és gyerekesebb, mint a Káin és Seth leszármazását szétválasztani megpróbáló hiábavaló kísérlet, vagy amikor el akarják rejteni a nevek azonosságát a különböző betűzések mögé. Hiszen Káinnak van egy Hánok nevű fia, Sethnek pedig egy Enoch fia (vagy ha úgy tetszik, Enos,

tására irányuló próbálkozás, majd az ugyancsak hiábavaló kísérlet, hogy *valóságos, történelmi* embereknek mutassák be őket, csak oda vezetett, hogy komoly kutatásokat végezzenek a múlt történetének feltárására, és olyan felfedezésekhez, amelyek örökre megtépázták az állítólagos *kinyilatkoztatást*. Például amikor kiderült Noé és Melchizedek azonossága, akkor Melchizedek vagy Sadic Atya további azonossága Kronosz-Szaturnusszal is bebizonyosodott.

Könnyű bebizonyítani, hogy ez így van. Nem is tagadja egyik keresztény író sem. Bryant[XII/128] egyetért mindazokkal, akik szerint Sydic vagy Sadic azonos Noé patriárkával és Melchizedek-kel is, és hogy a Sadic elnevezés megfelel annak a karakternek, amit *Mózes Könyve*[XII/129] Noéról ad.

> Ő volt ידצק, Sadic, egy igaz ember, és tökéletes a kortársai között. Minden tudományt és minden hasznos mesterséget neki tulajdonítottak, és ezeket a fiain keresztül átadta az utókornak.[XII/130]

Sanchoniathon az, aki tájékoztatja a világot, hogy a kabirok Sydic vagy Zedek (Melchizedek) fiai voltak. Igaz ugyan, hogy ez az információ Eusebius *Preparatio Evangelica*-ján keresztül jutott el hozzánk, így bizonyos gyanakvással fogadhatjuk, mivel több, mint valószínű, hogy Sanchoniathon műveit is úgy kezelte, mint Manetho kortábláit. De tegyük fel, hogy Sydic, Kronosz vagy Szaturnusz azonosítása Noéval és Melchizedek-kel Eusebius egyik jóhiszemű feltevésén alapul. Fogadjuk el, ahogy van, Noé jellemzésével, mint egy *igaz ember* jelzővel és feltételezett másával, a titokzatos Melchizedek-kel, „Szálem királyával, az Örökkévaló papjával, Melchizedek rendje szerint,[XII/131] végül pedig, miután megértettük őket szellemi, csillagászati, pszichikai és kozmikus értelemben, lássuk most, mivé váltak a rabbinista és kabbalista értelemben.

Amikor a *Source of Measures* szerzője Ádámról, Káinról, Marsról, stb. *megszemélyesítésekként* beszél, akkor kabbalista kutatásaiban a mi ezoterikus tanításainkat hangoztatja. Ezt mondja:

> Nos, a Mars a *születés* és a *halál*, a *nemzés* és a *pusztítás*, a *szántás*, az *építés*, a *szobrászat* vagy kőfaragás, az *architektúra* ura volt,… egyszóval mindannak, ami a mesterség vagy művészet körébe tartozik. Ő volt az *elsődleges princípium*, amely *a teremtéshez szükséges két ellentét* módosulásává válik szét. Csillagászatilag ugyancsak[XII/132] ő foglalta el a nap és az év születési pontját, azt a helyet, ahol *növekszik az ereje*, a *Kos* jegyét, és hasonló módon a halál helyét is, a Skorpió jegyét. Vénusz házába tartozott, és a Skorpió házába is. *Születésként* ő volt a *Jó, halálként* ő volt a *Gonosz*. J*ókén*t ő volt a *fény*, *rosszként* ő volt az *éjszaka*. *Jóként* ő volt a *férfi*, *rosszként*, ő volt a *nő*. Ő tartotta az égtájakat, és *Káinként* vagy *Vulkánként*[XII/133] vagy *Sadic*

Ch'anoch, Hanoch – hiszen a magánhangzó nélküli héber nevekkel azt csinálunk, amit akarunk). A káini leszármazási vonalon Hánok nemzi Irad-ot, Irad Mekhujáel-t, ez utóbbi Methusáel-t, Methusáel pedig Lámech-et. A sethi leszármazási vonalon pedig Enoch nemzi Kénán-t, aki Mahalálál-t (ez Mekhujáel változata), ő pedig Jared-et (vagy Irad-ot); Jarad nemzi Enoch-ot (ez már a 3.), aki viszont Methséláh-t (Methusáel-ből) és végül Lamech zárja a listát. (Lásd: *Mózes Könyve*, IV. V.) Nos, ezek mind szoláris és lunáris évek, csillagászati korszakok és fiziológiai (fallikus) funkciók (kabbalista) szimbólumai, ahogyan ezek bármely más pogány szimbolikus hitrendszerben is megtalálhatók. Mindezt már sok szerző bebizonyította.

[XII/128] Lásd: *Analysis of Ancient Mythology*, II. 760.

[XII/129] VI. 9.

[XII/130] Lásd: Abraham Rees: *New Encyclopedia.*

[XII/131] Lásd: *Zsidók*, V. 6; VII. 1. és köv.

[XII/132] Mars eolikus neve Areus (*Αρευς*) volt, a görög Ares (*Αρης*) pedig olyan név, amelynek etimológiai jelentéséről a filológusok és hindu, görög és szanszkrit tudósok máig sem tudnak bizonyosat mondani. Max Müller különös módon mind Mars, mind Ares nevét a szanszkrit *mar* szótőből származtatja, szerinte ebből fejlődött ki a Marut-ok vagy viharistenek neve is. Welcker azonban helyesebb etimológiát kínál (lásd: *Griech, Götterlehre*, I. 415.). Akárhogy is van, a szavak és szótövek etimológiája önmagában soha nem fogja teljesen feltárni az ezoterikus jelentést, bár hasznos feltevésekhez vezethet.

[XII/133] Ahogyan ugyanez a szerző mondja: „Maga a Vulcain név feltűnik az olvasmányban, mert az első szavakban (*Mózes Könyve*, IV. 5.) ez található: V'elcain vagy V'ulcain megfelel a *vau* betű mély *u* hangjának. A

Atya, vagy *Melchizedek*, ő volt *az ekliptika, az egyensúly* vagy *a kiegyenlítés* vonalának ura, és ezért ő volt *Az Igazságos*. A régiek azt tartották, hogy hét bolygó vagy nagy isten van, amelyek egy nyolcadikból, a *Mater Terra-ból* nőttek ki, annak az ura pedig Sadic Atya, *Az Igazságos* volt.[XII/135]

Az idők során bármennyire is lefokozták Káint és Marst, mindez a feladataikat elég érthetővé teszi, és bizonyítja a kettő azonosságát.

Ahogyan a Noé-féle vízözönt holtbetű szerint és a bibliai kronológiában leírják, kimutathatóan sohasem létezett, Cumberland püspök jámbor, de nagyon önkényes feltételezése is kénytelen lesz követni ezt a vízözönt a fantázia világába. Az elfogulatlan megfigyelő számára tényleg képzeletszültének tűnik, amikor azt mondják, hogy:

> A kabiroknak két különböző faja volt, az elsőhöz tartoztak Hám és Mizraim, akiket ő Jupiternek és a Mnaseas-i Dionüszosznak vél, míg a másik fajhoz tartoztak Sém gyermekei, akik a Sochoniatho-i kabirok, apjuk pedig Sydyk, következésképp a szentírásban szereplő Sém.[XII/136]

A kabirok, a „Hatalmas Lények" azonosak a mi őseredeti Dhyân Chohan-jainkkal, a testtel rendelkező és a test nélküli Pitri-kkel, és az ősi fajokban élt valamennyi uralkodóval és tanítóval, akikre csak úgy hivatkoznak, mint az isteni dinasztiák istenei és királyai.

A legrégibb perzsa hagyományok a sarki és az elsüllyedt kontinensekről

A legendák világa nem tudta olyan sikeresen elferdíteni a tényeket, hogy azok felismerhetetlen formát öltsenek. Egyrészt Egyiptom és Görögország, másrészt a velük állandóan háborúskodó Perzsia hagyományai között túlságosan nagy a szereplők és a számok hasonlósága ahhoz, hogy ilyen egybeesést az egyszerű véletlen számlájára írjunk. Bailly ezt alaposan bebizonyította. Álljunk meg egy pillanatra, hogy megvizsgáljuk ezeket a hagyományokat minden elérhető forrás alapján, és így jobban össze tudjuk hasonlítani a mágusok történeteit az úgynevezett görög „mesékkel".

Ezek a legendák mára már a népszerű mesékben, a perzsa folklórban bukkannak fel, ahogyan sok valódi fantáziaszülemény is helyet kapott az egyetemes történelemben. Arthur királynak és a Kerekasztal lovagjainak történetei látszólag szintén mesefigurák, pedig tényeken alapulnak, és Anglia történelméhez tartoznak. Miért ne lehetne Irán néphagyománya Atlantisz történelmének és történelemelőtti eseményeinek része? A folklór a következőt mondja:

Ádám teremtése előtt két faj élt a Földön, egy korábbi és egy későbbi. A devek 7.000 évig uralkodtak, a perik (az izedek) pedig csak 2.000 évig, miközben az előbbiek még léteztek. A devek óriások, erősek és gonoszak voltak, a termetre kisebb perik viszont bölcsebbek és szívélyesebbek voltak.

Ebben felismerhetjük az atlantiszi óriásokat és az árjákat, vagy a *Râmâyana* râkshasa-it és a Bharata-varsha vagyis India gyermekeit, a *Biblia* özönvíz előtti és utáni embereit.

A perik[XII/137] királya Gyan (vagy Gñan, Jñâna, az Igaz vagy Okkult Bölcsesség és Tudás) volt, akit Gian-ben-Gian-nak (vagy Bölcsességnek, a Bölcsesség fiának) is neveztek. Volt egy olyan híres pajzsa, mint Achillesnek, csak az nem háborúban védte őt az ellenséggel szemben, hanem a devek fekete mágiája, a *varázslat* ellen. Gian-ben-Gian 2.000 évig uralkodott, ami-

---

közvetlen szövegkörnyezetből úgy is olvasható, mint '*és a Káin isten*', vagyis Vulcain. De ha még további bizonyításra lenne szükség a Káin-Vulcain elgondoláshoz, akkor Fuerst ezt mondja: '**ויק** *Káin, a lándzsa vashegye, egy kovács* (patkolókovács), a hegyes vasszerszámok és a kovácsmesterség feltalálója'" (278. oldal).

[XII/135] *Idézett mű*, 186. oldal.

[XII/136] *Append. de Cabiris, ap. Orig. Gent.* 364. és 376. oldalak, az utóbbi megállapítás a 357. oldalon van. Lásd: Faber: *Cabiri*, I. 8.

[XII/137] Egyesek e szót a paras-ból származtatják, amelyből pars, pers, Persia lett, de ugyanígy le lehetne vezetni a Pitara-ból vagy Pitri-kből, az ötödik faj hindu őseiből – a Bölcsesség Atyáiból, vagy az „Akarat és a Jóga" fiaiból – akiket Pitara-knak hívtak, ahogyan az első faj isteni Pitri-jeit is.

kor Iblis, az Ördög engedélyt kapott Istentől, hogy legyőzze a periket, és szétszórja őket a világ minden tájára. Iblis ellen, aki a sors, vagy a karma közvetítője volt, még a mágikus pajzs sem tudott védelmet nyújtani, noha az asztrológiai elvek szerint készült mindenféle bűbáj, varázslat és gonosz ráolvasás a megsemmisítésére.[XII/138] A legendák tíz királyt sorolnak fel az utolsó, Khanoom-nak nevezett nagyvárosban, és a tizediket, Kaimurath-ot azonossá teszik a héber Ádámmal. Ezek a királyok megfelelnek a Berosus által ismertetett tíz vízözön előtti királyi generációnak.

Bármennyire is eltorzultak ezek a legendák napjainkra, azonosságuk a kaldeai, egyiptomi, görög, sőt még a héber hagyományokkal alig tagadható. Hiszen a zsidó mítosz is, bár kizárólagossága tudatában megvetéssel elzárkózott attól, hogy az Ádám előtti népekről beszéljen, mégis megengedi, hogy világosan erre következtessünk, amikor Káint – *a Földön élő összesen két ember egyikét* – Nód földjére küldi, ahol megnősül, és várost épít.[XII/139]

Ha összehasonlítjuk a perzsa mesékben említett 9.000 évet azzal a 9.000 évvel, amely Platón szerint Atlantisz elsüllyedése óta az ő koráig eltelt, akkor egy nagyon furcsa tény ötlik szemünkbe. Bailly is felfigyelt erre, de értelmezésével elferdítette azt. A Titkos Tanítás visszaállíthatja ezeket a számokat valódi jelentésükbe. A *Critias*-ban ezt olvassuk:

> Mindenekelőtt ne felejtsük el, hogy 9.000 év telt el azoknak a *népeknek a háborúja óta,* amelyek a Herkules Oszlopain túl éltek, és amelyek az azon inneni földeket benépesítették.

A *Timæus*-ban Platón ugyanezt mondja. Amikor a Titkos Tanítás kijelenti, hogy az atlantiszi szigetlakók legnagyobb része az i. e. 850.000 – 700.000 évek között pusztult el, és hogy az árják már 200.000 éve éltek, amikor az első nagy „sziget” vagy kontinens elsüllyedt, akkor a számok összeegyeztetése alig tűnik lehetségesnek. Pedig valójában lehetséges. Platónnak, aki beavatott volt, a szentély burkolt nyelvezetét kellett használnia, és ugyanezt kellett Kaldea és Perzsia mágusainak, akiknek exoterikus kinyilatkoztatásain keresztül a perzsa legendák fennmaradtak és átadódtak az utókornak. Így a hébereknél azt találjuk, hogy egy hetet „hét napnak” hívnak, majd „évekből álló hétről” beszélnek, amelynek minden napja 360 napévet jelent, és az egész „hét” ténylegesen 2520 év. Volt egy szombat-hetük, egy szombat-évük, stb., és a szombatjuk hol 24 órát, hol pedig 24.000 évet jelentett sod-jaik titkos számításaiban. Napjainkban mi is „évszázadnak” hívunk egy hosszabb korszakot. Mindenesetre Platón korában a beavatott íróknál egy évezred nem 1.000 évet, hanem 100.000 évet jelentett, míg a mindenkinél merészebb hinduk soha nem rejtették el kronológiájukat. Így a 9.000 év a beavatottak olvasatában 900.000 év, amelynek időtartama alatt – vagyis az árja faj első megjelenésétől kezdve, amikor az egykor hatalmas Atlantisz pliocén részei fokozatosan süllyedni kezdtek,[XII/140] és más kontinensek jelentek meg a felszínen, egészen a Platón által említett kis Atlantisz sziget végleges eltűnéséig – az árja fajok szüntelenül harcban álltak az első óriásfajok leszármazottaival. Ez a háború közel a Kali Yuga-t megelőző korszak végéig tartott, és ez volt a Mahâbhârata, vagyis a Nagy Háború, ami annyira híres az indiai történelemben. Az események és korszakok ilyen összekeverése, majd a több százezer év néhány évezredre való leszűkítése nem érinti az évek számát, amely Atlantisz utolsó részének megsemmisülése óta eltelt Szolon idejéig, amikor ezt a tényt az egyiptomi papok közölték vele. A 9.000 év pontos számadat volt. Ezt az eseményt soha nem tartották titokban, csak a görögök emlékezetében halványodott el. Egyiptomban megmaradtak a teljes feljegyzések elszigeteltségük következtében, mivel tenger és sivatag vette őket körül, nem gátolták más népek egészen néhány ezer évvel ezelőttig.

[XII/138] Ezek a hagyományok megtalálhatók az orosz, grúz, örmény és perzsa nyelven kiadott *Perzsa Legendák Gyűjteményében*, továbbá Herbelot: *Lègendes Persanes*, „Bibliothèque Oriental”, 298, 387, stb, című elbeszélésében és Danville: *Mémoires*-jaiban. Mi itt csak egy összefoglaló leírást adunk arról, ami európai és ázsiai nyelveken több száz kötetben megjelent, nem is szólva a szájhagyományról.

[XII/139] *Mózes Könyve,* IV. 16. és köv.

[XII/140] A *fő* kontinens a miocén korban pusztult el, ahogyan már megállapítottuk.

Egyiptomról és nagy misztériumairól a történelem először Hérodotosz közvetítésével kap némi bepillantást, ha nem vesszük figyelembe a *Bibliát* és annak gyanús kronológiáját.[XII/141] Azt pedig, hogy Hérodotosz milyen keveset mondhatott el, azt maga is bevallja, amikor egy beavatott Saïs-ban a Minervának szentelt területen található rejtélyes sírjáról beszélve ezt mondja:

> A kápolna mögött… fekszik Annak a sírja, *akinek a nevét szentségtörésnek tartanám elárulni*… Ezen a helyen hatalmas obeliszkek állnak, és a közelben van egy *tó,* amelyet *kör alakú* kőfal vesz körül… Ezen a tavon mutatják be éjszaka annak a személynek a kalandjait, amiket az egyiptomiak *Misztériumoknak* neveznek. Ezekről a dolgokról azonban – bár minden részletüket pontosan ismerem – *mélyen hallgatnom kell*.[XII/142]

Másrészt jól ismert dolog, hogy a régieknek nem volt rejtettebb és szentebb titkuk, mint a ciklusok és azok kiszámítása. Az egyiptomiaktól kezdve a zsidókig főbenjáró bűnnek számított valamit is elárulni a pontos időszámításokról. Az istenek titkának kifecsegése volt az, amiért Tantaloszt letaszították a pokol régióiba. A szent Szibilla-könyvek őrizőit is halálbüntetéssel fenyegették, ha egy szót is elárulnak belőle. A Sigalion-ok, vagyis Harpocrates képmásai ott voltak minden templomban – különösen Iziszében és Serapisében –, mindegyikük egy ujját az ajkára tette. A héberek pedig azt tanították, hogy ha valaki elárulja a kabbala titkait, miután már beavatást nyert a rabbik misztériumaiba, az olyan, mintha a Tudás Fájának a gyümölcséből enne, és ezt halállal büntették.

Mi, európaiak pedig elfogadtuk a zsidók exoterikus kronológiáját! Nem csoda, hogy azóta is minden tudományos elképzelésünket és időérzékünket ez befolyásolja és színezi!

A perzsa hagyományokban tehát mindig két népet vagy fajt említenek, amelyekről azt gondolnánk, hogy mára már teljesen kihaltak. Ez azonban nem így van, mert azok csak átalakultak. Ezek a hagyományok mindig beszélnek a Kaf (vagy Kafarisztán?) hegységről, amelyben van egy Argeak, az óriás által épített szoborcsarnok, ahol az ősi emberek szobrait eredeti formájukban megőrizték. Ezeket Szulimánoknak (Salamonoknak), vagyis a Kelet bölcs királyainak nevezik, és ezen a néven összesen 72 királyt tartanak számon.[XII/143] Három közülük egyenként ezer-ezer évig uralkodott.[XII/144]

Siamek-et, Kaimurath (Ádám) szeretett fiát, az első királyukat óriás bátyja gyilkolta meg. Apja egy öröktüzet helyezett sírba, amely elégetett hamvait tartalmazta, innen ered a tűzimádás vallása – ahogyan néhány orientalista gondolja.

Utána Huschenk következett, a megfontolt és bölcs. Az ő dinasztiája fedezte fel újra a fémeket és drágaköveket, miután azokat a devek vagy óriások elrejtették a Föld gyomrában. Bevezették a rézművességet, a csatornázást és a fejlett mezőgazdaságot. Ugyancsak Huschenk-nek tulajdonítják – amint az már szokásos – az *Örök Bölcsesség* című munka megírását, sőt még Luz, Babilon és Iszfahán városainak építését is, bár ezek valójában korszakokkal később épültek. De ahogyan a modern Delhi is hat más, régebbi város romjaira épült, úgy ezek a városok is épülhettek más, mérhetetlen ősiségű városok romjaira. Azt, hogy mikor élt Huschenk, csak egy másik legendából lehet kikövetkeztetni.

Ugyanebben a hagyományban ez a bölcs uralkodó háborút vívott az óriások ellen egy tizenkét lábú lovon, amelynek születését egy krokodil és egy nőstény víziló *szerelmi viszonyának* tulajdonították. Ezt a „dodekapodot" eredetileg a „száraz szigeten", vagyis az új konti-

---

[XII/141] Bede-től kezdve az egyház valamennyi kronológusa eltér a másiktól. Whiston (*Old Testament,* 20. oldal) ezt mondja: „A héber szövegek kronológiáját durván megváltoztatták, különösen a Vízözön után következő időszakra vonatkozót".

[XII/142] II. 170, 171. oldalak.

[XII/143] Innen ered Salamon király, akinek nyomait a *Biblián* kívül sehol sem találjuk. Pompás palotájának és városának leírása pontosan összevág a perzsa mesék leírásaival, bár azokat egyetlen pogány utazó nem ismerte, sőt még Hérodotosz sem tudott róla.

[XII/144] Herbelot: *Idézett mű,* 829. oldal.

nensen találták, és sok ügyesség és erő kellett a csodálatos állat elfogásához, de amint Huschenk az állat hátára szállt, minden ellenségét le tudta győzni. Egyetlen óriás sem tudott szembeszállni mérhetetlen erejével. Végül azonban a királyok királyát egy hatalmas szikla ölte meg, amit az óriások dobtak le rá a hatalmas Damavend hegységből.[XII/145]

Perzsia harmadik királya Tahmurath, Irán Szt. Györgye, a király, aki mindig legyőzi, és végül meg is öli a sárkányt. Ő a devek nagy ellensége, akik az ő idejében a Kaf hegységben laktak, és időnként rátörtek a perikre. A perzsa néphagyományról szóló régi francia krónikákban Dev-bend-nek, az óriások legyőzőjének nevezik. Róla mondják azt is, hogy Babilon, Ninive, Diarbek stb. alapítója. Nagyapjához, Huschenk-hez hasonlóan, Tahmurath-nak (Taimuraz) is megvolt a maga paripája, csak még ritkább és gyorsabb – egy Simorgh-Anke nevű madár. Igazából egy csodálatos madár, értelmes, több nyelven beszélt, sőt még nagyon vallásos is volt.[XII/146] Miről beszél ez a perzsa főnix? Panaszkodik öreg kora miatt, mert sok ciklussal Adam (Kaimurath) kora előtt született. Tanúja volt hosszú évszázadok fordulatainak. Látta 12 hétezer éves ciklus kezdetét és végét, amiket ezoterikusan megszorozva ismét megkapjuk a 840.000 évet.[XII/147] „Simorgh és a jó kalifa románca" azt mondja, Simorgh az Ádám előttiek utolsó vízözönének idején született![XII/148]

És mit mond a *Számok Könyve*? Ezoterikusan Adam Rishoon a Holdi Szellem (bizonyos értelemben Jehova vagy a Pitri-k), a három fia pedig – Ka-yin, Habel és Seth – a három fajt jelenti, ahogyan ezt már megmagyaráztuk. Noé-Xisuthrus viszont (a kozmo-geológiai kulcs szerint) a szétvált harmadik fajt jelenti, az ő három fia pedig annak utolsó három alfaját. Végül Ham azt a fajt szimbolizálja, amely felfedte a Szülő Faj és az „Értelem nélküliek" „meztelenségét", vagyis amely elkövette a bűnt.

Tahmurath szárnyas paripáján meglátogatja a Koh-Kar vagy Kaph hegységet. Ott azt találja, hogy az óriások rosszul bánnak a perikkel, és megöli Argen-t és az óriás Demrusch-t. Azután kiszabadítja Mergiana-t,[XII/149] a jó peri leányt, akit a Demrusch fogva tartott, elviszi őt a „száraz szigetre", vagyis az új kontinensre, Európába.[XII/150] Ő utána Giamschid következett, aki felépíti Esikekar-t, vagy Persepolis-t. Ez a király 700 évig uralkodik, és nagy gőgjében halhatatlannak hiszi magát, és azt követeli, hogy istenként tiszteljék. A sors megbünteti őt, 100 éven keresztül vándorol a világban Dhulkarnayn, a „kétszarvú" néven. Ez a jelző azonban nincs összefüggésben a „hasadt patájú, kétszarvú" urasággal. Ázsiában – amely nem elég civilizált ahhoz, hogy bármit is tudjon az Ördög külső jeleiről – a „kétszarvú" jelzőt azok a hódítók kapják, akik kelettől nyugatig leigázták a világot.

Utána a bitorló Zohac következik, majd Feridan, a perzsa hősök egyike, aki az előbbit legyőzi, és a Damavend hegységbe zárja. Még sokan követték őket egészen Kaikobad-ig, aki egy új dinasztiát alapított.

Így szól tehát Perzsia legendás történelme, most pedig vizsgáljuk meg közelebbről. Kezdjük azzal, hogy melyik a Kaf hegység?

Bármi is legyen a földrajzi helyzete, akár a Kaukázus, akár Közép-Ázsia egyik hegysége, de a legenda a deveket és a periket ezen a hegységen messze túl északra helyezi, mivel a perik a párszik vagy farszik távoli ősei. A keleti hagyomány állandóan egy ismeretlen jeges, komor tengerre és egy sötét területre hivatkozik, amelyen belül azonban a „Szerencsés Szigetek"

[XII/145] *Orient. Trad.*, 454. oldal, Lásd még Bailly: *Lettres sur l'Atlantide*.

[XII/146] Lásd: *Orient collect.* II. 119.

[XII/147] *Ugyanott*. Emlékezünk vissza, a rabbik a bolygó hét egymás utáni megújulását tanítják, amelyek mindegyike 7000 évig fog tartani, így a teljes időtartam 49.000 év. (Lásd Parcha rabbi: *Wheel*, továbbá Kenealy: *Book of God*, 176. oldal) Ez a hét körre, a hét gyökérfajra és az alfajokra utal, a valóban okkult számokra, bár alaposan össze vannak keverve.

[XII/148] *Tales of Debrent.*

[XII/149] Mergain vagy Morgana, Arthur király tündér húga, ezek szerint keleti származású.

[XII/150] Nagy Britanniában valóban rá is találunk a Kerek Asztal Lovagjairól szóló regényben. A két hősnő azonos neve és tündérvolta nyilvánvalóan ugyanazt a történeti eseményt jelképezi, amely később legendává vált.

terülnek el, ahonnan Földünkön az élet megjelenése óta az „Élet Forrása” buzog fel.[XII/151] A legenda továbbá azt is állítja, hogy az első „száraz szigetnek” (kontinensnek) egy része, miután elvált az eredeti tömbtől, azóta is a Koh-Kaf hegység, „a világot körülvevő sziklás öv”mögött maradt. Egy hét hónapig tartó utazás után érheti el az a „Forrást”, aki rendelkezik „Szoliman gyűrűjével”, ha állandóan észak felé tart, olyan egyenesen, ahogyan a madár repül. Így a Perzsiából *egyenesen* északra tartó utazás, a hatvanadik hosszúsági fok mentén a nyugatra eső Novaja Zemljához vezet, míg a Kaukázustól északra tartó utazás az örök jég honába, a Sarkkörön túlra visz, a hatvanadik és negyvenötödik szélességi fokok, vagyis a Novaja Zemlja és a Spitzbergák közötti területre. Ez természetesen csak úgy lehetséges, ha az ember rendelkezik Huschenk tizenkét lábú lovával, esetleg Tahmurath vagy Taimuraz szárnyas Simorgh-jával, amelyeken átkelhet az Északi-tengeren.[XII/152]

Mindenesetre Perzsia és a Kaukázus vándorló énekesei mind a mai napig azt tartják, hogy a Kap vagy a Kaukázus hóval borított ormain messze túl *van egy hatalmas, ma még rejtett kontinens*. Ezt csak azok érhetik el, akik meg tudják szerezni maguknak a krokodil és nőstény víziló tizenkét *szárnyú*[XII/153] utódjának szolgálatait, vagy akik elég türelmesek, hogy megvárják Simorgh-Anke jóakaratát, aki azt ígérte, hogy mielőtt meghal, felfedi a rejtett kontinenst mindenkinek, és azt még egyszer láthatóvá és mindenki számára elérhetővé teszi egy olyan híddal, amelyet az óceáni devek építenek majd a „száraz sziget” és attól elszakadt részek között.[XII/154] Ez természetesen a hetedik fajra vonatkozik, mivel Simorgh a manvantarai ciklus.

Nagyon érdekes, hogy Cosmas Indicopleustes, aki az i.sz. VI. században élt, mindig azt állította, hogy az ember szülőföldje és kezdeti lakóhelye egy „óceánon túli” ország volt, aminek bizonyítékát Indiában kapta meg egy tudós kaldeaitól. Ezt mondja:

> Az általunk lakott földeket az Óceán veszi körül. De az Óceánon túl van egy másik földrész, amely az ég falait érinti. Az ember teremtése ezen a földön történt, és itt élt a Paradicsomban. Az Özönvíz alatt Noét bárkájában átvitték arra a földre, ahol utódai most is élnek.[XII/155]

Huschenk tizenkét lábú lovát azon a „száraz szigetnek” nevezett kontinensen találták meg.

Cosmas Indicopleustes „Keresztény topográfiája”, és annak érdemei jól ismertek. De itt a jó atya egy egyetemes hagyományt ismétel meg, amelyet ráadásul ma már a tények is igazoltak. Minden sarkutazó azt gyanítja, hogy az örök jég határán túl van egy kontinens, vagyis egy „száraz sziget”. Az egyik Kommentárból vett néhány bekezdés jelentése talán most már világosabbá válik.

Az [*emberi*] *élet legkezdetén az egyedüli szárazföld a Gömb jobb végén*[XII/156] *volt, ahol az* [*a bolygó*] *mozdulatlan.*[XII/157] *Az egész Föld egyetlen hatalmas vizes pusztaság volt, a víz pe-*

[XII/151] Herbelot, 593. oldal, *Armenian Tales,* 35. oldal.

[XII/152] A kaukázusi bennszülöttek mai napig is Kap-Kaz-nak hívják a hegységet, a szokásos v (Kav-Kaz vagy Kaukázus) helyett p mássalhangzót ejtve. Dalnokaik pedig azt mondják, hogy hét hónapig tart egy gyors lovon a Kaf-on túli „száraz föld” elérése, és mindig északra kell tartani, kitérés nélkül.

[XII/153] Bailly azt gondolta, hogy ez a ló egy tizenkét evezős hajó. A Titkos Tanítás szerint a korai harmadik faj hajókat és hajórajokat épített, még mielőtt házakat épített volna. Itt azonban a „lónak” – amely sokkal későbbi állat – okkultabb elsődleges jelentése van. A krokodil és a víziló mind a régi egyiptomiaknál, mind pedig a mexikóiaknál szentként tisztelt állat volt, és isteni szimbólumokat jelenített meg. Homérosznál Poszeidón a ló istene, és ezt a formát ölti magára, hogy Ceresnek tetsszen. Utóduk, Arion ennek az egy ciklust jelentő „lónak” az egyik aspektusa.

[XII/154] A leszakadt részeknek Norvégiának és más szárazföldeknek kell lenniük a Sarkkör közelében.

[XII/155] Cosmas Indicopleustes *a Collect. Nova Patrum-ban,* II. K. 188. oldal; lásd még: *Journ. des Savants,* Suppl. 1707, 20. oldal.

[XII/156] A két sarkot Földünk „jobb” és „bal végének” hívják – a jobb az Északi sark –, vagy a Föld fejének és lábának. Minden kedvező (asztrális és kozmikus) hatás északról jön, minden gyilkos hatás a Déli sarktól. Ezek a „jobb” és a „bal” kéz mágiájával kapcsolatosak, és befolyásolják is azokat.

[XII/157] Minél jobban közeledünk a sarkokhoz, annál kevésbé érezhető a Föld forgása, a tényleges sarkokon a napi körforgás teljesen semlegesítődik. Innen az a kifejezés, hogy a Gömb ott mozdulatlan.

dig langyos volt… Itt született az ember az elpusztíthatatlan, örök Manvantara hét zónáján.[XII/158] *Örök tavasz volt a sötétben.* [*De*] *ami sötét a ma emberének, az világosság volt a hajnal emberének. Ott pihentek az Istenek, és a Fohat*[XII/159] *azóta is uralkodik… Így a bölcs Atyák azt mondják, hogy az ember az Anya* [*a Föld*] *fejében született, és hogy a lábai a bal végén teremtették* [*szülték*] a *gonosz szeleket, amelyek az alsó Sárkány torkából törnek elő… Az első és a* második [*faj*] *között az Örök Központi* [*földet*] *az élet vize osztotta ketté.*[XII/160]

Ez körbefolyja és élteti a [*Földanya*] *testét. Az egyik vége a fejéből indul ki, zavarossá válik a lábainál* [*a Déli sarkon*]. *Megtisztul* [*amint visszatér*] *a szívében, amely a szent Shambalah lábai alatt dobog, ami akkor* [*a kezdetekben*] *még nem született meg. Mert az ember lakhelyének* [*a Földnek*] *övében van elrejtve az, ami minden élő és lélegző élete és egészsége.*[XII/161] *Az első és a második* [*faj*] *alatt az övet nagy vizek borították.* [*De*] *a nagy Anya vajúdott a hullámok alatt, és egy új szárazföld csatlakozott az elsőhöz, amelyet a bölcseink fejdísznek* [*sapkának*] *neveznek. Még erősebben vajúdott a harmadik* [*faj*] *miatt, és ekkor megjelent a víz fölött a dereka és a köldöke. Ez volt az öv, a szent Himavat, amely körbefogja a világot.*[XII/162] *Az Anya a nyakától*[XII/163] *lefelé a lemenő nap irányában* [*délnyugatra*] *sok szárazföldre és szigetre tört szét, de az Örök Föld* [*a sapka*] *egyben maradt. Száraz földek borították a néma vizek színét a világ négy sarkáig. Mindezek elpusztultak* [*egymás után*]. *Ekkor tűnt fel a gonosz* [*Atlantisz*] *hajléka. Az Örök Földet már elrejtették, mert a vizek keménnyé váltak* [*megfagytak*] *az Anya orrlyukainak leheletétől és a Sárkány szájából fújó gonosz szelektől, stb.*

Ez azt mutatja, hogy Észak-Ázsia a második fajjal egyidős. Sőt, azt is mondhatjuk, hogy Ázsia egyidős az emberrel, mert az emberi élet legkezdetétől fogva a gyökér-kontinens már létezett, és hogy a világ azon része, amit ma Ázsiaként ismerünk, csak egy későbbi korban vált le róla, és a jeges vizek választották el tőle.

Ha tehát a tanítást helyesen értjük, akkor az első kialakuló kontinens befedte az egész Északi sarkot, mint egy sértetlen héj, és ez így is maradt. Azon a beltengeren túl fekszik ez, ami elérhetetlen *délibábnak* tűnt annak a néhány sarkutazónak, akik megpillantották.

XII/158 Az okkultizmusban azt állítják, hogy az a szárazföld vagy sziget, amely az Északi sarkot egy fejtetőként megkoronázza, az egyetlen, amely körünk teljes Manvantárája alatt megmarad. Az összes központi kontinens és szárazföld többször is ki fog emelkedni a tengerből, de ez a földrész soha nem változik meg.

XII/159 Ne feledjük, hogy Fohat védikus és avestai neve Apâm-Napât. Az *Avesta*-ban a Fohat a tűz-yazata-k és a víz-yazata-k között áll. Szószerinti jelentése a „Vizek Fia”, de ezek a „vizek” nem az a folyadék, amit ismerünk, hanem az Æther, a tér tüzes vizei. Fohat az „Æther Fia”, annak legmagasabb aspektusában, Âkâsha, az őseredeti Hét és az Ige vagy a Logosz Anya-Atyája. Fohat a Logosz Fénye.

XII/160 Ez a „víz” az élet folyadéka vagy vére, ami a Földet élteti, amelyet itt egy élő testhez hasonlítanak.

XII/161 Az okkult tanítás megerősíti azt a népszerű hagyományt, ami szerint létezik egy Életforrás a Föld beleiben, és az Északi sarkon. Ez a Föld vére, az elektromágneses áramlás, amely minden érben kering, és amiről azt mondják, hogy a Föld „köldökében” tárolódik.

XII/162 Az okkultizmus szerint a Himalája lánca ez az „öv”, és ez öleli körül akár a víz alatt, akár a víz fölött a világot. A „köldököt” úgy írják le, hogy a lemenő Nap felé helyezkedik el, vagyis Himavat nyugati oldalán, amelyben a Himalájától északra lévő Meru hegység gyökerei fekszenek. Meru *nem* a „köldökben, vagyis a Föld központjában levő mesés hegy”, csak a gyökerei, az alapjai vannak a „köldökben”, maga a hegy messze északon van. Ez köti össze a köldököt a „központi” Földdel, „amely sohasem pusztul el”, a földdel, ahol „a halandók nappala hat hónapig tart, és az éjszakájuk másik hat hónapig”. Ahogyan a *Vishnu Purâna* mondja: „Merutól északra ezért mindig éjszaka van, amikor *más földrészeken* nappal van, mert Meru északra van minden dwîpa-tól és varsha-tól*”* (szigettől és országtól). (II. kötet, VII. fejezet) Meru tehát nem is az Atlasz hegység, ahogyan Wilford javasolja, és nem is „teljesen a bolygó központjában”, ahogyan Wilson megpróbálta elhelyezni, csak mert „viszonylagos a különböző földrészek lakói esetében, akinek a kelet az a táj, ahol a Nap először feltűnik”.

XII/163 Még a Kommentárok sem tartózkodnak a keleti metaforától. A bolygót egy nő testéhez hasonlítják, ő a „Földanya”. Nyakától lefelé – ez a kifejezés az átjárhatatlan jégtorlaszon belül lévő beltengert jelenti. A Föld – ahogyan Parâshara mondja – „az anya és a dajka, hozzátéve minden teremtményét és azok tulajdonságait, ő minden világok *magába foglalója*”.

A második faj idején több szárazföld emelkedett ki a vizek alól, a „fej” folytatásaként a „nyaktól”. Ez a szárazföld mindkét félgömbön keletkezett, a mi részünkön a Spitzbergák[XII/164] legészakibb részén túl, a Mercator nyúlványon, míg az amerikai oldalon valószínűleg olyan helyet foglal magában, ahol ma a Baffin-öböl és a körülötte lévő szigetek és félszigetek fekszenek. *Ott* alig érte el déli irányban a hetvenedik szélességi fokot, *itt* a kommentár által már említett lópatkó formájú kontinens alakult ki. Ennek egyik vége Grönlandot egy nyúlványával foglalta magában úgy, hogy az délnyugatra elérte az ötvenedik fokot, a másik vége pedig Kamcsatkáig ért. A két véget összekötötte az, ami most Kelet- és Nyugat-Szibéria északi partvidéke. Ez azután összetört és eltűnt. A harmadik faj korai idejében jött létre Lemuria. Amikor ez is elpusztult, akkor jelent meg Atlantisz.

Nyugati feltevések a görög és a purânai hagyományok alapján

Így természetes, ha azt találjuk, hogy egy XVII. századi svéd avatatlan történész, Rudbeck, a hozzá eljutott ennyire csekély adat alapján is megpróbálta bebizonyítani, hogy a Platón Atlantisza Svédország volt. Még azt is gondolta, hogy az ősi Upsala körvonalai megfelelnek az „atlantiszi” főváros helyzetének és méreteinek úgy, ahogy azokat a görög bölcs megadta. Bailly bebizonyította, hogy Rudbeck tévedett, de hasonlóképpen tévedett Bailly is, sőt még sokkal jobban, mert Svédország és Norvégia az ősi Lemuria részei voltak, sőt Atlantiszé is az európai oldalon, mint ahogyan Kelet- és Nyugat-Szibéria és Kamcsatka is hozzá tartozott az ázsiai oldalon. A kérdés csak az, mikor volt ez? Megközelítőleg csak a *Purâna*-k tanulmányozásából tudhatjuk meg, ha úgymond semmi közünk nincs a Titkos Tanításokhoz.

Háromnegyed évszázad telt el azóta, hogy Wilford előhozakodott különös elméleteivel arról, hogy a Brit Szigetek voltak a „Fehér Sziget”, a *Purâna*-k Atala-ja. Ez teljes képtelenség, mert Atala egyike annak a hét dvîpa-nak vagy szigetnek, amelyek az alsó Loka-khoz tartoznak, egyike Pâtâla (az antipódusok) hét régiójának. Wilford még azt is bizonygatja,[XII/165] hogy a *Purâna*-k Atalát „a hetedik zónába vagy éghajlatba” helyezik – talán inkább a hetedik hőmérsékletbe –, amely így a 24° és 28° északi szélességi fokok között helyezkedik el. Így azt a Ráktérítővel azonos fokon kell keresni, Anglia viszont az 50° és 60° szélességi fokok között van. Wilford ez a helyet Atalának, Atlantisznak, a Fehér Szigetnek nevezi. Annak ellenségét a „Fehér Ördögnek”, a Félelem Démonának hívja, amikor ezt mondja:

> [A hindu és perzsa] regényekben Cai-caus elmegy az *Az-burj* vagy *As-burj* hegységhez, *amelynek lábainál* a nap lemegy, hogy megküzdjön *Div-sefid*-del vagy a fehér ördöggel, a *Purâna*-k *Târa-daitya*-val, akinek hajléka a világ *hetedik fokán* volt, ami megfelel a buddhisták hetedik zónájának. … Vagy más szavakkal, elmegy a Fehér Szigetre.[XII/166]

[XII/164] A Stanzák ezt a helyet olyan fogalommal nevezik meg, amit a Kommentárban *szélesség nélküli helynek* (Niraksha), az Istenek Hajlékának fordítanak. Ahogyan a *Sûrya Siddhânta*-ban (XII. 42-4) egy kommentátor mondja:

„Felettük jár a nap, amikor napéjegyenlőségnél van, ekkor nincs sem napéjegyenlőségi árnyék, sem póluskiemelkedés (*akshonnati*).

Merutól mindkét irányban van két sarkcsillag (*dhruvatârâ*) az ég közepén azok számára, *akik a szélesség nélküli* (*niraksha*) *helyeken laknak*. Mindkét csillagnak megvan a maga helye a horizonton.

Ezért azokban a városokban [azokban az országokban] a pólusok nem emelkednek ki, mert a két sarkcsillag ott van a horizonton, de az együttes szélességi fok (*lumbaka*) kilencven, Merunál a szélességi fokok (*aksha*) ugyanezek.” (Lásd: *Vishnu Purâna*, Wilson ford. II. köt. 208. oldal.)

[XII/165] Wilford sok dologban téved. Így például Shveta-dvîpa-t, a Fehér Szigetet, „Toyambhudi északi részében lévő szigetet” Angliával azonosítja, majd megpróbálja azt Atala-val (egy alsó régióval) és Atlantisszal azonosítani. A Shveta-dvîpa azonban (exoterikusan) Vishnu hajléka, Atala pedig egy pokol. Wilford ezt az Atalát az Euxine vagy Ikshu (Fekete) tengerbe is helyezi, majd egy másik helyen megpróbálja összekapcsolni Afrikával és az Atlasz hegységgel.

[XII/166] *Asiatic Researches*, VIII. köt. 280. oldal.

Az orientalisták szembekerülve a Szfinx találós kérdésével, eddig is, most is hibás megoldásokat adnak, amikkel minden hindu tudós szemében, akár beavatott, akár nem, lerombolják a tekintélyüket, ha az életüket nem is. Mert nincs egyetlen olyan állítás sem a *Purâna*-kban – amelyek egymásnak ellentmondó részleteire alapozta Wilford a feltevéseit –, amelynek ne lenne több jelentése, és amely ne vonatkozna mind a fizikai, mind a metafizikai világra. Amikor az ősi hinduk földrajzilag hét zónára, éghajlatra és dvîpára osztották a földet, allegorikusan pedig hét pokolra és hét mennyországra, akkor a hetes felosztás nem jelenti mindkét esetben ugyanazokat a helyeket. Nos, az Északi sark, a „Meru" országa az, ami a hetedik terület, mivel ez felel meg az okkult számítások hetedik (vagy metafizikailag a negyedik) princípiumának. Ez Âtmâ, a tiszta Lélek, és a szellemiség régióját jelenti. Ebből következően Pushkara-t a hetedik zónaként vagy dvîpa-ként mutatják be, amely magában foglalja a Kshîra-óceánt, vagy a Tej-óceánt (az örök fagy fehér birodalmát) a *Vishnu* és más *Purâna*-kban.[XII/167] Pushkara pedig a két Varsha-jával közvetlenül a Meru lábánál fekszik. Így mondják ugyanis:

> Merutól északra és délre *új alakban* fekszik a két ország… [és hogy] a föld felszínének egyik fele Merutól délre, a másik fele attól északra van – *amely mögött Pushkara fele van*.

Pushkara tehát földrajzilag Észak- és Dél-Amerikát jelenti, de allegorikusan annak a Jambu-dwipának[XII/168] egy toldaléka, amelynek közepében Meru áll. Ez ugyanis olyan ország, ahol olyan lények laknak, akik tízezer évig élnek, akik bűntelenek és hibátlanok, ahol nincs sem erény, sem bűn, sem kasztok, sem törvények, mert ezek az emberek „azonos természetűek az istenekkel".[XII/169] Wilford hajlik rá, hogy Meru az Atlasz hegységben van, és ugyanoda helyezi a Lokâloka-t. Nos, úgy mondják, hogy Merut, ami a Svar-loka, Brahmâ, Vishnu lakhelye, az indiai exoterikus vallások Olümposza, földrajzilag úgy írják le, hogy „átmegy a földgömb közepén, és mindkét oldalán kidudorodik".[XII/170] Felső állásánál vannak az istenek, az alsó, vagyis a Déli sark a démonok (poklok) lakhelye. Hogy lehet tehát Meru az Atlasz hegység? Nem is szólva arról, hogy Târadaitya, egy démon, nem helyezhető a hetedik zónába, ha az utóbbi a Fehér Szigettel, azaz Shveta-dvîpa-val azonos, az iménti lábjegyzet okán.

Wilford azzal vádolja a modern brahmanákat, hogy „ezeket [a szigeteket és az országokat] mind összekavarták", pedig *ő* az, aki még jobban összekavarta a dolgokat. Úgy hiszi, hogy mivel a *Bramânda* és a *Vâyu Purâna*-k a régi kontinenst hét dvîpa-ra osztják, amelyeket állítólag egy hatalmas óceán vesz körül, mögöttük pedig az Atala hegységei és régiói terülnek el, ebből következően:

> A legvalószínűbb, hogy a görögök onnan vették a híres Atlantisszal kapcsolatos elképzeléseiket – miután azt már egyszer felfedezték, így nem volt mit felfedezni –, egyszerűen elképzelték, hogy azt valamilyen természeti csapás pusztította el.[XII/171]

Mivel nehézségekbe ütközik azt elhinnünk, hogy az egyiptomi papok, Platón, sőt még Homérosz is Atala-ra – a Déli sarknál elhelyezkedő alsó régióra – alapozták volna Atlantisszal kapcsolatos elképzeléseiket, inkább megmaradunk a titkos könyvekben ismertetett állításoknál. Hiszünk a hét kontinensben, amelyek közül négy már betöltötte idejét, az ötödik még létezik, és még kettő fog a jövőben megjelenni. Azt is hisszük, hogy ezek mindegyike nem a

---

[XII/167] *Idézett mű, ugyanott*, 201. oldal.

[XII/168] A *Purâna*-kban minden nevet legalább két aspektusban kell megvizsgálni, földrajzilag és metafizikailag, annak allegorikus alkalmazásában. Például Nîla, a (kék) hegyet, amely Meru egyik északi határa, földrajzilag egy Orissa-i hegyvonulatban kell keresni, sőt, a többiektől teljesen más helyen levő hegyen is, Nyugat-Afrikában. Jambu-dvîpa Vishnu birodalma – vagyis a Világ, amely a *Purâna*-kban a bolygónkra korlátozódik. Az a terület, amely magába foglalja Merut, és tovább osztva tartalmazza Bharata-varsha-t (Indiát), annak is legjobb és legszebb részét – mondja Parâshara. Hasonló a helyzet Pushkara-val és a többi elnevezéssel.

[XII/169] *Ugyanott*, 202. oldal.

[XII/170] *Sûrya Siddhânta*, Whitney ford. V. 5.

[XII/171] *Asiatic Researches*, III. kötet, 300. oldal.

szó mai értelmében vett kontinens, hanem mindegyik elnevezés – Jambu-tól Pushkara-ig[XII/172] – földrajzi nevekre utal, amelyeket (I) általánosságban egy gyökérfaj periódusa alatt az egész föld színét betöltő szárazföldnek, (II) egy geológiai faji pralaya után megmaradó szárazföldnek, mint például Jambu esetében, és (III) olyan helyeknek adtak, amelyek eljövendő kataklizmák után fognak kialakítani új, egyetemes kontinenseket, félszigeteket vagy dvîpakat.[XII/173] Bizonyos értelemben minden kontinens egy vízzel körülvett kisebb vagy nagyobb szárazföld. Így ezek az elnevezések, bármilyen „zagyvaságnak" is látszanak az avatatlanok számára, valójában semmi nehézséget sem okoznak annak, aki a kulcs birtokában van.

Mi tehát tudni véljük, hogy bár a purâna-i szigetek közül kettő – a hatodik és a hetedik kontinens – még csak ezután fog megjelenni, mindazonáltal *voltak* és *vannak* olyan szárazföldek, amelyek részei lesznek az elkövetkező új szárazföldeknek, az új földfelszín teljesen megváltozott arculatának, mint ahogyan átalakultak a múlt kontinensei is. Ezért találjuk azt a *Purâna*-kban, hogy Shâka-dvîpa egy jelenlegi (vagy jövőbeli) kontinens, és hogy Shankha-dvîpa – ahogyan a *Vâyu Purâna* bemutatja – csak egy „kisebb sziget", Bhârata-varsha kilences felosztásának egyike (amelyhez *Vâyu* még további hatot ad). Mivel a Shankha-dvîpa-t olyan „Mlechchha-k [tisztátalan idegenek] népesítették be, akik hindu istenségeket imádtak", ezért ők Indiához kapcsolódtak.[XII/174] Ez teszi érthetővé Shankhâsura-t, Shankha-dvîpa egy részének királyát, akit Krishna megölt. Ennek a királynak „palotája egy tengeri kagyló volt, és az alattvalói is kagylókban éltek" – mondja Wilford.

> A Nîlâ[XII/175] partjain gyakori harcok dúltak a devatâ-k [isteni lények, félistenek] és a daitya-k [óriások] között, de az utóbbiak törzse győzött, királyuk és vezetőjük, az óceánban székelő Shankhâsura gyakran támadott váratlanul… éjszaka.[XII/176]

Ezek a csaták nem a Nílus partján történtek, ahogyan Wilford feltételezi, hanem Nyugat-Afrika partjain, a mai Marokkótól délre. Volt idő, amikor az egész Szahara sivatag egy tenger volt, majd a delta-vidékhez hasonló, rendkívül termékeny kontinens lett, csak később, egy újabb átmeneti elmerülés után vált sivataggá, hasonlóan a másik pusztasághoz, a Shamo vagy Góbi-sivataghoz. Ezt találjuk a purâna-i hagyományban, a fent idézett oldalon ugyanis ez áll:

> Az emberek két tűz közé kerültek, mert míg Shankhâsura a kontinens egyik oldalát dúlta fel, addig Cracacha [vagy Krauncha], a Crauncha-dwip [Karauncha-dvîpa] királya a másik oldalát pusztította; mindkét hadsereg… *így a legdúsabb területeket változtatta kietlen sivataggá*.

Bizonyos, hogy Európa létezése előtt nemcsak a Platón által említett utolsó Atlantisz-sziget, hanem egy hatalmas kontinens is létezett, amely előbb két részre, majd később hét félszigetre és szigetre (úgynevezett dvîpa-ra) töredezett. Befedte az északi és déli Atlanti-óceán felületét, valamint az északi és déli Csendes-óceán egyes részeit, sőt még az Indiai-óceánban is tartoztak hozzá szigetek (Lemuria maradványai). Ezt az állítást megerősítik az indiai *Purâna*-k, a görög írók, az ázsiai, a perzsa és a mohamedán hagyományok. Még Wilford is, aki alaposan összekeveri a hindu és a muzulmán legendákat, kifejezetten megerősíti ezt.[XII/177] A *Purâna*-kból vett tényei és idézetei közvetlenül és meggyőzően bizonyítják, hogy az árja hinduk és más ősi népek már korábban járták a tengereket, mint a fóniciaiak, akiket most a

---

[XII/172] Jambu, Plaksha, Shâlmali, Kusha, Krauncha, Shâka és Pushkara.

[XII/173] Ilyenek például Shâka és Pushkara, amelyek még nem léteznek, de olyan szárazföldek lesznek bennük, mint Amerika, Afrika és Közép-Ázsia bizonyos részei, a Góbi-sivataggal együtt. Ne feledjük, hogy az Upadvîpa-k „gyökér" szigeteket, vagy általában szárazföldet jelentenek.

[XII/174] Ezeket démonoknak, asura-knak, óriásoknak, szörnyeknek nevezték gonoszságuk miatt. Országukat ezért hasonlították Atala-hoz, a pokolhoz.

[XII/175] Nyilvánvalóan nem a Nílus folyó, hanem az Atlasz hegyláncban levő Nila hegység közelében.

[XII/176] *Asiatic Researches*, III. kötet, 225. oldal.

[XII/177] Lásd az *Asiatic Researches* VIII, X, és XI. köteteit.

vízözön utáni idők első tengerészeinek szoktak tekinteni. Ezt olvassuk az *Asiatic Researches*-ben:

> Ebben a szorult helyzetben a néhány bennszülött, akik túlélték [a devatâ-k és a daitya-k közötti háborút], Bhagavân-hoz emelték szavukat és szívüket ezt kiáltva: „Aki megszabadít bennünket… legyen a mi királyunk"; az ÎT szót használva [ez egy *mágikus* fogalom, amit Wilford nyilvánvalóan nem értett meg], és ez visszhangzott az egész országban.[XII/178]

Ekkor heves vihar keletkezett, a Kâlî vizei pedig furcsán felkavarodtak, „amikor a hullámokból megjelent… egy férfi, akit később ÎT-nek neveztek, mögötte pedig egy hatalmas hadsereg. '*Abhayan'*, vagyis *nem kell félni*", mondták, és szétszórták az ellenséget. „ÎT király – mondja Wilford – Mrîra (talán Mrida, Rudra egyik formája?) alsóbbrendű inkarnációja", aki „újra meghozta a békét és jólétet az egész Shankha-dvîpa-ban, a Barbaradêsa, Misra-st'hân és Arva-st'hân vagy Arábia vidékén",[XII/179] stb.

Nyilvánvaló, ha a hindu *Purâna*-k olyan háborúkról adnak leírást, amelyek Nyugat-Afrikán túl, az Atlanti-óceánban lévő kontinenseken és szigeteken zajlottak, ha az íróik a barbarákról és más olyan népekről beszélnek, mint az arabok – akikről soha nem hallottuk, hogy a fóniciaiak idejében hajóztak, vagy átkeltek volna a Kâla-pâni-n, az óceán fekete vizein –, akkor ezeknek a *Purâna*-knak régebbieknek kell lenniük a fóniciaiaknál, akiket az i.e. 2000-3000 közötti időszakra tesznek. Hagyományaiknak[XII/180] mindenesetre régebbieknek kell lenniük, mert ahogyan egy Adeptus írja:

A fenti leírásokban a hinduk erről a szigetről létezőként és nagyon erősként beszélnek, ezért annak több mint tizenegyezer évvel ezelőtt kellett léteznie.

Azonban egy másik bizonyítékot is hozzátehetünk ezeknek a hindu árjáknak az ősiségéhez, akik leírták Atlantisz utolsónak fennmaradt szigetét, helyesebben a kontinens keleti részének azt a maradványát, amely hamarosan a két Amerika[XII/181]– vagyis Pushkara két varsha-ja – kiemelkedése után pusztult el. Ezek a hindu árják leírták, amit tudtak, mert valamikor ott laktak. Ráadásul mindezt be lehet bizonyítani egy adeptus csillagászati számításaival, aki Wilford-ot kritizálta. Ez az adeptus emlékeztetve arra, amit az orientalisták az Ashburj heggyel kapcsolatban feltételeztek, „amelynek lábainál a Nap lemegy", és ahol a devatâ-k és a daitya-k közötti háború[XII/182] dúlt, ezeket mondja:

Vizsgáljuk meg az eltűnt sziget és a megmaradt Ashburj hegység szélességi és hosszúsági fokait. Ez a világ hetedik szintjén volt, vagyis a hetedik éghajlatban (amely az északi szélesség 24. és 28. fokai között található)… Ezt a szigetet, az Óceán leányát, gyakran úgy írják le, hogy nyugatra fekszik, és a Nap – a leírás szerint – e sziget hegyének (Ashburj, Atlasz, Teneriffe vagy Nila, mindegy, hogy nevezzük) lábánál nyugszik le, és harcol a „Fehér Sziget" Fehér Ördögével.

[XII/178] *Idézett mű*, III. kötet, 326. oldal.

[XII/179] *Ugyanott*.

[XII/180] Wilford ezt mondja Atlantisz és Bhârata, vagyis India felosztásáról, összekeverve a két leírást, valamint Priyavrata és Medhâtithi személyét: „Ezt a felosztást Priyavrata végezte… Tíz fia volt, és az egész világot egyenlően akarta felosztani közöttük. … Neptun ugyanígy osztotta fel Atlantiszt tíz fia között… egyikük Atlantisz legvégét kapta" – amely „valószínűleg a régi kontinens, amelynek végén Gades van. … Ezt az Atlantiszt egy özönvíz árasztotta el, és úgy tűnik, *Atlantiszon a vízözön előtti Földet kell értenünk*, ami fölött a nyugati mitológia szerint [és a keleti szerint is] tíz herceg uralkodott, de közülük csak *hét* került trónra." (*Idézett mű*, VIII. kötet, 286. oldal) Egyesek azon a véleményen vannak, hogy a hét dvîpa közül *hatot* elpusztított egy vízözön. Wilford a hetedikről azt tartja, hogy az „Gades volt, Spanyolországgal együtt", de inkább Platón szigete volt.

[XII/181] Amerika, az „új" világ tehát idősebb – bár nem sokkal – Európánál, az „ó" világnál.

[XII/182] Ha Div vagy Dev-sefid (a Târadaitya) lakhelye a *hetedik szinten* volt, ez azért van, mert ő Pushkaraból, India Pâtâla-jából (antipódusából), vagyis Amerikából jött. Amerika úgyszólván súrolta Atlantisz partjait, mielőtt az végül elsüllyedt. Mivel a Pâtâla szó egyaránt jelenti az antipódusi országokat is és a pokolbeli régiókat is, ezek szinonimákká váltak eszmeiségben és jellemzőkben, ahogyan nevükben is.

Nos, ha megvizsgáljuk ezt a megállapítást csillagászati szempontból, mivel Krishna a testet öltött Nap (Vishnu), egy Napisten, és mivel azt mondják, hogy megölte Dev-Sefid-et, a Fehér Ördögöt – aki az Atlasz lábainál élt őslakosok egy *lehetséges* megszemélyesítése – így Krishna talán csak a Nap függőleges sugarait jelenti. Azt is láttuk azonban, hogy Diodorus ezeket az őslakosokat, az atlantisziakat azzal vádolja, hogy naponta *átkozzák a Napot*, és állandóan küzdenek hatása ellen. Ez azonban csak egy csillagászati értelmezés. Be fogjuk bizonyítani, hogy Shankhâsura, Shankha-dvîpa és a teljes történelmük földrajzilag és néprajzilag Platón Atlantisza, hindu öltözékben.

Helyesen jegyezték meg azt, hogy mivel a purâna-i leírásokban a sziget *még létező*, ezeknek a leírásoknak tehát 11.000 évnél idősebbeknek kell lenniük, ennyi telt el ugyanis azóta, hogy Shankha-dvîpa, vagyis Atlantisz Poszeidonisza eltűnt. De nem kevésbé valószínű-e az is, hogy a hinduknak ennél is korábban ismerniük kellett a szigetet? Forduljunk ismét a csillagászati bizonyításokhoz, amelyek ezt teljesen világossá teszik, ha elfogadjuk az imént említett adeptus következő szavait:

Abban az időben, amikor a nyári tropikus „colure”[*] átment a Plejádokon, amikor a Cor Leonis az egyenlítőn volt, és amikor az Oroszlán a legmagasabb pontján állt naplementekor Ceylonon, akkor állhatott a Bika a legmagasabb pontján Atlantisz szigetén délben.

Ez talán megmagyarázza, hogy a szingalézek – a râkshasa-k és Lankâ óriásainak örökösei, Sinha vagy az Oroszlán közvetlen leszármazottai – miért kapcsolódtak Shankha-dvîpa-hoz vagy Poszeidoniszhoz (Platón Atlantiszához). Csakhogy ennek kb. 23.000 évvel ezelőtt kellett történnie *csillagászati alapon*, ahogyan ezt Mackey *Sphinxiad*-jában bebizonyítja, abban az időben az ekliptika ferdeségének többnek kellett lennie 27 foknál, következésképpen a Bikának Atlantisz vagy Shankha-dvîpa fölött kellett áthaladnia. Arra pedig, hogy ez így volt, világos bizonyíték van. A Kommentárok ezt mondja:

A szent bikát, Nandi-t minden Kalpában elhozták a Bhârata-ból Shankha-ba, hogy találkozzon Rishabha-val [*a Bikával*]. *De amikor azok a Fehér Szigetbeliek* [*akik eredetileg a Shveta-dvîpa-ból ereszkedtek le*],[XII/183] *akik elkeveredtek a bűn országának daitya-ival* [*óriásaival*], *feketévé váltak a bűntől, akkor Nandi örökre ott maradt a Fehér Szigeten* [*vagy Shveta-dvîpa-n)… A Negyedik Világ lakói* [*a negyedik faj*] *elvesztették az AUM-ot.*

Asburj, vagy Azburj – akár a Teneriffe csúcsa, akár nem – egy vulkán volt akkor, amikor a „nyugati Atala”, vagy Pokol süllyedése elkezdődött. Azok pedig, akik ezt túlélték, elmondták a történetet gyermekeiknek. Platón Atlantisza az alulról áramló vizek és a felületről jövő tűz között pusztult el, mert a hatalmas hegység egész idő alatt tüzet okádott.

A szerencsétlen sziget romjaiból csak a „tüzet okádó Szörny” élte túl a katasztrófát.

Vajon a görögök, akiket azzal vádolnak, hogy kölcsön vettek egy hindu mesét (Atala) és abból egy másik mesét (Atlantiszt) találtak ki, azzal is megvádolhatók, hogy a földrajzi elképzeléseiket és a hetes számot is tőlük vették át?

> „A híres Atlantisz már nem létezik, de aligha kételkedhetünk abban, hogy egykor létezett – mondja Proclus – mert Marcellus, aki megírta az etiópiai dolgok történetét, azt mondja, hogy egy ilyen nagy sziget egykor létezett, és ezt azok bizonyítják, akiknek a történetei a külső ten-

---

[*] „colure”: a napéjegyenlőségi és a napfordulói pontokon átmenő két legnagyobb kör – a ford. megj.

[XII/183] Sem Atlantiszt, sem a Shanka-dvîpa-t soha nem nevezték „Fehér Szigetnek”. Amikor a hagyomány azt mondja, hogy „a Fehér Sziget feketévé vált népeinek bűneitől”, ez csak azt jelenti, hogy a „Fehér Sziget”, vagy Siddhapura vagy Shveta-dvîpa lakosai, akik a harmadik és negyedik faj Atlantiszába szálltak le, hogy „az utóbbiakat tanítsák, és akik testet öltve feketékké váltak a bűntől” – csak egy szófordulat. Vishnu valamennyi Avatâra-járól azt mondják, hogy eredetileg a Fehér Szigetről származott. A tibeti hagyomány szerint a Fehér Sziget az egyetlen földrajzi hely, amely megmenekül a többi dvîpa végzetétől: ezt nem lehet sem tűzzel, sem vízzel elpusztítani, mert ez az „Örök Ország”.

gerről szólnak. *Elmondják ugyanis, hogy abban az időben* az Atlanti-óceánban *hét sziget volt,* amelyek Proserpina-nak szenteltek, és ezeken kívül volt még három óriási sziget, amelyeket Plútónak, … Jupiternek, … és Neptunusznak szenteltek. Ezen kívül pedig az utóbbi sziget [Poszeidonisz] lakói *megőrizték* az Atlanti sziget *bámulatos nagyságának emlékét* úgy, ahogyan azt őseik elmondták nekik, és azt is, hogyan kormányozták hosszú korszakokon át ezeket az Atlanti-óceánban lévő szigeteket. Erről a *szigetről* át lehetett kelni a többi távolabbi nagy szigetre, amelyek nincsenek messze a valódi tenger mentén lévő szárazföldtől.

Ez a dvîpa, [amelyeket pontatlanul neveztek szigeteknek] alkotta – Marcellus szerint – a híres Atlantisz testét… Ez kétségkívül azt mutatja, hogy *Atlantisz volt az ősi kontinens*… Atlantisz egy heves vihar[?] után pusztult el, ezt jól ismerik a purâna-k tanulmányozói, akik közül néhányan azt állítják, hogy e szörnyű természeti kataklizma következtében a dvîpa-k közül hat eltűnt.[XII/184]

Elegendő bizonyítékot adtunk már a legnagyobb szkeptikus kielégítésére is. Mindazonáltal lesznek majd közvetlen, az egzakt tudományon alapuló bizonyítékok is. De még ha köteteket is írnának erről, az sem jelentene semmit azok számára, akik se nem látnak, se nem hallanak, csak az általuk elismert tekintélyek szemein és fülein keresztül.

Ilyen például a római katolikus skolasztikusok tanítása, miszerint Hermon, a Mizpeth földjének hegye – aminek a jelentése „anatéma", „rombolás" – ugyanaz, mint az Armon hegy. Ennen bizonyítására gyakran idézik Josephus-t, aki azt állítja, hogy még az ő idejében is naponta találtak ezen a helyen óriásoktól származó hatalmas csontokat. Pedig ez Balaam, a próféta földje volt, akit „az Úr igen szeretett". Az említett skolasztikusok fejében annyira összekeverednek a tények és a személyek, hogy amikor a *Zohar* elmagyarázza, hogy a Balaam-ot inspiráló „madarak" „kígyókat", vagyis bölcseket és adeptusokat jelentettek, akiknek az iskolájában megtanulta a jövendölés rejtélyeit, ismét megragadják az alkalmat, hogy azt bizonygassák, a Hermon hegyet a „Gonosz szárnyas sárkányai, és vezetőjük Samael", a zsidó Sátán lakja! Ahogyan Spencer mondja:

Ezek azok a sivatagban lévő Hermon hegyhez láncolt tisztátalan szellemek, akikhez elküldték Izrael bűnbakját, aki aztán felvette ezek egyikének [Azaz(y)el] nevét.

Mi más véleményen vagyunk. A *Zohar* a következő magyarázatot adja a mágia gyakorlatára, amelyet hébérül Nehhaschim-nak, vagyis „Kígyók művének" neveznek. Ezt mondja (III. rész, col. 302.):

Ezt Nehhaschim-nak hívják, mert a mágusok [gyakorlati kabbalisták] *az Őseredeti Kígyó fényétől körülvéve* működnek, amit az égben úgy érzékelik, mint egy apró csillagok tömegéből álló fénylő zónát.

Ez egyszerűen az Asztrális Fényt jelenti, így hívták ezt a martinisták, Eliphas Lévi, manapság pedig valamennyi modern okkultista.

Az „átok" filozófiai szempontból

A Titkos Tanítás eddig bemutatott részleteinek, kiegészítve az egyetemes hagyományokkal, mostanra be kellett bizonyítaniuk, hogy a *Brâhmana*-k és a *Purâna*-k, a *Vendidad* és egyéb mazdean írások, egészen az egyiptomi, görög és római, végül pedig a zsidó szent feljegyzésekig, mind azonos eredetűek. Egyik sem értelmetlen és alaptalan történet, amelyet a meggondolatlan avatatlanok félrevezetésére találtak ki. Mindezek allegóriák, amelyeknek az a szándéka, hogy többé-kevésbé fantasztikus öltözékben átadják azokat a nagy igazságokat, amelyeket a történelem előtti hagyomány ugyanazon területén gyűjtöttek össze. Ezekben a kötetekben a helyszűke nem engedi, hogy további és még pontosabb részletezésben tárgyaljuk a saját fajunkat megelőző négy nagy fajt. Mielőtt azonban az ötödik (árja) emberiségünket

[XII/184] *Asiatic Researches*, XI. köt. 27. oldal.

megelőző, vízözön előtti közvetlen ősök pszichikus és szellemi fejlődésének történetét feltárnánk a tanulmányozó előtt, és mielőtt bemutatnánk, hogy ezek a dolgok milyen hatást gyakoroltak a közös törzsből kinőtt oldalágakra, tisztáznunk kell még néhány további tényt. Már bemutattuk az egész ősi irodalmi világ tanúsága, valamint a későbbi korok számos filozófusának és tudósának intuitív feltevései alapján, hogy az ezoterikus tanítás tételeit szinte minden esetben alátámasztják deduktív és közvetlen bizonyítékok arról, hogy sem a „legendás" óriások, sem az elpusztult kontinensek, sem pedig az előző fajok fejlődése nem alaptalan mesék. A VI. kötetben reméljük sikerül majd tisztázni olyan kérdéseket, amelyekkel a tudomány nem tud mit kezdeni, és így megcáfolhatunk minden olyan szkeptikus megjegyzést, amit a természetben levő szent számra és általában a mi számainkra tenni szoktak.

De addig is egy feladat még befejezetlen maradt, hogy megszabaduljunk minden teológiai dogmák legártalmasabbjától, az átoktól (eredendő bűntől), amitől az emberiség állítólag szenved Ádám és Éva az Édenkert lugasában történt feltételezett engedetlensége óta.

Az emberben lévő teremtő erő az Isteni Bölcsesség ajándéka, nem pedig a bűn eredménye. Ezt világosan példázza Jehova paradox viselkedése, aki először *megátkozza* Ádámot és Évát (vagyis az emberiséget) az elkövetett állítólagos bűnért, majd *megáldja* „választott népét" e szavakkal: „szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet".[XII/185] Az átok nem a negyedik faj miatt érte az emberiséget, hiszen az aránylag bűntelen harmadik faj, a még hatalmasabb özönvíz előtti népek ugyanúgy pusztultak el. Ezért a vízözön nem büntetés volt, hanem egyszerűen egy periodikus és geológiai törvény eredménye. A karma átka sem azért érte az embereket, mert a *természetes* egyesülést keresték, ahogyan azt az egész elme nélküli állatvilág is megteszi a maga idejében, hanem azért, mert visszaéltek a teremtő erővel, mert megszentségtelenítették az isteni ajándékot, és mert az életesszenciát állatias személyes kielégülésre pazarolták. Amikor megértjük, azt találjuk, hogy *Mózes Könyvének* harmadik fejezete a befejeződő harmadik és a kezdődő negyedik faj Ádámjára és Évájára vonatkozik. Kezdetben a szülés ugyanolyan könnyű volt az asszony számára, mint az egész állatvilág számára. A természet soha nem kívánta, hogy az asszony „fájdalommal" szülje magzatait. Attól az időtől kezdve azonban, a negyedik faj fejlődése folyamán ellenségeskedés támadt a faj magja és a „Kígyó" magja között, a karma, az Isteni Bölcsesség magja vagy következménye között. Mert az asszony magja, vagyis a testi kéj *a bölcsesség és tudás magvának fejére taposott* azzal, hogy a nemzés szent misztériumát állati kielégülésre váltotta. Ezért a karma törvénye az atlantiszi faj „*sarkára* taposott" azzal, hogy fokozatosan megváltoztatta az emberiség negyedik fajának egész természetét fiziológiailag, erkölcsileg, fizikailag és mentálisan.[XII/186] Míg végül a harmadik faj állatvilágának egészséges királya, az ember, az ötödik, a mi fajunkban egy gyámoltalan, beteges lénnyé vált, és mára bolygónkon ő az alkati és öröklött betegségek legfőbb letéteményese, minden állat közül ő a legtudatosabb és legértelmesebb fenevad![XII/187]

Fiziológiai szempontból ez az igazi átok, szinte az egyetlen, amire a kabbalista ezoteriában kitérnek. Ebből a szempontból nézve az átok letagadhatatlan, mert nyilvánvaló. Az értelmi fejlődés a fizikai fejlődéssel párhuzamosan haladva bizonyára inkább átok, mint áldás volt,

---

[XII/185] *Mózes Könyve*, IX. 1.

[XII/186] Milyen bölcsek és nagyszerűek, milyen körültekintők és erkölcsileg jótékonyak a Manu törvényei a házaséletről, ha összehasonlítjuk azokat a civilizált országokban hallgatólagosan eltűrt szabadossággal. Bár az utolsó két évezredben ezeket a törvényeket elhanyagolták, ez nem akadálya annak, hogy előrelátásukat elismerjük. A brahmana életének egy bizonyos korszakáig grihasta, vagyis családapa volt, majd miután nemzett egy fiú utódot, felhagyott a házasélettel, és tiszta életű jógivá vált. Magát a házaséletét is brahmana asztrológusa szabályozta a természetének megfelelően. Így például olyan országokban, mint például Punjab, ahol az ortodox árja kasztokat alig érintették meg a muzulmán és később az európai szabadosság gyilkos hatása, még ma is – alkatilag és fizikai erő szempontjából – földünk legszebb emberpéldányai találhatók. Ezzel szemben Deccanban és különösen Bengáliában a régi hatalmas embereket olyan generációk váltották fel, akik minden évszázaddal, sőt szinte minden évvel csenevészebbek és gyengébbek lettek.

[XII/187] A betegségek és a túlnépesedés olyan tények, amiket soha nem lehet letagadni.

egy olyan ajándék, amit a „Bölcsesség Urai” gyorsítottak fel, amikor leárasztották az emberi manaszra saját szellemük és esszenciájuk friss harmatcseppjeit. Az Isteni Titán akkori szenvedése hiábavaló volt, és szinte sajnáljuk az emberiségnek adott jótéteményét, és visszasírjuk azokat az Aiszkhülosz által a „Leláncolt Prométheuszban” olyan szemléletesen leírt időket, amikor az első Titáni Korszak végén (az éterikus ember, a jámbor Kandu és Pramlochâ korát követő korszakban) a kialakuló, még elme és (fiziológiai értelemben) érzékek nélkül fizikai emberiséget ilyennek írják le:

> Nézve, nem láttak;
> Hallva, nem hallottak; korszakokon át
> Mint álomszerű formák, vaktában tengődtek.

Megváltóinkat, az Agnishvâtta-t és más isteni „Bölcsesség Lángjának Fiait” – akiket a görögök Prométheuszban személyesítettek meg[XII/188] – nagyon is lehet, hogy az igazságtalan és hálátlan emberi szív nem ismeri fel. Lehet, hogy tudatlanságunkban közvetve őket átkozzuk Pandora ajándékáért, de hogy a papság száján keresztül őket kiáltsák ki a Gonoszaknak, ez túlságosan súlyos karma „Annak”, „aki egyedül mert” szembeszállni Zeusz „heves vágyával”, hogy az egész emberi fajt kiirtsa”, hogy megmentse a „halandó fajt” a teljes pusztulástól, vagy ahogyan a szenvedő Titán mondja:

> Süvöltve lezúdítva Hádesz mélyébe,
> Azért viselem e szörnyű kínokat,
> E gyötrő fájdalmat, mit látni is siralmas,
> Mert megszántam a halandó fajt…

A Kórus nagyon találóan jegyzi meg:

> Nagy jót tettél a halandókkal!

Prométheusz ezt feleli:

> És ráadásul a tüzet is tőlem kapták.

Kórus: Hát most e rövidéletűek tüzet raknak?
Prométheusz: S így sok mesterséget is tanulnak...

De a mesterségekkel a kapott „tűz” a legnagyobb átokká változott, az emberben lévő állati elem és a *tudatosság*, hogy rendelkezik vele, átváltoztatta a periodikus ösztönt állandó állatiassággá és érzékiséggé.[XII/189] Ez az, ami súlyos szemfedélként borul az emberiségre. Itt jelentkezik a szabad akarat felelőssége, a titáni szenvedélyek, amik az emberiséget legsötétebb aspektusában jelenítik meg:

[XII/188] Anna Swanwick *The Dramas of Æschylus* című könyvében azt mondja a „Leláncolt Prométheuszról” (Bohn’s Classical Library, 334. old.), hogy Prométheusz valóban úgy jelenik meg, „mint az emberiség bajnoka és jótevője, amelynek állapota… különösen satnyának és nyomorultnak van bemutatva. … Azt mondják, Zeusz meg akarta semmisíteni ezeket a hitvány, rövid életű lényeket, és helyettük egy új fajt szándékozott telepíteni a földre”. A Stanzák-ban azt látjuk, hogy a Létezés Urai hasonlóan cselekednek, és kiirtják a természet és a tenger első teremtményeit. „Prométheusz azt *képzeli* magáról, hogy célját nem sikerült elérnie, ezért a halandók miatt van kitéve a kegyetlen és irgalmatlan Zeusz által rámért halálos gyötrelmeknek. Így a Titánt, a véges értelem és a szabad akarat szimbólumát [az értelmes emberiségét vagy a Manasz magasabb aspektusáét] *magasztos emberbarátként* ábrázolják. Zeusz, Hellász legfelsőbb istensége pedig kegyetlen és kérlelhetetlen despotaként jelenik meg, olyan jellemként, ami különösen felháborította az athéni érzületet.” Ennek okáról később kapunk magyarázatot. A „Legfelsőbb Istenség” minden ősi pantheonban – beleértve a zsidókét is – *kettős* jellegű, fényből és árnyékból volt összetéve.

[XII/189] Minthogy az állatvilágot az egyszerű ösztönök irányítják, ott megvannak a *nemzés évszakai*, és az év többi részében a nemek semlegessé válnak. Ezért a szabadon élő állat csak egyszer betegszik meg életében, mielőtt meghal.

Az alsóbb szenvedélyek és vágyak nyughatatlan kielégítetlensége, amikor magabiztos szemtelenséggel jár együtt, dacol a törvény korlátozásaival.[XII/190]

Platón *Protagoras*-a szerint amikor Prométheusz megadta az embernek azt a „bölcsességet, amely segíti a fizikai jólétet", ugyanakkor az állati manasz alsó aspektusa (kâma) változatlan maradt, akkor „a tiszta elme, az ég első ajándéka" helyett létrejött a soha ki nem elégíthető vágy, bánat és kétségbeesés örök keselyűje. Ehhez társult az „álomszerű gyengeség, amely megbénítja a halandók vak faját" (556.) mindaddig, amíg az égből küldött megmentő, Héraklész ki nem szabadítja Prométheuszt.

A keresztények – különösen a római katolikusok – megpróbálták próféciaként összekötni ezt a drámát Krisztus jövetelével. Ennél nagyobbat nem is lehet tévedni. A valódi teozófus, az Isteni Bölcsesség keresője és az Abszolút Tökéletesség – az Ismeretlen Istenség, aki nem Zeusz és nem is Jehova – hódolója vissza fog utasítani egy ilyen gondolatot. Rámutatva az ókorra bebizonyítja, hogy sohasem volt *eredendő* bűn, csupán rossz célra használták a fizikai értelmet, az állati által irányított pszichikumot, és ketten együtt kioltották a szellemi fényét. A teozófus azt mondja: Mindazok, akik tudnak olvasni a sorok között, tanulmányozzák az Ősi Bölcsességet a régi indiai és görög drámákban, olvassák figyelmesen „A leláncolt Prométheuszt", amelyet 2400 évvel ezelőtt játszottak Athén színházaiban! Ez a mítosz nem Hésziodosztól, és nem is Aiszkhülosztól ered, hanem – ahogyan Bunsen mondja – „régibb, mint maguk a hellének", mert igazság szerint az emberi tudatosság hajnalához tartozik. A *keresztre feszített* Titán az összefoglaló értelmű Logosz megszemélyesített szimbóluma, a „Seregek", a „Bölcsesség Urai", vagy a Mennyei Ember, aki az emberiségben öltött testet. Továbbá, ahogyan a név is mutatja (*Pro-me-theus*, „aki maga elé lát", vagyis jövőt látó),[XII/191] az általa kigondolt és az emberiségnek megtanított mesterségekből és művészetekből a pszichológiai megérzés az egyik fontos ajándék volt. Mert ahogyan Oceanos lányainak panaszolja:

A próféciák sokféle módja! (492)
Először álmaink formálják a biztos
igaz víziót… elvezetvén a halandót
egy titokzatos tudáshoz…
Minden mesterség a halandókhoz Prométheusztól érkezett…

Most néhány oldalra félbeszakítjuk fő témánkat, és megnézzük, mi lehet ennek a legősibb és mélyen inspiráló hagyományos allegóriának a rejtett jelentése. Mivel közvetlenül a korai fajokra vonatkozik, voltaképpen nem is lesz valódi kitérő.

Aiszkhülosz trilógiájának témája – amelyből két színmű elveszett – minden kulturált olvasó számára ismert. A félisten elrabolja az istenektől (az Elohim-tól) a titkukat, a *teremtő tűz* misztériumát. Ezért a szentségtörő tettéért Kronosz[XII/192] lesújt rá, és átadja Zeusznak, az em-

---

[XII/190] Bevezetés „A leláncolt Prométheuszhoz", 340. oldal.

[XII/191] A *πρό-μήτις,* „előrelátásból". A fent említett művekben (*The Dramas of Æschylos*) ezt olvassuk: „Kuhn professzor úgy gondolja, hogy a Titán neve a Pramantha szanszkrit szóból származik, ami egy tűzgyújtó szerszám neve. A *mand* vagy *manth* szótő forgó mozgásra utal, a *manthâmi* szót pedig a tűzgyújtás folyamatának jelzésére használták, és volt egy „elragadni" másodlagos jelentése is. Ugyanebből a szótőből egy másik szót is kapunk, a lopást jelentő *pramantha*-t". Ez nagyon szellemes okoskodás, de talán nem teljesen helyes, azonkívül van benne egy nagyon prózai elem is. Kétségtelen, hogy a fizikai természetben a magasabb rendű formák kifejlődhetnek az alacsonyabbakból, de ez aligha lehetséges a gondolat világában. Úgy tudjuk, hogy a *manthâmi* szó átment a görög nyelvbe, és a *manthanô,* tanulni, vagy tudást megszerezni szóvá vált, ahonnan a *prometheia,* az előretudás, előrelátás származik. Ezzel a „tüzet hozó" számára egy költőibb eredetet találhatunk, mint ami a szanszkrit eredetijében megjelenik. A szvasztika, a szent jel, egyben a *szent* tűz meggyújtásához használt szerszám ezt jobban megmagyarázza. „Prométheusz, a tüzet hozó, a megszemélyesített Pramantha – folytatja a szerző –, ennek őstípusát az árja Mâtarishvan-ban, egy isteni… személyiségben találjuk meg, aki szorosan kapcsolódik Agni-hoz, a Védák tűzisteséhez". Matih a szanszkritban „megértés", a Mahat és a Manas szinonimája, és kell valami közének lennie a név eredetéhez. Pramatih Fohat fia, és neki is megvan a maga története.

[XII/192] Kronosz az „Idő", és így az allegória nagyon sokatmondóvá válik.

beriség Atyjának és Teremtőjének, aki azt kívánta, hogy az ember értelem nélküli és állatszerű legyen. Zeusz tehát egy *személyes* isten, aki nem akarja, hogy az ember olyan legyen, „mint egy közülünk". A „tűz- és fényhozó" Prométheuszt a Kaukázus-hegységhez láncolják, és kínszenvedésre ítélik. De a háromalakú Sors-Istenők (a karma), akinek a rendelkezéseit még Zeusz sem kerülheti ki – ahogy a Titán mondja:

A végzetet bizony ki nem kerülheti.

úgy rendelik el, hogy ezek a szenvedések csak addig fognak tartani, amíg Zeusz egy fia

Ez szülni fog fiút, ki atyjánál nagyobb (787.)
…
Ki ágyékodból [Io-tól] származik… (791.)

meg nem születik. Ez a „Fiú" fogja megmenteni Prométheuszt (a szenvedő emberiséget) saját végzetes ajándékától. A Fiú neve: „Akinek el kell jönnie".

Erre a néhány sorra építve, amik bármely más allegorikus kijelentésekhez hasonlóan, szinte akármilyen jelentésűvé kicsavarhatók – Prométheusz szavai alapján, amelyeket Inachos leányának, a Zeusz által üldözött Io-nak címzett – néhány katolikus író egy teljes jövendölést állított össze. A megkínzott Titán ezt mondja:

A tölgyfák suttogása érthető beszéd,
e fák nyíltan megszólítottak tégedet, s nem titkolózva,
Zeusz jövendő hitvesét magasztalták benned…
……..(853)
…szelíd keze
érinti tested, úgy ültet beléd magot,
s ha megszülöd fiad, nevét erről veszi,
a *sötét bőrű Epaphosz*... (870.)

Ezt sok fanatikus – többek között Des Mousseaux és De Mirville – világos jövendölésként értelmezte. Azt mondják, Io az „Isten anyja", a „sötét bőrű Epaphosz" pedig Krisztus. De Krisztus nem taszította le trónjáról Atyját, legfeljebb átvitt értelemben, ha Jehovát tekintjük ennek az Atyának, és a keresztény Megváltó nem is taszította le *saját* Atyját a Hádészbe. Prométheusz azt mondja (930. vers), Zeuszt még meg is fogják alázni:

…már is tervezi
a menyegzőt, amely miatt váratlanul
trónszéke megdől, és hatalma elbukik.
Az átok teljesül, melyet fiára szórt Kronosza…
...csak üljön hát
továbbra is bátran királyi székében, s ha mennydörög,
magát elbízva rázza csak tüzes nyilát.
Mert semmit nem használnak mindezek neki,
csúfos bukása fel nem tartóztatható… (980.)

A „sötét bőrű Epaphosz" a Sabasios-misztériumokban Dionüszosz-Sabasios volt, Zeusz és Demeter fia. Ezek során az „Istenek Atyja" egy *Kígyó* alakját felöltve Demeterrel Dionüszoszt, vagyis a Nap-Bacchust nemzette. Io a Hold, ugyanakkor ő egy *új faj* Évája, és ebben az esetben Demeter is az. A prométheuszi mítosz valóban egy jövendölés, de nem azokra a Megváltókra vonatkozik, akik periodikusan megjelentek különböző országokban és népek között, fejlődésük átmeneti körülményei között. A ciklikus átváltozások utolsó misztériumára mutat, amelyek sorozatában az emberiség, miután átment az éterikusból a szilárd fizikai állapotba, a szellemiből a fiziológiai nemzésbe, most átkerül a ciklus szemben fekvő ívére, az eredeti állapotának arra a második fázisára, amelyben *az asszony nem ismerte a férfit*, és az emberi utódokat *teremtéssel és nem nemzéssel* hozták létre.

Az emberiség és a világ akkor fog újra visszatérni ebbe az állapotba, amikor a világban felfedezik és értékelik azokat az igazságokat, amelyek a nemiség hatalmas problémájában rejlenek. Ez olyan lesz, mint „a fény, ami még soha nem ragyogott tengeren vagy szárazföldön", és aminek a Teozófiai Társulaton keresztül kell eljutnia majd az emberekhez. Ez a fény fog elvezetni a *valódi szellemi intuícióhoz*. Ekkor, ahogyan azt egy teozófushoz írt levél kifejezi:

> *A Buddhák és Krisztusok faja fog megjelenni a világban, mert a világ fel fogja fedezni, hogy az egyéneknek megvan rá a képességük, hogy Buddha-szerű gyermekeket, vagy démonokat hozzanak létre...* Amikor ez a tudás megjelenik, minden dogmatikus vallás és velük együtt a démonok is kihalnak.

Ha elgondolkozunk az allegória sorozatos kifejlődésén és a hősök jellemén, akkor a rejtélyt meg lehet fejteni. Kronosz természetesen az „idő", annak ciklikus folyamatában. Felfalja saját gyermekeit – beleértve az exoterikus dogmák *személyes* isteneit is. Zeusz helyett annak kőbálványát falta fel, de a szimbólum tovább nőtt, és az emberi képzeletben csak addig fejlődött, amíg az emberiség a lefelé irányuló ciklusokban fizikai és értelmi – de nem a szellemi – tökéletességhez közeledett. Amikor majd ugyanilyen messzire jut a szellemi fejlődésben is, akkor Kronoszt nem lehet többé becsapni. A kőképmás helyett magát az antropomorf valótlanságot fogja lenyelni. Mert a *bölcsesség sárkánya,* amit a Sabasios-misztériumokban az antropomorfizált Logosszal, a szellemi és fizikai erők együttesével ábrázoltak, az Időben (Kronoszban) egy utódot fog nemzeni, Dionüszosz-Bacchust, vagy a „sötét bőrű Epaphos-t", a „hatalmast", a fajt, amely megdönti uralmát. Hol fog születni ez a hős? Prométheusz bemutatja eredetét és szülőföldjét Io-nak adott jövendölésében. Io a nemzés Hold-istennője, mert ő Isis, és ő Éva is, a Nagy Anya.[XII/193] Végig követi a (faji) vándorlás útját olyan világosan, amennyire csak szavakkal ki lehet fejezni. Io-nak el kell hagynia Európát, elmenni az ázsiai kontinensre, és ott el kell jutnia a Kaukázus hegység legmagasabb csúcsára (V. 737.), a Titán ezt mondja neki:

> Ha átléptél a két földrészt határoló vízen,
> s a tűzszemű Kelet felé haladsz... (810.)

vagyis kelet felé kell utaznia, miután áthalad a „kimmeriai Boszporuszon", és át kell kelnie a vízen, amely nyilvánvalóan a Volga, ma pedig a Kaszpi-tengeren lévő Asztrahány. Ez után szembe fogja találni magát a „vad északi szelekkel", és átkelve az „arimaszposzok hadának" földjén (Hérodotosz Szkitiájától keletre), akik

> … az alvilági rév
> mellett, aranypatak körül tanyáznak ők. (825.)

Newman professzor helyesen feltételezte, hogy ez az Uralt jelenti, mert a Hérodotosz által említett arimaszposzok „ennek az aranyban bővelkedő vidéknek az elismert lakosai".

[XII/193] A „Leláncolt Prométheusz" fordítója és a témakör feldolgozója arról panaszkodik, hogy Io vándorlásának leírása „nem egyeztethető össze az általunk ismert földrajzi fogalmakkal". (379. oldal) Ennek jó oka lehet. Először is, annak a *fajnak* az utazásáról, helyről-helyre való vándorlásáról van szó, amelyből a „tízedik", az úgynevezett Kalki Avatâra meg fog születni. Ezt ő az „Argosz-ban született királyi fajnak" (888.) nevezi. Ennek az Argosz-nak azonban semmi köze nincs a görögországi Argosz-hoz. A szó eredete az *arg* vagy az *arka,* a női nemző erő, amit a Hold szimbolizál, a misztériumok hajó formájú Argha-jának a jelentése az Ég Királynője. Eustathius rámutatott arra, hogy az arg-usok tájszólásában Io a Holdat jelentette, az ezotéria pedig megmagyarázza, hogy ez az isteni Androgün, vagy a misztikus Tíz (10), a héberben a 10 a tökéletes szám, vagy Jehova. Arghya a szanszkritban az áldozati csésze, az a hajó- vagy csónakformájú edény, amelyben virágot és gyümölcsöt ajánlanak fel az isteneknek. A Mahâ Chohan egyik címe Arghyanâth, „az Áldozatok Ura", Arghyavarsha, a „áldozatok földje" pedig annak a területnek a misztériumneve, amely a Kailâsa hegységtől csaknem a Shamo (Góbi) Sivatagig terjed, ahonnan a Kalki Avatâra eljövetelét várják. A zoroasztriánusok Airyâna-Varsedya-ja[? Airyana Vaêjô] földrajzi helyként azonos az említett tájjal. Ma azt mondják, hogy ez az Aral-tó, Baltisztán és Kis-Tibet között terül el, de a régi időkben sokkal nagyobb területet jelentett, mert ez volt annak a *fizikai* emberiség szülőföldje, amelynek Io az anyja és szimbóluma.

Ezután (a 825. és 835. versek kötött) az európai fordítók számára egy rejtély következik. A Titán ezt mondja:

> Közel ne menj! [az arimaszposzokhoz és griffekhez] A messzeségben
> vár a föld, ahol sötét bőrű népet találsz
> a Nap forrása és az Ethiópsz folyó körül.
> A part mentén haladj, amíg a vízesést eléred;
> ott Biblosz hegyormáról a szent
> Nílus folyó édes vizét hömpölyögteti.

Ott kell Io-nak egy várost alapítani a maga és fia számára. Most nézzük meg, hogyan értelmezzük ezt a részt. Prométheusz azt mondja Io-nak, hogy keletre kell utaznia, amíg el nem jut az Ethiópsz folyóhoz, amit követnie kell, míg az a Nílusba nem ömlik, ez tehát az, ami a zavarodottságot okozza. A „Leláncolt Prométheusz" ismertetőjének szerzője azt mondja, hogy „a korai görögök földrajzi elméletei szerint":

> Ez a feltétel az Indus folyónak felel meg. Arrianosz (VI. 1.) megemlíti, hogy Nagy Sándor, amikor az Indus folyón le akart hajózni [mivel krokodilokat látott az Indusban, és a Níluson kívül más folyóban ilyent nem tapasztalt…], azt gondolta, hogy fölfedezte a Nílus forrását. Mintha a Nílus India valamelyik vidékéről eredve, sok pusztaságon áthaladva, és ekként elvesztve az Indus nevet, majd… újra lakott földön haladva át, most már Nílus neve kapja azon a helyen az etiópiaiaktól, később pedig az egyiptomiaktól. Vergilius a Georgica IV. énekében megismétli ezt az elavult tévedést.[XII/194]

Mind Nagy Sándor, mind Vergilius alaposan tévedhettek földrajzi elképzeléseikben, de Prométheusz jövendölése a legkevésbé sem téves, legalábbis annak ezoterikus szellemében. Amikor egy bizonyos fajt szimbolizálnak, és a történelméhez tartozó eseményeket allegorikusan mondják el, akkor nem várhatunk topográfiai pontosságot a faj megszemélyesítőjének felvázolt útitervben. De mégis le kell szögezni, hogy az Ethiopsz folyó nyilvánvalóan az Indus folyó, amit még Nîl vagy Nîlâ néven is neveznek. Ez az a folyó, amely a Kailâsa mennyei hegységben, az istenek lakhelyén ered, a tenger színe fölött 7500 m-rel. Ez volt az Ethiopsz folyó, így hívták a görögök, jóval korábban Nagy Sándor idejénél, azért, mert partjain Attocktól egészen Sind-ig olyan törzsek lakták, amiket általában keleti etiópiaiaknak neveztek. India és Egyiptom két rokonnemzet volt, a keleti etiópiaiak – a hatalmas építők – pedig Indiából jöttek, ahogyan ezt remélhetően az *Isis Unveiled*-ben[XII/195] részletesen bebizonyítottuk.

Akkor miért ne használhatta volna Nagy Sándor, de még a művelt Vergilius is a Nílus vagy Neilos nevet, amikor az Indusról beszéltek, hiszen ez a folyó egyik neve? Még ma is Kalabagh környékén az Indust Nîl-nek, a „kéknek" és Nîlâ-nak, a „kék folyónak" nevezik. A víz ott olyan sötétkék, hogy ezt a nevet kapta időtlen idők óta. Egy kis várost a partján ugyanígy neveznek, és ez a város ma is létezik. Nyilvánvaló, hogy Arrianosz, aki jóval később írt Nagy Sándor koránál, és aki nem tudott az Indus régi nevéről, akaratlanul rágalmazta meg a görög hódítót. Nem sokkal bölcsebbek nála ítéleteikben mai történészeink sem, mert ők is – a puszta látszat alapján – túlságosan általánosító kijelentéseket tesznek, ahogyan ősi kollégáik a régi időkben, amikor az utóbbiaknak nem álltak rendelkezésükre enciklopédiák.

Io, a „tehénszarvú leány" faja tehát egyszerűen az etiópok első úttörő faja, amelyet ő hozott magával az Industól a Nílusig, amely az anyafolyam emlékére kapta ezt a nevet az Indiából jött gyarmatosítóktól.[XII/196] Ezért mondja Prométheusz Io-nak,[XII/197] hogy a szent Neilos – az

---

[XII/194] *Idézett mű*, 385. oldal, lábjegyzet.

[XII/195] I. kötet, 569-570. oldalak.

[XII/196] Nagy Sándor, aki jobban ismerte Attock-ot, mint Indiát – mert a voltaképpeni Indiába sohasem jutott el – bizonyára hallotta az eredethez még közellévő Indust Nîl vagy Nîlâ néven emlegetni. A tévedés – amennyiben valóban tévedés – így könnyen megmagyarázható.

[XII/197] Azt, hogy Io allegorikusan azonos Isissel és a Holddal, mutatja, hogy „tehénszarvúnak" nevezik. Ez az allegória Görögországba tagadhatatlanul Indiából jutott el, ahol Vâch – a *Rig Véda* „dallamos tehene", „akitől

isten, és nem a folyó – fogja vezetni őt a „*háromszarvú* országba”, vagyis a Deltába, ahol fiai az előre elrendelt „távoli gyarmatot” megalapítják (833. és köv.).

Ez az, ahol egy új faj (az egyiptomiaké) fog kezdődni, valamint egy „női faj” (873.), amely a sötétbőrű Epaphosz utáni „ötödik nemzedék” lesz,

> … amíg Argoszba visszatér ötven leány.

Azután az ötven szűz közül egy szerelemből vétkezik, és így

> … Argosz királyi vére tőle származik
> . . . . . .
> E nemzetségből majd egy híres hős ered,
> nagy nyíllövő, ki egykor engem is felold e szörnyű kín alól.

Azt, hogy mikor jönnek elő ezek a hősök, azt a Titán nem tárja fel, hanem megjegyzi:

> … sok szót kívánna, s úgyse mond neked sokat.

De „Argrosz” Arghyavarsha, az ősi főpapok áldozati földje, ahonnan az emberiség felszabadítója meg fog jelenni. Ez olyan név, ami korszakokkal később szomszédja, India, az ősi Aryâvarta nevévé vált.

Azt, hogy ez a téma a Sabasios-misztériumok része volt, számos régi író – többek között Ciceró[XII/198] és Alexandriai Kelemen[XII/199] tette ismertté. Az említett írók azonban az egyedüliek, akik az igazi okra vezetik vissza, hogy az athéniak Aiszkhüloszt szentségtöréssel vádolták meg, és halálra kövezték. Ezek az írók azt mondják, hogy mivel Aiszkhülosz nem volt beavatott, profanizálta a misztériumokat, amikor trilógiáját nyilvános színpadon bemutatta.[XII/200] De ugyanez az ítélet várt volna rá, ha beavatott lett volna, és ennek kellett lennie az igazságnak, mivel egyébként neki is Szókratészhez hasonlóan egy démonának kellett volna lennie, aki feltárja előtte a beavatás titkos és szent allegorikus drámáját. Akárhogy is, nem a „görög tragédia atyja” volt az, aki kitalálta Prométheusz jóslatait, ő csak drámai formában elismételte azt, amit a papok a Sabasios-misztérium során feltártak.[XII/201] Ez utóbbi az egyik legősibb szent ünnepség volt, amelynek eredete máig ismeretlen a történelem számára. A mitológusok Mithras-on, a Napon keresztül, amelyet egyes ősi emlékeken Sabasiusnak hívnak, Jupiterrel és Bacchus-szal kapcsolják össze. Soha nem volt azonban a görögöké, hanem időtlen időkből származik.

A dráma fordítója azon csodálkozik, hogy Aiszkhülosz hogyan válhatott bűnössé azért

---

az emberiség eredt” (*Bhâgavata Purâna*), úgy jelenik meg az *Aitareya Brâhmana*-ban, mint akit apja, Brahmâ üldöz törvénytelen szenvedélyével, és szarvassá változtatja át. Ezért Io, aki visszautasította Jupiter szenvedélyét, „szarvat” kap. A tehén minden országban a természet passzív nemzőképességének szimbóluma volt, Isis, Vâch, Vénusz neveken – aki Cupidónak, a termékeny szerelem istenének volt az anyja, de ugyanakkor a Logoszé is, amelynek szimbóluma az egyiptomiaknál és az indiaiaknál egyaránt a bika, amint ezt a legősibb templomok Ápisz- és az indiai bika ábrázolásai is tanúsítják. Az ezoterikus filozófiában a tehén a teremtő természet szimbóluma, a bika pedig (a tehén borja) a szellem, amely életre kelti, vagy a „Szentlélek”, ahogy azt Dr. Kenealy kimutatja. A szarvak szimbóluma tehát innen ered. Ezek szentek voltak a zsidóknál is, akik sittim-fából készült szarvakat állítottak az oltárra, és ha azokat egy bűnöző megérintette, sértetlenséget biztosított neki.

[XII/198] *Tuscul. Quæst.,* I. II. 20.

[XII/199] *Strom.,* I, II. *Oper*., I. 467, Szerk.: Potter.

[XII/200] Hérodotosz és Pausaniaus feltételezték, hogy Aiszkhüloszt azért ítélték el, mert az egyiptomi teogóniát fogadta el, és Dianát nem Latona, hanem Ceres leányává tette. (Lásd: *Ælian*, *Var. Hist*., I. V. XVIII; I. kötet. 433. oldal. Szerk.: Gronov.) Aiszkhülosz azonban beavatott *volt*.

[XII/201] A Sabazia egy periodikus ünnepség volt, ahol egyes istenek tiszteletére misztériumokat adtak elő, a mithraszi misztériumokhoz hasonlóan. Ezekben a misztériumokban a fajok fejlődésének teljes történetét eljátszották.

a különbözőségért, ahogyan Zeusz jellemét megrajzolta a „Leláncolt Prométheuszban”, és ahogyan a többi drámában ábrázolják.[XII/202]

Ez azért van, mert Aiszkhülosz is Shakespeare-hez hasonlóan a korszakok intellektuális „szfinxe” volt és marad. Zeusz, a görög gondolkodás absztrakt istensége, és az olimposzi Zeusz között egy szakadék tátongott. Az utóbbi a misztériumokban nem magasabb princípium, mint az emberi fizikai értelem alsóbb aspektusát, a kâma-val kevert manaszt jelenítette meg, míg Prométheusz – a manasz isteni aspektusa, amely a buddhi felé törekszik, és abba beleolvad – az isteni lélek volt. Zeusz, amikor úgy jelenítik meg, hogy az alsóbb szenvedélyeinek enged, az emberi lelket jelenti, és semmi többet, ő a *féltékeny* Isten, aki önzésében vagy „Én vagyok-ságában” bosszúálló és kegyetlen. Ezért ábrázolta Zeuszt kígyóként – az ember intellektuális kísértőjeként –, amely azonban a ciklikus fejlődés folyamán nemzi az „Ember-Megváltót”, a szoláris Bacchus-t vagy Dionüszosz-t, aki *több mint ember*.

Dionüszosz azonos Ozirisz-szal, Krishna-val és Buddhával, az égi Bölccsel, valamint a jövendő (tizedik) Avatâra-val, a megdicsőült szellemi Christos-szal, aki majd felszabadítja a szenvedő Chrestos-t – az emberiséget, vagyis Prométheuszt – kínjaitól. A brahmanai és buddhista legendák szerint, amelyeket a zoroaszteri, sőt még a keresztény tanítások is (utóbbiak csak alkalmanként) visszhangoznak, ez a Kali Yuga végén fog bekövetkezni. Csak a Kalki Avatâra, vagyis Sosiosh megjelenése után fog megtörténni, hogy az ember a bűn nélküli asszonytól fog megszületni. Ekkor Brahmâ, a hindu istenség, Ahura Mazda (Ormazd), a zoroaszteri isten, Zeusz, a görög olimposzi Don Juan, Jehova, a zsidók féltékeny, bűnbánó és kegyetlen törzsi istene és valamennyi hozzájuk hasonló az emberi képzelet egyetemes Pantheonjából, egytől-egyig elhalványodnak, eloszlanak a levegőben. Velük együtt eltűnnek árnyékaik, ugyanezen istenségek *sötét aspektusai* is, akik mindig velük együtt „ikertestvéreikként” vagy saját teremtményeikként jelennek meg az exoterikus legendákban, míg az ezoterikus filozófiában az istenség saját földi *visszatükröződései*. Ezek az Ahriman-ok és Typhon-ok, a Samael-ek és Sátánok mind trónfosztottak lesznek azon a napon, amikor az emberiség legyőzi minden sötét és gonosz szenvedélyét.

A természetben van egy örök törvény, amely mindig az ellentétek kiegyenlítésére, a végső harmónia megteremtésére irányul. A szellemi fejlődés e törvényének a következménye – amely meghaladja a fizikai és a tisztán értelmi törvényeket –, hogy az emberiség megszabadul a hamis isteneitől, és végül önmagát megváltja.

Végső kinyilatkoztatásában az ősi Prométheusz mítosz, amelynek őstípusai és előképei minden régi teogóniában megtalálhatók, ott áll a fizikai gonoszság tényleges eredeténél, mert ez az ember fizikai életének küszöbe. Kronosz az „Idő”, amelynek első törvénye az, hogy az egymást követő és harmonikus fázisok rendjét, a ciklikus kibontakozásban végbemenő fejlődési folyamatot szigorúan be kell tartani a rendellenes növekedés, és annak minden következménye súlyos büntetésének terhe mellett. Az ember – bár lehet, hogy csak magasabb rendű állat – természetes fejlődésének programjában nem volt benne, hogy egyszerre kell elérnie értelmileg, szellemileg és pszichikusan itt a Földön a félistenséget, miközben fizikai teste sokkal gyengébb, tehetetlenebb és mulandóbb marad, mint szinte bármely nagy emlősállaté. A belső és a külső különbözősége túlságosan groteszk és nagy, a szentségtartó túlságosan méltatlan a benne lakó Isten számára. Prométheusz ajándéka emiatt vált átokká, bár ezt *előre tudták* és *előre látták* azok a Seregek, akiket a Titán megszemélyesít, ahogyan ezt a neve is mutatja.[XII/203] Ugyanekkor éppen ezen alapszik bűne és megváltása is. Mert azok a Seregek,

---

[XII/202] A. Swanwick, *idézett mű*.

[XII/203] Lásd a korábbi lábjegyzetet a *προ-μήτις* vagyis *előrelátás* etimológiájáról. Prométheusz beismeri ezt a drámában, amikor ezt mondja:

> Ó halhatatlan éter, gyors szárnyú szelek…
> ...tekintsetek rám: isten vagyok, s mivel sújtottak istenek.
> …….

amelyek az emberiség egy részében testet öltöttek – bár a karma vagy a nemezis vezette őket erre –, a szabad akaratot választották a passzív szolgaság helyett, az értelmes, öntudatos fájdalmat, sőt a kínszenvedést „amíg évezrednyi idő eltelik”, az értelmetlen, ostoba és ösztönös boldogság helyett. Az Égi Seregek, vagyis „Prométheusz” – tudva, hogy egy ilyen testet öltés még korai, és nincs benne a természet programjában – mégis feláldozza magát, hogy ezáltal jót tegyen az emberiséggel, vagy legalább egy csoportjával.[XII/204] De miközben megmentették az embert a mentális sötétségtől, ráerőltették a felelőssége öntudatos kínjait, a szabad akaratának következményeit, és minden betegséget, amit a halandó emberi test örököl. Ezt a kínszenvedést fogadta el Prométheusz önmaga számára, mivel a Seregek ettől kezdve összeolvadtak a számukra készült szentségtartókkal, amelyek abban az időben még befejezetlenek voltak.

A szellemi fejlődés nem tudott lépést tartani a fizikaival, mivel annak homogenitását megbontotta a hozzávegyült fizikai, így az ajándék a Gonosz legfőbb, ha nem az egyedüli okozójává vált.[XII/205] Mélyen filozófiai az allegória, amelyben Kronosz megátkozza Zeuszt, mert letaszította a trónjáról Szaturnusz ősi Aranykorában, amikor minden ember félisten volt, és hogy e félistenekhez képest gyenge és gyámoltalan fizikai emberfajt teremtett. Majd ugyancsak ő kiszolgáltatja Zeusz bosszújának a bűnöst, aki az istenektől elrabolta a teremtés kiváltságát, és aki ezzel az ő szintjükre emelte az embert értelmileg és szellemileg. Prométheusz esetében Zeusz az ősi Nemzők Seregeit, a Pitri-ket, az „Atyákat” jeleníti meg, akik érzékek és értelem nélküli embereket teremtettek, míg az isteni Titán azokat a Szellemi Teremtőket vagy dévákat jelenti, akik nemzésbe „estek”. Az előbbiek szellemileg alsóbbrendűek, de fizikailag erősebbek, mint a „Prométheuszok”, az utóbbiakat ezért mutatják be legyőzve. „Az alacsonyabb Seregek, akiknek művét a Titán tönkretette, meghiúsítva ezzel Zeusz tervét”, itt a Földön saját szférájukban és működési területükön voltak, ezzel szemben a magasabb rendű Seregek az Ég száműzöttei voltak, akik belegabalyodtak az anyag hálójába. Az alacsonyabb Seregek urai voltak az összes kozmikus és alsóbbrendű titáni erőnek, a magasabb rendű Titán csak az értelmi és a szellemi tűzzel rendelkezett. Prométheusz drámai harcát az olimposzi zsarnokkal és despotával, az érzéki Zeusszal saját jelenlegi emberiségünkben is naponta láthatjuk, az alsóbb szenvedélyek leláncolják a magasabb rendű törekvéseket az anyag sziklájához, és ezzel sok esetben életre keltik a szomorúság, a fájdalom és a megbánás keselyűjét. Minden ilyen esetben az ember ismét megérti, hogy:

> Isten vagyok, lásd, balsorsban, bilincsben is,
> Zeusz maga gyűlöl, más istenek is…

> Mégis, mit is beszélek? Én *mindent tudok előre*
> pontosan, mi lesz...
> ...s reánk szabott
> sorsot nyugodtan kell viselni, tudva, hogy
> milyen a Végzet ereje. … (105)

A „Végzet” itt a karmát, vagy a nemezist jelenti.

[XII/204] Az emberiség nyilvánvalóan megoszlik isteni ihletésű és alacsonyabb rendű emberi teremtményekre. Semmilyen más alapon nem lehet megmagyarázni azt az értelmi különbséget, amely az árja és más civilizált nemzetek, valamint például a déltengeri szigetek bennszülöttei között fennáll. Nincs az a kultúra-mennyiség, nincs az a több generációs képzés a civilizációban, ami fel tudná emelni az olyan embereket, mint a busmanok, a ceyloni veddhák és egyes afrikai törzsek ugyanarra az értelmi szintre, mint az árjáké, a sémitáké vagy az úgynevezett turániaké. A „szent szikra” hiányzik belőlük, és egyedül ők az *alsóbbrendű* fajok a Földön, szerencsére most – hála a természet bölcs szabályozásának, amely mindig ebben az irányban működik – hamarosan kihalnak. Bár igaz az, hogy az emberiség „egy vérből való”, de ez a vér *nem azonos esszenciájú*. Mi melegházi, mesterségesen gyorsított növények vagyunk a természetben, bennünk a Szikra felébredt, ami bennük még szunnyad.

[XII/205] Az indiai metafizika filozófiai nézete a Gonosz gyökerét a homogénnek a heterogénné, az egységnek a többséggé való elkülönülésében látja.

olyan isten, akit még Prométheusz magasztos vigaszától is megfosztottak, aki az önfeláldozásból szenvedett:

… az emberekkel többet, mintsem kellene törődnöm,

mivel az isteni Titánt az emberbarátság mozgatta, míg a halandó embert mindenkor az önzés és az egoizmus hajtja.

A modern Prométheusz mára Epi-metheusz-szá vált, azzá, „aki csak az esemény után lát", mert az előbbi egyetemes emberbarátsága régen önzéssé és önimádattá fajult el. Az ember újra a régi *szabad* Titánná fog válni, de csak akkor, amikor a ciklikus fejlődés során visszaáll a két természet – a földi és az isteni – közötti megszakadt harmónia. Ez után az ember áthatolhatatlanná válik az alacsonyabb titáni erők számára, személyiségében sebezhetetlen, egyéniségében halhatatlan lesz. De ez nem történhet meg az előtt, hogy minden állati elemet kiküszöböl a természetéből. Amikor az ember megérti azt, hogy „*Deus non fecit mortem*",[XII/206] hanem azt maga az ember teremtette, akkor újra a bukása előtti Prométheusszá válik.

Prométheusz teljes jelképrendszere és ennek a mítosznak a görögországi eredete megtalálható művünk V. kötetének XX. fejezetben „Prométheusz, a Titán" címmel. Az említett kötetben, ami egyfajta kiegészítés a jelenlegi kötethez, minden további információt megadunk a legvitatottabb és leginkább megkérdőjelezett tételekkel kapcsolatban. Munkánk annyira rendhagyó, amikor szembeszáll a teológia és a modern tudomány elfogadott szabványaival, hogy kénytelenek vagyunk minden bizonyítékot felmutatni, amelyek alkalmasak annak igazolására, hogy ezekkel a szabványokkal, amik gyakran jogosulatlan tekintélyen alapulnak, nem kell törődni.

Kiegészítő töredékek a XII. Stanza verseiről szóló egyik kommentárból

A kézirat, amelyből ezeket a kiegészítő magyarázatokat vettük, ahhoz a csoporthoz tartozik, amelyet *Tongshaktchi Sangye Songa*-nak, vagy „A vallás harmincöt Buddhájának feljegyzései"-nek neveznek. Ez az elnevezés *exoterikus*. Bár ezeket a személyeket az északi buddhizmusban vallási Buddháknak hívják, ugyanúgy nevezhetnék őket Rishi-knek, Avatâraknak, stb., mivel ők csak a Gautama által hirdetett erkölcs északi követői számára a „Shâkyamuni-t megelőző Buddhák". Ezek a nagy Mahâtmâ-k vagy Buddhák az emberiség egyetemes és közös tulajdonát képezik. *Történelmi* bölcsek, legalább is minden okkultista számára, aki hisz a Bölcsek Hierarchiájában, és aki megbizonyosodott ennek létezéséről a Testvériség tudós tagjainak közvetítésével. Ezt a harmincöt Buddhából álló csoportot mintegy kilencvenhét Buddhából választották ki. Egy másik csoportba ötvenhárom tartozik,[XII/207] akiknek nagy része képzelt személyiség, ők valójában az előbb említett Buddhák erőinek megszemélyesítései.[XII/208] A „pálmalevelekre" írt legősibb kéziratoknak ezeket a „kosarait" a legnagyobb titokban őrzik. Minden kéziratokat annak az alfajnak a rövid történelmi vázlata egészíti ki, amelyhez az adott Buddha-Lha tartozott. Azt a kéziratot, amelyből az itt következő részleteket előbb kivonatoltuk, aztán pedig érthetőbb nyelvre átültettük, tudomásunk szerint kőtáblákról másolták le, amik az ötödik faj legkorábbi napjainak Buddhájához tartoztak, aki szemtanúja volt a vízözönnek és az atlantiszi faj főbb kontinensei elsüllyedésének. Nincs messze az idő, amikor az ősi feljegyzések itt ismertetett részeiből sok minden, vagy talán minden igaznak fog bizonyulni. Akkor a modern szimbológusok bizonyságot fognak szerezni

---

[XII/206] *Sap*. I. 13. (Isten nem teremtett halált. – a ford. megj.)

[XII/207] Gautama Buddha, akit Shâkya Thüb-pa-nak neveznek, az utóbbi csoportban a *huszonhetedik*, e Buddhák legnagyobb része az emberiséget tanító isteni dinasztiákhoz tartozik.

[XII/208] Nekünk úgy tanították, hogy e Buddhák vagy „Megvilágosultak" – Gautama, a Buddha régvolt elődei – egykor nagy adeptusok és szentek voltak, akikben a „Bölcsesség Fiai" testet öltöttek, és akik így az Égi Lények kisebb Avatâra-inak tekinthetők. Közülük csak tizenegy tartozik az atlantiszi fajba és huszonnégy az ötödik fajba, annak legkorábbi kezdeteit is beleszámítva. A jaina-k Tîrthankara-i azonosak velük.

arról, hogy még Odin, vagy Woden Isten, a germán és skandináv mitológia legmagasabb istensége is e harmincöt Buddha egyike, valójában az egyik legkorábbi, mert az a kontinens, amelyiken ő és faja élt, szintén egyike a legrégebbieknek. Tulajdonképpen olyan régi, hogy azokban az időkben trópusi természet volt ott, ahol ma az örök hó és fagy birodalma van, és szinte száraz lábbal át lehetett kelni Norvégián, Izlandon és Grönlandon keresztül azokra a földekre, amelyek most a Hudson-öböl körül terülnek el.[XII/209] Hasonló módon az atlantiszi óriások, a „Kelet óriásainak" fiai fénykorában egy zarándok megtehette azt az utat, amely napjaink Szahara-sivatagának nevezett helyről egészen addig a földig vezetett, amely ma a Mexikói-öböl és a Karib-tenger vizeinek mélyén pihen álomtalan álomban. Olyan események, amiket soha nem írtak ki az emberi emlékezetből, de amelyeket a nemzedékek és a fajok aprólékosan továbbadtak egymásnak, a folyamatos továbbadás következtében számtalan korszakon át fennmaradtak „az emberi agy könyvében", igazabban és pontosabban, mintha azokat írott feljegyzések vagy okmányok őrizték volna meg. „Ami a lelkünk része, az örök" – mondja Thackeray, és mi lehetne közelebb a lelkünkhöz, mint ami életsorozataink hajnalán játszódott le? Az életek számtalanok, de a létezések tömkelegét éltető lélek vagy szellem ugyanaz, és bár a *fizikai agy* „könyvében" kitörlődhetnek az egy földi élet során lejátszódott események, a kollektív visszaemlékezések tömege soha nem hagyhatja el a bennünk lévő isteni lelket. Lehet, hogy túl halkan suttog, és a szavak hangja túl messze van a fizikai érzékeink által észlelt síktól. Mégis, az *elmúlt* események árnyékait, ahogyan az *eljövendő* események körvonalait az agy érzékelni tudja, és ezeket az értelem szemével mindig maga elé idézheti.

Talán ez a lélek-hang fogja megmondani azoknak, akik jobban hisznek a hagyománynak, mint az írott történelemnek, hogy az alábbiak mind igazak, és hogy azok történelem előtti tényekre vonatkoznak.

Íme, az egyik helyen ezt írja:

A Fény Királyai haraggal távoztak. Az emberek bűnei olyan feketévé váltak, hogy a Föld remeg szörnyű fájdalmában… Az azúr trónok üresen maradnak. A barnák, a vörösek vagy akár a feketék [fajok] *közül ki ülhet az áldottak trónjaira, a tudás és a könyörület trónjaira? Ki követelheti magának a hatalom virágát, az aranyszárú és azúr virágú növényt?*

A „Fény Királyai" nevet adták minden ősi feljegyzésben az isteni dinasztiák uralkodóinak. Az „azúr trónokat" bizonyos iratokban „mennyei trónokként" fordítják. A „hatalom virága" ma a lótusz, ki tudná megmondani, hogy abban az időben mi lehetett?

A szerző ezután – mint a későbbi Jeremiás – megsiratja népe sorsát. „Azúr" (mennyei) királyaik nem uralkodtak többé rajtuk, és a „déva-színűek", a holdszínű arcúak, és a „tündöklő (arany) arcúak" eltávoztak az „Üdvösség Országába, a Tűz és a Fém Országába" – vagyis a szimbolizmus szabályainak megfelelően – az északra és keletre fekvő országokba, ahonnan „a nagy Vizek visszahúzódtak, mert a Föld beszívta, és elpárologtatta a levegőbe" azokat. A bölcs fajok észlelték „a fekete Vihar-sárkányokat, amelyeket a Bölcsesség Sárkányai hívtak le", és „elmenekültek, a legkiválóbb föld ragyogó védelmezői vezették őket", akik valószínűleg az ősi nagy adeptusok voltak, azok, akikről a hinduk Manu-kként és Rishi-kként beszélnek. Ezek egyike Vaivasvata Manu volt.

[XII/209] Talán ez a magyarázata az Egyesült Államokban lévő mesterséges dombok és a norvégiai tumulik hasonlóságának. Ebből a hasonlóságból kiindulva néhány amerikai archeológus feltételezi, hogy norvég hajósok *fedezték fel* Amerikát kb. ezer évvel ezelőtt. (Lásd: Holmboe: *Traces de Bouddhisme en Norvège,* 23. oldal) Kétségtelen, hogy Amerika az a „távoli föld, ahova jámbor emberek és vad viharok vitték át a szent tanítást", ahogy egy kínai író sugalmazta Neumann-nak egy leírásában. De sem a stockholmi Holmboe professzor, sem az amerikai archeológusok nem találták el a dombok vagy tamulik helyes korát. Az a tény, hogy a norvégok esetleg újra felfedezték azt a földrészt, amelyről rég elfelejtett őseik azt hitték, hogy elpusztult a nagy elsüllyedésben, nem ütközik azzal a másik ténnyel, hogy a fizikai ember és az ötödik faj bölcsőjét jelentő kontinens Titkos Tanítása már eljutott az úgynevezett Újvilágba korszakokkal korábban, mint a buddhizmus „Szent Tanítása".

A „sárga színűek” voltak azoknak az őseik, akiket ma az etnológusok turániakként, mongolokként, kínaiakként és egyéb ősi népekként sorolnak be. Az a föld pedig, ahová menekültek, Közép-Ázsia volt. Itt teljesen új fajok születtek, itt éltek és haltak a népek szétválásáig. De ez a „szétválás” nem a modern tudomány által megjelölt helyeken, és nem is olyan módon ment végbe, ahogyan Max Müller professzor és egyéb árja-kutatók szerint az árják szétváltak. Közel kétharmad millió év telt el e korszak óta. Az Atlantisz utáni idők sárga arcú óriásainak bőséges idejük volt arra a közel 700 ezer éves időszak folyamán, hogy a világ egyik részén történő kényszerű elszigeteltségben az azonos fajon belül, új fajok beáramlása és elkeveredése nélkül a legváltozatosabb és legkülönbözőbb típusokra tagolódjanak. Ugyanezt látjuk Afrikában: sehol nem létezik a típusoknak különlegesebb változatossága, a feketétől a szinte fehérig, a hatalmas termetű emberektől a törpe fajokig, és ez szintén a kényszerű elszigeteltségük miatt van. Az afrikaiak több százezer éven keresztül nem hagyták el kontinensüket. Ha az európai kontinens holnap eltűnne, és helyette más földrészek emelkednének ki, ugyanakkor ha az afrikai törzsek egymástól elválva szétszóródnak a Föld különböző tájaira, akkor körülbelül százezer év múlva ők alkotnák a civilizált nemzetek zömét. Magas kultúrájú népeink leszármazottai pedig, akik esetleg valamilyen szigeten fennmaradnának, de nem volna semmilyen eszközük, hogy átszeljék az új tengert, egy viszonylagos vademberség állapotába süllyednének. Így tehát az emberiség *magasabb rendű* és *alacsonyabb rendű* fajokra való felosztása füstbe megy, és téveszmévé válik.

Ilyenek azok a tények, amiket az ősi feljegyzésekben olvashatunk. Összehasonlítva ezeket néhány modern fejlődéselmélettel – eltekintve a „természetes kiválasztástól”[XII/210] – ezek a megállapítások teljesen ésszerűnek és logikusnak tűnnek. Így az árják a *sárga* Ádám leszármazottai, vagyis az óriási és magasan civilizált atlantiszi-árja fajé, a sémiták pedig –köztük a zsidók is – a *vörös* Ádám leszármazottai, és így mind De Quatrefages-nek, mind a *Mózes Könyve* íróinak igaza van. Mert ha Mózes első könyvének V. fejezetét összehasonlítanánk a mi Ősi Bibliánkban található leszármazásokkal, akkor az Ádámtól Noéig terjedő korszakot ott is megtalálhatnánk, bár természetesen más nevek alatt, a pátriárkák éveinek száma pedig periódusokban jelenik meg, és az egész szimbolikusan és allegorikusan van megfogalmazva. A szóban forgó kéziratban sokszor és gyakran esik szó az atlantiszi népek nagy tudásáról és civilizációjáról, bemutatva több nép közigazgatását, művészeteik és tudományuk természetét. Ha a harmadik gyökérfajról, a lemuro-atlantisziakról azt mondják, hogy „magasrendű civilizációikkal és isteneikkel”[XII/211] együtt vízbe fulladtak, mennyivel inkább elmondhatjuk ugyanezt az atlantisziakról!

A korai árják a negyedik fajtól kapták tudásukat „a csodálatos dolgok tömegéről”, a *Mahâbhârata*-ban említett a Sabhâ-ról és a Mâyâsabhâ-ról, Mâyâsura-nak a Pândava-knak adott ajándékáról. Az árják tőlük tanulták meg a repüléstant, a Vimâna Vidyâ-t, vagyis „a légi eszközökben való repülés ismeretét”, ezért a légköri jelenségek feljegyzését és a meteorológia komoly ismeretét is. Ugyancsak tőlük tanulták meg az árják a drágakövek és egyéb kövek rejtett tulajdonságainak értékes tudományát, a kémiát, helyesebben alkímiát, az ásványtant, a geológiát, a fizikát és a csillagászatot.

A szerző már többször feltette magának a kérdést: vajon eredeti-e – legalább részleteiben – a *Kivonulás* története, ahogyan az Ószövetségben elbeszélik? Vagy ez is, hasonlóan magához Mózeshez és még sok más történethez, egyszerűen az atlantisziakról mesélt legendák egy másik változata? A róluk szóló történetet hallva, kinek nem tűnik fel az alapvető vonások meghökkentő hasonlósága? Emlékezzünk az „Úr” haragjára a fáraó hajthatatlansága miatt, a parancsára „választott” népének, hogy elmenetelük előtt rabolják el az egyiptomiaktól „ezüst edényeiket és arany edényeiket”,[XII/212] és végül a Vörös-tenger hogyan nyeli el az egyiptomi-

---

[XII/210] Lásd G. J. Romanes, F. R. S: *Physiological Selection*.
[XII/211] *Esoteric Buddhism*, 65. oldal.
[XII/212] *Mózes II. Könyve*, XI. 1, 2.

akat és a fáraójukat. Most pedig olvassuk el az ennél korábbi történet következő részletét a Kommentárból:

És a „Ragyogó Arcú Nagy Király”, minden sárgaarcú uralkodója szomorú volt, látva a feketearcúak bűneit.

Elküldte légi járműveit [*Vimâna-kat*] *istenfélő emberekkel valamennyi uralkodó-társához* [*más nemzetek és törzsek vezetőihez*], *mondván:*

„Készüljetek. Keljetek fel ti, a Jó Törvény emberei, és hagyjátok el a földet, amíg [*még*] *száraz”.*

„A vihar Urai közelednek. Szekereik elérik a földet. A Sötét Arc Urai [*a Varázslók*] *ezen a türelmes földön már csak egy éjt és két nappalt élhetnek. A föld pusztulásra van ítélve, ők pedig vele együtt fognak elsüllyedni. A Tűz Urai odalent* [*a gnómok és a tűz-elementálok*] *készítik a mágikus Agnyastra-jukat* [*mágiával előállított tűz-fegyvereiket*]. *De a Sötét Szem* [„*Gonosz Szem”*] *Urai erősebbek náluk* [*az elementáloknál*], *akik csak a hatalmasok szolgái. Jártasak az Astra-ban* [*Vidyâ-ban, a legmagasabb rendű mágikus tudásban*].[XII/213] *Jöjjetek és használjátok a tiéteket* [*vagyis a ti mágikus erőiteket, hogy hatástalanítsátok a Varázslók erőit*]. *A Ragyogó Arc Urai* [*a Fehér Mágia Adeptusai*] *szerezzék meg* [*vegyék birtokukba*] *a Sötét Arc Urainak Vimâna-it, nehogy azok segítségével egy is* [*a Varázslók közül*] *megmenekülhessen a vizektől, elkerülje a Négy* [*karmikus istenség*] *pálcáját, és megmentse gonoszait* [*követőit vagy népét*]*”.*

„Ezért a sárga arcúak altassák el [*mesmerizálják?*] *a fekete arcúakat. Hadd kerüljék el még ők* [*a Varázslók*] *is a fájdalmat és szenvedést. A Napistenekhez hűséges emberek vakítsák meg* [*bénítsák meg*] *a Holdistenekhez hű embereket, nehogy azok szenvedjenek, vagy megmeneküljenek sorsuk elől”.*

„Minden sárga arcú ajánlja fel életvizét [*vérét*] *a fekete arcúak beszélő állatainak, nehogy azok felébresszék gazdáikat”.*[XII/214]

„Az óra ütött, a sötét éjszaka készen áll”.

……..

„Hadd teljesedjen be a sorsuk. Mi a Négy Nagy szolgái vagyunk.[XII/215] *Hadd térjenek vissza a Világosság Királyai.”*

A nagy Király ragyogó arcára borult, és sírt…

Amikor a királyok összegyűltek, a vizek már megindultak…

[*De*] *a népek ekkorra már átjöttek a szárazföldekre. Túl voltak a tengerjárás vonalán. Királyaik utolérték őket Vimâna-ikban, és elvezették őket a Tűz és az Érc földjeire* [*keletre és északra*].

Ismét egy másik helyen ezt mondja:

Csillagok [*meteorok*] *hullottak a fekete arcúak földjeire, de ők aludtak.*

A beszélő állatok [*a mágikus figyelők*] *csendben maradtak.*

Az alvilági urak várták a parancsokat, de azok nem jöttek, mert gazdáik aludtak.

[XII/213] Brahmachârî Bawa, a néhai neves és szentéletű jógi ezt írta: „Az ’Ashtar Vidiâ-ról’ és más ilyen tudományokról hosszú műveket fordítottak le szanszkrit eredetiből a különböző korok akkori nyelveire. De ezek mind, a szanszkrit eredetiekkel együtt megsemmisültek abban az időben, amikor országunkat egy részleges özönvíz árasztotta el.” (*The Theosophist*, 1880. jún. „Some Things the Âryans Knew.”) Az Agnyastra-ról lásd Wilson: *Specimens of the Hindu Theatre*, I. 297. oldal.

[XII/214] Ezek csodálatos, mesterségesen létrehozott állatok voltak, bizonyos módon hasonlóak Frankenstein teremtményéhez, amik beszéltek, és figyelmeztették gazdáikat minden közelgő veszélyre. A gazda „fekete mágus” volt, a gépies állatot pedig a leírások szerint egy dzsin, egy Elementál éltette. Csak egy tiszta ember vére tudta elpusztítani. Lásd: V. kötet, XXV. fejezet, „A hét a csillagászatban, a tudományban és a mágiában”.

[XII/215] A négy karmikus isten, akiket a Stanzák-ban a Négy Mahârâjah-nak hívnak.

A vizek megáradtak, és elborították a völgyeket a Föld egyik végétől a másikig. A fennsíkok megmaradtak, a Föld alja [*az antipódus földjei*] *szárazon maradtak. Ott laktak azok, akik megmenekültek, a sárga arcú és nyílt tekintetű* [*becsületes és őszinte*] *emberek.*

Amikor a Sötét Arc Urai felébredtek, és eszükbe jutottak Vimâna-ik, hogy azokon meneküljenek az áradó vizek elől, már nem találták azokat.

Ezután egy szövegrész bemutat néhányat a „Sötét Arcúak" leghatalmasabb mágusai közül, akik korábban felébredtek, mint a többiek, és üldözni kezdték azokat, akik „kirabolták" őket, és akik az utóvédet alkották, minthogy „a kivezetett népek olyan számosan voltak, mint a Tejút csillagai", mondja egy újabb korból származó, csak szanszkritul írt Kommentár.

Mint egy sárkánykígyó, amely lassan kinyújtja testét, a Bölcsesség Fiai által vezetett Emberek Fiainak csapata úgy nyílott szét, és terjeszkedett ki, mint az édesvizű folyam rohanó árja… a csüggedők közül sokan elpusztultak az úton. De a legtöbben megmenekültek.

Azonban az üldözők, „akiknek a feje és melle a vizek fölé magasodott", „három holdszakaszon át" üldözték őket, amíg végül is elnyelték őket az emelkedő hullámok. Utolsó emberig elpusztultak, mert a talaj süllyedni kezdett lábuk alatt, és a Föld elnyelte azokat, akik megszentségtelenítették.

Körülbelül így hangzott az eredeti szöveg, amely alapján sok százezer évvel később *Mózes második könyvének* hasonló története felépült. Ma már bizonyított tény, hogy Mózes élettörténetét, születését, gyermekkorát, azt, ahogyan a fáraó leánya kimentette a Nílusból, a Sargonról szóló kaldeai elbeszélésből vették át. Ha pedig ez így van, amit a British Múzeumban található asszír cserepek bizonyítanak, akkor miért ne lehetne így az is, hogy a zsidók elrabolták az egyiptomiak drágaságait, hogy a fáraó seregével együtt elpusztult, és így tovább? A későbbi elbeszélésben Ruta és Daitya óriás mágusai, a „Sötét Arc Urai" átváltozhattak egyiptomi mágusokká, és az ötödik faj sárga arcú népei Jákob erényes fiaivá, a „választott néppé"! Még valamit ki kell jelentenünk. Több isteni dinasztia létezett, minden gyökérfaj számára – a harmadik fajtól kezdve – egy-egy sorozat, és mindegyik megfelelt az akkori emberiségnek, és ahhoz alkalmazkodott. Az egyiptomi és kaldeai feljegyzésekben említett utolsó hét dinasztia az ötödik fajhoz tartozott, amelyet bár általában árjának hívtak, de ez nem volt tisztán árja, mivel mindig nagymértékben keveredett olyan fajokkal, amelyeket az etnológia másként nevez. Könyvünk terjedelme nem engedi meg, hogy részletesebb leírást adjunk az atlantisziakról, akikben az egész kelet ugyanannyira hitt, mint ahogyan mi hiszünk az ősi egyiptomiakban, de akiknek a létezését a nyugati tudósok többsége tagadja, akárcsak sok más múltbeli igazságot is, Homérosz létezésétől kezdve egészen a postagalambokig. Az atlantiszi civilizáció még az egyiptominál is nagyszerűbb volt. Elsatnyult leszármazottai, Platón Atlantiszának népei voltak azok, akik Egyiptomban az első piramisokat építették, és ez nyilvánvalóan még azelőtt volt, hogy a „keleti etiópiaiak" – ahogyan Hérodotosz nevezi az egyiptomiakat – megjelentek volna. Ez könnyen kikövetkeztethető Ammianus Marcellinus megállapításából, aki azt mondja a piramisokról, hogy:

> A különböző helyeken levő piramisokban földalatti folyosók és tekervényes menedékhelyek is vannak, amelyekről azt mondják, hogy olyan emberek, akik az ősi misztériumok ismeretében megjósolták egy vízözön eljövetelét, azért építettek, nehogy titkos szertartásaik emléke elveszszen.

Azok az emberek, akik „megjósolták egy vízözön eljövetelét", nem egyiptomiak voltak, akik soha nem éltek át vízözönt, eltekintve a Nílus periodikus áradásától. Akkor kik voltak ők? Mi úgy véljük, hogy az atlantisziak utolsó maradványai, azok a fajok, amelyekről a tudomány halványan sejt valamit. Rájuk gondol Charles Gould, a jól ismert geológus, amikor a következőket mondja:

Feltételezhetjük-e, hogy a természet nagy múzeumában mindent kimerítettünk? Valójában tovább jutottunk-e az előcsarnoknál? A néhány ezer évet felölelő írott történelem magában foglalja-e az ember értelmes létezésének teljes folyamát? Vagy azok a kaldeai és kínai kronológiákban feljegyzett több százezer évre terjedő hosszú mitikus korszakok a történelem előtti ember emlékeztetői, amiket a hagyomány továbbadott, és talán néhány túlélő eljuttatott a megmaradt fölrészekre azokról a földrészekről, amelyek Platón mesés(?) Atlantiszához hasonlóan elsüllyedtek, vagy valamilyen nagy katasztrófa színhelyévé váltak, ami megsemmisítette őket a rajtuk lévő civilizációval együtt.[XII/216]

Ezek után több bizalommal fordulhatunk egy Mester szavaihoz, aki a következő szavakat több évvel korábban írta le, mint Gould az imént idézett sorait:

A negyedik faj megteremtette a legnagyszerűbb civilizáció korszakait. A görög, a római, sőt még az egyiptomi civilizációk is eltörpülnek azok mellett, amelyek a harmadik faj idején [*annak szétválása után*] *kezdődtek.*

De ha már megtagadják a harmadik és negyedik fajtól ezt a civilizációt, valamint a művészetek és tudományok ismeretét, azt viszont senki sem tagadhatja, hogy az ókor nagy civilizációi között – mint Egyiptomé és Indiáé – de még a kereszténység kezdetétől a jelenlegi modern civilizációig is voltak szörnyű tudatlanságtól és barbarizmustól áthatott sötét korszakok, amelyek során e hagyományok minden emléke elveszett. Ahogyan az *Isis Unveiled*-ben mondtuk:

Miért kellene elfelejtenünk, hogy korszakokkal korábban, mint ahogyan a kalandvágyó genovai hajós a nyugati vizekre merészkedett, a föníciai hajók már körülhajózták a földet, és olyan helyeken terjesztették a civilizációt, amelyek ma némák és kihaltak? Melyik archeológus merné állítani, hogy nem ugyanazok a kezek, amelyek az egyiptomi piramisokat, Karnakot, a Nílus homokos partjai mentén ma már feledésbe merült romvárosokat tervezték, emelték Kambodzsában a monumentális Angkort, vagy vésték be a hieroglifákat az obeliszkekre és a Brit-Columbiában Lord Dufferin által nemrég felfedezett kihalt indián falu ajtaira, vagy a középamerikai Palenque és Uxmal romjaira? Vajon a múzeumainkban őrzött tárgyak – régen „letűnt művészetek" utolsó emlékei – nem beszélnek-e ékesszólóan az ősi civilizációkról? Nem bizonyítják-e ezek újra és újra, hogy a letűnt népek és kontinensek olyan művészeteket és tudományokat vittek magukkal sírjukba, amelyeket sem egy középkori kolostorokban először izzásba hozott olvasztótégelyben, sem a modern kémikus által utoljára összetört lombikban nem tudtak felélesztení, és nem is fognak, legalábbis a jelenlegi évszázadban.

Ugyanezt a kérdést most is fel lehet tenni, ismét meg lehet kérdezni:

Hogy lehet az, hogy a napjainkban elért legmagasabb kilátó is csak azt teszi lehetővé, hogy a tudás alpesi ösvényén a ködös távolban lássuk azokat a monumentális bizonyítékokat, amelyeket a korábbi kutatók hagytak ott, hogy jelezzék, milyen fennsíkokat értek el és foglaltak el?

Ha a modern mesterek annyival előtte járnak a régieknek, akkor miért állítják vissza nekünk a vízözön előtti ősök letűnt művészetét? Miért nem adják át nekünk Luxor nem fakuló színeit, a tiruszi bíbort, a ragyogó skarlátvöröset, a vakító kéket, amelyek e hely falait díszítik, és ugyanúgy tündökölnek, mint felfestésük első napján? Vagy miért nem készítik el újra a piramisok és az ősi vízvezetékek elpusztíthatatlan cementjét, a damaszkuszi pengét, amelyet a hüvelyében törés nélkül dugóhúzóként össze lehet csavarni? Vagy azon színes üvegablakok pompás, felülmúlhatatlan árnyalatait, amelyek az ősi katedrálisok romjai és gerendái között porosodnak? Vagy a valódi formálható üveg titkát? Ha pedig a kémia tudománya még a kora középkort sem tudja utolérni bizonyos mesterségek terén, akkor miért dicsekszik olyan eredményekkel, amelyeket – minden valószínűség szerint – már évezredekkel ezelőtt is tökéletesen ismertek? Minél előbbre jut az archeológia és filológia, annál inkább megszégyenítik büszkeségüket a naponta születő felfedezések, és annál dicsőbb tanúságot tesznek azok mellett, akiket – talán nagyon tá-

[XII/216] *Mythycal Monsters*, 19. oldal.

voli ősiségük miatt – mindeddig a babonaság legmélyebb mocsarába süllyedt tudatlan, ügyetlen embereknek tekintettünk.

A régiek egyéb tudományok és művészetek között – mint az atlantisziaktól kapott örökséget – ismerték a csillagászatot és a szimbolizmust, amibe beletartozott az állatöv ismerete is.

Ahogyan már magyaráztuk, az egész klasszikus világ jó okkal azt hitte, hogy az emberiség és annak fajai szorosan kapcsolódnak a bolygókhoz, azok pedig az állatövi jegyekhez. Az utóbbiakban az egész világ történelme fel van jegyezve. Egyiptom ősi templomai közül egy példa erre a Denderai Állatöv, de egy szufi tulajdonában levő arab munka kivételével a szerző soha nem találkozott bolygónk történelmének múltját – és a *jövőjét* is – tárgyaló csodálatos feljegyzések pontos másolatával. Pedig az eredeti feljegyzések léteznek, minden kétséget kizáróan.

Mivel az európaiak nem ismerik India valódi állatöveit, azokat pedig, amelyeket esetleg ismernek, nem sikerül megérteni – mint azt Bentley esete tanúsítja –, ezért azt ajánljuk az olvasónak, hogy kijelentésünk igazolásához lapozzák fel Denon[XII/217] művét, amelyben a két híres egyiptomi állatöv megtalálható és megvizsgálható. Minthogy én mindkettőt eredetiben láttam, nincs szükségem arra, hogy abból induljak ki, amit más tanulmányozók ezekről gondos vizsgálat és tanulmányozás után mondhatnak. Azt a kijelentést, amit az egyiptomi papok Hérodotosznak tettek, hogy a földi pólus és az ekliptika pólusa régebben egybeesett, Mackey is megerősítette, aki azt állítja, hogy a pólusokat az állatöveken mindkét helyzetben megjelenítik.

> Abban pedig, amelyik a pólusokat [pólustengelyeket] egymásra merőlegesen mutatja, vannak jelek, amelyek azt bizonyítják, hogy ezek nem utoljára voltak ebben a pozícióban, *hanem először* [az állatöv megrajzolása után]. A Bakot az északi póluson ábrázolják, a Rákot pedig a déli póluson a közepe táján osztották ketté, ami megerősíti, hogy eredetileg akkor volt telük, amikor a Nap a Rákban volt. De legjobban az Oroszlán és a Szűz mutatja, hogy ez az emlék az *első alkalmat* örökíti meg, amikor a pólus ebben a helyzetben volt.[XII/218]

Az egyiptológusok úgy gondolják, hogy durván számítva a Nagy Piramist i.e. 3.350-ben építették,[XII/219] és hogy Menes és dinasztiája 750 évvel korábban létezett, mint ahogyan a Negyedik Dinasztia megjelent – amelynek időszakára *feltételezik* a piramisok építését. Így tehát Menes korát i.e. 4.100 évre teszik. Nos, Sir J. Gardner Wilkinson kijelentése, hogy minden tény arra enged következtetni, hogy az egyiptomiak már

> nagyon komolyan előrehaladtak a kultúra területén *Menes kora előtt, és talán még mielőtt a Nílus völgyében letelepedtek volna*",[XII/220]

nagyon sokat mond, mert lerombolja azt a hipotézist, hogy Egyiptom civilizációja viszonylag modern keletű. Egy *történelem előtti* nagy civilizációra mutat rá, és egy még távolabbi ősiségre. A Schesoo-Hor, „Hórusz szolgái" voltak azok a népek, amelyek Egyiptomban letelepedtek, és ahogyan M. Maspero állítja, ez az a „történelem előtti faj", amelyet

> megilleti a dicsőség, hogy az általunk ismert Egyiptomot a történelmi korszak kezdetén megalapította.

Staniland Wake pedig hozzáteszi:

> Ők alapították Egyiptom főbb városait, és hozták létre a legfontosabb szentélyeket.[XII/221]

[XII/217] *Travels in Egypt*, II. kötet.

[XII/218] *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated* (3. oldal), ami egy különösképpen intuitív szimbológus és csillagász, egyfajta önmaga erejéből adeptussá vált Norwich-i személy műve, aki e század első negyedében élt.

[XII/219] Lásd Proctor: *Knowledge*, I. kötet, 242, 400. oldalak.

[XII/220] Rawlinson: *Herodotus*, II. kötet, 345. oldal.

[XII/221] *The Great Pyramid,* 36, 37. oldalak.

Mindez még a Nagy Piramis kora *előtt* volt, amikor Egyiptom éppen hogy kiemelkedett a vizekből. Viszont:

> Rendelkeztek a speciálisan Egyiptomra jellemző hieroglifás írással, és civilizációjuknak már jelentősen fejlettnek kellett lennie.

Ahogyan Lenormant mondja:

> Ez a nagy történelem előtti szentélyeknek, a papi hatalom székhelyeinek az országa volt, ami a legfontosabb szerepet játszotta a civilizáció keletkezésében.

Milyen korból származik ez a nép? Azt halljuk (Masperotól), hogy időszámításunk előtt 4.000 vagy legfeljebb 5.000 évre tehető ez a kor. Vannak, akik kijelentik, hogy a 25.868 évből álló ciklus (a sziderikus év) alapján meghatározható a Nagy Piramis felállításának megközelítő éve.

> Feltételezve, hogy a bejárattól lefelé vezető hosszú keskeny folyosó a piramist építők sarkcsillagának irányába mutatott, a csillagászok bebizonyították, hogy a folyosó i.e. 2.170 évben mutatott az Alfa Draconis, az akkori sarkcsillag felé… Richard A. Proctor, a csillagász, miután megállapította, hogy a sarkcsillag ugyanúgy a kívánt helyzetben volt i.e. 3.350-ben, mint i.e. 2.170-ben, megjegyzi: „bármelyik ezek közül megfelelne a Nagy Piramisban lévő levezető folyosó helyzetének, de az egyiptológusok azt mondják, hogy az utóbbi időpont kétségtelenül már túl késő”.[XII/222]

Viszont azt is mondják:

> Az Alfa Draconis és az Alcyone viszonylagos helyzete olyan különleges,… hogy nem fordulhatott elő újra egy teljes sziderikus évig.[XII/223]

Ez azt bizonyítja, hogy mivel a Denderai Állatöv három sziderikus év elteltét mutatja, a Nagy Piramist 78.000 évvel ezelőtt kellett építeni, vagy legalább is ezt a lehetőséget legalább annyira számításba kell venni, mint a későbbi i.e. 3.350 évet.

Nos, messze Észak-Indiában egy bizonyos templom állatövén ugyanolyan jellegű jegyek vannak, mint amilyeneket a Denderai Állatövön találunk. Akik ismerik a hindu szimbólumokat és a csillagképeket is, azok meg tudják állapítani az egyiptomi leírásából, hogy az időjelzések helyesek-e vagy sem. A modern egyiptomi kopt és görög adeptusok által megőrzött Denderai Állatövön – Mackey kissé eltérő magyarázata szerint – az Oroszlán a Hidrán áll, farka pedig csaknem egyenes, és lefelé mutat 40 vagy 50 fokos szögben, ez a helyzet megfelel e csillagképek *eredeti* alakzatának. Mackey azonban hozzáteszi:

> Sok helyen úgy látjuk az Oroszlánt [Sinha-t], hogy a farka felhajlik a hátára, és egy kígyófejben végződik, ami azt mutatja, hogy az Oroszlánt *megfordították*. Valóban, az egész állatövvel és minden más csillagképpel ennek kellett történnie, amikor a pólus elfordult.

Mackey a Denon által is bemutatott *kör alakú* állatövről beszélve ezt mondja:

> Ott… az Oroszlán a Kígyón áll, és a farka lefelé mutató görbét formál. Ebből arra következtetünk, hogy *bár hat vagy hétszázezer évnek* kellett eltelnie a két helyzet között, ez az idő csak kevés vagy semmilyen változást nem okozott az Oroszlán és a Hidra csillagképekben. A Szüzet viszont nagyon eltérően ábrázolják a két helyen, a kör alakú állatövben *a gyermekét szoptatja*, de úgy látszik, más volt az elképzelés akkor, amikor a pólus először került az ekliptika síkján belülre, mert *ebben* az állatövben – ahogyan Denon bemutatja – három Szüzet látunk az Oroszlán és a Mérleg között, amelyek közül az utolsó egy búzakalászt tart kezében. Nagyon sajnálatos, hogy ebben az állatövben van egy repedés a számoknál az Oroszlán végén és a Szűz elején, ami minden jegyből egy *Decan*-t elvett.[XII/224]

[XII/222] Staniland Wake: *Idézett mű*, 6, 7. oldalak.
[XII/223] *Ugyanott*.
[XII/224] *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*, 4, 5. oldalak.

Mindazonáltal a jelentése világos, mivel a három állatöv három különböző korszakhoz tartozik, nevezetesen az ötödik gyökérfaj negyedik alfajának utolsó három családfajához, amelyek mindegyike megközelítőleg 25-30 ezer évig létezett. Ezek közül az első, az „árja-ázsiai" tanúja volt az óriás atlantiszi[XII/225] faj (a Ruta és Daitya sziget-kontinensek) utolsó népei pusztulásának, amelyek mintegy 850 ezer éve pusztultak el a miocén kor vége felé.[XII/226] A negyedik alfaj tanúja volt az atlantisziak utolsó maradványainak – az Atlantisz utolsó szigetén élő árja-atlantisziak kb. 11.000 évvel ezelőtti pusztulásának. A jobb megértés érdekében megkérjük az olvasót, hogy nézze meg az ötödik gyökérfaj – amelyet általában, bár nem egészen helyesen, árja fajnak neveznek – családfájának diagramját és a hozzáfűzött magyarázatokat.

Az olvasó emlékezzen vissza arra, amit ebben a munkában a gyökérfajok osztályozásáról és az emberiség fejlődéséről mondtunk, és amit A. P. Sinnet az *Esoteric Buddhism* című könyvében pontosan és világosan ismertet.

1. Minden manvantara-ban hét kör van. A jelenlegi kör a negyedik, és mi jelenleg az ötödik gyökérfajban vagyunk.
2. Minden gyökérfajnak hét alfaja van.
3. Minden alfajnak hét leágazása van, amelyeket „ág" vagy „család" fajoknak nevezhetünk.
4. Az utóbbiak számtalan törzsre, hajtásra és sarjra oszlanak, karmikus okok alapján.

[XII/225] Az „atlantiszi" elnevezés ne tévessze meg az olvasót, vagyis ne csak egy fajra, vagy éppen csak egy nemzetre gondoljon. Ez olyan, mintha azt mondanánk, hogy „ázsiai". Az atlantisziak sokan, többféle típusúak és egymástól eltérőek voltak, akik több „emberiséget", és szinte számtalan fajt és népet képviseltek, valójában többfélét, mintha ma „európainak" neveznénk megkülönböztetés nélkül mindazokat, akik a világ öt részén élnek, bár ha a gyarmatosítás így folytatódik tovább, két-háromszáz év múlva talán valóban ez fog történni. Voltak barna, vörös, sárga, fehér és fekete atlantisziak, óriások és törpék, ahogyan ez egyes afrikai törzseknél most is így van.

[XII/226] Az *Esoteric Buddhism*-ban (64. oldal) egy tanító ezt mondja: „Az eocén korban, sőt annak legelején a negyedik fajú emberek, a lemuro-atlantisziak nagy ciklusa már elérte a [civilizáció] legmagasabb pontját, és a nagy kontinens, szinte minden jelenlegi kontinens apja, a süllyedés első jeleit mutatta". A 70. oldal pedig azt mutatja, hogy Atlantisz mint egész, a miocén időszakban elpusztult. Annak bemutatására, hogyan fedik át egymást a kontinensek, fajok, népek és ciklusok, elég, ha Lemuriára gondolunk, amelynek utolsó földjei kb.700 ezer évvel a harmadkor kezdete előtt elpusztultak (65. oldal), „Atlantisz" utolsó földje pedig csak 11.000 éve. Így mindkét esetben átfedés volt, az első az atlantiszi periódus, a másik pedig az árja periódus.

AZ ÖTÖDIK GYÖKÉRFAJ CSALÁDFÁJA

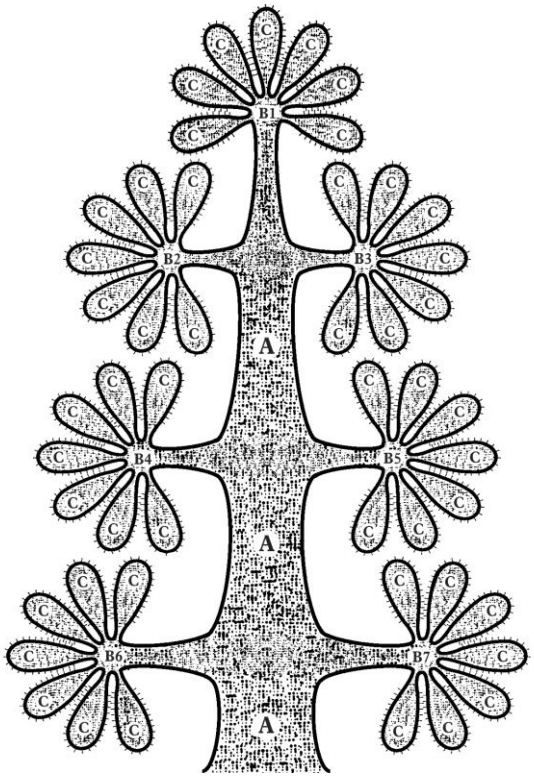

Vizsgáljuk meg mellékelt családfát, és meg fogják érteni. Az ábra csupán vázlatos, és csak segíteni akar az olvasónak, hogy a témában egy kicsit rendet tegyen azon zűrzavar közepette, ami az emberiség felosztásával kapcsolatban a különböző időkben használt fogalmak terén kialakult. Grafikus módon azt is megpróbáljuk kifejezni – de csak hozzávetőleges határokon belül, az összehasonlítás kedvéért – azt az időtartamot, amelyen keresztül az egyik osztályt a másiktól határozottan meg lehet különböztetni. Csak reménytelen zűrzavarhoz vezetne, ha megpróbálnánk pontos évszámokat megadni néhány osztályhoz, mert a fajok, alfajok, stb. egészen a legkisebb elágazásig átfedik egymást, és egymással elkeverednek, és így szinte lehetetlen szétválasztani azokat.

Az emberi fajt egy fához hasonlítjuk, és ez kiválóan megfelel illusztrációnak.

A fa törzsét a gyökérfajhoz (A) lehet hasonlítani.

A vastagabb ágait a különböző alfajokhoz, amikből összesen hét van (B^1, B^2, stb.).

Ezek mindegyikén hét „ág-” vagy „családfaj” (C) van.

Ennek megfelelően a kaktusz jobb illusztráció, mert annak húsos „leveleit” éles tüskék borítják, amik mindegyikét az emberiség egy-egy népéhez vagy törzséhez hasonlíthatjuk.

Nos, az ötödik gyökérfajunk – egyedülálló fajként, függetlenül a központi törzstől – már körülbelül egymillió éve létezik. Ezért arra kell következtetnünk, hogy az előző négy alfaj mindegyike kb. 210 ezer évig él, így minden családfajra átlagos létezése kb. 30 ezer év. Ezek szerint az európai „családfajnak” még jó néhány ezer éve van hátra, bár a nemzetek sora, vagy a rajta levő számtalan tüske minden egymást követő három vagy négyezer évig tartó „évszakkal” meg fog változni. Érdekes megfigyelni egy „családfaj” élettartamának és egy sziderikus év hosszának viszonylagos megegyezését.

A fentiek ismerete és az teljesen pontos időfelosztás a misztériumok tárgyát és részét képezte, amelyekben ezeket a tudományokat megtanították a tanítványoknak, és amelyekben ez a tudás az egyik főpapról a másikra szállt. Közismert, hogy az európai csillagászok az egyiptomi állatöv keletkezésének időpontját – elég önkényesen – az i.e. 2.000 vagy 2.400 évekre teszik (Proctor), és azt állítják, hogy e találmány időpontja egybeesik a Nagy Piramis építésével. A keleti okkultisták és csillagászok számára ennek teljes képtelenségnek kell lennie. Azt

mondják, a Kali Yuga ciklusa i. e. 3102. február 17-e és 18-a között kezdődött. Nos, a hinduk azt állítják, hogy a Kali Yuga kezdete előtt 20,400 évvel az ő állatövük eredete egybeesett a tavaszi napéjegyenlőséggel – mivel abban az időben a Nap és a Hold együttállásban volt – Bailly pedig ebből az évszámból gondos és hosszadalmas számítással bebizonyította, hogy maga a korszak – még ha kitalált is –, amelyből elkezdték megállapítani a Kali Yuga-juk kiinduló pontját, *nagyon is valós*. „Ez a kor i.e. 3102-ben volt" – írja.[XII/227] A Sötét Kor kezdete után pontosan két héttel létrejövő holdfogyatkozás egy olyan ponton történt, ami a Szűz búzakalásza és ugyanezen csillagkép θ csillaga között helyezkedett el. A hinduk legezoterikusabb ciklusainak egyike a Szűz és a Pleiadok (Krittika) bizonyos együttállásain és kölcsönös pozícióin alapulnak. Ezért mivel az egyiptomiak Dél-Indiából és Lankâ-ból[XII/228] hozták magukkal az állatövüket, az ezoterikus jelentés mindkét helyen nyilvánvalóan azonos. A „három Szűz", vagyis a három különböző helyzetben levő Szűz csillagkép mindkettőben az első három „Isteni vagy Csillagászati Dinasztia" feljegyzését jelentette, amelyek a harmadik gyökérfajt tanították, és miután sorsukra hagyták az atlantisziakat, visszatértek, helyesebben újra földre szálltak az ötödik gyökérfaj harmadik alfajában azért, hogy a megmentett emberiség számára feltárják szülőföldjük – a csillagos egek – misztériumait. Az egyiptomi Labirintus járatainak és sorainak eloszlásában szintén megtalálták ugyanezt a szimbolikus feljegyzést az emberi fajokról és a három Dinasztiáról (Istenek, Ősök vagy Manes – a harmadik és a negyedik faj félisteni asztrális emberei – és az ötödik faj hősei), amelyek a tisztán emberi királyokat megelőzték. Mivel a pólusok háromszori megfordulása természetesen megváltoztatta az állatöv képét, minden alkalommal egy újat kellett összeállítani. Mackey *Sphinxiad*-jában a merész szerző feltevéseinek el kellett borzasztania Norwich lakóinak ortodox részét, mert ilyen eléggé fantasztikus dolgot mondott:

> Végül is ezekben az emlékművekben [a Labirintus, a piramisok és az állatövek] a leghosszabb feljegyzett időtartam *nem haladja meg az ötmillió évet,*[XII/229] ami még mindig nem éri el azt az időtartamot, amelyet a kínai és hindu [ezoterikus] feljegyzések megadnak. Az utóbbiak hét vagy nyolc millió éves időtartam ismeretét jegyezték fel,[XII/230] amit egy porcelán talizmánon láttam.[XII/231]

Az egyiptomi papoknak az atlantiszi Asura Maya állatövei voltak, ahogyan a modern hinduknak még most is ezek vannak. Ahogyan az *Esoteric Buddhism* kijelenti, az egyiptomiak, továbbá a görögök és a „rómaiak" is néhány ezer éve az „atlantiszi-árják maradványai" voltak, az előbbiek a régebbi, vagyis a Ruta atlantisziaké, az utóbbiak pedig azon sziget utolsó fajának a leszármazottai, amelynek hirtelen elmerülését az egyiptomi beavatottak Szolónnak elbeszélték. A régebbi egyiptomiak *emberi* dinasztiái, kezdve Menes-szel, rendelkeztek az atlantisziak minden *tudásával*, bár ereikben már nem folyt atlantiszi vér. Mindenesetre ők megőrizték valamennyi ősi feljegyzéseiket. Mindezt már régen bemutattuk.[XII/232] Éppen azért, mert az egyiptomi állatöv 75-80 ezer éves, a görögöké sokkal későbbi. Volney helyesen mutatott rá, hogy az utóbbi csak 16.984 éves, vagyis a mai évszámból (1888) kiindulva 17.082 éves.[XII/233]

[XII/227] Lásd: *Traité de l'Astronomie Indienne et Orientae*, III. rész.

[XII/228] Ceylon.

[XII/229] Ez nem így van. Az árja brahmanák ősei az állatövüket és állatövi számításaikat a „Jóga Fiaitól" vették, akik Kriyâshakti erő által születtek, az egyiptomiak pedig Ruta atlantisziaitól.

[XII/230] Az előbbiek tehát feljegyezhettek hét vagy nyolcmillió éves időtartamot, de az egyiptomiak ezt *nem tehették meg*.

[XII/231] *Idézett mű*, 6. oldal.

[XII/232] Ezt a kérdést már részletesen megvitattuk, kifejtettük és megválaszoltuk. Lásd: *Five Years of Theosophy*, „Mr. Sinnet's *Esoteric Buddhism*" című cikk, 325-346. oldal.

[XII/233] *Ruins of Empires*, 360. oldal. Volney azt mondja, hogy mivel a Kos i.e. 1447-ben a 15. fokon volt, következésképpen a Mérleg első foka nem eshetett egybe a tavaszi napéjegyenlőséggel később, mint i.e. 15.194,

BEFEJEZÉS

Helyhiány miatt nem mondhatunk többet, és a *Titkos Tanítás* e részét be kell fejeznünk. Ebben a kötetben csak az ismertetett negyvenkilenc Stanza és a Kommentárok néhány töredéke az, amit nyilvánosságra hozhattunk. Ezek, és néhány még régebbi feljegyzés – amelyeket a legmagasabb beavatottakon kívül senki nem érhet el –, valamint egy egész könyvtárnyi magyarázat, értelmezés és szójegyzék alkotják az ember származásának áttekintését.

Ezek azok a Kommentárok, amelyekből eddig idéztünk, és megpróbáltunk magyarázatot adni néhány allegória rejtett jelentésére, így mutatva be az ezoterikus ókor valódi nézeteit a geológiáról, antropológiáról, sőt, az etnológiáról is. A következő kötetben arra fogunk törekedni, hogy még szorosabb metafizikai kapcsolatot állapítsunk meg a legkorábbi fajok és azok teremtői, a más világokból származó *isteni* emberek között. A megállapításokat az ezoterikus csillagászatban és szimbolizmusban azonos legfontosabb bizonyítékkal fogjuk alátámasztani.

Azoknak a „periódusoknak" a hossza, amelyek térben és időben elválasztják a negyedik fajt az ötödiktől – az utóbbinak akár történelmi,[B/1] vagy akár a legendákban szereplő kezdeteit nézzük – túlságosan hatalmas, semhogy azokról még egy teozófusnak is részletesebb leírást adhassunk. A vízözön utáni korszakok folyamán, amelyeket bizonyos periodikus időközökben a legszörnyűbb kataklizmák jeleztek, túlságosan sok faj és nép született, és tűnt el szinte bármilyen nyom hátrahagyása nélkül, hogy azok leírása a legkisebb értéket sem jelentené szinte senkinek. Nem a szerzőre tartozik, hogy a Bölcsesség Mesterei ismerik-e fajunk teljes és folyamatos történetét kialakulásától kezdve egészen a mai napig, hogy rendelkeznek-e a teljes feljegyzésekkel az emberről attól kezdve, amikor egy teljes fizikai lénnyé vált, és ennek következtében az állatok királya és az úr lett ezen a földön. A legvalószínűbb az, hogy igen, és ez a mi személyes meggyőződésünk is. De ha így van, ez a tudás csak a legmagasabb beavatottaké, akik nem vezetik be tanítványaikat ezekbe a bizalmas ismeretekbe. A szerző ezért csak azt tudja ismertetni, amit neki tanítottak, semmi többet, és még ez is inkább érthetetlen, fantasztikus álomnak fog tűnni az avatatlan olvasónak, mint egy lehetséges valóságnak.

Ez teljesen természetes és így is kell lennie, mivel e sorok alázatos írójának is éveken keresztül ez volt a benyomása. Európaiként született, és nevelkedett, tárgyilagos és állítólag civilizált országokban, így a legnagyobb nehézségek közepette tudta feldolgozni az eddig elmondottakat. Vannak azonban olyan természetű bizonyítékok, amelyek megcáfolhatatlanokká és tagadhatatlanokká válnak hosszú távon minden komoly és előítélettől mentes elme számára. Ilyen bizonyítékokat tártak elé évek során keresztül, és most már a szerző teljesen bizonyos abban, hogy jelenlegi bolygónknak és emberi fajainak csak így, és nem máshogyan kellett születniük, növekedniük és fejlődniük.

Ez azonban a szerző személyes véleménye, és nem várható el, hogy a hagyományokhoz való ragaszkodásának nagyobb súlya legyen, mint bármi más tanításnak azok szemében, akiknek minden új elmélet eretnekség mindaddig, amíg általánossá nem válik. Ezért mi okkultisták teljesen felkészültünk az ilyen kérdésre: Honnan tudhatjuk, hogy a szerző nem csak kitalálta az egészet? És feltételezve, hogy nem ő találta ki, mi bizonyítja, hogy a Stanzáknál ismertetett eddig elmondottak nem csupán a régiek képzeletének a szüleményei? Hogyan őrizhették meg a feljegyzéseket ilyen mérhetetlen, ilyen hihetetlenül messzi korból?

---

amelyhez hozzáadva az i.sz.1.790-et, amikor Volney ezt írta, úgy tűnik, hogy 16.984 év telt el (a görög vagy inkább a hellén) állatöv keletkezése óta.

[B/1] A „történelmi" szót használom, mert bár a történészek szinte nevetségesen összezsugorították azokat az időpontokat, amelyek bizonyos eseményeket napjainktól elválasztják, mégis, ha már egyszer ismertek és elfogadottak, akkor azok a történelemhez tartoznak. Így a trójai háború egy történelmi esemény, amelyet bár kevesebb, mint i.e. 1000-re tesznek, valójában inkább i. e. 6000, mint 5000 körül történt.

Az a válasz, hogy a világ történelme annak keletkezésétől a végéig „meg van írva a csillagokban”, vagyis fel van jegyezve a állatövi és egyetemes jelképrendszerben, amelynek kulcsait a beavatottak őrzik, aligha elégíti ki a kételkedőket. Az egyiptomi állatöv ősiségét sokan kétségbe vonják, az indiait pedig egyenesen tagadják. „Az Ön következtetései gyakran kitűnőek, de a premisszái mindig kétségesek” – mondta egyszer a szerzőnek egy világi barátja. Erre a válasz az volt, hogy így a tudományos szillogizmussal szemben mégis van egy pont előnye, mert néhány – tisztán a természettudományok területét érintő – problémán kívül a tudósoknak mind a premisszái, mind pedig a következtetései annyira hipotetikusak, hogy szinte kivétel nélkül tévesek. Ha ez nem így tűnik az avatatlanok számára, ennek oka egyszerűen az, hogy az említett avatatlanok nagyon kevéssé vannak tudatában annak – mivel a tudományos adataikat csak elhiszik –, hogy mind a premisszák, mind a következtetések általában ugyanazoktól az emberektől származnak, akik bármennyire tanultak is, mégsem csalhatatlanok. Olyan közhely ez, amelyet napról napra igazol a tudományos elméletek és feltevések gyors felemelkedése és letűnése.

Akárhogy is nézzük, a templomok dokumentumai, a kelet állatövi és hagyományos, valamint a képírásos feljegyzései, ahogyan azokat a Szent Tudomány vagy Vidyâ adeptusai olvassák, a legkevésbé sem bizonytalanabbak, mint az európai nemzetek által összeállított úgynevezett ókori történelem mai formája, helyesbítve és kibővítve az utóbbi fél évszázad régészeti felfedezéseivel, az asszír cserepek, az ékírásos töredékek és az egyiptomi hieroglifák nagyon kétséges értelmezéseivel. A mi adataink ugyancsak a fentiek „értelmezésén” alapulnak – kiegészítve az európaiak számára teljesen ismeretlen titkos munkák csaknem kimeríthetetlen tárházával –, és *hozzátéve* a beavatottak tökéletes ismeretét minden így feljegyzett szó szimbolikájáról. E feljegyzések némelyike mérhetetlen ősiségű. Minden régész és őstörténész ismeri bizonyos félvad törzsek képírásszerű ábráit, akik megpróbálták időtlen idők óta gondolataikat szimbolikusan kifejezni. Ez az események és elképzelések feljegyzésének legkorábbi módja. Azt pedig, hogy milyen régi ez a tudás az emberi fajban, kikövetkeztethetjük a kőkorszaki fejszéken található, nyilvánvalóan képírásos néhány jelből. Amerika vörös indián törzsei jóformán csak alig pár éve kérelmezték az Egyesült Államok elnökétől, hogy engedélyezze nekik négy kis tó birtoklását, a petíciót pedig egy kis szövetdarabra írták, amelyet alig egy tucatnyi állat és madár ábrázolása borított. Az amerikai bennszülöttek számos különböző ilyen írást ismernek, de nincs olyan tudós, aki jártas lenne, vagy egyáltalán tudna azokról a korai hieroglifás titkosírásról, amelyet még mindig őriznek egyes Testvériségek, és amelyet az okkultizmusban szenzárnak neveznek. Egyébként mindazok, akik úgy döntenek, hogy az ilyen írásmódokat – mint például a vörös indiánok képírásjeleit, sőt, még a kínai írásjeleket is – „a korai emberi fajok próbálkozásainak tekintik tanulatlan gondolataik kifejezésére”, kétségkívül azt az állításunkat is ellenezni fogják, hogy az írást az atlantisziak találták fel, és egyáltalán nem a föníciaiak. Valóban, egy ilyen kijelentés, hogy az emberiség már többszázezer évvel ezelőtt ismerte az írást, a filológusok szemében – akik úgy határoztak, hogy az írás ismeretlen volt Indiában Pânini korában, a görögöknél pedig Homérosz idejében – általános helytelenítést keltene, ha nem éppen néma megvetést. De minden cáfolat és gúnyolódás ellenére az okkultisták kitartanak állításuk mellett, egyszerűen a következő okból: Bacon-től kezdve a modern Királyi Társaságig túlságosan hosszú idő telt el a tudomány által elkövetett legnevetségesebb tévedésekkel telve, így nincs okunk jobban hinni a modern tudományos feltevésekben, mint a Tanítóink kijelentéseiben. Tudósaink szerint Pânini nem ismerte az írást, pedig ez a nagy bölcs egy olyan nyelvtant állított össze, amely 3.996 szabályt tartalmaz, és ez a legtökéletesebb minden valaha létező nyelvtan között. Pâniniről még a legliberálisabbak is azt állítják, hogy alig néhány évszázaddal élt időszámításunk előtt, viszont Irán és Közép-Ázsia sziklái – ahonnan a filológusok és történészek szerint ugyanezen Pânini ősei, a brahmanák Indiába jöttek – *írásjelekkel vannak borítva*, amelyek legalább két-háromezer évesek, sőt egyes vakmerő paleontológusok szerint tizenkétezer évesek.

Grote szerint Hésziodosz és Homérosz korában az írás ismeretlen művészet volt, és a görögök csak i.e. 770-ben ismerkedtek meg vele, a föníciaiak pedig, akik az írást *kitalálták* és már i.e. 1500-ban ismerték,[B/2] ott éltek a görögök között, és napról napra kapcsolatban álltak velük! Azonban mindezek az ellentmondó tudományos következtetések szertefoszlottak, amikor Schliemann felfedezte (*a*) az ősi Trója helyét, amelynek létezését hosszú ideig, hogy csak mesének tartották, és (*b*) erről a helyről agyagedényeket ásott ki, amelyeken a feliratok a palentológusok és a mindent tagadó szanszkritológusok számára *ismeretlen jelekből* álltak. Ma már vajon ki tagadná Tróját vagy ezeket az ősi feliratokat? Ahogyan Virchow professzor tanúsítja:

> Én magam szemtanúja voltam két ilyen feltárásnak, és segítettem összeszedni a tárgyakat. A rágalmazók – akik nem szégyellték csalással vádolni a felfedezőt – azóta már régen elhallgattak.[B/3]

Az igazsághoz hű nők sem részesültek jobb bánásmódban, mint a férfiak. Du Chaillu-t, Gordon Cumming-ot, Madame Merian-t,[B/4] Bruce-t és még sokan másokat hazugsággal vádolták meg.

A *Mythycal Monsters* szerzője az Előszóban ezt mondja:[B/5]

> Madame Merian-t szándékos hazugsággal vádolták, amikor közel kétszáz évvel ezelőtt leírt egy madárevő pókot. De ma már… megbízható megfigyelők igazolták ezt, akik Dél-Amerikában, Indiában és más helyeken kutattak.
>
> Audubon-t hasonlóan azzal vádolták a botanikusok, hogy ő találta ki a sárga vízililiomot, amelyet a *Birds of the South* című könyvben Nymphaea lutea néven le is rajzolt, és miután éveken keresztül ezzel gyanúsították, végül is igazolták… 1876-ban felfedezve ezt a régen eltűnt virágot Floridában.[B/6]

És ahogyan Audubon-t mindezért és az általa leírt Haliaetus Washingtonii[B/7] miatt hazugnak nevezték, ugyanúgy kigúnyolták Victor Hugo-t a polipról szóló csodálatos történetéért, amelyben leírja, hogyan esik ennek tehetetlen áldozatául egy ember.

> Ezt szörnyű képtelenségként nevették ki, néhány év múlva azonban Újfunland partjainál olyan tintahalakat találtak, amelyek karjai több mint 10 m hosszúk voltak, és képesek voltak egy terjedelmes csónakot a víz alá húzni, egyébként ilyen eseteket *évszázadokkal korábban*… japán művészek ábrázoltak is.[B/8]

Ha pedig Trója létezést tagadták, és mítosznak tartották, ha Herculaneum-ról és Pompei-ről kijelentették, hogy a fantázia szülötte, Marco Polo utazásait kinevették és ugyanolyan képtelen mesének tartották, mint Münchausen báró történeteit, akkor az *Isis Unveiled* és a *Titkos Tanítás* szerzőjével miért bánnának jobban? A fent említett könyv szerzője, Charles Gould kitűnő munkájában néhány sort idéz a *Macmillen* (1860) című műből, amelyek annyira igazak és találóak, hogy újra le kell írnunk azokat:

> Amikor egy természettudós – vagy azért, mert nehezen hozzáférhető helyeket keres fel, vagy azért, mert szerencséje van – egy nagyon különös növényt vagy állatot talál, akkor azonnal azzal

---

[B/2] Történelmi tény, hogy Sanchoniathon i.e. 1250-ben a *régebbi* föníciai városok levéltáraiban található évkönyvekből és állami okiratokból összeállította a föníciai vallás teljes áttekintését, és föníciai írásjelekkel írta le művét.

[B/3] Virchow professzor, Schliemann: *Ilios*-ához fűzött I. Appendix-ben, Murray, 1880.

[B/4] Róla Gosse ezt írja: „Megátalkodott eretneknek tartják, akinek egy szavát sem lehet hinni, aki téves természetrajzot állított össze, és hamis tudományos tényeket talált ki”. (*Romance of Natural History*, 227. oldal.)

[B/5] 9, 21. oldalak.

[B/6] *Popular Science Monthly*, No. 60. 1877. április.

[B/7] Dr. Cover írja: „A washingtoni híres madár egy mítosz volt, Audubon vagy tévedett, vagy pedig – ahogyan sokan habozás nélkül állítják – *hazudott*”.

[B/8] *Ugyanott*, 10, 11. oldalak.

vádolják, hogy az egészet csak *kitalálta*... Amint a felfedezett teremtmény vétkezik az előítéletek ellen, a nagy, *a priori*-nak nevezett (félre?) vezető szellem, amely a filozófusokat szükség esetén felruházza mindentudásukkal, azt suttogja nekik, hogy ilyen dolog nem létezhet, és azonnal megjelenik a megtévesztés vádja. Magát a csillagos égboltot is megvádolták félrevezetéssel. Amikor Leverrier és Adams számítások alapján megjósoltak egy bolygót, bizonyos körökben azt állították, hogy a kiszámított bolygó nem *az* a bolygó, hanem egy másik, amely alattomosan és szemérmetlenül betolakodott az igazi égitest helyébe. *Az emberek hajlamosabbak csalást gyanítani, mint magára a csalásra*. Ki volt az, aki először kijelentette, hogy Görögország és Róma klasszikus írásai a hatalmas átverések egyike, amit a szerzetesek követtek el, és aki talán még Dr. Maitlandnál is kevésbé hajlandó a sötét korokat megnevezni?[B/9]

Maradjunk ennyiben. Egyetlen hitetlent sem, aki a *Titkos Tanítást* „átverésnek" tartja, nem kényszerítjük, vagy akár kérjük, hogy hitelt adjon kijelentéseinknek, amelyeket már bizonyos nagyon okos amerikai újságírók még a mű megjelenése előtt beugratásnak nyilvánítottak.[B/10]

Végeredményben nem is szükséges, hogy bárki higgyen az okkult tudományokban és az ősi tanításokban mindaddig, amíg nem szerez ismereteket a saját lelkéről, vagy legalább is nem hisz abban. Soha semmilyen nagy igazságot nem fogadtak el tapasztalás és a tények ismerete nélkül, és általában egy vagy két évszázad telt el, mielőtt az elkezdett az emberi tudatban tényeken alapuló igazságként pislákolni, kivéve azokat az eseteket, amikor az adott dolog meggyőző felfedezése a dolgot a tények közé sorolta. Napjaink igazságai a tegnap valótlanságai és tévedései, és viszont. A jelenlegi mű egyes részeit, ha nem az egész művet, csak a XX. században fogják igazolni.

Megállapításainkat tehát nem rombolja le még az sem, ha Sir John Evans azt állítja, hogy a kőkorszakban nem ismerték az írást. Az lehetséges, hogy abban a korszakban ismeretlen volt az ötödik árja faj számára, de tökéletesen ismerhették a negyedik faj atlantisziai civilizációjuk fénykorában. Ezt a népek és fajok ciklikus felemelkedése és letűnése magyarázza.

Ha azt mondják, hogy eddig is voltak esetek, amikor a hiszékenyeket hamisított dokumentumokkal tévesztették meg, és hogy a mi művünk is Jacolliot *Bible in India*-ja mellé sorolható – bár mellékesen szólva ebben több igazság keveredik a tévedéseivel, mint amennyit az ortodox és elismert orientalisták műveiben találhatunk –, ez a vád és összehasonlítás nem ejt kétségbe bennünket. Kivárjuk a mi időnket. A múlt századi híres *Ezour-Veda* is, amelyről Voltaire azt mondta, hogy „a kelet legértékesebb ajándéka a nyugat számára", Max Müller pedig a „létező legostobább könyvről" beszélt, nincs teljesen híján tényeknek és igazságoknak. Azoknak az eseteknek a száma, amikor a specialisták tények ismerete nélküli tagadását a későbbi vizsgálatok igazolták, jelentéktelenül kevés azokhoz az esetekhez képest, amelyeknél a későbbi felfedezések megerősítették és igazolták az állításokat, a kifogást emelő tudósok nagy bosszúságára. Az *Ezour Veda* egy nagyon kicsi civódás volt Sir William Jones, Anquetil du Perron és mások diadalához hasonlítva a szanszkrit nyelv és irodalom kérdésében. Max Müller professzor maga is lejegyez ilyen eseteket, és amikor Dugald Stewart és társai sarokba szorításáról beszél ezzel a témával kapcsolatban, kijelenti, hogy:

Ha a szanszkrittal kapcsolatos tények igazak voltak, Dugald Stewart nem volt túl bölcs, hogy nem vette figyelembe a belőlük szükségszerűen levonható következtetéseket. Ezért egyszerűen

---

[B/9] *Mythical Monsters*, 13. oldal, lábjegyzet.

[B/10] 1888 júliusában, amikor e mű kézirata még az íróasztalomon feküdt, és a *Titkos Tanítás* teljesen ismeretlen volt a világ számára, már megvádoltak, hogy az egész csak az én agyamban született meg. Ezek azok a hízelgő kifejezések, amelyekkel az *Evening Telegraph* (USA) 1888. június 30-i száma jellemezte a még meg sem jelent művet: „*A júliusra várható lenyűgöző könyvek között* lesz Mme Blavatsky új könyve… a *Titkos Tanítás* a teozófiáról(!)… De mert vissza tud röppenni a brahmini tudatlanságba… (!?), *ez még nem bizonyíték arra, hogy minden, amit mond, igaz*". Ha pedig egyszer elhangzott az elfogult ítélet abból a téves kiindulásból, hogy a könyv már megjelent, és hogy annak ismertetője azt valóban olvasta – amelyek egyike sem igaz –, akkor most, hogy valóban kijött a könyv, a kritikus kénytelen lesz megerősíteni – helyes vagy helytelen – első megállapítását, és ebből a helyzetből valószínűleg egy még könyörtelenebb kritikával fogja kivágni magát.

tagadta, hogy valóban létezik olyan nyelv, mint a szanszkrit, és megírta híres tanulmányát annak bizonyítására, hogy a szanszkrit nyelvet a görög és a latin nyelv mintájára a hazug és hamisító brahmanák állították össze, és hogy az egész szanszkrit irodalom egy nagy szélhámosság.[B/11]

A szerző szívesen elvállalja, sőt büszke arra, ha őt modern Dugald Stewart-jaink e brahmanák és más *történelmi* „hazugok" társaságába sorolják. Túl hosszú ideig élt már, és túlságosan sokféle személyes tapasztalatot szerzett ahhoz, hogy ne ismerje legalább valamennyire az emberi természetet. „Amikor kételkedsz, ne mondj ítéletet" – mondja a bölcs Zoroaszter, akinek okos aforizmáját a mindennapi élet és tapasztalat minden esetben igazolja. Mégis, Keresztelő Szent Jánoshoz hasonlóan, a múlt korszakoknak ez a bölcse is a pusztában prédikál egy másik, nála modernebb filozófussal, Baconnal együtt, aki a gyakorlati bölcsességnek ugyanezt a megfizethetetlen morzsáját kínálja, amikor ezt mondja:

Elmélkedés során [tegyük hozzá: a tudás bármely kérdésében] ha egy ember a bizonyosságokkal kezdi, kételyekkel fogja befejezni, de *ha szerényen kételkedéssel fogja kezdeni, akkor a bizonyosságokkal fogja befejezni*.

A kérdés megvitatást most le kell zárnunk ezzel a tanáccsal, amit az angol filozófia atyja a brit szkeptikusok képviselőinek ad, de a teozófus olvasóink még jogosultak egy befejező okkult információra.

Eléggé bemutattuk már, hogy a fejlődés általánosságban – az események, az emberiség és minden más dolog a természetben – ciklikusan zajlik. Beszéltünk a hét fajról, amelyekből öt már csaknem befejezte földi pályafutását, és azt is kijelentettük, hogy minden gyökérfaj – annak alfajaival és számtalan családi osztályával és törzsével – teljesen különbözött az azt megelőző és az utána következő fajtól. Antropológusok és néprajzosok ezt a megállapítást – egységes tapasztalatok alapján – tagadni fogják. A természettudósok azt mondják, hogy az ember – a bőrszínétől és a típustól, talán az arcvonásainak és a koponyatérfogatának bizonyos eltéréseitől eltekintve – mindig ugyanolyan volt a világ minden részén és minden éghajlatán, sőt termete is ugyanakkora volt. Ugyanakkor kitartanak amellett, hogy az ember és a majom ugyanattól az ismeretlen őstől származik. Ez olyan állítás, ami logikailag lehetetlen anélkül, hogy ez az ős számtalan termeti és formai változaton ne ment volna keresztül, amíg fejlődésében eljutott egy kétlábúig. Azoknak a nagyon logikus személyeknek, akik mindkét tételt vallják, csak gratulálni tudunk paradox nézeteikért. Mi csak azokhoz szólunk ismét, akik kételkednek abban az általános levezetésben, hogy a mítoszok „a külső természet látható működéseinek szemléletéből" származnak, és azt gondolják, hogy:

Kevésbé nehéz elhinni, hogy azok a csodálatos történetek az istenekről és félistenekről, az óriásokról és törpékről, a sárkányokról és mindenféle szörnyekről a valóság átalakításai, mint elhinni róluk, hogy csak a fantázia szülöttei.

A Titkos Tanítás csak ezeket az „átalakulásokat" tanítja, amelyek mind a fizikai természetben mind pedig a jelenlegi emberiségünk emlékezetében és elképzeléseiben lezajlottak. Összeütközésbe kerül a modern tudomány tisztán spekulatív feltevéseivel, amelyek alig néhány évszázad tapasztalatain és pontos megfigyelésein alapulnak, ez a tanítás viszont szentélyeinek jól őrzött hagyományait és feljegyzéseit tárja elénk. Az Ősi Tudomány, miközben egy legyintéssel lesöpri az elméletek pókhálószerű szövetét, amelyet alig néhány ezer év sötétjében szőttek, amit az európaiak „történelmüknek" neveznek, így szól hozzánk: Hallgasd most meg az én változatomat az emberiség életrajzáról.

Az emberi fajok egymásból születnek, növekednek, fejlődnek, majd megöregednek és meghalnak. Az alfajaik és a nemzeteik ugyanezt a szabályt követik. Ha a mindent tagadó modern tudomány és az úgynevezett filozófia nem is vonja kétségbe, hogy az emberi család különböző, jól meghatározható típusból és fajból áll, ez csak azért van, mert a tény letagadhatat-

[B/11] *Science of Language*, 168. oldal.

lan. Senki nem mondhatja, hogy nincs külső eltérés egy angol, egy afrikai néger és egy japán vagy kínai között. Másrészről a legtöbb természettudós hivatalosan tagadja, hogy *keverék* emberi fajok, vagyis teljesen új fajok magjai alakulnak ki napjainkban, bár néhányan – mint De Quatrefages és mások – a helyes alapokon állva ezt a nézetet vallják.

Mindazonáltal általános tételünket nem fogják elfogadni. Azt fogják mondani, hogy bármilyen formákon is haladt az ember keresztül a hosszú történelem előtti múltban, a jövőben nem várnak rá további változások, kivéve a jelenleg is megfigyelhető kisebb eltéréseket. Ezért a mi hatodik és hetedik gyökérfajunk puszta képzelődés.

Erre ismét azt feleljük: Honnan tudjátok? A tapasztalataitok néhány ezer évre korlátozódnak, ami még egy napnak sem felel meg az emberiség teljes korához képest, és nem ismertek mást, mint az ötödik fajunk meglevő kontinenseinek és szigeteinek jelenlegi típusait. Hogyan mondhatjátok, hogy mi lesz, vagy mi nem lesz? Ezzel szemben áll a titkos könyvek jóslata, félreérthetetlen megállapításaikkal.

Az atlantiszi faj kezdete óta sok millió év telt el, jóllehet az utolsó atlantisziak már árja elemekkel keveredtek 11,000 évvel ezelőtt. Ez mutatja, milyen óriási az átfedés az előző és az utána következő faj között, bár a régebbi faj lassan elveszíti jellegét és külső típusát, és felveszi a fiatalabb faj új tulajdonságait. Ezt bizonyítja minden keverék emberi faj kialakulása. Nos, az okkult filozófia azt tanítja, hogy még ma is, szemünk láttára kezd kiformálódni az új faj és annak alfajai, és Amerika az, ahol ez az átalakulás meg fog történni, és ez a folyamat már csendben el is kezdődött.

Az alig háromszáz évvel ezelőtti tiszta angolszászokból az Egyesült Államok amerikai népei már egy külön nemzetté váltak, és ma már a különböző nemzetiségek erős keveredése és összeházasodása eredményeként szinte önálló fajt alkotnak, nemcsak mentálisan, hanem fizikálisan is. Idézem De Quatrefages-t:

> Minden keverék faj, amikor letelepedik, és egységessé válik, a friss kereszteződések folytán egy kezdeti faj szerepét képes betölteni. Az emberiség a jelenlegi állapotában, nyilvánvalóan legnagyobb részben így alakult ki a *ma már meghatározatlan* különböző fajok folyamatos kereszteződéséből.[B/12]

Így váltak az amerikaiak mindössze három évszázad alatt egy „kezdeti fajjá", átmenetileg, mielőtt egy különálló fajjá válnak, amely minden más jelenleg létező fajtól erősen eltér. Röviden, ők a *hatodik* alfaj csírái, és még néhány száz év múlva annak a fajnak a leghatározottabb úttörőivé válnak, amelynek a jelenlegi európai, vagyis ötödik alfajt követnie kell minden új jellegzetességével. Ezt követően mintegy 25 ezer év múlva ők fogják elindítani a hetedik alfaj kialakulását. Végül, kataklizmák következtében – amelyek első sorozatának Európát kell elpusztítania, majd még később az egész árja fajt (és így mindkét Amerikát érintve), ahogyan azok a szárazföldek nagy részét is, amelyek közvetlen összeköttetésben állnak kontinensünk és szigeteink peremeivel – meg fog jelenni a hatodik gyökérfaj jelenlegi körünk színpadán. Mikor lesz ez? Azt talán csak a nagy Bölcsesség Mesterei tudják, ők azonban ugyanúgy hallgatnak erről, mint a fölöttük tornyosuló hóval borított csúcsok. Mi csak annyit tudunk, hogy ez csendben meg fog történni, valójában olyan észrevétlenül, hogy hosszú évezredeken keresztül e faj előhírnökeit – azokat a különleges gyermekeket, akik különleges férfiakká és nőkké nőnek – abnormális torzszülötteknek fogják tekinteni fizikai és mentális furcsaságaik miatt. Majd, amint elszaporodnak, és korok múltával számbelileg egyre többen lesznek, egy nap ráébrednek, hogy ők vannak többségben. Ezután a jelenlegi embertípust kezdik különleges korcsnak tekinteni, amíg végül a civilizált országokban ezek lassan kihalnak, és csak kis csoportok maradnak meg belőlük szigetszerűen – a jelenlegi hegyek csúcsain –, ahol életüket tengetik, és elkorcsosodnak, végül pedig teljesen kihalnak, talán évmilliók múlva, mint ahogyan kihaltak az aztékok, a nyam-nyamok, és kihalóban van a Niligiri Hills környékén élő

[B/12] *The Human Species*, 274. oldal.

törpe moola koorumba faj. Ezek mind valamikor hatalmas fajok utolsó maradványai, amelyek létezése teljesen kihalt a modern generációk emlékezetéből, mint ahogyan mi is el fogunk tűnni a hatodik faj emlékezetéből. Az ötödik faj sok százezer éven keresztül ugyanúgy fogja átfedni a hatodikat, azzal együtt, de lassabban változva, mint az új utódja, még mindig változtatva termetét, általános fizikai és mentális képességeit, mint ahogyan a negyedik is átfedte az árja fajunkat, és a harmadik átfedte az atlantisziakat.

A hatodik nagy fajra történő előkészülés folyamatának végig kell kísérnie az egész hatodik és hetedik alfajt.[B/13] De az ötödik kontinens *utolsó* maradványai nem fognak eltűnni, amíg el nem telik valamennyi idő az *új* faj megszülése után, amikor egy másik és *új* szárazföld, a hatodik kontinens megjelenik földgömbünk *új* vizei fölött, hogy befogadja az új jövevényt. Erre a szárazföldre költöznek és itt telepednek le azok is, akik elég szerencsések lesznek, hogy megmeneküljenek az általános katasztrófától. Hogy ez mikor lesz – ahogyan már mondtuk – azt az író nem tudhatja. Csak annyit, hogy mivel a természet már nem tesz váratlan ugrásokat és fordulatokat, mint ahogyan az ember sem változik át hirtelen gyermekből érett férfivá, ezért a végső kataklizmát több kisebb elmerülés és pusztulás fogja megelőzni, amelyeket a víz és a vulkánikus tüzek fognak okozni. Az amerikai zónában élő fajnak ebben az időben diadalittasan fog verni a szíve, amikor a hatodik faj elkezdődik, de ők már nem amerikaiak, és nem is európaiak lesznek, mert addigra egy *új fajjá* válnak és *sok új néppé*. Az ötödik faj nem hal ki azonnal, hanem fennmarad még egy ideig, több százezer éven keresztül átfedi az új fajt, és ahogyan már mondtuk, maga is megváltozik, de lassabban, mint az utód, mentalitása, általános fizikai megjelenése és alakja teljesen más lesz. Az emberiség nem fog újra óriás testeket növeszteni, mint a lemuriaiak és az atlantisziak, mert amíg a negyedik fajt az evolúció az anyagiság legmélyebb pontjára vezette a fizikai fejlődésben, addig a jelenlegi faj már a fölemelkedő íven van, a hatodik pedig gyorsan kinövi az anyag kötelékeit, sőt, a testét is.

Így tehát az Új Világ, amely sokkal idősebb, mint a régi – ezt a tényt az emberek már szintén elfelejtették –, a Pâtâla (az Antipódusok vagy az Alvilág, ahogyan indiaiak Amerikát nevezik) emberiségének küldetése és karmája az, hogy elvesse egy eljövendő, nagyszerű és a jelenlegi fajoknál sokkal dicsőségesebb faj magjait. Az anyag ciklusait a szellem és a teljesen kifejlett elme ciklusai fogják követni. A párhuzamos történelem és fajok törvénye szerint a jövő emberiségének többsége dicső adeptusokból fog állni. Az emberiség a Ciklikus Sors gyermeke, és egyetlen egysége sem tud kibújni fel nem ismert küldetése alól, vagy kivonni magát a természettel való együttműködés kötelezettsége alól. Így fogja az emberiség fajról fajra a kijelölt ciklikus zarándokútját bejárni. Az éghajlatok meg fognak változni, és ez már is kezdődött, minden tropikus évben lehull egy alfaj, de csak azért, hogy egy másik, magasabb rendű faj keletkezzen a felemelkedő íven. Eközben más, kevésbé sikerült csoportok – a természet balfogásai – úgy fognak eltűnni az emberi családból, hogy semmi nyomot sem hagynak maguk után, akárcsak néhány emberi egyed.

Így működik a karmikus törvény uralma alatt a természet, a mindig meglévő, mindig változó természet. Mert az egyik Bölcs szavaival, akit csak néhány okkultista ismer:

A jelen a múlt gyermeke, a jövőt a jelen szüli. És mégis, ó jelen pillanat! Tudnod kell, hogy nincs sem szülőd, és nem is lehet gyermeked, hogy mindig csak magadat szülöd! Mielőtt éppen csak kimondanád: „én az előbbi pillanat utódja vagyok, a múlt gyermeke”, már magad is múlttá váltál, Mielőtt kiejtenéd az utolsó szótagot, íme, már nem a jelen vagy, hanem valójában a jövővé váltál. Így válik a múlt, a jelen és a jövő, eggyé az örökkévaló háromsággá, a Mahâmâyâ-vá, az abszolút „VAN-ná”.

[B/13] Lásd a korábbi ábrát az ötödik faj családfájáról.